

ДЖЕЙМС КЛАВЕЛ

ГАЙ-ДЖИН

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА РОМАНА „ШОГУН“

ЧАСТ 3

**ДЖЕЙМС КЛАВЕЛ
ГАЙ-ДЖИН
ЧАСТ III**

Превод: Емилия Стаматова, Милена Лилова

chitanka.info

34.

Двамата се вторачиха във връзката писма, обзети от смут и изгарящи от страх. Задушаваха се в тясната кабина. Малкълм не отвърна нищо, само наблюдаваше мълчаливия Джейми. Чувстваха се останали без капка сила. Макфей се реши и с разтреперани пръсти се опита да разкъса връвта. Жестът му съживи Малкълм, той взе някакво решение, пресегна се, сграбчи връзката и го спри.

— Не, Джейми, недей. Не бива.

— Това е... единственият начин, тай-пан.

— Не, не е. — Малкълм оправи връвта, с облекчение установи, че печатът не е счупен, после приглади писмата и ги върна върху другата купчина. Допирът им му се стори ненавистен. — Чисто и просто не е редно. — Гласът му трепереше, както и коленете му. Презираше се за своята слабост — но слабост ли бе това? — Никога не бих си прости, ако ти... ако те хванат и... и... абе не ми стиска... Независимо от всичко, не е редно.

По лицето на Джейми се стичаше пот.

— Редно или не, все едно никой няма да научи. Няма друг изход, налага се да го сторим. Може пък да намерим капитан — дори от Броковите, следващата седмица пристига тежен кораб.

Малкълм поклати глава объркан. Една вълна люшна катера към купчините товар, въжени фенери издадоха пронизителен звук. Насили се да се съсредоточи. През целия си живот, щом изпаднеше в затруднено положение, се запитваше какво би направил тай-панът Дърк Струан — но така и не му идваше наум истинският отговор.

Най-сетне отмаяло заговори:

— Как би постъпил той, Джейми? Дърк Струан?

В паметта на Джейми тутакси изникна безразсъдният гигант. Бе го виждал само няколко пъти и само за по няколко минути. Самият Макфей тогава бе тъй млад и току-що бе пристигнал.

— Щеше... — След миг на лицето му се загатна усмивка. — Той... Дърк щеше... да, това е то. Мисля, че щеше да нареди ние

заедно с боцмана да слезем на брега. После щеше да откара лодката навътре сам, „за да я изпробвам, че май нещо не е наред“, и... и щом навлезе в дълбоки води, спокойно щеше да отвори задбордните клапи. Докато тя се пълни с вода, щеше да се увери, че цялата поща е достатъчно тежка, та да не изплува на повърхността. След това щеше да иде на кърмата, да си запали пура, да изчака, докато категът потъне, а той самият да доплава до брега. Бърникал ли е писмата? „Далеч съм от подобна мисъл, момко.“ — Джейми засия в ангелска усмивка: — И защо не?

Преди произшествието на Токайдо Малкълм плуваше великолепно. Сега обаче знаеше, че ще потъне като котва.

— Няма да се добера до брега.

— Но аз мога, и то много лесно, тай-пан.

— Да, но това е моя грижа, Джейми, пък и да го сторя, ще спечеля само една-две седмици — безполезно е. Джос. Не можем да бърникаме кралската поща. Нека забравим, че се е случило, а? — Малкълм протегна ръка: — Ти си истински приятел, най-добрият ми приятел. Прости ми, че бях лош с теб.

Джейми топло стисна ръката му.

— Не е така, заслужавах си го. Нищо страшно не се е случило. Тай-пан... моля те, ще стане много лесно.

— Благодаря ти, не. — За десетхиляден път Малкълм установяваше, че не е като Дърк Струан и не е в състояние да извърши онова, което би сторил тай-панът — в дадения случай или нахално да си вземе писмата, или да ги потопи. „Преди Токайдо навсярно щях да се решава, но сега... сега е петдесет пъти по-лошо. Токайдо, винаги Токайдо“ — мислеше си той. Думата се врязваше в съзнанието му и от безсилие му идеше да изкреши. — Трябва сам да се справя с проблема си.

Докуцука на брега и се запъти към покоите си. Шишенцето бе пълно, но Малкълм не се докосна до лекарството, а решително го прибра в чекмеджето. С усилие завлече стола си до прозореца и потъна в него с облекчение.

„Ще спечеля — обеща си момъкът. — Господи, моля те, помогни ми. Не зная как, но ще спечеля Анжелик, ще надвия болката, опиума, Токайдо, Тес, ще спечеля...“

Потъна в дълбок, освежителен сън. Събуди се и видя Анжелик да седи до него и да се усмихва.

— Добър ден, любими. Ама как хубаво се наспа. Май стана време да се обличаш за приема! — Очите ѝ блестяха. момичето отиде при него, целуна го и коленичи до стола му. — Как си?

— Толкова съм щастлив, когато си при мен. — Гласът му бе преизпълнен с любов, но не прикриваше вътрешната му тревога.

Ето защо Анжелик се реши. Важно бе да го изтръгне от обичайната му сериозност, та да се наслаждава на днешния прием — нали бе обещал да го превърне в празник.

— Имам изненада за теб — палаво му съобщи тя.

— Каква?

Девойката бързо се изправи и се завъртя, сякаш танцуваше. Роклята ѝ засвистя. Неочаквано се разкиска и извика:

— Гледай!

Повдигна полите и фустите си, откри дългите си, съвършени крака, подчертани от копринените чорапи, прихванати с елегантни жартиери под коленете, колана и надиплените си гащички с воали. Той очакваше да види традиционните, скриващи всичко женски панталони. От гледката му спря дъхът.

— Всемогъщи Боже... — заекна момъкът.

— Направих го единствено за твоето удоволствие, мили мой. — Анжелик пламна от дързостта си, засмя се на руменината му, после за секунда кокетно повдигна полите над главата си и също толкова неочаквано ги пусна. Поя си с ветрилото и задъхано му обясни:

— Такава е последната мода — никакви панталони повече. Хроникърът от „Фигаро“ твърди, че някои от най-прочутите дами в Париж дори не носят гащички в Операта — при по-особени случаи — за тайно удоволствие на своите любовници.

— Да не си посмяла. — Той се засмя с нея, погълнат от ведрото ѝ настроение. Улови я за ръката и я настани в ската си. — Само мисълта за подобно нещо би ме подлудила.

Тя прислони глава на рамото му, доволна, че хитростта ѝ е успяла.

— Ще ти прошепвам на ухото по време на вечеря или докато танцуваме, че съм ги забравила — просто колкото да подразня своя Очарователен принц, но аз ще го правя чак след като се оженим, и то

само за забавление. Нали нямаш нищо против новата мода без панталонки, cheri?

— Не, разбира се — отвърна Малкълм като светски човек, какъвто тайно в душата си не беше. — Модата си е мода.

— Каза, че днешният прием щял да бъде празненство. Цялото му безгрижие се изпари.

— Да, да, така е. Но... бъди търпелива с мен, Анжел. След няколко дни ще съм в състояние да ти разкрия истинската причина — просто се налага да поизчакам малко. Междувременно помни, че те обичам, обичам те, обичам те, обичам те...

Привечер времето се влоши, но промяната не попари веселото настроение на приема. Главната трапезария на Струанови бе построена специално за такива случаи и всички други подобни помещения в Колонията, с изключение на клуба изглеждаха нищожни в сравнение с нея. Среброто, кристалните чаши, скъпият пекински порцелан, вечерните облекла и парадните униформи — всичко сияеше. Доктор Хоуг бе отклонил поканата, тъй като имаше треска.

Вечерята както обикновено бе отлична и най-сетне приключи. Под одобрителни възгласи дългата маса бе преместена до стената — рядко, но, кажи-речи, задължително събитие в присъствието на Анжелик, защото всички гости искаха да танцуват с нея. С изключение на Джейми, и то само тази вечер. Според предварителната им уговорка с Малкълм Джейми тихичко се бе измъкнал в гюрултията около пренасянето на масата:

— Извини ме, но не ми се танцува много-много; незабелязано ще се изнижа, тай-пан.

— И двамата се заклехме да забравим станалото в лодката.

— Не е заради това, просто искам да си събера мислите.

Тази вечер Анжелик бе единствената дама. Другите две за съжаление не се чувствали добре, така че французойката сменяше кавалерите си под възбуджащия ритъм на валсовете и полките, които Андре Понсен изпълняваше на голямото пиано, докарано за всеобщо възхищение тази пролет. Тя танцуваше по един път с всеки от гостите, даваха ѝ да си отдъхне след четири поредни танца и да спре, когато пожелае. Лицето и пламтеше. Бе облечена с нов кринолин от червена и

зелена коприна, но без обръчите на обикновените кринолини, което подчертаваше тънката ѝ като на оса талия и високата и гръд. Зърната ѝ бяха едва-едва прикрити според модата, наложена от Париж, осъдена от отсъстващите духовници и поглъщана с поглед от всички мъже в помещението.

— Стига толкова, *mes amis* — заяви девойката след час, съпроводена от стоновете и молбите на неуспелите да потанцуват с нея. Анжелик отиде при Малкълм, вееше си с ветрилото, развеселена и пийнала.

Той седеше в голямо кресло от резован дъб, разнежен от виното и коняка. Наслаждаваше ѝ се колкото и останалите, но, както винаги, бе дълбоко разстроен, че не е обявил първия танц и няма да обяви последния, както му бе ред. Славеше се като безупречен танцьор.

Анжелик се настани на ръчката на креслото му. Ръцете му леко обгърнаха талията ѝ. Девойката отпусна своите на раменете му.

— Танцуваш изумително, Анжел.

— Няма по-добър от теб — прошепна му тя. — Това бе първото, с което ме заплени, Очарователни прин...

Одобрителни възгласи и начални акорди прекъснаха думите ѝ. За нейно объркане, и огорчение пръстите на Андре подеха първите, бавни и съблазнителни акорди на канкана. Без въобще да се подразни, Анжелик поклати отрицателно глава и не мръдна от мястото си.

А какво бе смайването ѝ, когато, съпроводени от възхитени викове, Палидар и Марлоу застанаха в средата на помещението с увити над униформите кърпи вместо полички. Дръзката музика ускори темпото и двамата се заеха весело да пародират танца, скандализирал цивилизования свят извън Париж; все по-бързо и по-бързо повдигаха импровизираните си полички все по-нагоре и по-нагоре, вирваха високо крака сред одобрителни възгласи, присмех и гръмогласни крясъци. Всички присъстващи думкаха в такт с музиката, все по-ускорено и по-ускорено, докато двамата офицери, пламнали и плувнали в пот под тесните си униформи, не се опитаха да направят един сърцат шпагат и не се строполиха сред буйни възклициния и викове „*encore, encore*“. Последваха оглушителни ръкопляскания.

Малкълм се смееше заедно с гостите; снизходително освободи Анжелик от прегръдката си, а тя отиде при двамата танцьори, помогна им да станат, поздрави ги и ги похвали за постижението им.

Палидар се задъхваше и изпъшка на ужким:

— Май се пресилих веднъж завинаги.

— Шампанско за Армията и ром за Флотата — извика девойката, хвана ги под ръка и ги отведе при Малкълм, за да ги похвалят още веднъж. Усмихваше му се.

— Канканът не е за мен, нали, скъпи?

— Ей Богу, така е — намеси се Марлоу.

— Да. — Малкълм и Анжелик си размениха тайна усмивка. Той се чувстваше приятно възбуден.

Андре отново засвири валс. Това бе достатъчно, за да оголи глезните ѝ, но недостатъчно, за да разкрие дръзката липса на панталонки. Той ѝ бе показал статията във „Фигаро“, бе я насырчил и споделил тайната ѝ. Цяла вечер я наблюдаваше, както нея, така и мъжете, които и се умилкваха: Бабкот, стърчащ над всички в салона, блъскавите Палидар и Марлоу, които се опитваха да го измъкнат от вътрешния кръг. На Андре му харесваше да си има тайни и поне засега да води двойствен живот. Анжелик танцуваше със сър Уилям. Андре се изсмя наум и оставил мисълта си да блуждае, докато пръстите му продължаваха да свирят. „Какво ли щяха да направят, как ли щяха да се държат всички тук, ако знаеха онова, което зная аз. За обещите, заaborta и как се отървах от доказателствата? Щяха да се отвратят от нея, сякаш е прокажена — до един, включително и чезнешият от любов Струан, той дори повече от останалите.“

Ако нещата стояха другояче и бях с нея в Париж, подкрепян от могъществото на Търговската къща, от парите и от обожаващия, но недъгав съпруг, с какви тайни щях да се сдобия! Тя ще се нуждае от вещи напътствия в по-женски и не дотам ласкови умения, ноктите ѝ ще трябва да се наточат, но пък ще стане образцова, ще я посрещат с отворени обятия във всеки салон и във всяко легло, а щом веднъж придобие вкус към Голямата игра, това коварно пиленце ще се впусне в нея с увлечение.

И в леглото ми ли? Със сигурност — сега или по-късно, стига да ѝ окажа натиск. Но вече не я желая и няма да я взема, освен като отмъщение. Става да се позабавляваш с нея като с играчка, а в тоя свят забавленията са толкова малко...“

— Възхитително хрумване, Андре! — Филип Тайърър го озаряваше с ослепителната си усмивка. — Сетри ми каза, че ти си

скальпил целия този сеир заедно с тях.

— Какво?

— Канканът!

— Ах, да. — Андре досвири валса до края. — Малко почивка. Да пийнем. — Понсен реши, че сега, пред толкова хора, е настъпил най-подходящият момент да постави Тайърър на колене. — Чувам, че договорът за една определена дама струва колкото заплата на посланик — рече на френски и забеляза как Филип се изчерви и се заозърта наоколо. — Боже мой, мислиш ли, че съм чак толкова непредпазлив. Филип, не се беспокой, приятелю, имам предвид твоите интереси. — Андре се подсмихна при спомена за спречкването им в замъка в Йедо. — Сърдечните дела нямат нищо общо с държавните. Все пак ми се струва, че Франция следва да подели плячката с Великобритания, нали?

— Ами... така е, Андре. Да... боя се, че преговорите не протичат добре, да, в застой са.

— Я да говорим на френски, а?

— Да, да, прав си. — Тайърър изтри с кърпичката си неочеквано избилата го пот като същински денди. — Не съм и предполагал, че ще бъде толкова трудно.

Андре му направи знак да се приближи.

— Слушай, ще ти кажа как да го уредиш: не се срещай с нея тази вечер, нищо че имате уговорка. — Едва не се изхили на глас, като видя как зяпна Тайърър. — Колко пъти да ти повтарям, че тук съществуват определени тайни похвати. Бих ти помогнал... стига да се нуждаеш от помощ.

— О да, да, имам нужда... да, моля те.

— Тогава...

И двамата погледнаха към рулетката в другия край на помещението, откъдето долита смях и ръкопляскане, тъй като Анжелик бе спечелила на дублирана нула — не залагаха пари тази вечер, само нищо и никакви китайски бронзови дребни монети.

Тайърър въздъхна.

— Късметлийка в хазарта, както и в любовта.

— Тя полага усилия за късмета си — отвърна Андре с половин уста, раздразнен от нея — и ти трябва да сториш същото. Виж какво, не отивай на среща с Фуджико тази вечер; о, да, зная, че Райко я е

уредила по твое изрично настояване. Между другото не го научих от Райко, а от една нейна прислужница. Не ходи и не пращай вест, че няма да идеш. Просто посети някоя друга Къща, например кръчмата на Лилията, наеми си някое от техните момичета. Най-хубавата се казва Юко.

— Но, Андре, не иск...

— Ако не искаш да спиш с нея, просто я накарай да ти достави удоволствие по друг начин или се напий, или се престори на пиян. Повярвай ми, парите ти няма да отидат на вятъра. А утре, щом Накама спомене за Фуджико или нещо за договора с Райко, дръж се безцеремонно. Утре вечер повтори представлението.

— Но...

— *Всеки път*, щом Накама спомене каквото и да било, се дръж нехайно, отговаряй само, че кръчмата на Лилията е много пообещаваща, остро му нареждай да не изтърве дума, особено пред Райко. Става ли засега?

— Да, но не смяташ ли, че...

— Не, освен ако не възнамеряваш да се оставиш да те побъркат и да не получиш Фуджико на сравнително приемлива цена. Все едно ще затънеш, Филип, но няма значение — не е честно да те докарат до просяшка тояга, става дума за престижа ти. Недей да обсъждаш плана си с Накама и се придържай към тази тактика поне една седмица.

— Боже Господи, Андре, цяла седмица?

— Най-добре три, приятелю. — Андре се забавляваше с нещастното изражение на Тайърър. — Спестявам ти не само големи разходи, но и цял океан от усложнения. От изключително значение е да се държиш, сякаш хич не те е грижа, като че ли ти е писнало от отлагане и от проваляне на уговорените срещи, а и от безбожната цена, която ти иска Райко — и то за такъв важен чиновник като теб! Вземи и подхвърли това на Накама един-два пъти. Но не повече — той е схватлив, нали?

— Да, да, много е умен.

„Отлично — помисли си Андре — и скоро ще му дойде времето да споделиш с мен и наученото от него, и сведенията, които аз събрах оттук-оттам. Най-интересното е, че говори английски — слава Богу, моите шпиони си държат очите и ушите отворени. Това обяснява много, макар да не разбирам защо отказва да разговаря с мен на

английски и дори на японски, щом го заваря самичък. Навярно Уили му е наредил да си държи езика зад зъбите.“

— Е — продължи Понсен тихо, — Райко ще ме помоли поне десетина пъти да ходатайствам и да уредя среща. След седмица аз неохотно ще се съглася. Не възлагай това на Накама и не му поверявай тайната за нашата уловка, а щом се видиш с Райко, дръж се несговорчиво. С Фуджико също. Трябва да бъдеш много убедителен, Филип.

— Но...

— Кажи на Райко, че правилно е взела под внимание първо интересите на клиента си, *твоите интереси*, особено когато се отнася за високопоставен чиновник, какъвто си ти. Опявай й го — така, уж ти е дала време да обмислиш много внимателно въпроса. Напълно си съгласен, че е най-добре да постъпваш благоразумно и че да се купува договор за „жената“ сега не е много за препоръчване. Използвай този израз, не наричай Фуджико по име — не забравяй, че от тяхна гледна точка ти чисто и просто на този етап обсъждаш един вид стока, а не обожаваната от теб дама. Благодари на съдържателката, че с нейна помощ си обмислил всичко много внимателно и си разбрали каква грешка е откупуването на договор. Просто ще наемаш „жената“ от време на време и ще се ползваш от услугите ѝ, пък ако „жената“ е заета, *шигата га най* — няма значение, животът е толкова кратък и тям подобни.

Тайърър го слушаше съсредоточено и разбираше, че Андре е прав. Изпъшка при мисълта да не се среща с Фуджико цяла седмица — вече си я представяше как се измъчва изпод туловището на всеки гайджин в Йокохама.

— Съгласен съм... съгласен съм с теб, но... но не мисля, че ще се справя... искам да кажа — с ролята си.

— Налага се, а и защо не? Те през цялото време разиграват роли, непрекъснато! Не си ли забелязал, че живеят с лъжите като с истина и с истината като с лъжа? Жените нямат право на избор, особено в Свободния свят. Ами мъжете? Още по-лоши са. Спомни си за Бакуфу, за Съвета на старейшините. Какво ще кажеш за тях? Ами за Накама, най-вече за Накама? Те са изключителни майстори в хитруването, това е всичко. Не ставай балама, не се оставяй Райко да те унижава и не ѝ навирай в ръцете злато, което не можеш да си позволиш — никога не

ще можеш да си го позволиш, само защото се опитваш да удовлетвориш вечния копнеж, заложен в нас от самия Бог.

Андре потръпна. Много добре познаваше тази клопка. Самият той бе попаднал в нея. Райко го бе принудила доста да превиши финансовите си възможности. „Не е вярно — възрази сам на себе си с раздразнение. — Можеш да изопачаваш истината и да лъжеш другите, но не го прави със себе си, инак си загубен. А истината е, че с радост преминах всякакви граници. Преди седемнадесет дни.

В мига, когато Райко ме представи на момичето...

В мига, когато я зърнах — с гарвановочерна коса, с алабастрова кожа и пленителни очи, — разбрах, че ще продам на Райко душата си и ще вляза във Вечната преизподня, само и само да я притежавам. Аз, Андре Едуард Понсен, служителят на Франция, царят на шпионирането, убиецът, специалистът по низостите на човешката природа, аз — великият циник — в миг се влюбих. Истинска лудост! Но е вярно.“

Едва изчака момичето да излезе от стаята; бе безпомощен и смутен, че чак езикът му се върза, когато заяви:

— Райко, моля. Ще платя каквото поискаш.

— Толкова съжалявам, Фурансу-сан, не ми се ще да споменавам колко ще струва това. Дори тя да се съгласи да бъде с теб — все още не е приела.

— Готов съм да дам всякаква сума. Моля, попитай... попитай дали е съгласна.

— Разбира се. Моля, ела утре по здрач.

— Не. Питай сега... сега. Ще остана тук.

Наложи му се да почака почти два часа. Докато чакаше, се терзаеше, молеше, надяваше, умираше, възкръсваше и отново умираше. Когато Райко се върна и Андре съзря безжизненото ѝ лице, агонията му се поднови, ала нейните думи го върнаха към живота:

— Тя се казва Хиноде, което означава Зора. На двайсет и две е и каза „да“, но поставя условие. Независимо от парите.

— Както пожелае Хиноде.

— Първо ме изслушай. — Райко изглеждаше по-мрачна от всякога. — Хиноде настоява да ти бъде като съпруга, а не любовница за година и един ден. Ако в последния ден реши да остане, ще ти отдаде своя *иночи*, духа си, и ще бъде с теб години наред, освен ако не

реши да те напусне или ти не се отегчиш от нея. Заклеваш ли се да я освободиш драговолно, ако пожелае да си иде?

— Приемам. Кога започваме?

— Не бързай, Фурансу-сан. Има още много. Няма да държите никакви огледала в къщата си и ти също няма да внасяш огледало там. Когато се съблича, в стаята винаги ще бъде тъмно — с изключение на първия път. Само веднъж ще можеш да я видиш, Фурансу-сан. Освен това, щом... щом се появи някакво обезобразяващо петно или щом *тя te помоли*, без колебание ще й се подчиниш, ще я благословиш и като очевидец ще й поднесеш чашата с отрова или ножа. Ще наблюдаваш и ще изчакаш, докато тя умре, за да почетеш жертвоприношението й.

Зави му се свят.

— Докато умре?

— Тя каза, че предпочита нож, не знае обаче какво ще избере гай-джин.

Като дойде на себе си, Андре запита:

— Аз... аз ли ще определя дали... дали петното е обезобразяващо?

Райко сви рамене.

— Дали ти или тя, няма значение. Ако те помоли, длъжен си да удържиш на дадената дума. Всичко това ще бъде вписано в договора. Съгласен ли си?

След като целият ужас на думите й достигна до съзнанието му и той го осмисли, Андре запита:

— Значи болестта ѝ е още в началото, още няма петна?

Райко го гледаше с неумолими очи, гласът ѝ бе така ласкав, толкова кошмарно категоричен, а тишината в стаята така безбрежна!

— Хиноде е напълно здрава, Фурансу-сан, напълно. Тя е неопетнена.

Мозъкът му сякаш се взриви от думите „тя е неопетнена“, а в съзнанието му отекна всепроникващият писък: „Но ти си омърсен!“

— Защо? Защо е приела? Защо? Защо, щом... щом знае за моята... моето нещастие. Нали знае?

Прислужницата отвън на верандата се подплаши от дивия му рев; отвори шоджи. Райко я отпрати с махване на ръка и тя покорно затвори. Съдържателката изтънчено сръбна от сакето.

— Разбира се, че знае, Фурансу-сан. Толкова съжалявам.

Андре изтри слюнката от ъгълчетата на устните си.

— Тогава защо се е съгласила?

Просто не бе на себе си.

— Хиноде отказва да ми обясни, толкова съжалявам. Част от моето съглашение с нея е да не я принуждавам да ми каже. Това ще залегне и в твоя договор. Не бива да я насиливам — тя сама ще обясни, когато реши. — Райко въздъхна тежко. — Толкова съжалявам, но ще трябва да приемеш и последното условие в договора. То наистина е последното.

— Съгласен съм. Моля, изготви го...

След цяла вечност на страдание — а всъщност само след няколко дни — договорът бе подписан и подпечатан и той отиде при Хиноде — той, Нечистият — при нея — Чистата, в целия ѝ блъсък. И утре щеше да иде отново...

Андре едва не подскочи, когато нечия ръка го хвана за рамото и сякаш отново го върна в голямата зала на Струан. Филип го питаше:

— Андре, добре ли си?

— Какво? О, да, да... — Сърцето му туптеше, студена пот се стичаше по него, сякаш мравки лазеха по кожата му при спомена за фразите „неопетнена“ и „за първия път“, и за целия му ужас... и при мисълта за страха от утрешната среща. — Извини ме, аз... побиха ме тръпки. — Изведнъж сякаш цялата стая се стовари отгоре му и му се прииска да излезе на чист въздух. Изправи се, пое пипнешком, като смотолеви: — Помоли... помоли Анри да свири... не ми се ще... извини ме, трябва да си вървя...

Тайърър поразен се вторачи подире му. Бабкот приближи откъм рулетката.

— Какво му става? Горкият, изглежда така, сякаш е видял призрак.

— Не зная, Джордж. Беше много добре и изведнъж запелтечи, пребледня и плувна в пот.

— Да не е нещо във връзка с разговора ви?

— Едва ли, просто ме съветваше как да постъпя с Фуджико и Райко, нямаше нищо, свързано с него, съвсем нищо.

Проследиха го, докато Андре излизаше; вървеше така, сякаш стаята бе призна. Бабкот се намръщи.

— Не прилича на себе си. Обикновено е толкова жизнерадостен.
— „Горкичият, от злочестината му ще да е. Дяволски ми се ще да му доставя лек, дяволски ми се иска да имаше лек.“

— Като стана дума за жизнерадостност — говореше в това време Тайърър, — не предполагах, че си такъв безупречен танцьор.

— Още по-малко пък аз. — Гигантът гръмко се разсмя. — Дойде ми вдъхновение, тя може да вдъхнови всекиго. Обикновено танцуваам като носорог. — Двамата погледнаха през множеството към Анжелик.

— Това девойче има изключителна фигура и прекрасен, заразителен смях.

— Да, Малкълм е голям късметлия. Извинявай, ще помоля Анри да замести Андре... — Тайърър се отдалечи.

Бабкот наблюдаваше Анжелик. „Любопитно, че лекарят преглежда пациентката си и не се възбужда — помисли си той. — Дори и от пациентка като нея. Поне аз не се възбудих, докато госпожицата се консултираше с мен в Канагава и тук. Ама пък и не я преглеждах разголена, нямаше нужда, освен когато мензисът й протече много тежко преди няколко седмици. Тогава очевидно се нуждаеше от съвсем обстоен преглед и все пак не ме допусна. Не бях я виждал толкова бледа и с такива безкръвни устни. Като си мисля сега за това, откривам, че тя се държа странно, не ме остави да я приближа, само ме пусна за малко в стаята си, сякаш бях някой непознат. А предишната вечер, когато й върнах кръстчето, преслушах сърцето й, почухах гръденния ѝ кош и гърба; опипах дори стомаха и тя се държа като обикновен пациент. Спомням си, че пулсът ѝ беше доста ускорен без всякая видима причина. Странно поведение.

Дали не съм пропуснал нещо? — питаше се Бабкот, докато я наблюдаваше на рулетката; Анжелик бликаше от живот, пляскаше с ръце, ликуваше като дете, че е спечелила на червено или на черно, а Сергеев и останалите я учеха на най-изтънчените хитрини на хазарта.
— Чудно е, че не носи кръста си, както повечето католици, особено като се има предвид, че е подарък от обожаваната ѝ майка.“

— Великолепен прием, Малкълм. — Сър Уилям приближи, сподавайки прозявката си. — Време ми е да си лягам.

— Още малко коняк? — Малкълм седеше до камината. От огъня бяха останали само въглени.

— Не, благодаря, иначе ще се удавя в толкова пиене. Прекрасна дама, Малкълм, същинско чудо.

— Да — съгласи се Струан гордо, размекнат от виното и от коняците; алкохолът притъпяваше болката и заглушаваше страха му от бъдещето. „Е, не действат като лекарството — помисли си младежът. — Няма значение, така е в началото.“

— Е, лека нощ. — Сър Уилям се протегна. — О, между другото — непринудено добави той — можеш ли да се отбиеш утре по някое време при мен, когато ти е удобно?

Малкълм рязко вдигна поглед. При мисълта за писмото на майка му отново усети буза лед в стомаха си.

— Да речем, в единайсет?

— Прекрасно, по всяко време. Ако решиш, отбий се и по-късно.

— Не, в единайсет. По какъв въпрос. Сър Уилям?

— Няма нищо спешно.

— За какво става дума, Сър Уилям? — Малкълмолови жалост в погледа му, може би дори съчувствие. Притесни се. — За писмото от майка ми, нали — съобщи ми, че ви пише с днешната поща.

— Да, така е, но само донякъде. Бях предупреден да очаквам писмо от нея. Преди всичко ме беспокои въпросът с Норбърт — сега, когато той се върна. Надявам се, че и двамата сте си избили от главите тази глупост с дуела.

— Разбира се.

Сър Уилям изсумтя — не беше убеден, ала засега отложи разговора. Можеше само да предупреди двете страни, а ако те не го послушат, щеше най-строго да приложи изискването на закона.

— Предупредих ви и двамата.

— Благодаря. Друго?

— Другото е, че официално ми съобщиха за решението на правителството да забрани всякаква търговия с опиум от британски граждани, да постави извън закона превозането му с британски кораби, да унищожи нашите опиумни планации в Бенгалия и да ги засади с чай. Исках да предупредя първо теб, тъй като ти водеше делегацията с жалби и оплаквания във връзка със слуховете.

— Решението ще съсипе търговията ни в Азия, в Китай и напълно ще разстрои британската икономика.

— В близко бъдеще със сигурност ще възникнат проблеми пред Министерството на финансите, но това е единствената морална политика. Трябаше да стане още преди години. Аз, естествено, разбирам, че въпросът със сребърно-опиумно-чайния триъгълник е неразрешим и че в държавната хазна ще настъпи бъркотия поради липсата на приходи. — Сър Уилям си издуха носа, вече отегчен до смърт от проблема, тормозещ и тегнещ над Министерството на външните работи от години. — Май съм настинал. Предлагам ти да свикаш събрание следващата седмица, за да решим как да сведем до минимум безредиците.

— Ще го уредя.

— Намерението да отглеждаме свой собствен чай никак не е лошо, Малкълм — добави Сър Уилям. — Прекрасно хрумване! Сигурно ще ти е интересно да научиш, че първите опитни чайни планации в Бенгалия бяха създадени благодарение на семената, които сър Уилям Лонгстаф пренесе контрабанда от Китай за Кю гардънс^[1]. Той беше губернатор на Хонконг по времето на дядо ти.

— Да, зная, ние дори го опитахме. Чаят е горчив и черен — няма нищо общо с изтънчения вкус на китайския, дори на японския — отвърна Малкълм нетърпеливо. Чаят със сигурност можеше да почака до утре. — Нещо друго?

— Последното. Писмото от майка ти. — Сър Уилям стана по-официален. — На правителството на Нейно величество, както и на нейните чиновници не се препоръчва да се бъркат в личния живот на гражданите. Въпреки това майка ти изтъква, че си непълнолетен, а тя е твой законен настойник, тъй като баща ти е починал. Нямам право да одобря какъвто и да е брак без официалното съгласие на законния настойник. А в този случай забраната се отнася и за двете страни. Прощавай, но такъв е законът.

— Законите се създават, за да бъдат заобикаляни.

— Някои закони, Малкълм — любезно се отзова сър Уилям. — Виж какво, не зная какви търкания имате с майка си, нито пък искам да науча — тя ми обърна внимание на публикацията в „Таймс“, която може да се тълкува по няколко начина и невинаги с добро око. Щом се върнеш в Хонконг, сигурен съм, че ще привлечеш госпожа Струан на своя страна. Така или иначе, ще станеш пълнолетен през май; съвсем скоро е.

— Нищо подобно, сър Уилям — отвърна младежът и си спомни, че Гордън Чжан му бе дал същия съвет. „Съвет от хора, които не знаят какво е любов“ — помисли си той беззлобно, жал му бе за тях. — Дотогава има милиони години.

— Е, да става каквото ще. Трудничко ще го постигнете. Анри е на същото мнение.

— Вие сте обсъждали този въпрос заедно?

— Тайно, разбира се. Френският консул в Хонконг е наясно с... тъ... Анжелик и твоята любов към нея... С взаимната ви любов. Тя е прекрасен човек, ще ти бъде отлична съпруга, независимо от неприятностите на баща ѝ.

Малкълм пламна:

— И за него ли знаете?

По лицето на Сър Уилям се изписа загриженост.

— Френските власти в Сиам^[2] са доста обезпокоени — рече деликатно посланикът. — Те, естествено, уведомиха Анри, който с право информира и мен, като помоли за нашата помощ. Прошавай, но става дума за държавни интереси. Навярно съзнаваш, че всъщност всичко, свързано с Търговската къща, представлява интерес — добави посланикът тъжно, защото харесваше Малкълм и скърбеше за произшествието на Токайдо — смяташе го за варварство. — Цената на славата, а?

— Ако... ако нещо стигне до ушите ви... ще съм ви благодарен да го науча пръв лично... веднага... веднага, щом стане възможно.

— Да, ще те осведомявам. Лично.

Малкълм се пресегна за бутилката коняк.

— Наистина ли не искате?

— Не, благодаря.

— Има ли някакво решение за моя проблем?

— Казах ти го. — Сър Уилям отговори официално, за да прикрие внезапното си раздразнение. „Като че ли няколко месеца са от значение! Момичето е живо, а не мъртво като Вергинска, нито пък е толкова прекрасно!“

— Рожденият ти ден наближава, а Хонконг е на осем-девет дни път. Естествено, ти си добре дошъл утре в единайсет, а и по всяко време, но това бе всичко, за което исках да си побъбрим. Лека нощ, Малкълм, и още веднъж благодаря за приема.

Минаваше полунощ. Малкълм и Анжелик се целуваха страстно в коридора пред свързаните им покой. Цареше полумрак, светеха само няколко нощи лампи. Тя се опитваше да се сдържа, но той я привличаше все по-силно с всеки изминал ден. Топлината му я сгряваше повече отпреди — тази вечер неговото и нейното желание стана почти съкрушително.

— Je t'aime — прошепна момичето искрено.

— Je t'aime aussi, Анжел.

Тя отново го целуна изпитателно, после се отдръпна — сякаш от ръба на пропаст, и пак се вкопчи в него, докато си поеме дъх.

— Je t'aime, а приемът бе просто чудесен.

— Ти ми действаш като шампанско.

Тя го целуна по ухoto, като го държеше в обятията си. Преди Токайдо щеше да ѝ се наложи да се повдигне на пръсти. Анжелик не се сети за това, но той си го помисли.

— Толкова съжалявам, че трябва да спим поотделно.

— И аз. Но остава още малко — отвърна младежът. Неочаквано болката му се усили, но той я понесе стоически. — И тъй — погледна я, сякаш я поглъщаše с очи. — Наспи се добре, любов моя.

Още много пъти докоснаха устните си и си прошепваха „лека нощ“, а после Анжелик си отиде. Резето на вратата ѝ се плъзна по жлебовете. Малкълм си взе бастуните и се завлече в своята стая — щастлив, тъжен, разтревожен и напълно спокоен едновременно. Вечерта протече блестящо, Анжелик остана доволна, гостите му се забавляваха, той бе сдържал разочарованието си от провала на плановете си и не трепна пред пощата, нито пък допусна Джайми да решава вместо него.

„Взех правилно решение — помисли си младежът, — макар че Дърк би постъпил по-добре. Голяма работа, никога няма да стана като него, но той е мъртъв, а аз съм жив. «Небесния» ми обеща да измисли разрешение за писмата ѝ и за новия завой в моята джос.“

— Сигурно има отговор, тай-пан — бе му казал «Небесния». — Уверен съм, че има. Все ще попадна на нещо, преди да замина за Хонконг. Имаш нужда от това доказателство, каквото и да се случи.“

Погледът му се плъзна към общата им врата, все още постоянно заключена нощем по взаимно съгласие.

„Няма да мисля за Анжелик, нито за резето, нито за това, че е сама. Нито пък как се провалих в опитите си за нашия брак. Обещах си го преди и ще удържа на думата си. За утре ще му мисля утре.“

На нощната масичка както обикновено имаше половин гарафа вино, малко плодове — лichi^[3] и манго от Нагасаки, — английско сирене, студен чай, който той пиеше вместо вода, чаша и малко шишенце. Леглото бе приготвено, нощницата му лежеше на него. Вратата се отвори.

— Здравей, тай-пан.

Влезе Чен, главният му прислужник, с широка белозъба усмивка, която винаги му доставяше удоволствие. Чен се грижеше за него, откак Малкълм се помнеше, тъй както А Ток бе неговата бавачка; и двамата му бяха напълно предани, държаха се съвсем свойски и бяха вечно скарани помежду си. Чен бе тантурест и много силен, имаше разкошна плитка, а на лицето му вечно бе изписана усмивка, макар очите му невинаги да се усмихваха.

— Твойт гуляй бе достоен за императора Кун.

— Айиая — кисело се отзова Малкълм — добре разбираше какво има предвид възрастният човек. — Дано великата крава да препикае всичките ти потомци. Върши си работата и запази мнението си за себе си. Не се дръж, като че ли си се родил под знака на Маймуната. — Това бе зодиакалният знак на мъдреците.

Привидната закачка на Чен съдържаше много значения, както повечето китайски изрази: император Кун, управлявал Китай преди около четири хилядолетия, бе прочут с три неща: с епикурейските си вкусове, с организирането на пищни пиршества и със своята „книга“.

В онези времена не съществували съвременните книги, а само свитъци. Императорът бе изписал цял свитък с най-подробен трактат, първото „креватно пособие“ в света, първоизточник на всички останали. Писанието се занимаваше със съкуплението между мъжа и жената, с всички възможности и опасности, които то крие, обясняваше как да се подсили моментът на насладата, описваше поименно всякаакви разнообразни пози до най-незначителните им подробности, разкриваше похвати, лекарства, техники — дълбоко и повърхностно

проникване — и как да намериш съвършения си физически партньор в любенето. Покрай другите мъдрости свитъкът гласеше:

„.... очевидно мъж, чийто Едноок монах има злочестината да е малък, не бива да се укрепява с Нефритовата порта така, сякаш тя е кобилешка.

Нека се знае веднъж завинаги, че боговете са разпоредили тези части, макар и да изглеждат еднакви, никога да не са едни и същи и да се отличават значително. С изключителна предпазливост избягвайте клопката на боговете — те са завещали на човека средствата и една потребност, толкова силна и постоянна — както стрелката на компаса търси Северната звезда, — че да вкуси Небесното още на земята (а мигът на Облаците и дъждът е точно такъв), и в същото време за свое собствено развлечение са поставили най-разнообразни препятствия е стремежа на мъжа към жената; някои от тези пречки могат да се избягнат, но повечето — не. Тъй като мъжът трябва да вкуси възможно най-много от Небесното, докато е на земята — а знае ли някой дали боговете наистина са богове, — дао^[4], «Пътят» към Великолепния пролом, следва да бъде изучен, изследван, преследван и оглеждан дори по-сериозно от превръщането на оловото в злато...“

Чен се суетеше из стаята, засегнат, но и доволен от познанията на господаря си. Той само изпълняваше дълга си, като му обръщаше внимание към силата на женското начало и по-специално тази вечер — към излагането й на показ, перченето, танците и целувките, с което възбуджаше мъжествеността на повелителя му. По този въпрос Императорът бе напълно точен:

„Една изнервена и незадоволена мъжественост в домакинството, ако е господарската, ще разстрои цялото домакинство, следователно всички домашни са длъжни да

положат всевъзможни усилия, за да облекчат необлекчения.“

„А в нашата къща цари смут — мислеше си Чен с погнуса. — А Ток е по-непоносима от всякога, а А Со роптае заради допълнителната работа и грижи, готвачите се оплакват, че няма апетит, слугите се вайкат, че все е недоволен, и всичко това — само защото тая прилична на крава варварска пачавра не ще просто да изпълни дълга си.“

Всеобщото мнение на прислугата бе, че чужденката навсярно притежава един от онези Ненаситни проломи, за които предупреждава император Кун:

„Има някои жени, чиито порти богоете са подплатили с демони, тяхната притегателна сила е толкова голяма, та подлудява мъжете и ги кара да забравят безсмъртната истина, че всички женски порти си приличат, щом желанието е прекалено неудържимо; а най-лошото е, че когато подобен Пролом се разтвори, за да приеме мъжествеността, това Небе се превръща в Ад, тъй като ненаситността им няма край.“

— Айиая, тай-пан — възклика Чен, докато му помагаше да се съблече. — Този човек тук каза само, че твоето пиршество задоволи всички.

— Твойт господар и повелител схвана съвсем точно какви ги плямпаш. — Малкълм с усилие свлече ризата си. Чично му Гордън Чжан, когото момъкът високо ценеше, го бе запознал с труда на император Кун и му бе казал, че неговите сведения, както и останалата съществена информация за мъжествеността и женствеността ще си останат между тях и ще бъдат запазени в тайна от майка му.

— Ти си един безочлив мръсник. — Малкълм мина на английски — главната му защита срещу Чен и А Ток. Май никога нямаше да вземе връх над тях двамата на кантонски, но английският ги разяряваше. — Разбрах, че правиш присмехулни намеци за господарката, ала ще е най-добре да мълкнеш, за Бога.

Кръглото лице на прислужника се разкриви.

— Тай-пан — заяви Чен на възможно най-добрия си кантонски, докато му помагаше да си легне, — този човек тук поставя интересите на своя господар над всичко.

— Айиая! — подигра го Малкълм. — Думите от двоен змийски език са скъпоценни колкото плесенясалите рибешки кости за гладуващия. — Струан забеляза някакъв плик, подпрян на бюрото. — Това пък какво е?

Чен побърза да го донесе, доволен от смяната на темата.

— Един чуждоземски дявол пристигна тая вечер да се срещне с теб. Прие го нашият сараф Варгас. Чуждоземският дявол рече, че писмото било спешно, та сарафът помоли този човек тук да го сложи на бюрото, в случай че нашият славен господар го поиска.

Почеркът бе непознат.

— Кой е този чуждоземски дявол?

— Не зная, тай-пан. Има ли още нещо?

Малкълм поклати отрицателно глава, прозя се, постави плика на нощната масичка и го отпрати.

— Няма да го чета — твърдо се зарече той, понеци да намали пламъчето на петролната лампа, но промени намерението си и разпечата писмото с внезапна надежда: можеше да е от „Небесния“ или дори от отец Лео.

„Уважаеми господин Струан,

Позволете ми да се представя — Едуард Горнт от компания «Ротуел», Шанхай, биеш жител на Вирджиния, понастоящем в Йокохама за обучение при господин Норберт Грейфорт по настояване на Морган Брок.

Господин Грейфорт ме помоли да стана негов секундант в личното, но неотложно дело по дуела, на който сте го предизвикали. Бих ли могъл да ви поднеса почитанията си утре? Ще ви бъде ли удобно някъде около обяд? Имам честта, сър, да бъда ваш покорен слуга:

Едуард Горнт“

Подписът бе също толкова изряден, както и калиграфският почерк.

---

[1] Кралската ботаническа градина в Кю, Съри, Англия. — Б.пр.

↑

[2] Официалното название из Тайланд до 1939 г. — Б.пр. ↑

[3] Сладни месести плодове от дървото *Lilchi chiiu-isis*. — Б.пр. ↑

[4] „Пътят“ — едно от основните понятия в китайската философия. — Б.пр. ↑

35.

Вторник, 4 декември

— Добро утро, господин Горнт. Имам удоволствието да ви запозная с господин Макфей, управител на компания Струан в Япония. Моля, настанете се удобно — и ти, Джейми. Кафе, чай, шери, шампанско?

— Не, благодаря ви, господин Струан.

— Господин Макфей е един от секундантите ми. Надявам се, че секундантите ще уточнят подробните помежду си, нали?

— Да, сър. Срещнах се с господин Сибородин, но не обсъдих нищо с него. Такава беше волята на господин Грейфорт.

Двамата младежи се изучаваха един друг. Още от първия миг и двамата изпитаха едно и също чувство: силно взаимно влечеие. Но и двамата знаеха, че колкото и да е пламенно първоначалното им усещане за сродство, това е без значение. Много скоро — днес, утре и дори през следващите няколко минути — бързо щяха да се върнат към обичайното си състояние, към удобната историческа враждебност, която тясно свързва техните фирми и ще продължава вовеки веков; тя щеше да прокуди първоначалното привличане като чудато умопомрачение.

— Какво мога... аз... ние... да направим... за вас? — запита Малкълм.

Горнт се усмихна искрено. Зъбите му бяха бели като на Малкълм. Беше почти колкото него на ръст, но с по-крехко телосложение; дрехите му не бяха толкова елегантни, косата му бе тъмна, за разлика от червеникавокафявата на Струан, имаше кафяви, а не сини очи като тези на Малкълм.

— Господин Грейфорт искаше да потвърди датите, оръжията и тъй нататък.

Джейми се намеси:

— Знаете ли, че цялата идиотска работа е противозаконна, господин Горнт, и че дуелът бе официално забранен от сър Уилям?

— Зная, господин Макфей.

Джайми се раздвижи неловко. Отвращащо се все повече от обстоятелството, че се бе замесил в случая и съвсем се обърка от странното настроение в стаята. Не бе способен да го разгадае. Вместо ледена враждебност се усещаше по-скоро изчаквателност, чудновато приятна и предопределена.

— След като ви предупредих, да ви попитам какво възnamерява Норбърт?

— Днес е вторник. След една седмица добре ли е?

— Предпочитам в сряда, на дванайсети — незабавно откликна Малкълм. В малките часове на нощта си бе изготовил план. Сънят му се бе изпълзнал. Бе се сражавал с дявола от шишенцето и бе победил. Но битката все пак взе своята жертва и тази заран количеството опиат му донесе покъртително облекчение.

„Буйният облак“ щеше да пристигне в неделя и отплаването му бе назначено за сряда вечерта. Щеше скришом да се договори с капитана му да отблъснат веднага, щом момъкът се качи на борда след дуела. Или щеше вече да е скрил Анжелик на кораба, или щеше да уреди Джайми да я съпроводи до вкъщи със следващия. Щяха да решат това в последната минута, най-късно във вторник. А може би ще е най-добре да заведе Джайми и Анжелик със себе си и по този начин да обезсили донякъде гнева на майка си срещу Макфей — така щеше да се покори на едно от желанията ѝ и имаше надежда, че ще я накара да оттегли заповедта за уолнението му. Чувстваше се длъжен да отърве Джайми с всякакви спосobi. С Анжелик на борда може би щеше да намери начин как да убеди капитан Стронгбоу да забрави разпорежданията на Тес.

„Много е рисковано — помисли си младежът, — крайно е съмнително, ала риск печели, риск губи. Това е най-доброто, което мога да сторя. Джос.“

— Предпочитам в сряда.

— Предполагам, че ще стане, сър. Колкото до мястото — нека бъде призори в Ничията земя помежду селото и Пияния град, а не на хиподрума — там е прекалено открито, пък и сутрин рано има ездачи и тъй нататък.

Малкълм се засмя, без сам да знае защо.

— Изборът си го бива — отвърна той, като изпревари Джейми. „За мен е най-добре — по-уединено е, по-близо до морето, оттам по-лесно ще се измъкна до клипера на кея на Пияния град, отколкото до нашия кей.“ — Очевидно знаете доста неща за Йокохама, а сте тук само от ден.

— Предложението беше на господин Грейфорт, аз само прегледах и двете места рано тази сутрин. Ничията земя е по-подходяща, по-безопасна.

— Дадено. Ще ми е трудно да извървя полагаемите се десет крачки. Предлагам да заемем позициите си и по нечия команда, по вашата, ако желаете, да се прищелим и да стреляме.

— Ще се посъветвам с господин Грейфорт.

— Нещо друго?

Горнт се поколеба, после хвърли поглед към Джейми.

— Ще уговорим подробностите по-късно — как да пристигнат нашите довереници, по какви пътища, на кой лекар можем да се доверим, кой още да присъства и тъй нататък. Накрая мис...

— Изглеждате много добре осведомен относно дуелите — рече Джейми с изтънял глас. — Участвали ли сте в някой?

— Няколко пъти, господин Макфей. Веднъж като страна и два пъти като секундант, докато следвах в Ричмъндския университет. — И пак се усмихна със своята топла, любезна и искрена усмивка. — На Юг се отнасяме много сериозно към въпросите на честта, сър.

Поради цялата приятна призрачност на подробното обсъждане и увереността, че Малкълм е бил предизвикан от Грейфорт, и поради ината на тай-пана, Джейми не се сдържа:

— Тогава знайте, че Норбърт не беше прав — ядосано заяви той.
— Норбърт положи всички усилия да предизвика тай-пана, направи го няколко пъти и няма съмнение, че трябва да се извини и с това да сложим край на цялата тази глупост.

— Джейми! — сряза го остро Малкълм. Ако не беше вчерашният ден, би го накарал да напусне. Но вчерашният дълг на Струан пред Макфей бе огромен и за цял живот, тъй че той просто му каза като на приятел, какъвто беше Джейми: — Това е моя работа. Зная как се чувстваш. — После се обърна към Горнт: — Прав е, знаете ли, Норбърт се държа направо непоносимо.

Горнт не отговори. Малкълм сви рамене и се усмихна.

— Джос. Но и вас не ви засяга, господин Горнт. Значи веднъж сте били участник и два пъти секундант. Очевидно сте спечелили. А какво стана с противника?

— Не го убих, сър, не се опитвах да го убия. Само го раних.

Двамата се гледаха един друг и се преценяваха взаимно.

Джейми се обади нервно:

— Значи всичко е уредено.

— Да, с изключение на оръжието. Господин Грейфорт избра шпаги.

Малкълм зяпна, а Джейми пребледня.

— Имахме уговорка за пистолети — рече Джейми. — Уговорка.

— Извинете ме, сър, подобно нещо не е било уговорено. Господин Грейфорт има право да избира оръжието, тъй като е засегнатата страна.

— Но беше уго...

— Джейми, остави на мен — прекъсна го Малкълм, удивен от собствената си незаинтересованост. Бе очаквал някакво мошеничество от Норбърт. — Предполага се, че и двамата сме джентълмени и ще използваме пистолети.

— Съжалявам, моите указания са други, сър. Колкото до джентълменството, повереникът ми се смята за такъв и избра да защити честта си с шпага — съвсем обичайно е.

— Но очевидно е невъзможно.

— Господин Грейфорт каза също — длъжен съм да ви съобщя, че не го одобрявам и му го заявих направо, — каза също, че ако вие пожелаете, той ще се съгласи с ножове, шпаги или саби.

Джейми понечи да се изправи, ала Малкълм го спря.

— В сегашното ми състояние това е невъзможно — рече Струан, после събра сили и твърдо изговори: — Ако Норбърт иска да мине с този номер, за да си спаси реномето, да ме унижи и да отмени дуела, ще му плюя в лицето и ще продължа да го правя.

Джейми пламна от неговото перчене, възхити му се, но и го възненавида, сетне неочеквано осъзна, че недоразумението би могло да спаси името и репутацията и на двамата противници.

— Тай-пан, не мислиш ли, че...

— Не. Господни Горнт, очевидно е, че сега не мога да се бия дори със сабя. Моля ви, убедете Норбърт да се съгласи на пистолети.

— Да, сър, така и ще направя. Първото задължение на секунданта е да се опита да постигне помирение, а ми се струва, господа, че и за двама ви има достатъчно място в Азия. Ще го помоля.

— Господин Горнт, аз ще съм ви подръка. На драго сърце ще помогна да спрем това безумие, само кажете — рече Джейми.

Горнт кимна, понечи да стане; Малкълм обаче отново го спря:

— Моля ви, нека разменим две думи насаме. Нямаш нищо против, нали, Джейми?

— Абсолютно нищо. — Джейми се ръкува с госта, а после се обърна към Малкълм: — По обяд в клуба ще се състои събрание на всички търговци, за да обсъдим „бомбата“ на Сър Уилям.

— Ще дойда, Джейми, при все че събирането няма да е никакво обсъждане, само много крясъци и долни нрави.

— Така е. Доскоро, тай-пан. — Джейми излезе.

В изискания кабинет двамата младежи още веднъж се вгледаха един в друг.

— Чухте ли за глупостите на нашия парламент?

— Да, сър, чух. Всички правителства са глупави.

— Ще изпиете ли чаша шампанско с мен?

— Празнуваме ли нещо?

— Да. Не зная защо, но ми е приятно, че се запознахме.

— Ах, значи и вие сте изпитали същото? Май не е редно, а?

Малкълм кимна и позвъни. Появи се Чен, отвори шампанско и им наля. Докато се оттегляше, погледът му скачаше от единия мълчалив младеж към другия.

— Наздраве!

— Наздраве. — Горнт с наслада вкуси изстуденото вино.

— Останах с впечатлението, че искате да поговорим насаме.

Горнт се засмя.

— Наистина е така. Опасно е, когато врагът е в състояние да разчита мислите ти, нали?

— Прав сте, но защо да бъдем врагове. „Ротуел“ са добри клиенти. Омразата и кръвната вражда между Струанови и Брокови не ви засягат, каквото и да говорят Тайлър и Морган.

Горнт се втренчи в кристалната чаша и в мехурчетата, сякаш ги питаше дали наистина е дошло времето, или трябва да изчака.

Светлокаявите му очи изучаваха Струан. Младежът отхвърли опасенията си, не, нямаше нищо опасно.

— Прочут сте с това, че обичате тайните и заслужавате доверие.

— А вие?

— Когато се отнася до честта, да. Доброто ви име... Харесвате ли преданията, легендите?

Малкълм се съсредоточи. Призрачността на тази среща и този човек го объркваха.

— Някои повече от други.

— Намирам се тук под лъжлив предлог. — Неочакваната усмивка на Горнт сякаш освети стаята. — Иисусе Христе, чак не ми се вярва, че наистина съм тук при бъдещия тай-пан на Търговската къща. Толкова дълго изчаквах и обмислях нашата среща и ето че успях. Преди да ви посетя, нямах намерение да ви доверявам каквото и да било, освен онова, за което ме помоли господин Грейфорт. Но сега? — Младежът вдигна чашата си. — За отмъщението.

Малкълм размисли над казаното спокоен и очарован, после пи и отново наля.

— Добър тост за Азия.

— Навсякъде е добър. Първо: искам честната ви дума, честната дума на тай-пана на Търговската къща, дадена пред Бога, че разказът ми ще остане тайна между нас двамата, докато не ви разреша да говорите за нея.

Малкълм се поколеба.

— Е, щом е предание. — Закле се.

— Благодаря ви. Знам преданието. На сигурно място ли сме тук? Могат ли да ни подслушват?

— В Азия това е нещо обикновено. Знаем си, че и вратите, както и стените, имат уши. Ще взема мерки. Чен! — провикна се Струан. Вратата незабавно се отвори. Тай-панът се разпореди на кантонски: — Стой далеч от вратата и дръж всички други настани, дори А Ток!

— Добре, тай-пан. — Вратата се затвори.

— Сега вече сте в безопасност, господин Горнт. Познавам Чен, откак се помня, а той не говори английски, струва ми се. Вие говорите ли шанхайски?

— Малко, също и диалекта нин бо.

— Та за какво ставаше дума?

— За пръв път разказвам тази история — започна Горнт и Малкълм му повярва. — Някога — продължи младежът без досегашното безгрижие — едно семейство заминало за Англия от Монтгомъри, Алабама — тяхно семейно гнездо от поколения: бащата, майката с двете си деца — момче и момиче. Сестричката била на шестнайсет, казвала се Алегзандра. Баща ѝ бил най-малкият от петима братя. Най-големият се казвал Уилф Тилман.

— Съоснователят на Купър-Тилман? — запита Струан шокиран.

— Същият. Бащата на Алегзандра бил дребен посредник по чая и памука, инвестиiral заедно с брат си Уилф в Купър-Тилман. Заминал за Лондон да работи в „Ротуел“ като съветник по памука по силата на тригодишен договор — Купър-Тилман били основните им доставчици. Останали по-малко от година. За нещастие и двамата родители се разболели тежко — нищо чудно, нали, при лондонския климат и мъгли. И аз едва не умрях, докато бях там — прекарах три години в Лондон: две специализирах при Брокови и една — при Ротуелови. Както и да е, Тилманови решили да си заминат за вкъщи. По средата на плаването през Атлантика Алегзандра установила, че е бременна.

— Айиая — промърмори Малкълм.

— Да. Потресението довършило и без друго тежко болния ѝ баща. Той бил на тридесет и седем. Погребали го в океана. В смъртния акт на капитана е вписано само „нервен пристъп“, но и майката, и дъщерята знаели, че истинската причина била лошата вест. Алегзандра била само на шестнайсет, хубава като картичка. Това се случило през 1835, преди двадесет и седем години. Алегзандра родила син — мен. За едно неомъжено момиче да има извънбрачно дете, да стане пропаднала жена... е, господин Струан, няма защо да ви описвам какъв позор, какво клеймо и нещастие е това. А в Алабама нравите са старозаветни, поне в нашия край, както и сред дребните благородници Тилман. Одеве говорихме за честта; казах ви истината — ние се отнасяме много сериозно към честта, както и към безчестието. Може ли? — Горнт махна към шампанското.

— Моля. — Малкълм не знаеше какво да каже. Гласът на госта си оставаше жив, приятен, безпристрастен като на разказвач на предания. „Засега“ — помисли си домакинът мрачно.

Горнт наля на Струан, после на себе си.

— Майка ми и нейната майка били отлечени от обществото и от семейство Тилман, дори брат ѝ се обърнал срещу нея. Когато бях тригодишен, мама се запозна с един жител на Вирджиния, преселник от Англия — Робърт Горнт, джентълмен от Ричмънд, износител на тютюн и памук, любител на картите. Влюби се в майка ми и тя в него. Напуснаха Монтгомъри и се ожениха в Ричмънд. Измислиха една история, че тя уж била вдовица на кавалерийски офицер янки, загинал в сраженията със сиуксите, за когото се била омъжла на шестнайсет. Тогава беше на деветнайсет.

Няколко години всичко вървеше горе-долу добре. До 1842, след като Дърк Струан практически без чужда помощ основа хонконгската си империя и година преди да се родите вие. В 1842 беше тежка за хонконгската Хепи вали заради тамошната малария, опиумната война с Китай, големия тайфун, който срина града, а и дяволски нещастна за Търговската къща, защото същият тайфун уби великия Дърк Струан. — Горнт отпи глътка шампанско. — Той е виновен за смъртта на Уилф Тилман и за разоряването на семейство Тилман.

— Не знаех нищо за това. Сигурен ли сте?

Горнт се усмихна с характерната си усмивка, в която нямаше неприязнь.

— Да. Уилф Тилман бил болен от треската на Хепи вали — от малария. Дърк Струан притежавал хининова кора, която би го излекувала, но отказвал да му даде или продаде от нея, защото се надявал Уилф да умре. Както и Джейф Купър. — Гласът му прозвучава раздразнено. — Бостънският янки му желаел смъртта.

— Защо? И защо тай-панът е искал Тилман да умре?

— Мразел го е — имал различни възгледи от неговите. Покрай другото Уилф притежавал роби, нещо напълно законно в Алабама по онова време, та дори и сега. Пък и Струан искал да помогне на Купър да поеме управлението на фирмата. След смъртта на Уилф Джейф откупи дяловете му на безценица и лиши моето семейство от останалите ни наследствени пари. Дърк е виновен.

— Ние наистина имаме съвместно предприятие с Купър-Тилман за хинин, господин Горнт, и сме стари приятели. Колкото до останалото, не зная нищо, а и не ми се вярва. Ще проверя веднага, щом се върна в Хонконг — рече Малкълм.

Горнт вдигна рамене.

— След години Купър призна, че никога не е одобрявал Уилф Тилман. Предавам ви думите му точно: „Виж какво, момко, Уилф си получи заслуженото, той беше робовладелец и не го биваше за нищо, през целия си живот не е работил и един ден. Този твой южняшки господинчо беше долен човек. Дърк правилно е дал малкото си хинин на други, за които е преценил, че го заслужават. Аз, аз работих през всичките тези години, аз създадох компанията, която издържаше майка ти, пастрока ти и теб.“

Гласът на Горнт трепна, после момъкът отново се успокои. Външно.

— Каза ми и някои други неща, сър, които... които сега не са от значение. Най-важното бе, че ни лиши от полагаемите ни се по наследство законни нари. Тогава започнаха кавгите между мама и пастрока ми и ние се плъзнахме по наклонена плоскост. И чак след много години открих, че джентълменът от Ричмънд се е оженил за нея заради парите й, неговата търговия с памук и тютюн си бяха чиста измама. Той чисто и просто бе картоиграч, при това без късмет, и мама постоянно бе плащала дълговете му.

Тя ми разказа всичко това, когато умираше. Но пастрокът ми не се държеше лошо с мен, изобщо никак — просто ме пропъди. Цял живот отвсякъде ме прогонват. Сега настъпи време за отмъщение.

— Не виждам защо обвинявате мен.

— Не ви обвинявам.

Малкълм се втренчи в събеседника си.

— Мислех, че „саби или шпаги“ е началото.

— Хрумването не беше мое, вече ви казах. Дадох на господин Грейфорт да разбере, че тая няма да я бъде. Ще стане за смях, ако се опита да настоява.

Малкълм помълча и рече:

— Май не го харесвате много.

— Безразличен ми е. Дойдох тук, за да се уча от него един месец и да поема управлението, когато той се оттегли догодина. Такъв е планът, стига да реша да постъпя при Брокови.

— Нищо чудно да ви се наложи доста по-рано да поемете управлението — забеляза Малкълм по-твърдо.

— Следващият четвъртък, ако даде Бог.

— Серioзно ли сте решен да участвате в този дуел?

— Да.

— Може ли да ви попитам за истинската причина?

— Той се постара всячески да ме предизвика. Сигурно Брок му е дал такива указания. За Струанови е най-добре да го премахна.

— А ще отстраните ли и мен, когато се изправя срещу Струанови?

— Ще ви се противопоставя, ще се съревновавам с вас, ще ви спра, ако мога, но не бих искал да се бия с вас. — Малкълм се усмихна добродушно. — Този разговор е същинска лудост, господин Горнт. Лудост е да бъдем толкова доверчиви и откровени, но ето че сме такива, и толкоз. Вие говорите за мъст. Решен сте да ни нападнете заради онова, което според общото мнение дядо ми е причинил на Уилф Тилман, така ли?

— Да — усмихна се Горнт. — Когато му дойде времето.

— Ами Джейф Купър?

Усмивката на госта се стопи.

— И него също. Когато му дойде времето. — За момент гласът на Горнт пресипна от злоба. — Но това не е най-съществената част от моето отмъщение. Искам да съсипя Морган Брок, а за тази цел сте ми нужен вие... — Той избухна в смях. — Боже, господни Струан, само ако можехте да се видите отстрани.

— Морган ли? — запъна се Малкълм.

— Да. — Горнт засия в усмивка. — Не мога да се справя сам, ще ми трябва вашата помощ. Ирония на съдбата, нали?

Струан се изправи, отърси се като мокро куче, протегна се и отново седна с разтуптяно сърце. Наля си нова чаша, разсипа малко върху бюрото и я гаврътна. Горнт през цялото време го наблюдаваше и изчакваше, доволен от ефекта, който думите му бяха предизвикали.

— Морган? Но, Боже мой, защо?

— Защото е прельстил майка ми, когато е била шестнадесетгодишна, съсипал е живота ѝ и я е изоставил. В Библията е казано, че да убиеш баща си... че отцеубийството било нечестиво деяние. Майка ми ме накара да се закълна, че няма да го направя, след като на смъртното си легло ми разкри истината за моето потекло. Така че няма да го убивам, само ще го разоря. — Думите му прозвучаха равнодушно, без всякакви емоции. — И затова са ми нужни Струанови.

Малкълм пое дълбоко дъх и отново разтърси глава. Не разбираше нищо, но вярваше на всяка дума — дори и на историята за поведението на Дърк.

„Айиая, колко неща научих!“ — помисли си младежът и продължи съсредоточено да слуша как гостът разказва, че тогава Морган бил на двайсет, чиракувал при Ротуелови и живеел в тяхното седалище, така че му било лесно да се промъква в спалнята на младата госпожица:

— Какво знае едно петнайсетгодишно момиче, типична южна красавица, над която са треперели като над рядко цвете? Ротуел, разбира се, го уволнил веднага, щом узнал, но старият Тайлър Брок се изсмял и тайно и незабелязано откупил контролния дял от фирмата и...

Малкълм се смая.

— Значи Брок контролира „Ротуел“?

— За известно време; достатъчно, за да изхвърли всичките им директори и да назначи нови. Когато Джейф Купър установил какво става, използвал цялото си влияние и принудил Стария Брок да си поделят ръководството наполовина. В замяна Джейф трябало да управлява компанията и да пази това в тайна, особено от Струанови. Сделката все още е в сила.

— Дмитрий знае ли?

— Не. Нито господин Грейфорт. Аз попаднах на подробностите, докато служех в Лондон.

Малкълм размишляваше усилено. Години наред Струанови работеха с „Ротуел“, но никой не се бе оплакал от лошо отношение или измама. В същия миг нещо от думите на Горнт изплува на повърхността на съзнанието му.

— Морган подозира ли, че вие знаете за него?

— Писах му в Лондон, когато мама умря. Той ми отговори, че за първи път чувал, и отрече. Но ме покани да се срещна с него, ако някога отида в Лондон. Така и направих. Той отново отрече. Историята нямала нищо общо с него, набедили го за беля, сторена от друг чирак, въобще и дума не можело да става. По онова време мизерствах и той ми намери каква да е работа, а после ми помогна да постъпя в „Ротуел“. — Горнт въздъхна. — Мама ми разказа, че когато се изправил лице в лице с Ротуел, заявил, че „ще се ожени за повлеканата, ако зестрата ѝ е десет хиляди фунта стерлинги годишно“. — Побиха го

тръпки, макар лицето му да не се промени и гласът му да остана все така безизразен. — Навярно щях да прости на Морган всичко, но никога за тази дума — „повлекана“. Има я в писмото на Ротуел. Той вече не е между живите, ала писмото му се пази. Благодаря, задето ме изслушахте. — Гостът се изправи, протегна се и се запъти към вратата.

— Почекайте — сепна се Малкълм, — не можете да спрете дотук!

— Нямам такова намерение, господин Струан. При все че подобни разговори, най-подходящата дума е изповеди, са полезни за душата, ала твърде изтощителни. А ако се заседя прекалено дълго при вас, господин Грейфорт ще заподозре нещо. Ще уредя оръжието да бъде пистолети и да стреляте от двайсет крачки и ще се върна.

— За Бога, почакайте една секунда! Как да ви помогна? И защо въобще да ви помагам? Какво искате от мен?

— Практически почти нищо. Можете да убиете Норбърт Грейфорт, макар че това не е наложително. По-важно е какво мога аз да направя за вас. — Горнт се засмя, после отново стана сериозен. — Преди края на януари Брокови ще смажат Струанови, впрочем вие вече го знаете или поне би следвало да го знаете. Аз съм в състояние да ги спра за определена цена. Бог ми е свидетел, че мога да ви дам сведения, които ще настроят техния собствен ангел-пазител срещу тях и с които ще разорите Брокови веднъж завинаги.

Малкълм усети как сърцето му подскочи. Ако успее да откачи компания „Струан“ от тази въдица, майка му ще приеме всичките му желания. Много добре я познаваше. „Тя ще ми даде каквото си поискам, всичко — безмълвно ликуваше той, — ако я помоля да стане католичка, ще стори и това!“

Щеше да заплати, каквото и да му струва, и то с удоволствие.

— И каква ще е цената... освен отмъщението?

— Ще ви отговоря, когато се върна.

Малкълм чака цял ден, но непознатият не дойде. Това не го разтревожи. Вечерта се нахрани сам. Анжелик му каза, че се чувства уморена от многото приеми и седене до късно. Щяло да й дойде добре, ако веднъж си легне рано.

— И така, мой мили Малкълм, просто ще хапна малко в стаята си, ще се среща и ще си легна. Тази вечер те обичам и те напускам... ти си изоставен.

Не се засегна. Преливаше от надежда и се боеше, че ако тя остане, ще ѝ се довери. А когато Джейми се отби рано вечерта, едва се сдържа да не изтърве фантастичната новина.

— „Небесният“ намери ли някакво разрешение? — запита Макфей.

— Не, Боже мой, още не. Защо?

— Изглеждаш толкова, толкова... като че ли планина ти се е смъкнала от плещите. От седмици не съм те виждал такъв. Или все пак си получил някакви добри вести.

Малкълм се ухили.

— Май прескочих трапа и наистина се оправям.

— Да се надяваме. Не ни стигаше другото, ами и твоето раняване... Просто не зная как издържаш. След всичко, което се случи през последните няколко седмици, се чувствам грохнал, а този Горнт беше последната капка — чашата преля. Нещо в него ме плаши.

— Защо така?

— Не зная, просто предчувствие. Май не е толкова безобиден, колкото изглежда. — Джейми се колебаеше. — Имаш ли малко време да побъбрим?

— Разбира се, седни. Искаш ли бренди? Налей си.

— Благодаря. — Джейми си наля малко от бюфета, после придърпа другия стол с висока облегалка до камината срещу Струан. Завесите бяха спуснати, навън цареше нощ, а в стаята бе уютно. Горящите цепеници миришеха приятно на пушек, а и палубните камбани на флотата откъм залива действаха успокояващо. — Има две неща: по един или друг начин искам да отида за някой и друг ден в Хонконг... преди Коледа.

— За да се срещнеш с майка ми ли?

Джейми кимна и отпи от брэндито.

— Ще ми се да отпътувам с „Буйният облак“. Очаквам го да влезе в пристанище... Защо се усмихваш?

— Просто ме изпревари. И аз се канех да се кача на борда му.

Джейми премига, после ангелска усмивка се разля по лицето му.

— Променил си решението си и ще ѝ се подчиниш ли?

— Не съвсем. — Малкълм сподели с него плана си за „Буйният облак“ и забеляза как задоволството на Джейми се изпарява. — Не се тревожи, стрелям много по-добре от Норбърт и при условие че

господинът се съгласи да се цели от двайсет крачки, без да вървим един към друг, ще му светя маслото — стига да реша да го убивам. Остави Норбърт сега за Анжелик: не успеем ли скришом да я качим на борда, казвам „ние“, защото ти винаги си бил част от плана ми, ще я доведеш със следващия кораб, така че по един или друг начин ще се озовеш в Хонконг преди Коледа.

Джейми се двоумеше.

— Госпожа Струан доста ще се подразни, като ни види с Анжелик.

— Остави тази грижа на мен.

— Това и правя. И така стигаме до костеливия орех: след като напусна компанията ви, се каня да основа своя собствена фирма. Въщност тъкмо за това ми се щеше да побъбрим. Дали ще имаш нещо против.

— Напротив, ще положа всички усилия, Струанови ще направят възможното дori за да ти помогнем по всякакъв начин. Но дотогава ще минат години.

— Струва ми се, тя е решила да ме пропъди.

— Ще се противопоставям лудешки — сепна се Малкълм. — Очаква те повишение, издигане и компанията едва ли ще иска да те загуби — тя го знае. Подобно намерение ще ги стресне.

— Да. Но ако все пак се наложи... потърпи малко, тай-пан, ако е необходимо, ти ще се противопоставиш ли?

— Да започнеш самостоятелна търговия ли? Не. Но не ми се нрави, а и Струанови ще загубят, кълна се в Бога. Това няма да се случи и ако... ти поискаш да напуснеш, ще намеря начин да те заставя да останеш... да те убедя да останеш. Наистина.

— Благодаря, много ти благодаря. — Джейми отпи голяма гълтка и се почувства по-добре. Не от сгръващото бренди, а от думите и тона на Малкълм.

Последните няколко седмици бяха тежки. Вчера във връзка с писмото на госпожа Струан до него той се бе изправил пред една безсмъртна истина: колкото и да си верен на дадена компания, дori да ѝ служиш с всички сили, „компанията“ може и ще те изрига според прищевките си без угрizения на съвестта. А какво представлява „компанията“? Просто група от мъже и жени. Като госпожа Струан например.

Хората съставляват „компанията“ и завеждащите могат и винаги ще се крият зад тази удобна фасада: „компанията трябва да оцелее“ или „за доброто на компанията“, или нещо подобно; ще те опропастят или повишат по лични причини, поради вражди или омраза.

„И никога не забравяй, че повечето компании днес са семейна“ собственост. В крайна сметка винаги побеждава „семейството“. Кръвта вода не става, а ти може да си вещ и способен — какво от това. Те враждуват помежду си и все пак накрая обикновено се съюзяват пред лицето на врага, а враг е всеки, който не е от семейството. И така, Алфред Макструан ще поеме поста управител в Япония. Нищо не мога да направя и няма да направя срещу това. Навсякъде семейните търговски предприятия са по-човечни, по-добри от безличните административни, анонимни институции, но дори и в тях, и даже още повече, ти си подчинен на системата, която са си изработили „клечките“.

Миналата нощ, нещо съвсем необичайно за него, Джейми се бе напил до козирката в малката си къщичка в Йошивара и бе намерил утеша в Неми. Всеки път, щом си спомнеше за истината относно „компанията“ и за престъплението, наказващо се с обесване, което без малко да извърши, за нелоялността на Тес Струан, за ината на Малкълм, за собствената си глупост — та нали, ако Малкълм не го бе спрял, той щеше да скъса връвта, да накъса писмата на парченца и да ги хвърли в морето; всеки път, щом се сетеше за всичко това, му се завиваше свят и само халбата с ром можеше да спре световъртежа, докато накрая главата му започна да се мае от самия ром.

Неми не помогна:

— Джеми, какво става? Джеми, Джеми!

— Макиавели го е казал най-добре — езикът му се заплете и думите излитаха несвързано: — Не вярвайте на проклетите чистокръвни принцове, те винаги изтъкват целесъобразността като основание. Проклетите принцове, тай-пановете, майките на проклетите тай-панове, синовете на Дърк Струан и техните синове... — и се бе разплакал.

„Ай — помисли си гнусливо, — случва ми се за пръв път от толкова време. За последен път плаках веднага след пристигането си в Хонконг преди двайсет години, когато научих, че мама е починала, докато съм бил в открито море. Навсякъде е знаела, че си отива, когато

тръгвах. «Върви, скъпо мое момче, натрупай богатство за нас и пиши всяка седмица...» Без нея щяхме да измрем до един. Само нейната сила ни крепеше живи, докато да пристигне Струан и нашата джос да се промени.

Изплаках си очите. Както и миналата нощ, но сълзите ми бяха различни. Снощи плаках за изгубената си невинност. Чак не ми се вярва, че съм бил дотам наивен, та да се доверя на «компанията». Дали Дърк щеше да ме остави на сухо? Никога. Тай-панът не би го сторил, нямаше да го стори, ала той е просто една легенда. Трябва да намеря сили и да започна своя търговия. На трийсет и девет съм, стар съм за Азия, макар да не усещам възрастта си. Просто се чувствам като кораб без кормчия. Същото е и с Малкълм... Наистина ли?“

Вдигна поглед към него. Промяната в момъка все още си личеше.

„Малкълм се е променил, прилича повече на предишния младеж. Изглежда възмъжал, възможно ли е? Не зная, но при всички случаи съдбата му е предопределена, както и моята джос.“

— Радвам се, че не пипнахме пощата... Не можеш да си представиш колко ми е мъчно, задето тя ти върза ръцете.

— И аз също. — Струан му разказа как Сър Уилям го е предупредил, че е очаквал писмото, сподели и за опиума и плантациите им в Бенгалия. Новината бе докарала Колонията до лудост. Събранието по пладне бе по-бурно от всякога. Бе внесено предложение, прието единодушно, Сър Уилям да бъде обесен или поне обвинен в държавна измена, ако се опита по законен път да наложи глупостите на Парламента. Малкълм виждаше колко дълбоко нещастен се чувства Джейми и отново се изкуши да избълва чудодейното разкрище, наречено Горнт. Но си спомни за дадената клетва.

— Изпълнен съм с вяра, Джейми. Не се тревожи. В Йошивара ли отиваш?

— Не веднага, макар че се налага да се срещна с Неми — отвърна Макфей печално. — Клюмах самичък миналата нощ, та ще и занеса подарък. Не че е необходимо, все пак тя е славно момиче и ме развеселява. Първо ще се срещна с Накама. Филип ме помоли да му отделя половин час. Изглежда, е разпитвал Тайърър за търговията и банковото дело, за капиталите и тях подобни. Филип ме помоли да му обясня елементарните принципи.

— Любопитно.

— Да, тоя непрокопсаник май е доста любознателен. Жалко, че не е кой знае колко приветлив и общителен с нас.

— Обмени познанията си срещу нещо, което ние искаме да научим. Мисля утре да си побъбря с Филип. Помоли го да ме посети, ако обичаш! — И добави по-суро: — Нали уж имахме уговорка да получаваме от него всички сведения?

— Да, да, така беше. — Джейми допи бренди. — Благодаря. И за разговора ни също. — После се изправи и искрено рече: — От все сърце се надявам всичко при теб да се нареди, Малкълм.

— Зная, Джейми. И твоите неща ще се наредят. Лека нощ.

В тишината на стаята Струан със задоволство протегна крака към огъня, разтревожен за утрешния ден и още повече за Горнт. „Каква ли цена ще поискат?“ — размишляващ младежът, докато гледаше жаравата. Доловяше гласове вътре в къщата и отвън. Случаен смях и пиянски песни. Джон Марлоу се бе отбил днес следобед с бележка от адмирала: можел ли да му се обади на флагмана утре, а ако там не му било удобно — при Сър Уилям.

— Предпочитам при Сър Уилям. В колко часа?

— По обяд?

— Става. За какво е?

— Не зная — отвърна Марлоу. — На бас се хващам, че не е, за да си прекарате приятно времето. — Откак се бе върнал след сблъсъка в залива Мирс и от Хонконг, адмирал Кетърър се пенеше заради враждебните и критични репортажи във вестниците и все още беснееше, че изработени във Великобритания оръдия са обстрелявали корабите му. — Май не му е станало много приятно от грубичките подмятания на днешното събрание.

— Костелив орех — засмя се Малкълм, все още замаян от сведенията на Горнт.

Засмя се и Марлоу.

— За Бога, само не му го казвайте на неговия квартердек, че целият кораб ще експлодира! Между другото моите изпитания са утвърдени за понеделник или вторник, ако времето е подходящо. Кой ден ще е по-удобен за вас и госпожицата?

— Колко ще останем в открито море?

— Ще отплаваме призори и ще се върнем най-късно по залез.

— Тогава във вторник.

Един въглен се претърколи от огъня върху плочата пред камината, но напълно безобидно. Малкълм го бутна с ръжена и разръчка жаравата. Вдишаха се леки оранжеви пламъци със синьо-зелени искри в тях, после отново стихнаха. Те му рисуваха картини. Обнадеждаващи картини за него и за нея. Хвърли поглед към общата им врата. Оттам не долитащ никакъв звук.

„Горн е ключът към Тес.“

Ирония на съдбата е, че той се нуждае от мен и аз от него, а сме врагове. Имам чувството, че винаги ще си останем такива. Каква ли е цената? Ще е нещо, което мога да му дам. Достатъчно е разумен. Защо си толкова сигурен? Защото отмъщението е много силна подбуда. Аз най-добре го зная.“

В кръчмата на Лилията мускулеста японка масажираше Филип Тайърър със силните си ръце. Стоманените й пръсти откриваха необходимите точки и жената си играеше с тях като с клавиатура, а Филип пъшкаше от удоволствие. Тази къща не бе изискана и скъпа като Трите шарана, ала за първи път му правеха толкова хубав масаж. Вниманието му се отвлече от Фуджико, от Накама, от Андре Понсен и от Сър Уилям, който цяла сутрин вилня, а гневът му достигна връхната си точка по обяд, когато яростните злобни викове откъм клуба едва не издухаха покривите на Йокохама.

— Сякаш аз съм крив, че Парламентът се е побъркал — провикна се Сър Уилям по време на обядта. Адмиралът също бе разярен. — Нали така, Филип?

— Разбира се, че не сте, сър — отвърна Тайърър, поканен на обядта против волята му. Третият гост бе генералът.

— Парламентът винаги е бил тираничен и тъп! Защо, да ги вземат дяволите, не оставят Външното министерство да се занимава с колониите и да приключат с цялата тази мъка? А тая градушка от тъй наречени търговци тутка може да те накара да плюеш кръв.

— Петдесет удара с камшик веднага ще ги строят в редица, за Бога! Всички до един, особено журналистите. Калпазани такива — изръмжа адмиралът.

Генералът самодоволно подметна, все още огорчен от хокането, което бе получил от посланика по време на бунта:

— Нищо не ти остава, скъпи ми Сър Уилям, освен да се държиш като мъж! А ти, адмирале, друже мой, си го търсеше с тия публични политически изявления. Първото правило за флагманския чин и генералските звездички според мен е да си траеш, да държиш благоразумни публични речи и да страдаш мълчаливо.

Вратът на адмирал Кетърър стана моравочервен. Сър Уилям съумя да отклони следващите нападки:

— Филип, не се съмнявам, че си затрупан с работа. За Бога, препиши кореспонденцията, а оплакването ни до Бакуфу трябва да замине още днес!

Филип се втурна навън с искрена признателност. Накама го поздрави приветливо.

— Ах, Тайра-сама, надявам чувства по-добре. Мама-сан Райко моли пита тебе как със здраве, щото не срещаш Фуджико и тя в сълзи... и тя е потънала в сълзи и...

— Здравето ми е отлично. Миналата нощ прекарах... прекарах чудесно в кръчмата на Лилията. — Филип бе поразен колко верни се оказаха предсказанията на Андре. — Фуджико ли? Промених решението си за нейния договор, да, по дяволите, промених го.

Със задоволство забеляза как Накама премига. Бе изключително радостен, че използва уплахата си от лошото сутрешно настроение на Сър Уилям, за да осъществи плака на Андре.

— Но, Тайра-сама, аз си мис...

— Никакъв английски днес и никакви въпроси за търговията. Ще поговориш с Макфей-сама от Търговската къща и край на приказките...

Филип изпъшка силно, тъй като масажистката го притисна. Пръстите ѝ тутакси застинаха.

— Айа, додзо... *Не, продължете, моля...* — каза ѝ на японски, а жената се засмя и отвърна:

— Не се беспокой, господарю, като се позанимавам с твоето бледно, размекнато рибешко тяло, ще си готов за три от най-хубавите лилии в Къщата.

Благодари ѝ вяло, не разбра думите ѝ, но хич не го беше еня. След трите часа разговори с Накама на японски и след като отби всичките му забележки за Райко и нейната къща — точно според предвижданията на Андре, му се виеше свят.

Слава Богу, жената с опитни ръце, благоуханни от маслото, започна да го отпуска. Свърши, уви го с топла кърпа и излезе. Филип се унесе, но се сепна, защото шоджи се отвори, вътре влезе момиче и коленичи до него. Усмихна му се и той отвърна на усмивката ѝ. Каза ѝ, че е уморен, и я помоли просто да поседи при него, докато се наспи, като отново се придържаше към указанията на Андре. Момичето кимна, усмихна се, напълно доволно. И тъй, и тъй щеше да си получи парите.

„Андре е гений“ — помисли си Филип, също много доволен, и заспа щастлив.

Тази вечер Андре щеше да посети Хиноде за втори път. Минаха точно десет дни, двадесет и два часа и седем минути, откак я съзря в цялото и великолепие. Онази нощ се запечата в съзнанието му завинаги.

— Добър вечер, Фурансу-сама — бе го поздравила тя свенливо. Японският ѝ звучеше melodично.

Преддверието на къщата им, разположена сред градините на Трите шарана, бе вдясно от малката веранда и благоухаеше като самата нея. Златисто бежовите цветове на зимното ѝ кимоно се движеха изискано, докато му се покланяше и махаше с ръка към отсрещната възглавница. Зад гърба ѝ шоджи към спалнята бе достатъчно открехнато, за да се видят футоните и завивките, които щяха да им послужат за пръв път за легло.

— Пригответих сакето, както ми казаха, че го обичаш. Студено. Винаги ли пиеш студено саке?

— Да, да, аз... аз повече харесва вкус — откри, че пелтечи и се запъва, говореше на японски дрезгаво, ръцете сякаш му пречеха, а дланите му се навлажниха от пот.

Тя се усмихна.

— Странно, че пиеш студени напитки през зимата? Твоето сърце и зиме, и лете ли е студено?

— И耶, Хиноде. — Усещаше пулса си в ушите и в гърлото си. — Мисля, сърцето ми било като камък толкова дълго, мисля за теб, не зная горещо, студено или какво. Ти красива.

— Само за твое удоволствие.

— Райко-сан ти казала за мен, да?

Очите ѝ бяха скосени и спокойни на бялото лице, веждите ѝ бяха изскубани, а на тяхно място бе изрисувала два полумесеца. Имаше високо чело, гарвановочерната ѝ коса бе вдигната и закрепена с гребени от костенурка, които той копнееше да свали.

— Забравих какво ми каза Райко-сан. Приех и забравих и твоите думи, преди да подпиша договора. Ще започнем тази вечер. Срещаме се за пръв път. Разкажи ми за себе си всичко, което смяташ за нужно — в очите ѝ проблесна искра и тя ги извъртя развеселено, — разполагаме с достатъчно време, нали?

— Да, моля, завинаги, надявам се.

След като всички точки от договора бяха уговоряни дни наред, бяха вписани, прочетени и препрочетени, а след това формулирани с по-прости думи, за да ги разбере и той, Андре бе готов да се подпише пред нея и пред Райко. Бе съbral цялата си смелост:

— Хиноде, моля извиниш, но съм длъжен... трябва да ти кажа истината. За нещастието си.

— Моля, няма нужда. Райко-сан ми съобщи.

— Да, но... моля да ме извиниш... — Думите излизаха със запъване от устата му, макар да ги бе репетирал десетина пъти. В гърлото му се надигаха вълни от погнуса. — Да ти кажа поне веднъж: прихванах болест от любовницата си Хана. Не се лекува, толкова съжалявам. Няма лек. Ти ще... сигурно ще се заразиш, ако станеш моя, толкова съжалявам. — Сякаш небесата се стовариха върху главата му, докато чакаше отговор.

— Да, разбирам и приемам. Вписала съм в договора си, че те освобождавам от всякаква отговорност, що се отнася до нас двамата, от всякаква вина, разбиращ ли?

— Ах, да, вина, разбирам вина. Благодаря ти и...

Наложи му се да се извини и да се втурне навън. Повърна бурно, никога не му се бе случвало чак такова нещо, бе му по-зле дори, отколкото в мига, когато научи, че се е заразил, и откри Хана мъртва. Върна се, без да се извини, пък и нямаше да приемат извиненията му. Жената го бе разбрала.

— Преди да подпиша, Фурансу-сан — му бе казала Хиноде, — е важно да зная, че ще изпълниш обещанието си и ще ми дадеш нож или отрова, както е според договора.

— Да.

— Благодаря ти. Няма защо да говорим и споменаваме повече за тези две важни неща.

— Да — повтори той и я благослови наум.

— Уговорихме се. Ето, подписах се, моля, подпиши и ти, Фурансу-сан, а Райко-сан ще ни бъде свидетел. Тя казва, че нашата къща ще е готова след три дни. На четвъртия ще имам честта да те приема.

На четвъртия ден Андре седеше пред нея в тяхното убежище, погълнат от красотата ѝ. Лампите светеха ярко, ала не прекалено.

— Тази къща харесва ти, Хиноде? — опитваше се да изглежда заинтересован, при все че единствената му натрапчива мисъл бе да я види напълно гола.

— По-важно е да ти харесва на теб, Фурансу-сан.

Съзнаваше, че малката върши онова, на което е обучена, и отговорите, както и действията ѝ са автоматични. Стараеше се той да се чувства непринудено, каквото и да изпитващ тя самата. Андре бе в състояние да разчете мислите на повечето японци, виж, на японките — почти никога. „Но така е и с повечето французойки — помисли си. — Жените са далеч по-потайни от нас, по-практични.

Хиноде изглежда толкова спокойна, както си седи неподвижно. Дали в нея бушува вулкан, дали е тъжна или ужасена... А може би е преизпълнена с такъв страх и омраза, че е онемяла.

Пресвета майко, прости ми, ала чувствата и не ме интересуват, поне в този момент; по-късно — може би, не и сега.

Защо се е съгласила? Защо?

Впрочем не бива никога да питам за това. Тази точка е тежка за изпълнение, но пък внася някаква пикантност, а може би е последицата, която ще ме съсипе — ще съсипе и двама ни. Не ме е грижа, побързай!“

— Искаш ли да хапнеш? — попита го Хиноде.

— В момента... не... не съм гладен. — Андре не можеше да откъсне очи от нея, нито да прикрие желанието си. По гърба му се стичаше пот на тънки струйки.

Беглата ѝ усмивка не се промени. Тя въздъхна. После, без да бърза, развърза с дългите си пръсти своя оби, изправи се и горното ѝ кимоно се свлече. През цялото време го наблюдаваше невъзмутима

като статуя. Миг по-късно свали долното кимоно, след това първия си комбинезон, след него втория и накрая — препаската. Обърна се бавно, за да я разгледа, пак се завъртя и застана пред него. Беше прекрасна.

Андре едва дишаше, докато я наблюдаваше как коленичи, взема купичката си и отпива — веднъж, дваж. Пулсът му сякаш щеше да пръсне главата, гърлото, слабините му. Не беше в състояние да се владее.

Бе обмислял дни наред колко изискани ще бъдат думите, жестовете и движенията му, колко галски и японски, светски и опитни, как ще се превърне в най-добрания любовник в живота й, когото тя винаги ще желае, без да съжалява. Как първото им сливане ще остане паметно и прекрасно. Беше паметно, но не и прекрасно. Желанието го сграбчи. Андре се пресегна, бързо я повали на футоните и там се държа нечовешки.

Оттогава не бе виждал нито нея, нито Райко. Отбягваше Йошивара. На другия ден изпрати на Хиноде бележка, че ще я предупреди кога възнамерява да я посети отново. Междувременно бе изплатил още една вноска злато на Райко. Заплатата му за две години напред бе заложена срещу стойността на договора. А после щеше да му излезе още по-скъпо.

Вчера бе съобщил на Хиноде, че тази вечер ще я посети.

Подвоуми се на прага на тяхната веранда. Шоджи бяха затворени за през нощта. Отвътре го зовеше златна светлинна. Пулсът му бе ускорен като тогава. В гърлото си усещаше буца. Някакви скрити гласове, долни и гнусни, насочени срещу самия него, му крещяха да се маха, да се самоубие — всичко друго, само да не се види в очите й, запечатан в тях като в огледало с цялата си гнусота. Остави я на мира!

Цялото му същество бе готово да избяга и същевременно желаеше отново да я обладае по какъвто и да е начин, по всянакъв начин, по-лошо отпреди, на всяка цена. Мразеше се. По-добре да умре и да приключи с орисията си, но първо — нея. „Трябва!“

С усилие си събу обувките и плъзна вратата. Тя седеше на колене точно както тогава, със същите дрехи, със същата усмивка, пак толкова красива, същата изящна ръка му махна да седне до нея и същият нежен глас го покани:

— Пригответих сакето, както ми казаха, че го обичаш. Студено. Винаги ли пиеш студено саке?

Той ахна. Очите ѝ, изпълнени с такава омраза, когато си бе тръгнал от нея, сега се усмихваха със сладка свенливост, както в първия миг.

— Какво?

Хиноде отново повтори със същия тон, сякаш нищо не бе казала:

— Приготвих сакето, както ми казаха, че го обичаш. Студено. Винаги ли пиеш студено саке?

— Аз... да... да — едва чуваше гласа си — така му бучаха ушите.

Момичето се усмихна.

— Странно, че пиеш студени напитки през зимата. Твоето сърце и зиме, и лете ли е студено?

Андре като папагал повтори правилните отговори; без труд бе запомнил всяка дума и случка, те оставаха неизгладими в паметта му. И макар гласът му да звучеше колебливо, малката сякаш не забелязваше, просто продължаваше да се държи като тогава. Очите ѝ бяха скосени и спокойни.

Нищо не се бе променило.

— Искаш ли да хапнеш? — попита го Хиноде.

— В момента... не... не съм гладен.

Беглата ѝ усмивка бе същата. Както и въздишката. Тя се изправи. Ала този път намали пламъчето в петролната лампа и отиде в спалнята, която Андре бе осквернил. Там Хиноде напълно изгаси светлината.

Когато очите му посвикнаха с тъмнината, Андре съзря как едва забележима светлинка се просмуква през шоджи откъм лампата на верандата, все пак достатъчно, за да отгатне смътните очертания на момичето. То се събличиаше. След миг завивките изшумоляха.

Когато бе в състояние да се изправи, стана, пипнешком влезе в спалнята и коленичи до леглото. Отдавна вече бе разbral, че тя се опитва да заличи позора, неговия позор, да премахне нещо, което не може да се премахне.

— От моето съзнание — никога — прошепна той нещастен, облян в сълзи. — Не зная как е с теб, Хиноде, но никога няма да си простя. Толкова съжалявам, толкова съжалявам. Mon Dieu, ще ми се, о, как ми се ще...

— Нан десу ка, Фурансу-сама?

Отне му известно време, докато се съвземе, докато приспособи японските думи, и рече с пресечен от вълнение глас:

— Хиноде, казвам... просто благодаря на Хиноде. Моля да ме извиниш, толкова съжалявам...

— Но за какво съжаляваш? Няма нищо. Тази вечер ще започнем. Това е нашето начало.

36.

Сряда, 5 декември

Хирага зърна отражение в прозореца на месарницата и не се разпозна. Минувачите по Хай стрийт не му обръщаха внимание. Той се върна обратно и се втренчи в смътния си образ и в новата си маскировка: цилиндър, висока яка и копринено шалче, втален редингот от тъмно сукно с подпълнки на раменете, жилетка от синя коприна, кръстосана с верижката от неръждаема стомана на джобния му часовник, прилепнали панталони и кожени ботуши. Всичко това бе подарък от правителството на НВ, с изключение на часовника — даде му го Тайърър като отплата за услугите. Хирага свали цилиндъра си и се огледа от всички страни. Косата на темето му растеше бързо — е, не бе дълга като на Филип Тайърър, но достатъчно, за да го смятат за европеец. Бе току-що избръснат. Качеството и евтината цена на британските бръсначи го бяха впечатлили много дълбоко — още един слисващ пример за успеха на промишлеността.

Той се усмихна на образа си, доволен от своята лъжлива външност, извади часовника си, възхити му се за пореден път и видя, че е единайсет и шестнайсет. „Като че ли някакви си шестнайсет минути са от значение — помисли си презрително, макар да се радваше, че е усвоил толкова бързо умението на гай-джин да измерват времето. — Доста понаучих. Не е достатъчно, но все пак началото е сложено.“

— Не щеш ли да купиш тоя страхотен замразен бут от австралийско овнешко, ей сегичка го стовариха от ледника на пощенския кораб, господине? Ами мъничко първокласен тълст бекон, пущен в Хонконг? — Месарят бе шкембест, плешив, с ръце като бурета и опръскана с кръв престилка.

— О! — Хирага чак тогава забеляза месата, дреболиите и дивеча, изложени от другата страна на прозорците, сред рояк мухи. — Не, не, благодаря. Аз само гледа. Довиждане, сър — отвърна японецът, като се опитваше да скрие погнусата си. Нафукано килна цилиндъра си, както

правеше Тайърър, и продължи по Хай стрийт към Пияния град и към селото. Любезно повдигаше цилиндъра си пред другите пешеходци и ездачи, които му отвръщаха със същото. Това го зарадва още повече, защото от тяхно гледище означаваше благосклонен прием. Бе толкова различно от японските обичаи и от гледната точка на цивилизования човек.

„Глупаци! Смятат, че съм се променил само защото използвам дрехите им и свиквам да ги нося като тях. Те си остават врагове за мен, дори и Тайра. И той е едно диване — защо ли промени решението си за Фуджико, какво му става? Това въобще не ми влизаше в плановете.“

Хирага забеляза как Струан закуцука вън от къщата си заедно с Макфей. Жената на Ори вървеше между тях. Бяха потънали в оживен разговор. Спомни си за срещата с втория човек в Търговската къща. Още му се виеше свят от западняшките факти и цифри и не можеше да се съвземе заради сведенияята, които Макфей бе им изтръгнал от него — всичко за лихварите и търговците с ориз като например Гиокояма.

— Джами-сан, може ти срещнеш един такъв човек тайно — бе му предложил отчаяно само и само за да се отърве. — Аз превежда, ако пази тайна.

Шоя го очакваше. Хирага усети нетърпението му да научи всичко от него и реши да го разиграе. Прие предложението за масаж. После, поотпуснат в истинска юката и пред изискания обяд от ориз, сушена сепия, уловен сутринта морски костур, нарязан тънко като хартия, със соя, *дай куп* — хрян — и sake, заяви, че се е срещнал с много важни гай-джин и те отговорили на въпросите му. Пийваше си от сакето и си траеше. Съществените сведения предполагаха поощрение. Взаимност.

— Има ли новини от Киото?

— Много са странни — отвърна шоя, доволен, че му се е паднал удобен случай. — Моите господари ми съобщиха, че шогунът и принцеса Язу са пристигнали благополучно и се намират в двореца. Патрулите на Огама устроили още три засади на шиши... не, толкова съжалявам, още няма подробности колко души са избити. Господарят Йоши и господарят Огама почти не напускат стените... Но сега, както някога, самураи на шогуната охраняват Портите.

Хирага се ококори:

— Така ли?

— Да, Отами-сама. — Шоя се зарадва — рибата кълвна. — Странното е, че недалеч от Портите тайно са разположени поделения от самураи на Огама и от време на време враждуващите военачалници се съвещават помежду си.

— Любопитно — изсумтя Хирага.

Шоя кимна и тъй като бе добър рибар, засече рибата с въдицата:

— Ах, да, сигурно за теб не е от значение, но моите повелители са сигурни, че двамата шиши, за които ти бях споменал, Кацумата и Такеда от Чошу, успели да избягнат залавянето в Киото и пътуват по Токайдо.

— За Йедо ли?

— Моят господар не ми съобщи. Очевидно тази вест не е важна.

— Шоя отми малко sake, та да прикрие колко се забавлява с опитите на Хирага да не се издаде, че изгаря от любопитство.

— Всичко, свързано с шиши, е много съществено.

— А, в такъв случай... макар да е неразумно да разправям слухове — шоя се правеше на объркан, като по този начин преценяваше кога да извлече улова си на брега, — но из кръчмите в Киото се чува, че от първата засада успял да се спаси и трети човек. Жена, жена самурай, веша в умението да борави с шурикен... Какво има, Отами-сама?

— Нищо, нищо. — Хирага се мъчеше да си възвърне самообладанието, хиляди въпроси се рояха в главата му. В училището на Кацумата само една жена бе придобила това умение. — Та за какво говорехме, шоя? Жена от самурайско потекло била избягала?

— Слухове, Отами-сама. Глупости. Още sake?

— Благодаря. Има ли още нещо за нея?

— Не. Не си струва да говорим за тая безсмислена мълва.

— Може би ще ти се удаде да... да проучиш дали в тези глупости няма никаква истина. Ще ми се да зная. Моля те.

— В такъв случай... — Шоя отбеляза наум отстъплението, скрито в „Моля те“, и със сладникав глас, който съдържаше нотка на покорство, продължи: — Гиокояма смята за чест да услужи по всянакъв възможен начин на такива уважавани клиенти като теб и семейството ти.

— Благодаря. — Хирага допи sakeто. „Сумомо е била в Киото с Кацумата... Къде ли е сега, защо не си е отишла в Шимоносеки, както

й наредих, какво ли е правила? Щом е избягала, къде е?“

За отплата, макар и да му струваше усилие, отложи въпросите си за по-късно и се съсредоточи. Извади сноп бележки и заобяснява, като отчасти рецитираше наизуст какво му бяха говорили „Тайра“ и „Мъкфей“ в продължение на часове. Шоя го слушаше напрегнато, благодарен, че жена му тайно ги подслушва и записва всичко.

Мисълта на Хирага скачаше ту към заемите, ту към финансирането, ту към банкерството, без да е наясно с повечето от чутите неща. Шоя остана впечатлен от паметта му, способна да попива напълно чуждата материя, и сериозно го похвали:

— Забележително, Отами-сама.

— И още един много важен въпрос. — Хирага си пое дълбоко дъх. — Мъкфей рече, че гай-джин имат нещо като пазар, шоя, фондов борс. Там не се продават и купуват стоки, а само малки напечатани хартийки, наречени книжа или акции, които по някакъв начин представляват пари, огромни суми пари, всеки акции е дял от компани.

Пийна малко чай. Забеляза, че шоя май не схваща за какво става дума, и отново си пое дълбоко дъх.

— Да речем, че даймио Огама даде цяла Чошу, цялата ѝ земя и реколтата от нея, на Чошу компани и постанови чрез документ, че компани се разделя на десет хиляди равни части, на десет хиляди акции, разбиращ ли?

— Мисля... да, продължавай.

— По този начин фонд на Чошу компани е десет хиляди акции. После даймио от името на компани предлага всички или само част, или известен брой акции на някого с пари. За своите пари мъжът или жената получават тези хартийки, които показват колко акции от Чошу компани са купили. Значи този човек става собственик на такава част от компани и следователно на пропорционален дял от богатството ѝ. Парите им се превръщат в кайпитая, мисля, че така го нарече гай-джин Мъкфей, нужен за ръководенето и увеличаването на богатството на компани — да се изплащат възнаграждения, да се обработва земята, да се купуват оръжия и семена, да се ремонтират рибарските лодки, да се плаща за всичко необходимо за обогатяването и процъфтяването на Чошу, та цената на Чошу компани да се вдигне.

Мъкфей ми обясни, че... На всеки пазар цените се променят, нали, шоя? По време на глад дори всеки ден? Същото е и на този

ежедневен фондов борс със стотици различни компании — купуващи и продаващи. Ако в Чошу има изобилна реколта, всеки дял от Чошу компани поскъпва, ако не — обезценява се. И стойността на всеки акции се променя. Разбиращ ли?

— Май да — отвърна шоя вяло, но всъщност бе съвсем наясно и скришом изгаряше от задоволство и любопитство.

— Добре. — Хирага се бе изморил, но новите представи го увлечаха, макар и навремени да се изгубваше из техния лабиринт. Никога не бе се пазарил нито на тържищата, нито в кръчмите. Просто плащаше, когато и каквото му искаха, никога не бе спорил за цена или за размера на някоя сметка. Започна да го прави чак когато стана ронин. Ако си самурай, сметките се изпращат винаги на онзи, който получава възнаграждението ти. Ако не си женен, обикновено на майка ти. Пазаруването и боравенето с пари беше женска работа. Мъжът никога не се занимаваше с това.

Ядеш каквото тя — майката, лелята, бабата, сестра ти или жена ти — купи срещу възнаграждението ти, обличаш се и се въоръжаваш по същия начин. Без възнаграждение ти и семейството ти гладуват или ставаш ронин, или пък доброволно се отказваш от самурайския си ранг и ставаш земеделец, работник, а в най-лошия случай търговец.

— Шоя — намръщи се Хирага, — цените на храната и на рибата се променят. Но кой определя цените?

„Гилдиите на рибарите и земеделците — би му отговорил шоя — или по-скоро търговците, които всъщност са собственици на произведеното, тъй като са им отпуснали нари, за да закупят мрежи и семена.“ Но се стараеше с всички сили да прояви предпазливост, тъй като повечето му енергия отиде, за да прикрие възбудата си от такова голямо количество неоценима, макар и непълна информация.

— Ако рибата е много, поевтинява и обратното. Зависи от улова, от реколтата.

Хирага кимна. Шоя съвсем очевидно криеше или изопачаваше истината. „Но това е съвсем нормално за търговците и лихварите“ — помисли си той и внезапно реши да държи за запас срещата между този човек и Макфей, а също и да запази за по-късно най-важното сведение за компани, което го интересуваше най-много, макар да не бе в състояние да го проумее: ако ти основаваш компани, ти решаваш колко акции да запазиш за себе си, без да заплащаши, а ако числото им е

над петдесет и едно и повече на всеки сто, ти се сдобиваш с власт над компани. „Но защо...“

Главата му едва не се пръсна от внезапното откритие: „*Без всякакви разходи ставаш шогун на компани, колкото по-голяма е тя, толкова по-голям шогун си ти... Без въобще да се охарчваш!*“

„Щом соно-джой победи — помисли си Хирага, напълно изтощен, — ние — съветът на самураите — ще препоръчаме на Императора само нашият съвет да основава компани и по този начин най-сетне ще контролираме тези паразити — търговците и лихварите!“

— Отами-сама — започна шоя, без да забележи промяната у Хирага, самият той възбуден от чудесните сведения, които старателно и късче по късче бе съbral, — моите повелители ще ти бъдат безкрайно благодарни. И аз също. Щом из основи проучим блестящите ти хрумвания и идеи, може би ще получим възможност да ти зададем още няколко незначителни въпроса?

— Разбира се — отговори Хирага, ликуващ от мисълта за светлото бъдеще. „Колкото повече въпроси, толкова по-добре. Така аз пръв ще разбера всичко.“ — Стига да понаучиш още за Огама и Йоши, за шиши и за оная жена. Шурикен ли каза?

— Ще направя всичко, което е по силите ми. — Шоя разбираше, че е ударил къровато. После мисълта му го върна към липсващото, най-същественото късче от мозайката. — Моля, може ли да те попитам какво е това *компани!* Какво представлява?

— Не зная — призна си Хирага, не по-малко озадачен.

— Браво за точността ви, господин Струан — кисело го поздрави адмирал Кетърър. — Доста е необичайна за един... ъ... търговец. — Щеше да каже „търгаш“, но реши, че има достатъчно време за предизвикателства. — Седнете. Шери?

— Малко сук херес, благодаря ви, адмирале.

Дневалният му наля една чаша, напълни отново и чашата на адмирала с ром и излезе. Вдигнаха наздравица, макар че не можеха да се понасят. Върху бюрото нямаше нищо, освен официален документ, разпечатан плик и писмо с почерка на Тес Струан.

— Какво мога да направя за вас?

— Знаете ли, че някои от моряците ми бяха избити от китайски пирати, които ни обстреляха с британски оръдия по време на схватката в залива Мирс. Британски оръдия!

— Четох дописките, но не съм сигурен, че са произведени във Великобритания.

— Аз пък съм сигурен. Уверих се със собствените си очи. — Адмиралът сърдито взе документа. — Първоначалното разследване на губернатора сочи за предполагаеми виновници Струанови или Брокови.

Малкълм безстрашно се взря в червендалестия мъж.

— Губернаторът може да предполага каквото си иска, адмирал Кетърър, но всяко официално обвинение следва да бъде подкрепено с доказателства, иначе ние ще се разстроим неимоверно много, а Брокови направо ще получат удар. Не съм чувал за подобна сделка и при всички случаи продажбата на оръжие не е забранена от Парламента. Какво смята Норбърт Грейфорт? — Джейми го бе предупредил, че Грейфорт също е бил поканен от адмирала за десет и половина, но пристигнал чак в единайсет. И срещата им траяла не повече от три минути.

Кетърър пламна, като си спомни за бунтарското държание на Грейфорт.

— Този... този безочлив тип отказа да обсъди въпроса с мен. А вие?

— Не зная какво желаете да обсъдим, адмирал е.

— Вносът и продажбата на оръжие на тукашните туземци. И на военни кораби. И на опиум.

Малкълм стана предпазлив:

— Струанови търгуват в Китай и спазват британските закони. А никоя от споменатите стоки не е забранена.

— Опиумът скоро ще бъде — озъби се Кетърър.

— Е, тогава ще спрем търговията.

— Но тя е неправомерна според китайските и тукашните закони!

— Повтарям, Струанови не търгуват с опиум тук, а и така да беше, пак повтарям, че това не е в нарушение на британските правни норми.

— И все пак ще признаете, че тази търговия е вредна и безнравствена.

— Да, само че за момента е одобрена от правителството на НВ и за нещастие е единствената стока, която разменяме срещу китайски чай. А от чая Парламентът извлече огромни данъци.

— Добре съм запознат с китайския проблем. Бих желал вие и вашата компания да изпредварите приемането на закона и доброволно да се съгласите никога да не внасяте опиум в Япония.

— Не търгуваме с опиум тук.

— Добре. Ако открия някой кораб с опиум, възнамерявам да конфискувам и него, и товара му.

— Ще кажа само, че ще действате на свой риск, адмирале. Сър Уилям одобрява ли намерението ви?

— Още не сме разговаряли. Ще ми се вие и останалите търговци... и останалите търговци да го сторят на драго сърце. Същото се отнася и за пушките със задно зареждане, патроните, оръдията и военните кораби.

— Грейфорд прие ли удивителното ви предложение?

Братът на адмирала стана пурпурночервен.

— Не.

Малкълм се замисли за момент. Те двамата с Джейми предварително бяха заключили, че Кетърър има наум точно това. Освен писмото от майка му.

— Ще имаме среща със Сър Уилям след няколко дни — съобщи Струан. — Ще ми окажете чест, ако присъствате като мой личен гост. Всички търговци ще ви изслушат.

— Моите възгледи вече са добре известни. Вие, търговците от различните националности, би следвало да знаете къде са ви интересите — ако флотата не охранява вас и търговските ви пътища, загубени сте. Щом снабдявате туземците с оръдия, заплашвате Кралската флота, спомагате вашите кораби да бъдат потопени и отгоре на това — да избиват съотечествениците ви!

— Може би вземате за пример Индия или някоя др...

— Не разбирайте най-същественото! — сръфа го адмиралът. — Ако местните хора не притежаваха от нашите оръжия, нямаше да има и метеж; по-бързо щяхме да потушаваме бунтовете тук и там; щеше много по-лесно и по-добре да се обучават и цивилизоват всички диващи по света; щяхте мирно да си въртите доходна търговия и световният порядък щеше да процъфтява с благоволението на

Великобритания. И разни нищожни шибани пиратчета нямаше да имат с какво да обстрелят моя флагман, дявол да го вземе! А без Кралската флота, която контролира океаните, няма британския ред, Британска империя, търговия и, току-виж, сме се върнали в средновековието!

— Между нас казано, вие сте напълно прав, адмирале — рече Малкълм с престорена пламенност, следвайки съвета на чичо си Чжан:

„Когато някоя важна клечка ти се ядоса, каквато и да е причината, бързо приемай, че «между вас казано» той е прав; винаги можеш да го убиеш по-късно, докато спи.“

През годините и армията, и флотата, и правителствените чиновници го бяха въвличали все в същия спор. А ставаше и свидетел на кавгите между родителите си. Баща му защитаваше свободната търговия, а майка му — нравствеността; баща му беснееше от ярост заради неразрешимия проблем с опиумния триъгълник, а майка му още по-енергично се противопоставяше на продажбата на опиум и оръжия. И двамата бяха прави за себе си, и двамата оставаха непреклонни. Разправията винаги свършваше с това, че баща му се напиваше до безсъзнание, а майка му се подсмихваше с нейната безжизнена, влудяваща усмивка, която нищо не бе в състояние да прогони. Баща му винаги подхвърляше като последна язвителна забележка:

— Моят Старец — и твой Очарователен принц — Великият зеленоок дявол Дърк, със собствените си ръце започна тази търговия и ние преуспяхме благодарение на нея, така че Господ да ни е на помощ!

Много пъти Малкълм се бе съмнявал, но никога не бе посмял да запита — дали пък тя всъщност не бе обичала бащата, а не сина, дали не се бе примирила да приеме сина, тъй като бащата не ѝ бе отвърнал с взаимност? Знаеше, че никога няма да се реши да зададе такъв въпрос, пък и да го стореше, тя просто щеше да се усмихне с онази нейна безжизнена усмивка и да каже:

— Малкълм, не ставай смешен.

— Между нас казано, прав сте, адмирале — повтори той.

Кетърър шумно изгълта рома си и си наля още.

— Е, все пак и това е нещо, за Бога! — Взря се в очите на Малкълм. — С една дума, ще се погрижите Струанови да не участват в продажбата на оръжие тук, така ли?

— Ще имам предвид препоръките ви и ще се консултирам с моите събрата търговци.

Кетърър извади носна кърпа и се изсекна, взе щипка енфие, кихна и отново си издуха носа. Мозъкът му се изясни и адмиралът впи злите си очички в младежа, раздразнен, че не забелязва и следа от отстъпчивост.

— Тогава нека се изразя другояче. *Между нас казано*, вие сте съгласен, че е глупост да помагате на японците да се сдобиват с оръдия, с британски оръдия, с каквото и да е проклети оръдия и с британски военни кораби?

— За тях да придобият подобна флота е...

— Това ще бъде катастрофа, господинчо! Пълна катастрофа и потресаваща глупост!

— Съгласен съм.

— Добре. Ще ми се да внушите това свое мнение и на останалите търговци: никакви оръжия тук, особено пък оръдия, и разбира се, никакъв опиум. Като това, естествено, ще си остане в пълна тайна.

— Ще се радвам да се позова на подобно мнение, адмирал е.

Кетърър изпухтя. Малкълм понечи да стане. Не искаше да го хванат натясно.

— Един момент, господин Струан, преди да си тръгнете, да обсъдим още нещо. — Адмиралът махна към плика и писмото върху бюрото си. — Ето това. От госпожа Струан е. Знаете ли за какво ми пише?

— Да, зная.

Кетърър бутна писмото в средата на писалището си.

— Смята се, че вашата Търговска къща е първа в Азия, макар да чувам, че Брокови вече ви изпреварвали. Няма значение кои са по- силни. Вие бихте могли да станете проводник на доброто. Искам вие и компанията ви да ми помогнете в тази справедлива кауза. Справедлива, господин Струан.

Малкълм изгуби търпение и премълча. Смяташе, че е отговорил достатъчно подробно, и не бе подгoten за нова нотация.

Кетърър забеляза многозначително:

— *Между нас казано*, обикновено не признавам такива писма от цивилни граждани. От само себе си се разбира: уставите и

правилниците на Кралската флота важат само за Кралската флота. — Отпи гълтка ром и приглушено се оригна. — Младият Марлоу бил поканил вас и... и годеницата ви на „Пърл“ за изпитанията. Във вторник. За цял ден. — Загледа го изпитателно. — Така ли е?

— Да, сър — измърмори Струан сащисан. Не вярваше на ушите си.

— Естествено, необходимо е моето разрешение. — Адмиралът остави фразата му да повитае във въздуха и сегне продължи: — Между другото, господин Струан, този дуел, дето сте го замислили, наистина е неблагоразумен. — Малкълм премига пред подобна непоследователност и се опита да се съсредоточи, тъй като Кетърър продължи: — Колкото до това, тоя Грейфорт заслужава да пукне в най-скоро време. Дуелите са противозаконни и неблагоразумни деяния, могат да станат и грешки, на всичкото отгоре — лоши... Ясен ли съм?

— Да, сър, благодаря ви за съвета, но вие каза...

— Благодаря на вас, господин Струан — рече ласкаво адмиралът и стана. — Благодаря ви, че ме посетихте. Всичко добро.

Смутен, Малкълм се изправи с усилие — не беше сигурен дали го е разбрал правилно.

— Имахте предвид, че мога...

— Имах предвид само това, което казах — гласът му долетя от квартирдека, ясен и смразяващ: — Както сам се изразихте, под най-строга тайна вие ще вземете под внимание моите думи. В замяна ви уверявам под най-строга тайна, че аз ще взема под внимание вашите думи и действия — още преди полунощ в понеделник. Довиждане.

Навън въздухът бе благоуханен, чист и ведър и Малкълм задиша дълбоко, докато пулсирането в главата и гърдите му престана. Изтощен и обнадежден, той се отпусна тежко на първата попаднала му пейка и се втренчи във флотата, без да я вижда.

„Дали разбрах правилно думите на Кетърър — питаше се Струан отново и отново, заслепен от надежда, — че е готов чисто и просто да пренебрегне писмото от майка ми и да разреши на Марлоу да ни качи на кораба и да не му забрани да ни ожени?“

„В най-строга тайна“, повтаряше Кетърър непрекъснато — помисли Малкълм — и „между нас казано“, и „в отговор“. Означава ли това, че той ще си мълчи, ако аз изпълня дълга си към него? Какво, за Бога, мога да сторя и кажа преди полунощ, в понеделник, за да убедя

той мръсник, защото той наистина е такъв — педераст без всякакви задръжки!

Глупости! Това е сделка — Кетърър ми предложи сделка, а quid pro quo^[1] — и тя е прекрасна за мен и нелоша за него. Ще трябва да внимавам, останалите търговци едва ли с охота ще приемат каквото и да било доброволно ембарго. Не бива да има нещо скрито-покрито, защото той мръсник е хитър и няма да се задоволи само с обещания.

На кого да се доверя за този нов завой в объркания ми живот? На „Небесния“? На Джейми? На Марлоу? Не, на него в никакъв случай. Анжел? Не. Не и на нея. Ако чично Чжан беше тук, друга работа, но след като го няма — на кого? На никого. Най-добре да не казваш на никого.

„Ще трябва да го понесеш сам — нали мама разправяше, че Дърк все това повтарял на баща ми: «Да си тай-пан означава да си самотен и сам да носиш отговорността — в това е радостта и болката на тай-панството.» Какво да правя с оръдията и оръж...“

— Здравейте, господин Струан.

— О! Здравейте, господин Горнт.

— Изглеждате толкова тъжен, че реших да ви прекъсна.

— Не, не съм тъжен — изнурено възрази Малкълм, — просто размишлявах.

— Извинете, сър, в такъв случай ще ви оставя на спокойствие.

— Не, седнете, моля. Говорехте: „срещу определена цена“...

Едуард Горнт кимна.

— Моля да ми простите, че не ви се обадих по-рано, сър, но господин Грейфорт не бива да вижда... да схване. Вече се съгласи на пистолети — на двуцевни револвери за дуел и на един или два изстрела от двайсет крачки.

— Това е добре. Друго?

— Опитах се да го разубедя, но той заяви: „Докато Малкълм Струан не ми се извини публично, никога“, или нещо в този смисъл.

— Добре. Но аз, впрочем, попитах за другия въпрос. Тук няма ни врати, ни стени — Малкълм махна към почти пустата улица. — Срещу каква цена?

— И аз прецених, че тук е най-подходящото място, ала не бива да оставаме прекалено дълго заедно и се налага да бъдем предпазливи — господин Грейфорт може да ни наблюдава с бинокъла си.

— Дали наистина ни наблюдава?

— Не съм сигурен, сър, но бих се хванал на бас.

— Тогава да идем нейде другаде. Или да се видим по-късно?

— Не, и тук става, при все че той е много хитър и не бих желал да заподозре нещо. Цената ще ви кажа, ако чрез моите сведения попречите на намеренията на Морган да ви ликвидира и разорите Брокови.

— Запознат ли сте с подробности?

Горнтико се изсмя.

— О, да, и дори нещо повече — нито Морган, нито Стария Брок, нито господин Грейфорд подозират, че зная. — Едуард снижи още повече гласа си, устните му се движеха едва забележимо. — Всичко това ще си остане между нас. Ето и цената: вие разорявате Морган Брок, докарвате го до фалит или до затвора, стига да успеете. Ако се наложи да разорите и Тайлър, ще ми е все едно. Но след като ги съсипете, ми гарантирате, че получавам техния дял от петдесет процента в „Ротуел“, свободен от задължения и тежести; освен това ще ми помогнете да изкупя половината на Джейф Купър от банка „Виктория“. Десет години няма да се домогвате до мен, освен в качеството си на обикновен конкурент, като ми осигурявате права на най-благодетелствана страна във всички търговски връзки. Всичко това ще залегне в писмен договор и вие ще сложите подписа си под него. А като изтекат десетте години, се гответе за ожесточена борба.

— Дадено — отвърна тутакси Малкълм; бе очаквал по-сурови условия. — Но негодниците от „Виктория“ не са ни приятели — Брок основа банката и те никога не са ни допускали, тъй че едва ли ще можем да ви помогнем кой знае колко там.

— Скоро ще ви станат приятели, сър. Скоро целият им съвет ще пърди, стига да им наредите да пърдят. Но, естествено, се налага всичко да се запази в пълна тайна. Какво ще правите след дуела?

Малкълм дори не се подвоуми, макар да му изглеждаше странно, че незабавно се е доверил на този човек... Каза му как ще се качи на борда на „Буйният облак“.

— Това предполага, че ще победя и няма да съм тежко ранен. Щом веднъж се озова в Хонконг, ще уталожа духовете — заяви той самонадеяно.

— Ами как ще стреляте? Искам да кажа, че бастуните ще ви пречат.

— Един ще ми е достатъчен, за да се задържа нрав през необходимото време. — Малкълм се подсмехна: — Вече тренирах.

— Така, а сега да ви предложа една заблуда за избягване на правните усложнения. Вършеше ни добра работа във Вирджиния и би следвало да помогне и тук, в случай че някой от двама ви бъде убит: и двамата написвате писмо до противника си, което да носи датата и да бъде изпратено в нощта преди дуела. В него ще изложите общото си съгласие да отмените дуела на „утрешната си среща в Ничията земя и да приемете като истински джентълмени взаимните си и едновременни извинения“. — Горнт се усмехна. — Ние, свидетелите, ще заявим под клятва, че докато сте си показвали един на друг пистолетите, единият е гръмнал. Трагична случайност.

— Прекрасно хрумване. Норбърт прие ли?

— Да. Ще ви донеса неговото писмо във вторник. Изпратете вашето по Макфей, но най-добре е да запазите в тайна факта, че то е само една хитрина.

„Във вторник“ — ечеше в съзнанието на Малкълм, но той се насили да не обръща внимание. В това време Горнт сухо добави:

— След дуела — най-хубаво ще е да го убиете, а не просто да го раните — ще дойда с вас на клипера. Вие ще ми връчите писмения договор, а аз ще ви изложа подробностите, с които напълно да съсипете финансовата система на Брок, заедно с пакет заверени копия от писма и документи, достатъчни, за което и да е съдилище. Ще ви връча също и други книжа, които да използвате в качеството на сопа срещу „Виктория“.

Малкълм усети, че се разгорещява.

— Защо не веднага, защо да изчакваме до сряда?

— Господин Грейфорт може да ви застреля — спокойно обясни Горнт — и тогава сведенията ми ще отидат напусто, а аз ще се изложа на безпричинна опасност.

Малкълм помълча и каза:

— Да речем, че ме убие или ме рани тежко, как тогава ще постигнете отмъщението си?

— Незабавно ще се обърна към госпожа Струан, сър. На бас се хващам, че няма да ми се наложи. Залагам на вас, а не на нея.

— Чух, че не залагате на комар, господин Горнт.

— На карти за пари — никога, сър. Видях колко е безсмислено от пастрока си. На живота? Всичко. — Горнт усети нечий поглед върху себе си и тихо добави: — Някой ни наблюдава — и се озърна. Беше Анжелик. Тя излизаше от къщата на Струан и пресичаше улицата. Махна им с ръка. Малкълм ѝ отвърна и стана. Младежите я наблюдаваха как се приближава.

— Здравей, Анжел — топло я посрещна Малкълм, а думите на адмирала не му излизаха от ума. — Разреши ми да ти представя господин Едуард Горнт от „Ротуел“ в Шанхай. Годеницата ми госпожица Ришо.

— Госпожице! — Горнт пое ръката ѝ и галантно я целуна. — Щастие е за мен, че ви срещнах.

— Господин Горнт — прошепна тя, загледана в очите му. Между тримата неочеквано настъпи странна тишина, а после без видима причина те прихнаха да се смеят.

— Какво става? — запита французойката с разтуптяно сърце.

— Joie de vivre^[2] — отвърна Горнт.

Анжелик го погледна и го хареса. Понрави ѝ сърдечната му усмивка. После девойката хвана Малкълм под ръка, като вече мислено разказваше за неочекваната среща в писмото, което бе прекъснала: „Признавам, скъпа ми Колет, че ги проследих на стъргалото. Така че си сложих новата шапка и ги заварих неподгответни. Хванах своя Малкълм под ръка (като предпазна мярка), защото новодошлият е висок и красив, с непристоен блясък в очите, който аз забелязах тутакси, а Малкълм навярно не го е усетил, иначе щеше да изревнува повече от всякога, горкичкий! Исках да срещна високия непознат уж случайно. Има съвсем лек южняшки акцент, широки рамене, тънък е в кръста, навярно е фехтовач и великолепен танцьор. Много се надявам да ми стане приятел, такава нужда от приятели имам тук...“

— La, cheri — възклика тя, като си вееше с ветрилото срещу незабавно и приятно избилата я отвътре жар — подсъзнателна и лукава реакция на мъжествеността на Горнт — извини ме, нямах намерение да прекъсвам важния ви разговор...

— Не ни прекъсна, Анжел — успокои я Малкълм.

— Тъкмо си тръгвах — побърза да добави Горнт. Нямаше защо да скрива огромното си възхищение. — Радвам се, че се запознахме,

госпожице. — Той се поклони. — Довиждане, сър, ще поддърjam връзка с вас.

Анжелик и Струан го наблюдаваха как се отдалечава.

— Какъв е този господин Горнт?

Малкълм й отговори, без въобще да й съобщи истината за него. В съзнанието му се въртеше единствено мисълта за вторник.

— Още свинско с черен боб, По-млада ми сестрице? — запита А Ток, продължавайки да дъвче парче риба.

— Благодаря ти — А Со се пресегна с пръчиците си да напълни отново паничката си и грабна отдавна избраната добре изпържена скарида, към която хвърляше влюбени погледи. — Моля те, продължавай. По-стара ми сестрице.

Двете жени се намираха в стаята на А Ток. Пред тях обедът бе сервиран в многобройни съдове, а чайник с току-що запарен жасминов чай бе поставен на две крачки.

— Айиая, толкова е трудно. Славният Чжан не дава никакви точни указания.

— Колко несвойствено за него. — А Со си взе още от сочното говеждо в сос от стриди. — Хич не му прилича, ама никак.

— Тъй, тъй, обаче новата му наложница, тая пачавра от Суджоу, изцяло е завладяла мислите му.

— Айиая, вярно ли, че била на четиринайсет и не била окосмена?

А Ток си взе още едно парче от рибешката глава и одобрително я осмука.

— Само Избраният народ на чесъна не е окосмен. — Тя изплю костите на пода и си подбра ново късче. — Интересно. Те дали ядат само чесън? Може ли да препрочета писмото му, По-стара ми сестрице?

То гласеше:

„Приветствам те. Шеста братовчедка на втори братовчеди, много добре постъпи, като се посъветва незабавно с мен. Тапата на шишето ясно разкрива следи от

Тайната на луната, което сигурно е Очистителят на Кучешката земя в Източното море. Аборт! Тая блудница е постъпила хем разумно, хем неразумно, като го е използвала, а господарят е бил хем разумен, хем неразумен да я защити. Не прави нищо, докато не научим дали той е взел решението, или тя го е сторила без негово знание. Братовчедке, слушай го, докато спи — той от дете говори на сън и може да спомене нещо. Нареди на А Со да прави същото и двете се дръжте като прилепи. Подчинете се незабавно.“

— Айиая, какво иска да каже с това да се държим като прилепи? — запита А Со раздразнено. — Прилепите летят безшумно, но пък писукат. Летят нощем, но са слепи денем. Невидими са през нощта, ала са безпомощни през деня. Техният тор е ценен, макар че вони до Небесата. Какво иска да каже, а?

— Дръж си очите, ушите и ноздрите отворени като прилеп и внимавай къде си изхвърляш тора — изкикоти се А Ток. — Дано Чжан от Търговската къща живее още десет хиляди лета. Без него нямаше да знаем, че нейната Нефритена порта не се отделя от вратата на сина ми!

— Откъде да знаем дали е бил той? — оригинално се силно А Со. — Откъде да знаем дали е бил господарят или някой друг? — Тя снижи глас и се озърна, сякаш се боеше от чужди уши, а клечките на А Ток замръзнаха във въздуха. — Дали не е някой като Дългия нос, също такъв чуждоземски дявол като нея, а? Тия двамата са неразделни подобно бълхите в чатала на просяка. Та нали той хвърли шишенцето в морето, основната улика, спомняш ли си?

Старата А Ток престана да се смее.

— *Фан-пи!* — изруга първокласно тя. — Значи за това ни е предупреждавал Славния Чжан! Прилепите тъкат, докато летят, и не кацат на първото попаднало клонче, а и като кацнат, то е с главата надолу. Той ни нареджа да издирим кой мъжкар е обладал тази женска! Айиая, да, съгласна съм, че може би Дългия нос е сложил рога на сина ми!

— Господарят — рогоносец! — А Со вдигна очи към небето. — Вярно, че Дългия нос прекарваше доста време в стаята й, та да... — Тя

ахна: — Айиая! Я си спомни, преди седмици тя ме отпрати, а после изпищя, защото помислила, че някой се катери отвън към прозореца й, пък то само вятърът лашнал кепенците! Сега се сещам, че долетях при нея по-бързо от прилеп, но Дългия нос ме бе изпреварил и те двамата... като си помисля сега, и двамата бяха по-бели от петдневен труп! Тогава ли неговата мъжественост...

— Кога стана това. По-млада ми сестрице? Помниш ли кой ден беше? Кога?

— Стана в нощта... в нощта, след като господарят спа с оная местна пачавра от бардака отвъд Канала.

И двете запресмятаха, мозъците им щракаха като сметала. Днес беше петият ден от дванадесетия месец.

— Ще да е било на... на осемнайсетия или деветнайсетия ден от десетия месец. По-стара ми сестрице.

— Малко е; малко е раничко, освен ако не е погълната Тайната на луната преждевременно. — А Ток разсеяно осмука още едно парче от рибешката глава, после изплю костите и убедено заяви:

— Сигурно са спали и преди това. Тая никаквица имаше големи възможности, нали? Беше отседнала във варварската къща още преди вие двете да се настаните тук.

— Както обикновено, си права, По-стара ми сестрице! Трябва веднага да съобщим на Славния Чжан.

— Но защо ще пуска такъв грозен чуждоземски дявол през Нефритената си порта, щом синът ми въздиша по нея?

А Со енергично сви рамене.

— Варвари! Знае ли ги човек какво мислят. Съобщи на господаря!

Разтреперана от възбуда, А Ток погледна към барчето си. Мадейра, уиски, бренди.

— Ще имаме нужда от сили! — Тя избра уискито и наля две бая големшки глътки. — За нашата работа! Ще кроим планове, ще заговорничим и ще измислим как да принудим никаквицата и любовника й да разкрият истината!

— Добре, много добре! Щом сме заедно, ще се справим!

— Но нито думица на сина ми, няма защо да разнасяме гнусни вести. Трябва да сме сигурни. — Те се чукнаха. — В името на всички

богове, малки и големи, никой, който мами сина ми и му слага рога, няма да живее дълго и щастливо!

— Добър вечер, отче Лео — любезно поздрави Анжелик, коленичи и му целуна ръка. Едва сдържаше погнусата си от силната му миризма. Бяха сами в малката църква. Нефът бе осветен мъждиво само от няколко вощеници, залязыващото слънце се процеждаше едва-едва през мизерните стъклописи на прозорците. Католиците в Колонията бяха малко, постъпленията — скъпернически, ала въпреки това олтарът и разгятието бяха разкошни. Навън, в залезния сумрак, Варгас я чакаше, за да я придружи до вкъщи.

— Искали сте да ме видите? — запита невинно французойката, макар добре да си спомняше, че пак е пропуснала неделната литургия. Грижливо бе подбрала розовата си шапка, както и дългия кашмирен шал, метнат върху най-скромната й дневна рокля от тъмна коприна. — Изглеждате много добре, отче.

— Радвам се да те видя, сеньорита, чадо мое — отговори й той със силното си португалско произношение. — Пак те нямаше на неделната литургия.

— Заради лекарствата е, отче. Все още не съм се възстановила от неразположението си... Доктор Бабкот ме посъветва да си почивам — отвърна тя, а съзнанието й бе заето с дрехите й за тазвечерния банкет по случай рождения ден на руския посланик и как ще забавлява Малкълм цяла вечер. — Надявам се да се оправя до следващата неделя.

„Радвам се, моя млада и доста умела измамница — помисли си Лео, отвратен от коварството на човешкия род. — Нечестиво е да танцуваш цяла нощ, да се веселиш и да показваш разголените си крака.“

— Както и да е, ще те изповядам сега.

Анжелик без малко да се прозине — толкова беше предсказуем отецът. Тя хрисимо го последва в изповедалнята, коленичи машинално, доволна, че помежду им има преграда. Повтаряше молитвата си като папагал, успокоена от договора, който бе сключила с Дева Мария. Пламенно както винаги прошепна паролата им: „... освен това, отче, забравих да поискам прошка в молитвите си от Пресветата майка“.

Бързо получи опрощение на греховете си, няколко пъти сдържано повтори „Аве Мария“ и се почувства по-добре. Понечи да се изправи...

— А сега един личен въпрос, чадо мое. Преди два дни господин Струан ме повика скришом при себе си и ме помоли да ви венчая.

Тя ахна и се усмихна възхитено.

— Ах, отче, колко хубаво!

— Да, чадо мое, така е. „Моля ви да ни венчаете колкото се може по-бързо“, каза младият господин Струан, но това наистина ще е доста трудно. — Денонощно се бе борил с проблема. Още същия ден изпрати настойчиво писмо до епископа на Макао, духовен водач на католиците в Азия, като също толкова настойчиво го молеше за съвет.

— Много ще ни е трудно.

— Защо, отче?

— Защото той не е католик и...

— Но той се съгласи децата ни да се възпитават в Правата църква, обеща ми.

— Да, да, чадо мое, така е, така е, и на мен ми каза същото, но още е непълнолетен, трябва му разрешение, както и на теб. Ала исках да ти съобщя на четири очи, че независимо от това помолих Негово високопреосвещенство да проведе церемонията во славата Божия въпреки всичко — със или без съгласието на... баща ти. Чувам, че той бил избягал някъде във Френски Индокитай или в Сиам, а може и да е другаде. — Подробности за мошеничествата и бягството на баща и бързо обиколиха Колонията, но от уважение към нея и към Струан всички си мълчаха. — Ако Негово превъзходителство се съгласи сигурен съм, че господин Съоратар *in loco parentis*^[3] също ще приеме, независимо от всичко.

Нешо сякаш я душеше.

— Кога да очакваме отговора, съгласието на Негово преосвещенство?

— Някъде около Коледа, преди Коледа, ако той е в Макао и не е на път да посети правоверните в Китай и ако такава е волята Божия. — Както обикновено отец Лео седеше в профил към преградата с ухо, опряно, до нея, за да чува прошепнатите тайни, но сега хвърли поглед през мрежата и видя смътните й очертания. — Ще ми се насаме да обсъдим въпроса за приемането на сеньора в лоното на католицизма.

Тя отново ахна.

— Той ли каза, че ще приеме католицизма?

— Не, не, той все още не е получил просветление, тъкмо затова искам да си поговорим.

Отец Лео се сведе по-близо до преградата, вкусвайки с наслада близостта ѝ, задавен от въжделение, за което знаеше, че е нечестиво и изпратено от Сатаната, с което денем и нощем се бе борил на колене — същото, срещу което се бореше мъчително още откак бе станал Божи служител.

„Господи, дай ми сили, прости ми. Боже — мислеше той, едва сдържайки сълзите си, изгарящ от желание да се пресегне и да погали гърдите ѝ и цялото ѝ тяло, защитено от преградата, от шала, от дрехите ѝ и от гнева Господен.“

— Ти трябва да му помогнеш... да му помогнеш да прегърне Правата вяра.

Анжелик се бе отдръпнала колкото се може по-далеч от преградата. Тя усърдно отмести завесите, за да намали клаустрофобията, която тясното като кутийка помещение предизвикваше у нея. „Никога не съм се чувствала така в изповедалня — помисли си разтреперана. — Едва откакто... откак се случи онова, което уж не се е случило.“

— Ще му помогна, отче, правя каквото мога. — Ставаше все понервна и отново понечи да тръгне.

— Чакай!

Гласът му прозвуча неистово и я слиса.

— Отче?

— Моля... почакай, почакай, чадо мое — този път го каза любезно, но любезнотта му бе насиlena и това я изплаши. Вече не говореше свещеник, свят човек в свято място, а някакъв непознат. — Трябва да поговорим за вашия брак, за него, чадо мое. Нека се предпазваме от греховни влияния, да, дължни сме; приемането на католицизма е крайно наложително, задължително — като подготовка за... за Вечността.

— „Крайно наложително“ ли, отче? — прошепна Анжелик. — Май искахте да кажете, че е „задължително — като подготовка за брака“?

— За... за Вечността — обади се гласът.

Анжелик се взря в силуeta зад преградата, уверена, че той лъже и едновременно с това ужасена, задето дори си е помислила подобно нещо, камо ли пък да го повярва.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. — Девойката се изправи и излезе на чист въздух зад завесите.

Но свещеникът стоеше на пътя ѝ. Забеляза капки пот по челото му. Беше се надвесил над нея — висок и едър.

— Заради... заради собственото му спасение. Заради него, чадо мое. По-добре... по-добре преди венчавката.

— Искате да кажете, че той трябва да приеме католицизма, преди да ни ожените ли? — запита Анжелик уплашена.

— Не аз налагам условията, ще се ръководим от напътствията на Негово преосвещенство, ние сме предани слуги!

— Църквата на моя годеник не изисква от мен да стана протестантка, а и, разбира се, не мога да го насиливам.

— Но ще направим така, че той да познае Истината! Този брак... е Божи дар. Протестантка ли? Тази ерес? Това отстъпничество? Немислимо, ти ще се погубиш завинаги, ще бъдеш обречена, отльчена от църквата, безсмъртната ти душа ще попадне във вечния огън на Ада, ще гориш, ще гориш!

Тя гледаше в земята и говореше почти несвързано:

— Аз да, да, но той... милиони хора са друговерци.

— Те всичките са побъркани, погубени, обречени и вечно ще горят в Пъкъла! — Отецът се ожесточи още повече: — Това ги чака! Трябва да покръстим езичника. Малкълм Струан ще се по...

— Ще се опитам, отче, довиждане, благодаря... Ще опитам — бърбореше Анжелик, докато го заобикаляше и бързаше към вратата. Там се спря и се обърна за миг, преви коляно и излезе на светло. Отецът стоеше на пътеката между редовете с гръб към олтара, а гласът му ечеше под сводовете:

— Стани оръдие в ръцете на Господа, покръсти езичника; ако обичаш Бога, спаси този човек, спаси го от Чистилището; ако обичаш Бога, спаси го, помогни ми да го спася от Адския огън, в името Господне, ти си длъжна... преди да се омъжиш, го спаси, нека го спасим, да го спасим...

Същата вечер от караулното до Северната порта излезе патрул от самураи: десет войници, напълно въоръжени с мечове и с леки бойни доспехи, предвождани от офицер. Той ги преведе по моста и през бариерата навлезе в Колонията. Един от войните носеше високо тясно знаме с йероглифи. Предводителят издигаше факли в ръцете си и те хвърляха странни сенки.

Хай страйт и кеят все още бяха претъпкани в приятната вечер. Търговци, войници, моряци, дюкянджии правеха редовната си разходка или стояха на групички, бъбреха и се смееха, тук-там започваха импровизирани концерти и се клатушкаха пияници или се мяркаха ловки мъжки проститутки. Долу на брега неколцина моряци бяха напалили огън и танцуваха пиянски около него. Сред тях имаше никакъв travestit. От далечината се носеше приглушеният тътен на Пияния град.

Всички забелязаха зловещото присъствие на новодошлите. Хората се заковаха на място. Разговорите стихнаха по средата на думата. Обърнаха погледи на север. Най-близкостоящите се отдръпнаха заднишком. Неколцина се заопипваха за револверите си и се проклеха, че не са си ги взели. Други се разстъпиха, а един войник в отпуск хукна презглава да повика нощния матроски караул.

— Какво има, сър? — запита Горнт.

— Засега нищо — отвърна навъсено Норбърт.

Двамата стояха сред групичка на стъргалото, все още доста далеч от самураите, които не обръщаха никакво внимание на стихналата тълпа и според обичая си се влачеха не в крак.

Лънкчърч боязливо се промъкна при тях.

— Въоръжен ли си, Норбърт?

— Не, ами ти?

— Не.

— Аз съм въоръжен, сър — Горнт извади миниатюрния си пистолет, — но едва ли ще има полза от това, ако са настроени враждебно.

— Винаги съм казвал, млади човече — дрезгаво се намеси Лънкчърч, — че щом се двоумиш, най-добре да си плюеш на петите.

— Подаде ръка на Горнт, преди бързо да се отдалечи: — Барнаби Лънкчърч, господине, радвам се, че се запознахме. Добре дошли в Йокопоко, ще се видим в клуба — чух, че играете бридж.

Наоколо всички тихичко се измъкваха. Пияните мигновено изтрезняха. Всеки бе нащрек. Добре познаваха скоростта на стремителните самурайски нападения и вършеещите им саби. Норбърт вече си бе набелязal път за отстъпление, ако се наложеше. И в този миг съзря незабавната поява на матроския нощен караул от страничната улица с готови пушки. Начело крачеше сержант. Заеха внушителна, но не и предизвикателна позиция и Грейфорт си отдъхна.

— Вече няма страшно. Винаги ли носиш това нещо, Едуард?

— О, да, сър, винаги. Мисля, че ви бях казал.

— Не, не си — рязко отвърна Норбърт. — Може ли да го видя?

— Разбира се. Зареден е, да знаете.

Пистолетът беше мъничък, но смъртоносен. Двуцевен. С два бронзови патрона. Дръжката му бе обкована със сребро. Норбърт го върна на младежа, като го изгледа суроно.

— Бива си го. Американски ли е?

— Френски. Татко ми го подари, когато заминавах за Англия. Каза ми, че го бил спечелил от един комарджия на някакъв речен пароход. Това е единственото, което съм получил от него през живота си. — Горнт се изсмя тихичко. И двамата наблюдаваха приближаващите самураи. — Не се разделям с него дори на сън, сър, ала съм стрелял само веднъж. По една дама, която се измъкваше посред нощ с портфейла ми.

— Улучи ли я?

— Не, сър, дори не се и опитвах. Само ѝ разделих косата на прав път, за да я сплаша. Една дама не бива да краде, нали, сър?

Норбърт изсумтя и пак се вторачи в самураите. Бе видял Горнт в нова, опасна светлина.

Самураите се движеха по средата на улицата. Часовите пред Британската, Френската и Руската легация — единствените с постоянна охрана в Колонията — полека вдигнаха пушките си, вече предупредени.

— Свали предпазителите! Никой да не стреля, момчета, докато не ви кажа — изръмжа сержантът. — Граймс, върви да предупредиш „Негова светлост“, той е при русите — третата къща ей там, само че тихичко.

Войникът се подчини. Уличните лампи по стъргалото премигваха. Всички изчакваха напрегнато. Напереният японски

офицер приближаваше невъзмутимо.

— Жестоко копеле, а, сержант? — прошепна един от часовите, а ръцете му погладиха пушката.

— Те до един са жестоки копелета. Кротко сега!

Самураят се изравни с Британската легация и изрева някаква команда. Хората му спряха и се строиха с лице към портата, а той пристъпи тежко и гърлено заговори сержанта на японски. Настъпи тревожна тишина. Последваха нови, нетърпеливи, надменни думи, очевидно заповеди.

— Какво искаш, човече? — запита сержантът с изтънял глас, стърчейки половин метър над японеца.

Последваха още по-страховити и ядосани фрази.

— Някой знае ли какво казва? — провикна се сержантът.

Никой не се обади. После преводачът Йохан предпазливо се отдели от тълпата, поклони се на офицера, който му отвърна нехайно, и му заговори на холандски. Японецът му отвърна, несигурно подбирайки холандските думи.

— Носи съобщение, писмо за Сър Уилям, трябва да му го връчи лично — преведе Йохан.

— Не зная какво да правя, господине, като ги гледам с тия проклети мечове на хълбоците.

Японецът се насочи към портата на Легацията и предпазителите изщракаха. Той спря. Отправи гневна тирада към сержанта и часовите. Самураите изтеглиха една четвърт от мечовете си от ножниците и заеха отбранителна стойка. Изтодолу матроският караул се придвижи безразборно. Всички изчакваха кой ще направи първата грешка.

В същия момент откъм Руската легация забързаха Палидар и още двама драгунски офицери във вечерни парадни униформи и с парадните си саби на кръста.

— Аз поемам командването, сержант — каза Палидар. — Какво става?

Йохан му обясни. Палидар вече бе наясно с японските обичаи, ето защо приближи към офицера, поклони се и изчака, докато му отвърнат със също толкова вежлив поклон.

— Кажи му, че аз ще приема писмото. Аз съм адютантът на Сър Уилям — подчертва той.

— Той се извинява, но има заповед да го връчи лично.

— Кажи му, че съм упълномощен...

Прекъсна го гласът на Сър Уилям:

— Капитан Палидар, един момент! Йохан, от кого е писмото?

Посланикът стоеше на прага на едноетажната Руска легация, а Сергеев и останалите се тълпяха на входа около него.

Офицерът посочи знамето и грубо и отсечено отговори, а Йохан се провикна:

— Разправя, че било от *тайро*, но ми се струва, че има предвид *роджу*, старейшините. Наредено му било да го връчи незабавно и лично на вас.

— Така да е, ще го приема. Кажи му да приближи.

Йохан преведе. Офицерът надменно махна на Сър Уилям той да дойде, ала посланикът извика още по-рязко и съвсем нелюбезно:

— Кажи му, че съм канен на вечеря. Ако не ми го предаде веднага, може да ми го връчи утре.

Йохан бе достатъчно опитен, за да не превежда точно, а само да набледне върху смисъла на думите. Японецът притай дъх от гняв, но прекрачи тромаво портата на Руската легация, бързо мина покрай двамата часови с огромни бради и се изстъпи пред Сър Уилям, като очевидно изчакваше да му се поклонят.

— *Кирей!* — изрева Сър Уилям. „Отдай чест!“ бе една от малкото думи, които си бе направил труда да научи. — *Кирей!*

Офицерът пламна, все пак машинално се поклони. Поклонът бе като за пред равен, но японецът кипна още повече, тъй като Сър Уилям само му кимна като на по-низш. „Но пък — помисли си самураят — това отвратително дребно човече е водач на гай-джин и говорят, че гневът му бил толкова гнусен, колкото и вонята му. Като ги нападнем, аз лично ще го убия.“

Извади свитъка, приближи се и го връчи, отстъпи, поклони се безупречно, изчака да му отвърнат, макар и с груб поклон, напълно доволстворен, че е надвил врага. За да се разтовари от яда си, изруга своите и закрачи, все едно че те не съществуваха. Самураите го последваха, кипнали заради грубостта на гай-джин.

— Къде, по дяволите, е Тайърър? — запита Сър Уилям.

— Ще пратя да го потърсят — отговори Палидар.

— Не, помоли Йохан да ме последва, ако обичаш!

— Няма нужда, Сър Уилям — обади се швейцарският посланик Ерлихер, — ако е на холандски, ще ви го преведа.

— Благодаря, но Йохан знае и малко японски. — Сър Уилям не искаше да споделя предварително каквото и да било с някого от чужденците, особено пък с такъв представител на малка, но процъфтяваща, високоспециализирана оръжейна промишленост, горяща от нетърпение да изнася, чиято репутация се основаваше на изключителната и неповторима вещина на техните часовници — една от малкото области, в която британските производители не можеха да ги конкурират.

В трапезарията, най-голямото помещение в Руската легация, имаше маса за двадесет души, отрупана с изискано сребро и посребрени сервизи. Присъстваха всички посланици, с изключение на фон Хаймрих, все още болен; Струан и Анжелик бяха седнали начело на трапезата; бяха поканени и някои френски и британски офицери. Зад всеки стол стоеше прислужник в ливрея, а други сервираха гозбите.

— Ще разрешите ли да използвам вестибюла ви, граф Сергеев?
— запита Сър Уилям на руски.

— Разбира се — графът отвори вратата.

Изчакаха, докато Йохан влезе и я затвори зад себе си.

— Добър вечер. Сър Уилям. — Йохан бе доволен, че са извикали него. Пръв щеше да научи за какво е целият този шум и в своя изгода щеше да продължи да служи на собствения си посланик. Разчути печата на свитъка и също седна.

— На датски и на японски е. Съвсем кратко. Бегло и набързо прегледа посланието, намръщи се, препречете го, после още веднъж и нервно се изсмя.

— Адресирано е до вас, британския посланик, и гласи: „Свързвам се с вас чрез депеша. По заповед на шогуна Нобусада, получена от Киото, всички пристанища ще бъдат незабавно затворени, а всички чужденци отблъснати и прогонени, тъй като...“

— Прогонени? Прогонени ли казахте? — Ревът на Сър Уилям проникна отвъд вратата.

Гостите усетиха неловкост и тревога. Йохан потръпна.

— Да, сър, извинете ме, сър, но така пише: „... прогонени, тъй като нямаме нужда и не желаем да има никакви сношения между тях и

нашия народ. Изпращам ви настоящото, преди да заповядам незабавна среща, на която да приключим с подробностите около неотложното ви изтегляне от Йокогама. Почтително...“

— Почтително? За Бога, каква наглост...

Сър Уилям продължи да вилнее. Щом млякна, за да си поеме дъх, Йохан завърши:

— Следва подpis: „Нори Анджо — Тайро.“ Доколкото разбирам, Сър Уилям, това е нещо като Диктатор — издигнал се е.

---

[1] Едно срещу друго (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Радост от живота (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Вместо родителите ти (лат.). — Б.пр. ↑

37.

Киото

Четвъртък, 6 декември
Йоши Торанага побесня.

— Кога е било потвърдено назначението на *тайро*!

— Завчера, господарю, с пощенски гълъб, изпратен до господаря Анджо в Йедо — отвърна невъзмутимо Уакура, дворцовият управител, началник на всички дворцови чиновници. Откритият гняв на госта не го трогна ни най-малко, но все пак прикри радостта си — с нетърпение бе очаквал тази среща, която бе уредил в собственото си жилище в двореца. — Официалният свитък, подписан от шогуна по искане на Императора, бе изпратен и, надявам се, ще бъде връчен на господаря Анджо още същия ден.

Йоши се разяри още повече. Неговият предшественик шогунът Торанага бе превърнал пощенските гълъби в изключителна и единствена собственост на шогуната. За два и половина века това съобщително средство бе западнало поради ненужност и сега се използваше само за такива съдбоносни вести като смърт на шогун или на император. Бакуфу предпочиташе да се прави, че не забелязва как от години някои *ձайбацу* лихвари в Осака скришом изпращат гълъби — бе ги оставил изложени на наказателни мерки, допълнителни данъци и услуги, стига само самият Бакуфу да пожелае да приведе закона в сила.

— А слабоумният ултиматум до гай-джин? Той пък кога ще бъде връчен? — запита Йоши.

— Незабавно, господарю. Искането на Императора бе включено в посланието, изпратено със същия гълъб, потвърдено от шогуна Нобусада, и със забележката: „Да се връчи незабавно.“

— Заповедта е *бака*, а бързането е още *по-бака*. — Йоши придърпа ватираната си наметка по-плътно около раменете. Заради лекия дъжд, който оросяваше градините навън, въздухът бе не само мразовит, но и влажен. — Изпрати нов гълъб, за да отмениш заповедта.

— Ако зависеше от мен, господарю, щях да го сторя тутакси, след като ти ми нареджаши. Веднага, щом си тръгнеш, ще помоля за разрешение, ала ми се струва, че твоето желание е позакъсняло; водачът на гай-джин вече ще е получил заповедта, може да са му я предали още вчера.

Уакура успешно се преструваше на разкайн. Това събитие бе връхната точка след години на интригантстване в подкрепа на императорската воля, такова бе и мнението на повечето даймио, на мнозинството от дворцовите благородници, на Огама, който понастоящем държеше властта в Киото, макар Портите привидно пак да се охраняваха от ненавистния шогунат — но единствено с разрешението на Огама, такова бе и становището на принцеса Язу, а най-важното — неговите собствени възгледи бяха същите.

Преди няколко дни изкусно и прозорливо бе изbral подходящия момент. Бе причакал принцесата по време на утринната ѝ разходка из дворцовите градини и с един удар бе обезвредил шогуната, Бакуфу, както и Йоши — най-опасния си враг.

— Принцесо, чувам, че някои придворни, приближени на Божествения, като вземат предвид твоите интереси, си шепнат, че господарят, твой съпруг, трябва колкото се може по-скоро да назначи господаря Нори Анджо за *тайро*.

— Нори Анджо? — недоверчиво възклика принцесата.

— Мъдрите люде, принцесо, смятат, че това трябва да стане бързо и безшумно. Йедо гъмжи от заговори и така ще се предпазим от сблъсъци с... честолюбиви врагове — деликатно ѝ обясни Уакура, — врагове, които постоянно вредят на почитаемия ти съпруг и със сигурност поддържат връзки с проклетите шиши. Спомни си за Оцу!

— Като че ли мога някога да го забравя! Не че имам някакво влияние, за да уредя такъв въпрос, но Анджо е тъпанар и глупак. А стане ли *тайро*, ще се държи още по-нахално.

— Така е, от друга страна обаче, ако го издигнем над останалите старейшини, ще платим съвсем ниска цена за сигурността на твоя господар шогуна, докато е непълнолетен, и ще запушим устата на единствения му съперник... господаря Йоши.

— Може ли един *тайро* да го свали от поста му на настойник?

— Навярно, принцесо. Мъдреците си шепнат, че Анджо има в своя полза още едно достойнство — той е съвършеното оръдие срещу

гай-джин: малоумен е, ала се покорява на императорските повели. Божественият ще забележи неговата преданост и без съмнение ще го възнагради за подобна заслуга. Чух умните люде да твърдят, че колкото по-безшумно и бързо стане това, толкова по-добре.

„Колко лесно посях семето, което разцъфтя като орхидеите в добре наторената ми оранжерия! Постъпих разумно, като ловко постигнах нейния брак. Ето че стана благодарение на нейните думи, подслушнати в ухото на оня бавно схващащ младок, на неколцината васални благородници и на моите съвети, потърсени и дадени навреме.

На ти сега, Йоши Торанага — мислеше си дворцовият управител щастливо. — Йоши красавеца, коварния, силния, знатния, изчакващ и душещ по пътя към властта, готов да започнеш гражданска война, от която аз и всички, с изключение на неколцина крайни благородници се боим; войната, която ще съсипе възраждането на императорската власт и отново ще постави Двора в пълното подчинение на поредния разбойник военен диктатор, яхнал Портите, и по този начин ще ни лиши от възнагражденията ни, та пак да станем просяци.“

Уакура потисна побилите го тръпки. Само преди няколко поколения тогавашният император бе принуден да продава подписа си по улиците, за да събере пари за храна. Само допреди няколко поколения дворцовите сватби се уговаряха с честолюбиви даймио новобогаташи, с мъка придобили самурайско звание, а единствените им достойнства, за да получат по-висок ранг, бяха военните им подвизи и парите им. Съвсем до неотдавна...

„Не — мислеше си управителят, — това повече няма да се повтори. Щом соно-джой се превърне в реалност, нашите предани приятели шиши ще се разформироват и ще се завърнат във феодалните владения, всички даймио ще се преклонят пред Него, ние в Двора ще поемем управлението и отново ще се върне златният ни век.“

Той се изкашля и натъкми необятните ръкави на натрушените си дворцови одежди по вкуса си. Докато наблюдаваше Йоши, очите му се присвиха върху гробото му лице, гримирано според дворцовите обичаи.

— Заповедта да прогоним гай-джин наистина е добра, господарю. Императорът е мъдър и отдавнашната ненавист към чуждоземците и съглашенията ще се събудне, нашата Земя на боговете

ще се отърве от тях завинаги. Това би трябвало да радва и теб, господарю Йоши.

— Ако тази заповед не беше безсмислена, да. Ако бъде осъществена, да. Ако имахме нужните средства да я приведем в сила, да. Но всичко това изобщо няма да стане. Защо не се посъветваха с мен?

— С теб ли, господарю? — Уакура вдигна изрисуваните си вежди.

— Назначен съм от Императора за настойник на наследника! Момчето е непълнолетно и не носи отговорност за подписа си.

— О, толкова съжалявам, господарю... ако зависеше от мен, разбира се, че първо щях да поискам твоето одобрение. Моля да не ме виниш, господарю, аз не решавам нищо, мога само да предлагам. Аз съм просто слуга на Двора, на Императора.

— Длъжни бяха да се посъветват с мен!

— Съгласен съм, толкова съжалявам, живеем в особени времена.

Йоши изглеждаше напрегнат. Злото бе сторено. Ще му се наложи да измъква шогуната от собствените им лайна.

„Глупаци! Но как?

На първо място — Анджо, по един или друг начин... Съпругата ми беше права.

Ах, Хосаки, колко ми липсват съветите ти!“

Сети се за семейството си, погледът му се заря навън и гневът му сякаш се стопи. Отвъд прозорците шоджи видя охраната си, скрита на завет под прелестните стрехи, а зад войниците — градините, над които росеше дъждецът. Грижливо аранжираните цветни петна в червено, златисто и кафяво блестяха от влагата и представляваха прекрасна гледка за окото и душата. „Толкова е различно от Йедо — помисли си Йоши, за да се залъже с нещо. — Хосаки щеше да се зарадва, такава промяна след нашия суров начин на живот. Тя цени красотата, щеше да ѝ хареса тук.

Колко лесно може да те погълне всичко това — климатът и парковете, ласкавото небе и гальовният дъждец, прекрасната музика, поезията, екзотичните ястия, изобилието от коприна и шивачи, изключителните шарани и пойни птици, дворцовите красавици с алабастрова кожа и хубавиците от Свободния свят в Киото, наречен

Шимибара, най-търсените в цял Нипон — и никакви грижи, освен да се хвърлиш в поредното удоволствие.“

Откак бе пристигнал в Киото, като се изключи временното му примирие с Огама, не бе свършил почти нищо, само се бе наслаждавал — нещо напълно необичайно за него. Развлечения с Койко, ежедневни тренировки по фехтовка и бойни изкуства, отлични масажи, с каквito се славеше Киото, всяко хранене се превръщаше в пиршество, игра на го и шах, писане на поезия.

„Каква мъдрост е проявил предшественикът ми, като е заточил Императора и тия наконтени подлизурковци в Киото, а самият той е построил своята столица в Йедо, далеч от съблазните и засуканите им машинации. И колко мъдро е забранил на шогуните да стъпват в този позлатен капан.

Трябва да си замина. Но как без Нобусада?“

Дворът почти го бе отхвърлил. Нобусада също. На два пъти хлапакът бе отменял уговорената им среща в последния момент, позовавайки се на простуда. Лекарят официално бе потвърдил настинката, но погледът му говореше, че става дума за извинение.

— Все пак здравето на господаря шогун наистина ме беспокои, господарю Йоши. Телосложението му е крехко, а що се отнася до неговата мъжественост — има какво да се желае.

— По вина на принцесата ли?

— Не, не, господарю. Тя е енергична, а нейната женственост е толкова обилна и сочна, че ще задоволи и най-придирчивия вкус.

Йоши грижливо бе разпитал лекаря. Нобусада нито бе фехтовач, нито ловец, нито любител на чистия въздух като баща си и братята си. Предпочиташе по-леките спортове — лов със соколи и стрелба с лък, а най-често — поетичните състезания и съревнованията по краснопис. Но в това нямаше нищо лошо.

— Баща му е все още як като старо седло, а семейството му се слави с дълголетие. Нямате причини за тревога, докторе. Дайте му от вашите лекове, погрижете се да яде повече риба, а не пречистения ориз и екзотичните лакомства, които се услаждат на принцесата.

Самата тя бе присъствала на единствената беседа, която повереникът му проведе с него преди няколко дни. Разговорът потръгна зле. Нобусада отказа да обмисли завръщането си в Йедо,

отказа дори да обсъдят вероятната дата, отказваше всичките му съвети и му се присмиваше заради Огама:

— Чошу контролират улиците, войниците на Огама громят омразните шиши, братовчеде. Аз не съм в безопасност дори заобиколен от нашите бойци. Единствено тук, под защитата на Императора, съм на сигурно място!

— Говориш небивалици. Ти си на сигурно място единствено в замъка в Йедо.

— Толкова съжалявам, господарю Йоши — бе се обадила сладникаво и мазно принцесата, — но в Йедо е много влажно, не може да става и сравнение с климата в Киото, а кашлицата на моя съпруг изисква предпазни мерки.

— Така е, Язу-чан, а и тук ми харесва, братовчеде. За пръв път в живота си съм свободен, а не заточеник в оня ужасен замък! Тук имам свободата да скитам, да пея, да свиря и се чувствам в безопасност. Тук сме в безопасност. Бих останал завинаги! Защо не? Йедо е вонящ и слузест. Ще бъде великолепно да управлявам оттук.

Йоши положи всички усилия да ги разубеди, но безрезултатно. После Нобусада изтърси:

— Ако се нуждая от нещо, братовчеде, докато стана пълнолетен, а пълнолетието не е далеч, ако имам нужда от нещо, това е силен водач, *тайро*. Нори Анджо е най-подходящият.

— Той ще е много лош както за теб, така и за шогуната — възрази Йоши и отново се зае търпеливо да му разяснява; нищо не се промени. — Неразумно е да пра...

— Не съм съгласен с теб, братовчеде. Анджо ме слуша, слуша *мен*, а ти никога не го правиш. Казах, че искам да се поклоня на Божествения, на зет си, и той се съгласи. Ето, аз съм тук, а ти бе против! Той ме слуша! Мен! Шогунът! Винаги съм знаел, че всеки друг ще е по-добър от теб. Никога няма да станеш *тайро*, никога!

И той си бе тръгнал, сподирян от подигравателния, вбесяващ кикот на Нобусада, без дори за миг да допусне, че Анджо наистина ще стане *тайро*.

„Но ето че се случи“ — помисли си Йоши унило; съзнаваше как го наблюдава Уакура. Неочаквано взе решение:

— Ще напусна Киото за няколко дни.

— Но ти прекара тук съвсем малко време, господарю. — Уакура се поздрави наум. — Нима ти оказахме толкова ужасен прием?

— Не, не беше ужасен. И тъй, носиш ли ми и други скръбни вести?

— Нищо подобно, господарю. Толкова съжалявам, че ти разправих неща, които те разгневиха. — Уакура позвъни с едно звънче. Тутакси изникна гримиран паж с чай и чиния с фурми. Зъбите му бяха почернени. — Благодаря, Оми. — Момчето му се усмихна и излезе. — Това са най-сладките фурми, които някога съм ял. От Сацума са.

Бяха огромни, медени и сушени на слънце. Йоши присви очи. Взе си една. Не бе случайно съвпадение, че са от Сацума.

— Отлични са.

— Да, така е. Жалко, дето даймио Санджиро не е приятен като храната и плодовете, които отглеждат неговите войни земеделци. Любопитно, че в Сацума самураят може да е и едното, и другото, без да изгуби кастата си.

Йоши си избра още една.

— Любопитно ли? Това просто е древен обичай у тях. Лош обичай. По-добре хората ти да са или войници, или земеделци, едно от двете — според Завещанието.

— Ах, да. Завещанието. Но, от друга страна, шогунът Торанага разреши на семействата им да си запазят владенията и главите след Секигахара, въпреки че се биха срещу него. Навярно и той е харесвал фурмите им. Интересно, нали?

— Сигурно е останал удовлетворен, задето склониха глави в прахоляка пред краката му, смирено му повериха властта над Сацума, смирено му се заклеха във вечна вярност и още по-смирено му благодариха, когато им отреди Сацума за феодално владение.

— Той бе мъдър управник, много мъдър. Но днес сацумци под ръководството на Санджиро не са толкова смирени.

— Това се отнася и за други — тихо вметна Йоши.

— Както казах, живеем в особени времена. — Уакура бавно подбираще нова фурма. — Носят се слухове, че подготвял отрядите и земите си за война.

— Сацума винаги е била на военна нога. Още един древен обичай. Защо не ми кажеш името на снабдителя си? Говоря за фурмите. Ще го използваме в Йедо.

— С удоволствие — отзова се Уакура, като съзнаваше, че никога няма да преодолее мрежата му от съгледвачи, никога. — Някои мъдри съветници допускат, че този път Санджиро наистина ще докара война.

— Война срещу кого, управителю?

— Навярно срещу онези, които смята за свои врагове.

— И кой са те? — търпеливо запита Йоши, за да принуди Уакура да си свали картите.

— Носи се слух, че е шогунатът, толкова съжалявам.

— Той ще има да съжалява, ако се опита да воюва срещу законните власти, дворцов управителю. Ако мъдрите съветници, за които спомена, са наистина толкова мъдри, нека бързичко го разубедят да не върши глупости. И съветниците могат да бъдат изключително глупави, нали?

— Съгласен съм с теб. — Уакура се усмихна само с устни.

— Санджиро наистина е войнствен, но не е глупав. Същото се отнася и за Огама от Чошу. И за Йодо от Тоса. Всички независими князе са войнствени и плетат интриги — винаги е било така. Също както и някои заблудени, извънредно честолюбиви дворцови чиновници.

— Дори да си прав, какво могат да сторят шепа придворни срещу великия шогунат, господарю, след като целият Двор не притежава нито оръжие, нито земя, нито коку и всички зависят от щедростта на шогуната? Този път и Йоши се усмихна безрадостно.

— Те разпространяват недоволство сред честолюбивите даймио... о, да, ето че покрай това си спомних нещо — Йоши реши, че Уакура е отишъл твърде далеч и трябва да му посвие юздите, — може в този прекрасен анклав все още да не знаете, ала през тази и през следващата година ще настане глад из цял Нипон, дори и в моето Куанто. Носят се слухове, че въз награжденията на Двора ще бъдат орязани наполовина, така ми се струва. — С удоволствие забеляза, че Уакура едва не стана разноглед. — Толкова съжалявам.

— Да, толкова съжалявам, ще настъпят жалки времена. Те и без друго са тежки. — Уакура сподави порива си да креши и заплашва, опитваше се да прецени доколко Йоши притежава власт да започне и прокара подобни съкращения. „Той не е единственият, който ги желае, даймио вечно се оплакват, а и, разбира се. Съветът на старейшините ще се съгласи. Но тайро Анджо ще надделее над тях, нали затова е

там — да изпълнява повелите ни. Ами Огама? Това нагло куче ще одобри орязването, същото ще направи и Санджиро, пък и всички останали! Анджо е длъжен да вземе връх!“

Уакура изписа на лицето си своята най-любезна усмивка.

— Принцът съветник те моли писмено да изложиш възгледите си за Сацума, Чошу и Тоса, в частност относно опасността, която представлява Сацума, и как за въдеще Дворът да помага на шогуната, та да се избягват недоразуменията.

— С удоволствие — оживи се Йоши. Това му откриваше прекрасни възможности.

— И накрая удостоен съм с честта да ти съобщя, че Божественият те кани като Негов личен гост заедно с шогуна Нобусада, неколцина даймио и с князете на Тоса, Чошу и Сацума на Празника на Зимното слънцестоеене. Поканите за Тоса и Сацума вече потеглиха, а твоята и на господаря Огама ще ви бъдат поднесени утре с подобаваща тържественост, но аз предпочетох удоволствието пръв да те уведомя.

Йоши се смяя. Това бе изключителна чест, която рядко се оказваше някому извън Вътрешния дворец. Слънцестоеенето щеше да бъде на двайсет и втория ден от този месец — от Дванайсетия месец. След шестнайсет дни. Празненствата щяха да траят поне една седмица, дори и повече. Можеше да си замине след тях, разполагаше с достатъчно време след това, за да се разправи с Анджо.

Почекай! Забравяш какво гласи Завещанието: „Пази се от настаняване в леговището на Небето. Там не е за нас. Ние сме човеци, а те са богове; боговете са като хората, ревнуват като човеците, а близостта подхранва тяхното презрение. Свършекът на рода ни ще зарадва извънредно много тези лъжливи божества. А той може да настъпи само в тяхното леговище.“

Йоши усети внезапен страх. На такава покана не можеше да се откаже.

— Благодаря ти — рече той и се поклони.

По пладне наблюдателят шиши, поставен на пост срещу казармите на Торанага, лениво следеше как четиридесетте самураи със знаменосци излязоха от входа и поеха по улицата към Източната порта.

Това бе редовната обедна смяна. Повечето носеха копия, всички имаха по два меча, сламени наметала и широки, конусовидни шапки от слама срещу дъждъ.

Шиши се прозина и придърпа собственото си наметало на раменете, защото росеше лек дъждец, после премести столчето си под чергилото на уличната сергия, където поднасяха юфка, супа и чай. Нейният собственик бе тихен привърженик. Скоро щеше да пристигне и неговата смяна. Стоеше на пост от зори. Беше осемнадесетгодишен, с гъста брада. Ронин от Сацума.

Преди да се измъкне от Киото, водачът им Кацумата бе заповядал непрекъснато да наблюдават главните квартири на Торанага и Огама. „Щом се удаде удобен случай да нападнете някого от двамата вън от зидовете им и при добри изгледи за успех, предприемете незабавно единично нападение. Да щурмува само един от вас, не повече. Нека пазим шиши, но и да сме винаги готови. Едно случайно нападение е единственият ни начин да си отмъстим.“

Неколцина носачи с денкове зеленчуци и кошове с прясна риба спряха на бариерата. Бдителната охрана грижливо ги провери един по един и им махна да минат.

Младежът отново се прозя. Нямаше как да се проникне през този кордон. За кратко се зачуди дали момичето Сумомо е успяло да проникне вътре и да се настани на определеното място, както й бе разрешил Кацумата. „Ийе, тримата като по чудо са се измъкнали през тунела, като по чудо. Но къде ли са сега? От чудодейното им бягство до днес за тях не се е чуло нищо. Какво значение има? Навярно и те са на сигурно място като нас — ние имаме знатни покровители. Ще се прегрупирате по-късно. Ще си отмъстим. Соно-джой ще се събудне.“

Видя как самураите завиха зад ъгъла и се изгубиха от погледа му. Вече се бе уморил, но мисълта за топлите футони и чакащата го любовница донякъде изличи изтощението му.

Патрулът на шогуната достигна Източната порта. Ниски караулни помещения се гушеха от двете страни на зидовете и при нужда можеха да приемат на квартира петстотин войници и конете им. Портата бе висока шест метра, от массивни, обковани с желязо греди, а в нея бе отворена една доста по-малка вратичка. Околните зидове бяха значително по-високи, каменни и старинни.

За момент новата смяна шумно се размеси със старата, но тутакси утихна. Офицерите проверяваха войниците и оръжията им, предишният караул се строи, а един офицер и един пехотинец ашигари от новодошлиите прекосиха пътя. Дъждецът престана. Слънцето успя да пробие облаците. Двамата завиха по една уличка и влязоха в казарма, подобна на много такива из цяло Киото. Тук бяха разквартирувани двеста самураи на Огама — далечко от Портата, но все пак достатъчно близо.

— Четиридесет души, ето имената им — докладва офицерът на равния по чин и се поклони. — Нищо ново.

— Добре. Елате с мен, моля.

Офицерът на Огама преглеждаше списъка с имената, докато ги водеше по някакъв коридор през кордон от негови войници. Прекосиха празна стая и се озоваха пред затворена врата. Офицерът почука и отвори. Вътрешното помещение бе почти празно, като се изключат ниската маса и татамите на пода. Огама стоеше до прозореца въоръжен, нащрек, но самичък. Двамата офицери застанаха от двете страни и се поклониха.

Ашигари свали широкополата си шапка и под нея се откри лицето на Йоши. Мълчаливо подаде дългата си сабя на своя офицер, но задържа късата и влезе. Врата се затвори след него. И двамата военни си отдъхнаха. Бяха плувнали в пот.

Йоши се поклони.

— Благодаря ти, че прие да се срещнем.

Огама отговори на поклона му и му махна да седне срещу него.

— Какво спешно има и защо е цялата тая тайнственост?

— Лоши новини. Ти каза, че съобщниците следва да си разменяме особените сведения. Толкова съжалявам, Нори Анджо е станал *тайро*.

Огама видимо се сепна и напрегнато заслуша Йоши. Когато Йоши му спомена за императорската покана, гневът му донякъде се стопи.

— Такава чест, такова признание! Ийе, и при това съвсем скорошно.

— И аз си помислих същото. Но като напуснах двореца, осъзнах колко е дълбок капанът.

— Какъв капан?

— Да събереш господарите на Сацума, Тоса, теб и мен на едно място по едно и също време. В тържествено облекло. Зад стените на двореца. Без оръжие и без охрана.

— И какво ще стори Уакура? Пък и който и да било от придворните? Та те нямат самураи, нито войски, нито пари, нито оръжие. Нищо!

— Така е, но помисли: щом се изправим пред Сина на небето заедно, ще настъпи най-подходящият момент Уакура, принц Фуджитака, шогунът Нобусада или принцесата да ни предложат като дар за Божествения ние, четиримата най-славни даймио в страната, да изразим своята преданост към Него, като Му принесем в жертва войските си.

Огама се навъси.

— Никой няма да се съгласи, нито един! Ще извъртаме, ще усукваме, ще лъжем дори и...

— Да лъжем? Сина на небето? Слушай по-нататък. Да речем, че принцът съветник насаме преди церемонията ти каже нещо такова: „Господарю Огама, Синът на небето желае да те осинови, да те направи принц. Огама — военачалник на Императорската гвардия, главатар на Портите, член на Новия императорски съвет на десетте, който ще управлява вместо незаконно обсебилия властта шогунат на Торанагите. В замяна...“

— А? Какъв Съвет на десетте?

— Почакай... „в замяна ти просто ще признаеш, че Той е това, което е: Син на небето. Император на Нипон, владетел на Свещените регалии — кълбото, огледалото и скриптьра; че произхожда от божовете и господства над всички смъртни; в замяна ти ще посветиш имението си и своите самураи на Неговите услуги и повели, които ще се упражняват чрез Съвета на десетте!“

Огама се вторачи в Йоши, капчици пот избиха по горната му устна.

— Никога... никога няма да пожертвам Чошу.

— Може би да, а може би не. Представи си, че императорският говорител ти предложи в допълнение Императорът да те утвърди официално за господар на Чошу, завоевател на гай-джин, пазител на Проливите, подчинен единствено Нему и на Императорския съвет на десетте.

— Кои са другите членове на Съвета? — прегракнало запита Огама.

Йоши избърса потта от своето чело. Цялата интрига проблесна в съзнанието му на път към неговите казарми. Генерал Акеда му бе подхвърлил една случайна забележка колко е неискрен начинът на мислене в Киото, той сякаш витае във въздуха, който дишат — смятаното за почест и награда за секунди се превръща в примка.

Йоши усети едва ли не физическо неразположение, като разбра, че самият той като всеки друг може лесно да се почувства запленен. Дори днес, само преди няколко мига, лъжливо съзнание за безопасност бе приспало бдителността му. Оттук до изолацията и убийството му имаше само една крачка.

— Ето, виждаш ли, Огама-сама, ти вече се изкуши. Кои били другите членове на Съвета. Като че ли има някакво значение какво ти говорят в Двора. Ще си сам срещу назначените от тях хора. Същото се отнася и за Санджиро. Дворцовият управител Уакура и пасмината му ще надвият и ще управляват.

— Няма да приемем. Аз не бих...

— Толкова съжалявам, но ще приемеш. Те са в състояние да пуснат в ход почести, които биха съблазнили и ками. А най-голямото изкушение е, че ще се преструват, че уж заменят шогуната на Торанага със Съвета на десетте! Мен, разбира се, няма да ме поканят в този съвет, както и останалите Торанага, с изключение на Нобусада, който бездруго вече е тухен заради принцесата, както предупреждавах още навремето. — Йоши гневно се изплю. — Анджо беше първата крачка.

Колкото повече обсъждаха вероятните им ходове, толкова повече и двамата съзираха острите шипове на всевъзможни клопки.

— Празненствата ще продължат седмици наред. Ще сме длъжни да устройваме пиршества за Двора и един за друг. Нищо чудно да внесат бавно действащи отрови — изхриптя Огама.

Йоши изтръпна. Цял живот се бе страхувал да не го отровят. Един от любимите му чичовци издъхна сред разкъсващи болки. Лекарят бе установил „естествена смърт“, но чично му бе трън в окото на неприятелските Бакуфу и те извлякоха голяма изгода. Може да са го отровили, а може би не са. Ами кончината на предишния шогун в годината, когато се завърна Пери? Предния ден бе абсолютно здрав, а на следващия умря. И неговата смърт бе толкова удобна за *тайро И*,

който го ненавиждаше и искаше да постави на мястото му марионетката Нобусада.

Само слухове, никакви доказателства, ала отровителството бе древно изкуство в Нипон и Китай. Йоши често размисляше дали смъртта от отрова е кармата му и вземаше на работа само сигурни готвачи, пък и внимаваше къде се храни. Но и това не го избавяше от ужаса, който го обхващаше от време на време.

Внезапно Огама сви юмрук и удари с него дланта на другата си ръка.

— Анджо *тайро*. Чак не ми се вярва.

— И на мен. — Докато изпращаше вестоносец, за да уговори тази среща, Йоши си мислеше каква ирония на съдбата е, дето той и Огама наистина трябва да работят заедно, за да оцелеят. Вече не можеха да отърват кожата поотделно. Поне засега.

— И как да предотвратим бедата? Като нищо ще се поддам на изкушението. — Огама с отвращение се изплю на татамите.

— Всеки може да се съблазни, Огама-доно.

— Те са като божествени покани, неговите опетнени послушни оръдия ще ни изтребят. Нека арестуваме онези, за които говориш ти, или... Ще повикам Басухиро, мозъкът му сече като на змия!

— Ще попаднем в капана им само ако утре приемем поканата. Предлагам тази нощ тайно и двамата да напуснем Киото. Щом не сме тук... Какво има? — Огама се усмихна ангелски, но тутакси се намуси. Йоши разбра защо и добави: — Подобна стъпка изисква голямо доверие помежду ни.

— Да, да, прав си. Как... как да вземем предпазни мерки срещу евентуални грешки? Ти какво имаш наум?

— Не съм в състояние засега да обхвана всички възможности, но временно ще постъпим така: и двамата се измъкваме тази нощ от Киото, като се договорим да отсъстваме поне двайсет дни. Аз незабавно ще си отида в Йедо и ще се разправя или ще обезвредя Анджо. Ще остана там, докато не приключва с него. Генерал Акеда както обикновено ще наглежда нещата тук. Той ще съобщи, че неочаквано ми се е наложило да се прибера в Драконовия зъб, защото в семейството ми има болен, но че скоро ще се завърна. Ти иди във

Фушими и прекарай нощта там. Никой, дори Басухиро, не бива да знае къде си, нали така?

— Прекалено опасно е да не го уведомя, но продължавай.

— Както решиш. Но утре по изгрев връчи бележка на Фуджитака и го покани на среща насаме за следващата сутрин, да речем, край развалините на Монояма — любимите местни забележителности за жителите на Киото. Щом се срещнете, изрази му удивлението си от поканата и съжаленията си, че поради отсъствие не си успял да я приемеш. Междувременно той нека се погрижи да не пристигат нови покани, докато не се завърнеш. „А кога ще стане това?“ Ти самият не знаеш. Над Осака е надвиснала непосредствена опасност — гай-джин се канят да слязат на сушата. Налага ти се да отскочиш дотам и да обмислиш всичко. Между другото му дай да разбере, че е най-добре да не пристигат неочеквани императорски покани, колкото и смилено да оценяваш честта, докато сам не решиш да ги приемеш.

Огама изсумтя и се втренчи в татами, потънал в размисъл. Най-сетне се обади:

— Ами Санджиро и Йодо от Тоса? Те ще пристигнат с церемониалните си войски, но все пак с войски?

— Кажи на Фуджитака да направи всичко възможно, та посещението им да се отложи. Нека внуши на Божествения, че с това слънцестоеене са свързани лоши поличби.

— Добро хрумване! Ами ако не ги отменят?

— Фуджитака ще се погрижи да стане.

— Щом е толкова просто, защо не останем, дори и да приемем поканите? Просто ще река на Фуджитака да намекне за лошите предзнаменования. Празникът се отменя. Е? Значи Фуджитака има властта да внушава.

— С помощта на Уакура. Според мен неискреността в Киото витае във въздуха, който дишаме — ще попаднем в уловката. — Само това можеше да стори господарят Йоши. Не му вършеше работа Огама да остава тук съвсем сам, пък и се налагаше да решава въпроса с Портите.

— Мога да отседна във Фушими или в Осака за двайсет дни — бавно започна Огама. — Не бива да се завръщам в Чошу, инак ще оставя моето Киото... ще бъда незащитен срещу нападение.

— Нападение от кого? Не от мен — с теб сме съюзници. Нито Хиро, нито Санджиро ще са тук. Можеш да отпътуваш за Чошу, ако пожелаеш. Басухиро е сигурен човек и ще пази позициите ти тук.

— Никой васал не е дотам сигурен човек — кисело го сряза Огама. — Ами какво ще правим с шиши?

— Басухиро и моят Акеда ще продължат да ги громят, а съгледвачите ни от Бакуфу ще продължат да ги издирват.

Огама се начумери.

— Колкото повече мисля за това, Йоши-доно, толкова по не ми харесва. Пък и Фуджитака навярно ще ми съобщи, че и твоята покана не е била връчена.

— Ти ще се удивиш. Предлагам ти да кажеш, че извинението ми с болестта е само привидно, че навярно съм се втурнал към Йедо, за да предотвратя заплахата на гай-джин да дойдат в Киото и да не допуснат те да я приведат в изпълнение. И да се уверя, че ще напуснат Йокохама. — Изражението му се ожесточи. — А те няма да го сторят.

— Ще ги заставим — грубо заяви Огама.

— Щом му дойде времето, Огама-доно. — Йоши заговори още по-рязко: — Случи се всичко, което предрекох. Повярвай ми, няма да изтласкаме гай-джин. Не сега.

— А кога?

— Скоро. Засега следва да се откажем. Най-важното е да опазим самите себе си. Задачите ни са две: да напуснем заедно и да се върнем съвместно. Оставаме си тайни съюзници, докато официално, на четири очи и сами не решим нещо друго. — Огама се изсмя, но не каза нищо.

— И накрая, докато ме няма, съглашението ни за Портите остава в сила.

— Мисълта ти скача от едно на друго като котка с трън в лапата си. — Огама прочисти гърлото си и размести коленете си по-удобно. — Може да приема, а може и да не приема. Прекалено важно е, за да решава незабавно. Ще поговоря с Басухиро.

— Не. Поговори с мен. Ще ти дам по-добър съвет, защото зная повече и най-важното в този случай твоите и моите интереси съвпадат. Пък и не съм васал, който се стреми към дребни услуги.

— Само към големи. Като Портите например.

Йоши се засмя.

— Те са нищо в сравнение с онова, което ще ми отстъпиш и което аз ще ти отстъпя, щом станеш *тайро*.

— Тогава направи ми една услуга сега, докато все още не съм: главата на Санджиро.

Йоши го изгледа, но скри учудването си. Не бе забравил какво му каза неговият съгледвач ханджията Инеджин на път за Драконовия зъб относно Огама и „Пурпурното небе“. Инеджин говореше, че с подкрепата на Санджиро или благодарение на неговия неутралитет Огама ще победи шогуната с историческата тактика, така предпочитана от даймио — чрез изненадващо нападение.

— Ще се примириш ли с топките му? — запита Йоши и изложи плана си, който бе обмислял до тънкости месеци наред.

Огама прихна да се смее.

Колоната на сменения караул се влачеше към къщи с четирима души начело. Йоши се движеше сред тях, все още предрешен като пехотинец. Макар предварително да ги бяха предупредили да се отнасят с него като със свой, войниците скришом му хвърляха по някой поглед и се извиняваха, ако се приближаха твърде до него. Един от войниците бе осведомителят на шиши Уатаки. Не бе сполучил да ги уведоми за тази уникална възможност да му устроят засада.

Йоши бе уморен, но доволен. В края на краищата Огама бе приел всичко, така че сега можеше да напусне Киото, като остави Портите в сигурните ръце на шогуната, а самия шогунат — в безопасност.

„За известно време — напълно достатъчно — помисли си той. — Залагам много и проектът ми гъмжи от недостатъци, които ще стреснат Огама, ако ги забележи. Няма значение, той и тъй, и тъй ще ме предаде. Все едно, нищо повече не можех да постигна, а то е осъществимо. Невъзможно е да приема поканата.“

Времето се пооправи, слънцето влезе в двубой с облаците, та да си извоюва малко небе. Той едва го забеляза, не обърна внимание дори на околната обстановка. Мислите му бяха заети с всички подробности около заминаването му — на кого да съобщи, какво да направи за Койко и генерал Акеда, кого да вземе със себе си, а над всичко доминираше една грижа: ще пристигне ли в Йедо навреме, за да сведе до минимум злината?

„Първо баня и масаж, решенията — после...“

Съсредоточи се и най-после забеляза улиците, по които крачеше, пешеходците, сергиите, конете, кога, паланкините, къщите и бордите, дюкянчетата, децата, продавачите на риба, амбулантните търговци, гадателите, преписваните, суетнята по тържищата. За него бе напълно непознато преживяване да се почувства едни от многото, просто човек от строя, и тази напълно различна гледна точка му достави наслада. Скоро взе да се заплесва като пришелец от провинцията по гледките, звуците и миризмите на града, който никога преди не бе виждал. Искаше му се да спре, да се смеси с тълпите, да научи от опит за какво мислят, какво правят, с какво се хранят и къде спят.

— Войнико — прошепна Йоши на младежа до себе си, — къде ходиш, когато си свободен от дежурство?

— Аз ли, господарю? — заекна момъкът и едва не си изтърва копието, ужасен, че го е заговорил Най-върховният; прииска му се незабавно да коленичи. — Аз... ами... отивам да пия, господарю...

— Не ме наричай така — изсъска Йоши, стреснат от внезапното объркване, което въпросът му предизвика у най-близкостоящите — неколцина объркаха крачката и едва не нарушиха строя. — Дръж се естествено — не ме гледай! Отнася се за всички!

Войникът се извини, а околните се опитаха да спазят заповедта му. Стори им се невъзможно, след като техният господар Йоши бе развалил магията на своята невидимост. Сержантът се озърна и тревожно се върна назад.

— Всичко наред ли е, господарю? Да не би...

— Наред е, наред е, сержант. Върни се на мястото си!

Сержантът машинално се поклони и се подчини, войниците влязоха в крачка и продължиха напред. Казармите им се намираха на стотина метра оттук. За облекчение на Йоши това дребно произшествие остана незабелязано за околните тълпи, които се кланяха, докато колоната преминаваше.

Но двама души малко по-нататък не го пропуснаха. Това бяха наблюдателят шиши Идзуру и неговата смяна Рушан — млад ронин от Тоса, пристигнал в същия миг при уличната сергия недалеч от входа на Торанага.

— Рушан, да не би да сънувам? Сержантът да се покланя на войник пехотинец? Сержант?

— И аз го видях, Идзуру — прошепна другият. — Я погледни войника. Ето сега се вижда, високият в края на колоната, виж го как си държи копието. Не е свикнал.

— Прав си, но... какъв е, а?

— Погледни как останалите се правят, че не го наблюдават!

С растяща възбуда те напрегнато оглеждаха войника, докато колоната приближаваше. Макар оръжията, униформата и всичко да бе като у останалите, безпогрешно се долавяше голямата разлика: в осанката, в походката, в телесните данни на благородник, макар и да се преструваше, че уж се търи като другите войници.

— Лорд Йоши — възкликаха едновременно двамата шиши, а Рушан тутакси добави:

— Той е мой.

— Не, мой е — възрази Идзуру.

— Аз го видях пръв — прошепна Рушан увлечено. Едва говореше от нетърпение.

— И двамата заедно го забелязахме, нека се опитаме заедно — така имаме по-големи изгледи за успех.

— Не. Говори по-тихо. „Един боец, и то веднъж“ — така заповядва Кацумата и ние се съгласихме. Мой е. Дай ми знак кога.

С разтуптяно сърце Рушан се промъкна през пешеходците и другите купувачи към по-удобна позиция за нападение. Те му се поклониха любезно — взеха го за един от мнозината обикновени самураи от нисък ранг, свободен от дежурство в някои от официалните гарнизони, не му обърнаха повече никакво внимание и се приготвиха да се поклонят на наближаващата колона.

Рушан зае позиция в края на пътя. Хвърли последен поглед, за да определи местоположението на набелязаната жертва. После седна на едно столче с гръб към строй, вперил очи в приятеля си Идзуру, изпълнен с покой. Предсмъртното му стихотворение до родителите му бе в ръцете на шоя от тяхното село. Бе му го дал преди години, когато той и десет други ученици самураи се бяха разбунтували. Всичките бяха гоши и се разбунтуваха, задето не ги приемат в училище с по-високо образование. Родителите им не бяха в състояние да платят неизбежните подкупи на местните чиновници. Тогава момчетата избиха чиновниците, обявиха се за ронини и за соно-джой.

От десетимата само той бе останал жив. „Скоро ще умра“ — помисли си възторжено; знаеше, че е подготвен, обучен, в разцвета на силите си, а Идзуру щеше да му бъде свидетел.

Идзуру също се бе разпалил. Вече се бе спрял на свой план за нападение, ако Рушан се провали. Самоуверено се премести на поудобен стол. Погледът му се откъсна от патрула и се насочи към входа. Охраната се подготвяше за ритуала на проверката отвъд преградите. Той веднага забеляза, че се суетят повече от обикновено, чуваха се повече лаещи команди, а войниците бяха по-чевръсти и нервни от всякога.

Той се изруга. „Знаели са! Разбира се, че са знаели още когато колоната тръгваше! Ето защо бяха толкова сприхави и раздразнителни цяла сутрин! Всички са знаели, че господарят Йоши е предрешен и на воля. Но защо? И къде е ходил? При Огама! Но защо? Дали не гласят нова засада срещу нас? Пак ли ни е предал някой?“

През цялото време погледът му се щураше насам-натам, без да забравя за Рушан. Преценяваше разстоянието и определяше най-подходящия момент. Вече мнозина от пешеходците и дюкянджиите се кланяха. Всеки момент офицерът щеше да нареди на колоната да спре, офицерът на Портата щеше да излезе, за да го посрещне, и двамата щяха да си разменят поклони, заедно щяха да инспектират пристигащите и после всички щяха да се приберат.

Офицерът вдигна ръка. Колоната се дотътри и спря.

— Сега — едва не изрече Идзуру на глас и махна с ръка. Рушан забеляза сигнала и се хвърли към края на колоната на двайсетина метра пред него. Стискаше дългата си сабя с две ръце.

Ненадейно се вряза в първите двамина и те се проснаха на земята, преди самите те или някой от войниците да разберат, че ги нападат. Понечи да съсече Йоши, който се вторачи слисано в него за част от секундата. Единствено непогрешимият инстинкт на Торанага го накара да залитне срещу смъртоносния удар, като по този начин го отклони към един замръзал на мястото си до него войник, който изпища и се свлече.

С вика „соно-джой“ сред внезапно настъпилата шумна схватка Рушан изтръгна острието, докато войниците се бълскаха да отворят достатъчно място и се изтласкваша един друг на страна. Откъм портата се втурнаха още пазачи, очевидците навсякъде замръзнаха по местата

си, зяпнали и вцепенени. Уатаки, осведомителят на шиши, изненадан като всички останали воини, се ужаси, че ще се забърка или ще бъде предаден от този шиши, когото той познаваше и който сякаш бе паднал от небето.

Уатаки видя как Рушан отново се готви за нападение и затаи дъх. Но Йоши вече стоеше твърдо на крака и тъй като не му достигна време да измъкне сабята си, използва дръжката на копието си, за да отбие удара. Сабята на Рушан с лекота я сряза, но острието се изкриви и се позабави, та Йоши смогна да му отвърне с напад, а с лявата си ръка сграбчи дръжката на своята сабя.

Дясната ръка на Рушан незабавно се стрелна към късия му меч, измъкна го и понечи да наръга противника в корема — изпитан похват при схватка лице в лице. Но Йоши отново се оказа подготвен. Бе хвърлил копието и с дясната си ръка приkleщи китката на Рушан, отклони острието към наметалото си, за да го омотае в него. Рушан тутакси изтърва ножа и ръката му се превърна в смъртоносно оръжие с пръсти от кремък и нокти като на хищен звяр, насочено към очите на противника. Не ги улучи, но ноктите му се забиха малко по-ниско.

Йоши се задъха. Друг на негово място, по-зле трениран, щеше да охлаби хватката си около сабята на своя нападател и би загинал. Слепешком продължи да притиска дръжката на противниковото оръжие вече с две ръце, а шиши се опитваше безсилно да го одере. Това даде възможност на войника зад гърба на Рушан да се хвърли на гърлото му, а Уатаки, разbral, че битката е загубена, и ужасен да не би да заловят този шиши жив, с благодарност заби късия си меч ниско в гърба на Рушан.

Ударът бе толкова силен, че острието го прониза и изскочи отпред на гърдите му. Рушан извика. От устата му рука кръв, но той продължи да се бори, докато не издъхна. Едва ли бе изминала и една минута, откак започна нападението.

През собствения си уплах Йоши усети как животът напуска противника му. А също и внезапно натежалото му тяло в ръцете си. Но не го изтърва, докато не се увери напълно, че младежът наистина е мъртъв. Едва тогава оставил другите да го издърпат и го пусна да се свлече на земята.

Целият бе в кръв. Бързо установи, че не е негова. Късметът му не разсея гнева му срещу войниците наоколо, които не се бяха оказали

нащрек, не се построиха в защитна преграда и го изоставиха да се бие сам. Изруга ги и заповяда целият караул да влезе вътре и да падне на колене, а сабите им да бъдат строшени. Направи изключение само за двамата, които му бяха помогнали. После задъхан се озърна наоколо. Претъпканата улица почти бе опустяла.

След като виковете, пердахът и схватката около самотния нападател стихнаха и се разбра какво става, а след секунди шапката бе свалена от главата на Йоши и той бе разпознат, простите хорица наоколо изненадано загълчаха. Тутакси двама-трима боязливо се заизмъкваха с извърнати настрани глави. Други ги последваха. Тези първи предпазливи бегълци повлякоха след себе си същински отлив. Никой не искаше да го задържат като свидетел или пък, не дай Боже, да го обвинят в съучастничество.

Идзуру се оттегли сред първите, осъзнал, че няма изгледи второто нападение да излезе успешно. „Рушан не подхвана правилно атаката — мислеше си той, докато вървеше по предварително избраната странична улица, добре притулен от отстъпващите тълпи. — Глупакът трябваше да отсече главите на първите двама, за да отвлече вниманието, а после със същата плавна, жестока сила да се извърне назад към главната си цел и да го съсече над кръста. Йоши едва ли щеше да избегне такъв удар. Никога. Кацумата ще се разяри — толкова пъти ни го е показвал, толкова пъти ни го е казвал. Изтървахме такава изключителна възможност! Пък да не говорим, дето го остави да му хване дръжката на меча и да отблъсне удара в стомаха...

Рушан заслужаваше да го заловят жив и да го използват вместо чучело при упражнения по фехтовка! Чакай, може би така стана по-добре. Щом Рушан се оказа дотам несръчен в своя върховен двубой, навярно щеше да се сломи и да издаде тайните ни укрития, поне тези, за които знаеше. Как да имаш вяра на хората от Тоса независимо дали са шиши или не!

Но защо Йоши Торанага се излага на такава опасност?“

Зад себе си долови викове. Войници преследваха последните бегълци от тълпата, та дано заловят някого за свидетел. Нямаше да го хванат, няма защо да бърза.

Отново заваля. Вятърът се усили. Идзуру се загърна в наметалото си, доволен, че го има, както и шапката си. Зави по един разкалян сокак, после по друг, прекоси един мост с хълзгави дървени

летви. И се озова на сигурно място сред лабиринт от хълзгави улички, които го отведоха пред задния вход на голяма сграда. Пазачът го позна и го пусна, като му посочи с ръка тайната къщичка на шиши, затулена сред огромната градина. Униформата на пазача носеше отличителните знаци на дворцовия управител Уакура.

Сергиджията от улицата пред главната квартира на Торанага бе натикан в караулното, макар гръмогласно да уверяваше, че не знае нищо, и да молеше да го пуснат. Не се бе решил да изчезне заедно с останалите минувачи, защото тук го познаваха много добре. Още няколко заловени скитници бяха набутани след него. Чергилото на сергията самотно се ветрееше под вятъра и дъждъа.

Койко довършваше гримирането си пред ръчното огледало от полирана стомана. Пръстите й леко трепереха. Отново съзнателно се насили да прогони страховете си от и за Йоши, от и за себе си. Другите две жени — Теко, нейната *мейко* — чираче, и Сумомо я наблюдаваха съсредоточено и я поглъщаха с очи. Стаята бе малка и удобна, както всички покой в съседство с жилището на Йоши, напълно достатъчна за нея, когато спеше сама с една от прислужниците си. Помещенията на помощничките й бяха разположени в по-отдалечен край.

Приключи и се взря в отражението си. Не откри по лицето си следи от тревогите, а когато се усмихна, кожата й се сбръчка само на необходимите места. Бялото на очите й бе наистина бяло, тъмните й ириси — тъмни и не издаваха дълбокото й беспокойство. Това я удовлетвори. И тогава зърна изражението на Сумомо. Момичето не знаеше, че го наблюдават, и лицето му за секунда бе станало откровено. Койко долови множество противоречия по него и стомахът й се сви.

„Тренировки, тренировки, тренировки — помисли си тя, — какво щяхме да правим без тях.“ Извърна се към девойките. Теко — още почти дете — взе огледалото, без да чака подканя, и с мъничката си ръчица сръчно прибра един немирен кичур в прическата на господарката си.

— Колко красиво, господарке Койко — възклика запленена Сумомо. За първи път я допускаха в личните покой на Койко. Тайните

на разкрасяването се превърнаха за нея в откровение, което надминаваше целия й досегашен опит.

— Да, така е — отвърна Койко, помислила, че става дума за огледалото. Съвършено обработената му повърхност го правеше почти безценно. — И при това е едно много любезно огледало. Не всички са такива, Сумомо, а за живота на жената е жизненоважно да има любезно огледало, в което да се оглежда.

— О, аз не говорех за него, а за гледката, която представляваш — смути се Сумомо. — И за кимоното ти, и за прическата, и за избраните от теб цветове, и как гримира устните и веждите си — за всичко. Благодаря, задето ми разреши да те наблюдавам.

Койко се засмя.

— Надявам се, че с грим или без грим изглеждам еднакво добре!

— О, не съм виждала по-красива от теб — провикна се Сумомо. В сравнение с Койко се чувстваше като селянка — простодушна, несръчна, тромава, кокалеста и с големи крака. За пръв път в живота си девойката осъзнаваше, че й липсва женственост. „Какво ли намира в мен ненагледният ми Хирага — запита се обезсърчено. — Аз съм едно нищо, толкова съм непривлекателна, дори не съм от Чошу като него. Не ще му донеса нито добро име, нито престиж, нито пари. Сигурна съм, че всъщност родителите му не ме одобряват.“ — И никога... никога няма да видя по-красива от теб! — каза девойката, а си помисли: „Всички дами в Свободния свят ли са като теб? Дори мейко ще бъде зашеметяваща, като порасне, макар и не колкото господарката си! Нищо чудно, че мъжете се женят за жени като мен чисто и просто да им водят домакинството и да им раждат деца. На тях им е толкова лесно да обожават жени на някое друго място, да се наслаждават на красотата им на някое друго място и какво ли не.“

Койко забеляза не само искреността й, но и мъка, и завист, които не можеха да се скрият.

— И ти си красива, Сумомо — утеши я тя, отдавна осъзнала, че прави същото впечатление на много жени.

— Теко-chan, вече можеш да си вървиш, но приготви всичко за после... и се погрижи да не ни беспокоят нас двете със Сумомо.

— Слушам, господарке.

Теко бе на единайсет. Също като при Койко нейният договор бе сключен с мама-сан в Къщата на Глицинията от родителите ѝ

земеделци, когато бе на седем. Щеше да започне да печели на четиринайсет-петнайсет. Дотогава договорът задължаваше мама-сан да я издържа, облича и подготвя за живота в Свободния свят. А ако покажеше способности, и да я обучи на най-разнообразни изкуства: музика, танци, поезия или събеседване, или на всички заедно. Ако мейко излезеше недисциплинирана и неотстъпчива, мама-сан можеше да препродаде договора ѝ, както пожелае, но ако сполучеше в избора си, както бе в случая с Койко, значителните парични разходи и рискът щяха да ѝ се върнат многократно. Щеше да се сдобие и с добро име. Не всички мама-сан бяха внимателни, мили и търпеливи.

— Посвири сега и се поупражнявай с гамите — посъветва я Койко.

— Да, господарке. — Теко съзнаваше, че е извадила късмет да стане чиракче на Койко, която обожаваше, и с все сили се стараеше да ѝ угоди. Поклони се изискано и с неустоимо очарование се оттегли.

— И тъй. — Койко огледа Сумомо, разтревожена и очарована от девойката — от прямото ѝ изражение, обноски и от силата ѝ. Не бе имала възможност да поговори насаме с нея, откакто преди пет дни се съгласи да я приеме при себе си. Сега моментът бе настъпил. Надникна в душата си и видя там Кацумата.

„О, приятелю мой, какво ми причини?“

Бе я издебнал при посещението ѝ у тукашната мама-сан, която, подучена от нейната собствена в Йедо — Мейкин, ѝ бе уредила прислужници, фризорка и масажистки за престоя ѝ в Киото. От Йедо с нея бяха пристигнали само Теко и една-единствена помощничка.

— Направи ми една услуга — спаси един човешки живот — бе я помолил Кацумата.

— О, не, недей! — ужаси се тя. Ужаси се от това, че той я излага на опасност с такава тайна среща, че я моли за подобно нещо, което сигурно щеше да има страховити последици. Щом веднъж се съгласеше, нямаха право втори път да я молят за такава услуга — във всеки случай за същия човек, а щяха да ѝ бъдат вечно задължени. — Разбрахме се, че ще прекъснем личните си връзки, освен при непредвидени обстоятелства, след като господарят Йоши Торанага ме удостои с честта да живея с него. Нали се бяхме разбрали?

— Да, но случаят е точно такъв.

Преди седем години в Йедо, когато тя бе на петнайсет, Кацумата стана първият ѝ клиент. И бързо се превърна в нещо много по-важно за нея: в приятел, в гуру и в ненадминат наставник. Той ѝ бе отворил очите за света — както за истинския, така и за Свободния свят.

Години наред я бе обучавал на чайната церемония, бе я въвел в изкуството на спора, краснописа, бе ѝ открил поезията и тайните на литературата, политиката; бе ѝ доставял наслада с идеите и плановете си за бъдещето — как малкият му отряд от последователи самураи ще господства над страната, как ще победи чрез *соно-джой*, а след време ѝ показва, че и за нея има на същно място в мозайката, наречена *соно-джой*: „Като куртизанка от най-висока класа ти ще станеш довереница на силните на деня. А като съпруга на някой от тях — ти ще се омъжиш за такъв, не бой се, и ще ти се родят синове самураи — ще си крайно необходима за новото ни бъдеще и ще играеш съществена роля в неговото управление. Никога не забравяй това!“

Мейкин, нейната мама-сан, бе техен поддръжник и Койко, разбира се, прие. Храбростта и безстрашието на неговия отряд от шиши, растващите им сполуки завладяха въображението ѝ.

— Щастието ни изневери, ние сме в затруднено положение. — Кацумата ѝ разказа за засадата през изминалата нощ и за своето бягство заедно с още двамина. — Предали са ни. Не зная кой, но се налага да се разпръснем — поне засега.

— Главите на четиридесет шиши били набучени на кол? — прошепна Койко ужасена.

— На четиридесет. Повечето от тях бяха водачи. Избягахме само трима — аз, още един шиши и едно момиче — моя повереничка. Слушай, Койко, няма много време. Услугата, за която те моля, е да пазиш това момиче, да я приемеш сред прислугата си, докато си в Киото и дори когато се завърнеш в Йедо...

— О, бих искала, но, толкова съжалявам, ще стане много трудно, генерал Акеда е изключително придирчив. Той лично ще беседва с нея. Така стори и с останалите ми помощнички. — Койко говореше колкото е възможно по-любезно, в душата си ужасена, че Кацумата смее да ѝ прави толкова опасно предложение — тя да укрие избягала шиши дори и момичето да е невинно. — Ще е необикновено труд...

— Разбира се, че ще е трудно. Но все ще уредиш нещата, без генералът да се среща с нея.

— Едва ли е възможно, пък и не забравяй за господаря Йоши. — Тя остави думите ѝ да повисят във въздуха с безумната надежда, че Кацумата ще оттегли молбата си, но той тихичко продължи, като я гледаше с напрегнатия си, властен поглед. Убеждаваше я, че при нея Сумомо ще е на сигурно място, че момичето е самурай, сгодено за много важен шиши, човек можел да ѝ се довери:

— Толкова съжалявам, но те моля в името на соно-джой. Ако възникне никаква трудност, отпрати я. Тя ще изпълнява всичко, каквото ѝ поръчаш... Извини ме, Койко-chan, трябва да тръгвам. Ще ти бъда задължен цял живот. Направи ми тази услуга като на стар приятел.

— Почакай. Ако... Ще се наложи да се посъветвам с генерал Акеда. Но дори и да успея да го избягна никак си, все едно трябва да попитам домашните си. И какво да им кажа за нея? Не познавам нравите в Киото, нямам никаква представа за тях.

— Тяхната мама-сан гарантира, че са сигурни хора — напълно убеден ѝ отговори Кацумата. — Попитах я и тя одобри предложението ми, Койко, иначе нямаше да те моля. Кажи им истината — че Сумомо е просто едно вироглаво момиче и нейният настойник — твой стар, отдавнашен клиент — желае да я обуздаете и да я обучите на полезни женски умения. Не мога да я взема със себе си, а искам да ѝ осигуря закрила. Поел съм задължение пред годеника ѝ. Тя ще ти се подчинява във всичко.

Койко трепереше заради опасността, на която бе изложила както себе си, така и помощничките си: четири прислужнички, фризьорка и масажистка. За щастие те се съгласиха да приемат непознатата и да ѝ помогнат да промени навиците си. А генерал Акеда след щателен оглед не откри никакви недостатъци у момичето.

„Ах, Кацумата, ти знаеш, че нищо не мога да ти откажа — мислеше си Койко. — Любопитно е колко бързо преодоля нуждата си от моето тяло, само за няколко месеца, и пожела да притежаваш и разиваш ума ми. Все още ме държиш свързана като в железни обръчи, до гуша затънала в дълг към теб. Без теб и без това, на което ме научи, сега нямаше да съм на върха и да развлечам най-великия мъж в страната.“

— Седни, Сумомо — покани я Койко. — Не разполагаме с много време — трябва да излизам. Тук не могат да ни подслушват.

— Благодаря.

— Моите помощници са загрижени за теб.

— Моля да ме извиниш, ако съм съркала.

Койко се усмихна.

— Момичетата се чудят дали въобще имаш език. Всички смятат, че се налага да усъвършенстваш изтънчеността си, и разбират настойника ти.

— Нуждая се от усъвършенстване. — Сумомо й се усмихна с поглед.

Койко присви очи. Девойката съвсем не бе непривлекателна, имаше гъвкаво и силно тяло; лицето ѝ не бе гримирано, но цъфтеше от младост и здраве. „Косата ѝ е в добро състояние, но трябва да ѝ се придае стил — мислеше критично куртизанката. — Тукашният много ще ѝ отива. Ще я мажем обилно с масла по ръцете и раменете, трябва да се подчертаят леко прекрасните ѝ скули, да се придае цвят на устните — и готово. Момичето е обещаващо. Май ще трябва да се изкъпем заедно и тогава ще разбера повече, макар да се съмнявам, че е способна да се пригоди към нашия живот дори и да иска.“

— Девствена си, нали?

Койко видя как девойката се изчерви и искрено се разсмя.

— Ах, толкова съжалявам, разбира се, че си девствена. За момент забравих, че не си от нашия свят. Моля да ме извиниш, но ние рядко срещаме външни хора, да не говорим пък за дами самураи. А да си имаме такава в домакинството е нещо направо непознато.

— Така... така ли ни наричате? Външни хора?

— Да. Жivotът в Свободния свят ни отделя от останалите. Виж например малката Теко. Скоро тя съвсем ще забрави как е живяла досега и ще заживее като мен. Мой дълг е да я обучавам, да я направя благовъзпитана и любезна, за да се жертва за удоволствие на мъжа, и то не по своя подбуда. — Очите на Койко блеснаха. — Само така мъжете са щастливи и доволни — удоволствие, манифестирано във всичко, нали?

— Извини ме, но не разбирам какво означава „манифестация“.

— Ах, прости ми, означава „прояви или отсенки“ — да им покажеш всички степени на удоволствието.

— О, благодаря — произнесе Сумомо с благоговение. — Моля да ме извиниш, не съм предполагала, че дамите от Свободния свят са толкова... Разбира се, допусках, че са красиви, но никога, никога не

съм знаела, че са красиви като теб. Нито пък съм се надявала да са така добре образовани и изискани. — През няколкото дни, прекарани тук, бе чувала Койко да пее и да свири на шамисен. Бе се въодушевила от несравнимото й изпълнение и от репертоара ѝ — и тя свиреше малко на шамисен и знаеше колко е трудно. Бе я чула да учи Теко как се пишат хайку и други видове стихове, как да подхване фразата; бе я слушала да разказва за коприните — как се произвеждат, за основата и тъканта им и за други техни тайни; да я запознава с историята и с разни подобни чудеса — начетеността ѝ не знаеше граници. Поклони ѝ се почтително. — Ти ме изненада, господарке.

Койко тихичко се засмя.

— Знанията са най-важното в нашата работа. Лесно е да задоволиш тялото на мъжа — това е преходно наслаждение; но е трудно да го развлечаш по-дълго, да събудиш любопитството му и да запазиш благоразположението му. Тези неща минават през разсъдъка. За да ги постигнеш, се налага да се упражняваш и обучаваш изключително внимателно. И ти трябва да се заемеш вече.

— Когато има черешов цвят, достоен за възхищение, кой ще гледа надземните листа на моркова?

— Когато мъжът е гладен, той търси моркови, а не черешов цвят. А. мъжът почти винаги е гладен. — Койко изчака развеселена. Сумомо бе навела очи в недоумение.

— Морковите са храна за селяни, господарке — отвърна Сумомо със слаб глас. — Толкова съжалявам.

— Човек трябва да свиква с вкуса на черешите, както и с цветовете им. Морковите придобиват най-разнообразни вкусови качества, стига да се пригответ, както трябва. — Койко отново изчака, но Сумомо все още гледаше в земята. — Казано без загадки, та да не се объркваш, мъжете търсят в мята свят не секс, а роман, любовна история. Това е забранен плод за нас.

Сумомо сеслиса.

— Така ли?

— Да, за нас е забранен. Отровен е. Мъжете и в твоя свят търсят роман, повечето от тях, но за теб това не е забранено, нали?

— Не.

— И твоят бъдеш съпруг е същият, и той иска любов, където и да било. Постарай се да му я даваш вкъщи колкото се може по-дълго. —

Койко се усмихна. — Тогава ще имаш и череши, и моркови. Лесно се свиква с вкуса им.

— Научи ме, моля те.

— Разкажи ми за бъдещия си съпруг.

— Казва се Ода, Рокан Ода. — Сумомо отговори незабавно, като използва името, което бе измислил Кацумата. — Баща му е гоши... Той е от Канагава в Сацуума.

— А твоят баща?

— Вече ти казах, господарке. Той е от рода Фуджахито. — Сумомо се представи с новото си измислено презиме. — И те са от едно близко село и също са гоши.

— Настойникът ти твърди, че Рокан Ода бил важна личност.

— Много любезно от негова страна, господарке. Ода-сама е шиши и взе участие в нападението над господаря Анджо пред портите на Йедо, а също така уби старей шината Утани.

Кацумата я бе уверен, че е по-безопасно да говори истината, когато е възможно — така нямаше да ѝ се налага да помни прекалено много лъжи.

— И къде е сега годеникът ти?

— В Йедо, господарке.

— Колко време ще останеш при мен?

— Ако питаш мен, колкото се може по-дълго. Настойникът ми твърди, че в Киото е опасно за мен. Не мога да се върна у дома. Баща ми ме осъжда, както вече знаете. По същия начин родителите на Ода-сама порицават сина си, толкова съжалявам, и то заради мен.

Койко се намръщи.

— Животът ти ще бъде невъзможен.

— Да. Кармата си е карма и ще се случи това, което трябва да се случи. Аз не съм от значение за никого и смятам, че Бакуфу не подозират нищо. Сенсей Кацумата одобрява моя Ода-сама — поема тази отговорност. Нареди ми да ти се подчинявам във всичко.

— По-добре да се подчиниш на родителите си, Сумомо.

— Да, зная, но моят Ода-сама ми забранява.

„Добър отговор“ — помисли си Койко. Доловяше гордостта и убедеността на девойката. Натъжена, куртизанката хвърли поглед към полуутворения прозорец.

„Сигурно тази забранена любов ще свърши като толкова други. Със самоубийство. Съвместно, ако Сумомо излезе щастливка. Или само с нейното, тъй като тоя Ода би следвало да се подчини на родителите си и да си вземе жена, приемлива за тях.“

Койко въздъхна. Навън здравият постепенно се превръщаше в нощ. Подухващ лек ветрец.

— Листата си шепнат едно на друго. Какво си казват?

Сумомо скри изненадата си и се заслуша. Най-сетне отговори:

— Толкова съжалявам, не зная.

— Слушай ги, докато ме няма. Важно е да знаеш какво си шепнат листата. Тази нощ ще останеш тук, Сумомо. Може да се върна, а може и да не се върна. Ако се прибера, ще си поговорим още малко и тогава ти ще ми кажеш. Ако не се прибера, ще продължим утре и ще ми отговориш тогава. Щом Теко дойде да пригответи футоните, съобщи й, че желая и двете да съчините хайку. — Койко се замисли за миг, после се усмихна. — Хайку за охлюв.

— Здравей, Койко — равнодушно я посрещна Йоши. Стоеше с гръб към стената, с ръка на сабята и бе облечен в юката от морава коприна. Външно изглеждаше спокоен, но тя четеше в душата му и разбра, че се чувства самотен, изплашен и се нуждае от нейните умения.

Усмивката й би разведрила и най-мрачния ден. Забеляза, че погледът му тутакси омекна. „Добре, преодолях първото препятствие.“

— Е — рече тя с престорена тържественост, — съчиних стихотворение за теб:

*Как да разбера
къде е краят
и къде началото
на почиваща си змия!*

Смехът му отекна в стаята.
„Добре, преодолях второто препятствие.“

— Толкова съм щастлива, задето ми позволи да дойда с теб в Киото. — В очите му отново светна пламъче и нейната душа се стопли. Неволно промени решението си да му каже колко красив изглежда в мъждивата светлина на лампите. Вместо това изрече дълбоко спотаеното в сърцето си:

*Тъжно бе, когато
без теб наблюдавах
как дните се разрастваха,
а после намаляваха.*

Тя бе коленичила срещу него. Йоши се пресегна и улови ръката ѝ. Нямаха нужда от думи. Нито той, нито тя. Вече се бе успокоил, изчезна напрежението му, изчезна самотата му и всичките му страхове. И тя бе изпълнена с покой. Бе изразходвала толкова сили да го накара да забрави тревогите си. Издаде толкова неща. Не бе разумно да се разкрива чак дотам.

„Ти си много важна за мен“ — казваше ѝ той, без да говори — както правят влюбените.

„Ти ме удостояваш с прекалено голяма чест — отвърна му тя с леко смиръщване. После пръстите ѝ, които нежно галеха ръката му, добавиха: — Обожавам те.“

Погледите им се преплетоха. Тя вдигна дланта му и леко я докосна с устни. Тишината ги стегна като в обръч, започна да става мъчителна. С неочеквана бързина Койко се пълзна до него и здраво го прегърна. Смехът ѝ се изви кръшно:

— За мен е вредно да съм прекалено сериозна, Тора-chan! — Тя отново го притисна в прегръдките си и се сгуши в обятията му. — Ти ме правиш толкова щастлива.

— Ах, не повече, отколкото ти мен — прошепна Йоши, доволен, че тя е отслабила напрежението толкова деликатно. — Обожавам и теб, и стихотворенията ти.

— Онова за змията е на Къорай^[1].

Той се засмя:

— То е на Койко Лилията!

Тя се сгуси още по-плътно в ръцете му, наслаждавайки се на топлината и силата му.

— Едва не умрях, като чух за тази сутрин.

— Такъв е животът — простишко отговори Йоши. — Не бях добре подготвен, защото улицата ме омагьоса. — Разказа ѝ колко различен му се е сторил светът навън. — Това усещане, че си невидим, беше изключително преживяване. Така ми хареса, че ще го изпробвам отново, нищо че е опасно. А може би тъкмо опасността го прави пикантно? Ще опитам в Йедо. Нощем ще е по-лесно, пък и ще обуча специална охрана, която да ме съпровожда.

— Моля те да ме извиниш, но те съветвам да отпиваш от този наркотик умерено и предпазливо.

— И аз така смятам. — Държеше я в ръцете си и двамата се чувстваха уютно. — Да, лесно би могло да се превърне в наркотик.

Стаята бе в съседство със спалните му. Както и цялата постройка, тя бе мъжка, осъдено обзаведена, татамите бяха първокласни, но се нуждаеха от подмяна. „Ще ми е по вкуса да се махна оттук“ — помисли си Йоши. Слухът имолови шум от приближаващи стъпки и ръката му се плъзна към дръжката на сабята. И двамата се напрегнаха.

— Господарю? — чу се сподавен глас.

— Какво има? — запита Йоши.

— Толкова съжалявам, че те беспокоя, господарю, но току-що пристигна писмо от Драконовия зъб.

Без да я моли, Койко отиде до вратата и застана отстрани нащрек. Йоши се приготви.

— Отвори, часови — провикна се той.

Вратата се плъзна. Часовият се подвоуми, като видя Йоши, заел отбранителна стойка с ръка на сабята си. — Предай свитъка на господарката Койко.

Войникът се подчини и се оттегли. Щом стигна до края на коридора и излезе през вратата му, тя затвори. Подаде свитъка на Йоши и коленичи на мястото си срещу него. Той счупи печата.

Писмото бе от жена му. Тя се осведомяваше за здравето му и му съобщаваше, че синовете му и цялото семейство са добре и с нетърпение очакват завръщането му. Следваха сведенията:

„Златотърсачите усърдно обхождат земята заедно с твоя васал Мисамото. Засега не са открили злато, но докладват за големи — те употребяват думата «гигантски» — залежи от висококачествени въглища близо до земната повърхност, които лесно ще бъдат разработени. Доколкото разбирам, наричат ги «черно злато» и твърдят, че изгодно ще ги разменим с гай-джин срещу пари. Продължават издирванията си. Чуваме, че Анджо бил станал тайро и се хвалел, че скоро ще те покани да напуснеш Съвета на старейшините. Освен това довереникът, когото си посетил на път за Киото, предава следното: паролата на твоя враг, дето ти я бил съобщил, е вярна. Врагът ти подготвял сходен план в качеството на държавна политика.“

„Пурпурно небе“. Значи мълниеносното нападение е „държавна политика“! Дали съглашението ми с Огама ще издържи?

Йоши отложи този въпрос за по-късно и продължи да чете:

„Ронинът Ори, който станал съгледвач на гай-джин, е загинал в лагера на гай-джин. За другия ронин, Хирага, се предполага, че също е там. Твойт довереник казва също, че пресрещнал «прислужницата», която ти си върнал, както му е било наредено, и я изпратил далеч на север в някакъв мизерен бардак. Нейният любовник ронин бил убит.“

Йоши се усмихна. Ставаше дума за прислужницата на Койко, която бе прошепнала на своя ронин шиши къде е тайното място за срещи на Утани. По средата на пътя за Киото Йоши я бе отпратил обратно в Йедо, позовавайки се на някаква въображаема проява на незачитане от нейна страна. Койко, разбира се, не се бе възпротивила. „Добре — помисли си той. — В известна степен Утани е отмъстен.“

„Що се отнася до Гиокояма: реших въпроса с парите. Мога ли да използвам изгледите за въгледобив като по-

нататъшен залог, срещу каквito и да е поръчки за оръжие? Дали да се свържем непосредствено с гай-джин или чрез Мисамото? Моля те за съвет. Господарю, много ни липсват твоето присъствие и мъдрите ти напътствия. И последно, прости ми, гладът настъпи.“

Йоши препречете тези редове. Познаваше много добре Хосаки. По изразите „каквito и да е поръчки за оръжие“ и „по-нататъшен залог“ разбра, че преговорите са били бурни и тежки, а цената — висока. „Както и да е, додатка няма да има глад и Гиокояма, стига да просъществува дотогава в моите земи, ще си получи дълга.“

Йоши вдигна очи към Койко. Погледът ѝ се рееше в пространството, бе потънала в мечтания и той знаеше, че никога няма да ги сподели с него.

— Койко?

— О! Кажи, господарю.

— За какво мислиш?

— Какво си шепнат листата помежду си.

Това събуди любопитството му.

— Зависи от дървото.

Тя се усмихна мило.

— Клен, кървавочервен клен.

— През кой сезон?

— През деветия месец.

— Ако са наблюдавали нас, са си пошепнали: „Скоро ще опадаме и никога няма да се върнем. Но те са благословени. Те растат върху дървото на живота. В тях тече нашата кръв.“

Тя плесна с ръце и му се усмихна:

— Прекрасно. Ами ако е бор през пролетта?

— Не сега, Койко-чан, по-късно.

Йоши внезапно стана сериозен. Тя забеляза и също заговори със сериозен тон:

— Лоши новини ли получи, господарю?

— И да, и не. Призори заминавам.

— За Драконовия зъб ли?

Той се поколеба и тя се запита дали не е събъркала с въпроса си. Но Йоши се чудеше какво да прави с нея. Вече бе преценил необходимостта от усилен преход и бе решил да я остави да го следва по петите колкото е възможно по-бързо. Но сега, като я наблюдаваше, не му се щеше да се раздели с нея. А нейният паланкин ще го задържа. Тя умееше да язди, макар и не много добре, но подобно пътуване щеше да бъде мъчително за нея.

Каквото и да се случеше, планът му, съгласуван с Акеда, щеше да си остане същият: „Първият отряд от четиридесет войници, оглавяван от мой двойник, облечен в моите леки доспехи, напуска точно преди зазоряване и спокойно и открито се насочва към Северния път. На половината път до Йедо ще завият и ще се върнат тук, а от двойника ми няма да има и помен. Вторият отряд, моят, заедно с войниците, които доведох от Йедо, тръгва скоро след първия и бързо се насочва към Токайдо. Усилен преход под команда на същия военачалник — ще се предреша като обикновен самурай кавалерист и ще си остана така, докато не се озова на сигурно място в замъка в Йедо.“

— Много е опасно, господарю — мрачно го предупреди генерал Акеда.

— Да. А ти ще наблюдаваш Огама и ще се надяваш. В негова изгода е аз да успея и да обуздая Анджо.

— Да. Но отвън ти се превръщаш в примамлива мишена, и то леснодостъпна. Виж какво стана тая заran. Нека дойда с теб.

— Невъзможно. Чуй, ако Огама реши да предприеме своя удар, първо ще нападне тук. Най-добре е да го очакваш. Отблъсни го на всяка цена.

— Ще сполуча, господарю — увери го старият генерал.

„А аз ще сполуча да стигна в Йедо — помисли си Йоши със същата увереност. — А що се отнася до случката тази заран, тя само ми напомня, че нито е първата, нито ще бъде последната.“

Видя, че Койко го наблюдава. „По-уравновесен съм, когато тя е наблизо.“ Светлината на лампата хвърляше отблъсъци по устните и очите ѝ. Той видя извивката на скулите ѝ и стройната шия, гарвановочерната ѝ коса, съвършените гънки на кимоното и долните ѝ кимона, които подчертаваха бялата ѝ кожа; плавните линии на тялото ѝ, безукорната стойка и двете ръце, отпуснати като цветя в ската ѝ от лазурна коприна.

„Ще ѝ се наложи да пътува без багаж. Без присуга. И да се задоволява с условията в странноприемниците. Това ще я дразни, защото Койко обича съвършенството. Навярно ще се стресне от подобно невежливо и според нея ненужно бързане.“ Той си спомни кога за пръв път ѝ бе предложил такова пътуване.

Не беше чак толкова отдавна — веднага след като бе решил да я откупи само за себе си. Нареди на нейната мама-сан Мейкин да замине незабавно заедно с момичето за Драконовия зъб и да подготви договора с жена му. Хосаки съвсем правилно бе сметнала за необходимо и разумно лично да се запознае с мама-сан и с Койко, тъй като финансовите задължения щяха да бъдат огромни.

Мейкин го предупреди, че подготовката за пътуването ще отнеме поне една седмица — Койко, разбира се, щяла да вземе собствената си фризьорка, масажистка и три прислужнички.

— Това е смешно — нетърпеливо бе възразил Йоши. — Не е нужен такъв многоброен персонал за толкова кратко пътуване. Само излишни разходи. И двете тръгвате незабавно.

Те му се подчиниха. Никакви помощнички. Отне им три дни, докато се доберат до първата пътна спирка извън Йедо, и два дни — до втората. Ядосан, Йоши с лекота бе взел същото разстояние с коня си само за един ден — от зори до здрач.

— Господарю — посрещна го тогава Мейкин с престорена изненада, — колко ни е приятно да те видим.

— Защо се забавихте толкова?

— Да сме се забавили, господарю? Наредихте ни да тръгнем незабавно. Сторихме точно каквото заповядахте.

— Но защо се бавите?

— Да се бавим ли, господарю? Но ти не ни заповядда да правим усилен преход.

— Побързайте — озъби ѝ се Йоши, забелязал как тя наблегна на думата „заповядда“. — Кажи на Койко, че искам да я видя.

Мама-сан се поклони и забърза към стаите на Койко. Той кипеше от гняв. Тя най-сетне се появи и щастливо му заяви:

— Койко-сан ще има честта да те приеме, господарю, незабавно — веднага, щом уреди подходяща прислужничка да й помогне за прическата. Ще съжалява и смята за неуместно да те приеме без подобавща подготовка, каквато почитан и уважаван човек като теб

очеква. Освен това смиreno добави, че те моли да проявиш любезност и да изчакаш. Ще се приготви много бързо, стига да дойдат прислужниците...

Изгледа я свирепо и кисело, но разбра — колкото и да настояваше, щеше да му се наложи да изчака. Можеше единствено да щурмува стаята на Койко, напълно да се опозори и да провали всяка възможност отново да получи достъп до нея.

На Йоши му се прииска да ревне: „Какво си въобразява тя? За каква се мисли?“

Но не го стори. Само се подсмехна в душата си. Когато си купуваш някоя рядка сабя, очакваш да е изработена от най-фина стомана, да притежава ненадминато острие и свой собствен плам. Той кимна студено:

— Изпрати да доведат от Йедо собствените ѝ помощнички, а също и фризьорката и масажистката ѝ, но наистина много бързо. Твоя е вината, че не са тук — ти не ми обясни колко са необходими на дамата. Тя е права да не ме приема в неподходящ вид. Надявам се, че това никога повече няма да се повтори!

Мейкин го бе заляла с поток от извинения и му се бе поклонила унизено. А той се бе смял по целия обратен път към Йедо, тъй като ги бе надвил, бе ги опозорил и бе отправил и към двете твърдо предупреждение: „Не се опитвайте друг път да ме разигравате.“

Койко не откъсваше очи от него — наблюдаваше го и чакаше.

— Чувствам се щастлива, господарю, когато се усмихваш.

— А защо се усмихвам?

— Заради мен, господарю — простишко отвърна тя. — Защото ти помагам да се надсмиваш над живота. И макар отреденото на мъжа време на земята да минава само в стремително търсене на завет, преди да започнат дъждовете, ти ми позволяваш от време на време да се погрижа за заслон от дъжда.

— И ти го правиш — отбеляза Йоши със задоволство. „Ако я оставя тук, няма да я видя седмици наред. А животът е просто черешов цвет, изложен на капризите на своеволен вятър — и нейният живот, и моят, животът въобще.“ — Не ми се ще да оставаш тук.

— Ще се радвам да се върна отново у дома.

Дълбоко в душата си Йоши мислеше за Мейкин.

„Не съм забравил, че е осведомител на шиши, каквато беше и твоята прислужничка. Глупаво е от страна на мама-сан да излага на риск теб, а и мен и да те смята за част от оная сган от убийци.“

— Някоя от твоите помощнички умее ли да язди, Койко?

— Не зная, господарю. Надявам се, че поне една умее.

— Ако дойдеш с мен, и ти ще трябва да яздиш. Ще вземеш само една прислужница и никакъв багаж. Паланкинът ти ще ме забави. Ако предпочиташи, лесно ще уредя да пътуваш без бързане с всичките си помощнички.

— Благодаря ти, но тъй като ти предпочиташ да съм с теб, твоите предпочтания, разбира се, са и мои. А превърна ли се в бреме за теб, лесно ще разрешиш въпроса. За мен е чест, че ме помоли.

— Но имаш ли приемлива прислужница, която да умее и да язди? Ако нямаш, просто ще ме последваш колкото се може по-бързо. — Йоши, без да я обиди, отново ѝ даде възможност изискано да отклони предложението му.

— Имам една, господарю. — Внезапно хрумване осени Койко. — Тя е нова *мейко*, не точно прислужница, а чираке и дори нещо повече. Казва се Сумомо Фуджакито, дъщеря е на гоши от Сацума, повереница е на мой стар приятел — мой някогашен клиент, който се отнасяше много добре с мен.

Той изслуша разказа ѝ за Сумомо, но тъй като бе изключително опитен, що се отнася до обичаите на Свободния свят, не разпита за другия клиент. Заинтересуван, изпрати да повикат момичето.

— И тъй, Сумомо, значи баща ти не одобрява твоята бъдеща женитба?

— Така е, господарю.

— Непростимо е да не се подчиниш на родителската воля.

— Да, господарю.

— Ще се подчиниш ли на родителите си?

— Да, господарю. — Тя го изгледа безстрашно. — Аз вече им заявих най-смирено, че ще изпълня волята им, но ще умра, преди да ме омъжат за другого.

— Баща ти е трябвало да те изпрати в манастир заради подобна безочливост.

Тя помълча, после прошепна:

— Да, господарю.

— Какво правиш тук, в Киото, и защо не си си у дома?

— Моят... моят настойник ме изпрати тук, за да придобия добри навици.

— Той е направил нещо много лошо, нали?

— Толкова съжалявам, господарю. — Тя склони глава до татамите грациозно и любезно, но той бе сигурен, че момичето не изпитва никакво разкаяние.

„Зашо ли си губя времето? — помисли си Йоши. — Навярно защото съм свикнал към пълно подчинение от страна на всички, с изключение на Койко, която трябва да бъде направлявана ловко като нестабилна лодка при силен вятър. А може би защото ще е забавно да обуздая това младо същество, да я превърна в железен юмрук, нищо че прилича на новооперено соколче скитник — да използвам клюна и ноктите ѝ за свои цели, а не за тоя «венец на творението» Ода?“

— А какво ще правиш, ако този гоши от Сацума, този твой Ода, в крайна сметка реши да се покори на родителите си и да си вземе друга жена за съпруга?

— Ще съм доволна дори да ме приеме за своя любовница, пък и без интимна близост. Ако се умори от мен или ме отпрати, толкова съжалявам, но в същия ден ще умра.

— Ти си една глупава млада жена.

— Да, господарю. Моля да ме извиниш, това е моята карма. — Сумомо наведе очи и застинага.

Йоши развеселен хвърли за миг поглед към Койко, която чакаше решението му.

— Да речем, че твоят феодален господар Санджиро ти заповядва да се омъжиш за другого и да не си правиш сепуку?

— Аз съм самурай и ще се подчиня безпрекословно — гордо заяви девойката, — както ще се покоря на настойника си и на Ода-сама. Но по пътя към брачния олтар може да ме сполети скръбна злополука.

— Имаш ли сестри? — изсумтя Йоши.

Сумомо се сепна.

— Да, господарю, три.

— И те ли са глупави и вироглави като теб?

— Те... не са, господарю.

— Умееш ли да язиш?

— Да, господарю.

— Достатъчно ли си опитна, за да пътуваш на кон до Йедо?

— Да, господарю.

— Койко, уверена ли си, че тя ще ти е полезна, ако се съглася?

— Надявам се, господарю. Боя се само аз да не те разочаровам, защото съм съвсем неумел ездач.

— Никога не би могла да ме разочароваш, Койко-чан. И тъй, Сумомо, сигурна ли си, че си в състояние да обслужваш господарката си?

— Да, господарю, и ще я защитавам с цената на живота си.

— Обещаваш ли да поработиш над обноските си, да не се държиш толкова дръзко, а по-женствено и да не приличаш на Дому Годзен? — Последната бе прословута жена самурай, любовница на шогун, яростна убийца, която преди векове влизала в бой със своя също толкова буен любовник шогун.

Йоши забеляза, че момичето ококори очи и съвсем заприлича на дете.

— О, аз не съм като нея, господарю, ни най-малко. Бих дала всичко, за да заприличам поне мъничко на господарката Койко. Всичко.

Йоши сподави смеха си при вида на момичето, което налага първата мръвка, която му бе подхвърлил.

— Свободна си. Ще решава по-късно. Когато отново останаха сами, той прихна:

— Койко, хайде да се обзаложим! На ново кимоно, че Сумомо ще започне да се държи възпитано още преди да стигнем в Йедо — ако решава да ви взема двете със себе си.

— В какъв смисъл възпитано, господарю?

— Че със задоволство ще приеме да се върне при родителите си, да им се покори и да се омъжи без сепуку.

Койко усмихната поклати глава:

— Толкова съжалявам, на каквото и да се обзаложим, боя се, че ще загубиш, господарю.

Тя смяташе, че той греши в преценката си, и това донякъде развали настроението му.

— Кимоно срещу услуга — тросна се Йоши, макар да нямаше намерение да говори рязко.

— Приемам — незабавно се отзова тя засмяна, — но само при условие, че като ме дариш с кимоно, ще получиш от мен услугата, която възнамеряваш да поискаш.

Йоши присви очи от възхищение — тя бе превърнала грешката му в закачка. Беше грешка да се захваща с облога, с какъвто и да било облог. Грешка беше и самоуверено да се опитва да надхитри жена — най-сигурният път към катастрофа.

---

[1] Мукаи Кьорай (1651–1704) — яп. поет. — Б.пр. ↑

38.

Село Саконошита

Събота, 8 декември

На Токайдо, на около четиридесет мили източно от Киото, в планините се намираше шестата пътна спирка — селото Саконошита. Падаше здрач и последните пътници, и носачи, приведени заради пронизващия вятър, бързаха да преминат бариерата, преди да бъде спусната. До един бяха грохнали и нетърпеливи да получат топла храна, затоплено саке и да се сгреят. Дори и шестимата стражи, които тропаха с обутите си в сламени сандали крака, та дано прогонят студа, и напосоки проверяваха документите им за самоличност.

— Тая нощ ще завали сняг — изропта единият. — Мразя зимата, мразя студа, мразя тоя пост.

— Ти мразиш всичко.

— Не е така. Харесва ми да ям и да се любя. В следващото си прераждане искам да съм син на лихвар, търговец на ориз от Осака. Тогава ще ям и ще пия и ще чукам само най-отбраното. И ще си стоя на топло, докато баща ми ми купи ранг на хиразамурай или поне на гоши, а не на някакъв си пиклив ашигари.

— Мечтател! Ще се преродиш в селянин без земя или в педалче от най-долнопробен бардак. Пусни бариерата.

— Още не се е стъмнило.

— Нека скитниците замръзнат или да си плащат, както е прието.

— Ако те чуе военачалникът, ще се озовеш в Северната земя, където оная работа ти измръзвала, щом се опиташ да пикаеш. — Стражникът огледа пътя, който се виеше към Киото, вече съвсем пуст под здравеното, зловещо небе. Внезапна вихрушка задърпа сламените им наметки. — Побързай, простако — провикна се той нетърпеливо към последния пътник — един полугол носач, олюляващ се под тежкия си товар. Пусна първата бариера, след нея и втората. Лицето му бе напукано от вятъра. Отправи се към заслона и топлата супа.

— Ей, я виж! — Гъста редица от ездачи се появи откъм завоя. — Вдигни бариерите!

— Да почакат. Закъснели са. — С опакото на ръката си часовият изтри вечно сополивия си нос, присвил очи заради вихрушката. Заедно с останалите хвърли поглед към ездачите. Пресметна на око, че са трийсет или четирийсет. Бе твърде уморен, за да ги брои. Не носеха знамена, значи не бяха знатни люде. Конете им бяха окаляни и плувнали в пяна. Яздеха вкупом около две жени. Жените седяха на конете си с крака от едната страна, носеха топли дрехи и шапки с була, вързани под брадичките им. Той се изсмя наум. „Няма да намерят стаи, няма да мигнат тая нощ — селото е претъпкано. Майната им.“

Военачалникът им Абе яздеше начело. Щом наблизиха, той се провикна:

— Ей, вие там, отворете!

— Ида, ида — изръмжа часовият, без да си дава зор, за което тутакси съжали.

Абе мигновено скочи от седлото. От удара му часовият загуби съзнание.

— Вдигнете бариерата — дрезгаво заповядва Абе. Двама от конниците слязоха и застанаха до него.

Единият бе Йоши с увит около лицето шал, а другият Уатаки, когото той бе наградил, задето му спаси живота. Някакъв офицер излетя от караулното и зяпна, като видя своя войник проснат на земята в безсъзнание.

— Какво става? Арестувани сте.

— Вдигнете бариерата!

— Арестувани сте.

Абе заобиколи бариерата, като си даваше сметка за опасността.

— Вдигнете я. Побързайте. — Часовите се втурнаха да изпълнят командалата, но офицерът се развика:

— До един си покажете документите за самоличност и...

— Слушай, маймуно такава — Абе завря лицето си до офицера, който се вцепени, — знатните гости изискват знатни обноски, а не бавене на студа, пък и слънцето още не е залязло. — С тези думи го фрасна през лицето, офицерът залитна, а при следващия свиреп удар се строполи на земята. Абе скастри втрещените часови: — Предайте на този глупак да се яви при мен на доклад утре заran, инак ще го

използвам вместо чучело на ученията по фехтовка, както и всички вас!
— Махна на отряда си да мине, после яхна коня си и го последва в лек галон.

Само за минути уреди най-хубавите квартири в най-добрата странноприемница. Хората, които ги бяха наели, се разбягаха с поклони, благодарни за привилегията да ги освободят — богати търговци, самураи. Никой от тях не бе подготвен за бой до последна капка кръв, какъвто със сигурност би избухнал, ако не се бяха махнали.

Когато вратите шоджи се затвориха зад гърба му, Йоши свали шапката и шала си. Топчестият собственик на „Кръчмата на приятните блянове“ стоеше на колене с наведена глава в очакване на разпорежданията му. В съзнанието на гостилничаря ечаха проклятия, че не е бил предизвестен за късните гости; проклинаше и тях самите, задето бяха нарушили спокойствието му и щяха да продължат да го разстройват, каквито и да бяха тези новодошли. Не бе разпознал никого от тях и му се струваше странно, че не носят знамена, че са облечени в простите униформи на Бакуфу без отличителни знаци. Бе забелязал, че дори към този самурай тук, към когото противният военачалник се отнасяше с изключителна почит насаме и на когото бе отредил най-скъпите стаи, не се обръщаха по име и по чин. И кои ли бяха двете жени? Съпруга на даймио и нейната прислужница? Или чисто и просто две високопоставени курви? Вестта за пристигането им вече бе обиколила странноприемницата. Тутакси бе предложил възнаграждение на онази от прислужниците, която разкрие самоличността на гостите.

— Как се казваш, гостилничарю? — запита Йоши.

— Ичи-джо, господарю. — Смяташе обръщението „господарю“ за най-сигурно.

— Първо искам да се изкъпя, после — масаж и накрая — храна.

— Незабавно, господарю. Ще имам ли честта сам да ти покажа пътя?

— Изпрати ми само прислужница за банята. Ще се храня тук. Благодаря ти, можеш да си вървиш.

Гостилничарят се поклони мазно-мазно, изправи се и като гъска се заклатушка навън.

Военачалникът Абе потвърди мерките за сигурност: тази осемстайна къщичка щеше да е заобиколена от часови. Стайте на

Койко бяха разположени успоредно на верандата и щяха да се охраняват непрекъснато. Между нейната квартира и тази на Йоши оставаше едно свободно помещение, в което щяха да пазят двама войници.

— Добре, Абе. А сега се наспи.

— Благодаря, но не съм изморен, господине.

Йоши бе заповядал да се отнасят с него като с обикновен гоши, а насаме да го титулуват единствено с „господине“.

— Наспи се. Искам да си бодър и чевръст. Чака ни още много дни път. — Йоши забеляза искрички в очите на младежа, кървясили от изтощение. — Да?

— Моля да ме извиниш, но щом трябва спешно да пристигнеш в Йедо, за теб е по-безопасно да се движиш с охрана преди дамата — неловко отвърна Абе.

— Наспи се. Уморените войни правят грешки. Беше грешка, дето удари офицера. И часовият стигаше. — Йоши безмълвно го отпрати. Абе се поклони и излезе, като се проклинаше, че е изрекъл нещо напълно очевидно. Днес на три пъти спираха, без да има нужда. Вчера — на два. Провери всички часови и се изтегна в стаята си. След мигове вече спеше дълбоко.

След като се изкъпа, след масажа и след като се нахрани бавно, макар да умираше от глад, Йоши тръгна по коридора. Лесно се реши да вземе Койко със себе си. Хрумна му, че тя ще е прекрасна примамка, и се разпореди Акеда да разпространи вестта, че Йоши чисто и просто я отправя за Йедо с охрана, а той самият ще пътува отделно.

— Прекрасно — бе се отзовал Акеда.

Йоши влезе във външната ѝ стая. Беше празна, а вратата към съседната бе затворена.

— Койко? — повика я той и се настани на една от двете възглавници. Шоджи се плъзна. Сумомо, която я придържаше, за да мине Койко, бе коленичила, с поглед, забит в земята, косата ѝ бе сресана като на господарката ѝ, веждите ѝ бяха оскубани и устните ѝ бяха леко начервени.

„Желателен напредък“ — помисли си Йоши.

Щом го зърна, Койко коленичи и двете се поклониха едновременно. Той забеляза, че Сумомо се кланя съвършено, по примера и с изяществото на Койко, и това също го зарадва. Нямаше

признания, че тежката езда се е отразила на момичето по някакъв начин. Той отвърна на приветствието им. Леглото от футони вече бе застлано.

Койко влезе усмихната при него, а Сумомо плъзна шоджи зад гърба ѝ.

— И тъй, Тора-чан, как се чувствуваш? Говореше сладкогласно както обикновено, както обикновено прическата ѝ бе съвършена, но никога досега не се бе появявала с кимоното от предишната вечер.

Притеснен, Йоши забеляза, че тя приседна малко неловко.

— Ездата май е тежка за теб?

— О, не, първите няколко дни винаги са свързани с трудности, но скоро ще съм издръжлива като... — в очите ѝ проблесна весело пламъче — като Дому Годзен.

Йоши се усмихна със съзнанието, че е преценил грешно силите ѝ. Вчера бяха оставили след себе си три пътни спирки, както и днес, но и през двата дни той не бе изминал разстоянието, което всъщност се надяваше да измине. Ездата я изтощаваше.

Направих грешка, която не биваше да допускам. Тя няма да се оплаче за нищо на света и ще насили себе си, може дори да си навреди.

Трябва ли да бързам? Да. Койко ще бъде ли в безопасност в паланкин с охрана от десет войници? Да. А разумно ли е да сведа личната си охрана до такъв малък брой? Не. Мога да изпратя някого тази нощ да доведе още войници от Йедо, но ще загубя пет-шест дни. Инстинктът ми подсказва да бързам: гай-джин са непредсказуеми, същото се отнася и за Анджо, а и за Огама — нали той ме заплаши: „Ако ти не се разправиш с тях, ще го сторя аз.“

— Койко-чан, хайде да си лягаме. И утре е ден.

През нощта Сумомо лежеше на топлите футони под завивките във външната стая с ръка под главата, сънлива, но без да усеща умора, и спокойна. От вътрешната стая до нея достигаше равномерното дишане на Йоши, а диханието на Койко едва се долавяше. Отвън долитаха нощи шумове: нейде лаеше куче, в шоджи се бълскаха нощи насекоми, вятър шумолеше в листака, от време на време някой часови измърморваше нещо на друг, откъм кухнята се чуваше потракване на гърнета и тигани.

Беше спала чудесно. Два дни на движение, усилени масажи и свобода, и тя усети, че пращи от здраве. Бе доволна и от похвалата на

Койко — тази вечер се бе вчесала, както я бе научила Теко, и бе начервила устните си.

Всичко се развиваше по-добре, отколкото бе мечтала. Бе постигнала непосредствената си цел. Бяха я приели. Пътуваха към Йедо. Към Хирага. Бе станала част от свитата на Йоши, бе се задържала. Кацумата й бе казал: „Не действай прибързано. В никакъв случай не се излагай на опасност, ако нямаш възможност да избягаш. Близо до Йоши ти ставаш безценна. Не проваляй тази сполука и не забъркван Койко.“

— Тя нали не знае за мен?

— Само онова, което ѝ казах. Ти знаеш какво.

— Значи вече е замесена, не е ли така? Толкова съжалявам, искам да кажа, че Йоши ще ме приеме заради нея.

— Той ще вземе решението, а не тя. Не, Сумомо, тя не е наш съучастник. Ако разкрие истинските ти връзки, особено с Хирага, и вероятните ти намерения, ще откаже — дължна е да откаже.

— Вероятните ми намерения? Моля, какво е основното ми задължение?

— Да бъдеш нащрек. По-добре изчакваща сабя, отколкото труп.

„Нямам сабя — мислеше си тя. — Навярно ще мога да измъкна една от някой часови, стига да го изненадам. Имам три шурикена с отровни шипове, скрити във вързопа до главата ми, и, разбира се, винаги нося ножа си в мята оби. Повече от достатъчно, ако ме изненадат. Ийе, странно нещо е животът. Странно, че предпочитам да действам самостоятелно по своя собствена задача. Това е толкова чуждо за нашия начин на живот, където винаги си част от подразделение, мислите като един човек, решавате като един — там цари пълно единодушие. Харесваше ми да съм в подразделението на шиши и все пак...

И все пак, честно казано, бъди винаги честна пред себе си, Сумомо — бе ѝ повтарял баща ѝ непрекъснато — това е твой път към бъдещето ти на водач... Честно казано, трудно ми е да обуздая подтика си да ги ръководя, дори и шиши, и да ги насочвам по правилния път на действие и мислене.

Това ли е кармата ми — да бъда водач? Или пък да умра неосъществена, защото наистина е глупаво за жена в света на Нипон да желае да стане водач? Странно е да мечтаеш за невъзможното. Защо

съм такава? Защо не съм като останалите жени? Дали защото баща ми нямаше синове и се отнасяше с нас, с дъщерите си, като със синове: учеше ни да сме силни и издръжливи и никога да не се страхуваме? Дори ми разреши по съвета на майка да последвам Хирага и неговата също невъзможна звезда.“

Тя седна и разроши косата си, за да проясни мислите си и да предпази разума си от толкова многобройни, нови и волни разсъждения, после отново си легна. Но сънят не идваше. В съзнанието ѝ се смесваха образите на Хирага и Койко, и Йоши, и Кацумата с нейния собствен.

„Странна работа с Йоши: Трябва да убием него и шогуна — бе повтарял Кацумата години наред, — а също и Хирага, и то не заради тях самите, а заради всичко, на което са представители. Докато са живи. Императорът никога няма да си възвърне властта. Затова се налага да умрат и най-вече Йоши — той е лепилото, което споява шогуната. Соно-джой е пътеводната ни светлина и за да го постигнем, са нужни жертви!“

Жалко, ако убият господаря Торанага. Още по-жалко, защото е добър човек и не е противен като Анджо. Пък може и Анджо да е мил човек и всички слухове за него да са най-обикновени лъжи на завистливи глупаци.

За толкова кратко време видях Йоши такъв, какъвто е: енергичен, мил, силен, мъдър и пламенен. Ами Койко? Прекрасна е, но е тъжно, тъй тъжно, че е обречена.

Спомни си какво каза тя: „Проклятието на нашия свят е, че колкото и да се задължаваш и опитваш по всякакъв начин да останеш твърда и непоколебима и да се отнасяш с клиента си просто като с клиент, току-виж, се появил някой, който превръща мозъка ти в пихтия, решителността и съпротивата ти в празни приказки, а slabините ти в огнена топка. Случи ли се, то е и страшно, и весело. Загубена си, Сумомо. Ако боловете са благосклонни, умирате заедно. Или пък жената умира, когато той си иде. Или остава жива, но все едно е мъртва.“

— Аз няма да допусна да ми се случи такова нещо, когато порасна — бе се обадила тогава Теко, тъй като ги бе подслушала. — Аз не. А ти ставала ли си на пихтия, господарке?

Койко се бе засмяла:

— Множество пъти, дете, а ти си забравила един от най-важните уроци: да си запушваш ушите, докато другите разговарят. Хайде бързо в леглото.

Ставала ли е главата на Койко на пихтия наистина?

Да.

Като жена тя смята господаря Йоши за много повече от клиент, както и да се опитва да го скрие. И как ли ще свърши? Тъжно, много тъжно. Тя никога няма да му стане законна съпруга.

Ами аз? И с мен ли ще бъде същото? Да, струва ми се. Казах истината на господаря Йоши: не ще имам друг съпруг, освен Хирага.

— Вярно е... — прошепна Сумомо на глас и се измъкна от този омагьосан кръг. — Стига — промърмори девойката, като си спомни как в детството майка ѝ все ѝ натякваше: „Мисли само за хубави неща, малката ми, че скоро ще навлезеш в Света на сълзите. Помислиш ли за нещо лошо, ще се озовеш в черната яма на отчаянието, преди да успееш да мигнеш. Мисли за хубави неща...“

Девойката се насили и си рече: „Животът има смисъл само с Хирага.“

И изведенъж я побиха тръпки — с разтърсваща сила я връхлятя нова представа за действителността: „Каква глупост е това соно-джой! Само някакъв си възглас. Като че ли ще промени нещо. Ще се сменят неколцина водачи, и толкоз. А новите ще бъдат ли по-добри? Не, освен ако Хирага не стане един от тях и, да, може би ако Кацумата също стане водач. Но, ах, толкова съжалявам, те няма да го доживеят.

Тогава защо да ги следвам?“

Една сълза се търколи по страната ѝ. „Заштото Хирага превръща мозъка ми на пихтия, слабините ми...“

Призори Йоши се измъкна от леглото и прекоси външната стая. Юката му бе запретната. Дъхът му излизаше на струйки в студения въздух. Койко се размърда, видя го, че е добре, и отново задряма. Във външната стая Сумомо вече бе скатала завивките и ги бе прибрала в стенния шкаф, ниската масичка вече бе подредена за закуската им, а двете им възглавнички спретнато бяха поставени на място.

Навън бе още по-мразовито. Той нахлузи сламените си сандали и по верандата се отправи към домакинската постройка. Кимна на чакащите прислужници, избра си едно свободно ведро в редицата и се зае да се облекчи. Пусна силна струя и това го удовлетвори. Край него

стояха други мъже. Нито той им обърна внимание, нито те на него. Лениво насочи струята към неизбежния рояк мухи, но не очакваше да удави някоя от тях.

Свърши и се придвижи към другия край. Там клекна над свободна дупка в дървената пейка. От двете му страни клечаха мъже и няколко жени. Сумомо бе между тях. В съзнанието си той се чувстваше сам. Ушите, очите и ноздрите му бяха пътно затворени за тяхното присъствие, както и техните — за всички останали.

От най-ранно детство усърдно бе развивал тази наложителна способност: „Трябва да работиш над това, малкият ми, повече от всичко друго, иначе животът ти ще стане непоносим.“ Втълпяваха му го непрекъснато, както на всяко дете. „Тук живеем рамо до рамо: родители, деца, дядовци, баби и прислуга във всяка микроскопична къщица. Стените са от хартия, уединението ще се вкоренява само в мозъка ти и може да съществува единствено там. По този начин ще изразяваш към околните крайно необходимата учтивост. И само по такъв начин ще бъдеш спокоен, цивилизиран и няма да полудееш.“

Йоши разсеяно пропъди мухите. Някога като дете се бе ядосал на две-три, които го тормозеха, и се бе опитал да ги смачка. Незабавно му зашлевиха плесница. Бузите му пламнаха от болка, но повече от срам, че е причинил мъка на майка си и я е принудил да го накаже.

— Толкова съжалявам, синко — тихичко му бе казала тя. — Мухите са като изгрева и залеза — неизбежни. Но могат и да се превърнат в мъчение, ако ги оставиш. Научи се да не ги забелязваш. Всеки ден за известно време, докато е необходимо, моля, заставай там и ги оставяй да пълзят по лицето и ръцете ти, без да мърдаш. Докато не се превърнат в нищо. Мухите трябва да се превърнат в нищо за теб — калявай волята си, нали за това ти е дадена. Нека се превърнат в нищо за теб и тогава няма да нарушаваш спокойствието си и което е най-важно, спокойствието на другите...

И сега, докато клечеше, усещаше несметни рояци мухи отзад и по лицето си. Те не го дразнеха.

Приключи бързо. Оризовата хартия бе от най-високо качество. Почувства се много ободрен и свеж. Протегна ръце слугите да му полеят. Когато изми ръце, обля лицето си с вода от друг съд, потръпна, пое малка кърпа и се избърса. Върна се на верандата и съзнателно разтвори сетивата си.

Около него странноприемницата кипеше, малкото коне бяха оседлани и натимарени, мъже, жени, деца и носачи вече се хранеха и шумно бъбреха, други потегляха към следващата спирка от пътуването си за или от Киото. В пустеещото пространство до входната порта Абе проверяваше войниците и снаряжението. Видя Йоши и отиде при него.

Заради хората наоколо не му се поклони, но това му се стори изключително трудно. Униформата му бе изискана и изглеждаше освежен.

— Добро утро. — Абе с усилие прегълътна „господарю“. — Готови сме да потеглим, когато кажеш.

— След закуска. Приготви паланкин за господарката Койко.

— Незабавно. За коне или за носачи?

— За коне.

Йоши се прибра в стаите и съобщи на Койко, че днес тя няма да язди. Щял да види как напредват и довечера да вземе решение. Сумомо щеше да язди както обикновено.

До вечерта едва-едва преодоляха две спирки.

Село Хамамацу

За нощувка Йоши избра кръчмата на Жеравите — нито най-добрата, нито най-лошата в селото. Хамамацу бе приятно селище от къщи и от странноприемници покрай Токайдо, прочуто със своето саке. Тук пътят извиваше надолу и се спускаше към морето.

След като се навечеря самичък, както обикновено, Йоши отиде при Койко. Ако се хранеха заедно, неизменно, според обичая, тя щеше да хапва едва-едва, а умишлено щеше да яде предварително, та да е в състояние да се съсредоточи върху неговите нужди. Тази вечер той за свое удоволствие щеше да поиграе с нея го. Това бе сложна стратегическа игра с пулове, подобна на дамата.

И двамата я играеха добре, но Койко бе виртуоз до такава степен, че почти винаги можеше да печели или губи според капризите си. Това правеше играта двойно по-трудна за нея. Йоши й бе заръчал никога да не губи умишлено, но самият той не умееше да губи спокойно. Ако тя спечелеше в някой от лошите му дни, Йоши се цупеше. А победа в такъв ден премахваше раздразнението му.

Тази вечер той спечели. Едва-едва.

— О, господарю, ти ме унищожи! — възклика Койко. — А пък си мислех, че съм те била!

Седяха във вътрешната ѝ стая с крака в малката вдълбнатина под ниската маса, където бе поставен мангал с дървени въглища. Бяха се увили с дебела ватирана покривка, затъкната около тях да ги пази от течението и да задържа топлината.

— Достатъчно ли ти е топло?

— Да, благодаря ти, Койко. А как са твоите болежки и синини?

— О, нищо ми няма. Тазвечерната масажистка беше много добра. — Койко се провикна: — Сумомо, донеси саке и чай, моля.

Във външната стая Сумомо взе манерката и чайната за запарка от мангала, плъзна шоджи и ги внесе. Сервира и двете много добре и Койко кимна удовлетворено.

— Учила ли си чайната церемония, Сумомо? — запита Йоши.

— Да, господарю — отвърна девойката, — но... но се боя, че ми липсва майсторство.

— Господарят Йоши е майстор — заяви Койко и с радост отпи от сакето. Хълбоците и гърбът я боляха от целодневното друсане в паланкина, бедрата — от двудневната езда, а главата — от усилието да загуби, а да изглежда така, сякаш ламти за победа. Тя умело прикриваше всичко това, както и потиснатостта си, че днес почти не бяха напреднали в пътуването. Това очевидно бе разочаровало Йоши.
„Ала и двамата знаехме, че не бе възможен още един усилен преход — помисли си тя. — Той трябва да продължи сам, а аз ще го последвам. Ще ми се отрази добре да остана насаме за известно време. Такъв живот, колкото и да е прекрасен, изтощава.“

— Утре рано ще продължа с трийсет войници, а на теб ще оставя десет под командата на Абе. Ще ме последваш до Йедо без бързане.

— Разбира се. Разрешаваш ли ми да пътувам колкото се може по-бързо?

Той се усмихна:

— Това само ще ме зарадва, но единствено в случай, че пристигнеш с бодър дух и тяло, а не измъчена.

— Дори и да се измъча, усмивката ти незабавно ще ме излекува. Да изиграем ли още една игра?

— Да, но не го.

Тя се засмя:

— Е, тогава се налага да се поприготвя. — Койко се изправи и излезе във външната стая, като притвори шоджи зад себе си. Чу я как говори на Сумомо, но вниманието му бе заето с утешния ден, с Йедо и с гай-джин.

Гласовете на жените загълхнаха. Бяха излезли. Йоши допи сакето си с наслада и влезе в най-вътрешната стая. Там футоните и ватираните завивки бяха разстлани върху безупречни татами. Главната украса се състоеше от зимни пейзажи. Той свали ватираната си юката, потрепери и се плъзна под пухения юрган.

Койко се върна. Йоши я чу как се разтакава в съседната стая. После влезе и се запъти направо към банята, където имаше гърнета за през нощта, ако стане нужда, кани с вода за пиене и съдове за миене.

— Отпратих Сумомо да спи в друга стая тази нощ — извика му Койко оттам — и помолих Абе да постави един войник на пост отвън със заповед да не те беспокои до заранта.

— Защо го направи?

Койко се върна в спалнята.

— Това ще е последната ни нощ за известно време. Споменах му, че няма да продължа с вас утре. Сега те искам изцяло и само за себе си.

Тя спокойно се измъкна от кимоното и се гушна до него.

Макар Йоши да я бе виждал гола многократно, макар тя да го бе вълнувало многократно, макар да бе спал с нея многократно, тази нощ бе многократно по-хубава от всички други.

В двореца в Киото един от съгледвачите на дворцовия управител почука на вратата на спалнята му, разбуди го и му връчи миниатюрно цилиндърче от пощенски гъльб.

— Току-що го заловихме, господарю.

Бе адресирано до Сайто, главния дворцов съветник на Бакуфу, и носеше личния печат на *тайро* Нори Анджо. Дворцовият управител се поколеба, после разчути печата с лакирания си нокът.

Анджо бе изпратил съобщението призори:

„Водачът на гай-джин безочливо отказа да се подчини на императорската заповед да напусне Йокохама и те се готвят да ни завладеят. Съставете заповед за

гражданска мобилизация за подpis от Императора. С този документ аз официално моля Императора да я подпише незабавно. След това спешно разпратете преписи до всички даймио. Уредете шогунът Нобусада тутакси да се завърне в Йедо, за да оглави войските ни. За предпочтане е принцеса Язу да остане в Киото. Официално каним господаря Йоши да се завърне веднага.“

Дворцовият управител помисли-помисли и реши самодоволно да вземе връх над Сайто, а Императорът никога да не подпише заповед за мобилизация. Много внимателно върна съобщението на мястото му и запечата тубичката с тайнния си запасен печат.

— Върни го на гълъба и се увери, че ще пристигне!

Щом остана сам, се разхихика:

„Война! Добре. Анджо бе възможно най-доброят избор за *тайро*. Те до един ще се издавят в собствената си пикня заедно с всички гайджин и с Йоши — до един.

С изключение на принцесата. Тя ще остане тук и ще бъде вдовица. Колкото по-скоро, толкова по-добре.“

39.

Село Хамамацу

Понеделник, 10 декември

Сумомо се събуди доста преди да се развидели. Бе сънуvalа кошари. Не пътуваше по Токайдо с господаря Йоши и с Койко, а се намираше в Киото, преследвана от войниците на Бакуфу начело с Абе и натикана в капана на горящата къща на шиши. Отвред се носеха писъци, навсякъде имаше кръв, стреляха пушки. Тя се напъха в тесния тунел след Такеда и Кацумата, едва се побра в дупката, запълзя след тях. Стените и сводовете я притискаха, дращеха я и все повече се стесняваха. Въздухът не достигаше, давеше я прахоляк. Пред очите ѝ краката на Такеда се промъкваха напред, той пъхтеше, нещо или някой се движеше точно зад нея, после Такеда се превърна в Йоши, който я срита, спря я и изчезна — а пред нея нямаше нищо — освен този подземен ковчег.

След като сърцето ѝ се поуспокои и очите ѝ различиха стаята в засенчената светлина на петролната лампа, Сумомо забеляза, че един от войниците я наблюдава от съседните футони. Снощи тя бе съпроводила Койко при Абе и той ѝ бе наредил да спи в тази обща стая. Имало достатъчно място в единия ѝ край. Тук се бяха настанили четирима стражи — двама спяха, а другите двама бяха на дежурство. Тя си постла легло там, но не заспа. Чувстваше се объркана, защото бе чула Йоши да казва на Койко, че няма да продължат по-нататък с него. Бе дочула и как Койко предупреждава Абе:

— Господарят Йоши реши аз и моят отряд от утре да продължим по-бавно.

— Какви приготовления изисква той, госпожо?

— Струва ми се, че каза ти и още десет войници да ме придружите до Йедо; толкова съжалявам, задето създавам затруднения.

— За мен това не са затруднения, госпожо, стига той да е в безопасност.

„В безопасност и недосегаем — бе си помислила Сумомо, обезсърчена от промяната в плана. — Всичко може да се случи, докато стигнем в Йедо.“

В края на краищата девойката заспа. И засънува. Обикновено спеше без сънища. Преди да си легне и сутрин, след като се събудеше, винаги се молеше: „*Наму Амида Буцу*“ — просто произнасяше името на Буда Амида и това бе достатъчно, ако наистина съществуваше някакъв бог, на когото да се моли. Снощи забрави. Сега безшумно произнесе думите и затвори очи.

И след миг отново се озова в хижата на шиши.

Това бе най-страшното преживяване в живота ѝ — това нападение без предупреждение, стрелбата през стените, мигът, в който главата на младежа до нея се пръсна, а момчето дори не успя да извика. Но останалите крещяха — къде от ужас, къде от болка, докато случайните куршуми се сипеха отгоре им. Кацумата за момент се смръзна, а после пое отбраната, нареди на едни да щурмуват отпред, а на други — отзад. И двете им нападения бяха отблъснати. Тя не знаеше къде да се скрие, разбираще, че всичко е загубено. Започна пожарът сред нови писъци и нови потоци кръв... краят: „*Наму Амида Буцу, Наму Амида Буцу*.“ И тогава нечии ръце я сграбчиха грубо и я натикаха в дупката след бягащия Такеда, който, бълнувайки, бълсна някого от пътя си, както бе сторил и Кацумата... и нейният спасител шиши, чието лице тя така и не видя — боецът на свой ред бе убит, завърза се схватка, която запуши отвора на тунела, и за останалите бе вече много късно да избягат.

Някак си след омразната тъмница отново се озоваха на чист въздух. Бягаха, ужасът им нарастваше, гърдите им сякаш щяха да се пръснат. Кацумата по лъкатущен път ги изведе до своето убежище, което използваше само в краен случай — през задната врата на Юакура.

Тутакси свикаха военен съвет с тамошните шиши.

— Предлагам засега да се разпръснем — бе казал Кацумата. — Ще се прегрупираме и ще се срещнем през пролетта, през третия или четвъртия месец. Тогава ще предприемем ново настъпление.

— Защо да чакаме до пролетта? — бе запитал някой.

— Защото са ни предали. Сред нас има шпионин — сред нас или сред нашите покровители. *Предадени сме*. За да се опазим, трябва да

се разпръснем.

Така ѝ направиха.

— А ти, Сумомо, ще идеш при Койко...

Но преди това объркането ѝ бе огромно, без причина избухваше в сълзи, сърцето ѝ се разтуптяваше, съвсем лесно изпадаше в паника.

— Ще ти мине, Сумомо — бе ѝ казал Кацумата.

И отново излезе прав. Бе ѝ дал някакво течно лекарство, което я приспиваше и успокояваше. По времето, когато се срещна с Койко, девойката се чувстваше почти здрава, но не съвсем.

— Щом усетиш, че страхът те завладява отново, просто отпий малко от настойката — бе я посъветвал Кацумата. — След седмица-две пак ще си добре. Никога не забравяй — *соно-джой* изисква да си във форма...

Тя излезе от унеса си. Отново плуваше в пот, заля я нова вълна страх. Все още бе нощ. Пресегна се за вързопа до главата си, в който се намираше шишенцето. Но вързопа го нямаше. Бе го забравила, когато се премести тук.

„Няма значение — помисли си Сумомо, — не се нуждая от лекарство, ще мина и без него.“

Повтори си тези думи няколко пъти, докато се въртеше в леглото. Юрганът ѝ бе овлажнял и лепкав. После забеляза, че войникът продължава да я наблюдава.

— Лоши сънища, а? — прошепна ѝ с мил глас.

Тя безмълвно кимна.

— Ще ти осигури хубави сънища — мъжът приканващо отметна юргана си. Девойката поклати отрицателно глава. Той вдигна рамене, извърна се и я забрави, сметнал я за глупачка, задето отказва такова удоволствие. Без да се обижда, тя също му обърна гръб, леко развеселена. Провери с ръка ножницата на колана си. Докосването до ножа ѝ възвърна тъй необходимия покой. Най-сетне! *Наму Амуда Буцу*.

Сумомо затвори очи и заспа без сънища.

Койко се събуди с приятно усещане. Още не бе се развиделило. Йоши мирно спеше до нея. Бе толкова хубаво да си лежи така бездейна и да знае, че не ѝ се налага да търпи неудобства в паланкина, да се удря насам-натам заради бързането, което не ѝ подхождаше. А и прекара нощта спокойно. Йоши спеше дълбоко. От време на време носово прохъркваше и се размърдваше, но това не я беспокоеше.

„Калявайте ушите си, дами — беззъбо и непрестанно хихикаше куртизанката в оставка на всички мейко в училището, — ще прекарвате работното си време със стари мъже. Всички мъже хъркат, но старите — най-вече, но пък и плащат — младежите само ще обират каймака ви и все едно ще захъркват.“

От всички мъже, с които бе спала, Йоши бе най-спокоен и най-тихи на сън. А буден — най-вироглавият. Най-труден да го изпревариш. Да го удовлетвориш. Не физически. Физически той бе силен и опитен и също като нея бе научен да не се забравя по време на любене. Водеше нещата така, че през повечето вечери и тя да постигне блясъка на удоволствието.

Кацумата навремето приличаше повече на вълшебник. Той ласкаеше въображението и разума ѝ, подтикваше я да надминава и най-дръзките си представи. Оставаше доволен, когато тя усвояваше някое ново умение — като например да долавя неизречените думи: „Тъкмо в това се състои истинското познание — да усетиш най-важното, признаците за опасност, за сигурност, да се добереш до най-потайното кътче на човешката душа. Запомни, всички ние тук, жени и мъже, имаме по три сърца: едно, което целият околен свят вижда, едно — за своето семейство и едно — единствено за нас самите. Някои мъже притежават по шест сърца. Йоши е от тях. Той е твоята цел, превърни се в негово огледало“.

Тя се подсмихна, като си спомни как бе отговорила, че господарят Йоши е напълно недостижим за нея, а Кацумата се бе засмял с неговата особена усмивка и ѝ бе заръчал да прояви търпение:

— Имаш време. На осемнайсет си и почти не остана на какво да те уча. Започни да развиваш сама себе си. Като всеки сериозен ученик следвай най-главния закон за всички ученици: отплати се на учителя си, като го надминеш! Търпение, Койко, в подходящия момент твоята мама-сан и аз ще се погрижим господарят Йоши да научи за теб...

Така и стана. Още същата година. За пръв път Койко бе поканена в замъка преди шест месеца и пет дни. С разтурпяно сърце и изпълнена със страх, че няма да оправдае надеждите, тя все пак съзнаваше, че няма да се провали. Бе подгответа и изпълни дълга си към своя учител.

И все пак ставам ли за съветник на Йоши? Зная, че той се наслаждава на мен, на присъствието и ума ми. Но накъде да го

насочвам? Кацумата така и не ми каза, само ми повтаряше, че с времето ще се изясни: „Соно-джой обобщава всичко. Привържи Йоши към себе си. Помогни му да се промени. Постепенно все повече ще го скланяш на наша страна. Никога не забравяй — той не е враг, напротив — Йоши е от жизнено значение за нас. Той ще оглави като *тайро* новия Бакуфу от предани самураи, тъй като тогава няма да има нужда нито от шогун, нито от шогунат. А нашият нов и постоянен Съвет на самураите ще го подпомага...“

„Чудя се как ли ще изглежда това ново време, ако доживея дотогава — мислеше си Койко, както си лежеше в уютното легло. — Така, а сега — за Сумомо.“

Нямаше никаква необходимост да я отпраща в друга стая. Какво от това, че девойката ще се намира в съседство — нали нямаше да слуша виковете и мятането им. Не бе там причината. Докато Йоши ѝ бе разказал, че на другия ден ще продължи сам без нея, на Койко ѝ се стори, че долавя движение в съседната стая, сякаш Сумомо се бе долепила до шоджи и се опитваше да подслуша разговора им. Това бе смайващо нахлуване в интимната им уединеност и проява на лоши обноски.

„Само една непристойна «лепка» би сторила подобно нещо — помисли си Койко тогава. — Или някой съгледвач. Ах! Дали Кацумата не играе някоя от своите заплетени игри, като използва мен, за да вмъкне шпионин, който да ни наблюдава — мен и Тора-чан? Ще се разправя със Сумомо утре, а междувременно да спи, където ще, само не тук.“

Уреди въпроса, като заяви на Сумомо единствено, че господарят Йоши предпочита да се уедини. Върна се и бързо прерови вързопа на девойката, без сама да знае защо. Въщност не бе убедена, че тя наистина се е опитала да ги шпионира.

Вързопчето не съдържаше нещо необичайно. Малко дрехи, шишенце с някакво лекарство и нищо друго. Изрядно сгънатото дневно кимоно заслужаваше, само бегъл поглед. Койко с облекчение отново завърза нещата ѝ. Що се отнася до шишенцето... дали пък не беше някаква отрова?

Преди да се върне при Йоши, вече бе решила да се увери, че не става дума за отрова. Ще накара Сумомо да отпие от съдържанието му. Винаги се налага да вземаш предпазни мерки срещу възможна скрита

опасност. Йоши ѝ бе казал: „Тъкмо това погуби Утани. Не бе поставил доверени часови.“

„Толкова съжалявам, Утани го уби вестта за тайната му среща, прошепната на моя прислужница от самурайските казарми, а аз допуснах тази новина да бъде предадена на Мейкин, която на свой ред я съобщи на Хирага. Какво ли прави Хирага? Като клиент, а той дважди ми бе клиент, когато бях на седемнайсет, не беше нито подобър, нито по-лош от останалите безлични посетители, но като шиши е най-добрият. Любопитно...“

Йоши изсумтя насиън, но не се събуди. Койко нежно го докосна с ръка, привлечена от топлината му. „Спи, скъпи мой, ти ми доставяш такава радост, че дори не смея да си призная пред самата себе си“ — помисли Койко, а после се върна отново към миналото.

„Любопитно е, че си спомням само две лица сред всички други: единствено Кацумата и Хирага. Любопитно, че ме подготвиха да стана дамата на господаря Йоши — за известно време. Какъв късмет извадих! След година-две, но не повече от три ще се омъжа. Тора-чан ще ми избере съпруг. Който и да е той, обезателно ще е самурай. Ийе, колко ли синове ще имам? Старата врачка каза, че ще са трима синове и две дъщери, а китайският монах — двама синове и две дъщери.“

Койко се усмихна наум.

„О, ще водя стопанството на мъжа си разумно, ще съм добра със синовете си и взискателна към дъщерите, но те все едно ще се омъжат изгодно.“

Събуди се няколко мига преди Йоши. Той стана тутакси — все още спеше, а ето го — вече готов за новия ден. Тя му помогна да си облече ватираната юката, плътно се уви в своето кимоно, отвори вратата шоджи, после и другата и му помогна да нахлузи сламените си пантофи. Часовият понечи да се поклони, навреме се усети и се озърна на всички страни, докато Йоши прекосяваше двора.

Сумомо бе коленичила до вратата и търпеливо чакаше. До нея седеше прислужница с мангала, горещ чай и подноси със закуска.

— Добро утро, господарке. Тази зара е студеничко, нека аз ти пригответя чая!

— Да, добре, Сумомо, и то мигом. Затвори вратата, мразовито е.
— Койко забърза към спалнята, като се провикна: — Тръгваме към обяд, Сумомо. Тогава ще си облечем пътните дрехи.

— Да, господарке. — Девойката все още стоеше до външната врата и се опитваше да се овладее. Веднага бе забелязала, че някой е местили вързопа ѝ, възелът на копринения квадрат бе завързан не така, както го правеше тя. Дневното ѝ кимоно все така си лежеше сгънато отстрани, но си личеше, че също е било пипано.

Със сигнал дъх изчака, докато прислужницата си иде, и го разгъна. Напипа скритите шурикени в тайнния джоб на ръкава и си отдъхна.

„Чакай, чакай — помисли си девойката и лицето ѝ пламна, — това, че все още са тук, не означава, че никой не ги е открил. Не изпадай в паника! Мисли! Кой ще претърсва вързопа ми и защо? Крадец? Никога! Абе? Някой от войниците? Койко? Йоши? Ако е бил някой от тях, досега щях да съм вече мъртва или поне завързана и разпитвана...“

— Сумомо, готов ли е чаят?

— Да, идват, господарке...

Бързо нахлузи кимоното върху нощната си ѹоката. Вече се бе измила, бе си почистила зъбите и бе сплела косата си на традиционната плитка. Върза своя оби и премести ножа, а съзнанието ѝ работеше с пълна сила: „Някой от тях ли го е направил? Може би не е внимавал. Навярно не ги е забелязал, тъй като не е очаквал да са скрити там. Може да е бил неопитен? Койко? Защо ще претърсва нещата ми тъкмо сега?“ Естествено, останалите прислужници бяха сторили това още когато пристигна за пръв път в жилището на Койко. Тогава шурикените си бяха у нея.

Мислите ѝ се въртяха с бясна скорост из съзнанието ѝ, докато поставяше оризовата каша да се топли, правеше чая и отнасяше една чаша в банята при Койко, която вече се бе изкъпала с топлата, ухаеща на цветя вода от ведрата. Бяха донесли водата призори през малък капак на пода така, че да не разлеят нито капка по татамите и да не обезпокоят отседналите гости. По същия начин бяха отнесли и нощните гърнета.

— Ще си облека кафявото кимоно с шарана — каза Койко и изискано отпи от чая. Кожата ѝ бе настръхнала от студа, колкото и да се правеше, че не забелязва мразовитата утрин — и ще си сложа златистия оби.

Сумомо побърза да изпълни нареджданията й. Сърцето ѝ все още бе свито, докато вземаше дрехите и помагаше на господарката си да се облече.

След като оби бе завързан, както Койко изискваше, куртизанката коленичи на един от футоните. Сумомо коленичи зад нея и се зае да разресва лъскавата ѝ, дълга до кръста коса.

— Добре се справяш, Сумомо, понаучила си се, но, моля те, прави по-плавни и продължителни движения.

Навън разбудената странноприемница вече кипеше от живот. Прислужници, войници и обикновени хора високо разговаряха помежду си. Чуха се гласовете на Абе и на Йоши. Двете жени се заслушаха, но не можаха да различат думите им. Гласовете на мъжете се отдалечиха.

— Още двадесет разресвания и ще закуся и ще изпия още една чаша чай. Ти гладна ли си?

— Не, господарке, благодаря ти, но вече хапнах.

— Май не си се наспала? — запита Койко, като забеляза, че момичето е изнервено.

— Не, господарке. Толкова съжалявам, задето ви споменавам за моите трудности, но понякога имам безсъние, а като заспя, сънувам лоши сънища — отговори Сумомо находчиво, все още разстроена. — Лекарят ми даде някакво успокоително лекарство. Забравих да го взема със себе си, като отидох в друга стая.

— Ах, така ли? — Койко прикри облекчението си. — Я си вземи малко сега.

— О, това може да почака и...

— Моля те, настоявам. Много е важно да си спокойна.

Покорно и с благодарност Сумомо намери шишенцето. Не беше пипано. Отпи и отново го запуши. Почти веднага усети как по жилите ѝ се разлива топлина.

— Благодаря ти, господарке. — Девойката продължи с ресането.

След като хапна топлата оризова каша с туршия, малко студена печена змиорка с кисело-сладък сос и оризов кекс, Койко рече:

— Сумомо, седни, моля те, и си налей чай.

— Благодаря ти, господарке.

— Господарят Йоши реши да не го придружавам, а да го последвам с паланкина с по-умерена скорост.

— Войниците споменаха нещо, докато те чаках. Всичко ще е готово, щом решиш да потеглим.

— Добре. — След като узна истината за съдържанието на шишенцето, Койко се поуспокои, но не промени решението си да постъпва благоразумно. Без друго бе изпълнила дълга си към Кацумата. — Вече си далеч от Киото и в безопасност — рече тя тихо и стомахът на Сумомо се сви. Ако не бе пила от лекарството, щеше да изпадне в паника. — Време е да се разделим с теб, Сумомо. Днес. Имаш ли пари?

— Не, господарке. — Сумомо се постара гласът и да звучи естествено. — Не е ли възмож...

— Не се беспокой. Ще ти дам. — Койко се усмихна, тъй като изтълкува погрешно смущението на девойката, и продължи твърдо: — Документите ти в ред ли са?

— Да, но не може ли да ост...

— Така ще е най-добре и за двете ни. Обмислих всички възможности. Предпочитам да продължа пътуването сама. Ти можеш да останеш тук или да се завърнеш при родителите си в Сацуума, съветвам те да направиш второто. А можеш и да продължиш сама до Йедо. Както пожелаеш.

— Но, моля, нека остана с теб!

— По-разумно е да продължиш сама. Ти, разбира се, се досещаш, че като те приех при себе си, направих изключителна услуга на настойника ти. Сега си в безопасност — мило изрече Койко.

— Но... но ти как ще се справиш, нали нямаш прислужница? Аз искам да ти служа и...

— Да, и се справяше много добре, но винаги мога да си наема някого. Моля те, не се беспокой за това. Е, ще се върнеш ли в Киото?

— Сумомо не отговори, само я гледаше вцепенено и Койко мило запита: — Какво ти каза да правиш твоят настойник, след като ме напуснеш?

— Той... той не ми заръча нищо.

Койко се намръщи.

— Но ти сигурно имаш някакви намерения.

— О, да, господарке — стресна се Сумомо и се обърка още повече. Не се сдържа: — Нареди ми да остана при теб, докато стигнем в Йедо. Тогава... тогава да те напусна, ако такова е желанието ти.

— И да отидеш... къде?

— При... при Ода-сама.

— Да, разбира се, но къде ще отседнеш в Йедо? — учудена запита Койко.

— Не зная точно. Може ли да ви налея о...

— Не знаеш точно ли, Сумомо? — Койко се намръщи още повече. — Има ли някое семейство, при което да отседнеш, ако него го няма?

— Ами... да, има една странноприемница. Там ще знаят къде да го намеря или ще имат съобщение за мен. Но, кълна се, няма да ти бъда в тежест при пътуването, ни най-малко, ти ме учиш на толкова неща...

Колкото повече слушаше Койко как момичето напира („Безразсъдно — помисли си тя, — тъй като очевидно вече съм решила въпроса“), толкова по не ѝ харесваше чутото, нито възбудата на Сумомо, нито начинът, по който говореше, свела очи.

Престана да я слуша и се зае да подреди мислите си. Всичко ѝ се стори още по-зловещо.

— И настойникът ти ли ще бъде в Йедо?

— Не зная, толкова съжалявам. Моля, нека ти налея нещо...

— Този твой Ода-сама от Сацума ли е, в сацумския гарнизон ли служи?

— Не. — Сумомо се прокле наум — трябваше да отговори с „не зная“. — Сац...

— Тогава какво прави в Йедо?

— Не зная, господарке — неубедително произнесе Сумомо; не съобразяваше достатъчно бързо и се ужасяваше все повече. — Не съм го виждала почти цяла година, тоест... Казаха ми, че щял да бъде в Йедо.

Койко я пронизваше с очи. Заговори раздразнено:

— Настойникът ти ми каза, че този Ода-сама бил шиши, така че... — Гласът ѝ загълхна, след като произнесе думата високо. Заля я цялата чудовищност на престъпното деяние, на опасността, на която се бе изложила, съгласявайки се да приеме това момиче при себе си. — Шиши смятат господаря Йоши за свой главен враг — завайка се тя, — а щом им е враг, те...

— Не, госпожо, не е така, не го смятат за такъв. Само шогунатът и Бакуфу са врагове, а той стои над тях, той не е — възрази енергично

Сумомо; лесно изрече лъжата, а после добави, преди да успее да се спре: — Кацум... моят настойник внушаваше това на всички ни.

— На всички ви? — Койко пребледня като платно. — *Наму Амида Буцу!* *Ти си от неговите последователи!* — Кацумата ѝ бе разказал, че е подготвил сам няколко подбрани девойки за членове на своята бойна група. — И теб ли е обучавал?

— Аз съм само смирена привърженичка, госпожо.

— Сумомо се мъчеше да се овладее и да изглежда простодушна.

Койко се озърна наоколо — не вярваше на ушите си. Разумът ѝ отказа да съобразява. Блаженият свят, в който съществуваше, се бе разпаднал.

— И ти си от тях, и ти!

Сумомо се втренчи в нея: Не знаеше как да се отърве от преизподнята, която внезапно бе зейнала пред краката им.

— Господарке, моля те, нека мислим разумно. Аз... аз не представлявам заплаха за теб, нито пък ти за мен. Нека всичко си остане така. Заклем се, че ще те пазя, и ще удържа на думата си. Ще пазя и господаря Йоши, ако се наложи. Нека продължа заедно с теб. Кълна се, че ще те напусна, щом пристигнем в Йедо. Моля те! — Погледът ѝ внушаваше на Койко да се съгласи. — Никога не ще съжалиш за любезността си. Моля те. Моят настойник ти поиска услуга за цял живот. Моля те, ще ти служа...

Думите ѝ едва достигаха до Койко. Девойката я хипнотизираше, както кобрата хипнотизира мишка. В главата ѝ се въртеше само една мисъл — как да избяга, как да превърне действителността в лош сън. „Сънувам ли? Бъди разумна, животът ти виси на косъм, нещо повече от живота ти. Събери цялата си съобразителност.“

— Дай ми ножа си.

Сумомо ѝ се подчини, без да се колебае. Ръката ѝ се плъзна към нейния оби и ѝ подаде ножа с кальфа. Койко пое острietо така, сякаш бе нажежено. Като не знаеше какво да прави с него, тъй като никога не бе държала, притежавала, нито се бе нуждаела от такова нещо преди, защото в Свободния свят всички оръжия бяха забранени, тя го затъкна в своя собствен оби.

— Какво искаш от нас? Защо си тук? — говореше едва чуто.

— Просто пътувам заедно с теб, господарке — успокояваше я Сумомо, сякаш Койко бе дете, без да съзнава, че и нейното лице е

мъртвешки бледо. — Просто пътувам заедно с теб, няма друга причина.

— И ти ли участва заедно с убийците, които нападнаха шогуна Нобусада?

— Разбира се, че не. Аз съм само смирен привърженичка, приятел...

— Но ти издаде моя господар Йоши, когато напусна казармите, за да се срещне с Огама! Ти беше!

— Не, господарке, кълка ти се. Казах ти, той не ни е враг. Онзи е бил някакъв самотен луд, не е от нашите. Повтар...

— Трябва да се махнеш, трябва — с изтъняло гласче настоя Койко. — Моля те, върви си. Веднага, моля те. Бързо.

— Няма никаква причина да се беспокоиш и да се боиш. Никаква.

— О, но аз се страхувам, ужасена съм. Ужасявам се, че някой ще те разкрие, Йоши ще го направи... — Думите й сякаш увиснаха във въздуха помежду им. Погледите им се преплетоха. Сумомо внушаваше, заставяше я, а Койко се почвства безпомощна и клюмна пред силата на отсрешните очи. И двете изглеждаха остарели. Койко се терзаеше, задето бе постъпила толкова наивно, а нейният идол я бе използвал така пагубно. Сумомо се гневеше на собствената си глупост — трябваше да се съгласи незабавно, още в мига, когато тая натрапничава кучка й бе предложила да си иде. „Глупачка, глупачка“ — повтаряха си наум и двете.

— Ще постъпя, както искаш ти — прошепна девойката. — Ще те оставя, макар...

Шоджи се отвори. Йоши оживено влезе и се запъти към вътрешната стая. И двете се съвзеха от унеса си. Побързаха да се поклонят. Йоши спря на сред стаята, всичките му сетива го предупреждаваха за опасност.

— Какво има? — запита той рязко. Бе зърнал страхата в израженията им, преди да успеят да се поклонят.

— Ни... нищо, господарю — отвърна Койко, овладявайки се, докато Сумомо се втурна към мангала, за да донесе горещ чай. — Искаш ли чай, а ще закусиш ли?

Погледът му се mestеше от едната към другата.

— Какво има? — бавно произнесе Йоши. Думите му пронизваха като ледени иглички.

Сумомо смиreno коленичи.

— Ние... съжаляваме, толкова съжаляваме, че няма да продължим с теб, господарю, само това... само дето господарката Койко тъгува. Мога ли да ти сервирам чай, господарю?

Настъпи напрегната тишина.

Йоши сви юмруци на хълбоците си, лицето му изглеждаше безжизнено, стоеше на босите си крака като вкопан в пода.

— Койко! Веднага ми кажи!

Койко раздвижи устни, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Сърцето на Сумомо замря, а после забълска в ушите ѝ, тъй като Койко се затътри на колене, в очите ѝ се появиха сълзи и тя запелтечи:

— Виждаш ли, Тора-чан, тя... Тя говори истината, но не е такава, каквато...

Сумомо тутакси скокна, дясната ѝ ръка се метна към ръкава на кимоното ѝ и измъкна един шурикен. Йоши го видя и стисна зъби. Девойката изви ръка назад, за да го хвърли, а той не бе въоръжен, бе беззащитна мишена — сабите му се намираха във вътрешната стая. Незабавно се приведе наляво с надеждата, че лъжливото му движение ще я обърка и ще отвлече вниманието и. Бе готов да се метне отгоре ѝ. Не откъсваше очи от ръката ѝ. Сумомо невъзмутимо се прицели в гърдите му и с все сила запрати шурикена.

Стоманеният кръг с шипове засвистя през стаята. Йоши неистово изви тялото си в дъга и се извъртя настрани. Един от шиповете закачи края на кимоното му и сряза плата, без да се докосне до пътта му; колелото продължи полета си и изчезна отвъд шоджи. Заби се в един от лостовите във вътрешната стая. Той изгуби равновесие поради изключително силния удар, бълсна се в стената, преви се на две и се строполи.

За един миг всичко заприлича на забавено съновидение...

Сумомо безкрайно дълго бъркаше в ръкава си за друг шурикен, а пред очите си виждаше единствено големия враг, проснат безпомощно на пода, и неговата оглуяла кучка, станала причина за този ненужен край, която се бе вторачила в нея, вцепенена от страх. Но самата тя не усещаше страх, а само въодушевление. Бе сигурна, че това е нейният върх, моментът, заради който се е родила и подготвяла през целия си

живот; че сега тя — непобедимият герой на шиши — ще надвие и умирайки, завинаги ще остане в легендите.

Койко стоеше вдървена, ужасена, че нейният богоподобен гуру я е измамил и предал, че ѝ е говорил само лъжи, че момичето също се е оказало измамница и заради тях двамата се е случил този чудовищен заговор: нейният покровител щеше да загине, но дори и да не умреше, тя бе опозорена и щяха да я убият — или той със собствените си ръце, или охраната му. Животът ѝ бе погубен, никога нямаше да се омъжи за нейния самурай, никога нямаше да роди синове, не и в това прераждане. По-добре да приключи всичко сама със свои ръце, а не да си отиде, довършена подло от техните, но как, как... и точно тогава си спомни за ножа на Сумомо...

Йоши бе проточил шия от пода и се озърташе обезумяло в очакване на следващото нападение. Придърпа крака под себе си, за да щурмува или да загине. Всичко ставаше толкова бавно. Мозъкът му се пръскаше при мисълта, че бе сгрял змия в пазвата си. Тогава съзря ръката на Сумомо с втория шурикен — колко ли ѝ остават още? Устните на девойката се бяха разтегнали от напрежение и разкриваха снежнобелите ѝ зъби...

Моментното вцепенение свърши.

Сумомо се поколеба, предвкусвайки убийството му. Беше се забавила прекалено много. Видя, че Койко излиза от вцепенението си и в ръката и се появява ножът. Сумомо инстинктивно се прицели в нея, сепна се, подвоуми се, отново се прицели в Йоши и понечи да метне стоманения кръг, но в този миг Койко залитна напред, препъна се в края на дрехата си и се просна на пода по очи.

Въртящият се шурикен се заби в гърдите на Койко, тя извика и това даде възможност на Йоши да се метне към момичето. Той я сграбчи за глазена и я повали, потърси с ръце гърлото ѝ, но тя се изпъзна гъвкаво като змиорка и бръкна за последния си шурикен. Преди да успее да го измъкне, железните пръсти на мъжа се вкопчиха в кимоното ѝ, откъснаха половината ръкав и я забавиха. Тя отново се извъртя от хватката му и скочи на крака, но и той бе сторил същото.

Сумомо нададе смразяващ боен вик, сви ръка и хвърли. Йоши би трябвало да е пронизан, мъртъв... но длантата ѝ всъщност бе празна, а мятането бе просто лъжливо движение за отвлечане на вниманието му

— последният шурикен така си и остана заклещен в неотпраната част от ръкава.

Докато го търсеше опипом, шоджи зад гърба ѝ рязко се отвори.

— Бързо — извика Сумомо на влезлия войник и посочи към Койко, която се извиваше и стенеше на пода. По този начин хем го обърка, хем го упъти в неправилна посока. Той се втурна напред, а тя изтръгна сабята от ножницата му, издигна я и го съсече, като в същия миг се извърна към Йоши. Но той бе отскочил назад, рипна над проснатото, гърчещо се тяло на Койко и направо през затворения шоджи хукна към вътрешната стая за сабите си. Сумомо свирепо се завтече по петите му.

Сабята му със съскане се изплъзна от ножницата. Той се обърна, с все сила отби първия удар и се извъртя в затвореното пространство. Сумомо отново го нападна безстрашно и той пак парира удара. Преценяваха се един друг. Последва вихрушка от удари — тя въртеше сабята безупречно, той също.

Сега пък нападна Йоши и бе отблъснат. Двамата обиколиха в кръг и девойката гърбом се стрелна през шоджи, за да спечели пространство. Той я следваше неотстъпно и двамата отново взеха да обикалят в кръг и да търсят пролука в защитата на другия. Отвън долетяха викове. Охраната се струпваше на прага, препречен от ранения самураи. Осъзнала, че няма никакво време, Сумомо усили натиска, впусна се напред, завъртя се, за да застане с гръб към вратата. Нахвърлиха се един срещу друг, нападаха и отбиваха ударите, пак нападаха и отново отбиваха ударите. Йоши се изви, та да я принуди да си сменят местата, но загуби инициативата.

Видя как Абе се втурва откъм гърба ѝ с издигнат меч и изръмжа:

— Не! Остави я на мен! — и едва не бе обезглавен. Отстъпи.

Абе покорно се отдръпна. Последва нова бясна схватка и Йоши си възвърна равновесието точно навреме. Двамата със Сумомо бяха равни в боя — той далеч по-сilen, но не толкова опитен като нея.

Дръжките на сабите им се преплетоха. Девойката бързо отскубна своята — при такова вкопчване той щеше да я надвие. Тя отстъпи, направи подългващо движение и се впусна в безразсъдно светковично нападение. Острието на сабята ѝ засегна рамото му. По-неопитен фехтувач би излязъл от строя, но Йоши очакваше удара и бе ранен съвсем леко. Въпреки това извика и престана да се пази, преструвайки

се, че е пострадал сериозно. Тя лекомислено се насочи да го довърши. Но не го намери на мястото, където очакваше. Сабята му свирепо се изви откъм пода, завари я неподгответена, отсече лявата и китка и я отхвърли заедно със сабята. Пръстите на отсечената ръка все още стискаха дръжката.

Тя се вторачи в отрязаната си ръка, сякаш не вярваща на очите си. Кръвта шуртеше като река. Не усещаше болка. С другата си длан притисна отрязаното и спря бликащата кръв. Войниците се втурнаха да я заловят, но Йоши отново ги изруга да се дръпнат. Гърдите му се вдигаха и спускаха — опитващ се да си поеме дъх, докато я наблюдаваше внимателно.

— Коя си ти?

— Сумомо Фуджахито... шиши — задъха се девойката. Храбростта и силите ѝ бързо гаснеха. Със сетен напън изскимтя „соно-джооий“, пусна отсечената си китка, пипнешком намери последния шурикен, мушна един от отровните му шипове в раната си и залитна към Йоши, за да го прободе. Но той се бе приготвил.

С един замах я разряза точно от мястото, където шията ѝ се сливаше с тялото, през гръденния кош и сабята му излезе изпод мишницата ѝ. Околните затаиха дъх до един със съзнанието, че са станали свидетели на събитие, което ще се предава от уста на уста през вековете и което доказва, че този мъж е достоен наследник на великия шогун и с право носи неговото име. Но всички бяха разтърсени при вида на толкова кръв. Абе се окопити пръв:

— Какво стана, господарю?

— Спечелих — суворо рече Йоши, докато оглеждаше раненото си рамо. По кимоното му избиваше кръв. Болеше го, а сърцето му сякаш щеше да се пръсне. — Намери лекар... тръгваме веднага.

Охраната се различа да изпълни повелите му. Абе откъсна поглед от трупа на Сумомо. Койко стенеше и се гърчеше окаяно, впиваше нокти в татамите и ги разцепваше. Запъти се към нея, но Йоши го спря:

— Внимавай, глупако! И тя е участвала в заговора! — Абе предпазливо изрита ножа на Сумомо. — Обърни я по гръб!

Военачалникът го стори с крак.

Почти не се виждаше кръв. Шурикенът бе приковал кимоното към плътта на Койко и това бе спряло кръвотечението. Почти целият

стоманен кръг бе се забил в тялото ѝ. Като се изключват пристъпите на агонията, които на вълни изкривяваха лицето ѝ, тя бе красива както винаги.

Йоши бе изпълнен с ненавист.

За първи път се озоваваше толкова близо до смъртта си. Предишното нападение беше нищо в сравнение с това. Сам не разбираше как е устоял на яростния и неочекван пристъп. На няколко пъти умишлено бе предизвикал съдбата и ужасът да си на ръба се оказа съвсем различен от очакванията му. „Този ужас би могъл да превърне всекиго в нищожество“ — мислеше си Йоши с намерението да насече Койко на парчета, вбесен, задето го е предала, или пък да я остави на мъките ѝ.

Ръцете ѝ безсилно се впиваха в гръдта ѝ. Тя се опитваше да изтръгне оттам оръжието, което ѝ причиняваше кошмарната болка. Но не можа. Прониза я конвулсия и това я източи. Отвори очи, видя Йоши да стои над нея, свали ръце от гърдите си и ги вдигна към главата си, та да оправи прическата си за него.

— Помогни ми, Тора-чан — изхлипа Койко. Думите излизаха от устата и едва разбираеми. — Моля те, помогни... болии...

— Кой те изпрати при мен? А *нея*? Кой?

— Помогни мини... о, моля, боли, боли... аз исках да спася... спася... — Гласът ѝ загълхна и тя отново се видя с ножа в ръка героично да изпълнява дълга си към него, беззащитния, видя се как се втурва да го предпази, да му предаде ножа, с който тя самата не умееше да борави, и да попречи на изменницата да го рани с летящата стомана, да я пресрещне вместо него и да му спаси живота, тъй че той да ѝ благодари и да ѝ прости. Не че бе се провинила в нещо — само му служеше, доставяше му удоволствие, обожаваше го...

— Какво ще правим с нея? — гнусливо запита Абе, уверен, както и всички останали, че шурикенът е бил намазан с отрова и тя все едно ще умре. Някои от отровите бяха безмилостни.

„Хвърли я на бунището — мина тутакси през съзнанието на Йоши, а стомахът му се изпълни с отвратителна сладникава жълч — и я остави на кучетата и на болката ѝ.“ Той се навъси; терзаеше се, като виждаше, че тя все още е красива, дори желана, и само лигавите ѝ стонове подчертаваха противната, горчива мисъл, че цяла епоха от живота му е свършила.

Отсега нататък и завинаги щеше да остане самoten. Тя бе унищожила доверието му. Щом тази жена, която щедро бе обсипвал с толкова обич и привързаност, можа да го предаде, всеки друг би го сторил. Никога вече нямаше да се довери на жена и да сподели с нея толкова много. Никога. Тя бе разрушила това у него. Изражението му се ожесточи.

— Хвърли...

И тогава си спомни за нейните глупави стихчета, за нейните щастливи стихотворения, за веселието и удоволствието, с които го бе даряvalа, за добрите ѝ съвети и за удовлетворението. Внезапно го връхлятя тежка тъга пред жестокостите на живота. Все още стискаше сабята в ръката си. Вратлето на Койко бе толкова крехко. Ударът бе лек.

— Соно-джой, а? — прошепна Йоши, обезумял от загубата ѝ.

„Проклетите шиши! Те са виновни за смъртта ѝ.

Кой ли е изпратил Сумомо? Кацумата! Той ще да е — същият стил на фехтуване, същото коварство. На два пъти неговите убийци без малко да ме очистят. Трети път няма да има. Ще ги изтряя от лицето на земята. Докато съм жив, Кацумата ще бъде враг, всички шиши са врагове. Проклети шиши... проклети гай-джин!

Тяхна е вината — на гай-джин. Те са чума. Ако не бяха те, всичко това нямаше да се случи, нямаше да ги има мръсните споразумения, нито шиши, нито соно-джой, нито гнойната язва Йокохама.

Проклети да са гай-джин. Сега вече ще си платят.“

40.

Йокохама

Същия ден следобед Джейми Макфей излезе от редакцията на „Йокохама гардиън“ кипнал от негодувание. Тикна последния брой на вестника под мишницата си и забърза по Хай стрийт. Духаше солен, мразовит вятер. Морето търкаляше големи островърхи вълни и изглеждаше сиво и непривлекателно. Крачеше разгневено. Такова бе и настроението му. „Господи, защо Малкълм не ме предупреди. Съвсем се е смахнал, направо е полудял — мислеше си Джейми. — Това непременно ще предизвика неприятности.“

— К'во става? — запита го Лънкърч, като видя смачкания вестник и се смути от необичайната забързаност на Макфей. Той самият бе тръгнал да вземе своя брой преди следобедната си почивка и се бе спрял за момент да се изпикае в канавката. — Ей, за дуела ли съобщават, а?

— Какъв дуел? — озъби му се Джейми. Ширеха се слухове, че ще стане всеки момент, макар засега никой да не знаеше, че е предвиден за вдругиден — сряда. — За Бога, престани да поливаш тоя кестен!

— Що се докачваш, друже. — Едрият червендалест мъж се закопча и вдигна колана над шкембето си, но той тутакси се съмъкна надолу. — Е, к'ва е тая шибана работа? — Лънкърч ръгна с ръка вестника. — К'во толкоз е писал онай шибан Нетълсмит, та чак оная работа ти е увиснала?

— Абе все същото — отвърна Макфей, за да не споменава истинската причина. — В уводната си статия твърди, че флотата ни била от стара коза яре, армията си точела байонетите, а десет хиляди сипан били тръгнали от Индия да ни подпомогнат.

— Еби им майката!

— Да. На всичкото отгоре тоя проклет губернатор си я кара, както си знае: ще разгони фамилията на икономиката в Хонконг. Нетълсмит препечатва уводната статия на „Таймс“, в която се

възхвалява планът да се опожарят опиумните плантации в Бенгалия и да се засадят с чай. Това кратко съобщение ще предизвика сърдечни кризи по цяла Азия, като че ли познавачите по света могат да се задоволят с боклука от Дарджилинг! Тия тъпи копелета ще ни разорят и в същото време ще съсипят британската икономика. Сега да тичам, пък ще се видим на събранието.

— Шибани събраания! Само си губим шибаното време — изруга Лънкчърч. — Да им еба правителството! Що не си вдигнем шибани барикади като ония шибани жабари! И да сринем Йедо с артилерията, ама на секундата! Дребосъкът Уили няма здрави гащи, а на оня педал Кетърър... — Той продължи да псува доста след като Джейми си бе отишъл. Хората по стъргалото се мръщеха и ускоряваха крачка към редакцията на вестника.

Малкълм Струан вдигна очи, когато Джейми почука. Веднага зърна вестника.

— Добре. Тъкмо се канех да питам за него.

— Взех ти един брой. Едно птиченце ми каза, че се налага.

— Ах! — Малкълм се ухили. — Напечатали ли са писмото ми?

— Трябваше да ме предупредиш, та да измисля как да понамаля удара.

— Я се успокой — добродушно го посъветва Малкълм. Взе вестника и го разтвори на рубриката за писма. — Нищо лошо няма в това да заемеш нравствено становище. Търговията с опиум е безнравствена работа, същото се отнася и за контрабандата с оръжие. А не ти казах, защото исках и ти да се изненадаш.

— Е, постигна го! С това ще пощуриш търговците тук, пък и в цяла Азия и те ще ни нанесат ответен удар. Ние се нуждаем от приятелите си, както и те от нас.

— Така е. Но защо писмото ми да предизвика ответен удар? Я!

— То бе отпечатано на водещо място и бе озаглавено:

ТЪРГОВСКАТА КЪЩА ЗАЕМА БЛАГОРОДНА ПОЗИЦИЯ!

— Добре са го измислили. Харесва ми.

— Извинявай, но на мен не ми харесва. Непременно ще последва ответен удар, тъй като всички са наясно, че няма как да не търгуваме с тези стоки, инак с нас е свършено. Ти си тай-пан, но не можеш... — Джейми замълча. Малкълм му се усмихваше невъзмутимо. — Ами какво, по дяволите, ще правим с пушките за Чошу? Ти им взе парите, макар да се съгласи да прехвърлиш оръжието на оня другия — Уатанабе, за господаря Не-знат-кой-си или нещо такова. И увеличи поръчката на пет хиляди!

— Всяко нещо с времето си. — Малкълм остана спокоен, макар да се сети, че майка му бе отменила тази поръчка. Той незабавно я бе възстановил с възможно най-бързата поща.

„Много глупаво от нейна страна. Тя не разбира нищо от Япония. Както и да е, след няколко дни ще ѝ сложа юздата.“

— Междувременно, Джейми, няма нищо лошо в това да заемеш нравствено становище — безгрижно заяви Струан. — Времената се менят и ние с тях, не смяташ ли?

Макфей премига.

— Искаш да кажеш, че просто си скроил номер? За да объркаш противниците ли?

— Времената се менят и ние с тях — щастливо повтори Малкълм. В писмото си най-подробно се застъпваше за постепенното премахване на търговията с опиум и оръжие точно както изискваше адмиралът. То недвусмислено го нареджаше до яростната позиция на самия Кетърър и поддържаше новия, предложен от правителството план за Азия: „Незабавно се налага да намерим начини да поставим търговския си подход на най-солидна основа в името на Нейно величество кралицата, Бог да благослови нея и нашата Британска империя; Търговската къща се гордее, че застава начело...“ Бе писал той наред с други цветисти излияния и се бе подписал: *Тай-панът на Струан*, както правеха баща му и дядо му в писмата си до вестниците.

— Стори ми се, че много добре съм изложил всичко. Не мислиш ли?

— Да, така е. Убеди ме. Но щом е само... — Макфей щеше да каже „залъгалка“, но кого и защо залъгваха? — Но щом е само номер, защо се зае с това? Избрал си най-неподходящото време. На събранието непременно ще те заплашат.

— Нека.

— Ще решат, че си се побъркал.

— Нека. След няколко седмици ще го забравят, ние при всички случаи ще сме в Хонконг. — Малкълм засия в усмивка. Бе в прекрасно настроение. — Не се тревожи, знай какво правя. Искам една услуга от теб — остави съобщение на адмирала, че ще се отбия при него преди вечеря. Също и при Марлоу, когато слезе на брега. И двамата са поканени за осем, нали?

— Да, и двамата приеха. — Макфей въздъхна. — И тъй, значи ще ме държиш в неизвестност за причината?

— Не се беспокой, всичко върви прекрасно. А сега нещо далеч по-важно. Днес трябва да решим каква коприна ще поръчваме за следващата година. Виж дали Варгас е запазил счетоводните книги. Ще ми се да поговоря със сарафа за звонковите пари и за кредитите колкото се може по-скоро. Не забравяй, че утре двамата с Лижел ще прекараме целия ден с Марлоу на борда на „Пърл“. — Би изтанцуval една джига, ако можеше, но краката и стомахът го боляха по-силно от обикновено. „Няма значение — помисли си Малкълм, — утре е големият ми ден. Вече съм почти пред целта, а после всички да вървят по дяволите.“

Струан се стори странен на Джейми. Въобще не го разбираше. С всеки кораб от Хонконг пристигаше ново, все по-укорително писмо и до двамата от Тес Струан и въпреки това през последната седмица-две Малкълм изглеждаше съвършено спокоен и както преди инцидента на Токайдо — в добро настроение, съобразителен, учтив и отаден на търговските дела, макар все още да не се чувстваше добре и да вървеше с огромни усилия. Съществуващата и никаква възможност да се отмени дуелът, назначен за вдругиден, за сряда.

Макфей три пъти се бе обръщал към Норбърт Грейфорт за помирение. Бе се възползвал дори от поддръжката и помощта на Горнт, но не успя да го разубеди: „Джейми, кажи на онзи младок непрокопсанник, че всичко зависи от него — бе му казал Норбърт. — Той започна тази щуротия. Ще приема извиненията му, стига да го направи публично, и то пред многобройна публика!“

Макфей прехага устни. Последното средство, което му оставаше, бе да прошепне мястото и часа на дуела на Сър Уилям, но не му се щеше да нарушава тържествената си клетва пред тай-pana.

— Имам среща с оня негодник Горнт в шест часа. Ще се уговорим за последните подробности.

— Добре. Жалко, че не го харесваш, Джейми. Той е добро момче. Наистина. Поканих го на днешната вечеря. „Хич не му бери грижата“

— Малкълм изимитира силно шотландско произношение. Закачаше се.

Макфей се усмихна, успокоен от дружелюбието му.

— Те ще... — Почукване на вратата го прекъсна.

— Влез.

Дмитрий нахълта като вихрушка и не затвори подире си.

— Ти да не си мръднал, Малк? Бива ли Струанови да подкрепят тия дивотии за опиума и оръжието?

— Няма нищо лошо човек да заеме нравствено становище, Дмитрий.

— И това ако не е лудост! Ако Струанови заемат такава позиция, значи останалите се бъхтим залудо, по дяволите! Дребосъкът Уили ще се възползва от това, за да... — Той мълкна, тъй като Норбърт Грейфорт влезе, без да почука.

— Абе ти да не си се побъркал! — изръмжа Норбърт, като се наведе през бюрото и размаха вестника пред лицето на Малкълм. — Нали уж прие да действаме съвместно, мамицата ти, а?

Малкълм го зяпна и пребледня. Ненавиждаше го.

— Ако желаеш да си уговориш среща с мен, направи го — отговори с лден, но овладян глас. — Зает съм. Напусни. Моля те!

Норбърт пламна, но Сър Уилям бе предупредил и него да се държи добре, инак... Лицето му се изкриви от гняв.

— В сряда заранта, за Бога! Само да ми дойдеш! — Завъртя се на пети и наперено излезе. Затръшна вратата след себе си.

— Грубиян — кротко отбеляза Малкълм.

При друг случай Дмитрий би се изсмял, но днес бе прекалено угрижен.

— Докато още не сме свършили с това, ще ти кажа, че няма да взема участие в „срещата“ ви в сряда.

— Не бери грижа, Дмитрий — успокои го Струан. Лицето му полека-лека придобиваше естествения си цвят. — Нали ми даде честната си дума на джентълмен, че нищо няма да се разчуе.

— Разбира се. — Дмитрий не издържа и извика: — Недей, ами ако те рани тежко!

— Аз и сега съм тежко ранен, приятелю. Не се тревожи. Ако Норбърт дойде на нашата среща, ще... — Малкълм искаше да каже

„ще го убия“. Съблазняваше го мисълта да разкрие на Дмитрий замисъла на Горнт, но се отказа. Вече го бе обяснил на Макфей, който с неохота го бе одобрил като напълно осъществим.

Вместо това рече:

— Вече предложих на Норбърт да се сдобрим на четири очи, но той отхвърли предложението ми с пренебрежение. Проклет да бъда, ако взема да се унижавам публично. Слушай, и тъй, и тъй си тук — какво става с автоматичните огнестрелни оръжия на Колт? Чух, че Купър-Тилман имали серия от акции, които искали да продадат. Ще ги купя.

— А? Ти откъде знаеш за тях? — Дмитрий хвърли поглед към Макфей, който също бе изненадан, но успя да го скрие. — Откъде си чул за това?

— Едно птиченце ми каза. — Малкълм скришом ликуваше.

Горнт му бе дал това сведение заедно с други тайни за Брок и Купър-Тилман, за да докаже своята искреност относно най-важната информация, която щеше да му предаде за Брокови.

— Защо да не ми кажете още сега, господин Горнт? — бе го попитал Малкълм. — Ако сведенията наистина са толкова съществени, както твърдите, трябва да се заемем незабавно с това.

— Да, тай-пане, ще го сторя незабавно. Но нека си остане, както вече решихме: в сряда. Между другото, след като ни очакват дълги и щастливи взаимоотношения, защо не зарежем обръщението „господине“. Викайте ми просто Горнт, а аз ще продължа да ви наричам „тай-пан“, докато не се срещнем в Шанхай или в Хонконг след банкрота на Сър Морган. Тогава може и да минем на малки имена, а?

Струан наблюдаваше Дмитрий с нарастваща възбуда. Толкова хубави неща се случваха напоследък.

— Какво ще кажеш, друже? Джейф Купър готов ли е да продава и дал ли ти е необходимите пълномощия за това?

— Да, имам пълномощия от него, но...

— Но какво? Писмени ли са пълномощията ти?

— Писмени са. Той продава половината навън. На нормалната цена — 16,50 за акция.

— Дрън-дрън, това далеч не е нормална цена — подходът на твоя шаман излиза наяве, 13,20 и нито цент повече. Можем да съставим

писмо за намерения с днешна дата. Четиридесет хиляди акции.

Дмитрий го зяпна, но бързо се съвзе: четиридесет хиляди бе точно броят, който предвиждаха. Но 13,20 бе ниска цена. Бе предложил дяловете на Морган Брок, който му определи 12,80 — пожарна цена, която да се изплаща в течение на една година. Тази оферта бе неприемлива, макар да бе почти невъзможно да се намери купувач за толкова голяма серия от акции. „Откъде, по дяволите, е получил сведенията Малкълм?“

— 13,20 далеч не е добра цена.

— 13,20 е днес. Утре ще бъде 13,10, а в сряда ще оттегля предложението си. — Горнт го бе уведомил, че Купър бърза да продава, за да инвестира в едно рисковано американско предприятие — в производството на бронирани кораби както за военната флота на Севера, така и на Юга. — Аз имам достатъчно време, но Джейф не разполага с такова.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто, че аз разполагам с време, а Джейф — не. Нито пък флотите на... Съюза и дори на Конфедератите — добави любезно Струан, — след като войната отива на зле и за двете страни.

— Да ти пикая на осведомителя! — възмути се Дмитрий. — Не става. 15,20.

— Фантазьор. 13,20. Ще се изплати в злато от нашата банка на приносителя на полицата веднага, щом пристигне в Бостън.

Дмитрий отвори уста да каже нещо, но Джейми Макфей побърза да се намеси:

— Тай-пан, може би не е зле да имаме предвид...

— ... одобрението от Хонконг — довърши Малкълм изречението вместо него. — Стига, Джейми, нали се разбрахме и приключихме с тези глупости веднъж завинаги. — Изрече го с равен глас, който не допускаше възражения. — Така ли е?

— Да, извини ме, прав си.

Малкълм спокойно запита:

— Е, Дмитрий, да или не?

Дмитрий го гледаше втренчено с нарастващо уважение. Незабавното разплащане вече бе решило въпроса.

— Става.

Той подаде ръка. Малкълм я пое.

Макфей се обади:

— Ще съставя полицата днес следобед и ще ти я дам за подпис в пет часа. Съгласен ли си?

— Добре. Благодаря ти, че се отби да ме навестиш, Дмитрий. Винаги си добре дошъл. Вечерята започва в осем и половина.

Дмитрий си тръгна, а Макфей не се сдържа:

— Това са страшно много пари.

— За да бъдем точни — 528 000 долара. Но Колт са получили поръчка за сто хиляди пушки от съвършено нов образец. Докато акредитивът мине по сметка, стойността на акциите им ще е нараснала двойно, тъй че току-що спечелихме половин милион долара.

— Защо си толкова сигурен?

— Сигурен съм.

— И ще подпишеш полицата?

— Да. Ако ти ми кажеш, че не мога, защото нямам пълномощно, понеже майка ми разправяла не знам си какво, няма да ти обърна никакво внимание и все едно ще я подпиша. — Малкълм запали пура и продължи: — Ако не платим в срок, това ще разори Струанови, както нищо досега в цялата ни семейна история. Каквите и да ги говори тя, аз съм тай-панът независимо дали ѝ харесва или не, и то докато не се оттегля или не умра.

И двамата наблюдаваха как едно колелце дим се издига и се стопява във въздуха. Макфей вяло кимна. Бе превъзмогнал опасенията си благодарение на странната увереност и властност на Малкълм. Досега никога не го бе виждал такъв.

— Ти знаеш какво правиш, нали?

Очите на Малкълм светнаха.

— Научих много неща, които не знаех, когато дойдох тук за пръв път. Например, ако ти настояваш да напуснеш... Стига, Джейми, сигурен съм, че дълбоко в себе си вече си решил, пък и защо не? С теб се отнесоха долно... зная, че не ти бях от полза, но всичко свърши. На твое място и аз бих постъпил по същия начин. Решил си, нали?

Макфей прегълътна, обезоръжен.

— Да, ще напусна, но не и докато търговията на Струанови тук предлага благоприятни условия. Чак след около шест месеца, стига тя да не ме изхвърли преди това. Господи, не искам да напускам, но се налага.

— Заел си нравствено становище — засмя се Малкълм.

Джейми също се разсмя.

— Едва ли. Това е лудост.

— Не е, и аз бих сторил същото. И вярвам, че ще преуспееш. До такава степен, че сто хиляди от долларите, които току-що спечелих — аз ги спечелих, Джейми, не някой друг, — ще бъдат вложени в „Макфей трейдинг“ срещу... — Канеше се да каже четиридесет и девет процента за акция, но се отказа заради авторитета на Джейми. Помисли си: „Ти заслужаваш, приятелю, никога не ще забравя как щеше да увиснеш на въжето заради пощата. Сър Уилям щеше да ни хване, сигурен съм.“ — ... Шейсетпроцентно участие.

— Двайсет и пет — каза Макфей, без дори да се замисли.

— Петдесет и пет?

— Трийсет и пет.

— Четирийсет и девет процента.

— Съгласен, пък да става каквото ще!

Двамата се разсмяха и Малкълм изрече това, което мислеше Макфей:

— Ако дяловете удвоят стойността си. — После добави сериозно: — А ако не стане, ще намеря някакъв друг начин.

Макфей за дълго се загледа в Малкълм. В съзнанието му се рояха многобройни въпроси без отговори: Защо ли се е променил? Заради „Небесния“? Заради историята с пощата? Дуела? В никакъв случай. Защо иска да се срещне с адмирала? Защо харесва Горнт — той е хитрец, какъвто светът не е виждал?

И защо изтърсих: „Да, ще напусна“, преди сам да го зная, защо взех веднага решението, над което размислям от месеци: да рискувам, преди да умра?

Забеляза, че Малкълм го наблюдава — болен, но спокоен и силен. Джейми му се усмихна, доволен, че е жив: — Знаеш ли, сигурен съм, че ще намериш.

Анжелик си отдъхваше преди вечерята. Огънят весело искреще в камината. Завесите бяха спуснати, тъй като вън духаше. Бе се свила под завивките върху копринените си чаршафи в полуудрямка с ръка между краката, както я бе учила Колет в женския манастир. Двете се

мушваха в едно легло, след като монахините напускаха общата спалня и захъркваха зад преградките си от завеси. Двете момичета се галеха, целуваха, шепнеха си и се кикотеха под завивките, споделяха си тайни, мечти и желания, като се преструваха на пораснали любовници, както бе описано в романтичните, но забранени улични брошури. Камериерките ги внасяха тайно и четивата обикаляха от ръка на ръка сред ученичките. Всичко това ставаше на ужким, бе здравословно, забавно и невинно.

Бе се унесла в мечти за Париж и предстоящото прекрасно бъдеще с Малкълм, влюбен и удовлетворен в леглото до нея, или пък вече в кантората на Струанови, чието управление тогава щеше да се намира в Париж; висок и богат; тежкото му раняване щеше да се е превърнало само в спомен, а от нейното нещастие дори и спомен нямаше да е останал. Тяхното бебе момченце щеше да си лежи в детската стая отвъд коридора на замъка им, за него щяха да се грижат собствената му бавачка и прислугата. Тялото й щеше да се е възстановило и да бъде силно и добре оформено като сега, а раждането щеше да е минало лесно. Те двете с Колет щяха да посещават баснословно процъфтяващата фабрика за коприна на Струанови, която тя ще ги убеди да построят, след като научи всичко за отглеждането на бубите:

„О, Колет — бе написала току-що Анжелик, — тези малки червейчета са нещо изключително, хранят се с черничеви листа, а после пашкулите се изсушават и копринените нишки се разплитат... Не съм предполагала, че това ще ме заинтересува чак толкова. Варгас е тайната ми осведомител. Той крадешком вмъкна продавача на коприна, за да ми ги покаже, но се налага да бъда предпазлива: взех да обсъждам хрумването си за фабрика с Малкълм и с Джейми и те ми се изсмяха. Малкълм ми каза да неставам глупава, производството на коприна било много сложен процес (като че ли аз не зная) и да не товаря малката си главица с търговски грижи. Те май наистина искат от нас да сме като пашкули, за да ни използват или безчестият, както им скимне, и толкоз. Колет, изпрати ми

всички книги по въпросите на коприната, които намериш...“

„Прекрасно е да имаш своя собствена кантора и пари — помисли си Анжелик. — Ако живеем в Париж, ще посещаваме Лондон, от време на време Хонконг, ще даваме вечери, соарета и пищни балове за моя Очарователен принц и изключителните му приятели...“

Тя хвърли поглед към писмото до Колет, което току-що бе запечатала. Бе споделила и други тайни, поне отчасти:

„С този Едуард Горнт май наистина ще се сприятелим. Толкова е очарователен и учтив, истински приятел, а не като Андре. Уверена съм, скъпа Колет, че това ще е приятелство за цял живот, защото милият ми Малкълм също се наслаждава на присъствието му. Не е ли странно, след като Едуард работи за онези ужасни Брокови, за които ти писах, и за Норбърт Грейфорт, който от ден на ден изглежда все по-озлобен. Сякаш Горнт е същински магъсник! Днес даваме голямо соаре. Ще дойдат всички, Андре ще свири, а Едуард е великолепен танцьор, лек като пеперуда...“

Не бе й писала, че последния път, когато танцуваха на обеда, даден от Сър Уилям, Едуард бе държал ръката ѝ по-особено, опасно, достатъчно силно, за да ѝ предава мислите си. Веднъж кутрето му се сви и докосна нейното — това бе езикът на любовниците: „Искам да спя с теб, да или не и кога... Не казвай «не»!“

Тя бе отместила ръката си хладно и категорично. Той не каза нищо, но очите му се усмихваха. Анжелик разбра, че той е наясно — тя съвсем не му се сърди, просто е недостъпна за него, сгодена е.

Нито пък се сърдеше на Андре. Съвсем не му се сърдеше. Преди няколко дни се бяха срещнали случайно пред Френската легация.

— Изглеждаш чудесно, Анжелик, радвам се да те видя. Може ли да ти кажа две думи насаме?

Тя, разбира се, се бе съгласила и щом останаха само двамата, той заговори за парите, които й бе заел.

— Притиснат съм, моля те, не би ли могла да ми ги дадеш?

— Но аз мислех, че следващ... следващата сделка е покрила дълга ми. — Сърцето й подскочи, като си спомни за хитрината с уж изгубените обици.

— Съжалявам, но не е така. Парите стигнаха само за съвета от мама-сан и за лекарството.

Тя внезапно се изчерви.

— Бяхме се разбрали никога да не споменаваме за... случая, никога повече, забрави ли? — тихо го попита Анжелик, а й се искаше да му закрещи, задето нарушава официалното им споразумение. — Това никога не се е случвало, никога, нали така решихме — беше само кошмарен сън!

— Така е, нищо не се е случило, но ти сама спомена за сделката, Анжелик, не аз повдигнах въпроса. Говорех само за парите. Извини ме, но е спешно. — Изражението му бе станало хладно.

Тя благоразумно потисна гнева си, проклинайки го, задето нарушава покоя й. Бе убедила сама себе си, че нищо не се е случило. Като се изключи единственият човек, който можеше да го оспорва — наистина нищо не бе станало. Това бе вярно. Само да не беше Андре.

— Скъпи приятелю, ще ти върна парите колкото се може по-скоро. Както знаеш, Малкълм не ми дава суми на ръка, само ми разрешава да подписвам сметки.

— Тогава да устроим още едно „изгубване“.

— Не — бе му възразила тя с меден глас и докосна ръкава му, за да предотврати нов изблик на гняв. — Не ми харесва това хрумване. — Макар почти да бе освободила съзнанието си от цялата тази история, споменът за нея понякога я преследваше, особено нощем, и тя съзнаваше, че е извършила ужасна грешка. — Все ще измисля нещо.

— Нуждая се от парите незабавно, най-късно в сряда. Извини ме.

— Ще опитам, обещавам ти.

И тя опита. Вчера бе посетила Анри Сьоратар и обляна в сълзи го бе молила и убеждавала, че има нужда от известна сума, за да изненада Малкълм с подарък. С думите, че ще му остане дължник за цял живот, подписа някакъв документ, залагайки годежния си пръстен с диаманти.

Съвсем разумно бе заела два пъти по-голяма сума от дължимата. Днес сутринта се разплати с Андре. Той не знаеше как да ѝ се отблагодари. „Няма защо да му се сърдя. Той ми е добър и верен приятел, пък аз наистина — взех пари на заем. За какво ми бяха? Вече съм забравила. *Sans fair'e rien*, един от дълговете ми е изплатен.“

Половината от останалата сума Анжелик отнесе на Макфей.

— Джайми, бъди така добър и изпрати това на скъпата ми леля в Париж вместо мен. Тя едва свързва двата края, а и чичо ми също. — Бе доволна, че най-сетне може да им помогне, и още по-доволна, че, както се бе надявала, Макфей бе съобщил на Малкълм. Струан я попита откъде е взела парите.

— О, заех ги от господин Съоратар, мили. Не исках да те моля, а не мога да им изпратя разписка. Нали за теб няма значение, че заложих едно укражение?

Той я сгълча, заяви, че ще се погрижи за дълга ѝ към Съоратар, че Джайми ще ѝ открие текуща сметка на стойност сто гвинеи, от която да тегли, както си иска, но само да му казва за какво, и че ще удвои сумата, която тя бе пожелала да изпрати в Париж.

Животът е толкова лесен, щом използваш разсъдъка си. По жилите ѝ се разля топлина, като си спомни как му бе благодарила за любезнотта, колко нежно го бе целунала и как ѝ бе отвърнал той. Щеше ѝ се да бяха отишли по-далеч, много по-далеч.

Пръстите ѝ я разсейваха. Тяхната ласкова и сръчна сладострастност ѝ доставяше удоволствие. Анжелик затвори очи и мислено се върна назад към вечерите с Колет, но това не трая дълго. Както винаги пред очите ѝ изникна *той* — почти като жив, а заедно с него и подробностите от последната им нощ, когато тя умишлено се бе държала разпуснато и разпътно и бе вършила всичко възможно, само и само да спаси живота си. Тогава не бе осъзнала, че ще изпита същата наслада, каквато бе изпитал *той*.

„Скъпа Света майко, и двете знаем, че го сторих само за да спася живота си, вярно е, нали? Но е вярно също... ах, какъв късмет имам, че мога да говоря откровено, направо с Теб, а не чрез посредничеството на оня ужасен отец Лео... но е вярно също, между нас двете да си остане, че трябва някак си да се отървем от *него* и от спомена за двете нощи, както и от възхитата ми, преди този спомен да ме докара до лудост.“

Райко говореше с раздразнение:

— Фурансу-сан, ще приема това частично изплащане, но споразумението ни беше съвсем точно, толкова съжалявам.

— Зная. — Андре ненавиждаше да има дългове, а към нея — повече от всичко. И не само защото графикът за изплащане го караше нощем да сънува кошмари, а защото неговата Хиноде бе изцяло на нейно разположение и ако той не го спазваше, Райко щеше да прекъсне връзката им, без да се колебае. А той щеше да се самоубие. — Скоро ще ти дам голяма вноска. Обици.

— Ах, така ли? Отлично. — Райко се усмихна. — Отлично. Предполагам, че Хиноде все още ти е по вкуса, че все още те задоволява?

За един щастлив миг Андре забрави тревогите си.

— Тя... тя е всичко, за което съм мечтал. И дори повече.

Райко му се усмихна някак странно.

— Не е разумно да бъдеш толкова откровен, приятелю.

Той съвсем по галски сви рамене:

— Ти ми направи огромна услуга. Нямам думи, с които да ти се отблагодаря.

Очите на жената се присвиха върху кръглото ѝ лице, подпухнало от пиене, макар още да не се бе здрачило. Бе гримирана с вкус, а кимоното ѝ бе скъпо. В мразовитата привечер стаите ѝ бяха приятно, затоплени, а и цялата Къща изглеждаше привлекателна.

— Чувам, че твоята принцеса гай-джин изглеждала по-здрава от всяко.

— Да. — За момент Андре се замисли за Анжелик и за нейната неизчерпаема чувственост. — От нея би могла да излезе добра Нощна дама.

Райко наведе глава на една страна. Бе взела забележката му на сериозно.

— Това ми се струва интересно. Ще ѝ осигуря най-доброто заплащане, най-доброто. Мнозина в Йедо ще платят луди пари, за да изprobват такава пищна особа. Познавам един търговец на ориз, много стар и много богат. Няма да ѝ бъде трудно да го задоволи. Той ще

плати огромна сума пръв да опита подобна Нефритена порта, а пък лесно ще й обясня как отново да стане девствена, нали?

Андре се засмя.

— Някой ден ще й го кажа.

— Добре. Най-високата цена и всичко ще остане в пълна тайна. Този търговец на ориз... Ийе, какви пари ще плати! Тя не се ли оплаква от нещо?

— Да се оплаква ли? От какво?

Райко му обясни:

— Това лекарство действа по различен начин при различните жени. Понякога ги прави много по... по-страстни и не е лесно да ги задоволиш. Понякога вероятността да забременеят нараства, а понякога остават безплодни. Странно, нали?

Развеселеността на Андре изчезна.

— Ти не ме предупреди.

— Щях ли да променя нещо?

Той помисли и поклати отрицателно глава. Тя отпи голяма глътка.

— Моля да ме извиниш, че отварям дума за пари, но с един златен обан вече не може да се купи каквото купувахме преди. Нашите чиновници намалиха стойността на парите ни. Тия хора смърдят като осемдневна риба, смесена с пресни кучешки лайна!

— Така е — потвърди Андре. Пропускаше някои непознати думи, но разбра за чиновниците и за престоялата риба и се почувства също толкова отвратен. Съоратар бе отказал да му даде предплатата, която бе очаквал, като се позова на недостига на средства във фондовете на Легацията.

— Но, Анри, моля те само да ми изплатиш годишното възнаграждение. Само няколко златни монети, Анри. Не съм ли най-ценният ти помощник тук?

— Да, разбира се, скъпи ми Андре, но можеш ли да наточиш вино от празна каца!

Опита друг подход, но също толкова безуспешно. Оставаха му само два начина на действие. Анжелик или тази мама-сан.

— Райко-сан, ти си много умна, помисли. Сигурно има как да се сдобием с достатъчно нари, а? Какво можем да продадем?

Тя сведе поглед, за да скрие размишленията си.

— Саке? — попита и наля. В негова чест сакето бе студено. Райко присви очи и се зачуди доколко може да му се довери. Колкото котката може да се довери на притисната до стената мишка. — Сведенияята струват пари, нали?

Изрече го сухо. Той се престори на изненадан. Радваше се, че Райко толкова лесно се хвана на въдицата. Толкова лесно ли? Едва ли. Да те хванат Бакуфу или пък неговите собствени господари водеше към едно и също наказание: мъчителна смърт.

„Сър Уилям ще ми плати щедро за точни сведения, а Анри хич няма и да се сети. Да се провалят в ада дано и двамата!“

— Райко-сан, какво става в Йедо?

— Да си дойдем на думата — какво става тук? — запита тя в отговор и с това започнаха преговорите им. — Война, а? Ужасно! Всеки ден все повече войници се упражняват на стрелбището, все повече топове стрелят и плашат моите момичета.

— Толкова съжалявам, говори по-бавно, моля.

— Ах, толкова съжалявам. — Райко заговори по-бавно. Разказа му колко са стреснати в Йошивара, нарисува му интересна местна картина, но не сподели нещо, което той да не знаеше.

А той ѝ разправи някои подробности за флотата и за армията, убеден, че и тя не ги чува за пръв път. Пиха мълчаливо. После Райко каза тихо:

— Мисля, че определени чиновници ще платят щедро, за да научат какво планира и за кога водачът на гай-джин.

Андре кимна:

— Да. Мисля също, че и нашият водач ще плати много, за да узнае къде и какви самурайски сили има в Нипон, кой ги предвожда и за тоя *тайро*, дето праща груби послания.

Тя засия във възхитителна усмивка и вдигна тънката си, прозрачна порцеланова купичка:

— За новото съдружие. Много пари без много приказки.

Той се чукна с нея и подхвърли предпазливо:

— Малко приказки — да, но да са важни и да донесат пари.

— Ийе — възкликна Райко, като се преструваше на възмутена, — да не би да съм треторазредна кучка без мозък в главата си? Без чест? Без съобразителност? Без връзки, без... — но не се сдържа и се разкиска. — Ние с теб се разбираме напълно. Ела при мен утре по

пладне. А сега си върви и се срещни със своята прекрасна Хиноде. Наслаждавай се на нея и на живота, докато все още всички ние сме живи.

— Благодаря ти. Но не сега. Моля те, кажи й, че ще дойда покъсно. — Той й се усмихна. Тази жена му харесваше. — Ами ти, Райко?

— Аз си нямам Хиноде, при която да отида, за която да копнея, да й пиша стихотворения, която да ме изпълва с възхита. Някога беше другояче. Сега съм по-разумна. Наслаждавам се на сакето и печеля пари, печеля пари и се наслаждавам на сакето. Хайде, върви — рече Райко и рязко се изсмя, — но утре ела. По пладне.

Андре си тръгна, а тя поръча на прислужничките си да й донесат още питие, но този път топло и да не я беспокоят. Бе видяла дружелюбието, изписано на лицето му, заедно с дълбоката му страсть към Хиноде и усети, че отново я наляга тъга. Тъкмо затова го бе отпратила.

Не понасяше да има свидетели на своето нещастие и на жалките сълзи, които бликваха от очите й. Не бе в състояние да ги спре — нито тях, нито скръбта си. В същото време се презираше за тази своя слабост, която всъщност представляваше неистов копнеж по отминалата младост, по момичето, което бе някога. Това момиче, тази младост си бяха отишли съвсем неотдавна и вече никога нямаше да се върнат.

„Не е честно, не е честно, не е честно — стенеше Райко и надигаше купичката. — Аз не съм дъртата вещица, която виждам в огледалото, аз съм си аз — Райко Хубавицата, куртизанка от втора категория. Така е, така е, така е.“

— Ах, Отами-сама — посрещна го шоя, — добър вечер, заповядай, седни. Чай, саке? Толкова съжалявам, че пак те беспокоя, но току-що получих съобщение от моите повелители. Чай?

Хирага седна на отсрещната възглавница в приятната стая, овладя нетърпението си, поблагодари му и погаси задължителната чаша.

— Как си? — Осведоми се любезно, а сърцето му биеше по-ускорено, отколкото би желал.

— Разтревожен съм, Отами-сама. Изглежда, гай-джин са непоколебими този път, твърде много войски се придвижват, твърде много оръжия се лъскат по корабите, носят се многобройни слухове, че ще пристигнат още кораби. Чул ли си нещо от гай-джин Тайра?

Хирага се замисли. Тайърър и целият състав на Легацията бе с главата надолу, откак пристигна ултиматумът от *тайро* Анджо. Сър Уилям крещеше по-често от обикновено, преводачът Йохан с часове се уединяваше заедно с Тайърър. Двамата пишеха и преписваха писма до Бакуфу и само от време на време го молеха да изглади някой израз.

— По-лесно, като видя писмо, Тайра-сама — винаги възразяваше Хирага, за да научи какво изпращат.

— Е, да, но засега само този израз — с явна неловкост му отвръщаше Тайра. Това се повтаряше всеки ден и безпокойството на Хирага се усилваше. Очевидно бе, че вече не му се доверяват като преди, и то след като денонощно бе изучавал езика им и ги бе снабдявал със сведения от всякакъв вид. „Презрени кучета гай-джин“ — мислеше си той, уплашен, че Сър Уилям може да го изхвърли всеки момент. Плакатът с неговия лик все още висеше на лично място в самурайското караулно, а наказателните патрули озлобено проверяваха всички влизачи и излизачи от Колонията японци.

„Не би следвало да допускат наказателни патрули. Големи глупаци са това гай-джин! Ако имах тяхната морска сила, нямаше да допусна «Вражеска охрана» да се приближи дори на левга! И Анджо е тъпанар да ги разгневява с такива гнусни обноски и с високомерието си, докато флотата им е тук. Съветът на старейшините се е побъркал!“

— Чиновниците на гай-джин споделят с мен много неща, шоя — рече Хирага така, сякаш не му се искаше някой да го подслушва. — За щастие аз съм замесен в техните тайни. Напълно е възможно да те предупредя, ако те заплашва някаква опасност. Междувременно ги посъветвах да се пазят да не тревожат теб и селото.

Шоя се поклони чак до татамите, сякаш се чудеше как да му се отблагодари, и рече:

— Времената са ужасни, войната е ужасно нещо, а и пак ще има повишение на данъците.

„Добре — помисли си Хирага. Измъчващо го главоболие. — Ти имаш средства да го посрещнеш. Нито ти, нито който и да било от Гиокояма ще започне да яде или да пие по-малко, нито пък съпругите и

любовниците ви ще вземат да се обличат по-евтино. Това ще засегне само вашите клиенти. Паразити! Вече престъпвате древните закони против прахосничеството и позволявате на жените си да носят дрехи в забранени цветове — като червено например — червени долни кимона или домашни облекла, а тия глупаци от Бакуфу не прибавят до никакви наказания. Щом вземем властта, ще си платите.

Хайде, стари глупако, мини към същността. Не мога да си изгубя цялата вечер, нито пък ще се опозоря аз да ти задавам въпроса. Имам още уроци за учене и ще се опитам да прочета една нова книга.“

— Бих могъл да се грижа за твоите интереси — многозначително заяви Хирага.

Шоя му благодари повторно.

— Съобщението се отнася за девойката, която те интересуваше. Преди четири дни призори господарят Йоши тайно е напуснал Киото с малък отряд от войници, но е бил предрешен като един от тях. И тя е тръгнала заедно с отряда... Добре ли се чувствува, Отами-сама?

— Да, моля те, продължавай — рече Хирага, — продължавай, шоя.

— Разбира се. В отряда на кон е била и куртизанката Койко заедно с момичето, което е новата *й мейко* и...

— Новата *й какво*? — ахна Хирага. Името Койко заедно с всичко, което то заключаваше в себе си, отекна из всички кътчета на съзнанието му.

— Моля, да ти предложа ли още чай или саке? — запита шоя, като забеляза въздействието, което вестта оказа върху госта му. — Или гореща кърпа? Или да поръчам...

— Не, продължавай — рече Хирага гърлено.

— Няма кой знае какво. Сигурно си чувал, че Койко е най-прочутата куртизанка в Йедо и сега е придружителка на господаря Йоши. Момичето било изпратено при нея преди десет дни.

— От кого?

— Все още не знаем, Отами-сама — отвърна шоя, за да запази това сведение за друг път. — Изглежда, Койко е приела момичето за своя *мейко*, след като то е било разпитано и одобрено лично от господаря Йоши. Тя е единствената жена в отряда, освен господарката си. Казва се Сумомо Фуджакито.

Нямаше грешка. На Хирага му идваше да закрещи. Точно с това измислено име я бе нарекъл Кацумата. Значи той я е изпратил в това гнездо на оси. Но защо?

— По кой път е тръгнал господарят Йоши?

— Придружават го четиридесет самураи на коне, но не носят знамена. А самият господар Йоши, както вече споменах, е предрешен. Измъкнали са се от Киото призори преди три дни и са се отправили по Токайдо. Моите повелители предполагат, че са тръгнали за Йедо. — Шоя скри изумлението си при вида на страстното изражение, изписано върху лицето на младежа.

— Ускорен преход ли казваш? И кога ще стигнат в Канагава? — Това бе последната попътна спирка преди Йедо. — След десетина-дванайсет дни?

— Ах, да, сигурно си прав, макар че с две жени... В моето съобщение се казва, че и двете яздили... ох, това вече го споменах... И, да, забравих, господарят Йоши бил предрешен като обикновен ашигари. Да, навярно ще пристигнат в Канагава точно тогава.

Замаян, Хирага отпи още sake, но почти не усети вкуса му; прие да му налеят нова чаша, благодаря за сведенията, каза, че ще видят на следващия ден, и пое към бордия в селото, който делеше с Акимото.

Навън уличките бяха тихи. Дюкянчетата бяха затворили по свечеряване. Светлинните иззад шоджи правеха хижите и бордите привлекателни. Изтощен и развълнуван от новината, Хирага свали цилиндъра си и разроши коса, почеса се по главата, все още непривикнал към европейската си прическа. Панталоните и жилетката вече почти не го притесняваха, дори бе доволен; задето го пазеха от студа през този сезон. Енергичното почесване ни най-малко не намали объркването и главоболието му. Затова приседна на най-близката пейка — заради панталоните му бе трудно да приклекне — и се загледа в небето.

Койко! Спомняше си двета пъти, прекарани с нея — веднъж за една вечер и втория път — за цяла нощ. Ийе, бе се оказало скъпо, много скъпо, но си заслужаваше парите. Кацумата го бе уверен, че никога повече няма да усети такава кожа, толкова копринена коса и подобно ухание. Нито пък ще види подобен мил, нежен смях в женски очи, нито пък ще изпита пределната, пламенна топлина, от която ти се иска да умреш — такова удоволствие ти доставяла.

— Ах, Хирага, да може човек да умре тъкмо тогава — бе възкликанал Кацумата, — на върха, и да отнесе това усещане отвъд — ако има отвъдно, би било върховно съвършенство. А ако не съществува отвъдното, да е сигурен, че при скока в нищото е изпитал вълшебството. Да умреш в апогея навярно придава цялостност и завършеност на живота!

— Така е, но какво прахосничество — защо я подготвяш за господаря Йоши?

— Защото той е главният ключ към *соно-джой* — за или против девиза ни. Защото тя е единствената от моите познати, която може би ще го омае и по този начин ще го привлече на наша страна или пък ще има възможността да го изпрати на оня свят. Той би станал ключ към *соно-джой* — за или против девиза. Нека това си остане наша тайна с теб. Разбира се, Йоши и така, и така ще умре, когато ние решим.

Значи Кацумата е изпратил Сумомо да послужи за кама на делото им? Или за да предпазва Койко от предатели или дори самия Йоши от вътрешен изменник?

Толкова въпроси и нито един отговор.

Хирага стана и продължи. Главата го болеше повече от друг път. Утре Акимото заедно с Тайра щеше да се качи на военен кораб. Той също бе помолил да се присъедини към тях, но Тайра му отказа:

— Толкова съжалявам. Сър Уилям позволи само на твоя приятел господин Сайто. Никакво оръжие. Доколкото разбирам, неговото семейство са най-големите корабостроители в Шимоносеки, а?

— Да, Тайра-сама. Семейството на баща му.

— Но нали на самураите не е разрешено да се занимават с търговия?

— Точно така, Тайра-сама — побърза да го увери Хирага. Този негов ученик бе прекалено схватлив и лъжата трябваше да прозвучи убедително. — Но много самурайски семейства се договарят с лихвари и производители на лодки да вършат работа, нали? Този приятел от важно морско семейство.

Преди една седмица Хирага бе отворил дума за Акимото, поднасяйки тази измислица по време на поредната си безкрайна среща със Сър Уилям; обикновено той стоеше и отговаряше на въпросите на водача на гай-джин, но в замяна не научаваше почти нищо.

— Негово име Сайто, Сър Уилям, богато семейство. Той дошъл тук, иска види голяма Британска военна флота. Чул славни истории за славна Британска флота. Може вие и той произвежда заедно, направите голяма корабна фабрика.

Общо взето, това не беше лъжа. Поколения наред прадедите на Акимото бяха живели в рибарско селище. Те бяха едното от трите семейства ашигари там и играеха ролята на пазители на реда за бащата на Хирага — глава на живеещото в съседство семейство на хиразамураи. Самият Акимото винаги се бе интересувал от морски и военни кораби. Бащата на Хирага бе уредил Акимото да постъпи в самурайското училище в Чошу, като му заръча да научи възможно най-много от холандския моряк — техен учител там, тъй като много скоро даймио Огама щеше да се нуждае от офицери за своите кораби в Чошу, които да ръководят флотата му.

— И耶, братовчеде — възклика Акимото завчера, — чак не ми се вярва, че си ги убедил да ме допуснат до военните си тайни!

Хирага въздъхна. Бе забелязал, че всичко, свързано с „търговия“, непосредствено приковаваше вниманието на гай-джин. От поезия не се интересуваха въобще, от краснопис — също, донякъде — от изковаване на саби, политиката ги увличаше дотолкова, доколкото засягаше търговията, но вероятността да продадат нещо с печалба — все едно какво: кораб, оръдие, чаша, нож или парче коприна — предизвикваше незабавни резултати. „Те са по-лоши и от най-богатите лихвари! Те се хранят с пари.“

Снощи Акимото си бе сръбнал повечко — нещо рядко за него — и бе отворил приказка за парите, за гай-джин и какво означава да се навърташ край тях.

— Ти излезе прав, Хирага, това наистина е една от техните тайни: те обожават парите. Парите! Много си хитър, щом успя толкова скоро да го надушиш! Виж това куче шоя! Погледни как целият се превръща на слух, щом заговориш какво са ти казали Тайра или онова другото куче гай-джин за мръсните си търговски похвати, как изтръгват пари от останалите по какъвто и да било начин и наричат това печалба. Сякаш „печалба“ е никаква прилична дума. Те се изяждат един другого като въшки. Щом ти отвориш приказка за пари, тая стара рибешка глава шоя изважда най-доброто си саке, та да те насычи да говориш още и още! Ами да! И той е точно като тях, тачи парите,

прекланя се пред тях, събира ги от нас, самураите, и заради него ние с всяка изминала година затъваме все повече в дългове, а той не създава нищо, нищо! Трябва да го убием и да направим каквото искаше Ори — да подпалим тая смрадлива помийна яма...

— Я се успокой! Какво ти става?

— Няма да се успокоя, жадувам за действие, за бой, за нападение! Уморих се да седя и да чакам. — Акимото се бе зачервил, дишаше тежко, а очите му бяха кървяси, и то не само от пиенето. Той стовари огромния си юмрук върху татамите. — До гуша ми дойде да те гледам как учиш по цели нощи, заврят глава в книгата. Ако не внимаваш, ще си развалиш очите и ще се отучиш да въртиш сабята, и тогава с теб е свършено. Тук сме, за да ги нападнем. Искам соно-джой сега, не после!

— Колко пъти да ти повтарям — без познания и търпение... И ти ставаш като Ори и като оня глупак Шорин. Защо си се разбързал толкова да си наврещ главата в гаротата на наказателните отряди?

— Не съм и... Ийе, Хирага, прав си. Моля те да ме извиниш, но... — Думите му загълхнаха и Хирага го видя, че пие още саке.

— Я ми кажи истината — какво всъщност те беспокои?

Акимото се подвоуми.

— Имам вести от баща си... — Говореше колебливо, но скоро думите сами рукаха от устата му. — Писмото му дойде чрез мама-сан от Канагава... В селото върлува глад. В цялата област е така. И твоето семейство е засегнато, толкова съжалявам да ти го съобщя. Двама от невръстните ми братовчеди са умрели. Трима мои чичовци са се отказали от самурайския си ранг и от сабите си — от сабите, с които са се били при Секигахара. Продали са ги, за да изплатят частично дълга си към лихваря. И са станали рибари — тоест от зори до здрач плетат мрежи за собствениците на лодки за по няколко медни гроша! Томико, тя е моя братовчедка вдовица, била принудена да продаде момиченцето си на посредник за купуване на деца. Получила достатъчно, за да изхранва останалото си семейство половин година — двамата си синове и сакатия си баща. След една седмица сложила парите в никакъв чайник, та моята майка да ги намери, и се хвърлила от скалата. В предсмъртното си писмо казва, че сърцето й се късало, задето е продала собственото си дете, но парите щели да помогнат на семейството, а не да се пилеят по още една безполезна уста...

Сълзите се стичаха по лицето му, но в гласа му не се долавяше ридание или хълцане, а само гняв.

— Такова хубаво момиче, такава добра съпруга беше на моя приятел Мурай — помниш го, нали, един от нашите ронини от Чошу, който загина при нападението на *тайро И?* Казвам ти, братовчеде, ужасно е да си самурай, щом нямаш престиж, възнаграждение и няма къде да отидеш. А да си ронин е още по-лошо. Въпреки това аз... И тук си прав... Май ще трябва да подражаваме на смрадливите гайджин, ако искаме военни кораби. Дори и аз зная, че те не растат в оризовите полета. Ще намерим начин да се сдобием с тия гнусни пари и да действаме като гнусните лихвари — търговци на ориз. Смърдящи пари, смърдящи гайджин, смър...

— Стига — скастри го Хирага и му подаде нова манерка. — Ти си жив, работиш за соно-джой, утре ще се качиш на военен кораб, за да се учиш, това е достатъчно, братовчеде.

Акимото вдървено кимна и изтри сълзите си.

— Някакви други новини? За баща ми, за семейството ми?

— Ами... прочети сам.

Хирага пое писмото:

„Ако Хирага е с теб, предай му, че семейството му бедства, майка му е болна, нямат пари и не им отпускат заем. Ако намери начин, нека им изпрати малко или да им уреди заем — така ще им спаси живота. Баща му естествено никога няма да го помоли сам. Предай му и че бъдещата му съпруга още не е пристигнала и баща му се беспокои за нея.“

„Нищо не мога да направя за тях“ — нещастно си мислеше Хирага, докато приближаваше скривалището им в селото. Нощният вятър се усили, зашумоля из тръстиковите покриви. Застудя.

„С нищо не мога да им помогна. Смърдящи пари! Акимото е прав. Май ще трябва да приложим плана на Ори в действие. Нощ като тази е най-подходяща. Ще подпалим една-две хижи, а вятърът ще пренесе пламъците от къща на къща и ще раздуха огромен пожар. Защо не още сега? И тогава смрадливите гайджин ще се качат на

корабите си и ще отплават. Наистина ли? Или само се заблуждавам и нашата карма е те да ни унищожат?

Какво да правя?

Кацумата винаги е казвал: «Съмняваш ли се, действай!»

Ами Сумомо? На път за Йедо? — Пулсът му се ускори, но дори мисълта за нея не го избави от угризенията на съвестта за семейството му. — Ще се оженим сега, тук, докато все още има време. Невъзможно е да се приберем у дома — пътуването ще трае месеци, а е от жизнено значение да бъдем тук. Баща ми ще разбере.

Ще разбере ли наистина? Жизненоважно ли е да сме тук, или просто се самозалъгвам? И защо Кацумата е настанил Сумомо при Йоши? Не би я изложил на опасност току-тъй.

Нищо! Аз съм едно нищо! От нищо в нищо: отново глад, пари няма, заеми няма и не мога да им помогна. Докато соно-джой не победи, не можем нищо да направим...“

И неочеквано сякаш някаква завеса се съзнателно отвори пред очите му и Хирага си спомни как Джейми му бе обяснявал някои страни от търговията на гай-джин, които го бяха потресли. Само след няколко мига той отново потропа на вратата на шоя и вече седеше срещу него.

— Шоя, струва ми се, че трябва да ти спомена нещо, та да успееш да се подготвиш. Май убедих специалиста по търговските дела на гай-джин да те приеме в голямата си къща вдругиден сутринта и да отговори на въпросите ти. Аз ще ти превеждам.

Шоя му благодари и се поклони, за да скрие радостта си.

Хирага продължи със сладникав глас:

— Джами Мъкфей ме предупреди, че според обичая на гай-джин трябва да се плати за това, както и за всички сведения, които ти е дал досега. Стойността им се равнява на десет коку. — Той назова защеметяващата сума, като че ли ставаше дума за подаяние, и видя как шоя пребледня, но не избухна — нещо, което Хирага бе очаквал при подобна лъжа.

— Невъзможно — сподавено рече старият човек.

— И аз така му казах, но той твърди, че ти като търговец и банкер ще разбереш колко ценни са неговите сведения и че дори щял да помисли... — Хирага отново се овладя — дори щял да подпомогне шоя да започне някаква първа по рода си работа по начина, по който гай-джин работят с други страни.

Това също бе донякъде вярно. Мъкфей бе споделил с него, че проявява интерес да се срещне и поговори с някой японски банкер. Хирага бе попреувеличил значението и положението на шоя в Гиокояма. Джами го бе уверен, че ще го приеме по всяко време и че съществуват всякакви възможности за сътрудничество.

Хирага наблюдаваше шоя, развеселен от откровената му радост при вероятността да използва познанията на Мъкфей за печалба и пръв да се заеме с подобна работа. „Много е важно да си пръв — бе му обяснил Джами, — твоят японски приятел ще разбере това, стига наистина да е поне малко делови човек. Няма нищо по-лесно аз да му предам нашите търговски умения, а той — вашите японски умения и знания.“ На Хирага чак му се бе завило свят от усилие да осъзнае какво му говори Мъкфей.

Остави шоя да мечтае и да се тревожи:

— Макар и да не разбирам от търговски дела, шоя, бих могъл да го убедя да снижи цената.

— Ох, дано успееш, Отами-сама, та да доставиш удоволствие на беден стар човек като мен, който е само един скромен служител на Гиокояма; пък и все едно ще се наложи да поискам разрешение от тях, за да платя каквото и да било.

— Може да я намаля до три коуки.

— Навярно половин коку ще е достатъчно.

Хирага се прокле наум. Бе забравил първото златно правило на Мъкфей, както той самият го наричаше: „Докато водиш преговорите, бъди търпелив. Винаги можеш да съмъкнеш, но никога не качвай отново. И никога не се бой да се престориш, че се смееш, плачеш, пишиш или се правиш, че си тръгващ.“

— След като иска десет, не вярвам Мъкфей да съмъкне под три.

— И половин е много.

Ако носеше сабя, Хирага щеше да грабне дръжката и да изръмжи: „Три или ще ти отсека мръсната глава!“ Вместо това кимна тъжно:

— Да, прав си — и понечи да стане.

— Може би моите повелители ще се съгласят на едно коку.

Хирага вече бе стигнал до вратата.

— Толкова съжалявам, шоя, ще се опозоря, ако взема да се пазаря за толкова евтина...

— Три. — Шоя се бе зачервил.

Хирага отново седна на мястото си. Трябаше му време, докато се приспособи към този нов свят.

— Ще се опитам да го склоня за три. Времената са тежки. Току-що научих, че в моето село в Чощу върлува глад. Ужасно, нали? — Забеляза как шоя присви очи.

— Да, Отами-сама. Скоро навсякъде ще настъпи глад, дори и тук.

Хирага кимна:

— Така е. — Замълча и изчака тишината да се сгъсти. Мъкфей му бе обяснил колко ценно е мълчанието при преговори. Да си затвориш устата в подходящ момент означавало да обезоръжиш противника, тъй като преговорите са схватка като всяка друга, и да го принудиш към отстъпки, за каквито не си и сънувал.

Шоя усети, че се е хванал в капана, но не бе в състояние да прецени мащабите на този капан, нито пък каква цена да заплати. Досегашните получени от него сведения десеторно надвишаваха исканото количество. „Но бъди предпазлив... този човек е опасен, този Хирага. Отами-сама, схваща прекалено бързо, може би казва истината, а може би не, може да е лъжец, а може и да не е. И тъй да е, по-добре да имаш коварен самурай на своя страна, отколкото да ти е враг.“

— Приятел в нужда се познава. Гиокояма навярно може да уреди малък заем, за да помогне. Както вече съм споменавал, Отами-сама, твоят баща и семейството ти са уважавани и ценни клиенти.

Хирага преглътна ядните думи, които би избълвал при обикновени обстоятелства заради толкова явното снизходъжение на шоя.

— Това ще надмине всичките ми очаквания. — Самураят налучкваше път в този нов за него свят на печалби и загуби, в който печалбата за един бе загуба за друг. Мъкфей многократно му го бе обяснявал. — Оценявам всичко, което могъщата Гиокояма би сторила. Но най-важното е да се побърза. Те ще разберат ли това?

— Ще стане незабавно. Ще го уредя сам.

— Благодаря, а не биха ли могли да вземат предвид един солиден заем и освен това еднократно дарение вместо възнаграждение от, да речем, едно коку... — забеляза, че в очите на събеседника му пламна

гняв, който той набързо прикри, и се запита дали не е прекалил — за услуги, оказани от семейството.

Отново настъпи тишина. Най-сетне шоя се обади:

— В миналото... и за в бъдеще.

Погледът на Хирага се вледени, както и на шоя, макар и двамата да се усмихваха. И тъй като все още се намираше в новия свят, не извади малкия револвер, който вече постоянно носеше у себе си, и не го застреля за грубостта му.

— Разбира се. — И медено добави: — До вдругиден, нали?

Шоя кимна и се поклони:

— Дотогава, Отами-сама.

Щом веднъж се озова навън, скрит от нощната тъмнина, Хирага си позволи да тържествува. Цяло коку и заеми! А сега как да обмени трите коку, които гай-джин Мъкфей не бе и помислял да иска, нито пък се нуждаеше от тях, как да ги превърне в истински ориз или в истински пари, за да изпрати и тях на баща си?

„Толкова много срещу толкова малко“ — въодушевено си помисли Хирага и в същото време се усети омърсен — дощя му се да се изкъпе.

— А, адмирале — примоли се Малкълм Струан, — може ли да разменим две думи насаме?

— Разбира се, сър. — Адмирал Кетърър с мъка се изправи на крака. Бе един от двадесетте гости, които все още седяха на масата в голямата приемна на Струан, обединени от портвайна, който Анжелик ги бе оставила да пият. Кетърър бе с вечерна униформа, с бричове, бели копринени чорапи и обувки със сребърни катарами. Изглеждаше по-червендалест от обикновено, тъй като с наслада бе погълнал силно подлютената чорба, пущената риба, двойни порции от говеждото печено и месното суфле с картофи, печени в мазнината на месото, както и зеленчуци, докарани от Калифорния, пилешка и фазанова баница, няколко пържени свински наденички, последвани от калифорнийски сладкиш от сушени ябълки, полят с прочутата вече сметана на Търговската къща, а като завършек на всичко — полетите с разтопено сирене препеченирезени хляб. Пиха шампанско, шери, бордо — „Шато Лафит“ от 1837 година, годината, в която кралица

Виктория се бе възкачила на трона, — портвайн и мадейра: — Май имам нужда от гълтка чист въздух.

Малкълм го поведе към двойните врати. Вкусната храна и виното бяха притъпили болката му. Навън бе мразовито и ободряващо след задухата в помещението.

— Пура?

— Благодаря.

Главният прислужник Чен се навърташе зад тях с кутията. След като им запали пурите, той сякаш се разтвори в дима и изчезна.

— Видяхте ли писмото ми в днешния „Гардиън“, сър?

— Да, да, видях го, в по-голямата си част бе добре написано — отвърна Кетърър.

Малкълм се усмихна:

— На събранието следобед то разгневи гнездото на осите и ако смятате това за някакъв показател, значи е успяло да изрази мнението ви доста добре.

— Моето мнение ли? По дяволите, надявам се, че то е и ваше.

— Разбира се, разбира се. Утре...

Кетърър рязко го прекъсна:

— Много се надявах, че след като споделя едно напълно правилно и нравствено становище, човек с вашите несъмнени възможности и влияние поне най-малкото официално ще поеме инициативата и ще обяви за незаконна всяка контрабанда на всички кораби на компания Струан и щеше да е приключил веднъж завинаги с това.

— Контрабандата вече е забранена, адмирале — отговори Малкълм. — „Бавно, но славно“ — така трябва да се действа. След месец-два ние ще станем большинство.

Адмиралът само вдигна гъстите си вежди, изпусна кълбо дим от пурата и насочи вниманието си към морето. Флотата изглеждаше внушителна от запалените на мачтите светлини.

— Май тая нощ или утре ще се разрази буря. Не е подходящо за увеселително пътуване, нито пък за една дама, струва ми се.

Малкълм разтревожен вдигна очи към небето и подуши вятъра. Нямаше признания за опасност. Тъй като времето утре бе основната му грижа, той най-подробно се бе осведомил по въпроса. За негова радост прогнозата за последните няколко дни предсказваше спокойно море и

попътен вятър. Марлоу го бе потвърдил преди вечерята и макар все още да не бе получил окончателно съгласие за отплаване или пък да бе съучастник в истинската причина, поради която Малкълм трябваше да се озове на борда заедно с Анжелик, що се отнасяше до него, капитана, пътешествието бе сигурно.

— Такава ли е вашата прогноза, адмирале? — запита Малкълм.

— На мяя метеоролог, господин Струан. Той ме посъветва да отменя всички утрешни изпитания. По-добре ще е да се подгответим за приближаване към Йедо. А? — добави Кетърър с прозрачно добродушие.

— Аз съм против Йедо да се изравнява със земята — разсеяно му отговори Малкълм, докато съзнанието му бе заето с тази нова и неочеквана грижа — с фалшивия отказ на адмирала да признае значението на писмото му, за което той самият бе уверен, че ще е повече от задоволително.

„Всичко върви прекрасно, като изключим тоя негодник“ — мислеше си младежът, обуздавайки своя гняв. Опитваше се да намери решение на дileмата. „Буйният облак“ бе пристигнал точно навреме и стоеше на рейд за разтоварване. Капитан Стронгбоу вече бе уведомен за новата тайна заповед да отплава в сряда по ново разписание. Едуард Горн също бе известен да предаде информацията относно Брокови веднага след като дуелът приключи.

— И аз съм против — рече адмиралът. — Нямаме официални наредждания да започнем война. Любопитен съм какви са вашите основания.

— Да убиваш стършел с чук е не само глупаво, но може да ти докара маясъл.

Кетърър прихна:

— По дяволите, добре речено, Струан. Маясъл, а? Пак философията на твоя китаец, а?

— Не, сър, това е Дикенс. — Малкълм поизпъна гръбнака си и отново се приведе над своите бастуни. — Ние с Анжелик ще се радваме, сър, да се качим утре на „Пърл“ с капитан Марлоу и за известно време да се отдалечим от сушата. — „Небесния“ го бе посъветвал за по-сигурно да постъпи като родителите си, чиято женитба бе ставала в открито море между Макао и Хонконг. — С вашата благословия естествено.

— Ще се радвам, ако Търговската къща поеме инициативата в. Япония. Очевидно е, че нямате много време. Предполагам, че десет дни ще са ви достатъчни, за да предприемете практически стъпки. Смятам, че „Пърл“ и Марлоу утре ще са нужни на флота. — Кетърър се извърна да си върви.

— Почакайте. — Малкълм все повече се беспокоеше. — Да речем, че още сега обява пред всички присъстващи тук, че ние... ние прекратяваме всякакви доставки на оръжие в Япония. От днес. Това ще ви удовлетвори ли?

— Въпросът е дали това ще удовлетвори вас. — Адмиралът се наслаждаваше да гледа как човекът, олицетворяващ всичко презирano от него, се гърчи на въдичката. — Дали?

— Какво... какво трябва да направя и да кажа, сър?

— Не е моя работа да въртя вашата „търговия“. — Кетърър произнесе думата с присмех и тя прозвуча като псувня. — Струва mi се, че онова, което е добро за Япония, е добро и за Китай. Ако обявите търговията с оръжия за незаконна тук, защо да не сторите същото и в Китай с всички ваши кораби? Същото се отнася и за опиума.

— Не мога — отвърна Малкълм. — Това ще ни разори. Търговията с опиум не е забранена, а и двете са законни...

— Интересно. — В гласа му отново прозвуча сарказъм. — Благодаря ви за прекрасния обяд, господин Струан, прекрасен както винаги. Ще ме извините ли, имам много работа утре.

— Почакайте! — разтреперан викна Малкълм. — Моля ви, моля ви, помогнете ми. Утре е много важен ден за мен. Кълна се, че ще ви поддърjam във всичко. Ще взема инициативата върху себе си, но ви моля да mi помогнете за утре. Моля.

Адмирал Кетърър сви устни, готов да приключи този безсмислен разговор. „Туйто! Макар да няма съмнение, че не е зле да се възползвам от поддръжка сред тия калпазани, ако дори и една десета от злословията, изприказвани на скапаното им събрание, се окаже вярна. Този май не е чак толкова лош, но как да му се доверя... и все пак, сравнен с останалите, сравнен с онова чудовище Грейфорт?“

— Кога е дуелът ви?

Малкълм се канеше да му каже честно, но се въздържа.

— Ще ви отговоря, щом искате, сър, пък и запомних какво mi казахте за дуелирането, но най-малко две поколения в моето семейство

са се отнасяли много сериозно към въпросите на честта и аз не искам да остана назад. Това е традиция, както е и с флота, предполагам. Голяма част от обаянието на Кралския военноморски флот се дължи тъкмо на традициите и на честта, нали?

— Без тях Кралският флот нямаше да е Кралският флот. — Кетърър отново дълбоко всмукна от пурата си. „Този млад непрокопсанник поне разбира за какво става дума. Слава Богу, макар че това няма да наклони везните в негова полза. Истината е, че майката на този клет глупак има всички основания да не одобрява брака му — момичето е доста хубавичко, но едва ли е за него, от лошо коляно е, типична французойка. Аз му правя услуга.

Наистина ли?

Я си спомни Консуела ди Маркос Перес от Кадис!“

Бе я видял за пръв път като юнкер на „Ройъл соврин“ по време на посещенията на вежливост в пристанището. В края на краищата Военноморското министерство му отказа разрешение да се ожени за нея. Баща му също се противопостави, а когато най-сетне Кетърър се сдоби със съгласието и на двете страни и хукна да ѝ иска ръката, тя вече се бе сгодила. „И тя бе католичка“ — помисли си тъжно адмиралът. Той все още я обичаше въпреки изминалите години.

„Католичка — всички се побъркваха от това, както и майката на Струан, бас държа. Като че ли има някакво значение... Макар че Консуела бе от добро семейство, а не като това момиче тук. Да, все още я обичам. След нея не съм обичал никого. Не ми се е приисквало да се оженя, след като я загубих. Някак си не можах. Е, все пак ергенството ми даде възможност да вложа всичките си сили във флота, тъй че животът ми не мина съвсем напразно.

Наистина ли?“

— Ще пийна още една чаша портвайн — рече Кетърър. — Тя ще ми отнеме десет-петнайсет минути. Можеш ли за десет-петнайсет минути да поемеш инициативата в свои ръце, а? Как ще го направиш?

41.

Горн изтича надолу по стълбите на Струанови навън в нощта след потъналите в оживен разговор гости, облечени топло и притискащи шапките си да не ги отвее вятърът. Неколцина от тях ги очакваха прислужници с лампи, та да ги съпроводят до домовете им. Той любезно, но припряно пожела на всички лека нощ и се отправи към съседната къща на Брокови. Там стоеше на стража висок сикх с тюрбан, който го поздрави и зяпна от изумление, докато Едуард взе стъпалата по две наведнъж и почука на вратата на Грейфорд.

— Кой е?

— Аз съм, сър, Едуард. Извинете, но е важно.

Чу се раздразнен ропот. После резето се отмести. Показа се Норбърт с разчорлена коса, с нощница, нощна шапка и къси чорапи за спане.

— Какво има, по дяволите?

— Струан. Току-що съобщи, че от днес слага под забрана всяка възможност за търговия с оръжия и опиум в Япония и ще заповядва същото по цяла Азия и в Китай.

— Ти майтап ли си правиш с мен?

— Няма шега, господин Грейфорд, сър. Случи се на вечерята. Съобщи го пред всички само преди миг — пред Сър Уилям, пред повечето чужди посланици, пред адмирала и Дмитрий. Ето и точните му думи, сър: „Искам да направя официално изявление. Като се придържам към днешното си писмо в «Гардиън», реших, че отсега нататък нашите кораби няма да превозват оръжие и опиум, нито пък Струанови ще търгуват с тях тук и в Китай.“

Норбърт прихна да се смее.

— Я влез. Това заслужава да се полее. По този начин Струанови отпадат от търговията. И превръщат нас в Търговска къща. — Грейфорд подаде глава в коридора и се провикна към главния прислужник: — Лий! Шампанско бърже-бърже! Влез, Едуард, и

затвори вратата. Духа и е толкова студено, че даже топките на бронзова маймуна ще замръзнат.

Той увеличи светлината на петролната лампа. Спалнята му бе просторна, с огромно легло с балдахин, на пода бе постлан килим, а по стените висяха маслени рисунки на клиперите на компания Брок. Флотата им бе по-малка от тази на Струанови, но затова пък пароходите им бяха почти двойно повече. Някои от платната бяха пострадали от пожара, а и таванът все още не бе напълно ремонтиран. По нощните шкафчета лежаха купчини книги, а една бе разтворена на леглото.

— Горкото копеле — наистина е обречено — изкиска се злорадо Норбърт. — Първата ни работа е да отменим дуела, трябва ни жив. Сега вече... — Усмивката му се стопи. — Я почакай малко, какви ги говоря! Всичко това е буря в нощно гърне. Той е толкова тай-пан на Струанови, колкото и аз. Ти си един глупак — няма никакво значение какви ги приказва той, а и майка му, дето все дудне цитати от Библията, колкото и да иска, не би могла да приеме, никога няма да се съгласи — та те ще се разорят.

Горн се усмихна:

— Не мисля.

Норбърт го изгледа строго:

— А?

— Тя ще се съгласи.

— О, така ли? Защо?

— Тайна.

— Каква тайна? — Норбърт хвърли поглед към вратата. Лий, възрастен кантонец с дълга, дебела плитка, облечен в спретната ливрея, с бяла жилетка и черни панталони, се заклатушка в стаята с чаши, шампанско в кофичка с лед и с чиста кърпа, преметната през ръката му. За секунди сервира. Когато вратата се затвори подире му, Норбърт вдигна чашата си: — Наздраве и смърт на всички Струанови. Каква е тая тайна?

— Бяхте ми заръчали да се сприятели с него. Така и сторих. Той вече ми се доверява. Първо...

— Наистина ли?

— До известна степен, но нещата се подобряват с всеки изминал ден. И тъй, първо — за тази вечер. Написал е писмото и направи

подобно съобщение, за да се подмаже тайно на адмирала.

— Какво?

— Може ли? — Горнт махна с ръка към шампанското.

— Разбира се. Седни и ми обясни какво искаш да кажеш.

— Малкълм се нуждае от съгласието на адмирала да се качи на „Пърл“ утре и по тази прич...

— За какво, по дяволите, говориш?

— Случи се да чуя поверителния им разговор. Те излязоха на терасата след вечерята. Аз в това време разглеждах някои от картините му — бях забелязал няколко платна на Аристотъл Куонс — и, ами... гласовете им се чуваха добре оттам. — И Горнт почти дума по дума предаде разговора между Малкълм и адмирала. — Кетърър завърши с думите: „Да видим какво можеш да направиш за десет-петнайсет минути.“

— И това ли е всичко? Не споменаха ли какво става на борда и кое е важното, свързано с „Пърл“?

— Не, сър.

— Чудно, много чудно. Какво би могло да бъде?

— Не зная. Цялата вечеря бе странна. Докато се хранехме, улавях как Струан от време на време хвърля поглед към адмирала, но нито веднъж не успя да улови неговия. Изглеждаше, сякаш адмиралът умишлено го избягва, без това да си личи много-много. Ето какво събуди любопитството ми, сър.

— А къде седеше адмиралът?

— До Анжелик, на почетното място от дясната ѝ страна. А Сър Уилям — отляво. Би следвало да е обратното. И това е странно, нали? Аз седях до Марлоу. Той не откъсваше очи от Анжелик и приказваше скучни неща за военноморския флот, но нито дума за каквото и да било пътуване утре, макар от думите на Струан да останах с впечатлението, че то е било запланувано отдавна и се очаква само съгласието на адмирала. След като Кетърър си тръгна, върнах разговора си с Марлоу към утрешния ден, но той ми каза само: „Може да отплаваме на изпитания, друже, стига адмиралът да разреши. Защо питаш?“ Отговорих му, че обичам корабите, и го помолих да ги съпроводя. Марлоу се засмя и ми обеща да уреди някое друго пътуване. После и той си тръгна.

— И не каза нищо за Струан и за момичето?

— Не, сър. Нали ви обясних — не откъсваше очи от нея.

— Заради циците ѝ — измърмори Норбърт. — Какво стана, след като Струан направи своето съобщение?

— Отначало настъпи тишина, после се вдигна врява, посипаха се въпроси, смехове, дюдюкане. Марлоу и останалите флотски офицери го посрещнаха с одобрителни възгласи, но повечето присъстващи се разгневиха. Макфей пребледня като платно, Дмитрий едва не заплю Струан, а Сър Уилям се втренчи в него и поклати глава, сякаш горкото момче е станало предмет на съжаление. Аз се бях вторачил в Кетърър. Той така или иначе не се издаде с нищо и каза на Малкълм само: „Интересно.“ Веднага се изправи, благодари за вечерята и си отиде. Струан се опита да го спре, взе да го разпитва за утре, но адмиралът или не го чу, или се направи, че не го чува, излезе и остави Малкълм разтреперан. В същото време, сър, всички говореха едновременно, без да се изслушват един друг, като на китайски пазар. Повечето ввесени крещяха на Струан, че е откачил, как щели да поддържат търговията — все очевидни и верни неща.

Норбърт допи чашата си. Горнт понечи да му налее още, но Грейфорд поклати отрицателно глава:

— Тая лимонада не я пия преди сън, щото пърдя от нея. Налей ми едно уиски — бутилката е ей там. — Тя се намираше на бюфета — дъбов, очукан, със стар морски часовник върху него. — Какво има на борда на „Пърл“, че напира толкоз?

— Не зная.

— Какво направи Струан, след като Кетърър си тръгна?

— Просто седна, отпи голяма глътка и се загледа в пространството. Разсеяно се сбогуваше с гостите, които тръгнаха да се разотиват, и дори не обръщаше внимание на Анжелик — нещо съвсем необично за него. Що се отнася до нея, тя се озърташе ококорено — по изключение не бе в центъра на вниманието и очевидно не разбираше какво става. Ето защо предположих, че Струан и на нея не е доверил тайната си. Реших, че е най-добре да ви известя, и затова си тръгнах.

— Спомена за никаква тайна. Каква е тя, а? От къде на къде тая стара кучка Тес Струан ще се реши на търговско самоубийство?

— Заради замисъла на Сър Морган, сър.

— Какво?

— Заради Сър Морган. — Горнт се ухили широко. — Преди с вас да отплаваме от Шанхай, той ми повери скришом, че те с господин Брок са замислили и вече довеждат докрай някакъв проект, който ще разори Струанови и ще ги довърши веднъж завинаги. Каза ми, че всичко се въртяло около хавайската захар, банка „Виктория“ и...

— А? — Норбърт се втрещи. Сър Морган настояваше да не запознават Горнт с подробностите около удара и му бе заръчал той също да си мълчи: „.... макар че на момчето можем да се доверим. Да, и няма нищо лошо, ако се помотае около Струан и приближените му, та белким подочуе нещичко.“ — Морган запозна ли те с подробностите около тая работа?

— Не, сър. Само ми нареди какво да предам на Струан и то да остане в пълна тайна.

— Иисусе Христе. — Норбърт бе изкаран от търпение. — Я по-добре започни от самото начало.

— Каза да не ви запознавам с моята роля, докато не я доведа докрай, докато не осъществя каквото ми е заръчал. Е, изпълних всичко — Малкълм ми поверява тайните си, така че вече мога да ви уведомя. — Горнт отпи от шампанското си.

— Давай по-бързо де!

— Сър Морган ми нареди да разкажа на Струан куп истории. Той смята, че те съдържат достатъчно истина, та да хванем на въдицата Малкълм, а чрез него — истинския тай-пан Тес Струан. Сър, мога смело да заявя, че последният тай-пан Струан здравата е наляпал въдицата. — Горнт набързо предаде на Норбърт същността на разказаното пред Малкълм. Завърши и се засмя: — Ще му предам „секретните подробности“ след дуела, докато отива на кораба си.

— И какво трябва да му кажеш?

Норбърт слушаше много внимателно и тъй като бе запознат с истинските подробности, бе очарован от лукавството на Морган. Ако Тес Струан реагира на лъжливите сведения, това осигуряваше на Сър Морган няколкото седмици, от които се нуждаеше. „Но, сър — бе му казал Норбърт в Шанхай, след като планът бе изложен, — вече става съвсем просто и нямате нужда от допълнително време. Аз ще си свърша работата в Йокохама преди Коледа.“

— Да, ще си я свършиш. Но ние с татко обичаме да се подсигурим отвсякъде, момко, а повечко време ни трябва, за да си

опазим вратовете от бесилката и задниците от пандиза.“

Норбърт потисна тръпките, които го полазиха при мисълта, че може да загази. Е, нямаше да увисне на въжето, но можеше да попадне в затвора за измама, а затворът за дългове със сигурност нямаше да му се размине. „Бива си го тоя шмекер Сър Морган! Съвсем в негов стил — да каже на мен едно, а на Горнт — друго. Но поне ми спести опасността да убия Струан. Значи ме чака Англия и пет хиляди годишно, но пък няма да обера каймака — имение с голяма къща и богатство. Все пак по-добре да отърва кожата, отколкото после да се тюхкам.“

Норбърт въздъхна. „С четири очи гледах да пусна един куршум в Малкълм и да обера каймака“ — помисли си той, а думите на Стария Брок се бяха врязали в паметта му: „Норбърт, тълст кокал те чака, като се оттеглиш. Твойто допълнително възнаграждение ще скочи на пет хиляди гвинеи годишно, ако го пречукаш, на хиляда, ако го раниш тежко, но тежко ти, ако не сполучиш.“

— Морган е хитър, планът е съвсем безопасен — усмихнато рече Грейфорт, а после, за да изпита Горнт, добави нехайно: — Нали така?

— Моля?

— Малките промени са от решаващо значение, нали? — Наблюдаваше младежа много внимателно.

— Извинете, сър, но не зная никакви подробности, освен тези, които ви съобщих и които трябва да предам на Струан.

— Ще пийна още едно уиски. Ти си налей още вино — удовлетворен го покани Норбърт. После известно време пи мълчаливо, за да обмисли всичко. — Ти се дръж все едно нищо не си ми казал. Утре ще отменя дуела. Не мога да си позволя да убия този непрокопсаник, нито пък да го извадя от строя.

— Да, сър, и аз си помислих досущ същото. — Горнт му подаде писмото на Малкълм. Точно такова бе подписал и Норбърт. — Той ми го връчи за вас, но ви предлагам да не отменяте дуела още утре — ще вземе да заподозре нещо. Пък и, току-виж, открием какво толкова има да става на „Пърл“, все едно дали Малкълм ще се качи там или не.

— Да, Едуард, добра идея — изкикоти се Норбърт.

— Значи в сряда Струановото хлапе ще е на път към гибелта си, а?

Горнт се ухили.

— На увеселително плаване, сър. С тяхната Търговска къща ще е свършено, а нашата ще процъфти.

— Тъй, тъй. — Скочът и мисълта за бъдещето сгряха Грейфорт.

— Значи си решил да постъпиш при нас?

— Да, сър, стига да ме одобрите. Сър Морган ми каза, че се иска вашето одобрение.

— Продължавай все така и се смятай за одобрен. Тая вечер си свършил страхотна работа. Лека нощ.

Норбърт пусна резето след Горнт. Преди да се покатери на високото легло, се възползва от нощното гърне и се почувства още по-добре. Чашата му се крепеше на купчина книги и списания върху нощното шкафче, все още наполовина пълна. Настани се на любимите си високи възглавници и взе разтворената книга „Градът на светците“ — разказ на Бъртън^[1] за престоя му сред загадъчните многобрачни мормони в Солт лейк сити, щата Юта — ново откритие на този най-прочут в света пътешественик и изследовател, владеещ трийсет или повече езика, чиито подвизи и наблюдения се следяха с неистов интерес до най-незначителните подробности.

Грейфорт прочете няколко абзаца и ядосано захвърли томчето. „Не е хубава като Поклонение в Ел Медика и в Мека — помисли си той, — нито пък като описание за укриването на езерото Танганайка.

Покрай другото по време на престоя си при мормоните Бъртън, който поощрява полигамията, за която всеки глупак знае, че е правилно нещо, няма-няма, току опише завоеванията си. Достатъчно често го е правил в другите си книги, та старите петли да се наежат. Някои вестници съобщават, че се съвкупявал с тринайсет наведнъж, подарени му лично от Бригъм Йънг, глава на мормонската «Църква на съвременните светци» и губернатор на Юта. Ама че лъжци!

Но, Боже Господи, какъв човек — направил е и е видял повече от всички англичани, взети заедно. Заради него дори изпитваш гордост, че си англичанин. И при цялата си свобода да ходи, където си ще, да живее, както си ще, взе, че се върна в Англия и се ожени за една добра англичанка като всеки обикновен мъж. Естествено, само след месец отново замина и разправят, че бил в някакви неизвестни краища — нейде из индуския Куш или в загадъчната страна на Покрива на света, където живеел заедно със снежните гиганти...“

Норбърт отпи малко от питието си и се замисли за Горнт. „Той младок не е толкова хитър, за колкото се мисли. Всеки ще съобрази какво става на борда на «Пърл» и защо. Кетърър умее да пази тайни, и Дребосъкът Уили също, но Микълмас Туййт — не, нито пък «Небесния», щом си сръбне. Тъй че чух за писмата на Тес Струан — как попречила на Дребосъка Уили, възпряла църквата, всички капитани на корабите си, а чрез Кетърър — и военноморския флот. Само дето тя няма властна флота! А «Пърл» е под командинането на Марлоу. Той може да ги ожени, стига Кетърър да му разреши.“

Грейфорд злорадо се изкиска.

„Но Кетърър ненавижда Струанови, задето продаваха оръдия на пиратите на Белия лотос — също като нас, както и ние сме продавали топове на всеки проклет военен диктатор, дето е поискал, и ще продължим да вършим същото дори Струанови да престанат. И защо не? Всичко си е законно и винаги ще бъде. Парламентът има нужда от оръжейни фабрики, защото с оръжие се върти голяма търговия, а всички правителства харесват войните — защото от войните се прави голяма търговия и преди всичко, защото войните прикриват собствената им шибана некадърност.

Майната им на правителствата!

Кетърър мрази Струанови. При цялото му дебелашко високомерие той не е глупак — за да направи услуга, ще изисква практически резултати. Каквото и да било. Изявленията на тоя глупак с жълто покрай устата не означават нищо — ето защо Кетърър си играе с него като котка с мишка. Може да разреши на Струан и пачаврата му да се качат на кораба, а може и да не разреши, но при всички случаи няма да допусне Марлоу да ги венчае: адмиралът иска да унижи Струан, да го кара да пълзи пред него. При най-малката възможност този мръсник и мен би ме накарал да пълзя и би ме наказал със сто камшика отгоре на това.“

Отпи голяма гълтка от хубавото уиски, настроението му се подобри и той се разсмя: „Значи плановете на Струан младши се осуетяват: никаква венчавка на борда на «Пърл», ами завръщане в Хонконг със или без пачаврата му и хайде в капана заедно с мамчето. Странно, дето трябва да оставя той непрокопсаник жив, след като се надява да обера каймака от Стареца: «... ала, Норбърт, да не вземеш да се изтървеш пред Морган, той е против всякакви убийства. Ще му

се да види младия Струан затънал до гуша в лайна, както и майка му! Запомни ми думата, че иначе ще направя жартиери от червата ти.»

Да отменя ли дуела? Ще си помисля. И то внимателно. Имам нужда от допълнителното възнаграждение.

Колко му е присъщо на Морган да даде тайни напътствия на Горнт, а мен да ме държи в неизвестност. Какво ли още е казал на Горнт, без да ми го каже и на мен? Както и да е, Морган е хитрец. Притежава цялото мъжество и дързост на Стареца, но е по-уравновесен, по-съвременен, никакви щуротии, никакви рискове — нищо от грубостта и коравосърдечието на татенцето си. Морган е истинският ни тай-пан и той ще стане тай-пан на нашата нова Търговска къща. Трябаха му само двайсет години, за да съсипе компанията на Дърк, най-голямата в Азия до ден-днешен.«

Норбърт доволен допи питието си, намали фитила и се намести под завивките с прозявка. „Жалко, че не съм срещал стареца в разцвета му, нито пък *тай-пана* — самия стар Зеленоок дявол, когото единствено дяволските вълни на Големия тайфун, можаха да убият. Какъв късмет, дето тоя млад глупак не е наследил нищо от неговите качества!“

И последният гост си беше отишъл. В стаята останаха само Анжелик, Джейми Макфей и Малкълм. Въглените в огромната камина проблясваха, щом течението от комина ги раздухаше, и след това угасваха. Малкълм мълчаливо се взираше в огъня и въображението му рисуваше картини в жаравата. Анжелик седеше на ръчката на креслото му. Чувстваше се объркана. Макфей се бе навел през масата.

— Ще ти пожелая лека нощ, тай-пане — рече той.

Малкълм излезе от унеса си.

— О... Остани за момент. — Усмихна се на Анжелик. — Извини ме, Анжел, имам да обсъдя някои неща с Джейми, нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не. Лека нощ, Джейми. — Девойката се наведе и любещо целуна Струан. — Лека нощ, Малкълм, лек сън.

— Лека нощ, мила, ще тръгнем рано.

— Да... Малкълм, разреши ми един въпрос — за какво се вдигна цялата тази врява? Така и не разбрах. Ще ми обясниш ли?

— От завист, какво друго.

— О! Да, разбира се, ти си толкова силен и толкова съвременен! Колко си прав относно оръжието и опиума... О, la la, cheri, и колко мъдър! Благодаря ти. Естествено. — Тя отново го целуна. — В колко тръгваме утре заran? Толкова се вълнувам, това пътуване ще е една *change superbe*^[2].

— По изгрев-слънце. Ще се погрижа да те събудят навреме, но... но не се изненадвай, ако плановете ни се променят — Марлоу предупреди, че времето може да се развали.

— Но той ми се закле, че вятърът ще стихне и денят щял да е великолепен за пътешествие.

— Казах „може да се развали“, Анжел. — Малкълм я притисна в прегръдките си. — Ако не стане утре, той обеща още при първа възможност.

— Така се надявам, че ще е утре. Je t'aime, cheri.

— Je t'aime.

Тя излезе и в стаята настъпи вледеняваща тишина. Чен отново надзърна през вратата. Малкълм го скастри:

— Затвори и не ми се мяркай повече. — Вратата чевръсто се затвори. Джейми понечи да заговори, но Струан вдигна ръка: — И дума да не съм чул за кораби, оръдия и опиум. Моля те.

— Много добре.

— Седни, Джейми. — Малкълм бе обмислил всички затруднения с адмирала и си бе изработил план за всевъзможни случаи: ако адмиралът им разреши да отплават с неговата благословия, ако ги пусне на кораба, но забрани на Марлоу да изпълни церемонията или ако пътуването им бъде отложено за друг път. Засега остави настрана противомерките. — Нареди на парния ни катер точно преди изгрев да отиде до „Пърл“ и нека боцманът узнае от Марлоу ще отплаваме ли или не. И в двата случая боцманът да ми донесе отговора тук. Става ли?

— Разбира се.

— Написах писмото до Норбърт и тази вечер го връчих на Горнт, така че и с това приключих. Да съм забравил нещо?

— За сряда ли?

— Да.

— Не се сещам. Пътят и времето са уговорени, пистолетите са стандартни, няма да присъстват лекари, тъй като и Бабкот, и Хоуг едва ли ще бъдат дискретни. Единствената ви защита са писмата. Няма да има никакви свидетели, освен Горнт и мен.

— Добре. Готов ли си да отплаваш с „Буйният облак“?

— Утре заедно с пощата ни ще отправя един куфар, никой не ще забележи. Ами твоите пътни сандъци?

— Ще взема само един. Гледай да го натовариш някак си утре. Ако те попитат нещо, кажи, че изпращам свои дрехи предварително, преди да се прибера в Хонконг за Коледа.

— Чен ли ще ти събере багажа?

— Налага се. Ще го принудя да се закълне, че всичко ще остане в пълна тайна, но клетвите имат значение само за нас, не и за китайците. Ще трябва да го взема със себе си. А Ток ще създаде трудности, но тя може да остане тук до „истинското ни потегляне“. Ще се наложи да разкрием тайната и на А Со. Тя ще дойде с нас в Хонконг.

— Ами Анжелик?

— Няма защо да ѝ казваме. Ако ни пуснат на „Пърл“, А Со ще ѝ стегне един пътнически сандък с дрехи и със същото извинение ще го качи на кораба утре след мръкване. Става ли?

— Да.

— В сряда сутринта ние двамата с теб ще се промъкнем, както вече се разбрахме. Малко по-късно Чен, А Со и Анжелик, добре замаскирани, ще отидат до нашия пристан и там ще ги чака парният ни катер, та да ги откара до клипера...

— Извини ме, че те прекъсвам, но има едно „но“ — по-добре е да използваме катер с весла, по-безшумно е. За по-голяма безопасност парният катер трябва да ни чака на пристана на Пияния град.

— Прав си, Джейми. Благодаря ти. Значи катер с весла. След като се справим с Норбърт, се качваме на „Облака“ колкото се може по-бързо. Утре кажи на Варгас да свика нашите търговци на коприна в Япония за петък. Прави се, че разписанието ни за тази и за следващата седмица е претоварено.

— Добре.

— Нещо друго, Джейми?

— Мога ли да направя едно предложение?

— Разбира се.

— След утешното пътуване с „Пърл“... — Макфей се подвоуми. — Спомена за промени в плана... заради времето. Прогнозата е добра, нали?

— Да. Казах го, в случай че на Марлоу му се наложи да остане в пристанището — безгрижно обясни Малкълм. — При цялата тая подготовка да сринем или сплашим Йедо не се знае какво ще скимне на Кетърър или на Сър Уилям. Какво е предложението ти, Джейми?

— Всъщност те са две. Марлоу каза, че ще се върнете по залез. Защо след това ти и Анжелик не се качите на „Буйният облак“ за вечеря с капитан Стронгбоу и дори не останете да нощувате там. Призори ние с теб ще слезем на брега и...

— Твойт план е много по-добър — тутакси се отзова сияещ Струан, — много по-добър. И тъй, Анжелик ще е на кораба заедно с багажа си и няма защо да се беспокоим за нея, а след като приключим с Норбърт, направо ще се върнем там. Страхотно хрумване, Джейми. Ще отправим вещите си с Чен и А Со, тъй че и те ще имат основание да останат на борда и никой няма да заподозре нищо. — Малкълм се усмихна мило и искрено. — Много си умен, много. Ето защо не искам да напускаш Струанови.

— Ще видим — усмихна се печално и Джейми.

— Между другото, ако стане нещо непредвидено — Малкълм говореше спокойно, а погледът му бе невъзмутим и безстрашен, — ако ме ранят, но съм подвижен и мога да се кача на кораба, качи ме. Ако е крайно належащо, е... просто повикай Бабкот или Хоуг. Помисли как да вземем и Хоуг, ще го отведем в Хонконг.

— Проверих в болницата им в Канагава, но те ще бъдат там в четвъртък, така че в сряда и двамата ще са тук.

— Ти мислиш за всичко.

— Не, просто ми се иска да е така, а и ми се ще да отмениш дуела.

— Нищо лошо няма да ми се случи.

— Моля Бога да си прав. Но каквото и да стане, по-добре е аз да бъда тук, докато се върнеш или не ме повикаш.

— Но майка ми пише, че...

— Зная. Нека си кажем честно, тай-пане. Така или иначе ме смятай за изхвърлен. По-добре да остана тук, за да прикривам тила ти, ако с Норбърт се случи нещо, и да наглеждам Горнт. Извинявай, но все

още не му вярвам. Моето място е тук, а не в Хонконг. През пролетта ще напусна. Нека се разберем отсега. Но няма да се оттегля, преди да навършиш двайсет и една.

Двамата се погледнаха в очите, погледите им се преплетоха. И тутакси се взряха във въглените, които се изтърколиха на каменната плоча пред камината. Помъждукаха там и изгаснаха.

— Ти си чудесен приятел — тихо каза Малкълм. — Наистина.

— Не, просто се опитвам да удържа на клетвата си... пред тайпана на Търговската къща.

Андре и Филип Тайърър се намираха пред Британската легация.

— Намерението на Малкълм за ембарго, колкото и да е нравствено, ще бъде катастрофално за всички търговски компании в Азия — говореше Тайърър, — включително и за вашите; не че ще последвате примера му, нито пък германците, руснаците или янките.

— Вятърът рошише косата му, но Филип не усещаше студа заради изпития алкохол и възбудата. — Сър Уилям се съмнява, че губернаторът на Хонконг ще одобри разпорежданията на Парламента, той ще върти, ще суче. Всъщност не бих могъл официално да се изказвам от тяхно име. Парламентът я кара на своя глава — добави младежът и се прозя. — Капнах. А ти?

— Аз имам среща.

— Ax! — Тайърър забеляза проблясъка на надежда в очите на Андре. — Късметлия! Напоследък наистина изглеждаш много по-щастлив, ама много! Толкова се тревожехме за теб.

Андре премина на френски и понижи глас:

— Чувствам се прекрасно като никога. Нямам думи да ти разкажа колко съм щастлив. А момичето... ами тя се държи с мен като със същински крал... то е най-доброто, което съм имал досега. Вече никакво скитосване. Откупих я за себе си.

— Чудесно.

— Слушай, като стана дума, как стоят нещата с Фуджико? Райко започва да нервничи, пък и тя също. Чух, че горкото момиче било съкрушенено, все плачело.

— O! — Тайърър усети пробождане в слабините. — Значи твоят съвет излезе правilen. — Едва ли забеляза, че отвръща на френски.

През цялата вечер бе разговарял със Съоратар, Сергеев и другите дипломати на английски, примесен с френски.

— Смятам, че достатъчно дълго проявяваше твърдост и времето вече дойде. Няма смисъл да ги засягаш, те са много мили хора. И двете съжаляват, че са те подразнили.

Преди няколко вечери Райко го бе пресреща и отново му бе поискала просоченото плащане. Залъга я с обещанието, че от ден на ден очаква да получи заем — залагаше на възможността Анжелик да намери пари. След това Райко го разпита за Тайърър:

— Какво му става на тоя човек? Ще ми направиш услуга, както и на него, и на Фуджико, а и на себе си, ако оправиш каквото има за оправяне. Очевидно кучките от къщата на Лилията са го съблазнили. Убедиши го да се върне, в тия тежки времена ще помогнеш както на нас, така и на себе си. Горкото момиче е пред прага на самоубийството.

Андре не ѝ хвана вяра, но Райко се бе приготвила да му забие ножа, наречен Хиноде.

— Филип, ти си изигра ролята съвършено — насырчи то Андре.

— Ще ти уредя среща и ще подновим преговорите.

— Ами, Андре, не зная какво да ти кажа. Аз... ами... опитах с друго момиче, един път. Къщата, която ти ми препоръча, съвсем не е лоша. И си мисля, че да имаш едно и също постоянно момиче май не е чак толкова хубаво. Искам да кажа, че разходите са огромни, а пък... аз имам нужда от кон за поло...

— Да имаш свое момиче крие и добри, и лоши страни. — Андре не издаде беспокойството си. — Според мен — да отложим обсъждането на договора до „напредък в отношенията“.

— Значи и вълкът да е сит, и агнето да е цяло?

— Че защо не? Всички те съществуват за наше удоволствие, нали? Макар че Фуджико и Райко са нещо по-особено. — Андре го убеждаваше, защото не искаше Тайърър да се откачи от въдицата на Фуджико, както и самият той — да е хванат на въдицата на Райко. Да бъдат тайни съучастници бе едно нещо, но тя да го държи в ръцете си — друго. Понсен щеше да уреди срещата, а как да съблазнят Тайърър и да предизвикат у него предишната страст, си беше тяхна работа. — Остави това на мен. Утре става ли? Обещавам ти, че ще те посрещнат ентузиазирано.

— О, така ли? Е, добре.

— Филип... — Андре се озърна наоколо — Анри изгаря от нетърпение да подкрепи Сър Уилям в намерението му да скастри най-суроно този глупак *тайро* Анджо. Този път кретенът му с кретен мина всякакви граници. Сър Уилям ще може ли да приеме Съоратар утре насаме? Хенри иска да сподели с него някои свои виждания на четири очи.

— Със сигурност. — Тайърър тутакси наостри уши, приятно изненадан. Умората му изчезна. Обикновено Съоратар предприемаше някое свое френско начинание, а те научаваха едва когато инициативата му вече бе в разгара си. Като например тайната покана до господаря Йоши да посети френския флагман, за която научиха току-що от свои източници: китайски прислужници във Френската легация бяха подслушали плана на Понсен и Съоратар и го бяха предали на главния прислужник Чен, който го бе съобщил на Струан, който от своя страна бе казал на него, а той — на Сър Уилям. — Военен съвет ли ще свикат? Само те двамата?

— Предлагам да участваме четиридесета — те ще имат нужда от помощници, които да приведат намеренията им в действие. Но колкото по-малко хора са замесени, толкова по-добре. Ако по-късно решат да включат адмирала и генерала, добре. Но по-късно, а? — запита Понсен.

— Искрено споразумение! Утре сутринта първата ми работа ще е да поставя въпроса пред моя Старец. В единайсет става ли?

— Не може ли в десет? По обяд имам среща. Андре вече бе изяснил замисъла заедно със Съоратар веднага щом се прибра от Райко:

— Анри, тази среща може да се окаже много важна. Най-хубаво ще е останалите посланици да, не знаят нищо. Този път се налага да се престорим, че поддържаме британците сто процента. Те имат военни кораби, а ние — не. Ще ги подтикнем да прибегнат до въоръжени действия.

— Защо?

— Подразбрах нещо от Тайърър, който на свой ред го е научил от своя опитомен самурай Накама... Анри, Филип учудващо е напреднал с японския за такова кратко време. Това момче проявява забележителни способности, тъй че се налага да го наблюдаваме внимателно и да се държим приятелски с него. Та Тайърър е открил, че

Анджо и Йоши Торанага не могат да се понасят. Йоши е аристократ като теб, докато Анджо не е чак такъв благородник.

Андре развеселено забеляза как Съоратар се наду от ласкателството му, въпреки че не бе по-голям аристократ от него самия.

— Скришом ще настърчим британците да смажат Анджо, но в последния момент ще се отдръпнем от участие в същинските стълкновения, като продължим да развиваме връзките си с Йоши — те са неотложна и тайна национална политика. Ще го направим наш съюзник, налага се, а после с негова помощ ще натопим британците обратно в тяхната собствена клоака и ще вземем в свои ръце контрола над чуждото присъствие тук.

— И как ще го постигнем, Андре? Как ще развием връзките си с Йоши?

— Остави това на мен — отвърна Понсен. Смяташе чрез Райко, като я снабдява с първокласни разузнавателни сведения и с пари, да се свърже с нужните хора, за да се добере и сближи с Йоши. — Той ще стане за нас ключът, с който да отворим Япония. Ще трябва да вложим известни суми, не много големи. Но ако попаднат в нужните джобове... — „и част от тях ще се отклонят в моите“ — изкиска се Понсен наум — гарантирам нашия успех. Йоши ще се превърне в нашия Рицар на блестящите доспехи. А ние ще му помогнем да стане сър Галахад, за да погуби крал Артур на Дребосъка Уили.

„И защо не — отново си повтори наум Андре, докато стоеше с Тайърър на стъргалото, — още една ключова фигура върху шахматната дъска на френското господство в Азия! А Филип ще...

Боже мой! — той едва не извика, тъй като му хрумна една щура идея: — Ако убият Струан надуела и Анжелик се превърне в свободна карта, не може ли тя да стане Гуиневра за това японче Йоши? Защо не? Може и да му се услади такава пикантна мръвка. Чрез Райко... Анжелик би могла... Тъй като ще затъне в опасно за живота безparичие и следователно ще е уязвима.“

Понсен се засмя и оставил тази опияняваща мисъл за обсъждане през предстоящата нощ.

— Филип! — Искаше момчето да го смята за свой най-верен приятел. — Да помогнем на господарите си да постигнат трайно решение и да го приведат в действие... А?

— Ще бъде прекрасно, Андре!

— Един ден ти ще станеш посланик тук.

Тайърър се разсмя.

— Не говори глупости.

— Нищо подобно. — Понсен искрено харесваше Тайърър, независимо от факта, че те двамата винаги щяха да стоят на враждебни позиции и, че Андре се надяваше да му оказва въздействие. — След година ще говориш и пишеш съвсем свободно на японски. Дребосъка Уили ти има пълно доверие, а имаш и един страхотен коз — Накама, — който ще ти помага. Защо не?

— Защо не? — ухили се Филип. — Тази мисъл е прекрасен завършек на вечерта. Приятни сънища, Андре.

Почти никой в Колонията не спеше толкова спокойно, колкото Анжелик. Тазвечерната „бомба“ на Струан, съчетана с тревогата от приближаващата война тук и в Европа и произтичащите от тях опасности за търговията, държаха почти всички будни.

— Като че ли си нямам достатъчно тревоги с нашата гражданска война — измърмори Дмитрий във възглавницата сред пълната тъмница в спалнята му в сградата на Купър-Тилман. Пристигаха все по-лоши и по-лоши вести и за двете воюващи страни, а членове на неговото семейство се биеха и за едната, и за другата.

И от двете страни се получаваха страховити по численост списъци на ранени, убити и изчезнали, идваха новини за грабежи, опожарявания, зверства, бунтове, жестокости, поквара и чудовищни трагедии. Негов чичо му бе писал, че банди както на Юга, така и на Севера опожаряват и плячкосват цели градове в Мериленд и че в настоящия момент повечето знатни мъже от Севера законно откупуват себе си и синовете си от военна повинност:

„Във войната се сражават бедните, недохранените, зле въоръжените и полумъртвите от глад. Със страната ни е свършено, Дмитрий...“

От Ричмънд баща му пишеше същото:

„Ако това продължи още една година, няма да остане нищо. Нищо. Имам ужасна новина за теб, синко мой, брати Яни загина по време на втората атака при Бул Рън. Горкото момче. Кавалерията ни бе покосена, същинска касапница...“

Дмитрий се въртеше и мяташе в леглото си, полагаше усилия да се отърве от болката за нацията си, но не успяваше.

В клуба все още се водеше шумна пиянска свада между неколцината останали на бара търговци. Няколко флотски и армейски офицери, Туййт и още няколко души пиеха питието си преди спане по масите в помещението.

До прозореца седяха граф Сергеев и новодошлият швейцарски посланик Фриц Ерлихер. Руснакът прикри колко се забавлява и се приведе над чашите с портвайн.

— Те са глупаци, хер Ерлихер — надвика той гълчката.

— Смятате ли, че този младок Струан наистина ще го стори?

— Да, но така или иначе тепърва ще се види дали ще осъществи намерението си. — Говореха на френски и Сергеев обясни на събеседника си какъв е конфликтът между майката и сина в семейство Струан. — Такива слухове се носят. Тя дърпа конците, но той съвсем законно е получил титлата.

— Ако се осъществи ембаргото, ще е добре и за двама ни.

— Ax! Предложение ли имате?

— Просто идея, граф Сергеев. — Ерлихер развърза шалчето си и задиша по-свободно. В клуба бе задимено и задушно, силно миришеше на бира и урина, а стърготините по пода се нуждаеха от подмяна. — Ние сме малка, независима нация с недостатъчно сировини, но пък с предостатъчно храброст и умения. Британците, към които вие не питаете никаква обич, monopolизират по-голямата част от производството и продажбата на оръжие в Европа, макар че фабриките на Круп изглеждат доста обещаващи. — Брадатият, набит швейцарец се усмихна: — Чуваме, че матушка Русия вече имала солидно дялово участие в тях.

— Вие ме изненадвате.

Ерлихер се разсмя.

— Понякога и аз си се чудя, хер графе. Но ми се щеше да спомена, че вече имаме леярни за прекрасни пушки и топове. Под строга тайна ще споделя с вас, че преговаряме с Готлинг, за да произвеждаме картечниците му по лиценз, и сме в състояние да ви снабдим с каквото и да било оръжие на дългосрочни начала.

— Благодаря ви, скъпи ми господине, но нямаме нужда. Цар Александър II е миролюбив реформатор. Миналата година освободи нашите крепостни селяни, а тази година преобразува армията, флота, административния апарат, съдопроизводството, образоването — с една дума, всичко.

Ерлихер се ухили.

— И междувременно държи в ръцете си най-огромната земя, която някога е била завоювана в световната история. Покорил е повече народи от всички други, с изключение на Чингис хан и неговите монголски орди. Чингис разпространяващ своя гнет на запад — Ерлихер засия в още по-широва усмивка, — докато ордите на вашия цар се разпростират на изток. По целия континент! Само си представете! През целия континент чак до морето, през Сибир до полуостров Камчатка. И това не е всичко, нали?

— Така ли? — усмихна се графът.

— Чуваме, че царят се надявал през вашата нова крепост във Владивосток да стигне до Япония, а след това на север до Курилските острови и още по на север — до Алеутските и накрая да се съедини с Руска Аляска, която се простира чак до Северна Калифорния. А светът дреме! Изненадващо. — Ерлихер извади портсигара си и предложи пура: — Моля ви, от най-добрите кубински са.

Сергеев си взе една, помириса я, повъртя я между пръстите си и прие да му я запалят.

— Благодаря. Отлична е. Всички ли швейцарци са такива фантазьори като вас? — весело запита той.

— Не, господин графе. Ние сме привърженици на мира и посрещаме гостоприемно миролюбците, ала си стоим в нашите планини добре въоръжени и оттам наблюдаваме външния свят. Защастие планините ни са чепати за неканените гости.

Избухна още по-силна врява и отвлече вниманието им за момент. Лънкчърч, Суон, Гrim и още неколцина бяха по-гласовити от обикновено.

— Никога не съм ходил в Швейцария. Съветвам ви да посетите Русия. Там има много природни красоти и гледки, на който да се полюбувате.

— Бил съм във вашия красив Санкт Петербург. Преди три години работих там в нашето посолство няколко месеца. Най-добрят град в Европа, струва ми се, стига да си знатен, богат или пък чуждестранен дипломат. Сигурно ви липсва.

— И още как — направо сърцето ми се къса. Вие дори не можете да си представите. — Сергеев въздъхна: — Малко остава да се завърна. Подразбрах, че следващото ми назначение ще е в Лондон. Тогава ще посетя вашите планини.

— За мен ще бъде чест да съм ви домакин. — Ерлихер издуха дима от пурата си и пусна колелце. — Значи търговското ми предложение не ви интересува?

— Наистина е вярно, че британците монополизират всички предприятия, всички морски пътища и океани, всички богатства от покорените земи... — топлотата в усмивката на Сергеев се стопи, които би следвало да се поделят.

— Значи ще си поговорим отново в по-тиха обстановка?

— Да обядваме ли заедно? Аз, естествено, ще осведомя началниците си за каквото и да било разговори. Ако в бъдеще ми се наложи, как да се свържа с вас или с вашите началници?

— Заповядайте визитната ми картичка. В Цюрих само да попитате, и веднага ще ме камерите. — Ерлихер го наблюдаваше как чете изключителния шрифт на великолепния нов печат, който те съвсем наскоро бяха усъвършенствали. Граф Сергеев имаше изискани черти, бе аристократ до мозъка на костите, облечен в съвършени дрехи, докато за своите съзnavаше, че са посредствени, а прадедите му бяха селяни. Но не завиждаше на графа.

„Аз съм швейцарец — мислеше си той. — Аз съм свободен. Не се налага да превивам коляно и да свалям шапка пред никой крал, цар, свещеник или простосмъртен, щом не искам. Този горкият по свой начин е все още крепостен. Слава на Бога за моите планини и долини,

за моите братя и сестри и за живота ми с тях — и те са свободни като мен и ще си останат такива.“

Близо до бара, пийнал и олюляващ се, Лънкчърч бе заел комична поза за нападение срещу някакъв мъж и крещеше колкото му глас държи:

— Тоя шибан Струан съвсем не го е еня, да му таковам майката, какво са шибаните ни...

— За Бога, Барнаби, стига, престани с тоя долен език — провикна се преподобният Туйт, докато си пробиваше път през навалицата. Якичката му се бе изкривила, а лицето му бе зачервено и потно. — От гледна точка на почетния англичанин, съгласи се, подходът на младия Струан е правilen!

Лънкчърч пиянски направи неприличен жест пред лицето на пастора:

— Натъпчи си шибаната святост в шибания си...

Преподобният Туйт стана моравочервен от гняв, сви юмрук и направи несполучлив опит да го удари. Както обикновено, хората около Лънкчърч го издърпаха настани, а други наобиколиха Туйт и се опитаха да укротят възвишената му тирада. В този миг Чарли Гrim, винаги готов да приеме всякакво предизвикателство, надвила гълчавата въпреки собственото си затъпяло от пиянство съзнание:

— Барнаби, приготви се да се срещнеш със Създателя си!

Близкостоящите услужливо се разстъпиха да им сторят място и под одобрителните им възгласи двамата започнаха да се бъхтят един другого с увлечение.

— Черпнята е за сметка на заведението. — Главният барман поръча напитки за останалите. — Уиски за преподобния, портвайн за графа и неговия гост. Ей, вие двамата, стига сте се млатили!

Туйт пое птието си и се заклатушка към възможно най-далечната маса. Биещите се вече се въргалиха по пода, но войнствеността им не бе намаляла. Барманът въздъхна, изля отгоре им ведро с помия, заобиколи тезгяха, взе по един във всяка ръка и сред одобрителни възклициния ги изхвърли на Хай стрийт.

— Гос'да, време е, гос'да, моля ви! — заяви той. Думите му бяха посрещнати с вой, който бе прекъснат на бърза ръка. Всички допиха чашите си и взеха да се разотиват. Сергеев и Фриц Ерлихер любезно вдигнаха шапки пред свещеника.

— Отче — повика го Суон — мършавият търговец, който изпълняваше ролята на дякон по време на службите. — Какво ще кажеш да навестим грешниците в Пияния град?

— Ами, господин Суон, то е, как да кажа, то ни е на път.

---

[1] Сър Ричард Бъртън (1621–1890 г.) — брит. пътешественик и изследовател. — Б.пр. ↑

[2] Великолепна промяна (фр.). — Б.пр. ↑

42.

Хиноде чакаше в малката си къщичка в Йошивара. Фурансу-сан ѝ бе казал, че ще дойде тази вечер, но можело да закъсне. Беше се облякла така, че да е по-лесно за съблиchanе. Нощното и долното ѝ кимоно бяха най-хубавите ѝ. Косата ѝ блестеше, прихваната нависоко със сребърни и костенуркови гребени така, че да открива тила ѝ. Бе си сложила гребените само за да бъдат свалени, та косата ѝ да падне до кръста и да прикрие съблазнителното място.

„Чудя се какво ли толкова еротично намират мъжете в женския тил — питаше се тя — и защо е възбуждащо той да бъде скриван? Колко са особени мъжете!“ Но Хиноде знаеше, че Фурансу-сан се възбужда като всеки клиент, щом тя разпусне косата си, и това бе единствената ѝ отстъпка по отношение на техния договор. На светло тя правеше само това.

Когато той останеше при нея, още преди видело нейната *мейко* я будеше тихичко и тя се обличаше на тъмно, все едно дали той бе буден или не. После Хиноде отиваше в другата стая и затваряше вратата, а *мейко* оставаше да я пази. Ако се чувстваше недоспала, отново си лягаше. Той се бе съгласил никога да не влиза в това убежище. След първия им път Хиноде бе настояла:

— По такъв начин интимността на нощта се разпростира и върху деня.

— Моля?

— По този начин видяното първоначално никога няма да се промени, каквото и да повелят боговете.

Прониза я тръпка. Колкото и да се опитваше, не можеше да пропъди усещането, че семето на гнусния Бог на язвата, което Фурансу-сан бе посял у нея, набира сила, расте и се готви да се разпукне навред. Хиноде ежедневно се оглеждаше цялата. Най- подробно. Доверяваше се само на Райко да оглежда щателно местата, които самата тя не виждаше, за да е сигурна, че и по тях няма петна.

— Всеки ден е прекалено често, Хиноде — бе й казала Райко, преди да подпишат договора. — С години може да не се появи нищо...

— Толкова съжалявам, Райко-сан. Ежедневно; такова е моето условие.

— Защо приемаш всичко това? В нашия Свят те очаква добро бъдеще. Може никога да не стигнеш до първа класа, но си образована, твоята мама-сан твърди, че имаш дълъг списък от клиенти, които са доволни от теб. Тя ми каза, че можеш да се омъжиш за състоятелен търговец, земеделец или майстор на саби, че си благоразумна и няма да ти липсва добра партия.

— Благодаря за загрижеността ти, Райко-сан, но нали се договори с моята мама-сан да не ме разпитваш и да не се ровиш в миналото ми, откъде съм, коя съм, и да не търсиш причините. В замяна ще делиш с нея процент от парите, които ще спечеля тази година, а може би и догодина. Пак ще ти повторя: причината, поради която приемам договора, е, защото го искам.

„О, да, искам го и извадих голям късмет.“

Сега бе на двайсет и две. Бе родена в стопанство край Нагасаки в провинция Хидзен на Южния остров. На петгодишна възраст една от многото жени посреднички я покани в Свободния свят. Тази жена, както и другите, кръстосваше страната и търсеше деца, подходящи за *гейши* — артистични личности, които като Койко щяха да се обучават на всички изкуства, а не само за *нецуджо-джин*, момичета за страсти. Родителите ѝ приеха и получиха пари и полица за пет години, чието изплащане щеше да започне след десет години, а сумата щеше да зависи от успехите на дъщеря им.

От нея не излезе гейша — не ѝ вървеше нито свиренето на шамисен, нито пеенето, нито танците и актьорството. Но като момиче за любов направи първите си крачки на петнайсет, бе по-образована от връстничките си и скоро доби голямо значение както за своята мама-сан, така и за себе си. По онова време я наречаха Геко — Лунен лъч, и макар тогава в Нагасаки да бе пълно с чужденци, тя не бе приемала никого от тях. Нейната Къща обслужваща единствено японци от най-висшите класи.

Веднъж през октомври — Месеца без богове — Геко прие нов клиент. Бе с една година по-голям от нея — на осемнайсет, гоши и син

на гоши, обикновен фехтувач, обикновен войник, но за нея — мъжът на мечтите ѝ. Казваше се Шин Комода.

Страстта им разцъфтя. Момъкът бе беден, сметките му си оставаха неплатени. Колкото и да се опитваше мама-сан да обуздае взаимното им привличане, нито думите, нито постъпките ѝ не им оказаха никакво въздействие. Така продължи до следващата пролет. Без да предупреди Геко, мама-сан отиде при майката на младежа, поклони ѝ се и любезно си поискава парите.

Пари нямаше. Майката помоли за отсрочка.

Забраниха на момъка да се среща с Геко. Външно Шин се подчини на родителите си, но в душата си остана непреклонен. След седмица той и Геко избягаха заедно предрешени и обширното пристанище ги погълна. Там си промениха имената и с нейните спестени пари и бижутата, които бе взела със себе си, купиха билети трета класа за крайбрежния кораб до Йедо, който отплава още същия ден.

След седмица Шин Комода бе опозорен пред цялото село и обявен за ронин. Мама-сан отново посети майка му. Бе въпрос на чест да изплатят сметките на сина си. Единственото ценно нещо у майка му и единствената ѝ гордост бе дългата ѝ и красива коса. Със съгласието на баща му тя отиде при един перукер в Нагасаки. Той я купи, без да се двоуми. Парите едва стигнаха да заплатят сметките на сина си. И тъй, тяхната чест бе спасена.

В Йедо, останали почти без пукната пара, Геко и Шин успяха да си намерят безопасна квартира в бедните квартали на града. А също и будистки свещеник, който да ги ожени. Тъй като и двамата нямаха документи, а на миналото бяха сложили кръст, животът им бе труден, почти невъзможен, но те живяха щастливо цяла година, на прага на бедността, без да общуват с никого. Всичко това не бе от значение, защото взаимността им ги сгряваше, любовта им се разрасна и се оказа плодоносна. Парите ѝ се стопиха, макар да се стараеше да ги харчи благоразумно, а с неговата заплата едва свързваха двата края — единствената работа, която Шен успя да си намери, бе като пазач на допиропробен публичен дом, който дори бе извън тамошната Йошивара. Но всичко това нямаше значение.

Нищо не бе от значение. Бяха заедно. Оцеляха. Двете им стаички блестяха от чистота. Геко ги бе превърнала в дворец и убежище за него

и за детето. Тя все предлагаше ли, предлагаше, но той все отказваше и отказваше:

— Никога! Никога, никога, никога повече не ще те познае друг мъж, закълни ми се!

Тя се закле.

Когато синът им стана на годинка, Шин бе убит при някаква кавга. С него сякаш убиха и нея.

След седмица нейната мама-сан ѝ направи предложение. Геко ѝ благодари и отказал с уверенитето, че ще се завърне у дома в Нара. На пазара купи яркочервена свещ. Вечерта, след като детето заспа, тя тихичко я запали: докато я гледа, да помисли какво ще прави, преди пламъчето да изгасне. Отправяше молитви към боговете, обещаваше с последното примигване на пламъчето да реши какво е най-доброто за сина ѝ, молеше ги за помощ, та решението ѝ да бъде мъдро.

Свещта изгасна, а изходът се оказа толкова простиčък, толкова правилен: трябва да изпрати сина си при родителите на баща му. Синът ѝ ще замине самичък. Тя ще се престори, че те със съпруга ѝ са извършили *джинсай* — съвместно ритуално самоубийство като извинение пред родителите му, задето са им нанесли оскърбление. Детето трябва да има пари поне за една година, за предпочитане — повече, за да го приемат. Само така ще получи наследството си на самурай. И последно: нямаше смисъл да се подчинява на клетвата си към мъртвия, след като бъдещето на живото им дете бе заложено на карта.

На сутринта Геко оставил момченцето си при една съседка и с последните си пари си купи най-хубавото кимоно и сълнчобран, които успя да намери на пазара за крадени вещи. След това без пукнат грош се запъти към най-добрата фризьорка близо до портите на Йошивара в Йедо.

Там предложи бъдещия си едномесечен доход и в замяна получи най-красивата модна прическа, масаж на лицето и тялото, маникюр, педикюр, както и други необходими неща... и сведения.

Сведенията ѝ струваха дохода за още един месец.

Същия следобед през портите се запъти направо към къщата на Глицинията. Мама-сан се оказа копие на всички, които бе срещала досега: винаги безукурно облечени и сресани, винаги по-пълни от необходимото, с гримирани като маски лица, с очи така любезни за

клиентите, които за миг ставаха твърди като гранит, очи, които караха момичетата им да тръпнат от страх, и винаги щедро благоухаещи на възможно най-скъпия парфюм, който никога не успяваше докрай да прикрие просмукващата се миризма на саке. Тази мама-сан бе суха, слаба и се казваше Мейкин.

— Толкова съжалявам, но не приемам дами без документи и предистория — заяви ѝ тя. — Тук стриктно спазваме законите.

— За мен е чест да го чуя, мадам, но аз си имам история, а с ваша помощ ще съчиним друга, която да задоволи и най-дотегливите чиновници на Бакуфу, а пък аз ще задоволявам тия гадини, дето си пъхат носа навсякъде, като ги оставя да ме проучват всеобхватно.

Мейкин се засмя. Но в погледа ѝ нямаше усмивка.

— Къде и на какво са те обучавали? И как се казваш?

— Казвам се Хиноде. А къде — не е важно, важното е на какво.

Геко ѝ разказа за училището за гейши и как не бе оправдала надеждите на учителите си. А после и за практическото си обучение, за категорията на клиентите си и за тяхната численост.

— Интересно. Но толкова съжалявам, нямам вакантно място тук, Хиноде — прекалено приветливо ѝ отговори съдържателката. — Ела утре. Ще поразпитам, може някоя приятелка да те вземе.

— Толкова съжалявам, моля ви да размислите отново. — Бе сигурна, че утре няма да я приемат, като ще се извинят с една или друга причина. — Вие сте най-добрата и се ползвате с най-голямо доверие. — Хиноде стисна зъби, помоли се сведенията да излязат верни и деликатно добави: — Дори и шиши го знаят.

Лицето на мама-сан пребледня, макар изражението ѝ да не се промени.

— Ти си избягала с любовника си и сега той те е напуснал, така ли? — спокойно запита Мейкин.

— Не, мадам.

— Значи е мъртъв.

— Да, мадам.

— Имаш ли деца — едно или няколко?

— Син.

Съдържателната въздъхна.

— Син. При теб ли е?

— При родителите на баща си.

— На колко години е?

— На година и три месеца.

Мейкин заръча да им донесат чай и те го изпиха мълчаливо. Геко вътрешно цялата трепереше, страхуваше се, че е отишла твърде далеч със заплахата; бе сигурна, че мама-сан се чуди откъде ли са излезли сведенията и как тя, една непозната, която сама по себе си вече представляваше опасност, се е натъкнала на тях. И дали не е съгледвач на шогуната. „Ако бях техен съгледвач — заключи Геко, — със сигурност нямаше да го кажа, не още при първата беседа.“

Най-сетне съдържателната се обади:

— Не можеш да останеш тук, Хиноде, но имам сестра. Тя държи прекрасна къща на съседната улица. За въвеждането се заплаща.

— Разреши ми предварително смилено да ти благодаря за помощта.

— Първо се закълни да изхвърлиш лошите помисли от главата си. Завинаги.

— Кълна се в живота си.

— По-добре в живота на сина си.

— Кълна се в живота му.

— Второ, ще станеш образцова дама в нашия Свят — спокойна, покорна и достойна за доверие.

— Кълна се в живота си, в живота на сина ми.

— Трето... третото ще почака, докато разберем дали сестра ми ще се съгласи да подкрепи жената, която виждам пред себе си.

Третото бе въпрос на пари и стана причина за раздор между двете мама-сан. Всичко бе уредено задоволително и сносно. Бе се разбрала със съседката си да й заплаща, за да се грижи за сина й. Навестяващо го тайно всеки две седмици сутрин през почивния си ден. Не бе изльгала съвсем Мейкин, тъй като детето вече бе поверено на родителите на баща си.

Скоро тя отново стана известна, но не достатъчно. Дългът към фризьорката, масажистката и шивачката я преследваше постоянно. Не ѝ оставаше кой знае колко за спестяване. По това време двете мама-сан бяха узнали тайната за сина й, тъй като я бяха наблюдавали и проследили. Никога не й споменаха за него, но я разбираха и й съчувстваха. И ето, един ден нейната съдържателка я бе повикала при себе си и й бе казала за гай-джин, който щял предварително да плати

достатъчно и бъдещето на детето щеше да е осигурено. Парите щяха да му стигнат за две години прехрана, най-малко за две години, и щеше да остане сума, достатъчна за безопасното му отвеждане.

Хиноде бе приела с готовност.

След първата ужасна нощ бе поискала да сложи край на живота си — чужденецът бе същински звяр. Колкото и да плака и да моли, Райко не отстъпи, беше непреклонна, тъй като отрано я бе предупредила, че е длъжна да остане с него поне един месец. За щастие имаше достатъчно време да се съвземе и да си измисли някаква нова защита от него. Планът й бе укротил Звяра, както мислено го наричаше Хиноде, и го бе променил. Временно. Станал бе хрисим, плачеше много и изискваше любене с всичките му отклонения, но под привидното му смирение и любезнот тя усещаше как клокочи, готово да избухне, насилието.

В тихата и прекрасна обстановка Хиноде чакаше с опънати нерви. Веднага, щом Фурансу-сан почукаше на уличната порта, нейната *мейко* щеше да дотича и да я предупреди. Имаше време. Ето защо седна в позата лотос за медитация и насочи съзнанието си към Дзен. Скоро бе готова.

Да се съвкупяваш със Звяра бе поносимо. „Странно, колко е различен — мислеше си Хиноде. — Тялото му не е като на цивилизиран мъж — по-дълго и по-голямо, но без силата и стегнатостта на всеки цивилизиран човек.“

Съвсем различен от Шин, който бе гладък и привлекателен и толкова силен. Любопитно, у съпруга й нямаше и следа от неговия предшественик гай-джин Анджин-сан, който преди два и половина века бе приел името Комода за второто си семейство в Нагасаки. Първото му семейство живееше в Идзу, където той строеше кораби за своя феодал шогуна Торанага.

„Благодаря на всички богове за него. В края на краишата моят Шин се е родил благодарение на него, при това се е родил самурай, както и нашият син.“

Тя се усмихна щастливо. Нейното момченце бе на път вече трета седмица. Двамата съпровождащи го прислужници бяха предани хора. Тя им бе доверила на съхранение договора за сумата, внесена в Гиокояма. Документът бе изгotten на името на майката на Шин и за

три години осигуряваше пари за храна и жилище на сина ѝ и на баба му и дядо му.

„За всичко съм се погрижила — с гордост си помисли тя. — Изпълни дълга си към нашия син, Шин-сама. Опазих честта ти. Всичко сложих в ред. Дори и последния въпрос на Райко, преди да приемем последната точка от окончателния договор със Звяра:

— И накрая, Хиноде, какво да правя с тялото ти?

— Изхвърли го на бунището, Райко-сан, все ми е едно — то и тъй, и тъй вече е осквернено. Остави го на кучетата.“

Йокохама

Четвъртък, 11 декември

На зазоряване катерът на Струан летеше откъм фрегатата „Пърл“ и бързаше към кея на компанията. Носовата му част бе чиста, катерът караше с максимална скорост и весело изпускаше стълбчета дим. Вятърът беше попътен и откъм брега. Имаше заоблачаване, което обещаваше да се разкъса до пладне.

Бинокъльтът на боцмана бе насочен към прозорците на Струан. Вътре светеше, но той не можеше да различи дали Струан е там или не. После моторът изкашля, спря; стори му се, сякаш топките му го удариха под брадичката и цялото дишане на кораба замря. След няколко минути моторът набра скорост, но отново изкашля, пак набра скорост, но шумът му говореше за неизправност.

— Всемогъщи Боже, Роупър, слизай долу — извика боцманът на машиниста. — Останалите негодници да взимат греблата на палубата, в случай че заседнем... Исусе Христе, Макфей ще се разфути, че сме се заровили... Роупър — изрева той, — какво става, за Бога, Роупър. Тръгвай! — Той отново огледа с бинокъла си прозореца. Никой не се виждаше.

Но Струан беше там, бинокъльтът му следеше катера и той го наблюдаваше, откакто бе пристигнал до фрегатата. Струан изруга, защото сега ясно виждаше боцмана, а мъжът трябваше да знае, че го наблюдават, и можеше лесно да му даде сигнал: да или не.

— Вината не е негова — рече Малкълм, — ти забрави да изпратиш сигнала. Идиот!

— Няма значение, времето е много хубаво, никакви признания за буря във всяко едно отношение, нито пък някоя лека буря би засегнала „Пърл“.

Той пренасочи бинокъла към флагмана. Неговият катер се връща от посещение при „Пърл“. Навярно бе доставил заповеди.

Вратата зад Малкълм рязко се отвори. Чен влезе шумно с димяща чаша чай.

— Добруtro, тай-пан. Ти, а не спи, хей, дубро чайче бърже, бърже?

— Айиая! Колко пъти трябва да ти казвам да говориш на цивилизиран език, а не на пиджин. Ушите ти да не са пълни с лайната на твоите предци, а мозъкът ти да не е станал на пихтия?

Чен задържа усмивката на лицето си, но вътрешно изпъшка. Бе очаквал духовитата му забележка да разсмее Струан.

— Айиая, толкова съжалявам — и добави традиционния китайски поздрав, отговарящ на „добро утро“. — Ял ли си ориз днес?

— Благодаря ти. — През бинокъла Малкълм видя един офицер да излиза от катера на флагмана и да се качва по мостика. „Нищо, което да показва едното или другото. По дяволите!“

Малкълм пое чашата.

— Благодаря. — В момента не го болеше особено, само обикновената поносима болка, тъй като вече бе взел сутрешната си доза. През последната седмица бе успял да намали количеството. Сега взимаше веднъж сутрин, веднъж вечер и се бе заклел, че в бъдеще ще пие лекарството само веднъж на дек, ако денят е минал добре.

Чаят беше хубав. Бе примесен с истинско мляко, с много захар и тъй като беше първият за деня, в него бе сипана малка гълтка ром, традиция, започната от Дърк Струан, бе му казал баща му.

— Чен, извади ми дебелите панталони и вълнената фланелка, ще си сложа върхно палто.

Чен се стъписа.

— Чух, че пътуването се отлага, тай-пан.

— В името на всички богове, кога чу това?

— Снощи, тай-пан. Петият братовчед в къщата на Главния чуждоземски дявол го чул да разговаря със Смачкания като гъба нос от големия кораб, който казал: „Никакво пътуване.“

Стомахът на Малкълм се сви и той се добра пипнешком до прозореца. За негово потресение катерът затъваше на двеста метра от брега. Носът му не се поклащаше. Тъкмо понечи да изпсува раздразнено, и видя, че от димохода излезе пушек и че носът се издига, когато катерът набра скорост. Бинокълът му обхвата палубата, но съзря само боцманът да крещи, гребците бяха на палубата в случай на нова повреда. При тази скорост катерът щеше да е на техния док за по-малко от десет минути.

С помощта на Чен Малкълм се облече. Бързата проверка показа, че катерът е почти на брега. Той отвори прозореца и проточи шия навън, докато боцманът се изкачи на пристана и затича толкова бързо, колкото големият му корем позволява.

— Насам, боцмане!

Прошареният мъж се бе задъхал, докато стигне до прозореца.

— Поздрави от капитан Марлоу — изпъхтя той, — моля, вие и... и дамата ще се качите ли на борда?

Струан нададе радостен вик. Той изпрати за А Со, нареди й да събуди и бързо да облече Анжелик. После тихо каза:

— Слушай, Чен, и не ме прекъсвай или ще избухна като фишек... — и му даде инструкции какво да опакова той самият и какво — А Со и да донесе сандъците на борда на „Буйният облак“ при залез-слънце. — Госпожицата и аз ще вечеряме и ще спим на борда, вие двамата също ще останете на кораба и ще се върнете с нас в Хонконг...

Чен засия от радост.

— Хонконг! Айиая, тай-пан...

— ... И да си държите устите по-здраво затворени и от миши гъз, или ще помоля Чжан от Търговската къща да махне имената ви от семейната книга. — Малкълм забеляза, че Чен посиня. Никога досега не бе използвал тази заплаха. Семейната книга беше връзката на всеки китаец с безсмъртието, с неговите деди от загадъчното минало и с далечните потомци, на които той самият щеше да се разглежда като далечен праотец. Където и да се родеше китаец по света, той се вписваше в селските регистри на прадедите. Без тях все едно не съществуваше.

— Слушам, господарю. Но А Ток?

— Аз ще се справя с нея. Доведи я.

Чен тръгна към вратата. Тя стоеше отвън. Той побягна. А Ток прекрачи вътре. Струан каза, че е решил тя да тръгне след него със следващия кораб, и толкова.

— О ко, синко. — Гласът ѝ бе меден. — Това, което решаваш за старата си майка, не е онова, което старата ти майка решава, че е най-доброто за нея и нейния син. Ще си идем у дома. Ще си мълчим. Никой от смрадливите чуждоземски дяволи няма да научи. Разбира се, всички цивилизовани хора ще се интересуват от заговора. Ще си идем у дома заедно. Ще вземеш ли твоята блудница с теб? — Тя изтърпя острия му като камшик език, с който той ѝ нареждаше никога да не използва отново тази или някоя подобна дума.

— Айиая — измърмори тя, докато излизаше от стаята, а думите ѝ загълхаха постепенно, — твоята стара майка няма отново да нарече блудница твоята кучка, но всички богове ще свидетелстват, ако не с блудница как още да я наричам? Кучка е точната дума? Моят син да не е малоумен...

Малкълм видя Анжелик и гневът му се изпари.

— Господи!

Тя бе облечена с дрехи за езда: ботуши, дълга, пристегната в талията пола, жилетка, шалче, палто и шапка със зелено перо, ръкавици, но не държеше камшик.

— Сметнах това за най-подходящо, скъпи, при плаване с кораб — заяви Анжелик с божествена усмивка.

— Добре дошли на борда. — Марлоу стоеше най-горе на мостчето. Изглеждаше прекрасен в униформата си.

Преди да стъпи на палубата, Малкълм несръчно се облегна с лявата си ръка на Анжелик, държаща бастуните му, и официално повдигна цилиндъра си.

— Разрешете да се качим на борда?

Марлоу отдале чест и се ухили.

— Добре дошли, и двамата сте добре дошли на борда. Разрешете — хвана ръката на Анжелик, омекнал от усмивката ѝ и от кройката на сакото, което подчертаваше фигурата ѝ, и я поведе към мостика, надалеч от димохода. Изчака, докато Малкълм се разположи в стола. — Освободете котвата, господин Лойд — каза той на своя заместник Дейвид Лойд. — Кърмовата напред и уравновесете, щом тръгнем.

„Пърл“ охлаби съоръженията си за акостиране.

— Само да напуснем пристанището, и ще наберем скорост — рече той. — Адмиралът ни нареди да провеждаме парните изпитания, така че да се виждаме от флагмана.

Щастието на Струан се изпари.

— Така ли? Няма ли да излезем в открито море, далеч от сушата? Марлоу се засмя.

— Май иска да държи „децата си“ на къса каишка. Ще бъде забавно, обещавам ви.

„Значи сме на борда, но не поради истинската причина — мислеше си Струан, — негодникът е садист!“ И ако адмиралът беше на кораба, сигурно щеше да го убие с чиста съвест. „Ами, не наистина, но ми се иска да се справя с тоя мръсник. Щеше да поиска да ми помогне. Когато се върнем, ще обърна всичко наопаки и ще му бъда като трън в очите, та никога да не ме забрави.

Междувременно какво да правя сега?“

Ставаха толкова много интересни неща, че Марлоу и Анжелик не забелязаха отчаянието, което Малкълм се мъчеше да прикрие. Фрегатата си проправяше път през флота, немалко моряци и офицери от другите кораби забелязаха Анжелик, а някои от тях — по какъв великолепен начин бе изведена „Пърл“. На борда на френския флагман, витловия паракод с двайсет оръдия, покрай който минаха съвсем наблизо, един моряк подсвирна и махна за ужас на британските офицери.

„Господи Боже мой — помисли си Марлоу. — Ама че лоши обноски! И каква ужасна дисциплина!“ Въпреки това благосклонно наблюдаваше как Анжелик също им махна в отговор, което бе посрещнато с хор от подсвирквания и дюдюкане.

За да отвлече вниманието й, Марлоу каза:

— Ще направим изпитания на скоростта, Анжелик, първо с пара и после с платна. Трябва да издигнем новата мачта, да я изprobваме; ти не си спомняш, но ние загубихме главната си мачта в бурята. Виждаш... — Той продължи да бъбри, обяснявайки едно-друго, отговаряйки на всеки въпрос, който тя се чувстваше задължена да зададе.

Анжелик се преструваше, че се интересува от всичко, а в действителност искаше само да я оставят на спокойствие, да усеща как морският вятър роши косата ѝ сега, когато бе свалила шапката си, и да

се радва на новата свобода, искаше вята да намете вечната смрад на Йокохама, която представляваше огромна част от тукашния начин на живот, както и в Хонконг, едва доловима сега, да гледа напред и да мечтае за Ламанша и сините морета, за прекрасното родно крайбрежие, за връщането у дома. „Ние французите толкова жадуваме за страната си, докато англичаните, изглежда, могат да си създадат дом навсякъде и не се нуждаят истински от Англия, както ние се нуждаем от Франция...“

— Ще легнем на дрейф по пладне — говореше Марлоу, безкрайно доволен, че е капитан на „Пърл“, — уредил съм лек обяд в моята кабина, а има и койка, ако желаеш да си отдъхнеш...

Сутринта мина приятно. На всеки половин час корабната камбана известяваше промяната в курса и дори Малкълм се освободи от отчаянието си, докато корабът плаваше от единия до другия край на залива, извиваше се, обръщаше и се втурваше напред, а после поемаше назад.

— След малко ще спрем подаването на пара, и готово: ще вдигнем всички платна! — рече Марлоу.

— Наистина предпочитам платната — рече Анжелик, — шумът на мотора е толкова ужасен. Плаването с платна е много по-приятно, съгласен ли си, Малкълм, *cheri*.

— Да, наистина — отвърна със задоволство Малкълм, бе я прегърнал през талията, като я придържаше срещу наклона на палубата.

Марлоу се обади:

— Аз също съм съгласен, както и почти всички в Британския военноморски флот. Разбира се, все още през повечето време плаваме с платна — не можем да носим много гориво, а и въглищата са толкова мръсни! Но в някоя отвратителна нощ, когато безопасното пристанище е току пред нас, а ние сме в зъбите на морската буря или врагът е двойно повече от нас с двойно повече оръдия, но той е на платноходи, а ти — на параход, започваш да благославяш стния Стивънсън и британските инженери, задето са ти дарили щастието да се движиш срещу вята. Ще ви заведа долу, но както казах, навсякъде има въглищен прах и е шумно.

— Иска ми се да надзърна. Може ли?

— Разбира се, а ти, Малкълм?

— Не, благодаря — вие двамата вървете — рече Малкълм. Той бе слизал в моторното на собствените им параходи още като момче, а двигателите въобще не го интересуваха, само тяхното полезно действие, разход и количеството въглища, което погълъщаха.

Преди да напусне мостика, Марлоу провери положението на своя кораб и вятъра. Бяха на три четвърти миля от брега, доста далеч от флота и от търговските кораби.

— Помощник-капитане, поеми управлението на кораба. Щом се изравним с флагмана, спри подаването на пара и вдигни всички платна, курс на изток.

— Да, да, сър.

Малкълм наблюдаваше как Марлоу поведе Анжелик към средния пасарел на кораба, прониза го остра завист към леката му стъпка, в същото време развеселен от заразителното обаяние, с което капитанът обсипваше Анжелик. Той се отпусна на стола. Морето, небето, вятърът и ширинето бяха отнесли мрачното му настроение. Беше чудесно да е на вода, великолепно — да се чувства част от такъв експедитивен, добре поддържан, внушителен боен кораб, знаменито — да му е удобно и да е в безопасност в морския стол и разумът да му поднася различни планове, с които да излезе на глава утре или в следващите дни.

„Джос. Няма да се беспокоя за нищо — обеща си Струан. — Помни своята клетва и че в живота ти започва нов период!“

След като Горнт пристигна в Йокогама като Божи дар, Малкълм бе благодарил на Бога за облекчението и се бе заклел, че ако сведенията на Горнт се окажат верни, винаги ще прави най-доброто, на което е способен, и ще се чувства удовлетворен от това. Нямаше съмнение, че ако смаже Брокови, майка му бързо ще мине на негова страна. Само Анжелик и тай-панството бяха от значение, но да бъде тай-пан не само на думи.

Още същата вечер след срещата си с Горнт нещо го подтикна да се види в огледалото. Налагаше се. Някаква сила го караше да се разгледа внимателно за пръв път от години насам, да проучи себе си истински и задълбочено, а не само лицето си.

Накрая си помисли: „Ти си това, което си; все още си ранен тежко, не можеш да се изправяш много добре, краката не ти служат, както трябва, но можеш да стоиш, да вървиш и ще се оправиш. Тялото

ти служи, а и мозъкът ти. Приеми се такъв. Помни какво ти повтаряха непрекъснато майка ти и баща ти още от дете. «Приеми своята джос» — така казваше Дърк винаги. Дърк бе загубил половината си пристрелян крак и това не го спря. Дърк бе стрелян и намушкан десетки пъти, едва не са го убили при Трафалгар като юнга, носещ барута за оръдията; на няколко пъти Тайлър Брок едва не го разори; приеми своята джос. Бъди като китаец — такъв беше съветът на Дърк. Направи най-доброто, на което си способен, а тежко им на неудачниците!“

Сърцето му учестено заби. „Дърк... Дърк... Дърк. По дяволите Дърк Струан! Ти мразиш да ти го навират в лицето, цял живот си се ужасявал, че никога няма да се изравниш с него. Призной си!“

Образът в огледалото не му отговори. Той си отговори сам:

— Неговата кръв тече в жилите ми, аз ще ръководя неговата Търговска къща. Аз съм тай-панът, правя каквото мога, но никога не ще мога да се меря с него, признавам. Господ да го убие, това е вярно! Такава е моята джос.

„Добре — сякаш му отвърна неговото отражение. — Но защо го мразиш? Той не те мрази. Защо го мразеше цял живот — мразил си го през целия си живот, нали?“

— Истина е. Ненавиждам го и винаги съм го ненавиждал!

Изрече това на глас и се стресна. Но то беше истина, а цялата обич и уважение — само преструвка. Да, мразеше го, но внезапно тук, пред огледалото, усети, че вече не е така. Защо ли?

„Не зная. Може би заради Едуард Горнт, може би той е добрият дух, който ме освободи от миналото ми, както и той иска аз да го освободя от неговото минало. Морган не е ли отровил живота му и живота на майка му и баща му? Дърк не отрови моя, но неговият призрак се намести между майка ми и баща ми и отрови техния. Такава беше тяхната джос — татко умря, мразейки го. В сърцето си тя го ненавижда, задето не се е оженил за нея.“

На мостика на фрегатата Малкълм си спомни, че тогава бе прогизнал от студена пот, после бе изпил малко уиски, но не и от опиата; тогава и там бе скъсал с натрапчивата мисъл за лекарството, но изведенъж бе осъзнал другата истина: копнееше за опиата и бе привикнал към него.

Пред твърде много истини се бе изправил. „Не е лесно да застанеш с лице към тях: най-трудната и най-опасна задача в живота на човека, но трябва поне веднъж да го сториш, за да си спокоен. Направих го независимо дали ми харесва.“

— Помощник-капитане — рече младият сигналист на лейтенант Лойд, докато далекогледът му бе насочен към далечината, — съобщение от флагмана, сър.

Две палуби по-надолу моторното представляваше жарка и шумна тъмница, прашна, мрачна и смрадна, пронизвана от квадратите на пламтящите пещи, когато полуголите огњари отваряха вратите им под огромните котли, за да хвърлят вътре още въглища или за да изгребат пепелта, та отново да напъхат вътре още въглища и после пак.

Анжелик и Марлоу стояха върху една от горните железни скари, въздухът се издигаше, пълен с мириз на кокс, огън, горящо масло, пот и пара. Телата отдолу лъщяха от потта, мъжете бяха с големи кореми и яки мускули, острите им като нож лопати проскърцваха по желязната платформа в сандъците за въглища, вадеха ги пълни, ловко ги мятаха в пещта и въглищата се пръсваха на равномерен пласт, а мъжете отново пълнеха лопатите.

В кърмовата част туптящият мотор блестеше от грижи и смазване, мъже с маслонки пръскаха масло в свръзките, други лъскаха с кълчища, трети обслужваха скалите, помпите и клапаните, когато моторът задвижи витловия вал срещу натиска на морето. От клапаните излизаха струйки пара, масло, почистваха се и постоянно се наблюдаваха буталата, лостовете, зъбците, хвърляха се още въглища. Анжелик намери всичко това за много вълнуващо. Хората под тях не им обръщаха внимание.

Марлоу гордо сочеше и обясняваше, надвикивайки шума, а тя отговаряше с кимване и с усмивка от време на време, държеше леко ръката му за устойчивост, не чуваше нищо, нито й се искаше да чуе; бе завладяна от моторното, което й изглеждаше като един мъжки Валхала, в който машините бяха венчани за мъжете, а те се бяха превърнали в част от тях, примитивен, но и футуристичен — слугите се грижеха за господарите, а не обратното.

Сигналистът се приближи незабелязано до тях и отдаде чест. Тъй като не го чуха, мина отпред, отново отдаде чест и наруши магията.

Той подаде на Марлоу писменото съобщение. Марлоу го прочете бързо, после кимна и изкреша на мъжа:

— Отговори на сигнала им! Наведе се към Анжелик:

— Съжалявам, вече трябва да вървим.

В този момент се дочуха сигналните камбани от мостика. Офицерът машинист потвърди заповедта. Мъжете се втурнаха да затварят крановете и да отварят други, избутваха лостовете и проверяваха скалите. Когато мощността на парата излезе по огромния задвижващ вал и моторът забави ход, шумът намаля и огнярите се подпряха с благодарност на лопатите си, поеха въздуха, наситен с въглищен прах, и изстискаха кърпите на шиите си. Един се обърна към бункера и изруга, все още замаян от шума, разкопча панталоните и се изпика върху въглищата със силна струя, която се превърна в пара за смях на останалите. Марлоу бързешком хвана Анжелик за ръка и я поведе нагоре към изхода. Един огняр я забеляза, после втори и преди тя да си отиде, всички вторачено гледаха отдалечаващата се фигура в пълно мълчание. Когато я изгубиха от погледа си, един от тях направи неприлично движение. То предизвика още повече смях, който се смеси с внезапна тъжна тишина.

На палубата от мигновената липса на шум и польха на морския въздух Анжелик се почувства доста замаяна, така че се задържа за Марлоу.

— Добре ли си?

— О, да — отвърна девойката. — Благодаря, Джон, беше... ами... изключително.

— О? — възклика Марлоу разсеяно; вниманието му бе насочено към моряците при такелажа и на палубата, които вдигаха и нагласяваха платната. — Предполагам, че е така първия път. В открито море при буря там долу става отвратително. Огнярите и машинистите са от друга порода. — Той я заведе при Малкълм. — Съжалявам, трябва да ви оставя за момент.

Марлоу слезе до своята кабина, която беше в кърмовата част. Морякът часови му отدادе чест. Корабният сейф се намираше под койката му. Той го отключи нервно. Съобщението от адмирала гласеше: „Изпълнете запечатаните заповеди, 1/A 16/12.“

В сейфа бяха корабният дневник, шифрите, пари за разносчи, счетоводната книга, книгата за наказанията, наръчници, митнически

декларации, разписки, флотският правилник и няколко подпечатани плика, които му дадоха на флагмана сутринта.

Ръката му леко трепереше, докато търсеше нужния плик. Беше ли завръщането при флотата подготовка за войната, която очакваше? Марлоу седна на масата, заобиколена със столове, завинтени за палубата, и разчути печата.

— Там долу беше изключително, Малкълм. Ужасно е, от една страна, за всичките тези мъже там долу, учудващо е, от друга — ако така е на един малък кораб, какво ли ще е моторното на голям пароход, като „Великият източен“, да речем?

— Изумително е, Анжел. Аз видях как го спускаха по Темза последния път, когато бях в Лондон, преди четири години; тъкмо бях завършил училище — Боже, толкова доволен съм, че свърших с обучението. Целият е от желязо, с четири хиляди топа товароподемност, най-големият в света досега и построен да превозва емигранти до Австралия, хиляди наведнъж. Бяха нужни седмици, докато го пуснат на вода — направиха го странично, пълна неразбория — едва не потъна. Горкичкият Брунел, който проектира и построи кораба, фалира многократно, както и компаниите, които основаваше. Корабът бе с лош късмет, още при първото плаване се подпали и едва не изгоря — и това уби Брунел. По дяволите, не бих плавал на него — с лош късмет е още от поставянето на първата греда... — Той видя, че Марлоу се появи на палубата, и се намръщи. По лицето му не можеше да се разбере нищо.

Боцманът иззвъня осем пъти. Пладне.

— Аз ще поема управлението, помощник-капитане — рече Марлоу.

— Да, сър.

— Защо не заведеш госпожица Анжелик напред, тя може би ще иска да види отблизо някои от оръдията на палубата ни.

— С удоволствие. Госпожице?

Анжелик послушно го последва по прохода и по палубата. Той беше дребен, луничав и колкото нея на ръст.

— Вие сте от Уелс, нали, господин Лойд? — запита тя.

Мъжът се засмя, гласът му беше напевен.

— От Уелс, като хълмовете Ландриндод, които са моята родина.

Тя се засмя с него, наведе се срещу наклона на палубата и прошепна:

— Защо ме отпратиха като ученичка?

— Не мога да зная, госпожице. — Тя видя как хълтналите му кафяви очи гледат назад и после се върнаха върху нея. — Капитанът несъмнено иска да разговаря за обяд или да попита вашия мъж дали ще използва тоалетната. Мъжки разговор — рече той и очите му се усмихнаха.

— Вие го харесвате, нали?

— Капитанът си е капитан. Сега оръдията, госпожице.

Смехът ѝ звънна и сгря моряците наблизо, а Марлоу и Малкълм на мостика също я чуха и се обърнаха към нея.

— Тя изглежда красива, Малкълм.

— Да. Та обяд ли, казваш?

— Звучи ли добре? Готовачът е майстор на ябълковия сладкиш. Менюто включва задушена риба, пиле и баница със солено свинско и кнедли, студено печено пилешко, сирене „Чедър“ и ябълкови сладкиши. Имам няколко бутилки охладено „Монтраше“ от 55-а, което пазя за специален случай, и „Шамбертен“ от 52-ра.

— Доста добре си живееш — рече Малкълм, дълбоко впечатлен.

Марлоу се усмихна.

— Не съвсем, но днес е специален ден и да ти кажа истината, аз си изпросих „Шамбертена“ — то е любимото вино на моя старец. Той ми даде и няколко каси с „Монтраше“, когато тръгнах.

— Той от флота ли е?

— О, да. — Отговорът на Марлоу изразяваше изненада, че му се задава такъв въпрос. — Той е главнокомандващ в Плимут. — Марлоу се подвоуми, понечи да заговори и се спря.

— Какво има? Да се връщаме ли ни заповядаха?

— Не. — Марлоу го погледна. — Тази сутрин ми дадоха няколко запечатани заповеди наред с писменото разрешение да ви взема на борда и да ви върна непременно до залез-слънце. Преди няколко минути флагманът ми нареди да отворя едната от тях. Не ми заръчаха да ти казвам, нито пък да си мълча. Може би ще ми обясниш. Съобщението гласи: „Ако господин Струан помоли за странна услуга, удовлетворете я, стига да желаете.“

Светът застина за Малкълм Струан. Той не знаеше дали е жив или мъртъв, главата му се въртеше и ако не седеше, сигурно щеше да се строполи.

— Всемогъщи Боже! — задъха се Марлоу. — Боцман, незабавно донеси гълтка ром!

Боцманът си плю на петите, а Малкълм успя да се овладее.

— Не, не, добре съм... всъщност малко ром ще... ще бъде чудесно. — Той видя Марлоу да движи устните си и разбра колко се е разтревожил, но ушите му не чуваха нищо, освен ударите на сърцето му; чак после усети вятъра по страните си и шумът на морето се върна.

— Ето, сър — рече боцманът, като държеше чашата до устните му. Ромът се плъзна надолу в гърлото му. След секунди Струан се почувства по-добре. Понечи да се изправи на крака. — По-добре да не бързате, сър — говореше разтревожен боцманът, — изглеждате, сякаш сте видели привидение.

— Никакво привидение, боцмане, видях ангел — вашия капитан! — Марлоу го погледна слисано. — Не съм луд — запъна се Малкълм. — Джон... Извинявай, капитан Марлоу, можем ли да поговорим някъде насаме?

— Разбира се. Тук. — Марлоу с чувство на неловкост махна на боцмана, който напусна мостика. Останаха само кормчията и сигналистът. — Сигналистът, върви напред. Кормчията, запуши си ушите.

— Моята странна молба е: искам да преместиш кораба надалеч от сушата и да ме венчаеш с Анжелик — каза Струан.

— Каквооо? — Сега беше ред на Марлоу да се обърка. Той чу как Малкълм повтори думите си. — Ти си се побъркал — заекна капитанът.

— Не, всъщност не. — Малкълм вече се бе овладял — бъдещето му бе поставено на везните с думите на адмирала: „...увдовлетворете я, стига да желаете“. — Нека ти обясня.

Малкълм започна. След няколко минути се приближи стюардът, отдалечи се, а малко по-късно пак се върна с думите:

Приемете поздрави от кока, сър, обядът е сервиран във вашата кабина — но Марлоу му махна да си върви, съсредоточен и без да прекъсва Малкълм.

— ... Това е причината — завърши Струан, — заради адмирала, мен, теб, майка ми. Сега, моля те, ще удовлетвориш ли странното ми желание?

— Не мога — Марлоу поклати глава, — съжалявам, старче. Никога не съм женил никого и се съмнявам, че правилникът го допуска.

— Адмиралът ти е дал разрешение да изпълниш молбата ми.

— Формулирал го е дяволски предпазливо, старче: да я удовлетворя, стига да желая. — Боже мой, това означава сам да си окача въжето на врата, старче. — Думите сами потекоха от устата му, като си представи всички бъдещи неприятности, — ти не познаваш Кетърър. О, Господи, не, никой старши офицер не става за тая работа! Ако направя погрешен избор, той ще ми изцеди топките, кариерата ми ще иде по дяволите... — Той си пое дъх, поклати глава и продължи да мърмори:

— Няма начин да направя това, никакъв нач...

— Защо не? Не одобряваш ли брака ни?

— Разбира се, че го одобрявам, за Бога, но майка ти не го одобрява. Тя казва „не“ на сватбата, Сър Уилям се е забъркал в кашата, църквата отказва, другите капитани също и, по дяволите, и двамата според закона сте непълнолетни, така че и да го направя, няма да се признава, а тя... По дяволите, ти си непълнолетен, тя също... просто не мога да рискувам... — Осени го внезапна мисъл и той погледна към брега. — Първо ще сигнализирам на Кетърър, ще го помоля за разрешение.

— Ако го направиш, ще се опозориш пред него завинаги. Ако искаше да го сториш, щеше да ти каже.

Марлоу се вторачи в него. Препрочете точната формулировка на адмирала и изпъшка. Струан беше нрав. Бъдещето му бе поставено на карта. „Всемогъщи Боже, защо ги поканих на борда?“ Първото, което бе запомnil в живота си, бяха бащините му думи: „Във флота ти ръководиш кораба си според правилника и устава и според проклетия дневник, освен ако не си проклетият Нелсън, а той е един-единствен!“

— Съжалявам, старче, не.

— Ти си нашата последна надежда. Сега си единствената ни надежда.

— Съжалявам, не.

Струан въздъхна, отпусна рамене и изигра своя коз:

— Анжел! — извика той. Тя го чу, върна се с лейтенант Лойд и застана до него. — Анжел, би ли искала да се оженим още днес, още сега? — попита я Малкълм; толкова я обичаше. — Джон Марлоу може да извърши церемонията, стига да поиска. Какво ще кажеш?

Анжелик остана поразена и не чу как Марлоу понечи да каже, че толкова съжалява, но не може. Страстната ѝ прегръдка и целувка го спря. Тя прегърна и целуна и Струан, и отново Марлоу.

— О, да... о, да... Джон, чудесно, ти, нали ще го сториш, о, благодаря ти... благодаря ти, чудесно, моля те... моля те... моля те. — Последва нова покоряваща прегръдка и Марлоу се чу да казва:

— Да, разбира се, защо не, ще се радвам. — Изрече съдбоносните за него думи колкото се може по-сдържано, макар че се чувстваше по-възбуден от всяко и все още смяташе да каже „не“.

Кормчията реши въпроса с радостен възглас:

— Три пъти ура за капитан Марлоу, сватба на борда!

Обядът се превърна в оживен предсватбен празник, пиха само по две-три чаши вино, за да проверят и опитат редкия му вкус, хапнаха малко; останалата храна бе оставена за по-късно, тъй като всички бяха твърде развлечени и горяха от нетърпение да започнат. След като веднъж бе взел решение, Марлоу нареди корабът да излезе в открито море с вдигнати платна и се превърна в течен най-ентусиазиран поддръжник; искаше церемонията да мине съвършено и да остане паметна.

Но преди да вдигне предсватбен тост в края на обяда, той мрачно рече:

— Един Господ знае дали венчавката ще е наистина законна, но не намерих нищо във флотските правилници, което да показва, че няма да бъде призната или че не може да бъде извършена; не пише нищо за възрастта на младоженците; двамата трябва официално да кажат „да“ пред свидетели, да потвърдят, че свободно дават съгласието си; после подписват клетвена декларация, която аз ще внеса в корабния дневник. Щом слезем на брега, ще ни посрещнат или с проклятия, или с поздравления и навярно ще ви се наложи да сключите и църковен брак. Но при всички случаи и двете църкви ще писнат кански.

Анжелик усети скритата му тревога.

— Но, Джон, всичко е наред, нали? Малкълм ми каза за противопоставянията, а що се отнася до отец Лео... — тя намръщи носле от отвращение. — Ти няма да се забъркаш в неприятности, нали?

— Далеч съм от подобна мисъл, адмиралът е дал разрешение — отвърна Марлоу по-убедено, отколкото се чувстваше в действителност. — Стига толкова приказки, пия за ваше здраве и за бъдещите поколения!

Анжелик понечи да се изправи и също да пие, но Струан я спря.

— Извини ме, скъпа, не е на хубаво да пиеш за свое здраве, просто има такъв стар обичай, а на борда на Кралския флот човек пие тоста седнал.

— О, извинете — ръкавът ѝ закачи една чаша, тя се чукна в друга и звънна. И Марлоу, и Струан тутакси се пресегнаха и я хванаха.

Малкълм каза:

— Съжалявам, скъпа, още едно старо моряшко суеверие. Ако човек остави звъна на чаша да затихне сам, някъде по света се дави моряк.

— О! — Лицето ѝ помръкна. — Жалко, че не съм знаела, толкова пъти преди...

— Не се тревожи — побърза да я успокои Марлоу. — Ако човек не знае, суеверието не се смята. Нали, Малкълм?

— Да, пак си прав. Искам да вдигна тост, Анжелик, за Джон Марлоу — капитана от Кралския военноморски флот, за джентълмена и най-добрия ни приятел!

Малката кабина се изпълни с оживени гласове и смях. Лойд съобщи, че всичко на палубата е готово. Последна нежна целувка и те се изкачиха горе и застанаха там ръка за ръка, и двамата обвързани.

Духаше вятър, платната и мачтата потрепваха. Онези от корабния екипаж, които можеха да оставят работата си, се бяха строили в редица, издокарани и напети, с лица към квартердека, където пред капитана бяха застанали Малкълм и Анжелик. Двама моряци стояха на почетна стража от двете страни на Марлоу. Той отвори флотския правилник на нужната страница и махна на тръбача да свири сбор, боцманът наду свирката си и екипажът застана мирно.

— Събрали сме се тук като свидетели на сватбата на тези двама люде пред Господа...

Не обърнаха внимание нито на вълнението, нито на вятъра, който се бе усилил. Над хоризонта се събираха дъждовни облаци, те все още не представляваха заплаха, но криеха опасност. Засега небето над тях бе ясно и Малкълм се почуди за миг дали времето не вещае лошо предзnamенование. „Въпреки всичко няма причина за тревога“ — помисли си той. Церемонията свърши бързо, неочеквано бързо за всички тях, на Струан краят ѝ се стори почти внезапен. Той използва пръстена с герба на малкия си пръст вместо венчална халка. Беше твърде голям за Анжелик, но тя го притисна пътно и го загледа, сякаш не вярваше на очите си.

— Обявявам ви за мъж и жена.

Докато се целуваха, екипажът три пъти изрева въодушевено „ура“, а Марлоу се провикна:

— Допълнителна дажба питие! — Заповедта му за глътка ром на целия състав предизвика нови въздоржени възгласи.

— Госпожо Струан, разрешете да ви поздравя първи.

Анжелик страстно го прегърна, радостни сълзи се стичаха по страните ѝ.

— Благодаря ти, благодаря ти.

— Няма за какво — смути се Марлоу, после се ръкува със Струан. — Поздравления, старче. Защо не... — Силен порив на вятърашибна брезента. — Защо вие двамата не слезете долу, а аз ще дойда след малко — рече той, обърка се и ги оставил, за да се погрижи за кораба си. — Обърни кърмовата част към вятъра, помощник-капитане. Вземи курс към Йокохама с вдигнати платна — до нови заповеди. С пара ще плаваме към нашето място за акостиране. Може да ни завали дъжд. Сигналиствът, дай ми бележника си. Щом стигнем в обсега на флагмана, изпрати това.

Едуард Горнт се бе настанил удобно до еркерния прозорец в сградата на Брокови с крака, подпрени на стол, и лениво наблюдаваше залива. Облаците се сгъстяваха и обещаваха буря, макар че по това време на годината можеха и бързо да се разсеят. Зад него Норбърт Грейфорт седеше на бюрото си, потънал в канцеларска работа. Те бяха видели, че „Пърл“ отплата отвъд хоризонта, но не обърнаха особено внимание на това.

— Част от техните изпитания навярно — предположи Горнт. — Все още не мога да си представя какво толкова важно става на борда.

Норбърт бе кимнал, скришом развеселен, и се бе върнал към подписването и проверката на документите и митническите декларации. Един товарен кораб на Брок чакаше в пристанището, щеше да отплата след няколко дни и последният му товар от Япония трябваше да се пресметне: петдесет паунда копринени буби за френския пазар — трийсет до петдесет хиляди буби на унция, — бали със сурова коприна и копринен плат за лондонския пазар, лакирани стоки, барели със sake, което се опитваха да въведат на английския пазар, както и за японците във Филипините, евтина керамика вместо баласт, въглища — с една дума, всичко, което можеше да намери пазар, — заедно с изостаналия от чужбина товар, който не бе продаден и щеше да се пласира по обратния път. Имаше и малко пушки и опиум в специални сандъци.

— Пура? — попита Горнт.

— Благодаря. — Те си запалиха тънки пури и им се наслаждаваха.

— Уговорил съм среща с Макфей, за да доуточним последните приготовления за утре.

— Добре. — Норбърт издуха облаче дим и подписа последния документ. Позвъни със звънца. След миг влезе главният му чиновник и сараф. — Това е партидата, Периера.

— Да, сеньор. — Дребният рус мъж с донякъде ориенталски очи беше — както в повечето компании — евразиец от Макао. — А какво става със специалните стоки, сеньор?

— Те са извън митническата декларация и са под надзора на капитана.

— Говори се, че флотът ще се качва на корабите и ще проверява товара наслуки.

— Нека. Никоя от нашите специални стоки не е незаконна, за Бога, каквото и да правят тези глупаци Струанови. — Норбърт го отпрати, после насочи цялото си внимание към Горнт. Нещо предизвикваше недоверието му. — Едуард, може би трябва да отложа дуела, кажи на Струан, че довечера ще приема да се помирим. Капанът е заложен, нали? Ще го оставя да замине за Хонконг, та да затъне още по-дълбоко в кашата, като си мисли, че е спечелил — А?

— Може. Но защо ще му спестявате още една нощ на страхове? Той трябва да се страхува — защо да го облекчавате? Той би ли ви облекчил?

Норбърт го погледна и видя как тънката му горна устна леко се изви от злобно задоволство. Той се засмя в себе си, мислеше си колко особена щеше да е тази вечер за Струан, ако Кетърър беше друг човек, и че сега повече от всяка мисълта за дуела съвсем ще лиши Струан от съня му.

— Не смятах, че ще се приспособиш към нас, Брокови. Отмъщението и на теб ти доставя наслада, нали?

— На мен ли, сър? — Горнт повдигна вежди. — Мислех си за вас — аз трябва да ви служа, нали такъв бе замисълът?

— Действително. — Норбърт скри усмивката си дълбоко у себе си. — Утре тогава, но сега ние ще... — Зоркият му поглед улови дим на хоризонта през прозореца зад Горнт. — Това „Пърл“ ли е? — Той се изправи и отиде до прозореца, като едновременно насочваше бинокъла си. Наистина бе фрегатата.

— Движи се без колебание — рече тихо Норбърт и Горнт се зачуди какво ли имаше предвид. На „Пърл“ свиваха платната, зад нея се носеха черни облаци.

— Вятърът се е усилил там — отбеляза Горнт и насочи своя бинокъл. Пушекът се стелеше под прав ъгъл.

В залива флотът и търговските кораби стояха на котва. Няколко бели зайчета. Норбърт премести бинокъла си към „Буйният облак“. Нищо неблагоприятно.

После стигна до флагмана. Нищо. Върна се на фрегатата. Там чакаха. „Пърл“ наблизаваше доста бързо, носът ѝ пореще вълните. Отново погледна към флагмана. Нищо. Пак фрегата. Норбърт успя само да различи Анжелик, застанала до някакъв мъж — навярно Струан.

— Погледнете — гласът на Горнт прозвуча развълнувано. — Там. Виждате ли сигналиста?

— Къде? Ах, да.

— Той сигнализира със семафор на флагмана. Първите знаменца са установени в началото — бързо рече Горнт. — Капитанът на „Пърл“ на НКВ до адмирала. Съобщението гласи... Съобщението гласи: „С-ъ-г-л-а-с-е-н с м-о-л-б-а-т-а.“

Той объркан изгледа Норбърт за миг.

— Какво означава това?

— Наблюдавай флагмана за отговор! — Горнт се подчини. — Къде, по дяволите, си се научил да четеш военноморските знаменца?

— В Норфолк, Вирджиния, сър. Когато бях дете, имах навика да наблюдавам корабите, нашите и британските. Бе ми станало като хоби. После моят татко се сдоби с една книга, една американска и една британска, с повечето им установени сигнали и някои от кодовете им. Аз печелех облозите за моя татко, когато той забавляваше офицерите, обикновено на карти. Той... майка ми и той... той имаше навика да се забавлява много и разточително; така беше преди катастрофата с памука и той загуби повечето си пари.

— Всички знаменца ли можеш да четеш? И всички кодове? — попита Норбърт бързо, чудейки се дали да използва познанията на Горнт. — Можеш ли да разчетеш знаменцата на Струан, от кораб до кораб или от кораб до сушата?

— Ако използват установените международни кодове, но вероятно като Брокови и те имат свои собствени... Само за миг, съобщение от флагмана: установленото начало: „До капитана на «Пърл» от адмирал Кетърър. Веднага се върнете на вашето място за акостиране. Щом спуснете котва и сте в пристанището, незабавно докладвайте на флагмана.“ И добавят: „С н-е-г-о.“ И накрая: „Прието.“

Горнт бързо се извърна.

— „С него“, господин Грейфорт? Дали не става дума за Струан?

— Виж, светлинен сигнал!

— Сигнал за приемане на заповедта. — Горнт смъкна бинокъла и разтърка очи, от напрежение го бе заболяла главата. — Фенерът ли? Знаете ли какво означава всичко това?

— Какво толкова важно става на борда на „Пърл“ ли? Капитанът е проклетият Марлоу от Кралския военноморски флот. — Норбърт му обясни за секунди.

— Те са се оженили? — избухна Горнт. — Вие сте блестящ, господине!

— Не допусках, че Кетърър ще се съгласи, но, изглежда, го е направил. Защо ли? Нищо не печели. — Норбърт бе объркан. После се усмихна злобно. — Освен ако... освен ако е наредил на Струан и Марлоу да се качат на борда, за да притисне Марлоу и незабавно да

отмени стореното, та да натика ножа още по-дълбоко в Струан, съвсем да го изтормози.

— Може ли да го направи?

— Този негодник може да направи каквото си поиска, по дяволите, ако истината се разчуе. — Норбърт се изплю в плювалника и хвърли угарката на пурата в него. — Всеки моряк на борда е длъжен да се подчини на Кетърър и те го правят!

— Искате да кажете, че той ще им заповядва да престъпят закона ли?

— Да го кажем така: те са длъжни да се подчинят незабавно или ще си понесат последствията, които се простираят от обесване на катаго^[1] до влачене под кила на кораба за наказание. Ако поиска, Кетърър може да обеси човек на един от своите нокове, а после да заяви, че е бил подведен от младшите — той би победил всеки военен съд. Междувременно вие ще сте мъртъв.

— Тогава защо вие... защо му се противопоставяте така открыто, направо в лицето, господин Грейфорт?

— Защото Кетърър спазва законите — така ги възпитават за Кралския военноморски флот: да се подчиняват на заповедите от горе; но най-вече защото имаме Дребосъка Уили — този малък негодник стои над адмирала. Той е истинската ни защита от Кетърър, генерала, японците и от всички останали проклети врагове — но това няма да защити младия Струан от храчките на Кетърър.

— Значи, капитан Марлоу, странната молба на господин Струан към вас бе да се отдалечите от сушата... и да го ожените за госпожица Анжелик Ришо?

— Тъй вярно, сър. — Марлоу стоеше мирно, неспособен да прочете каквото и да било по лицето на адмирала. Кетърър се бе разположил на масата в голямата каюта в кърмовата част на кораба заедно с капитана на флагмана. Зад тях и адютантът му стоеше като вцепенен.

— И вие го направихте, след като знаете, че са непълнолетни?

— Да, сър.

— Моля до залез-слънце да ми донесете писмен рапорт, в който да изтъкнете своите съображения и какво точно се е случило.

Свободен сте. — Марлоу отдаде чест и понечи да тръгне, когато Кетърър се обърна към капитана, загрубял като канара грозен мъж, известен със суровата си дисциплина и преклонение пред военноморския устав. — Капитан Донован, може би ще потърсите законното положение, а?

— Слушам, сър. — Сините му очи бяха безмилостни.

— Добре, това е всичко засега. — Това бяха последните думи, които Марлоу чу, преди да затвори вратата, и сърцето му сякаш отново заби.

Струан чакаше в преддверието. Двама моряци стояха на пост и ги гледаха подозрително.

— Господи, изяде ли калая?

— Не, съвсем не. — Марлоу се помъчи гласът му да звучи спокойно. — Адмиралът, напълно основателно, иска писмен рапорт, това е всичко. Ще се върна на моя кораб. До скоро. — Преди да успее да си тръгне, вратата на каютата се отвори и той примря за миг. Капитан Донован прехвърча край тях, като едва отвърна на отадената му чест. На прага застана адютантът:

— Господин Струан, адмиралът ви поздравява, ще бъдете ли тъй любезен да влезете, моля.

Струан закуцука в каютата. Адютантът не го последва, а затвори вратата и зачака на разположение. Преди да излезе, Марлоу улови погледа му, но не прочете нищо в него — разбира се, че не биваше да се говори нищо пред моряците.

Кетърър, останал сам, махна на Струан да седне.

— От една страна, мога ли да те поздравя — рече той с мрачна официалност и подаде ръка.

— Благодаря ви, сър. — Струан се ръкува с него, ръкостискането на адмирала бе силно, но дланта му бе отпусната. — А от друга?

— От друга, изглежда, ще трябва да прекратиш търговията си и да спазиш обещанията си.

— Сър?

— Изглежда, си разтревожил змийското гнездо на приятелчетата си. Сър Уилям е отрупан с оплаквания.

— Както казах, ще направя всичко, на което съм способен.

— Не трябва ли да направиш доста повече, господин Струан?

— Извинете, но какво означава това, адмирале?

— Само онова, което вече ми обеща.

В настъпилата кратка тишина Струан реши да не се показва сломен, съсипан, нито пък да пропуска факта, че този мъж бе направил сватбата му възможна. „Не, не възможна — поправи се Малкълм, — а бе позволил тя да стане възможна. Джон Марлоу бе получил възможността да поеме инициативата в свои ръце.“

— Капитан Марлоу не е застрашен от неприятности, нали?

— Капитан Марлоу е подчинен на военноморския устав.

— Да, естествено, но вярвам, че той ни венча според военноморския устав, сър. Аз предварително прочетох параграфа най-добросъвестно и нямаше никакво ограничение за възрастта, нито се споменаваше за възраст на младоженците.

— Уставът гласи също, че всяка такава сватба е предмет на *незабавно преразглеждане*. В случая тя е.

— Значи аз хем съм женен, хем не съм. Това ли искате да mi кажете?

— Просто изтъквам, господин Струан, че както при всички въпроси във флота, необикновените събития са предмет на преразглеждане.

Струан се усмихна насила.

— Съвсем правилно. Моят... — Той едва не изтърси „прочит“, но благоразумно се въздържа. — Моето тълкуване на заповедта, сър, му даде разрешението.

Кетърър повдигна едната си вежда.

— Капитан Марлоу ти е показал моята запечатана заповед до него?

— Доколкото разбрах, сър, заповедта му даваше компетентно разрешение, сър... Признавам, че положих извънредни усилия да изясня точката формулировка и да го убедя, че случаят е такъв.

— Не се и съмнявам — сухо отвърна адмиралът.

— Значи е било компетентно разрешение?

— Заповедта ми ясно гласеше: ако го помолиш за странна услуга, той може да я удовлетвори, стига да *пожелае*. Не спомена ли снощи, че искаш да се скриете от сушата. Странната ти молба можеше да е само тази — заповедите му бяха да осъществи изпитанията си в обсега на флагмана.

Струан едва се владееше, чувствуващ, че му пари под краката.

— Да, сър. Да, може да сте си помислили така. Ако има някакво недоразумение, то е по моя вина, а не по вина на капитан Марлоу.

— Ще го имам предвид, господин Струан.

Малкълм внимателно наблюдаваше възрастния човек и го слушаше с още по-голямо внимание; искаше да разбере накъде бие адмиралът; вече се боеше, че играта на котка и мишка продължава. „Отново ли съм в ноктите му — никога ли няма да се измъкна от тях?“

— Мога ли да попитам, адмирале, защо дадохте на господин Марлоу компетентно разрешение, което аз сигурно щях да изтълкувам погрешно? — Изражението на Струан беше ведро: не забравяше, че е женен, докато церемонията не се обяви за незаконна. — Не предполагах, че ще разрешите, особено пък снощи.

През нощта Консуела бе нападнала Кетърър.

„Дай шанс на младия сеньор, Чарлз — бе казала тя с онова приятно напевно произношение, все още толкова чувствено в паметта му, както и дълбоките ѝ кафяви очи.

— Ние с теб така и не получихме възможност, защо да не му я предоставиш — спомни си, ти не беше много по-голям от него. Накара го да направи гигантска крачка напред, той сигурно ще удържи обещанието си. Защо да не бъдеш щедър, за разлика от родителите ни и от твоето отвратително министерство? Той е толкова влюбен, Чарлз, както беше и ти, но за разлика от теб върху младия сеньор вече се е стоварила жестоката Божия десница...“

Адмиралът се бе пробудил, думите ѝ звучаха в ушите му, от начина, по който тя произнасяше името му, все още му се свиваше сърцето въпреки всичките тези години. „Но не е същото — бе си помислил той ожесточено. — Струанови са контрабандисти на опиум и оръжие. Никога няма да забравя мъртвите си моряци. Съжалявам, моя отдавна изгубена любов, но сватбата ще бъде обявена за незаконна незабавно — няма да позволя на Струан да се измъкне от въдицата. Дългът си е дълг.“

Сега, когато гледаше Струан, като си спомняше как бе влязъл, куцукайки, решен да изглежда заякнал, как Хоуг и Бабкот му бяха потвърдили на четири очи, че младежът почти постоянно изпитва болки, че се съмняват дали някога ще може отново да тича и да язди с лекота, като си спомни „За разлика от теб... Божията десница“, Кетърър въздъхна.

— Внезапна прищявка, господин Струан — рече той, решил да бъде снизходителен, — подкрепена от убеждението, че ще изпълниш обещанието си. — Той се изправи; усмивката на Консуела още бе пред очите му. Отиде до бюфета, чувствайки се удивително млад. — Шери?

— Благодаря ви. — Струан понечи да се изправи, но се поколеба, бе омекнал от облекчение след признанието на Кетърър.

— Аз ще ви го донеса. „Тио Пепе“? Добре. Наздраве! — Двамата се чукнаха. Кетърър отпи голяма гълтка. — Слушай, млади момко. — Гласът му бе необикновено тих и любезен. — Разбира се, ще се посъветвам със Сър Уилям и ще го убедя да прочете Военноморския устав. Повече от вероятно е, че рапортът на капитан Марлоу ще бъде приет след съответното обмисляне — трябва да сме уверени, че офицерите ни винаги са наясно с последствията от неподчинението, но той няма да е „застрашен от неприятности“, както се изрази одеве. Ето още една тайна между нас двамата. Ясно ли е?

— Да, сър. Благодаря ви. Ще изпълня обещанието си. — Струан си поглеждаше дълбоко дъх. — Значи ли това, че сватбата ми е законна?

— Зависи от гледната ти точка. Тъй като важи за мен, за флота, струва ми се, би следвало да важи и за обичайното право. Що се отнася до двете засегнати църкви и до неизбежните законни общи нападки, които ще ви се наложи да изтърпите, предлагам и на двама ви да се пригответе за обсада и да очаквате най-лошото. От друга страна, приеми още веднъж поздравленията ми. Предай поздравите ми на госпожа Струан — тайно, разбира се.

---

[1] Механизъм за вдигане на котвата. — Б.пр. ↑

43.

До залез-слънце новината се бе разпростирила из Колонията, Пияния град и Йошивара.

Веднага възникнаха предположения, шум и спорове, прокарваха се мнения за и против подобна сватба, някои предполагаха, че церемонията е напълно незаконна, други гневно отхвърляха подобно становище, мнозина от по-сприхавите търговци — и всички жители на Пияния град — си служеха с отвратителен език, неприлични жестове и свиваха юмруци, за да подкрепят възгледите си, докато малцината по-умни рекоха:

— Ах, тоя изкусен млад хитрец, ето защо се е подмазвал на адмирала! Това е било сделка! Хитро — на мястото на Струан и аз бих направил същото. Сега, след като си я получи, дали пак ще бъде срещу опиума и оръжията? По никакъв начин...

Покрай новите въпроси в Пияния град станаха няколко сбивания, а един бар изгоря до основи. Говореше се, че отец Лео е получил удар и лежи проснат пред своя олтар; за преподобния Туййт се предполагаше, че в същия момент беснее при Сър Уилям, а в клуба Лънкчърч и Грим — неизбежни противници — бяха започнали да се бъхтят и както обикновено бяха изхвърлени на улицата.

Малкълм и Анжелик се намираха в каютата на своя катер. Пред тях беше техният вълнолом; хванати за ръце, те видяха, че там се събира весела група от доброжелатели, предвождана от Джейми Макфей. Обещаното лошо време се размина с малко дъждец късно следобед. Вятърът все още духаше, небето бе заоблачено, но това не охлади врявата при посрещането им.

— Пристигаме, госпожа Струан. — Малкълм силно прегърна Анжелик.

Тя го целуна и прошепна:

— Да, скъпи ми съпруже. О, Малкълм, всичко звуци толкова забавно, необично, толкова великолепно. Не е сън, нали?

— Макар че и на мен ми изглежда като насьн.

Катерът изви във вълнението, лашна ги един към друг сред всеобщия смях и се извъртя успоредно на кея, посрещнат от възгласи и викове. Това бе най-чудесното акостиране, което боцманът някога бе правил.

— Живо по въжетата, момчета — нареди той, но нямаше нужда, тъй като нетърпеливи ръце дръпнаха въжетата за теглене към кнехта и моряците се струпаха да им помогнат.

— Поздравления, тай-пан, госпожо Струан — изкрещя Джейми сред възклицианията, които се чуваха през Хай стрийт, вътре в клуба. Салонът тутакси опустя и всички се струпаха, свалиха шапките си; дори госпожа Лънкчърч и госпожа Грим бяха там и също ликуваха.

Горнти и Норбърт Грейфорд наблюдаваха от горните прозорци на своята сграда. Пред всички къщи стояха ококорени китайски прислужници, а самураите озадачени се събираха при Северната порта. Посланиците и персоналът им се измъкваха от легациите: Сър Уилям с каменно лице, придружен от усмихнатия Филип Тайърър и от Микълмас Туййт — навъсен и вбесен; Сергеев сияеше и поздравяваше пламенно, Дмитрий крещеше поздравления и размахваше американско знаме, а Съоратар и Андре се разкъсваха между въодушевлението, че се е стигнало до сватба, и яростта, че Анжелик не се е посъветвала с тях.

— Андре, доведи я колкото е възможно по-скоро. Господи, глупавата *gamine*^[1] трябваше да ни посвети в тайната — твоя е работата да я контролираш! — рече Съоратар с кранчето на устните си, като ентузиазирано замаха с ръка, тъй като Анжелик бе уловила погледа му и го приветстваше. — Струан трябва доброволно да признае Наполеоновия кодекс, и то веднага, погрижи се за това! Един Господ знае какви мръсни номера ще се опита да направи Уилям все едно дали е за или против. Каквото и да каже той, нашата позиция е, че сватбата е законна, но ще настояваме да бъде потвърдена според френските закони! Доведи отец Лео, той ще извърши истинската им венчавка следващата седмица... *Mou Dieu*, виж ги тия кретени!

Тълпата се нахвърли върху Анжелик и Струан. Все по-трудно им бе да си проправят път през навалицата, всички до един искаха да целунат булката, това било тяхно право, а останалите им пречеха и врятата нарастваше.

Анжелик изпадна в паника. Това повиши напрежението у близкостоящите. Тълпата я вдигна и повлече, Струан се мъчеше с бастуните си да я опази, а Джейми грубо си запробива път през навалицата; някой замахна с юмрук и се започна опасна схватка. Сър Уилям извика на морящите часови:

— Вървете и им разчистете пътя, побързайте, за Бога, че ще ги смачкат! — Четиридесет мъже затичаха. — Филип, наглеждай ги и доведи Струан в кабинета ми на часа.

Сержантът изрева:

— Хей, народе! — и дяволът, който понякога обладава тълпата без очевидна причина, изчезна. Тихо, но твърдо той взе да разчиства път. — Дръжте се, както трябва, направете място, на дамата!

Подчиниха му се и Струан се добра до девойката:

— Добре ли си, Анжел?

— Да, да, любов моя. — След като ѝ направиха място, уплахата ѝ се изпари. Тя оправи шапката си. Перото ѝ се бе счупило. — Виж какво става!

— Ето, нека ви помогна — важно предложи Тайърър, като отстраниваше околните. — Вие продължавайте да се разпръсвате, изплашили сте я до смърт. Добре ли си, Анжелик, а ти, Малкълм?

— Естествено — отвърна Малкълм. Сега тя беше в безопасност, а той държеше бастуните си и отново изпита щастие. Провикна се: — Благодаря, че ни посрещнахте! Черпнята е за сметка на Търговската къща, барът на клуба ще е отворен и ще остане отворен до нови разпореждания!

Всички хукнаха към клуба. Скоро останаха само Малкълм, Анжелик, Макфей и Филип Тайърър. И киселият Микълмас Туййт:

— Господин Струан, церемонията е напълно незаконна и съм длъжен да ви предупредя...

— Може би сте прав, преподобни, но на мен ми съобщиха друго, господине — рече Струан твърдо; вече бе измислил план за Туййт, друг за отец Лео и трети за Сър Уилям. — Независимо от всичко вярвам, че има щастливо разрешение. Заповядайте в моя кабинет утре по обяд? Храмът Господен ще бъде удовлетворен, господине, ще бъдете сигурен! — После прошепна на Джейми: — Отклони му вниманието — и покани останалите: — Напред към компанията, колкото можете по-бързо.

Наложи се да се проврат през двете редици от скитници, а след това Анжелик изсъска:

— Филип, побързай! — Тя се затича напред с него, за да избегне отец Лео, който бързаше към тях по улицата, доколкото му позволяваха угоеното тяло и расото му.

Най-сетне влязоха в преддверието. Почти целият персонал се бе строил там с Варгас начело; Чен се усмихваше изцъклено. Анжелик прихна нервно:

— Не исках да разговарям с него!

— Защо не? — Филип сияеше. — Ти си омъжена и това е факт. Поне Сър Уилям газ пикае, откакто научи, ругае военноморския флот, Кетърър, Марлоу... И тъй, ето те омъжена. Всичко на всичко искам да кажа „Поздравления“ и мога ли да целуна булката? — Той не дочака и я целуна като брат, тя го прегърна и въздъхна облекчено.

Влязоха Струан и Макфей.

— Заключи — нареди Малкълм. С помощта на Варгас Макфей се подчини, учтиво, но твърдо избута няколкото упорити търговци навън и бутна резето. В същия миг отец Лео се изкачи, натисна дръжката, после заудря, сякаш това не бе врата, а двери на катедрала.

Но никой не му обърна внимание, всички влятяха в кабинета като ято немирни деца и се тръшнаха по столовете. С изключение на Малкълм.

— Шампанско, Чен. Благодаря ти, Варгас, ще се видим по-късно — надвика той поздравленията им и добави на кантонски на Чен: — Отвори виното, малко дискретно.

Джейми Макфей затвори вратата и потъна в последния стол.

— Айиая — гласът на Малкълм избълбука като виното. — Не мислех, че ще стане така. Филип, отново ти благодаря за добрите пожелания, на теб също, Джейми. Добре ли си, Анжел?

— Да, господин Струан, великолепно, благодаря.

Тайърър се обади:

— Това е чудесна новина, Малкълм. А, между другото, ще можеш ли да се срещнеш със Сър Уилям веднага, щом е възможно?

Начинът, по който той изрече думите — така колебливо, така сухо, след като всички разбраха, че са го навикали с цяло гърло, — предизвика внезапна тишина. Изведнъж всички прихнаха истерично.

— Утре следобед, с удоволствие — заяви Малкълм. Скоро чашите им се напълниха и още по-бързо се изпразниха и пак се напълниха. Разговаряха гръмогласно и никой никого не слушаше. Вратата се откряхна. Варгас направи знак на Макфей и му прошепна нещо. Джейми кимна.

— Ще дойда след малко. Тай-пан, ще ме извиниш ли? А има и съобщение за Анж... за госпожа Струан: господин Съоратар иска лично да й изкаже поздравленията си в Легацията и... свещеникът иска да се срещне с вас за момент.

— Джейми, първо си допий чашата. Варгас, изпрати съобщение на Съоратар, че ще го впиша на първо място в списъка, но по-напред кажи на отец Лео да дойде тук утре в 5 следобед, тук — в кабинета ми. — Варгас изчезна. Малкълм забеляза сянка по лицето на Анжелик. — Аз ще се срещна с него, Анжел, не е нужно ти да го правиш и до неделя вечерта всичко ще се оправи, обещавам ти. Всичко е в мои ръце. Щом се стъмни, ще се качим на катера.

— На катера ли? Защо, Малкълм, защо, за Бога?

— Още една изненада: ще вечеряме на „Буйният облак“ и ще пренощуваме там, а утре те чакат още изненади, много-много, ще обмислим и медения си месец. Тръгваме след час и няма нужда да се преобличаш, наредих на А Со да ти приготви малко дрехи и те вече са на борда. — После се обърна към Джейми: — Трябва да тръгваш ли? Какво става?

— Имах среща с Горнт и от вълнение забравих. Той ме чака в преддверието ми. Помолил е Варгас да предаде и на двама ви поздравления — неговите и на Норбърт.

— Благодари му от мое име. Почакай ме за малко.

— И от мое, Джейми — рече Анжелик.

— Разбира се, госпожо Струан. — Макфей се опитваше да привикне с новото обръщение; струваше му се трудно и изкуствено, двете думи извикваха духа на Тес Струан, а тия дни всеки път, щом се сетеше за нея, ставаше раздразнителен. Като чу за сватбата, му стана ясна връзката с адмирала, с писмото на Малкълм до „Гардиън“ и снощното му изявление, дори денят на дуела съвпадаше неслучайно. „Женени! О, Боже мой!“

Последиците за Малкълм щяха да са огромни. За самия него нямаше никакво значение, след като се бе помирил с Малкълм и със

себе си. Макфей се съмняваше, че някога ще се помира с Тес Струан, макар че тя бе ревностен член на семейство Струан, в същото време бе наследила отмъстителността на баща си, безмилостната му потребност да отмъщава. Той бе свидетел как се бе нахвърлила върху боцмана на лодката, която се бе преобърнала, и близнаците на втория ѝ син се бяха удавили. Тя го бе обвинила в убийство, бе поискала да го обесят. Съдът го обвини в небрежност, причинила непредумишлено убийство, и му присъди максималното наказание от десет години тежък труд в хонконгския затвор, където никой не оцеляваше. Небрежност ли? „Едва ли“ — бяха си помислили Макфей и повечето хора тогава — според тях бе просто нещастен случай, тъй като през този годишен сезон бурите връхлитаха най-непредвидено. Но тя беше Тес Струан от Търговската къща. „Въщност грешката на боцмана — мислеше си той — бе, че той оживя, а децата загинаха.“

— Анжелик — започна Струан, — защо не се освежиш, и аз възнамерявам да направя същото и ще тръгнем след час. Просто имам да решава някои неща с Джейми. — Целунаха се и тя излезе. Малкълм на кантонски нареди на Чен да пригответ гореща вода за съпругата му и за самия него. — После ще се качим на „Буйният облак“. Всичко ли е приготвено?

— Да, господарю.

— Добре, а вие тримата е най-добре да си мълчите като прилепи и да сте доволни като прасета в кочина! — Струан любезно се обърна към Тайърър на английски: — Филип, ще ни извиниш, нали? С настъпването на утрото ще започнат безконечни празненства, сватбен обяд и така нататък с официалните покани. Моля те, предай на Сър Уилям моите поздрави и не споменавай на никого, че ще сме на „Буйният облак“ тази вечер — дори на Сър Уилям. Не искам пияници да обикалят край нас цяла нощ, искаме да останем насаме, нали разбираш?

— Напълно. Още веднъж те поздравявам. — Тайърър се радваше да си тръгне. Предстоеше му да се срещне и с Хирага и да довърши новата, рязкаnota до тайро Анджо, преди да иде при Фуджико. След сутрешния военен съвет между Сър Уилям и Съоратар, с негова помощ и с помощта на Андре, на който бяха уговорени последните подробности по предстоящото обстрелване и наказателната акция срещу Йедо, Андре му бе прошепнал: „Фуджико жадува да те види,

всичко е уредено. Тя дори настоява да ти поднесе японска гощавка, така че върви гладен и жаден, но не забравяй да се държиш твърдо.“

След като останаха насаме, умората на Малкълм си пролича донякъде.

— Джейми, налей ми, ако обичаш. Благодаря. Всичко наред ли е?

— И за довечера, и за утре. А Ток и А Со са на кораба със сандъците, Чен ще тръгне с теб и госпожа Струан. Доколкото ми е известно, никой, освен тях, Стронгбоу, аз и сега Филип не знае, че ще спите на „Буйният облак“.

— Добре. Грешка беше, дето Филип научи. Но няма значение — рече Малкълм. — Поотпуснах се, но всичко ще е наред. Той няма да се раздрънка. Какво иска Горнт?

— Само да уредим последните подробности. — Макфей го погледна. — Твоята сватба няма ли да промени нещата?

— Може би. Стига Норбърт да се извини.

— Горнт искаше да поговорите насаме, ако намериш време.

— Добре. Кажи му, че това е всичко — и нека първо аз да се срещна с него, а?

Горнт изпълни стаята с приветливостта си. На Малкълм му се стори, че вижда много стар приятел.

— Шампанско?

— Благодаря ви, тай-пан. Мога ли да ви поздравя?

— Можеш. Наздраве!

— И за ваше здраве, сър.

— Съжалявам, но се налага да побързаме, утре ще разполагаме с повече време. Какво става?

— Исках да ви кажа насаме, че господин Грейфорт възнамерява утре да приеме вашето помирение. Дуел няма да има.

Струан се усмихна.

— Това е най-добрата новина, която... не, втората добра новина за деня!

— Да. — Лицето на Горнт се изопна. — Стига наистина да смята така.

— А?

— Мисля, че трябва да сте подгответ за подлост. Съжалявам, че ви поливам със студен душ в такъв щастлив ден, но исках да ви предупредя. Сигурен съм, че той ще си промени намеренията.

Малкълм го наблюдаваше, после кимна спокойно.

— От Норбърт и от всички Брокови ние очакваме подности вместо закуска. — Чашите им се докоснаха. — Наздраве — за богатство и щастие!

Малкълм забеляза нещо особено у Горнт, което не можа да предусети.

— Все още ли възнамерявате утре сутринта да ми дадете документите, от които се нуждая?

— О, да. — Горнт се изправи. — А моят договор?

— Готов е. Утре ще го потвърдя с подписа си.

— Благодаря. До утре и още веднъж честито.

Малкълм отново по-скоро усети, отколкото видя странното му настроение.

— Очаквате го с нетърпение, както и аз.

Горнт впери поглед в него.

— Да. Предстои още един славен ден — край и начало.

На горния етаж Анжелик стоеше пред огледалото, без да вижда нищо, и несъзнателно си играеше с пръстена с герба. За първи път днес бе останала сама, уединена в своята стая със заключена врата, и щом седна, я връхлетя цял рояк неочеквани истини и парадокси: всичко се бе случило толкова бързо. Бе омъжена, но не бе го очаквала да стане по този начин — на борда на кораб; бе се надявала, бе се молила, но не и се вярваше, че ще е възможно — толкова много прегради стояха помежду им; омъжена, но не пред Бога, омъжена за младеж, на когото бе хвърлила око, когото енергично преследваше и го наಸърчаваше да я преследва; за мъжа, когото обожаваше, но го бе измамила — изнасилването не стана по нейна вина, наложи се да пометне, а обиците бяха единственото ѝ спасение. Можа да спаси живота си, тъй като опази всичко в пълна тайна, но все пак бе измама.

Този човек ме обича до забрава, рискува всичко, а аз откраднах от него, изльгах го и ще легна в брачното ложе опетнена и въпреки това...

На път към брега на три пъти понечих да му разкажа.

Не е вярно, понечих да му разкажа част от нещата — само за обиците, но всеки път въодушевлението му ме завладяваше и ме

възпираше. Той ме засипа с истините за майка си и писмата и, за Скай, за отец Лео и за английския свещеник, за адмирала и за Сър Уилям — как са му попречили, но накрая ги надвил... „*Аз спечелих, моя ненагледна съпруга. Спечелих тебе и вече никой не може да те откъсне от мен...*“

Бяха се прегърнали и проронили сълзи от възторг в обятията си.

„Бог ми е свидетел, зная, че ако бях започнала, той щеше да бъде съкрушен, а започнеш ли да разказвам, щях да споделя всичко. И щеше да умре, горкичкият ми, толкова е порядъчен. Защото той наистина е най-порядъчният мъж в живота ми. Сега зная, че го обичам, инак нямаше толкова да се старая и да преодолея такива стънки. Обичам го и все пак...“

Какво да правя?“

Анжелик видя отражението си, вперило поглед в нея. Не се харесваше толкова разголена и сведе поглед. Видя, че върти пръстена насам-натам, както правеше Андре с неговия. Пръстенът на Малкълм беше златен, тежък. Гербът на Струанови бе изгравиран отгоре: шотландският лъв, преплетен с китайския дракон. „Това символ на доброто и злото ли е?“ — запита се тя и внезапно потръпна.

За да отклони вниманието си, започна енергично да четка косата си, но и това не помогна. Мрачните мисли я връхлетяха отново, все по-бързо и по-бързо... и мисълта за него.

Тя почувства, че ѝ призлява, и притисна с ръце слепоочията си.

— Недей... Бъди силна... Бъди силна, ти си сама, трябва... — Стоновете ѝ спряха, тъй като нова мисъл заличи предишните. „*Но ти не си сама* — рече Анжелик на глас. — *Вече сте двамата с Малкълм и той се нуждае от теб... Двама сте, ти и Малкълм, той се нуждае от теб, Малкълм ти е съпруг...*“

Тази представа завладя съзнанието ѝ, изпълни го и в този миг Анжелик го чу как радостно ѝ вика от долнния етаж:

— Анжел, побързай, време е да тръгваме... побързай!

Тя бавно отиде и коленичи пред малката Дева Мария и изля цялата си душа: „Пресвета Майко, прости на мен — грешницата. Прегрехих страшно и те моля за прошка. Прегрехих сериозно и живея в постоянна лъжа, но се кълна да бъда най-добрата съпруга, защото обичам този мъж с цялото си сърце, както обичам Теб...“

— Колко ми е приятно, че те виждам, Райко-чан — каза Мейкин с усмивка и коленичи срещу нея. — Не съм те виждала толкова отдавна. — Тя беше мама-сан на къщата на Глицинията и на Койко, двете се намираха в най-недостъпните покои на Райко.

— Да, благодаря ти, чест е за мен — отвърна Райко. Беше ѝ приятно да посрещне старата си приятелка, макар да бе малко изненадана, че Мейкин с такава готовност се отзова на поканата ѝ за обсъждане на делата им. — Моля, почерпи се, змиорката е изключително крехка. Саке или от коняка на гай-джин?

— Първо саке, моля. — Мейкин го пое от една вежлива прислужница. „Работите ѝ сигурно вървят добре“ — помисли си тя, забелязала скъпите украшения в тази уединена, надеждна къща зад видовете на Трите шарана.

— Времената са трудни, но за щастие гай-джин почти нямат представа за стойността на парите и макар да са толкова отвратителни, жътвата е богата, а разходите за гореща вода, чисти кърпи и парфюми незначителни. — Двете жени се засмяха. Гледаха се и се изчакваха.

Мейкин опита суши. Бе изключително вкусно — и тя започна да поглъща огромни за такава дребна жена количества. Пътното ѝ кимоно умишлено бе повече от скромно. Всеки щеше да я вземе за съпруга на дребен търговец, а не за една от най-богатите мама-сан в Йедо, собственичка на най-скъпата в града Къща за удоволствия в най-голямата Йошивара в страната — напълно възстановена неотдавна и подновена след миналогодишния пожар; мама-сан на десет от най-надарените гейши, двайсет от най-прекрасните куртизанки, а също и собственичка по договор на Койко Лилията. Тя огледа потайната светая светих на Райко, отредена за по-особени случаи, възхити се на неповторимите коприни, възглавници и татами, побъбри, докато ядеше, чудейки се каква ли е причината да я поканят.

Когато привършиха с храната, Райко отпрати прислужничките и наля две чаши от най-добрания си коняк.

— За здраве и за пари!

— За пари и за здраве! — Досега Мейкин не бе опитвала такова първокачествено питие. — Гай-джин си имат своите добри страни.

— В областта на вината и силните напитки да, но хич ги няма в надареностите им — заяви Райко дълбокомислено. — Моля те,

позволи ми да ти подаря една бутилка. Един от клиентите ми е фурансу.

— Благодаря ти. Радвам се, че работите ти вървят толкова добре, Райко-чан.

— Можеше да е и по-добре.

— А Хиноде? — попита Мейкин; по договор тя получаваше половината от цената ѝ. Когато Хиноде я посети за пръв път, тя бе настанила момичето при една братовчедка, мама-сан в друга нейна къща. По-късно случайно бе чула за особената и крайно необикновена молба на Райко за специален вид момиче. Лесно се споразумяха — Райко беше нейна стара приятелка, знаеха се от години и се доверяваха една на друга още от времето, когато заедно бяха *мейко*, а после и куртизанки. — Уговорката продължава ли да е задоволителна?

— Имам още една вноска за теб, макар че мъжът се бави.

Мейкин се засмя.

— Не се учудвам. Много те бива да се пазариш. — Тя се поклони с благодарност.

— Той обещава по-голяма сума след няколко дни. Може би още един чифт обици.

— О! — Мейкин с печалба за себе си се бе отървала от предишната си съдружничка. — Това излезе доста сносна сделка. — Плащането на клиента по договора на Хиноде бе повече от достатъчно да покрие всички разходи най-малко за една година. — Как е тя?

Райко разказа за първата и последвалата я среща на затаилата дъх от любопитство жена.

— Има право да го нарича Звяра — рече Мейкин.

— Той не е лош човек. Мисля, че болестта го подлудява от време на време. Тя поне знае най-лошото и го приема като своя карма.

— Мога ли да попитам, има ли... има ли някакви признания вече?

— Не, нищо. Но Хиноде всеки ден ме кара да оглеждам частите, които не може да види сама и с огледалото.

— Странно, Райко-чан. — Мейкин нагласи един от гребените в косата си по-добре. — Ако се появи нещо, то няма как да се скрие; дали Хиноде ще поискда се прободе?

Райко сви рамене.

— Знае ли човек.

— Тя каза ли ти защо е приела тази карма?

— Не. Нищо. Тя ми харесва, но почти не мога да ѝ помогна. Да, странно, че отказва да ни разкрие, нали? — Райко отпи от коняка, омаяна от топлината, която се разля по жилите ѝ и от рядкото удоволствие да гощава своята най-стара и най-предана приятелка. Двете бяха неразделни като *мейко*, на млади години бяха любовници и винаги си споделяха всички тайни — и най-поверителните. — Тази вечер той ще я посети. Ако желаеш, погледай ги малко.

Мейкин се изкиска.

— Отдавна съм престанала да се интересувам и вълнувам от изпълненията на другите, все едно дали са яростни или страстни — дори и на добре надарените гай-джин. — Тя беше много щастлива, че е със старата си приятелка, та да ѝ разкаже за скръбната участ на Геко и Шин Комода, за което бе настояла да научи, преди да я изпрати тук.

„Когато Хиноде умре, Райко-чан, ще ти кажа и заедно ще си поплачем за мъките, които ние жените трябва да понасяме. Дотогава ще пазя тайната на Хиноде, както се договорихме, няма да издам името на сина ѝ и къде е бил изпратен.“

Усети, че се сгрява — обичаше тайните и игрите на живота.

— Значи Хиноде е свикнала. Добре. А сега?

— Сега — Райко понижи гласа си. — Имам важни сведения за бойните планове на гай-джин.

Мейкин пламна и се напрегна като другата жена.

— Срещу Йедо ли?

— Да.

— Сигурно са ценни, но, толкова съжалявам, тази вест е опасна, и то много.

— Да, и още по-опасно е да се продаде, макар че ще е много ценна за определен човек.

Мейкин избърса капчицата коняк, която можеше да е и пот.

— А щом веднъж такава вест бъде купена и излезе, вярна или невярна, обикновено хвърчат глави.

— Наистина. — Райко разбираше опасността, но бе развлънвана, както никога преди. Никога не бе попадала във водовъртежа на политиката на Йедо, но близостта с Хирага и наученото от него за шиши — и тайните, които шоя ѝ бе разказал за него и за Ори — бяха породили у нея интерес. Както и връзката ѝ с Фурансу-сан, чрез когото научаваше за гай-джин; любопитно, че те

бяха изворът на цялото й богатство и в същото време врагове на свещената Земя на Боговете. И заради отвращението й към Бакуфу и Анджо, който бе убил другата й някогашна приятелка Юрико, мама-сан на Четиридесет и седемте ронини, задето бе подслонила шиши.

Райко трепереше при мисълта, за собствената си глава, побита на кол, страхуваше се, но изпитваше въодушевление. Юрико вече бе обезсмъртена в укийо-е гравюри на Свободния свят, бе станала новата любимка на гейшите и скоро дори щеше да се представи пиеса Но^[2] с нея като главна героиня.

— Права си — прошепна тя, — но определени сведения си струват риска. И ако... ако имах важни поверителни сведения за това... какво замислят висшите власти срещу гай-джин, навярно ще мога да го използвам за наша взаимна изгода. — Пот се бе събрала по крайчеща на натружената й перука. Тя я избърса с розова книжна салфетка. — Горещо е, нали?

— Не колкото огънят, в който можем да се натикаме сами.

— Колко ли ще ни платят, ако съобщим деня на нападението... и бойния план на гай-джин? — Тази сутрин Фурансу-сан й бе съобщил повече от достатъчно подробности, за да изкуши дори и най-сдържания купувач да бъде щедър.

Мейкин усети как сърцето й заби силно. Бе се надявала, че поканата на Райко е свързана с нещо подобно. През последните две години бе подхранвала и косвено бе намеквала за такава възможност, подтиквана от сенсей Кацумата, за когото беше ценно всяко сведение за гай-джин. А също и защото напоследък имаше тайни указания до всички съгледвачи на Бакуфу с обещания за щедро възнаграждение да следят Йокохама, да разкриват тайните на гай-джин и кой снабдява врага със забранени сведения за нещата в Япония. Бе от решаващо значение, че тъкмо Райко бе направила първата открита стъпка. Всъщност тя беше единственият човек, на когото самата Мейкин можеше да се довери в такава опасна игра.

— Кога ще бъде нападението?

— Възможно ли е някоя важна тайна на гай-джин да се превърне в предмет на търговия?

Мейкин се облегна и се замисли дълго и усилено.

Да, на Райко можеше да се довери напълно, стига да не бе заплашен животът й. Да, един канал за постоянни сведения щеше да е

ценен не само заради парите, но и за делото на соно-джой, което тя подкрепяше с цялото си същество. А също и защото по него можеха да пробутват на гай-джин грижливо скроени лъжливи данни.

Мейкин рече тихо:

— Райко, стара приятелко, нямам никакво съмнение, че *тайро* Анджо или Йоши ще платят прескъпо, за да узнаят тези дати наред с други подробности, но, толкова съжалявам, как да преминат в ръцете на някого от тях, а парите да дойдат в нашите, без някоя от нас да се изложи на опасност — ето в това е трудността.

— Коняк, Мейкин-чан? — Райко наля, разтреперана от вълнение.

— Само ти си в състояние да решиш подобна загадка.

Двете жени се прецениха взаимно и се усмихнаха.

— Може би.

— Да. Засега навярно стига толкова. Можем да продължим покъсно или утре, ако искаш. Мога ли да се заема с тазвечерните ти развлечения, стига да не си изморена?

— Благодаря ти. Не, не съм изморена. Корабът от Йедо беше удобен и изобщо не бе пълен, морето бе спокойно, а прислужниците ми се погрижиха капитанът да удовлетворява и най-дребното ми желание. — Мейкин бе пристигнала на селския вълнолом точно преди да се спусне нощта. — Ще разрешиш ли да те попитам какво ми предлагаш?

— Имаме гейша, но тя не отговаря на твоите критерии. Има няколко девойки, които, току-виж, се окажат подходящи. — Очите на Райко се присвиха в усмивка, като си спомни добрите стари времена на тяхната младост. — Или може би някоя мейко?

Мейкин се ухили и отпи от коняка.

— Ще ме разведри и ще ми напомни младите години, Райко-чан. Тя ще ми помогне да помисля как да ти доставя необходимото. Добре. Съгласна съм, стига сериозни приказки засега. Да си поговорим за някога. Как върви работата ти и как е синът ти?

— Добре е, полека-лека се изкачва по стълбата на Гиокояма.

— Да ходатайствам ли пред тях — макар че сигурно не е нужно. Отлична банка, най-добрата, получавам най-високата лихва и разпръснах влоговете си на различни места за по-сигурно — наближава глад, така че съм купила доста бъдещ ориз. Синът ти вече е на двайсет и четири, нали?

— Двайсет и шест. А дъщеря ти?

— Слава на всички божове, богати и бедни, успешно я омъжих за един гоши, така че децата ѝ ще са самураи. Вече има един син, но, ийе, съпругът ѝ ми излиза толкова скъпо! — Мейкин поклати глава от ляво на дясно и се засмя. — Но не бива да се оплаквам, аз само превръщам нищо и никаквите капки на няколко заможни старчоци в наследство, за каквото не сме и мечтали. Нали?

Шумът на приближаващи стъпки се смеси със смеха им. Почука се.

— Господарке?

— Да, Цуки-сан?

Мейко пълзна шоджи и на колене надникна към тях с невинна усмивка.

— Толкова съжалявам, но шоя Риоши, селският старейшина, моли да види теб и твоята гостенка.

Райко вдигна вежда.

— Моята гостенка?

— Да, господарке.

Мейкин се намръщи.

— Той обикновено поздравява ли посетителите?

— Само най-важните, а ти несъмнено си такава, твоето присъствие е чест за всички нас. Сигурно са му казали за пристигането ти. Мрежата му от съгледвачи се разпростира надалеч, Мейкин-чан, на него напълно можем да се доверим. А освен това той оглавява Гиокояма в Йокогама. Да го приемем ли?

— Да, но само за момент. Ще се престоря, че ме боли глава, та да си побъбрим, докато дойде време да вечеряме.

— Момиче — нареди Райко, — доведи тук шоя, но първо кажи на прислужничките да донесат пресен чай и горещо саке и да раздигат тези чаши и да скрият коняка. Мейкин-чан, ако разбере, че си имам такъв извор, ще се превърне във всекидневна напаст!

Момичетата бързо изпълниха разпорежданията ѝ, раздигаха и почистиха масата, а те пречистиха дъха си с билки, преди шоя да бъде поканен.

— Моля да ме извините, госпожи — рече той с тревога, коленичи и се поклони. Жените му отвърнаха на поклона. — Моля да извините

лошите ми обноски, дето идват без уговорена среща, но исках да се поклоня пред такава височайша особа и да я приветствам в моето село.

И двете се изненадаха, че изглежда толкова строг, тъй като случаят не го изискваше чак дотам. Мейкин не го бе срещала по-рано, но чиновникът в нейната Гиокояма ѝ бе споменал за него, че е почтен човек, така че му отговори учтиво и възторжено, доколкото подхождаше на бележита особа от най-големия град в света. Поздрави го за състоянието на Йошивара и за малкото, което бе видяла от селото му.

— Ти си човек с добро име, шоя.

— Благодаря, благодаря.

— Чай или саке? — попита Райко.

Той се подвоуми, заговори, но замълча. Настроението в стаята се промени. Райко се обади в настъпилата тишина:

— Моля да ме извиниш, шоя, но какво има?

— Толкова съжалявам... — Той се обрна към Мейкин. — Толкова съжалявам, госпожо, ти си една от най-ценените клиенти за нас. Аз... аз... — разтреперан бръкна в ръкава си и ѝ подаде къс хартия. Мейкин му хвърли бегъл поглед.

— Какво е това? Какво пише? Не мога да чета толкова ситно.

— Съобщението... дойде с пощенски гълъб. — Шоя се опита да продължи, не успя, сковано посочи листа.

Изненадана, Райко го поглежда до лампата. Втренчи се в ситния почерк. Пребледня, олюя се, едва не припадна и се свлече на колене.

Гласеше следното: „Опитът за убийство на господаря Йоши призори в село Хамамацу не успя. Убиецът шиши заклан от него. Дамата Койко също загинала в схватката. Предай на къщата на Глицинията нашата дълбока скръб. Допълнителни сведения, щом стане възможно.“

Наму Амида Буцу...

Мейкин бе прежълтяла.

— Койко мъртва?

— Сигурно е грешка — изтерзана извика Райко. — Сигурно! Койко мъртва? Кога е станало? Няма дата! Шоя, как ти... Това е лъжа, лъжа...

— Толкова съжалявам, датата е зашифрована най-горе — измърмори той. — Случило се е вчера призори. На попътната спирка Хамамацу на Токайдо. Няма никаква грешка. О, не, толкова съжалявам.

— *Наму Амида Буцу!* Койко? Койко мъртва?

Мейкин я погледна безсмислено, по страните ѝ се стичаха сълзи. И припадна.

— Прислужнички!

Те влязоха тичешком и донесоха уханни соли и студени кърпи и се погрижиха за нея и Райко, докато тя се опитваше да се съвземе и да разбере доколко я засягаше новината. За първи път не бе сигурна дали може все още да разчита на Мейкин, или тя се е превърнала в опасност, която би следвало да се избягва.

Шоя стоеше неподвижно на колене. Беше необходимо да се преструва на изплашен и ужасен, задето е донесъл лошата вест, но той се радваше, че е жив и е свидетел на тези удивителни случаи.

Той не им бе дал втория къс от писмото. Бе лично до него, зашифровано и гласеше: „Нападателят беше Сумомо. Койко сметна, че е била въвлечена в заговор, бе ранена с шурикен и обезглавена от Йоши. Приготви се да закриеш сметките на Мейкин. Избягвай да споменаваш за Сумомо. Пази Хирага като национално богатство, неговите сведения са безценни. Притисни го за още, семейството му получи нов заем, както се уговорихме. Спешно молим за военните планове на гай-джин, колкото и да струват.“

Щом получи съобщението, шоя провери в счетоводните си книги сметките на Мейкин, които неговият клон ѝ дължеше, макар да ги знаеше наизуст до една стотна от бронзовата монета. Нямаше причини за беспокойство дори Йоши да я изпратеше на оня свят, или пък ако се измъкнеше от капана, за банката все едно щеше да има печалба. Ако не успееше, друга мама-сан щеше да заеме мястото ѝ — щяха да използват остатъка от богатството, за да подпомогнат новата. Гиокояма бе monopolизирана цялото банково дело в Йошивара — един огромен и постоянен извор за печалба.

Каква ирония на съдбата — помисли си шоя, чудейки се как щяха да постъпят двете жени, ако разберат причината за непобедимото влияние на Гиокояма. Една от най-недостъпните тайни на дзайбацу бе, че техният основател беше не просто мама-сан, а гениална жена.

В началото на ХХVII век с възторжената подкрепа на шогуна Торанага тя бе проектирала ограден със зидове квартал, където за в бъдеще щяха да вършат своята работа всички Къщи — висши и нисши — по онова време публичните домове били пръснати из целия град; бе го нарекла Йошивара, Мястото на тръстиките, по името на района, който Торанага й бе отредил. После тя създала нова класа куртизанки, гейши, обучени и подгответи за всички изкуства. Те според обичая не били достъпни за леглото.

После тя поставила началото на лихварството, като се съсредоточила в Йошивара в Йедо, наскоро разпростряла пипалата си до всички други, учредени из цялата страна. Шогунът Торанага мъдро предвидил, че в такива квартали ще е много по-лесно да наглеждат и да вземат парите на доставчиците и клиентите им.

И най-сетне — нещо невероятно в онези времена, по един или друг начин — никой все още не знаеше как — тя убедила шогуна Торанага да направи най-големия й син самурай. И другите й синове преуспели на часа: в корабостроенето, като търговци на ориз, като производители на саке и на бира; потомците им днес бяха собственици или негласно ръководеха огромна търговска мрежа. След няколко години тя получила разрешение самурайският й род да получи името Шимода. Сега Шимода бяха наследствени даймио на малко, но богато феодално владение със същото име в Идзу. Именно тя измислила надписа на портата на Йошивара: „Страстта не може да чака, тя трябва да бъде задоволена.“

Умира на деветдесет и две години; като мама-сан била известна под името Гиоко — Дамата на късмета.

— Шоя — каза Мейкин между риданията си, — моля те, посъветвай ме какво да направя, моля те.

— Трябва да изчакаш, да бъдеш търпелива и да чакаш — рече той колебливо, все още с престорено изражение на беспокойство, забелязал тутакси, че макар да ридаеше гръмко и сърцераздирателно, очите на Мейкин бяха по-безмилостни от всякога.

— Да чакам ли? Какво? Разбира се, че ще чакам, но какво още?

— Ние... ние още не знаем... не знаем всички подробности за станалото. Толкова съжалявам, но възможно ли е дамата Койко да е била съучастник в заговор? — попита той, бъркайки с пръст в прясната рана заради собственото си удоволствие. Макар че Гиокояма нямаха

доказателства, подозираха Мейкин в опасни връзки със соно-джой и с Гарвана въпреки косвените им предупреждения;eto още една причина, поради която я посъветваха да закупи ориз от бъдещите реколти, не само като разумно капиталовложение, но и като пречка, контролирана от банката, в случай че я обвинят и осъдят на смърт.

— Койко — съучастница в заговор ли? Моята красавица, моето съкровище? Разбира се, че не — избухна Мейкин. — Разбира се, че не.

— Мейкин-сан, когато господарят Йоши се върне, той сигурно ще те повика, тъй като си нейната мама-сан. В случай, толкова съжалявам, в случай че враговете са те наклеветили пред него, ще бъде по-разумно да... имаш готови доказателства за... за своята почтеност.

Нямаше защо да питат: „Какви врагове?“ Успехът навсякъде пораждаше ревност и скрити вражди — особено сред най-добрите приятели, — а в Свободния свят, свят на жени, повече откъдето и да било. А те и двете бяха преуспели.

Мейкин вече бе преодоляла първоначалното си потресение, вниманието ѝ се съсредоточи върху средствата за бягство — в случай че Йоши я подозираше или че Койко я бе издала, или ако той имаше доказателство, че тя и Койко подкрепят соно-джой, шиши и познават Кацумата. Нямаше как да избяга — нито под друга самоличност, нито в друг град. Нипон беше твърде добре разделен. Из цялата страна десет глави на семейства формираха основния съюз, отговорен за собственото им поведение и законопочитание, десет человека от тези съюзи образуваха друга групировка със същите отговорности, десетина от тях — също и така нататък, до най- последния, упражняващ закона: даймио.

Така че нямаше къде да избяга, нито да се скрие.

— Какво бих могла да даря на великия господар Йоши? —
Гласът ѝ бе дрезгав, бе по-уплашена от всякога.

— Може би, може би сведения.

— Какви сведения?

— Не зная, толкова съжалявам — рече той с престорена тъга.
Утре щеше да се държи другояче, тази вечер трябваше все още да се преструва, да пази достойнството им, каквото и да си мислеше за глупостта им. Глупаво е да се присъединяваш към бунтовниците с празни ръце особено когато владетелите шиши са само неколцина, повечето са разпръснати или убити, а те продължават да извършват

непростителен грях: фалират. — Не зная, Мейкин-сан, но господарят Йоши трябва да е загрижен, много загрижен какво ще направи флотът на гнусните гай-джин. Те се готвят за война, нали?

Щом каза това, забеляза, че Мейкин загледа още по-сурово, а Райко леко се изчерви. „Аха — помисли си шоя ликуващо, — те вече знаят, редно е, нали спят с омразните гай-джин. В името на всички богове, ако има богове, трябва бързо да кажат на Гиокояма всичко, което знаят.“

— Такава новина може би... навярно ще намали болката му — рече той и кимна дълбокомислено като всеки банкер, — както и твоето наказание.

На петдесет крачки от постройката, сгушена в градините зад стените, Филип Тайърър седеше с кръстосани крака, изкъпан, преял и препил, гол под юката и прехласнат. Фуджико бе коленичила зад него, опитните ѝ ръце масажираха мускулите на врата му, напипвайки точките за приятна болка. Тя бе облечена с юката за спане, косата ѝ бе разпусната. Приближи се и деликатно захапа месестата част на ухото му, почти към средата, където се намираха еротичните зони. Езикът ѝ засили удоволствието му.

Пръстите ѝ се плъзнаха чувствено до раменете му, без да се отпускат, премахвайки грижите му, съвещанията със Сър Уилям и Съоратар, при които Филип помагаше на своя началник да се справи с французина и с постоянните му, вродени нечестни опити да измъкне и най-дребната изгода. „А като си помисли човек — разсъждаваше Тайърър, — тоя мазник има само два посредствени кораба, а ние — флот от линейни кораби с екипажи от истински мъже, а не подлизурковци!“

Докато си бе водил бележки, а после излагал два алтернативни бойни плана на правилен дипломатически английски и френски за двете правителства и бе съставял обикновени заповеди за изпълнение до адмирала и генерала, времето бе напреднало и главоболието му се бе засилило. Но пък Андре бе показал предимствата си на сутрешната среща, бе добре подгoten и през цялото време предлагаше идеи и срещи, като с ловкост постигаше двамата висшестоящи да се съгласят

и вземат решения, които четиримата се бяха заклели да запазят в тайна.

Най-сетне Тайърър се бе измъкнал от Легацията, бе прекосил моста, бе почукал на вратата, самата Райко му бе отворила незабавно и го бе поканила с поклон, бе минал през градината, бяха го изкъпали и нахранили; най-после Райко бе започнала да се отнася към него като към висш чиновник.

„Време беше“ — помисли си той, бе му повече от приятно, всеки негов нерв реагираше в съзвучие с пръстите на Фуджико.

Японката бе съсредоточила мислите си върху предупреждението на Райко: „Някаква отвратителна и хищна допнапробна особа от «Лилията» е подмамила нашия господар гай-джин при себе си. Подлъгах го да дойде тук на висока цена, съгласих се на много отстъпки пред посредниците. Не се проваляй тази вечер, това може би е последната ти възможност да го привържеш към нас с копринени въжета. Използвай всички хитрости, всякаква техника... дори позата Луна отвъд планината.“

Фуджико се стресна. Никога досега не бе опитвала тази поза, дори при най-разгорещено сношение. „Няма значение — рече си тя стоически, — по-добре да си позволя няколко не дотам почтени момента на ексцентрично поведение, отколкото гай-джин да не ми плати тази вечер и да нямам издръжка за една спокойна година.“

Пръстите ѝ се движеха все по-близо, тя започна тихо да мърка, а образите от бляновете ѝ за земеделско стопанство нахлуха в главата ѝ, за децата, за чудесния ѝ съпруг и техните зреещи оризища — толкова прекрасни и мили, и...

Фуджико решително ги прогони.

„Докато клиентът заспи — заповяда си тя. — Тази вечер ти ще впримиши това неблагодарно куче завинаги! Става дума за доброто име на цялата къща на Трите шарана! Да го примамва някаква си допнапробна от «Лилията»?

Пфу!“

---

[1] Хлапачка (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Но — класически театър в Япония, при който имитацията, мимицата, танцът, маските, костюмите, песните и музиката са се сраснали в единно сценично изкуство. — Б.пр. ↑

44.

Клиперът „Буйният облак“ се олюляваше на котва при промяната на вечерния прилив.

— Добре е закотвен, сър — каза първият помощник-капитан. Капитанът Стронгбоу кимна и продължи да дими с лулата си.

Намираха се на квартердека. От вятера мачтите и макарите скърцаха. Стронгбоу имаше ясни очи, бе пълен, як мъж на петдесет.

— Ще бъде приятна нощ, господине, свежа, но не студена. — Той се усмихна и тихо добави: — Добра за гостите ни, а?

Първият помощник-капитан, също висок, як и обветрен, но наполовина на годините му, също ги наблюдаваше и се ухили:

— Да, да, сър.

Анжелик и Малкълм стояха долу, на главната палуба, облегнати на планшира един до друг, загледани в светлините на Йокохама. Малкълм носеше редингот над обикновена риза, панталони и меки обувки и за първи път доста успешно се подпираше само с един бастун. Тя бе наметнала дебел червен шал около раменете си над дълга свободна рокля. Двамата стояха близо до палубата с оръдията. Корабът носеше десет трийсеттонни топа на бакборда и на щирборда, на носа и на кърмата и техните артилеристи бяха добри като военноморските. Това бе гордостта на Стронгбоу. То не се отнасяше за всичките им клипери, търговски кораби и пароходи.

— Красиво е, нали, моя скъпа женичке? — Малкълм бе искрено щастлив, както рядко му се бе случвало.

— Тази вечер целият свят е красив, *ton amour*. — Тя се сгуши по-близо до него. Беше след вечеря и те очакваха отделната кабина, която заемаха, да бъде почистена от съдовете и пригответа за нощта. Каютата беше просторна и заемаше цялата кърма, обикновено това бяха покоите на капитана, освен ако тай-панът не е на борда — един от многото закони, утвърдени от Дърк Струан преди трийсет години; флотата все още се ръководеше от повелите му, които се спазваха до

последната подробност: най-добро заплащане, чистота, подготовка и бойна готовност.

Стронгбоу наблюдаваше прилива, преценяваше го. В тукашните води промяна в прилива можеше да е предвестник за идваща часове по-късно гигантска вълна цунами, възникнала може би на хиляди мили разстояние от подводно океанско земетресение, която помитаše всичко по пътя си в морето, както и крайбрежните градове, щом връхлетеше на сушата.

Когато капитанът почувства, че всичко е нормално, погледна пак към Струан. Радваше се, че Малкълм е на борда, както и на новите заповеди да отплават рано сутринта с пълна сила за Хонконг; той знаеше, както и всички, че Тя е изкомандвала младежа да се върне у дома още преди седмици. Но Стронгбоу се тревожеше, че ще вземе и момичето.

„Боже мой, проклет да съм, ако мога да я нарека госпожа Струан — има само една госпожа Струан — мислеше си той. — Младият Малкълм женен? Въпреки Нейните заповеди? Сигурно се е побъркал! Дали венчавката е законна? Според морския закон да, ако и двамата са пълнолетни, но те не са. Дали ще я анулират? Обзалагам се на пукнато пени срещу една златна гвинея, че Тя ще намери двайсет начина да я обяви за незаконна, без да й мигне окото! Господи!

Какво ще стане с момичето тогава? Какво ще му се случи? А на младока Малкълм? Как, по дяволите, ще я надвие? Радвам се, че не ги венчах аз, слава Богу. Щях ли да го направя, ако той ме бе помогнал? За нищо на света! Никога!

Тя направо газ ще пикае, и с право — не са пълнолетни, а момичето е католичка. Майката ще започне борба до смърт срещу сина без никакви правила, а всички знаем, че става фурия, когато се разбеснее — по-лоша е от моята чума, — макар че Малкълм се е променил, по-твърд е от всяко, по-решителен. Защо? Заради момичето ли? Един Бог знае, но ще ми е добре дошло отново да имаме истински тай-пан, мъж.

Няма никакво съмнение, че Малкълм си е изгубил ума по девойчето и кой ли би го осъдили! Не и аз! Аз също бих се оженил за нея, стига да имам възможност, но, за Бога, за първи път няма да бързам да се представя, да се нахвърлям да пия и да се любя с моето Котенце.“ Той се изкиска. Котенцето му беше любовница от години,

шанхайско момиче, чийто нрав и ревност бяха пословични, но по страстност тя нямаше равна на себе си.

— Какво ще кажете за промяната в заповедите, сър?

Стронгбоу сви рамене. Разбира се, нямаше никаква нужда Малкълм да бърза на брега преди изгрев, та след това да се върне отново, след като едва вървеше — с един или с два бастуна — няма значение. Макфей можеше да донесе на борда всякакви възникнали въпроси и документи за подpis. „Ах, да, Джейми, какво ли крие пък той? Май ми мирише на нещо — защо е цялата тая тайнственост и защо забрани на екипажа да слизат на брега?“

Капитанът бе чул слухове за някакъв предстоящ дуел. „Ама че дяволски глупава лудория — съвсем в духа на Струановата гордост. И ще го направи преди отплаването, само и само да унижи Брокови, след като всички са наясно, че трябва да сключим примирие. Враждата между семействата продължава твърде дълго, а те са в разцвет и ни удариха в земята. Дали ще вдигнем знамето им преди Коледа? За Бога, надявам се, че не.“

Младият идиот не се е метнал на баща си, а на дядо си. Господи, какъв мъж!“ Стронгбоу бе плавал с него няколко пъти по търговия с опиум край китайското крайбрежие като флотски курсант, помощник-артилерист, после като трети помощник-капитан при Страйд Орлов Гърбушкото — капитан на флотата от клипери след тай-пана.

Той видя, че Малкълм прегърна девойката, а тя се притисна още по-близо до него, и го заболя за тях. Тежко бе да пораснеш, тежко бе да си тай-пан или почти тай-пан на Търговската къща при такъв дядо — и такава майка. Той многозначително прекоси квартердека и се загледа в морето. Първият помощник-капитан го последва. И двамата се втренчиха във вантите, по които няколко отпочиващи морски птици прелитаха с грек. После едната се гмурна от върха на внушителната мачта и те я наблюдаваха как потъва в мрака за нощен риболов. Още една я последва безшумно.

Малкълм и Анжелик не бяха помръднали, потънали в собствения си мир. Пясъчният часовник на мостика, отмерващ половин час, се изпразни. Дежурният веднага го обърна и звънна шест пъти, 23,00 часа, дочу се звън и от другите плавателни съдове в залива. Двамата излязоха от своя унес.

— Време е да слезем долу, Анжел!

— Още малко, скъпи. Чен рече, че ще ни съобщи, когато кабината ни бъде готова. — Тя се бе замислила над това, откакто той ѝ бе казал: „Ще ти хареса ли да се оженим днес...“ — Анжелик се усмихна и го целуна по брадичката, подгответа и умиротворена. — Здравей, любими съпруже, животът ни ще бъде великолепен отсега нататък, обещавам ти, вече няма да изпитваш болка и ще станеш по-здрав от всяка. Обещаваш ли?

— Хиляди пъти... моя скъпа женичке.

Още морски птици отлитаха от такелажа, а Чен се приближи и съобщи, че всичко е готово, както тай-панът е наредил.

Малкълм добави на кантонски:

— А сега запомни, не събуждай тай-тай, когато будиш мен. — Тай-тай означаваше Върховна господарка на Върховния господар, Първа съпруга, която представляваше най-висшият и основен закон във всяко китайско домакинство, докато Съпругът беше най-висш извън него.

— Наспи се, господарю, добре, десет хиляди синове, госп'жице.

— *Тай-тай* — поправи го Малкълм. — Десет хиляди синове, тай-тай.

— Какво каза той, Малкълм? — усмихна се Анжелик.

— Желае ти щастлив брак.

— *До дже*, Чен — отвърна тя, — благодаря ти.

Чен почака, докато двамата пожелаят лека нощ на офицерите и се спуснат долу. Малкълм се подпираше само с един бастун, беше се облегнал на нея. „Ая — помисли си Чен, докато се спускаше по пасарела към помещението в носовата част, — всички богове, малки и големи, пазете господаря и го дарете с нощ, която да изкупи всичките му болки — минали и бъдещи, — но първо се погрижете за мен и моите неприятности и обяснете на Славния Чжан и на тай-тай Тес, че аз нямам нищо общо с тази сватба.“

От квартердека Стронгбоу наблюдаваше как Чен слиза надолу.

— Всички ли ще спят долу? И слугите ли?

— Опънахме хамаци в стаята на щирборда. Ще им е добре, стига да не започне буря.

— Добре. Сега ли ще пияте чай, господине?

— Да. Благодаря. Ще се върна бързо.

Тази вечер първият помощник имаше нощна вахта до 4,00 сутринта и тихо се спуска по пасарела. В края на коридора на кърмата се намираше самостоятелната каюта. Вратата бе затворена. Той чу как резето се плъзна в жлебовете. Усмихнат, като тихичко си подсвиркваше джига, той се насочи към камбуза.

Малкълм се бе облегнал на вратата, изгарящ от нетърпение, решен да иде до брачното ложе без никаква помощ. Тя бе спряла до леглото и го гледаше. Каютата бе добре подредена. И топла. Голямата маса за вечеря и столовете бяха захванати за пода. Както и широкото легло, предостатъчно за двама — още един от законите на тай-пана. Беше високо, обърнато срещу преградата към кърмата; отстрани бяха привързани брезентови платнища, за да предпазват от клатушкането при настремен вятър или при промяна на курса с вдигнати платна. Сега бяха навити. Отляво имаше малка баня и тоалетна. Сандък за дрехите отлясно. От гредите петролна лампа хвърляше приятни сенки.

И двамата се двоумяха, чувстваха се неуверени.

— Анжел?

— Да, cheri?

— Обичам те.

— Аз също, Малкълм. Толкова съм щастлива.

Все още никой не се помръдваше. Шалът леко се бе смъкнал и откриваше раменете й и бледозелената рокля в стил ампир с висока талия, диплите на меката коприна се събираха под деколтето. Анжелик дишаше в такт с ударите на сърцето му. Роклята беше в тон с най-напредничавата *hante couture*^[1] от последния брой на „*H'Illustration*“, който Колет й бе изпратила, дръзка в простотата си. Когато Анжелик се бе появила в нея на вечеря, Стронгбоу им беше гост; въпреки усилията си и двамата мъже ахкаха.

Очите й отразяваха неговите и вече неспособна да устои на очакването и желанието му, което сякаш се пресягаше към нея, обгръщаща я и я задушаваше, тя се втурна в прегръдките му. Страстно. Шалът й незабелязано се свлече на пода.

Леко замаяна, тя измърмори:

— Ела, cheri — и го хвана за ръка, като пое и част от тежестта му, изрече още една безгласна молитва за помощ, заличи миналото и

бъдещето, отдавайки се на настоящето, и го поведе към леглото — решена да стори всичко, което той желае, и очаква. От днешната неочеквана и невероятна церемония бе обмисляла този момент, ролята си, собствените си представи и онова, което Колет ѝ бе споделила — как някои от великите дами в Двора са се държали през първата си нощ: „Анжелик, важно е, да го направляваш, да удържаш жребеца, както правят добрите ездачи, със здрава ръка и стегната юзда, твърдо, но нежно да възпреш първоначалната невъздържаност дори и у най-послушните съпрузи, за да намалиш болката. Подготви се...“

Нетърпението на Малкълм бе огромно, големите му ръце я опипваха, устните му станаха настойчиви.

— Нека ти помогна — рече дрезгаво Анжелик; тя също желаеше да започнат. Свали му палтото, после ризата и се сепна, като видя големия разрез на кръста му. — *Mon Dieu*, бях забравила колко зле си ранен.

Възбудата му се стопи. Но сърцето му продължи да тупка. Изпита желание да се загърне с ризата или чаршафа, но се сдържа. Белегът беше част от него.

— Съжалявам.

— Не съжалявай, *ton amour*. — Анжелик го загледа в очите и го притисна към себе си. — Аз съжалявам, толкова ми е жал за теб и за целия този ужас... толкова съжалявам.

— Недей, моя скъпа. Това е джос. Скоро всичко ще се превърне само в лош сън и за двама ни, обещавам ти.

— Да, мой скъпи, прости ми, беше глупаво от моя страна. — Все още го прегръщаше. След миг спря да се терзае заради него и се ядоса на себе си за тази своя грешка, избръса сълзите си — а с тях и моментната си тъга, — целуна го бързо, сякаш нищо не се бе случило.
— Извини ме, любими, много съм глупава! Седни там за малко.

Той се подчини.

Докато го наблюдаваше с премрежени, но сияещи очи, развърза копринения колан, после откопча копчетата отзад и остави роклята си да се свлече, както бе намислила. Остана само по къс комбинезон и тесни долни панталонки. Той посегна към нея, но тя се изкикоти, изпълзна се и отиде до сандъка, където бяха огледалото, помадите и парфюмите ѝ. Без да бърза, си сложи парфюм зад ушите и после на всяка гърда. Закачаше се, играеше си.

Но той не възразяваше, погълнат от нея, очарован. Нали тя му бе обяснявала много пъти по различен начин, че „ние, французите, сме различни от вас, скъпи ми Малкълм, ние сме откровени в любовта, едновременно сдържани и несдържани, съвсем различни от англичаните. Вярваме, че любовта е като великолепно ястие — нещо, което вълнува сетивата, всички сетива, а не както са научени бедните ни английски сестри и братята им: че трябва да става набързо, на тъмно, с убеждението, че сношението е нещо долно, а телата срамни. Ще видиш, когато се оженим...“

И вече бяха женени. Тя бе негова съпруга, кокетничеше, за да му достави удоволствие, а той усети как го изпълват радост и възбуда. „Слава Богу за това“ — помисли си той с огромно облекчение. Седмици наред се бе тревожил и бе преживявал отново и отново случая с момичето от Йошивара, когато нищо не се бе получило.

— Анжел — повика я гърлено.

Тя свенливо свали бельото си, отиде при лампата и намали фитила, като остави достатъчно светлина; бе по-прекрасна, отколкото той си я бе представял — голото ѝ тяло приличаше на сън и в същото време бе до болка живо и действително. Без да бърза, тя се качи от другата страна на леглото и легна до него.

Зашепнаха си любовни слова, ръцете му я докосваха, изучаваха я, той задиша учестено, премести се по-близо, изохка, когато се премести, устните му бяха горещи, а целувките страстни. Нейните ръце бяха нерешителни, предпазливи и овладени, цялото ѝ съзнание бе съсредоточено върху представата за щастлива, невинна първа любов, която ѝ се искаше да му даде — отчаяно желаеше да му достави удоволствие, но и малко се боеше.

— О, Малкълм, о, Малкълм... — шепнеше Анжелик и го целуваше силно и с обич — молеше се да е вярно онова, което Бабкот ѝ бе казал: „Не се беспокой, за известно време той няма да може да язди, нито да танцува полка блестящо, но няма значение, може да кара карета с четири коня, да командва кораб, да ръководи Търговската къща, да наплоди много деца — и да стане най-добрият съпруг на света...“

Вече го желаеше силно. Но се пригодяваше, сдържаше страстта си, вярна на своя замисъл, помагаше му и го ръководеше. Внезапно рязко изохка, но без дори за миг да се подвоуми, го обгърна още по-

силно, оказвайки му уж съпротива, докато той много скоро извика, цялото ѝ тяло се разтърси от гърчовете на неговото облекчение и виковете, които продължаваха ли, продължаваха. А после усети безпомощното му, задъхано дишане, безжизнената тежест на тялото му, сякаш я смаза — но и не я смаза.

„Колко чудно, че не ми тежи, сякаш сме създадени един за друг“ — помисли си Анжелик, докато шепнеше ласкови и нежни слова, успокоявайки задъханите му стонове, доволна, че първото му съвкупление е минало толкова задоволително.

Малкълм бе изпаднал в унес, залутан в някаква чудновата равнина, безтегловен, изпразнен от усещания, но заситен от любовта на това невероятно създание, което голо представляваше пределът на бляновете му, дори повече. Уханието ѝ, вкусът ѝ, цялото ѝ същество. Чувстваше се удовлетворен до последната си фибра. Бе изпаднал в еуфория. „Вече е моя. Бях мъжествен, а тя женствена, и, о, Боже, надявам се да не съм я наранил.“

— Добре ли си, Анжел? — попита Малкълм дрезгаво, сърцето му се успокояваше, но все още едва имаше сили да говори. — Не те нараших, нали?

— О, не, скъпи... Толкова те обичам.

— И аз... и аз, Анжел, не мога да ти кажа колко много. — Той я целуна и се повдигна на лакти.

— Не, не се мърдай, не още, моля те, харесвам те така... Какво има, скъпи? — попита тя притеснено и го прегърна по-здраво.

— Нищо, няма нищо — измърмори той, преодолявайки внезапната болка в слабините, която го прониза чак в основата на черепа, щом се помръдна. Предпазливо повтори опита си — този път бе по-добре. И сдържа стенанието си.

— Не мърдай, Малкълм — рече тя нежно, — остани, отдъхни си, mon amour. Харесва ми да лежиш така, моля те... моля те.

Малкълм се подчини с благодарност и зашепна колко много я обича, колко му е добре, колко е погълнат, спокоен, напълно удовлетворен, докато бавно потъна в дълбок сън. Корабната камбанка удари веднъж: половин час след полунощ. Но Малкълм не помръдна и тя си лежеше успокоена, облекчена и задоволена — бъдещето ѝ бе започнало. Наслаждаваше се на спокойствието в каютата, гредите

изскърцваха от време на време, вълните се плискаха в корпуса, сякаш и те вкусваха насладата от оствъществяването.

Без да го буди, тя се измъкна изпод него, отиде в банята и се изми. Въздъхна и помоли за прошка. Направи си лек разрез с малкия нож, както ѝ бе казал. Андре: „Трудно е, почти е невъзможно един мъж да различи дали момичето е девствено или не през първата брачна нощ, освен ако няма причина да я подозира. Малко престорен страх, вик в необходимия момент, малко кръв като необорим аргумент, и на сутринта всичко ще е спокойно и както следва да бъде.“

„Какъв ужасен циник е Андре — помисли си Анжелик. — Боже, опази ме от него и прости греховете ми. Радвам се, че съм омъжена и че скоро ще тръгнем за Хонконг, така че няма да се налага да мисля за него повече, само за моя Малкълм...“

Девойката стигна до леглото едва ли не с танцова стъпка. Тихо се пъхна, хвана го за ръката и затвори очи, а в съзнанието ѝ се носеха прекрасни въображаеми картини на бъдещето им. „Толкова го обичам.“

Анжелик внезапно се събуди. Стори ѝ се, че е усетила земен трус. В каютата бе тъмно, само слабият пламък на лампата се олюляваше леко. После си спомни, че я засенчи, преди да заспи; осъзна, че я бе събудила корабната камбанка, а не ехтежът на камбаните в катедралата в присънилия се земен трус — просто се бе люшкал корабът. Видя го до себе си и усети любовен плам, неизпитван досега, проумяла, че са женени и че това също не е сън.

„Четири удара? Два часът. Или шест? Не, глупаво е, не може да бъде. Щеше да се развиделява през люка, а Малкълм каза, че ще слизи на брега, преди да вдигнем котва към цивилизацията, та да дръпнем Дракона за опашката в собственото му леговище — не, а за да поздравя свекърва си, която ще очаровам и залъжа. Тя бързо ще ме обикне и ще стане прекрасна любвеобилна баба.“

Анжелик го загледа в полумрака. Той спеше настради с глава върху дясната си ръка, лицето му изглеждаше безгрижно, дишаше тихо, тялото му бе топло, с приятната, чиста миризма на мъж. „Това е моят съпруг и аз го обичам и съм единствено негова, а другото никога не се е случвало. Какъв късмет имам!“

Посегна да го погали. Той се размърда. Ръката му също се пресегна към нея. Все още сънен, Малкълм рече:

— Здравей, Анжел.

— *Je t'aime.*

— *Je t'aime aussi.* [2]

Ръката му я потърси. Тя отклика. Изненадан, той трепна и се обърна към нея, сдържа дъх от болка. Тя премина и той си отдъхна.

— *Je t'aime, cheri.* — Анжелик се наведе и го целуна, а между целувките прошепна: — Не, не мърдай, стой си така, лежи си спокойно — и добави с лек смях и с дрезгав от желание глас: — Лежи спокойно, *ton amour*.

След малко страстта ги погълна. Възбудени и пулсиращи, забравили всичко друго, еднакво чувствени. Анжелик се движеше бавно-бавно, после по-бързо и отново бавно и все по-дълбоко; тя го подтикваше с гърлен глас, той ѝ отвръщаше по-силно и по-силно, всичките му жили, мускули и копнежи се съсредоточиха в едно, докато тя се приближаваше, идваše съвсем близо, после се отдръпваше и пак се приближаваше, а той я придържаше, помагаше ѝ, навлизаше в нея, докато тя усети, че тялото ѝ изчезна, стана безтегловно, всичко изчезна и Анжелик се отпусна върху него. Гърчовете и стоновете ѝ го накараха да проникне по-дълбоко в нея, мускулите му се опънаха до крайност за последното проникване. Пак и пак — и той също извика и се усети безтегловен, тялото му се движеше само по себе си, сякаш свършваше без негово участие, докато настъпи последният неистов, но толкова очакван спазъм и той застиня.

Остана само задъханото им съвместно дишане, общата им пот, съвместното биене на сърцата им.

След време той дойде на себе си. Тя спеше на гърдите му и той не усещаше тежестта ѝ. Лежеше учуден, трептящ, възхитен, придържаше я с една ръка, осъзнал, че тя е най-хубавата съпруга на света. Диханието ѝ охлаждаше страните му — продължително, спокойно и дълбоко. Съзнанието му се проясни и бъдещето му се стори просто, без капка съмнение. Бе напълно сигурен, че правилно се е оженил за нея, убеден бе, че вече ще приключи конфликта с майка си и те заедно ще довършат Брокови, както той щеше да довърши Норбърт, да спре продажбите на опиум и оръжия и да убеди Джейми да остане. Щеше да ръководи компания Струан, както трябва — както *тай-панът* би искал. Докато изпълни своя дълг и изведе Търговската къща отново начело в Азия и я предаде на следващия тай-пан,

първородния му син, когото щяха да кръстят Дърк — първия от многото им синове и дъщери.

Не знаеше колко дълго бе лежал така, изпълнен с вяра в най-висша степен, изпълнен с радост и с възторг; прегърнал я бе с двете си ръце, обичаше я, дишаше в такт с нея, по-щастлив от всякога. Устните му шепнеха колко я обича, съзнанието му се унасяше в блажената топлина на съня и далеч от спомена за този внушителен, великолепен, мъчителен, сгърчващ, последен изблик на безсмъртие, който сякаш го бе разкъсал на две.

---

[1] Висша мода (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Аз също те обичам (фр.). — Б.пр. ↑

45.

Сряда, 12 декември

В сивкавото развиделяване Джейми Макфей забърза от пристана на Пияния град и зави зад ъгъла. Там, в Ничията земя, видя Норбърт и Горнт, които чакаха, където се бяха уговорили, забеляза без всякакъв интерес малката чанта с дуелните пистолети в ръката на Горнт. Освен тях тримата — и нашествието от мухи — гнусното, обраснало с бурени сметище бе безлюдно. Макфей бе минал единствено покрай пияници, свити на кълбо и хъркащи по ъглите на колибите, проснати по пейките или в мръсотията. Дори не ги бе забелязал.

— Извинете. — Джейми едва си пое дъх. Като тях бе с редингот и шапка заради задушната и влажна сутрин. — Извинете, че закъснях, тряб...

— Къде е тай-панът на проклетата къща? — попита грубо Норбърт и вирна брадичка. — Шубето ли го е хванало?

— Я си го научукаj — изръмжа Джейми, лицето му бе сиво като бурното небе. — Малкълм е мъртъв, тай-панът е мъртъв. — Видя, че те го зяпнаха, а и той все още не можеше да повярва. — Идвам направо от кораба. Отидох да го доведа преди зазоряване и... ами те... той прекара нощта на борда на „Буйният облак“. Беше... — Гласът му изневери. Сълзите му рукаха. Отново преживя качването си на кораба и как бе видял Стронгбоу на мостика бледен и изплашен, как капитанът му бе извикал още преди Джейми да се е качил, че Малкълм е мъртъв, че е изпратил техния катер за лекар, но че, за Бога, той е мъртъв.

Макфей бе хукнал по стълбите. Бе забелязал Анжелик, свита в ъгъла на квартердека, завита с одеяла.

Първият помощник-капитан стоеше близо до нея, но ги бе подминал и молейки се това да не е истина, да е кошмар, бе слязъл долу.

Каютата бе обляна от светлина. Малкълм лежеше на леглото по гръб. Очите му бяха затворени, изглеждаше спокоен в смъртта,

безгрижен, завивките издърпани до брадичката му. Джейми се порази, че приятелят му като никога бе потънал в пълен покой.

— Чен... Чен го откри — думите се лееха от устата на обезумелия Стронгбоу, — прислужникът му Чен, Джейми. Отишъл да го събуди преди десет-петнайсет минути и го открил, Джейми, той го откри — човек може да дръпне резето на вратата от външната страна както в повечето каюти, та той отворил, а те спели, така си помислил. Тя да, но Малкълм не. Чен го разтърсил и разбрали едва не умрял и той самият. Изтичал да ме доведе, а по това време тя се събуди. Събуди се и се разпищя, горкото създание, крещеше отчаяно — косите да ти настръхнат, — така че я изведох навън и наредих на първия си помощник да се погрижи за нея. Върнах се, но нямаше грешка, горкият момък лежеше точно както го виждаш, само дето му склопих очите, но виж... виж тук...

Разтреперан, Стронгбоу издърпа завивките. Малкълм лежеше гол. Долната част от тялото му бе потънала в локва кръв. Кръвта бе засъхнала и се бе спекла, дюшекът бе прогизнал.

— Той... сигурно е получил кръвоизлив, един Господ знае защо, но предполагам...

— Иисусе Христе. — Джейми залитна към един стол с ругатни, вцепенен от ужас. „Малкълм? Какво, по дяволите, да направя сега?“ — питаше се той безпомощно.

В отговор гласът Господен отекна в кабината:

— Сложи го в лед и го изпрати вкъщи!

Изплашен, Джейми подскочи. Стронгбоу го гледаше объркан и Джейми тутакси съобрази, че му е отговорил капитанът, тъй като несъзнателно е изрекъл въпроса си на глас.

— Това ли е всичко, което можеше да кажеш, по дяволите? — изкрещя мът той.

— Извинявай, Джейми, не исках... не исках да... — Стронгбоу попи потта от челото си. — Какво очакваш от мен?

Мина цяла вечност, ушите му пищяха, главата му се въртеше. Накрая Макфей прошепна:

— Не зная.

— Обикновено ние... ние правим погребенията в морето, не можем да държим... Можеш да го погребеш на брега... Какво искаш от мен?

Съзнанието на Джейми сякаш отказваше да работи. Тогава забеляза А Ток клекнала до леглото, дребна, същинска старица, клатеше се на пети, устните ѝ се движеха, но от тях не излизаше звук.

— А Ток, ти иди горе, не стой тук, хей?

Тя не му обрна никакво внимание. Само се олюяваше напред-назад, отваряще уста и не отговаряще. Той опита отново, но нямаше смисъл. Рече на Стронгбоу:

— По-добре почакай. Почакай Бабкот или Хоуг.

Качи се горе, коленичи до Анжелик. Все още бе тъмно, не бе се развиделило. Но тя не можа да му отговори, колкото и нежно да ѝ говореше; повтаряще ѝ колко съжалява, колко много съжалява, опитващ се да ѝ помогне. За миг тя го погледна, без да го познае, а големите ѝ сини очи се открояваха на бледото лице, после отново се сви в одеялата и втренчи невиждащ поглед в палубата.

— Отивам на брега, Анжелик, на брега. Разбираш ли? Най... най-добре е да кажа на Сър Уилям, разбираш ли? — Джейми видя, че тя кимна вяло, и я докосна бащински. На изхода рече на Стронгбоу: — Смъкни знамето наполовина на мачтата, целият екипаж да остане на борда, заповедите ви за отплаване се отменят. Ще се върна, щом мога. Най-добре... най-добре е да не се пипа нищо, докато не пристигнат Бабкот или Хоуг.

Щом стъпи на брега, повърна неудържимо.

А ето че Норбърт и Горнт стояха пред него. Горнт бе стъписан. Очите на Норбърт искряха и през скръбта си Джейми го чу да казва:

— Малкълм мъртъв? Как така, за Бога?

— Не зная — сподавено рече Джейми. — Ние... ние... изпратихме да повикат Бабкот, но, изглежда, е получил кръвоизлив. Трябва да съобщя на Сър Уилям. — Той се обрна да си върви, но подигравателният смях на Норбърт го спря.

— Искаш да кажеш, че младият негодник е умрял от чукане? Докато е таковал? Идвам да убия негодника, а той пукнал на път към Небесните порти? Старецът Брок ще се спука от смях...

Заслепен от гняв, Макфей се нахвърли върху него, стовари десния си юмрук в лицето на Норбърт, който се олюя, но със силния му ляв ъперкът не улучи целта, Джейми загуби равновесие и падна на колене. Норбърт се изви като котка и скочи на крака, изрева от гняв, лицето му бе окървавено, носът — разбит и ритна яростно главата на

Макфей. Върхът на ботуша му перна яката на Джейми и това отклони и донякъде смекчи удара, иначе щеше да му счупи врата; вместо това го просна на земята. Норбърт изтри кръвта от лицето си, втурна се напред и отново го ритна свирепо. Но този път Джейми го очакваше, изви се настани, преди Норбърт да го достигне, изправи се със свити юмруци, лявата му ръка бе излязла от строя.

Само за секунда двамата се приготвиха за бой, омразата сякаш пропъди болката. Горнт се опита да ги спре, но в същия момент двамата се втурнаха като пощурели и го пометоха настани като лист. Сипеха се юмруци, ритници, дебнеха се като при уличен бой, удряха се с колене в слабините, деряха се с нокти, разкъсваха дрехите си, скубеха си косите, за да смажат противника — дългогодишната им враждебност бе избухнала с небивала свирепост. Бяха еднакви на ръст, но Джейми бе с трийсет фунта по-лек, Норбърт бе по-як и по-ожесточен. В ръката му светна нож. И Джейми, и Горнт извикаха. Той замахна, не улучи, съвзе се, пак замахна и този път попадна на месо. Джейми не излезе достатъчно сръчен и загуби. Нараненото рамо го болеше. С победоносен боен вик Норбърт се хвърли напред. Искаше да го осакати, а не да го убие, но в същия миг юмрукът на Джейми се стовари върху носа му, размаза го и Норбърт се преви със скимтене и остана подпрян на ръце и колене, заслепен от болка, победен.

Джейми се наведе над него задъхан. Горнт очакваше той да довърши Норбърт с ритник в слабините и втори в главата, после може би с тока на ботуша си да размаже лицето му веднъж завинаги. Той самият би направил така. „Не е честно да вадиш нож и да се подиграваш на смъртта на друг човек, пък бил той и враг“ — помисли си Горнт, доволен от победата на Макфей.

Но смъртта на Малкълм съвсем не го зарадва. Не бе предвидил поне за днес подобна възможност. Сега трябваше да преразгледа замисъла си, и то бързо. „В името на Бога, как? Дали да използвам тази кавга?“ — почуди се той, като внимателно преценяваше обстоятелствата в очакване да види какво ще предприеме Джейми.

След победата гневът на Джейми се стопи. Дишаше запъхтяно. Устата му се пълнеше с жълчен сок и кръв. Той се изплю. От години искаше да унизи Норбърт и сега го бе направил, бе премерил силите си с него веднъж завинаги — и бе отмъстил за Малкълм, който бе предизвикан умишлено.

— Норбърт, копеле такова — изграчи той, смяян колко зле звучи гласът му и колко ужасно се чувства, — ако кажеш каквото и да е срещу моя тай-пан, все едно какво, за Бога, или зад гърба му се присмееш още веднъж, ще те направя на пух и прах.

Той несигурно се запрепъва покрай Горнт, без да го вижда, и пое към пристана. След десет-петнайсет ярда кракът му се заклещи в дупка и с ругатни се строполи на ръце и колене, забравил за останалите, грохнал.

Норбърт се съзвезмаше, плюеше кръв, носът му се бе превърнал в кървава каша, беснееше, че са го победили. И бе изтръпнал от ужас. „Старецът Брок няма да ти прости, ще загубиш своето възнаграждение и заплатата, която бе ти обещал, ще станеш посмешището на Азия, победен, размазан и белязан завинаги от този кучи син Джейми, дето е къде по-дребен от теб, копеле на Струанови...“

Усети, че някой му помага да се изправи. Несигурно се насили да отвори очи. Задушаваше се, чувстваше се объркан, лицето и главата му пламтяха, очите му бяха подути и почти затворени. Видя как Макфей неуверено се вдига на няколко крачки с гръб към него. Горнт го закриваше наполовина и все още носеше двуцевните дуелни пистолети.

Болката го влудяваше, връхлиташе го кълбо от объркани мисли. „Ще го уцеля от такова разстояние, Горнт е единственият свидетел, при разпита ще кажем: Макфей се опита да докопа пистолета. Сър Уилям, сбихме се, да, имаше схватка, да, но той щеше да стреля пръв, нали, Едуард, кажи светата истина, и, о, ужас, ваша чест, ужасно беше, пистолетът някак си гръмна, о, горкичкият Джейми...“

Норбърт грабна пистолета и се прицели.

— Джейми! — извика Горнт, за да предупреди Джейми.

Макфей се обърна, стресна се, зяпна насочения пистолет, а Норбърт се изхили подигравателно и дръпна спусъка. Но Горнт, без да губи време, с още един предупредителен вик отклони изстрела нагоре и сега, с гръб към Макфей, прикрил пистолета с тялото си, като с изненадваща сила го държеше с две ръце, се преструваше, че се бори с Норбърт, за да му го отнеме. И през цялото време гледаше Норбърт в очите, а той — ужасен — прочете в погледа му собствената си смърт. Изви дулото към гърдите на Норбърт и натисна втория спусък.

Норбърт умря мигновено. После, уж потресен, Горнт остави тялото му да се свлече на земята. Всичко стана за няколко секунди.

— Всемогъщи Боже — ахна Джейми. Потресен, се запрепъва и падна на колене до тялото.

— Боже мой, сър. Не знаех какво да правя, о, Боже мой, сър, господин Грейфорд... той щеше да ви застреля в гръб и аз просто... О, Боже мой, господин Макфей... вие го видяхте със собствените си очи, нали, аз изкрешях, за да ви предупредя, но... Той щеше да ви застреля в гръб... Какво можем да направим? Той щеше да ви убие... — Беше лесно да убеди Макфей, който замаяно тръгна да доведе помощ.

Щом остана сам, Горнт си отдъхна. Беше доволен от себе си. Стана му приятно, че мигновено бе предусетил какво щеше да направи Норбърт и бе заложил живота си на това.

„Когато залагаш, моментът и изпълнението трябва да са съвършени — опяваше доведеният му баща, когато го учеше на хитрините на картоиграта. — Понякога ти идва късметът, малки Еди, дар от орисниците. Те ти отреждат нещо по-особено, вземи го и нанеси убийствения удар. Ще спечелиш мизата, няма да се провалиш, стига те наистина да са ти я предложили. Орисниците си знаят работата. Но не се изкушавай. От дявола — той ще те прикове на кръста, неговата сделка прилича на другата, но е различна, ще усетиш разликата, щом ти се изпречи на пътя...“

Горнт се усмихна накриво. Вторият му баща нямаше предвид убийство в буквалния смисъл на думата, макар че му се бе случило точно това. Неговият дар от орисниците бе Норбърт.

Съвършено избран момент, съвършено убийство, съвършено алиби.

Норбърт трябваше да бъде изпратен в отвъдното по много причини. Едната беше, защото Норбърт можеше донякъде да отклони нещастието на Брокови, като го насочи срещу Струанови. Другата — защото старецът Брок бе наредил на Норбърт да убие Струан, все едно как, третата причина — най-важната — бе, че Норбърт бе вулгарен, без обноски, без изтънченост, без чувство за чест и не бе джентълмен.

Мухите вече се рояха около трупа. Горнт се отмести и си запали пура. Огледа Ничията земя през мъглата. Никакви чужди очи, никой не помръдваше. Зората едва пробиваше облаците. Докато чакаше, махна халосните курсуми от другия пистолет, от пистолета на Малкълм, за

които Норбърт бе настоял. Усмихна се на себе си. Той щеше да ги размени, ако Норбърт бе решил да се бие на дуела, вместо да го отложи според уговорката.

„Какъв негодник бе Норбърт — помисли си Горнт. — Щастливо избавление. Но ми е мъчно за Малкълм. Няма значение, сега ще ида в Хонконг и ще сключа своята сделка с майка му — по-безопасно и по-сигурно. Норбърт бе прав, тя е истинският тай-пан. Ще ѝ предложа онова, което щях да дам на Малкълм, истински средства и доказателства, за да разори «Брок и синове», да съсипе Морган — това въплъщение на дявола.

«Отмъщението е мое» — така рече Бог. Но няма да го сторя аз. Не аз, Едуард Горнт, синът на Морган. О, татко, само да знаеше какво славно отмъщение ти готовя, колко е необходимо отцеубийство! В замяна ще се оженя за девойчето, ако...

Каква ирония на съдбата! Морган, ти прекара целия си живот в опити да разориш единствената си сестра и семейството ѝ. Баща ти е вършил същото спрямо единствената си дъщеря. А аз съм единственият ти син и единственото ти възмездие, което ще я запази, та тя да разори теб.

По-безопасно е да се разправям с Тес, отколкото с Малкълм, подобре е. Тя ще ми отстъпи Ротуел в Шанхай и ще гарантира заемите от банка «Виктория», от които се нуждая. И ще ми осигури място в съвета. Не, тя с право ще сметне това за заплаха, а мястото ще получава по-късно. Междувременно следващи по списъка са Купър-Тилман.

Междувременно какво да правя? Ще тръгна за Хонконг веднага, щом е възможно. Странно, че Норбърт е мъртъв. И Малкълм. Странно.

Да умре върху нея? Едва ли. Ама че начин да си идеш!

С отстраняването на Малкълм орисниците ме даряват с още едно неочеквано щастие. Анжелик. Сега тя е свободна и богата, Търговската къща е богата. Шест месеца стигат, достатъчни са за траур и за мен да се подгответ. Дотогава Тес Струан ще е петимна тя да се махне от Хонконг и от главата ѝ. И да се омъжи. Ами ако е забременяла? Тогава ще му мисля. Това няма никакво значение, ще получава Търговската къща по-бързо, отколкото го бях намислил.“

Тихият му смях се смеси с бръмченето на мухите.

— Д-р Бабкот чака отвън, Сър Уилям — съобщи Тайърър.

— Нека влезе, за Бога! Джордж, добро утро, какво, по дяволите, се е случило с горкия момък. Каква ужасна новина! Какво става с Анжелик, как е тя, чу ли за Норбърт? Жалкият негодник се опитал да застреля Джейми в гръб преди няколко часа!

— Да, да, чухме. — Бабкот бе неизбръснат и очевидно разстроен.

— Хоуг заведе Анжелик във Френската легация, всички слязохме на брега заедно — тя отказа да се върне у Струанови.

— Разбирам я, не я обвинявам. Как е тя?

— В шок естествено. Дадохме ѝ успокоителни. Ужасно ми е мъчно за нея — тя преживя ужасни неща тук: Токайдо, после оня проклет ронин главорез, а сега — това. Отвратителен късмет, най-лошият късмет. Много е зле.

— О! Да не полудее?

— Надявам се, че не. Човек никога не знае. Тя е млада и силна, но... човек никога не знае. В името на всичко свято надявам се, че не.

— Двамата мъже бяха крайно обезпокоени. — Толкова жалко и за двамата. Ама че работа, чувствам се толкова безполезен, по дяволите.

Сър Уилям кимна.

— Трябва да призная, че страшно се ядосах от венчавката им, но като чух тази сутрин... ами, бих дал всичко само това да не се бе случвало. — Лицето му се изопна. — Прегледа ли тялото на Норбърт?

— Не, Хоуг ще го види, щом настани Анжелик. Мислех, че е по-добре веднага да дойда тук и да докладвам.

— Съвсем правилно. Сега какво се е случило на Малкълм?

Въпреки огорчението си Бабкот се държеше като лекар.

— Кръвоизлив. Артерия или вена се е скъсала или пукнала. През нощта, докато е спял, без никаква болка и мъки, иначе е щял да я събуди. Ще направя аутопсия, налага се заради смъртния акт.

— Добре, щом така препоръчваш. — На Сър Уилям планина му падна от плещите — тази история бе страховита и отвратителна, пък и не му се харесваше да си има работа с лекари — дрехите им винаги бяха опръскани с кръв и около тях се носеше лека миризма на лекарства и карбол, колкото и самите те да бяха чистопътни. — Горкичкият младеж. Просто му е изтекла кръвта, така ли?

— Да. Не твърдя със сигурност... но Малкълм е най-невероятно спокойният мъртвец, който някога съм виждал. Сякаш е желал смъртта

си.

Сър Уилям си играеше с мастилницата на бюрото.

— Джордж, възможно ли е... ако... искам да кажа накрая... може ли това да е причината? Искам да кажа, ако е бил извънредно възбуден?

— Навярно точно това се е случило. Не самото свършване, а неконтролираното напрежение, което то предизвиква, би могло лесно да разкъса незарасналите тъкани или да причини спукване. Гениталните му бяха в ред, но стомашната му кухина бе уязвима. Бях зашил част от дебелото черво и няколко артерии, имаше няколко опасни поражения и не заздравяваха, както би ми се искало, а черният му дроб бе...

— Да, добре. Сега няма нужда от подробности — рече Сър Уилям гнусливо, започваше да му се повдига.

— Боже мой, горкият Струан! Не мога да повярвам... и той Норбърт! Ако не е бил Горнт, щяхме да отговаряме и за убийство. Този момък заслужава медал. Между другото той твърди, че Джейми е бил предизвикан и Норбърт си е получил заслуженото. Знаеш ли, че Малкълм и Норбърт са щели да се дуелират в Пияния град?

— Допреди малко не. Филип ми каза. Луди хора, и двамата. Дявол да го вземе, вие ги предупредихте!

— Да. Проклети глупаци, макар Горнт да се закле, че и двамата са се разбрали да приемат извинението на противника. Но той каза също, че сутринта Норбърт му съобщил, че е променил намеренията си и се кани да убие Струан. Жалък кучи син! — Сър Уилям неспокойно разместваше предметите по бюрото си, приглеждаше документите, малкия портрет в сребърна рамка. — Какво ще правим сега?

— С Норбърт ли?

— Не, с Малкълм, най-напред с Малкълм?

— Ще направя аутопсията тази вечер. На своя глава уредих да се пренесе тялото в Канагава — там ще ми е по-лесно. Хоуг ще ми помага, а вие ще получите доклад утре сутринта. Ще подпишем смъртния акт и всичко ще е съвсем редовно.

— Имах предвид какво ще правим с тялото — сопна се Сър Уилям.

— Можете да го погребете, без да бързате. При такова време няма защо да се бърза, тялото ще се запази.

— Ще има ли време да изпратим „Буйният облак“ до Хонконг, за да разбера какво ще иска госпожа Струан? Навярно ще реши да го погребе там и...

— За Бога, добре, че няма да й съобщя тази новина.

— Да не мислиш, че на мен ми се ще! — Сър Уилям придърпа яката си. Както обикновено в кабинета му бе хладно, огънят в камината бе слаб и оскъден, от зле уплътнените прозорци силно духаше. — Хоуг е семейният им лекар, нека иде той. Но, Джордж, той... тялото ще издържи ли толкова дълго? Да й съобщи, да се върне, после да откара тялото обратно — ако тя пожелае така?

— Най-добре е вие да вземете решение дали да го погребете тук, или незабавно да го изпратим в Хонконг. Ще го сложим в лед, ще поставим лед около ковчега на палубата под брезент — така ще се запази много добре.

Сър Уилям кимна, отвратен.

— Филип — извика той през вратата. — Помоли Джейми да намине веднага! Джордж, мисля, че най-разумното нещо, при условие че той ще се... ъъ, ще се запази, е да го изпратим обратно. Какво е твоето мнение?

— Съгласен съм.

— Добре, благодаря ти. Дръж ме в течение за Анжелик и не забравяй за вечерята довечера. Ще играем ли бридж?

— Най-добре е да отложим и двете за утре вечер.

— Добре, чудесно, така е най-добре. Още веднъж ти благодаря... Дявол да го вземе, забравих. Ами Норбърт?

— Бързо да го погребем; скоро ще го забравят и няма да скърбят за него.

— Ще трябва да проведа следствие: Едуард Горнт е американец, чужденец — той ще даде писмени показания. На всичко отгоре Адамсън е в отпуск, иначе щеше да поиска да включим и него. Той е адвокат, нали, както и шарже д'аферът на Щатите?

— Няма значение. Хоуг и аз ще представим медицински показания. — Бабкот се изправи и добави хладно: — Но „изстрел в гърба“ не е много добра реклама за Йокохама.

— И аз така смяtam. — Сър Уилям сви вежди. — И аз така смяtam. Не mi се ще слухът да пълзне навсякъде.

— Имате предвид нашите домакини ли?

— Да. Ще се наложи да ги уведомим, трябва. Не можем официално да им съобщим какво точно се е случило и за двете кончини. Очевидно при Норбърт е нещастен случай. Но Струан?

— Кажете им истината. — Бабкот бе вбесен както от загубата, така и че не си е свършил добре работата; а като човек изпитваше отчаяно желание да вземе Анжелик в прегръдките си, за да я запази от всичко. — Истината не е необходима, ще припишете ранната смърт на напетия младеж на раните му, получени при непредизвиканото от него нападение на Токайдо!

Сър Уилям вметна с горчивина:

— Заради убийците негодници, които все още не са предадени на правосъдието. Прав си.

Той пусна Бабкот да си върви, отпрати Тайърър, после застана на прозореца, разстроен от сегашното си безсилie. „Трябва незабавно да накарам Бакуфу да паднат на колене, или с нас е свършено, а нашите надежди да получим достъп до цяла Япония пропаднаха. Те няма да го направят сами, така че ще ни се наложи да им помогнем. Но трябва да се държат като цивилизовани хора и да се подчиняват на закона... А времето тече. С цялото си същество усещам, че ще ни нападнат някоя нощ, ще ни подпалят като факла и туйто. Залагам си главата, че така ще стане.

О, да, възмездietо ще ги постигне — и ще им струва огромна загуба на хора. Междувременно аз ще съм се провалил като посланик и всички ще сме мъртви — много досадна мисъл наистина. Само Кетърър да не беше такъв инат! Как, по дяволите, да принудя този опърничав негодник да mi се подчини?“

Той въздъхна — имаше само един отговор: „Първо се помири с него!“

Бурната им среща късно снощи, задето адмиралът явно не бе зачел молбата на госпожа Струан и собствения му съвет, бе прerasнala в гръмогласна разправия. Сър Уилям дори и не подозираше каква бе истинската причина, докато не изтръгна признания от Джейми Макфей:

— Прибръзано и неразумно бе, че позволи на Малкълм да...

— Сметнах, че така е най-добре! Сега ме изслушайте...

— Най-добре? По дяволите, току-що научавам, че сте сметнали за най-добро глупаво да се намесите във въпроси на политиката и

търговията, като сте се опитали да получите неизпълнено обещание от претендента за трона на Струан и по този начин да отстраните завинаги истинския ръководител — бе се разгневил той. — Така ли е?

— А вие, сър, вие се намесвате във въпроси, които са от изключителната компетенция на Парламента, като обявявате война. Истинската причина да се държите толкова прибързано и неразумно, ако използваме собствените ви думи, и да сте толкова разстроен е, защото аз няма да започна война, която няма да спечелим, не можем да устоим със сегашните си войски, ако изобщо е възможно. По мое мнение туземците с право ще сметнат всяко нападение на столицата им за военно действие, а не за произшествие. Лека нощ!

— Вие се съгласихте да помог...

— Съгласих се да подрънкам малко с оръжие, да изстрелям някой и друг тренировъчен снаряд, за да впечатля местните, но не съм се съгласявал да обстрелявам Йедо — за нищо на света, освен ако не ми покажете писмено пълномощие, одобрено от Министерството на флотата. Лека н...

— Флотът и армията се подчиняват на гражданските власти и, за Бога, аз осъществявам властта тук!

— Да, вие, за Бога, стига аз да приема — изрева адмиралът, а шията и лицето му станаха морави, — но вие не командвате корабите ми и докато не получа заповеди, одобрени от военноморското министерство, ще ръководя флота си, както смяtam за добре. Лека нощ!

Сър Уилям се върна и седна на бюрото си. Въздъхна, взе пероръжката и започна да пише:

„Скъпи адмирал Кетърър, много от онова, което казахте снощи, беше правилно.

Моля да извините моите прибързани и необмислени думи, бях се поразгорещил. Бъдете така любезен да се отбиете при мен днес следобед. Сигурно сте чули за трагичната смърт на младия Струан, която според доктор Бабкот «се дължи на раните, получени при непредизвиканото нападение на Токайдо». Ще отправя ново, най-сериозно оплакване до Бакуфу за кончината на

този чудесен английски джентълмен и ще се радвам да чуя мнението Ви как би следвало да го формулирам. Най-искрено, скъпи ми господине, оставам ваш предан слуга.“

— Какво само не правя за Англия! — измърмори той, после се провикна: — Филип! — Подписа документа и го посипа с пясък, за да попие мастилото.

— Да, сър?

— Направи копие, после го изпрати на Кетърър по куриер.

— Джейми току-що пристигна, сър. Дошла е и една делегация, която моли да обявите „Деня на ангела“ за ден на траур.

— Отказвам! Изпрати Джейми при мен!

Джейми бе зле натъртен, с превързано рамо.

— Джейми, посьвзе ли се? Добре. Джордж Бабкот ми докладва.

— Той му предаде накратко разговора как да постъпят с тялото на Малкълм. — Какво мислиш?

— Трябва да го изпратим у дома в Хонконг, сър.

— Добре, и аз така смяtam. Щe гo приджиши ли?

— Не, сър. Госпожа Струан... Боя се, че тя вече не се отнася добре към мен и ако се върна, ще влоши това наистина отвратително за нея положение. Горката жена. Между нас казано, до края на месеца ще бъда уволнен.

— Боже мой, защо? — стъписа се Сър Уилям.

— Няма значение, друг път ще ви разкажа. Анжелик, нашата госпожа Струан, разбира се, ще се върне заедно с доктор Хоуг. Научихте ли, че тя в крайна сметка е решила да остане в старите си покой у нас, а не във Френската легация?

— Не. Ами... предполагам, че така е най-добре. Как е тя?

— Хоуг твърди, че е добре, доколкото това въобще е възможно. „Буйният облак“ ще отплава веднага, щом вие и той mi наредите. Кога ще е приблизително?

— Джордж казва, че днес ще направи аутопсията и ще подпише смъртния акт, а аз ще го получа утре. Клиперът може да тръгне утре. Остава само проблемът с Анжелик — кога ще е в състояние да пътува.

— Сър Уилям го изгледа проницателно. — Какво става с нея?

— Всъщност не зная. Не съм я виждал от... откакто бях на борда. Не ми проговори нито веднъж. Само несвързани думи. Хоуг все още е при нея. — Джейми се опита да сдържи скръбта си. — Остава само да се надяваме.

— Отвратителен късмет. Да, несъмнено. А сега — за Норбърт. Ще проведем следствие естествено.

— Добре. — Джейми перна една досадна муха, която налиташе на засъхналата кръв по лицето му. — Горнт ми спаси живота.

— Да. Той ще получи похвала. Джейми, какво ще правиш, след като напуснеш компания Струан? У дома ли ще се върнеш?

— Тук е моят дом, тук и в Азия — каза просто Джейми. — Ще... все никак ще основа своя собствена фирма.

— Добре, не ми се иска да те загубя. Бог ми е свидетел, но не мога да си представя Търговската къща тук без теб.

— И аз.

Денят напредваше, а облаците над Йокохама се сгъстяваха. Стъпване, недоверие, гняв, страх от война, се смеси с безброй слухове, но внимаваха на кого ги разправят, защото Анжел имаше страстни защитници и всяко непристойно подмятане или присмех загатваха за неуважение. Малкълм не излезе такъв късметлия. Той имаше врагове, мнозина с радост му се подиграваха и бяха щастливи, че още едно нещастие е сполетяло потомството на Дърк Струан. И двамата свещеници — всеки посвоему — се чувстваха удовлетворени от възмездиято Господне.

— Андре — започна Съоратар на обяд в Легацията. И Вервен седеше с тях. — Оставил ли е завещание?

— Не зная.

— Виж дали можеш да разбереш. Попитай нея или Джейми — той вероятно ще знае.

Андре Понсен кимна мрачно, бе се поболял от тревоги. Смъртта на Струан бе разстроила кроежите му бързо да измъкне още пари от Анжелик, за да плати на Райко. — Да, ще опитам.

— Много е важно да продължим да наблягаме на френското ѝ гражданство, за да я предпазим, когато свекърва ѝ се опита да обяви брака за невалиден.

— Защо си толкова сигурен, че това непременно ще се случи, че тя ще бъде толкова враждебно настроена? — запита Вервен.

— *Mon Dieu*, очевидно е! — раздразнено отговори Андре вместо Сьоратар. — Нейното становище е, че Анжелик е „убила“ сина й. Всички знаем, че тя я мразеше отпреди, а представяте ли си сега? Непременно ще я обвини в Бог знае какви извращения заради криворазбраниите ѝ англосаксонски сексуални принципи — насаме, ако не и публично. И не забравяй, че тя е фанатична протестантка. — Той се обърна към Сьоратар. — Анри, най-добре да разбера как е Анжелик. — Вече я бе пресрещнал и ѝ бе прошепнал да се върне у Струанови, а не тук, в Легацията. „За Бога, Анжелик, мястото ти е при роднините на съпруга ти!“ Беше съвсем очевидно, че тя трябва да укрепи положението си сред Струанови на всяка цена. Той едва не ѝ го бе изкрещял, но внезапният му гняв премина в жалост, като видя дълбокото ѝ отчаяние. — По-добре да вървя.

— Да, моля те.

Андре затвори вратата.

— Какво, по дяволите, му става? — намуси се Вервен.

Сьоратар се замисли, преди да му отговори. Реши, че времето е дошло.

— Навярно е от болестта му — английската болест.

Заместникът му сащисано изтърва вилицата си.

— Сифилис?

— Андре ми каза преди няколко седмици. Трябва и ти да знаеш, единствен ти от персонала, защото тези избухвания могат да зачестят. Той е твърде ценен, за да го изпратя у дома. — Андре му бе доверил, че си е създал нова-новеничка разузнавателна връзка на високо равнище: „Човекът твърди, че господарят Йоши ще се върне в Йедо след две седмици. За сравнително скромна сума той и неговите връзки сред Бакуфу ще ни осигурят тайна среща на борда на нашия флагман.“

— Колко?

— Срещата си струва и най-високата цена.

— Съгласен съм, но колко? — бе попитал Сьоратар.

— Четири мои заплати — бе отвърнал горчиво Андре, — същинско подаяние. Като стана дума, Анри, аз се нуждая от аванс или от премията, която ми обеща преди месеци.

— Нищо не съм обещавал, скъпи Андре. Ще я получиш своевременно, но, извини ме — никакъв аванс. Много добре, ще получиш тази сума след срещата.

— Половината сега, половина после. Той бесплатно ми съобщи, че *тайро* Анджо е болен и може да не изкара до края на годината.

— Има ли доказателство?

— Хайде, Анри, знаеш, че това е невъзможно!

— Накарай връзката си да принуди тая маймуна *тайро* да се срещне с Бабкот за преглед... и ще ти дам петдесет процента отгоре.

— Двойна заплата от днес, а ще ми трябва и една солидна сума за моя осведомител.

— Петдесет процента от деня на прегледа и трийсет златни мекса, пет веднага, а останалите след прегледа. И толкова!

Съоратар бе видял, че надеждите на Андре нараснаха. „Горкият Андре, вече губи усета си. Аз, естествено, съзнавам, че голяма част от парите ще идат в ръцете му, но няма значение — да се занимаваш с шпиони е мръсна работа, а Андре е особено мръсен, макар че е много умен. И нещастен.“

Той се пресегна и си взе последния резен сирене „Бри“, което бе пристигнало в лед на фантастична цена с последния пощенски кораб.

— Бъди търпелив с горкия човек, Вервен, а? — Всеки ден Анри очакваше да види някакви признания на болестта, но нямаше нищо, а Андре от ден на ден изглеждаше все по-млад. Предишното му измъчено изражение постепенно изчезваше. Само характерът му се бе влошил.

„*Mon Dieu* Тайна среща с Йоши! И ако Бабкот прегледа тоя кретен Анджо и дори го излекува, подучен от мен — ще направим огромна крачка напред.“ Няма значение, че Бабкот е англичанин: в замяна за този успех Сър Уилям ще получи някоя и друга облага.

Той вдигна чашата си:

— Вервен, *mon brave*, чума да тръшне англичаните и *Vive la France!*

Анжелик лежеше безучастна на леглото с балдахин, подпряна върху купчина възглавници; никога не бе изглеждала по-изнурена, нито по-безпътна. Хоуг седеше на стол до леглото, ту задрямваше, ту се събуждаше. Късното следобедно слънце проникваше през облаците за миг и огряваше мъгливия, ветровит ден. В морето корабите се отправяха към местата си за акостиране. Преди половин час — за нея

минута или час бяха едно и също нещо — сигналното оръдие бе известило за предстоящото пристигане на пощенския кораб, бе я събудило, но всъщност тя и не спеше, люшкаше се между съзнание и несвяст, сякаш помежду им нямаше никаква граница. Погледът ѝ се рееше край Хоуг. Зад него видя вратата към покоите на Малкълм — не неговите покои, нито техните покои, просто стаите на някой друг, на следващия тай-пан...

Сълзите ѝ отново рукаха, с пълна сила.

— Не плачи, Анжелик — каза тихо Хоуг, нежно. Целият бе нащрек; наблюдаваше я за тревожни признания на задаваща се беда. — Всичко е наред, животът ще продължи и ти вече си добре, наистина.

Държеше ѝ ръката. Тя избърса сълзите си с кърпичка.

— Искам малко чай.

— Веднага. — По грозното лице на Хоуг се изписа облекчение. За първи път от сутринта тя бе проговорила, както трябва, свързано и първите мигове от връщането ѝ бяха жизненоважни показатели. Той едва не извика от радост, отвори вратата, защото гласът ѝ даваше слаб лъч на надежда, в него не се долавяше истерия, блясъкът в очите ѝ бе добър признак, лицето ѝ вече не бе подпухнало от плач, а пулсът ѝ, който бе преброял, докато държеше ръката ѝ, бе постоянен и силен — деветдесет и осем удара за минута. Вече не прескачаše и не се колебаеше.

— А Со — рече той на кантонски, — донеси на господарката пресен чай, но без да вдигаш шум, излез, без да казваш нещо. — Хоуг пак седна близо до леглото. — Знаеш ли къде си, скъпа?

Тя само го изгледа.

— Мога ли да ти задам няколко въпроса? Ако си изморена, кажи ми, не се бой. Прощавай, но е важно за теб, а не за мен.

— Не се боя.

— Знаеш ли къде си?

— В моите покои.

Гласът ѝ звучеше вяло, гледаше безжизнено. Безпокойството му се засили.

— Знаеш ли какво се случи?

— Малкълм е мъртъв.

— Знаеш ли защо умря?

— Умря през нашата първа брачна нощ в брачното ни ложе и аз съм виновна за това.

Предупредителна камбанка звънна в съзнанието му.

— Грешиш, Анжелик. Малкълм бе убит на Токайдо преди месеци. — Гласът му бе спокоен и твърд. — Съжалявам, но това е истината и оттогава той живя живот назаем; вината не е твоя, никога не е била твоя, такава бе волята Божия, но ще ти кажа от цялото си сърце: ние, Бабкот и аз, никога не сме виждали по-спокоен... по-спокоен мъртвец, никога, никога, никога.

— Аз съм виновна.

— Единственото, за което си отговорна, е радостта през последните месеци от живота му. Той много те обичаше, нали?

— Да, но умря и... — Анжелик едва не добави: „*както и другият, чието име дори не зная, но той също умря, той също ме обичаше и също умря, а сега и Малкълм е мъртъв...*“

— Престани!

Суровият му глас я издърпа от ръба на бездната. Хоуг задиша отново. Съзнаваше, че така трябва да постъпи, и то бързо, инак тя бе загубена като много други, които бе виждал. Трябваше да я отърве от дявола, който се таеше в съзнанието ѝ и само чакаше да изскочи, да се нахвърли върху плячката си, да я превърне в несвързано ломотеща душевноболна; поне нямаше да ѝ навреди.

— Извини ме. Разбери ме правилно. Ти си само ви... — той се стресна навреме и замени думата — причината за радостта му. Повтори след мен. Ти си само при...

— Аз съм виновна.

— Повтори след мен: аз съм само причината за радостта му — изрече той старателно по-скоро като заповед, забелязal с тревога разширениите ѝ зеници. Тя отново стоеше на ръба на пропастта.

— Аз съм вин...

— Причината, по дяволите — рече той с престорен гняв. — Кажи го след мен: аз съм само причината за радостта му. Причината за радостта му! Кажи го!

Той видя, че пот ороси челото ѝ, и тя отново каза същото, и той отново я прекъсна, повтори ѝ правилните думи „причината, причината за радостта му!“, а тя пак каза другото и пак, и пак, а през това време А Со донесе чая, но и двамата не я забелязаха. Тя избяга ужасена, докато

Хоуг отново и отново заповядваше на Анжелик, а тя упорстваше, докато внезапно изпища на френски:

— Добре, аз съм само причината за радостта му, но той все пак е мъртъв... мъртъв... мъртъв... моят Малкълм е мъртъвъв!

На Хоуг му се прииска да я прегърне и да я увери, че всичко е наред и че тя може да поспи, но не го направи: още бе рано за това. С твърд, но не заплашителен глас, той ѝ каза на правilen френски:

— Благодаря ти, Анжелик, но сега ще говорим на английски: да, аз също ужасно съжалявам, ние всички съжаляваме, че твойят прекрасен съпруг е мъртъв, но това не е по твоя вина. Кажи го!

— Остави ме на мира. Излез!

— Когато кажеш: „Не е по моя вина.“

— Не... не, остави ме на мира!

— Когато го кажеш! Не е по твоя вина!

Тя го загледа втренчено с омраза, задето я измъчва така, после отново изпища:

— Не е моя вина, не е моя вина, не е по моя вина, сега доволен ли си? Излез... Излез!

— Стига да ми кажеш, че съзнаваш, че твойт Малкълм е мъртъв, но че ти не носиш никаква вина за това!

— Излез!

— Кажи го! По дяволите, кажи го!

Внезапно гласът ѝ прозвуча като вой на див звяр:

— Твойт Малкълм е мъртъв, твойт Малкълм е мъртъв, той е мъртъв, но ти не си вин... нямаш никаква вина, никаква проклета от Господа вина... не си виновна... не вин... не... — Гласът ѝ постепенно премина в хлипане, — не съм виновна, не съм, наистина не съм, о, мой скъпи, прости ми, прости ми. Не искам да си мъртъв, Пресвета Майко, помогни ми, той е мъртъв и аз се чувствам толкова ужасно, о, Малкълм, защо умря, толкова те обичах, толкова много... О, Малкълм...

Този път той я прегърна тихо, здраво, за да смекчи треперенето ѝ, риданието ѝ и разтърсващите я хлипания. След време гласът ѝ стихна, риданията намаляха и тя потъна в неспокойен сън. Той все още я държеше нежно, но сигурно, а дрехите бяха полепнали по тялото му от пот. Не помръдна, докато тя не заспа дълбоко. После я отпусна. Гърбът го болеше и той се изправи предпазливо, измъчен, с

изтръпнали мускули. Успя да поотпусне рамената и врата си и седна, за да възстанови силата си.

„На прага беше“ — помисли си той. Изпитваше удоволствие, че е успял и този път, това донякъде облекчаваше болката му; гледаше я — млада, красива и вън от опасност.

Спомените го отведоха в Канагава при другото момиче, сестрата на японеца, когото бе оперирал, също толкова млада и красива, но японка. „Как се казваше тя? Нещо като Уки. Спасих брат й, а той съвсем съсира това дете тук. Но се радвам, че японката е успяла да избяга. Дали наистина? Такава красива жена. Като моята скъпа жена. Колко ужасно и безсмислено от моя страна, колко безумно бе да я взема от Индия и да я обрека на ранна смърт в Лондон.

Карма? Съдба? Както при това дете и горкия Малкълм. Горкичките те, горкичкийт аз. Не, не и аз — току-що спасих един живот. Ти може да си тантурест и грозен, старче — помисли си той, докато мереше пулса й, — но, всемогъщи Боже, ти си дяволски добър лекар и дяволски добър лъжец — не, не си добър, а просто късмет. Този път.“

46.

Четвъртък, 13 декември

— Добър ден, Джейми — тъжно го поздрави Филип Тайърър. — Приеми поздравите на Сър Уилям. Ето трите копия на смъртния акт — едно за теб, едно за Анжелик и едно за Стронгбоу, който ще пътува с тялото. Оригиналът според него трябва да замине с дипломатическата поща за кабинета на главния следовател в Хонконг, който ще регистрира смъртния акт, а после ще го предаде на госпожа Струан. Ужасно, нали, но какво да се прави.

— Да. — Бюрото на Джейми бе отрупано с купчини новопристигнала поща и документи за уреждане. Очите му бяха зачервени от умора.

— Как е Анжелик?

— Не съм я виждал все още, но Хоуг беше тук най-напред. Той каза да не я беспокоим, докато тя не направи първата крачка, и че е по-добре, отколкото е очаквал. Спа петнайсетина часа. Той смята, че тя ще е достатъчно добре, за да пътува утре, и препоръча да замине колкото се може по-скоро. Той също ще тръгне, разбира се.

— Кога ще отплава „Буйният облак“?

— Утре. С вечерния прилив. Стронгбоу ще дойде всеки момент за заповедта за отплаване. Ще имаш ли поща за него?

— Определено. И дипломатическата поща. Ще кажа на Сър Уилям. Все още не мога да повярвам, че Малкълм е мъртъв. Ужасно. О, между другото следствието за Норбърт е определено за пет часа. Ще желаеш ли лека вечеря след това?

— Благодаря, но не тази вечер. Нека бъде утре, когато всичко ще е наред. Ще решим след закуска. — Джейми се чудеше дали да каже на Тайърър за машинациите на неговия приятел самурай Накама и за срещата с местния лихвар — че Накама иска да го запази в тайна от Тайърър и Сър Уилям. Предложението на Накама бе интригуващо и той бе приветстввал възможността за пряк разговор с местен търговец, макар и низш.

Вчерашната среща, разбира се, бе отложена. Бе намислил да я отложи за следващата седмица, но реши да се срещне с него тази вечер — това щеше да го отвлече за малко от трагедията.

„Не е работа на Филип — и не забравяй, че Филип и Дребосъка Уили крият всякакви сведения, след като уговорката бе да споделят с нас всичко.“

— Ще се видим по-късно, Филип. И благодаря за копията.

— До скоро, Джейми.

Смъртните актове бяха подписани от Бабкот и Хоуг. Аутопсията бе потвърдила предполагаемите причини за смъртта: *вътрешен кръвоизлив от увредена артерия, което напълно е прекратило функционирането; изтъняването й е пряк резултат от получените ранни по време на непредизвиканото произшествие на Токайдо.*

Джейми кимна. Лекарите бяха заобиколили истинската причина за разкъсването. И защо ли да бъдат по-конкретни, освен ако някой не поиска конкретен отговор. „Като Тес Струан.“ — От тази мисъл го присви стомахът. Тя сигурно ще запита и тогава какво ли ще й каже Хоуг? Същото, което отговори и на мен днес сутринта:

— В състоянието на Малкълм, Джейми, всяко внезапно движение може да причини такова разкъсване, ако, да речем, спи в неудобно положение и рязко се обърне заради лош сън, та дори и при запек.

— И особено по време на полов акт?

— Да, това е една от многото възможности, защо?

— Познаваш Тес Струан, за Бога.

— Няма да обрека Анжелик, ако за това ме питаш. За леглото са нужни двама. Ние знаем, че Малкълм положи всички усилия, за да се ожени за нея, и беше луд от любов.

— Не питам нищо, докторе. Тес ще я осъди, каквото и да пише в смъртния акт.

— Съгласен съм, Джейми, но аз няма да й помогна. Нито Джордж. Че буйният акт е причинил разкъсването, а поради последвалия еуфоричен сън двамата не са забелязали катастрофата, е логично, но е недоказуемо, а дори и да беше, тя не бива в никакъв случай да обвинява Анжелик, не бива, по дяволите...

„Горкичката Анжелик, ще бъде обвинена, както и аз. В мята случай няма значение.“

— Да? Влез! О, здравей, Едуард.

— Ще ми отделиш ли една секунда? — попита Горнт.

— Влез, разбира се. — От вчера отношението му към Горнт се бе променило. Бе настоял да си говорят на малки имена. „Боже мой — помисли си той, — колко съм се лъгал за него.“ — Седни. Слушай, сторих го вече десетки пъти, но пак ти благодаря — ти наистина ми спаси живота.

— Няма за какво, просто изпълних дълга си.

— И слава Богу. Какво мога да направя за теб?

— Носи се слух, че ще изпратиш тленните останки на Малкълм в Хонконг за погребение, и се питах, дали ще мога да пътувам с вашия кораб?

— Естествено. — Джейми се поколеба. — За да докладваш на Тайърър Брок и на Морган ли?

Горнт се усмихна.

— Няма как да избегнем истината, Джейми. Ще им отнеса резултатите от следствието, но е мое задължение да им го кажа направо, като мъж на мъж.

— Да, прав си. — Скръбта отново връхлетя Джейми. — Съжалявам, че Малкълм не е жив, та да разбере какво направи ти за мен, съжалявам, че го няма. Щеше да се сприятели с теб — той много ти се възхищаваше. Много е жалко, че работиш за тях.

— След като се срещнем, вероятно вече няма да е така, те само ме наеха от Ротуел, така че няма значение. След Хонконг ще се върна в Шанхай.

— Виж, ако мага да ти помогна по някакъв начин, ще го направя.

— Нищо не ми дължиш, просто изпълних дълга си, но човек винаги се нуждае от истински приятел. Благодаря, ако загубя, ще те помоля за помощ. Ще има ли свободна каюта на „Буйният облак“?

— Той ще замине утре вечер.

— Предполагам, че госпожа Струан ще го придружи? Трудно е да мислим за него като за мъртвец, нали?

— Да. Доктор Хоуг твърди, че дотогава тя ще е в състояние да пътува.

— Отвратителен късмет. Ужасен. Благодаря. Ще се видим по-късно.

Джейми го наблюдава как излиза, странно развълнуван. Не бе в състояние да изрази усещанията си. „Навярно съм дотам объркан, че всичко ми изглежда странно. Боже мой, дори Хоуг се държа особено, нищо чудно.“

Той се насили да поработи малко. Тъй като му потрябаха някои документи от бюрото на Малкълм, стана и тръгна по коридора към кабинета на тай-пана. Машинално вдигна ръка да почука. Отказа се, отвори вратата и застине. Анжелик седеше на стола на Малкълм зад бюрото му. Срещу нея се бе настанил „Небесният“ Скай и говореше:

— Доколкото зная, а... — Той се озърна.

— Здравей, Джейми — тихо каза Анжелик. Тъмната рокля подчертаваше алабастровата и кожа, косата и бе вдигната на тила над дългата ѝ шия, очите ѝ бяха ясни, устните ѝ бяха възстановили нормалния си цвят. — Как си?

— О... ъъ, чудесно. — Джейми се обърка от уравновесеността и от новата ѝ красота — по-различна отпреди, някак си сдържана, недостижима, но още по-привлекателна. — Извинявай, не очаквах... Д-р Хоуг ми каза да не те беспокоя, докато не ме повикаш. Как си?

— Аз го помолих за това. Добре... добре съм, благодаря ти. Има някои неща, които исках да уредя тази сутрин. Съжалявам за това, което ти се случило, за лошия ти късмет с Норбърт Грейфорт. Горкичикият Джейми, колко си контузен, добре ли си?

— Да, благодаря ти. — Джейми се почувства още по-неуверен. Гласът ѝ бе спокоен, прекалено спокоен, тя изльчваше усещане за собствено достойнство, което Макфей не успя засега да определи. — Чу ли, че Едуард Горнт ми спаси живота?

— Да, той ми каза преди няколко минути. Всъщност не е съвсем така — той дойде тук преди малко, за да изкаже съболезнованията си, и аз го видях. Господин Скай ми разказа за храбростта му. И за дуела.

— О! — На Джейми му се доща да наругае Скай за намесата му.

— Горкичият Малкълм — рече Анжелик, — ужасно се радвам, че не знаех за тази глупост. Иначе щях някак си да го възпра. Но какъв късмет, че Едуард е бил там. Колко ужасни, колко ужасни са някои хора.

— Да, но по-важното всъщност е как си ти!

— Нито добре, нито зле. Нищо не чувствам и съм... ами... сякаш съм съвсем празна.

— Това е точната дума, празна. И аз също. — Джейми погледна „Небесния“, който му се усмихна уклончиво. Тишината се сгъсти. Притеснен, Джейми разбра, че двамата искаха да останат насаме. — Да направя нещо за теб?

— Не в момента, благодаря ти, Джейми.

Той кимна замислено.

— Нужни са ми някои документи.

— Моля, намери ги. — Тя се облегна на стола, в който изглеждаше като джудже, сдържана и овладяна.

Макфей с неудобство започна да преглежда отрупаните с вътрешна и външна поща табли, реши да ги вземе, както си бяха, и ги сложи една върху друга.

— Ако има нещо... просто ме повикай.

— След като господин Скай и аз приключим, може би — за няколко минути, стига да си свободен.

— По всяко време, естествено. Просто ми позвъни.

— Джейми, случайно вече да си получил смъртните актове? — попита Скай.

— Да.

— Мога ли да видя едно копие, моля?

— С каква цел? — изгледа го Джейми.

— Да го проверя.

Анжелик рече:

— Мал... моят съпруг е ангажирал господин Скай — сигурно си знаел Джейми?

— Да. — Джейми забеляза как тя нарече Малкълм „моя съпруг“, „Небесния“ кимна одобрително. Това бе знак за опасност. — Е, и?

Скай отвърна меко:

— Щом чух за нещастието, се почувствах задължен да предложа услугите си на вдовицата му... — Скай едва забележимо наблегна на последната дума — а тя бе така любезна да приеме. Тай-панът ме бе помогнал да предприема едно проучване за него и си помислих, че госпожа Струан ще пожелае да продължа.

— Добре. — Джейми учтиво кимна и понечи да си тръгне.

— А смъртният акт, Джейми?

— Каква е твоята воля, Анжелик... госпожо Струан?

— Сега господин Скай е моят адвокат, Джейми. Той разбира от тези неща, а аз се съгласих да действа от мое име — изрече тя ясно и все така невъзмутимо. — Ще те помоля да му окажеш цялата помощ, от която се нуждае.

— Разбира се. Бихте ли ме последвали, „Небесни“? — Джейми излезе, отиде в кабинета си и застана зад бюрото, като се престори, че търси документите, които бе пъхнал в чекмеджето си за по-сигурно. — Бихте ли затворили вратата, става ужасно течение. — Дребният мъж се подчини. — Слушайте — той снижи гласа си, но нямаше съмнение относно отношението му, — ако я изпързалият или си играете глупави игрички, или пък ѝ поискате много висока цена, тежко ви и горко.

Дребосъкът се приближи, кварцовите му очила изскърцаха и се замъглиха.

— Никога през живота си не съм постъпвал така с клиент — рече той и се изду като кобра. — Някоя и друга пораздута сметка да, но само ако клиентът е в състояние да плати. Жената се нуждае от помощ, за Бога. Мога да ѝ я окажа, а вие — не.

— Мога и ще го направя, за Бога!

— Не съм съгласен! Малкълм ми каза, че другата госпожа Струан, онази в Хонконг, ви е изхвърлила, истина ли е или не? Истина ли е или не, че вие, както и Малкълм сте получавали гневни, дори заплашителни писма от нея от седмици, параноични и насочени срещу моята клиентка и нейния годеж, пълни с всякакви неоснователни обвинения? Истина ли е или не, за Бога, че девойката се нуждае от приятели?

— Съгласен съм, че тя се нуждае от приятели. Не възразявам да има и адвокат, искам само да съм сигурен, че ще се държите, както трябва.

— По дяволите, никога не съм пързалял клиент през живота си. Джейми, може и да съм беден адвокат, но съм добър, а и двамата сме на нейна страна. Тя се нуждае от приятели, Малкълм я обичаше, вие бяхте приятел на Малкълм, за Бога — той ми разказа за писмата, заради които са щели да ви обесят.

— Това няма значение...

— Не споря с вас, Джейми, тя е моя клиентка и се заклевам, че ще направя за нея всичко, на което съм способен. Смъртният акт, моля.

Джейми кипна, но отвори чекмеджето и му подаде едно копие.

— Благодаря... о, три, а? Едно за вашия архив, едно ще замине с тялото и едно за нея — съвсем правилно, макар да съм изненадан, че те са си дали труда да помислят за нея. Оригиналът — със специалната поща за Хонконг. — „Небесният“ прегледа документа. — Всемогъщи Боже!

— Какво има?

— Хоуг и Бабкот — рече той. — Може да са добри лекари, но като свидетели по защитата ще ни погубят! Мътните да ги вземат, трябваше да ми кажат, преди да издадат това — всеки глупак щеше да измисли по-прецизна формулировка!

— За какво говорите, дявол го взел?

— Убийство или поне обвинение в убийство.

— Да не сте полудели!

— Няма да й е за първи път на Тес Струан — изсъска дребничкият мъж. — Спомняте ли си боцмана? Всички в Хонконг знаеха, че е нещастен случай, но той бе обвинен в убийство, признат за виновен в непредумишлено убийство и осъден на десет години!

— Съдебните заседатели го признаха за виновен, а не Тес, за Бога...

— Но тъкмо тя настояваше за обвинението! — Скай се доближи до Джейми и снижи глас: — И тук ще стане същото. Ако това бъде прочетено в съда по криминален или граждански иск, адвокатът на ищците ще пледира, че той е умрял от чукане — моля да ме извините за вулгарния израз, — а ответникът за деянието седи на подсъдимата скамейка, дами и господа съдебни заседатели; баща й е углавен престъпник, беглец от закона, нейният чичо е във френски затвор, тя самата е авантюристка без пукната пара, развратница, която опитно е съблазнила горкичкия непълнолетен младеж да се ожени за нея, а после, а после, дами и господа съдебни заседатели, с преднамерена злоба го е съблазнила и е причинила преждевременната му смърт — с преднамерена злоба — и с пълното съзнание, че раните му ще свършат работата вместо нея! Така ли е, или не е така?

Джейми седна, още по-блед отпреди. В паметта му изникнаха думите на Хоуг.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Първо ще се опитам да променя формулировката. Не смяtam, че ще го направят, но трябва да опитам. Имаш ли завещанието му? На

Малкълм?

Джейми поклати отрицателно глава.

— Никога не ми е споменавал за подобно нещо.

— Казах му, че е важно да състави завещание, когато се срещнахме за пръв път — такъв е установеният ред. Сигурен ли си?

— Не съм виждал завещание в нашия сейф. — Джейми се намръщи. „Дали Малкълм е направил завещание? Ако аз се женех, щях да съставя. Почакай малко, години наред бях сгоден за Морийн и така и не написах. Боже мой, как ли е тя, какво ли си е помислила, след като е получила писмото ми?“ — Никога не ми е споменавал за завещание. А на Анжелик?

— Не, първо за това я попитах. Може би е направил завещание без твоето знание. Имаш ли сейф или специално място за лични документи?

— Не, всъщност не. Предполагам, че има в Хонконг, освен ако няма малък сейф в покоите си.

— Нека да идем и погледнем. — Скай тръгна да излиза.

— Почакайте малко, не смятам, че е редно.

Отговорът беше оствър и официален:

— Госпожа Анжелик Струан беше законната му съпруга и е негова вдовица, следователно негов непосредствен наследник, и ѝ се полагат всички негови земни блага, освен ако в завещанието си не се разпорежда другояче. Ако няма никакво завещание, тогава тя е неговата наследница, след като се платят всички правни такси и данъци. Нека да погледнем в сейфа му.

— Не можем да си позвол...

— Тихо и нека си остане между нас тримата като между приятели, или още днес ще издействам официално съдебно решение чрез Сър Уилям да секвестирам всичко, повтарям — всичките му документи и всички документи на Струанови в Йокохама и Хонконг за издиране на завещание, за което моята клиентка има всички права.

— Скай гледаше непреклонно. — Съжалявам, старче. Е?

— Нека идем и попитаме Анжелик. — Неуверен в себе си и като знаеше, че никога няма да допусне външен човек да претърсва документите на Търговската къща и архивите, Джейми последва Скай обратно в кабинета на тай-pana. „По дяволите, защо го наричам така?

— помисли си тон раздразнено. — Навярно защото това е кабинетът на тай-пана. Кой е новият тай-пан? Господи, каква бъркотия!“

Анжелик седеше там, където я бяха оставили. Тя невъзмутимо изслуша Скай.

— Няма нужда да ни придружавате, госпожо Струан, бъдете сигурна, че ще действам от ваше име.

— Благодаря, но искам да присъствам.

Те я последваха нагоре по централната стълба. На Скай му бе за първи път и той се опитваше да скрие благоговението си пред великолепния полилей и пред скъпите петролни лампи. Джейми отвори вратата към покоите на тай-пана. Въглищата в камината грееха приятно. Леглото с балдахина бе пригответо за спане и чакаше. Бюрото бе разтребено, върху него нямаше никакви документи. В ъгъла клекналата А Ток отчаяно мърмореше и изглеждаше някак си смалена, грозна и състарена. Не им обърна никакво внимание. Анжелик потръпна, но последва двамата мъже и седна на високия стол на Малкълм с лице към тях. Наблюдаваше ги съсредоточено.

Малкият железен сейф в стената бе скрит зад едно живописно платно — още една творба на Аристотъл Куонс. Скай се усмихна леко. На него бе изобразена красива млада китайка, която носеше светлокосо, белокожно момченце с тънка плитчица на фона на хонконгския пейзаж. Скай бе чувал за картината, но никога не я бе виждал. Куонс бе доайен на художниците — хроникьори на Макао и някогашния Хонконг, — ирландец, живял там дълго, умрял преди няколко години в Макао и погребан там. Той бе и страстен пияница, комардия, развратник, но стар приятел и голям поклонник на Дърк Струан. Според слуховете момичето било прословутата Мей-мей, китайската любовница на Дърк Струан, загинала заедно с него по време на тайфуна през 1842 година в прегръдките му, а детето бе първородният им син.

Скай погледна Анжелик, която невъзмутимо наблюдаваше как Джейми се ровеше из връзка ключове, и се чудеше дали тя знае за евразийските братовчеди на Малкълм и за чично му, компрадора Гордън Чжан — син на Дърк от друга негова любовница, — който според клюките в Хонконг „знаеше повечето тайни и имаше повече златни таели, отколкото са косъмчетата в четината на вола“. Часовникът върху полицата над камината удари три.

— Кой друг има ключове, Джейми? — попита Скай.

— Само аз, аз и... тай-панът.

— Къде са неговите?

— Не зная, навярно все още са... на борда.

Вратата на сейфа рязко се отвори. Няколко писма, всичките с почерка на Тес Струан, с изключение на едно, написано от Малкълм и очевидно недовършено, малка велурена кесийка и портфейл. Портфейлът съдържаше помътнял дагеротип на баща му и майка му, стеснително загледани в обектива, личния печат на Малкълм, няколко сметки — разписки за дължими суми и списък на дългове и дължници. „Небесният“ ги разлисти.

— Дали дадените на заем пари ще покрият дълговете му, Джейми?

— Нямам представа.

— Две хиляди четиристотин и двайсет гвинеи. Хубавичка сума от заеми и дългове за един младеж. Някое от имената случайно да ви е познато?

— Само едно. — Джейми го погледна.

— Мадам Ема Ришо? Петстотин гвинеи.

Анжелик се обади:

— Тя ми е леля, тя и чично Мишел. Те ме отгледаха, господин Скай. Наричах леля си мама, защото тя ми беше като майка. Моята умря, когато бях мъничка. Те се нуждаеха от помощ и Мал... Малкълм любезно им изпрати тези пари. Аз го помолих за това.

— Джейми, искам копие от списъка, моля ви. — Адвокатът заговори отново: — От вас се изисква да ги държите на съхранение. — Той посегна към писмата, но Джейми го изпревари.

— Смятам, че те са лични.

— Лични за кого, Джейми?

— За него.

— Ще взема съдебно решение да ги разгледам и ще получа препис от тях, ако сметна, че са от значение.

— Не се и съмнявам — процеди през зъби Джейми, като наум се ругаеше, че се е изтървал да каже за сейфа, преди да се посъветва със Сър Уилям.

Анжелик рече:

— Нека да ги видя, Джейми, моля те! Предполагам, че това са ценните книжа на съпруга ми. В момента изглеждат съвсем малко.

Гласът ѝ бе толкова благ, толкова скръбен, нямаше и помен от просияшка нотка, че той въздъхна и си рече: „Момче, толкова си вътре, че вече няма значение. Сър Уилям ще реши дали е законно.“ После внезапно си спомни как снощи тримата стояха на пристана, безгрижни, засмени, изпълнени с вяра, а всички бъдещи буреносни облаци от Хонконг им изглеждаха толкова далечни; как изпрати двамата с катера за първата им брачна нощ, а Малкълм му каза: „Благодаря ти, добри ми приятелю, пази ни откъм тила, ще се нуждаем от това. Обещаваш ли?“

Джейми бе обещал, бе се заклел, че ще го направи и че ще пази и нея, пожела им дълъг и щастлив живот и им бе махал, останал последен на брега. „Колко прав излезе Малкълм. Горкичкият Малкълм, дали е имал някакво предчувствие?“

— Заповядай — рече Макфей любезнно.

Без да погледне писмата, девойката ги сложи в скута си и отново скръсти ръце и застиня неподвижна. Лек полъх раздвижи немирен кичур коса край слепоочието ѝ. Иначе приличаше на същинска статуя.

Подрънкането на монети привлече вниманието на Джейми. Скай бе отворил малката кесийка. В нея имаше златни гвинеи от Английската народна банка и банкноти. Той ги преброи на глас. Анжелик не помръдна поглед от отвора на сейфа.

— Двеста шейсет и три гвинеи. — Скай ги сложи обратно в кожената кесия. — Те трябва веднага да преминат в ръцете на госпожа Струан — естествено тя ще ви даде разписка.

Джейми каза:

— Може би е най-добре ние... вие и аз, „Небесни“, да се срещнем със Сър Уилям. Никога по-рано не съм се замесвал в подобен род неща и се чувствам като в небрано лозе... Анжелик, разбиращ ме, нали?

— Аз също съм като в небрано лозе, Джейми, като муха без глава. Зная, че Малкълм бе твой приятел и ти негов, а също и мой. Много пъти той ми го е казвал. Моля те, прави каквото смяташ за най-добро.

— Ще се срещнем с него още сега, Джейми — заяви Скай, — колкото по-скоро, толкова по-добре. Той ще реши чия собственост е

това. Междувременно... — Той се приближи и ѝ подаде малката кесийка, но Анжелик възрази:

— Вземи я, вземи всичко, и писмата също. — Анжелик му ги подаде. — Остави ми само снимката. Благодаря, господин Скай. И благодаря, скъпи Джейми, ще се видя с теб, когато се върнеш.

Двамата мъже очакваха тя да се изправи, но Анжелик не се помръдна.

— Тук ли смяташ да останеш? Не, нали? — Джейми се смути, това му се струваше толкова страховито.

— Мисля, че ще остана. Прекарах толкова много време в тази стая, че... че я чувствам близка. Вратата към моите покой е отворена, ако... ако решава да си отдъхна. Но, моля те, отведи А Ток, горкичката, оттук и ѝ кажи да не се връща. Горкичката, нужна ѝ е помощ. Помоли д-р Хоуг да я прегледа.

— Да затворя ли вратата?

— Вратата ли? О, няма значение, да, ако желаеш.

Те изпълниха молбата ѝ и повериха А Ток в ръцете на Чен. Той също бе като обезумял и бе облян в сълзи. Излязоха на Хай стрийт и двамата изпитаха облекчение, че са на открito, но всеки потъна в собствените си мисли. Скай кроеше и пресяваше плаващите пясъци, които го очакваха занапред. Джейми все още не бе в състояние да крои планове, изцяло погълнат от трагедията и без да знае защо, загрижен за Търговската къща.

„Какво толкова има у нея? — питаше се той, без да забелязва нито улицата, нито повиващия вятър, нито прибоя, който въртеше чакъла по брега, нито миризмата на гниещи водорасли. — Скръбта ѝ отива. Възможно ли е това да...“

Тя вече е жена! Ето я разликата, в нея се усеща дълбочина и вътрешно равновесие, каквото нямаше преди. Тя е жена, вече не е момиче. Дали е заради нещастието, или защото вече не е девойка — това ли е загадъчната промяна, която се извършвала или се предполага, че се извършва при загубата на девствеността? Или и двете заедно, а може би Божият пръст ѝ помага да се приспособи?“

— Господи — рече той на глас, без да иска, — какво ще стане, ако роди дете?

— Моля се заради нея самата да има — отвърна дребничкият мъж.

Щом мъжете излязоха, Анжелик затвори очи и пое дълбоко дъх. Скоро се успокои, стана, залости вратата и отвори своята стая. Леглото ѝ бе оправено, във ваза върху тоалетката ѝ имаше свежи цветя. Върна се в покоите на Малкълм, залости своята врата и пак седна на стола му.

Едва тогава погледна снимката — за първи път виждаше родителите му. На гърба бе написано: „17-и октомври 61.“

Кълъм Струан изглеждаше много по-стар за четирийсет и двете си години. Тес не бе нито стара, нито млада, бледите ѝ очи бяха втренчени право в Анжелик. Тънката линия на устните ѝ биеше на очи.

„Тес ще навърши трийсет и осем тази година. Как ли ще изглеждам аз на нейната възраст — след деветнайсет години, два пъти повече отсега? И аз ли ще имам такива строги черти, които издават брак без любов и съсираващо семично бреме? Тя мрази баща си и братята си, а те нея и двете страни се опитват да се разорят едни други — при нея всичко е започнало толкова романтично, пристава на любимия и се венчава в морето също като нас, но, о, Боже мой, каква разлика.“

Анжелик погледна през прозореца към залива и корабите в него; един търговски параход напускаше пристанището — капитанът и офицерите стояха на мостика; пощенският кораб бе заобиколен от обслужващи корабчета и катерът на Струанови бе там, както и „Буйният облак“. Бе изящен, изтегляше котвата си и вдигаше платна, за да плава срещу бурните ветрове. „Малкълм все това ми повтаряше — помисли си тя, — че техните клипери плават срещу бурните ветрове.“

Анжелик затвори очи, потърка ги и пак се огледа. Нямаше грешка. През целия ден очите ѝ виждаха с неочеквана, стряскаща яснота. Бе го забелязала веднага, щом се бе събудила сутринта — всяка подробност в стаята, завесите, увехналите цветя във вазата, кръжащите мухи — четири на брой. След секунди се почука и тя чу гласа на А Со:

— Госп'жица? Лекар иска види те, а, хей? — Сякаш и слухът ѝ се бе изострил и шумът от стъпките на А Со плавно я бе измъкнал от съня.

А най-стрannото бе, че и мисълта ѝ бе ясна, сякаш цялото ѝ бреме се бе смъкнало. Тъгата си оставаше, но колко ясно обмисляше въпрос след въпрос, без да се вцепенява от ужас, без да се обърква. Отговорите идваха сами и ни най-малко не изпитваше обичайния страх, от който сърцето ѝ се свиваше. Загриженост — да — усещаше

единствено това, но я нямаше предишната болезнена паника и нерешителност.

Сега Анжелик можеше да си спомня оня ден и онази нощ с всички подробности без съкрушителна, нечовешка, безжизнена обърканост. „Бях ли се вцепенила? Завинаги ли? Вярно ли е това, което доктор Хоуг каза тази сутрин: Не се беспокой, отърва се. Щом можеш да плачеш от време на време и да не се страхуваш да се върнеш назад във времето, животът ти ще бъде чудесен, ще се подобряваш с всеки изминал ден. Ти си млада и здрава, животът е пред теб...“

Mon Dieu, лекарите говорят такива баналности. След Хоуг — Бабкот. Кажи-речи, същото. Беше любезен, висок и нежен, нежност, която можеше да се превърне в плам, ако тя му позволеше. „Няма да го допусна — помисли си Анжелик, — докато не бъда свободна. И в безопасност и свободна.“

Тялото ѝ бе отпочинало. Нямаше и помен от заслепяващото главоболие, нито разкъсващи вътрешни гласове. Веднага осъзна къде се намира, коя е, защо е тук, защо е сама и какво се бе случило. Преживяваше всичко отново, наблюдаваше себе си в този кошмар, наяве съзнаваше всичко, но така, сякаш ставаше дума за някоя друга: как се бе събудила от вопъла на Чен, как, обхваната от ужас, се бе опитала да разтърси Малкълм, за да събуди и него, как бе зърнала кръвта под краката си и за момент се бе ужасила, че се е порязала твърде дълбоко, а после бе разбрала, че кръвта е негова... негова и че той е мъртъв, мъртъв, мъртъв.

Без да съзира, бе скочила гола от леглото, ужасена и пищаща, без да вярва на очите и ушите си; молеше се да е сън, в кабината се втурнаха другите. А Со, А Ток, някой я покри; гласове, викове, писъци и въпроси, и още въпроси, докато накрая каютата я притисна и тя потъна в пустота и ужас. А след това се озова на мостица, зъзнеща и пламнала, задаваха ѝ въпроси и тя не отговаряше — устата ѝ бе като заключена, главата ѝ пламтеше, миризма на кръв, кръв по слабините ѝ, по ръцете и в косата ѝ. Гадеше ѝ се.

А Со я отведе в банята, водата бе хладка, прекалено хладка, за да отмие смъртта му. Отново ѝ прилоша и заслепителната отрова се надигна в нея и я изпълни. Видя се как крещи на Хоуг — толкова грозна гледка, о, толкова грозна.

Анжелик потрепери. „Така ли ще изглеждам, когато остана? На каква възраст се останява? Някои останяват много рано.“ Какво точно бе казала на Хоуг? Дори сега не можеше да си спомни. Помнеше само, че онази отрова се бе изляла и след нейния порой бе настъпил спасителният сън. „Има толкова неща, за които да благодаря на Хоуг и да мразя Бабкот — заради неговото приспивателно започнаха моите беди. Вече не се страхувам, не съм отчаяна. Не разбираам на какво се дължи, но е така — благодарение на Малкълм и Хоуг, на този вонящ дребен адвокат с отвратителен дъх и на Андре. Андре все още е разумен, все още е мой довереник и ще остане такъв, докато плащам. Да, той е изнудвач. Но няма значение. Той трябва да ме защитава, за да си помогне, а освен това има Господ в небесата и от неговото възмездие няма как да избягаш.

Навсякъде се справя с живота си, стига да бъда предпазлива.

Пресвета Майко, толкова отдавна се уговорихме, че трябва да си помогна и да не завися от един или няколко мъже като останалите си бедни посестрици. Зная, че съм грешница. Малкълм беше единственият мъж, когото наистина пожелах, наистина обикнах и за когото наистина исках да се омъжа, обичах го, както само глупава хлапачка може да обича. Истинска ли е първата любов? Или любовта е за зреите хора? Сега съм зряла. Беше ли моята любов към Малкълм зряло чувство! Мисля, че да, надявам се да е била такава.

Но моят любим е мъртъв. Приемам това. А сега?

Тес? Хонконг? Андре? Горнт? У дома? Тес?

Всичко по реда си.

Най-напред моят любим трябва да почива в мир. Както се полага.“

Погледът на Анжелик се спря на сейфа, вратата му бе затворена, но не заключена. Тя стана и го разтвори. Пъхна ръка навътре и докосна малка, скрита вдълбнатина. Част от лявата стена се отвори. В кухината лежаха някакви документи, още един личен печат и кесийка с монети и банкноти. И шише с лекарството му. И малка кутийка.

Преди седмица Малкълм с усмивка й бе показал тайната кухина.

— Няма кой знае какво за криене, всичко важно е в Хонконг при майка ми. Документите за тай-панството, копие от завещанието на татко, завещанието на майка и така нататък, печатът на тай-пана. Това е за — той бе свил рамене със светнали очи, — за дроболии и тайни

подаръци, които ще ти подаря, ако си много добра и ако ме обичаш до полууда.

Тя отвори кутийката. Златен пръстен с рубини. Не много скъп, но достатъчно ценен. Документите бяха търговски — списъци с цифри, които тя не разбира.

И никакво завещание.

„По дяволите — помисли си тя без гняв. — То щеше да опрости нещата за в бъдеще. Андре изтъкна това.“

Варгас го бе повикал сутринта по нейна молба според списъка от хора, които бяха наминали и оставили визитните си картички.

— Господин Варгас, първо шивача ми, спешно са ми необходими траурни дрехи. След него — господин Андре, после господин Скай — няма нужда да беспокоите господин Макфей, докато не го повикам. За всички останали си почивам и, господине — бе добавила Анжелик предпазливо, — моля, отнасяйте се към всичко това с дискретност, каквато моят съпруг ми каза, че притежавате. Ще ги приема всички в кабинета на тай-пана.

Очите на Варгас заискриха при думата „тай-пана“, но той не каза нищо, така че нямаше нужда да се държи решително. Бе избрала кабинета неслучайно и когато старият шивач пристигна с Варгас, тя рече:

— Моля, попитайте го за колко време ще ми направи траурна черна рокля като тази. — Роклята й бе с дълги ръкави, с висока яка, тъмносиня.

— Казва, че за три дни. Траурна, сеньора? Цветът на траура в Китай е белият.

— Искам черна. Копринена. И за утре.

— Три дни.

— Ако боядиса в черно другата — бледосинята рокля, която ми уши?

— Казва — два дни.

— Кажи му, че вдовицата на тай-пана на Търговската къща иска такава рокля за утре. За утре сутринта.

Старият китаец въздъхна, поклони се и излезе. После Варгас бе съобщил за Андре Понсен.

— Здравей, Андре.

„Горкичката Анжелик, седнала там толкова самоуверена, толкова блестяща. Ще дойде ден, когато всичко ще се излее навън, ще ти разкъса сърцето. Ще се справиш ли, или ще свършиш в лудницата?“

За себе си той можеше да се обзаложи, че толкова много бедствия ще се окажат прекалени за такова младо момиче: бягството на баща ѝ, кражбата на зестрата ѝ, изнасилването и бременността, застрелването на насилиника и сега тази нова и ужасна смърт, за която той и всички в Колонията знаеха до най-малките живописни подробности. Той и Съоратар бяха очаквали тя да се побърка поне за няколко месеца, все още го очакваха и не вярваха на Хоуг, когато го бяха подложили на кръстосан разпит.

„След като Хоуг постигна това чудо — помисли си той ядосано, — защо лекарите не могат да излекуват проклетата английска болест? Не е честно!“

— Животът е несправедлив, нали?

— Да — отвърна тя, — напълно несправедлив.

— Оставил ли е завещание, в което да те определя за своя наследница?

— Не зная. Малкълм никога не ми е споменавал.

— Анжелик, за в бъдеще говори за него като за свой съпруг и за себе си като за негова вдовица.

— Защо?

— Така ще докажеш, ще спомогнеш да се докажат твоите права върху неговото наследство. — Той видя как тя кимна на себе си и изпита благоговение пред нейната овладяност. „Бог ли ѝ помага да изглежда толкова спокойна?“

— Какво ще стане, ако няма завещание?

— Опитваме се да изясним. Ще е по-добре, ако има завещание, което те посочва за наследница. Това би било прекрасно. Още нещо, ще трябва да се върнеш със с останките му в Хонконг. Подгответи се, че майка му ще бъде враждебно настроена — пред хората се опитай да изглеждаш нейна приятелка. Присъствай на погребението, облечена подходящо, разбира се. — После Андре добави: — Навсякъм Анри ще ти даде писмо до нашия посланик — вече си се срещала с него, нали?

— Да. Господин Де Жороар. Какво значи „навсякъм“? Какво писмо ще му напише за мен?

— Ако успея да убедя Анри, чрез горещата му препоръка Жороар ще те вземе под закрилата си, под опеката на държавата. По мое убеждение ти си законната вдовица на починалия тай-пан Малкълм Струан. Ако Анри ни подкрепи енергично, това би могло да стане държавна политика.

— Значи се нуждая от сериозна закрила?

— Сигурен съм. Но Анри не е.

Анжелик въздъхна. Тя бе стигнала до същото заключение. Но държавна политика? Това бе нова възможност, която не й бе дошла на ум. Държавна политика означаваше защитата на Франция. Бе готова на всичко, за да постигне това — не, не на всичко.

— Как да убедя Анри?

— Ще го направя вместо теб — рече той. — Ще опитам.

— Тогава, моля те, започни веднага. Тази вечер ми кажи какво ще искаш в замяна. Ще ти бъде ли удобно преди вечеря? Или утре сутринта — както желаеш.

Нямаше какво друго да си кажат. Утре ще е по-добре, бе я уверил Андре и си бе тръгнал. А преди да пристигне следващият й гост — Скай, — тя се облегна на стола и се усмихна, загледана в тавана, като се чудеше каква ли ще е цената.

Под опеката на френската държава. Бе й харесало как прозвучва определението — съзнаваше, че ще се нуждае от помощ, за да се преобри с човекоядката от Хонконг...

И сега, свита в другия стол на Малкълм в покоите на тай-пана на горния етаж със залостена отвътре врата, Анжелик хареса идеята още повече и отново се запита за цената на Андре. „Ще ми излезе скъпо. Скритите златни монети ще са достатъчни за начало, следва рубиненият пръстен, а вече имам и печата, печата на Малкълм.“

Тя премести всичко и затвори тайното отделение.

Доволна от напредъка през първия ден от новия си живот, Анжелик затвори очи и заспа без сънища, докато не я събуди почукване на вратата. Беше почти четири и половина.

— Кой е, моля?

— Джейми, Анжелик.

Прониза я тръпка на надежда. „Запази спокойствие — смъмри се тя, докато сваляше резето, — ледът, по който вървиш, е изключително тънък, а водите отдолу са смъртоносни.“

— Здравей, Джейми, скъпи, заповядай. — Тя отново седна на мястото на съпруга си и му махна към стола, на който преди бе сядала. Промяната ѝ достави удоволствие. — Изглеждаш толкова измъчен, толкова тъжен.

— Все още не мога да свикна с тази мисъл и... ами с промените, Анжелик.

— Да. Толкова е трудно.

— И ти си се променила. Разреши... разреши ми да ти кажа колко си великолепна, толкова силна и, ами... е, ти си го знаеш.

— Там е проблемът, скъпи Джейми, че не зная. Зная само какво се случи и се примирявам, примирих се. Сълзите ми... Навярно вече изплаках всичките си сълзи. Така че засега няма да има никакви сълзи. Срещна ли се със Сър Уилям?

— Да. Скай каза, че ще се върне около шест, ако ти е удобно. — Той видя как тя кимна разсеяно.

— Не го харесваш, нали, Джейми?

— Въобще не обичам адвокатите, те винаги създават трудности, макар тоя да не е лош човек. Струва ми се, че ще ти свърши работа. Ако се тревожиш, кажи ми веднага. Мал... Малкълм го харесваше, а и някой трябва да те представя.

— И на мен ми е трудно да произнасям името му, Джейми. И „съпруг“ също. Още по-трудно. Не се смущавай.

Джейми кимна мрачно и извади писмата.

— Сър Уилям каза, че те са част от неговото наследство, както и парите. Той не е в правото си да постановява — ето защо спешно ще пише на главния прокурор в Хонконг, — но не вижда защо да не останат при теб, стига да не ги унищожиш. Колкото до златните лири, можеш да ги задържиш — казах му, че според мен нямаши никакви свои пари в момента, — но той помоли да му дадеш разписка за тях.

— Каквото поиска. Прочете ли ги?

— Не, никой не ги е чел. — Макфей колебливо ги остави на полицата над камината. — Има и други неща, направихме някои приготовления — искаш ли да ме изслуша сега, или... да дойда покъсно.

— Не, добре съм. Какви приготовления, Джейми?

Той си пое дълбоко дъх, мразеше да говори за всичко това, но дългът беше негов.

— Посъветвах се със Сър Уилям, Бабкот и Хоуг и решихме утре да изпратим тялото за погребение в Хонконг, всички съвместно приехме, че така ще е най-добре. Правим и ще направим всичко възможно, за да те облекчим и пътуването ти да е колкото е възможно по-поносимо. Доктор Хоуг ще тръгне с теб, за да е сигурен, че си в добри ръце. — Усмивката на Джейми бе празна, а лицето му представляваше въплъщение на нещастието. — Не мога да ти опиша колко ме натъжава всичко това. А Со ще ти опакова вещите бързо. Чен ще й помогне, ако е необходимо, и ще събере нещата за кораба; ще отплавате с вечерния прилив. Междувременно, ако се нуждаеш от нещо, само ми кажи.

Той видя как тя погледна ръцете си и завъртя пръстена с герба на Малкълм върху безименния си пръст. „Горката Анжелик, няма дори свестен сватбен пръстен.“

— Добре, това е всичко засега — искаш ли да ти правя компания на вечеря?

— Не, благодаря ти. Ще ям тук или в трапезарията, или в моите стаи. Моля те, седни. Съжалявам, това не е всичко засега. Моят съпруг няма да бъде откаран и погребан в Хонконг, ще го погребем тук. Нито съпругът ми, нито аз ще бъдем качени на борда на „Буйният облак“ някога отново.

Анжелик видя изражението му, но не се отказа от тазсутрешното си решение: щеше да се възпротиви още при първото споменаване за *техните приготовления*.

— Сега ли да ти разкажа за приготовленията по погребението, или предпочиташ по-късно?

— Но всичко вече е уредено — рече Джейми. — Най-добре... всички сметнахме, че така е най-добре за теб и за всички. Госпожа Струан със сигурност ще иска той да бъде погребан у дома в Хонко...

— Госпожа Струан ли? Аз съм госпожа Струан. Ти имаш предвид другата госпожа Струан, Тес Струан, нали? — Анжелик говореше съвършено безстрастно. — Тя няма предимство по този въпрос. Аз съм неговата вдовица и имам предимство пред майка му.

— Боже мой, Анжелик, само защото Скай ти казва, че си...

— Това няма нищо общо с господин Скай, Джейми, нито той е предлагал подобно нещо, нито пък аз съм се допитвала до него. Засега.

Но зная правата си и желанията на съпруга си и те ще бъдат изпълнени.

— Но... но... — Джейми бе толкова потресен, че не можеше да изрече дума, после думите потекоха сами: — Но ти не можеш да погазиш онова, което Сър Уилям... доктор Хоут, Бабкот и аз смятаме за най-добро за теб, за Малкълм и за всички ни. Ти си прекалено изнервена, Анжелик. Това е най-доброто, наистина, Анжелик.

— Изнервена ли? Аз? Колко си глупав, Джейми. — Тя си позволи слаба ледена усмивка. — Изобщо не съм изнервена. Просто ще изпълня волята на съпруга си.

— Но всичко е уредено. „Буйният облак“ е готов да отплата и... всичко е уредено.

— Радвам се, че клиперът е готов. Каквото и да става, изпрати го веднага, майка му трябва да научи ужасната новина колкото е възможно по-скоро — длъжен си ти да го сториш. Джейми, замини с „Буйният облак“ и й съобщи — ти си старшият тук. Умолявам те да не чакаш до утре, тръгни още тази вечер — ако ти пръв ѝ кажеш ужасната новина, това ще намали болката ѝ. Длъжен си.

— Разбира се, така ще направя, щом е необходимо. — Тази мисъл бе ненавистна за Джейми. — Но, Анжелик, това е смешно, ти не говориш сериозно, сама ще разбереш, че така е най-добре! Боже мой, Анжелик, разбери...

— Най-добро за теб и другите — може би, но не и за моя съпруг и следователно за мен. Той има право да бъде погребан, както...

— Разреши ни да направим най-доброто, тялото му ще...

— Тялото на моя съпруг няма... няма да се върне на борда на този кораб, нито аз — рече тя тихо. — Кажи ми, стари приятелю, ако тръгна с него, както предлагаш ти, къде ще отседна? В отделната каюта ли?

Джейми зяпна — това не му бе дошло на ум.

— Не, разбира се, че не — рече той бързо, — естествено, че ще си избереш най-добрата каюта. Обещавам ти, че всичко ще...

— А аз ти обещавам, че и най-дребното нещо ще бъде направено, както желаеше съпругът ми.

Джейми изтри челото си, мисълта му работеше като никога преди, обезсърчи се леко и се раздразни, докато Анжелик очевидно се владееше напълно. Осени го внезапна мисъл:

— Навярно си права. „Буйният облак“ не е подходящ. Ще наемем друг кораб... почакай, пощенският кораб тръгва вдругиден, ще запазим място за теб, за Хоуг и... и за него, ще убедя капитана да отплата по-рано. Утре... Това ще реши всичко, нали?

— Не. — Анжелик въздъхна отегчено. — Съжалявам, Джейми, не. Сега в гласа ѝ съвсем явно се долавяше, че е леко нервирана. — Моля да ме разбереш. Не! Той ще бъде погребан тук съгласно волята му. Вдругиден.

— Не може. Госпожа Струан ще... мисля, че на Тес Струан ще ѝ е нужно време. Ще изпратим „Буйният облак“ за нея, тя ще поиска да присъства на погребението, сигурен съм.

— Прави каквото искаш, но моят съпруг ще бъде погребан вдругиден, както той желаеше... Не смяtam, че ще има време за предложението ти. Няма да споря с теб. Прощавай, стари приятелю, ти си изнервен, а не аз — разбирам те. Моля те, нека Сър Уилям и господин Скай дойдат заедно тук още сега и аз ще уредя въпроса официално.

— За Бога, дядо му, баща му, братята и сестрите му са погребани в семейната гробница в Хепи Вали.

— Джейми, уморих се да повтарям, помоли Сър Уилям и господин Скай да дойдат тук, щом им е възможно. Заедно.

Джейми не знаеше какво да прави, само сви безпомощно рамене и излезе.

Анжелик поседя няколко минути, като дишаше дълбоко. „Май мина добре“ — помисли си тя, после се протегна, стана и влезе в стаята си. Там подбра чиста скромна рокля — тъмносива — и я разстла на леглото. Вятърът бълсна прозорците, но тя не потрепери. Огледалото ѝ кимна. Тя се взря в него — критично, без усмивка. Видяното я задоволи. И новата личност, в която се бе превърнала, също я удовлетворяваше. Приличаше на привикване към нова рокля — не, към нова кожа.

— Надявам се да не се износи — каза тя на отражението си. — Ще се потрудим да не се износи. Тази ми харесва повече от предишната.

Тогава Анжелик вдигна първото от писмата на Тес Струан. Искаше да остави неговото за накрая.

Лицето на Сър Уилям сякаш се бе вкаменило. На Джейми също. Лекарите Хоуг и Бабкот се мръщеха. „Небесният“ Скай изглеждаше като замаян. Всички седяха на столове в кабинета. Анжелик ги гледаше от високия стол на Малкълм — дребничка, но сигурна. Бе облякла потъмна рокля с три четвърти ръкави и квадратно деколте; гърбът ѝ бе изправен, прическата — безукорна. Без грим и никак си величествена.

— Вдругиден ли? — попита Сър Уилям.

— Да, моля — рече Анжелик. — Моят съпруг не бива да бъде излаган за последна почит дълго време, ако поискат да му я отдадат. Три дни, не повече, нали, докторе?

— Не повече, Анжелик — отвърна Хоуг. — Но ние вече сме приготвили всичко за запазване на тялото по време на пътуването до вкъщи. Всичко ще бъде наред, няма защо да се тревожиш. И добави любезно: — Трябва да бъде погребан там, наистина. Всички сме съгласни.

— Балсамирали ли сте го? Вече?

Мъжете се размърдаха неспокойно. Хоуг продължи:

— Не, нямаме такъв обичай. Използваме... ъ... използваме лед, за да осигурим запазване...

— Ще ти хареса ли да те затрупат с лед и да те изпратят в Хонконг като заклана овца от Австралия?

Напрежението в стаята се усили, мъжете се смутиха още повече. Гласът ѝ си оставаше тих, твърд и приятелски, което целеше да ги разгневи още повече. Само Скай правеше изключение. За него тя бе придобила съвсем ново измерение.

— Не е там работата, госпожо. Ние чувстваме, че заради него и заради семейството му е разумно да бъде погребан у дома си — рече Сър Уилям.

— Той обожаваше дядо си тай-пана, нали?

— Наистина! — съгласи се Сър Уилям. Изведнъж се отпусна, успокои се — вече бе намерил отговор на главобълсканицата, каквото и да кажеше тя. — Всички знаят това. Защо?

— Много пъти по различен начин Малкълм даваше да се разбере, че иска да живее като него, да бъде запомнен като него и да бъде погребан като него. И така ще стане.

— Много правилно и умно — решително заяви Сър Уилям. — Дядо му е погребан в семейната гробница в гробището в Хепи Вали. — И добави любезно: — Анжелик, съгласен съм, че и с Малкълм трябва да постъпим така. Сега разби...

— Но Дърк Струан не е погребан в Хонконг — стресна ги Анжелик. — О, зная, че името му е изсечено върху надгробната плоча, но той е погребан в морето. И мойт съпруг ще бъде погребан в морето по същия начин.

— Съжалявам, Анжелик, но грешиш — обади се Джейми. — Аз бях там, току-що бях постъпил при Струанови като новак в търговията в Китай, току-що пристигнал от Англия, и отидох на погребението. Страхотно беше — цял Хонконг се бе събрали. Имаше дори отделна огромна процесия в Китайския град, организирана от Гордън Чжан.

— Прощавай, Джейми, но ти грешиш. В гробницата е заровен празен ковчег, а той е бил погребан в морето с любовницата си Мей-мей, в международни води, далеч от Хонконг. — Тя усети, че ще заплаче. „Никакви сълзи — нареди си, — все още не.“ — Бил е погребан в морето. Било е християнско погребение, извършено точно както е пожелал, а свидетели са били Кълъм и Тес Струан, Гордън Чжан и Аристотъл Куонс.

— Не е възможно — възпротиви се Джейми.

— О, да, така е било. Първосвещеникът на твоята църква е отказал да бъдат погребани заедно, отказал им е християнско погребение на осветената земя в Хепи Вали.

— Но, Анжелик, аз бях на погребението. Той бе заровен там, не зная къде е била погребана Мей-мей, но съм съгласен, че тя не беше с него.

— Ти си видял измама, Джейми, ковчегът е бил празен.

— Това са глупости — намеси се Сър Уилям.

— Първосвещеникът е бил категорично против съвместно погребение — заяви тя така, сякаш не го бе чула. — Било нечувано нещо. Те са били скандализирани от Дърк Струан по много причини, вие също знаете това много добре, Сър Уилям, но последното му желание преляло чашата. Във волята си, част от Завещанието, което се предава от тай-пан на тай-пан, две седмици преди да умре, той записал, че ако с Мей-мей умрат заедно, следва да бъдат погребани заедно, че е имал намерение да се ожени за нея и...

— Наистина ли го е написал? Че ще се ожени за нея? — Сър Уилям и останалите бяха еднакво стъписани, тъй като и до днес бракът с китайка бе немислим — дори Дърк Струан щеше да бъде отъден от обществото завинаги. — Наистина ли го е написал?

— Да. — Анжелик забеляза, че само Хоуг не споделя смайването на Сър Уилям.

„Англичаните, британците в много отношения са толкова ужасни — мислеше си тя. — Такива лицемери, фанатици, нецивилизовани и различни от нас; зная колко са враждебни при брак на протестант с католичка, да не говорим за отвращението им към смесен брак между народностите в тяхната империя.

Защо смятате брака с чужденка за страшен грях — искаше ѝ се да изкреши, — след като имате любовници от местното население и деца от тях най-открито, лицемери такива! При нас никога не е било така, в нашите френски колонии и в империята. Ако французин се ожени за жена от местното население, тя става не само неговата съпруга, но и французойка под защитата на френското правосъдие. Ние дори настърчаваме смесените бракове, и съвсем правилно. Мъжът си е мъж, жената си е жена, какъвто и да е цветът на кожата ѝ, но не и за вас. Господ да ме пази да не стана англичанка — слава Богу, че никога няма да се откажа от френското си гражданство, за когото и да се омъжа...“

„Какво говоря — помисли си тя с изненада и се върна към тези врагове на съпруга ѝ. — Ще имам достатъчно време за подобен лукс по-късно!“

— Трудно разбирам отношението на някои британци към смесените бракове, Сър Уилям, но аз съм французойка. Да оставим това — около погребението на дядото на моя съпруг се е създало безизходно положение: вашата църква се почувствала оскърбена и отказала общото погребение. Новият тай-пан, синът му Кълъм, настоявал за това — всякакво друго, освен съответно християнско погребение било немислимо за Дърк Струан. Тес била обезпокоена повече от Кълъм от волята на Дърк и пренебрежението му към установените обичаи, които представлявали същината на всичките ѝ вярвания. Баща ѝ Тайлър Брок, останал най-могъщият търговец на острова, яростно се възпротивил, както и майката на Тес, а публично и

повечето търговци независимо какво всъщност си мисели.
Губернаторът подкрепил църквата.

— Съвсем правилно — измърмори Сър Уилям.

— Да — продължи Анжелик. — Ако Хонконг беше католически, и моята църква щеше да бъде също толкова враждебно настроена. Скандал заплашвал Колонията, и то в момент, когато Хонконг бил в развалини след тайфуна — и без никакъв лед — добави тя с половин уста.

Те се размърдаха, с изключение на Скай, който се отпусна на стола си със същата лека усмивка. Бабкот рече любезно:

— Това е обичайната медицинска практика за знатни хора при тези обстоятелства, Анжелик. Твойтък съпруг беше и е важен за нас. Трябва да повярваш в това.

— Вярвам. — Тя откъсна очи от него, погледна Сър Уилям и продължи все така сухо: — За да се излезе от безизходното положение, бил постигнат компромис. Уредили го Аристотъл Куонс и Гордън Чжан устно, а не писмено. Незабелязано — по-точната дума е „тайно“, тъй като наистина станало така — телата били отнесени на борда на „Китайският облак“. Богослужението на англиканската църква било извършено от военноморския капелан и капитан Орлов. Било истинско християнско погребение. Дърк Струан и любовницата му Мей-мей Шен били погребани заедно, както той пожелал.

— Ако наистина е станало толкова тайно, ти откъде знаеш?

— Записано е в корабния дневник. Сър Уилям, който веднага бил поставен в личната гробница на тай-пана и всички свидетели, Кълъм и Тес Струан, Аристотъл Куонс и Гордън Чжан и, разбира се, малобройният екипаж на борда, се заклели със света клетва да пазят тайна. Военноморският капелан, не зная кой е бил, незабавно бил изпратен в Англия. Другото погребение било извършено с цялата дължима на тай-пана на Търговската къща пищност.

В стаята настана тишина, нарушавана само от вятъра, който духаше в стъклата. Времето навън бе ясно.

— Виждала ли си корабния дневник? — запита Сър Уилям.

— Не, нито съм говорила с... с майка му за това.

Обади се Джейми:

— Тес Струан или Гордън Чжан биха могли да го потвърдят, ако се съгласят да нарушат клетвата си... и ако искат да го направят.

Скай се изпъна на стола.

— Тази сутрин госпожа Струан ме попита дали историята, която покойният ѝ съпруг ѝ е разказал, е истина. За щастие успях да намеря потвърждение на някои подробности.

— И затова си сигурен, че е истина?

— Така се случи, че някога срещнах един от членовете на екипажа, който бе по-малко склонен да пази тайна, за разлика от останалите. Един моряк. Хенри Феърчайлд — нямам представа дали е още жив, но когато за първи път дойдох в Хонконг, Сър Уилям, си направих труда да проуча всичко възможно за Търговската къща, Брокови, Куонс, за основаването на Хонконг и... за най-разнообразните измами, които са се вършили във висшите кръгове.

Сър Уилям кимна кисело, намираше, че лошият дъх на адвоката, развалените му зъби и лошият характер са по-силни от обикновено, знаеше за някои мръсни скандали, които се пазеха в тайна от обществеността и бяха станали преди неговото идване.

— Това са свидетелски показания, позоваващи се на слухове.

— Нямат тежест в съда, Сър Уилям, но е истина.

„Какво да правя? — попита се посланикът. — Най-правилното нещо, за Бога. Да приема възгледите на Париж? Не, всичко това е буря в чаша с вода.“

— Много добре, госпожо, при всички случаи ще уважим желанията му. Джейми, веднага изпрати тялото в Хонконг за погребение в морето, незабавно — рече той решително и си помисли: „Щом веднъж стигне там, Тес Струан може да вилнее срещу Анжелик Струан, но проклет да съм, ако застана между тях. Какво, по дяволите, и става на Анжелик, никога не съм виждал такава рязка промяна!“ — Добре разбирам, че ненавиждаш мисълта да пътуваш с „Буйният облак“. Ще ви качим на пощенския кораб.

— Не, благодаря ви, Сър Уилям — възрази Анжелик спокойно.

— Покойният ми съпруг няма да бъде изпратен като заклано животно в лед за Хонконг. Няма.

— За Бога, госпожо, ще стане, както аз заповядам.

— Наистина, ако вие наредите. Но, Сър Уилям... — Тя погледна към Скай. — Какво е правното становище?

— По закон волята на съпруга, подкрепяна от вдовицата му, се ползва с предимство.

— Преди да отговоря на това, кажете — има ли някакво доказателство? Няма. Що се отнася до предимството — пред кого? — сопна се Сър Уилям. — Пред госпожа Струан — Тес Струан, това ли искаш да кажеш? Че въобще няма да вземем под внимание нейните съображения ли?

Скай понечи да отговори, но Анжелик му направи знак да замълчи и рече:

— Съвсем не е така. Стига „Буйният облак“ да тръгне веднага. Най-бързо до Хонконг се стига за десет дни и обратно още толкова при хубаво време. Трябват му още няколко дни, докато се разтовари и натовари. Доктор Хоуг, за това време вашият... вашият лед — попита тя с отвращение — ще съхрани ли тленните останки на моя съпруг, както трябва, докато майка му пристигне тук... ако пожелае да дойде?

Хоуг мислеше за Дърк Струан и неговата легендарна Мей-мей — ненагледната красавица, за смесените бракове и как му се искаше да не бе убил жена си, голямата любов на живота му.

Често се чувстваше отговорен за смъртта ѝ. Неговата любов към нея не се оказа достатъчно силна, за да не се жени за нея, да не я отвежда от сигурния ѝ и спокоен живот в Индия към злощастието, за което знаеше, че ще стане тихен жребий. И стана така.

„Още веднъж бъдещето ти е поставено на карта, старче Хоуг. На момичето ли ще помогнеш или на Тес Струан? Не забравяй, че по твоя вина проклетият убиец оживя, за да изплаши Анжелик почти до смърт.“

— От медицинска гледна точка би могло, но не бих ви съветвал.
— С крайчета на окото си той хвърли поглед на Бабкот, като го предупреди да не се намесва. — Въпросът, Сър Уилям, е всъщност дали той да бъде изпратен с кораба или не. Ако не, смяtam, че следва да го погребем, както... както иска жена му.

Сър Уилям се подвоуми, раздразнен, че решението му не се приема.

— Анжелик, защо се противиш да тръгнеш с тялото за Хонконг? Ако не с „Буйният облак“, тогава с пощенския кораб?

— Противопоставям се, защото там няма да бъде погребан, както желаеше — като дядо си, — майка му никога няма да признае онази история, не би могла. Аз съм неговата вдовица и ще ви кажа от цялото си сърце, че неговите желания са и мои.

Сър Уилям не беше сигурен дали има правни основания да даде съгласието си, или да отхвърли това, сериозно загрижен за Тес Струан, за това, че сега тя де факто бе глава на Търговската къща, за писменото ѝ несъгласие със сватбата и какво би направила, ако тялото не бъде изпратено.

„Като начало ще вдигне врява, че е извършено убийство — помисли си той, едва ли не разтреперан. — Очевидно, ще поиска погребението да е там, следва да е там, все едно дали в морето или не, все едно дали е вярна или не онази история. Залагам петдесет лири срещу пукнато пени, че при всички случаи тя ще се опита да обяви брака за невалиден и има всички шансове да го постигне. Значи ти, бедна ми госпожо, все едно дали ти харесва или не, си в много неблагоприятно положение.“

— Боя се, че усложнявате едно без друго трагично събитие. Горкият момък може да бъде погребан в морето еднакво лесно и в Хонконг, и тук. Така че най-доброто е...

— Извинете ме, че се намесвам, Сър Уилям — рече Скай, после добави като блестящ държавен прокурор, който разпитва свидетел на противната страна, — но докато официално не оспорите законността на брака на клиентката ми, тя има определени права. Следователно аз ви моля да се съгласите, че волята на покойния и съпруг, както и нейната се ползват с предимство в този случай, и нека той бъде погребан тук. — После пак като каза тихо и любезно: — Малкълм Струан беше толкова наш, на Йокогама, колкото и тежен. Трагедията му започна тук и трябва да приключи тук.

Анжелик усети, че въпреки непоколебимостта ѝ сълзите ѝ потекоха. Но не изхлипа.

47.

Скай и Джейми се караха цял час, след като Сър Уилям и останалите си тръгнаха. Анжелик ги слушаше. Каквото и да говореха, нямаше значение. Тя бе загубила. След безстрастния призив на Скай Сър Уилям бе обявил:

— Съжалявам, но не чух нищо този следобед, което да промени мнението ми. Тялото трябва да се върне за погребение в Хонконг или с „Буйният облак“, или с пощенския кораб по ваш избор, госпожо. Срещата свърши.

Скай каза горчиво:

— Ако бяхме в Хонконг, можех да подам иск въз основа на десетки основания, но тук Сър Уилям е съдът, съдебните заседатели и съдията. Няма достатъчно време за път натам и обратно, каквото и да направим.

— Значи не можем да направим нищо повече. — Джейми бе мрачен, потресен от разказа ѝ. — Примири се, Анжелик. Нищо не можем да направим, дявол го взел.

— Не мога да се върна в Хонконг — трябва да присъствам на погребението.

— Съгласен съм — кимна Скай.

— Защо? Какво ще те спре, Анжелик? — попита Джейми.

— Тес Струан — отвърна тя.

— Какво ще ти направи? Как ще те спре да идеш на погребението, не може да анулира брака. Редакционната статия на Нетълсмит от днес следобед твърди, че сватбата е съвсем законна, макар и двамата да сте непълнолетни. Тръгни с пощенския кораб. Ще го накарам да тръгне по същото време.

— Не, съжалявам, Джейми. Господин Скай вече каза, че редакционната статия е само едно мнение. Сигурна съм, че Тес Струан няма да го погребе в морето, както искаше той. И ще ме напада по всевъзможни начини. Ето, прочети писмата ѝ до Малкълм.

И двамата се смяяха от жълчния им тон. Скай гнусливо отбеляза:

— Жалко, че в тях няма нищо подсъдно. Тя ще претендира, че са лични писма от майка до син, която отчаяно го предупреждава, че е против сватбата, което е нейно право, а дори и да я забрани, също е нейно право. А що се отнася до личните заплахи срещу вас, госпожо Струан, в тях няма нищо, за което да се заловим.

— Не е честно — рече Анжелик.

— „Небесни“, какво ще кажеш за „ако тази жена стъпи някога в Хонконг, ще накарам...“? — Тъй като не искаше да нареди Анжелик още повече, Джейми не прочете останалото: „.... ще накарам всеки приличен човек в Хонконг да научи нейната история, на баща й, на чично й и че леля й е била странстваща актриса е пътуваща актьорска трупа от цигани и шарлатани, а също и за собственото ѝ финансово състояние.“

— Не се срамувам, че леля ми е била актриса — рязко възрази Анжелик, — макар повечето англичани да смятат артистките за проститутки. Тя никога не е била такава. И те не бяха шарлатани. Не нося отговорност за греховете на баща си — съвсем не бях без пукнато пени, той открадна и моите пари, не само чуждите.

— Зная. — На Джейми му се искаше да не бе споменавал за писмото. — „Небесни“, можете ли да намерите доказателство за погребението на Дърк и Мей-мей?

— О, да, от компрадора Чжан и от самата Тес. Но те никога не биха си признали доброволно, нали? Само ще ни се присмеят. Никога няма да получим съдебно нареъдане да отворим семейната гробница. — Скай се закашля. — Госпожа Анжелик Струан трябва да тръгне с тленните останки на съпруга си; ако не го направи, това изключително много ще засегне положението ѝ както по отношение на закона, така и на обществото. Но да замине за Хонконг е опасно. — Той бе помолил Бабкот и Хоуг да поизгладят формулировката в смъртния акт, но му отказаха, както и бе очаквал. — Според мен госпожа Анжелик е права да не поема такъв риск в момента, Джейми. Убеден съм, че в Хонконг ще бъде много по-беззащитна, отколкото тук.

— Защо не заминете с нея, за да ѝ осигурите защита.

— Да, но неизбежно ще избухне скандал, а аз искам да го предотвратя на всяка цена за доброто на всички. Включително и заради Тес Струан. Тя не е лоша жена и като майка е напълно права. Според

мен сигурно ще възникнат неприятности — как да се избягнат или намалят, това е въпросът.

— Може пък да я удържим — рече Джейми. — Тес не е човекоядка, посвоему винаги е била справедлива.

— Към мен няма да се отнесе справедливо — каза Анжелик. — Аз я разбирам. Само жена може да я разбере истински. Уверена е, че съм влязла под кожата на най-големия ѝ син и съм го убила. Малкълм ме предупреди каква е.

— За да я удържим, се нуждаем от време — продължи Скай. — Нуждаем се от време, за да преговаряме, а то няма да ни стигне заради погребението.

Двамата мъже си отидоха, без да са решили нищо.

„Няма значение — помисли си Анжелик. — Ще погреба съпруга си, както той желаеше. Ще наследя всичките му земни блага. Ще победя Тес Струан. Така ще си отмъстя.“

От писмата я бе заболяло, но не толкова, колкото бе очаквала. Сълзите ѝ не се лееха като преди. Не я измъчваха, както по-рано. „И аз не съм вече същата. Не разбирам. Наистина се държа много странно. Дали това ще продължи дълго? Надявам се. Пресвета Майко, колко глупава съм била.“

През прозореца Анжелик видя, че денят скоро ще премине в нощ, а в залива светлинните по мачтите на закотвените кораби премигваха в такт с вълнението. Огънят в камината пращаше, пламъците трепкаха и отвлякоха вниманието ѝ. „Какво да правя?“

— Госп’жица? — А Со влезе наперено.

— *Тай-тай*, А Со! Ти глуха ли, хей? — скастри я Анжелик. Малкълм ѝ бе обяснил значението на тай-тай и през последната си нощ бе накарал А Ток, А Со и Чен в негово присъствие да се обръщат към нея така. „Небесният“ също ѝ бе напомnil да кара слугите да използват тази титла.

— Госп’жица, иска събере багаж бърже-бърже?

— *Тай-тай*. Ти глуха ли си, хей?

— Ти иска аз да опакова, бърже-бърже... тай-тай?

— Не. Утре. А може би никога — добави тя тихо.

— Госп’жица?

— Тай-тай — въздъхна Анжелик.

— Госп’жица тай-тай?

— Махай се!

— Доктор медисика искъ види, а.

Тъкмо щеше да повтори „Махай се!“, но промени решението си.

— Какво докторът?

— Доктор жаба, госп'жица тай-тай?

„Хоуг. Да, той прилича на жаба“ — помисли си тя и с изненада усети, че се усмихва.

— Да. Ще го приема — а когато той влезе, тя го поздрави: — Добър вечер, докторе. Как сте? Аз съм добре благодарение на вас.

— Така ли? — Очите му бяха зачервени от умора, лицето му бе пепеляво както обикновено, но от него лъхаше приятна топлота. Той я погледна. — Да, личи си. Внимавай, не се пресилвай, приемай нещата по-леко, Анжелик, бъди разумна.

— Ще бъда, обещавам.

— Държа се чудесно днес следобед.

— Но загубих.

— Да. Джордж Бабкот и аз съжаляваме за това, твоят разказ и призовът на „Небесния“ ни наскърбиха. Джордж ще се срещне с Дребоська У или на вечерята и отново ще опита, но аз... ние... ние не ти даваме почти никаква надежда. — Лекарят видя как Анжелик чисто и просто сви рамене и продължи да го гледа с огромните си очи. Лицето ѝ бе бледо. — Нуждаеш ли се от нещо? За да заспиш и да се успокоиш — не, виждам, че не ти трябва успокоително. Радвам се, толкова се радвам. Исках да поговоря с теб, да побъбрим, възразяваш ли?

— Разбира се, че не, моля те, седни. Как мина следствието? О, там има уиски и други напитки, ако желаеш.

— Благодаря. — На бюфета бяха подредени като войници кристални чаши и шлифовани кристални в сребърни кошнички гарафи със сребърни етикети на гърлото: уиски, коняк, шери, портвайн. Той избра уиски и си наля половин чаша. — Следствието мина, както се очакваше. Едуард Горнт бе освободен от всяка отговорност и му бе изказана похвала за проявената храброст. Следователят Скай обяви смъртта на Грейфорт за нещастен случай и действията на Горнт напълно правилни за предотвратяване на едно брутално убийство. Останахме изненадани, че използва такива силни думи, макар това да

бе истината. — Хоуг седна с лице към нея и вдигна чашата си. — Наздраве!

— *Salut!* Радвам се за Едуард. Той заслужава висока похвала.

— И ти също. Твоят разказ дълбоко ме развлнува — рече Хоуг.

— Самата истина е. И ти ли не ми вярваш?

— Вярвам ти. Затова исках да поговорим. Знаеш ли, аз разбирам всичко твърде добре. — После Хоуг сладкодумно й разказа собствената си история, за живота си в индийската армия, как се влюбил и оженил въпреки всички условияности, за незабавното отльчване от обществото, което било ужасно, за завръщането си у дома. И там нещата не потръгнали. — Въщност беше по-зле. Арджуманд умря. Тя се казваше така — също както любимата на шах Джахан, който построил Тадж Махал — рече той с очи, втренчени в камината, сякаш разказваше историята си и на огъня, сякаш виждаше образа ѝ там, себе си и нея в прекрасните дни преди сватбата. — Толкова скърбя и едновременно се радвам, че тя не живя дълго сред омразата, че настина и умря бързо като великолепно оранжерийно растение от ледения полъх — Арджуманд наистина бе такава, не можеш да си представиш колко прекрасна беше, чак не ми се вярва, че ме обичаше — зная колко съм грозен. Обичах я до полууда и я убих.

— Когато говориш за нея, изражението ти се променя. Ти не си я убил. Такава ѝ е била съдбата. Не си виновен. — „Пак тази дума“ — помисли си Анжелик.

— Виновен съм, защото се ожених за нея и я отведох, у дома. Мей-мей също би умряла клета, самотна и копнееща за родината си. Дори великият Дърк Струан не би могъл да отхвърли общественото мнение, ако се бяха оженили. Те двамата имаха късмет, че умряха така.

Анжелик го наблюдаваше — очите му се бяха наслъзили.

— Дали Малкълм е имал късмет, че умря по този начин? Ти ми каза, че изглеждал напълно успокоен. И без друго ли щеше да умре?

— Боя се, че да — отвърна Хоуг. — Можеше да си отиде всеки миг, всеки час. Живееше живот на заем и мисля, че го съзнаваше.

Това я стресна.

— Защо не си му казал, защо не си го предупредил, а и мен също?

— Божа работа — не знаехме, не бяхме сигурни като сега, невъзможно бе да разберем. Инак щяхме да ви кажем.

— Не... не разбирам. Кажи ми истината, моля те. Трябва да разбера.

Хоуг внимателно рече:

— Вътрешностите му около и близо до раната са били по-зле, отколкото предполагахме. Джордж не е могъл да изследва добре състоянието на органите му, когато са го довели, това при всички случаи би го убило. Аутопсията показва, че той е имал гангрена.

— Добре ли е била направена операцията?

— О, да, отлично. Джордж го е зашил възхитително, по-добре от всеки лекар на негово място — увери я Хоуг и тя му повярва. — Разбираш ли, Анжелик, не можем да подменяме органите, а само да ги закърпим, в кухините се бе събрала гной, затова го болеше толкова, горкият момък — имал е и тежки поражения, които са му пречели да се изправи. Дните му бяха преброени — тъжно добави лекарят. — Въпреки това съм сигурен, че благодарение на теб последните му дни бяха най-щастливите — един мъж може само да мечтае за това.

На плочата пред камината падна въглен. Анжелик погледна към него. Живият въглен трепна, премигна и угасна „Точно като моя Малкълм, горкичния ми мъж, горкичния ми любим.“

— Тъжно — рече тя с лице към огъня, — толкова тъжно.

Хоуг мислеше за нея, за себе си и за Арджуманд, която за него сякаш се бе преродила в Анжелик. „Лесно е да се решава сега, след като споделих с нея за Арджуманд“ — помисли си той. Лекарят нервно допи чашата си.

— Може ли?

— Разбира се. Моля.

Хоуг си наля съвсем малко.

— Въщност исках да те видя заради погребението. Навярно ще успееш да изпълниш волята на Малкълм.

— Какво?

Той отново седна срещу нея.

— Да го погребеш в морето като дядо му, както е пожелал, както самата ти искаш. Мога да ти помогна.

— Как?

Хоуг изтри челото си.

— Ще идеш при Сър Уилям, ще кажеш, че се подчиняваш на неизбежното и колкото и да не одобряваш решението му, ще разрешиш

тялото да бъде изпратено в Хонконг. Утре ние, Бабкот и аз, официално ще отнесем ковчега на борда на „Буйният облак“ от Канагава, където се намира в момента. Ти ще изпратиш ковчега официално, ще заявиш, че не можеш да понесеш пътуването с него на „Буйният облак“, но че ще тръгнеш с пощенския кораб вдругиден, когато той отплава за Хонконг. Всички ще са доволни.

— А ковчегът празен ли ще бъде? — попита Анжелик развълнувано.

Хоуг поклати глава, челото и челюстите му блестяха на светлината от камината.

— Не. В него ще има тяло, но не неговото, а на един рибар кореец, който умря в Канагава тази сутрин в клиниката. Междувременно тленните останки на Малкълм се намират в друг ковчег и все още тайно ще са в Канагава. Ако Джейми е с нас, би могъл да закара катера там утре вечерта, ще излезем в открито море и ако успеем да убедим Туйт да извърши богослужение, Малкълм ще бъде погребан, както ти желаеш. На следващия ден взимаш пощенския кораб и ще си остане скрито-покрито — стига всички да се закълнат, че ще пазят тайна.

— Толкова много „ако“ — прошепна Анжелик, а сърцето ѝ биеше лудо.

— Повече, отколкото си представяш. — Той попи челото си, буза бе заседнала на гърлото му. — Беше само... Хрумна ми преди малко. Не съм дообмислил, може би е неуместно, но исках да ти помогна. Със или без помощта на Джордж ще осъществя първата част: размяната на телата. Ти трябва да свършиш останалите неща. Навярно ще успея. Зная ли — добави той колебливо. — Не ме бива да пазя тайни. Прости ми, но се налага да решим сега дали... да се върна в Канагава довечера, докато Джордж вечеря тук. Какво мислиш?

Тя изхвърча от стола си и го прегърна. Той сякаш потъна в уханната ѝ нежност и благодарност.

— Нека опитаме... и благодаря ти... благодаря ти...

— Искали сте да ме видите, госпожо? — каза Горнт.

— Да, моля ви, влезте и седнете. — Анжелик седеше до еркерния прозорец в кабинета на тай-пана, обзаведен с кресла, дъбова маса и

буфет. Чен чакаше разпореждания.

— Разрешете отново да ви изкажа съболезнованията си. Ако мога да направя нещо за вас, само ме помолете, госпожо.

— Зная и ви благодаря, Едуард. Да, можете да ми помогнете, всички се нуждаем от приятели. Радвам се, че следствието е приключило, както подобава — заслужавате медал. Много смело от ваша страна, искам да ви благодаря заради Джейми. Не зная какво бих правила без него. — В огнището гореше силен огън и чудесните завеси от тайландска коприна ги отделяха от нощния мрак. Чен се приближи до отворената бутилка в кофичката с лед. — Съпругът ми казваше, че обичате шампанско?

— Да, госпожо, да, обичам го. — Горнт си мислеше за следствието и за възхитителното заключение да сложат край на опасния случай с Норбърт. Следователят Хевънли Скай с право носеше прякора си „Небесния“.

Анжелик махна на Чен, който наля две високи чаши.

— До дже — благодаря. — Горнт пое чашата си.

Чен го зяпна, сякаш не го бе разbral, презирайки този нахален чуждоземен дявол още повече, задето се осмелява да говори на цивилизиран диалект. Анжелик му нареди:

— Чен, чакай отвън. Ако ми потрябваш, ще ти позвъня, хей? — Тя посочи сребърната камбанка на масичката.

— Да, госп'жица.

Тя го изгледа свирепо:

— *Тай-тай*.

— Да, госп'жица тай-тай.

Чен излезе, доволен от малката си победа. Слугите бяха свикали среща, която той бе ръководил. А Ток, съвсем обезумяла, бе поискала да извикат гадател, който да урочаса тази „Владетелка на смъртоносен канал“, но той бе възразил: „Не, не бива, пък и това не е така.“

Смъртта на господаря не е нейно дело. Господарят се ожени за нея и ни накара да я наричаме тай-тай в негово и нейно присъствие. Нека първо я наричаме «госп'жица», после «госп'жица тай-тай», докато Славния Чжан не реши въпроса. Изпратих му спешен подробен доклад, който вече се намира на борда на «Буйният облак».

— *Salut*, Едуард.

— За ваше здраве, госпожо!

Тя едва близна от чашата, но той отпи с наслада.

— Шампанското е извор на живот за мен — рече той, като мигновено съжали за думите си. — Никога не мога да си го позволя, освен в празнични случаи.

— Аз също обичам шампанско, но тази вечер не ми се пие. Но скоро ще сте в състояние да си позволите всичко, което поискате, нали? Съпругът ми казваше, че вашите дела ще се подобрят извънредно много и сте споделили много тайни с него — за взаимна изгода.

— Така ли? — Думите ѝ го завариха неподготвен, защото той и Малкълм се бяха уговорили да не казват никому. Ами Норбърт? Норбърт не влизаше в сметката, просто бе объркал врага, а Норбърт винаги е бил враг.

— Тайни ли, госпожо?

— Той ми каза, че ви харесва и ви се доверява, както и аз, че вие сте човек, който може да пази тайни, както и да ги научава, и който знае цената на старите приятели — в китайския смисъл.

— Вярно е. Аз също го харесвах и му се доверявах.

— Джейми разправя, че сте си запазили място на «Буйният облак».

— Да, госпожо, така е.

— Съпругът ми каза, че възнамерявате да му дадете важни сведения как да разори Брокови. Щели сте да му ги кажете вчера сутринта след... Едва вчера ли беше? Сякаш е минала цяла вечност — за Малкълм беше цял живот, горкият Малкълм.

Горнт въздъхна, тъжно му бе за нея.

— Да. Разрешете да ви кажа, че сте се променили, госпожо. Различна сте. Без да ви изглеждам нахален и безсърден, уверявам ви, че промяната много ви отива.

— Десет хиляди пъти предпочитам съпругът ми да е жив и да не съм се променила. — Собствената ѝ откровеност я изненада, макар, както и на Малкълм, винаги да ѝ бе лесно да разговаря с Горнт. — Още не съм сигурна дали промяната ми харесва. Да пораснеш толкова бързо е, как да се изразя — болезнено плашещо.

Анжелик се изправи и повторно напълни чашата му, после премести кофичката с изстуденото шампанско на масата, по-близо до него.

— Благодаря. — Присъствието й го вълнуваше повече от всякога.

— Реших да не пътувам до Хонконг с клипера.

— О, да, госпожо, според мълвата не искате отново да се качите на борда му заедно с тленните останки на съпруга си. Щели сте да пътувате с пощенския кораб. — Щом бе чул това, за по-сигурно се бе срещнал с агента, за да си запази място, но всички каюти вече бяха заети. Прокле се и се опита да намери Джейми, но той не бе в сградата.

— Разбирам защо не искате да пътувате с «Облака».

Ръцете ѝ лежаха спокойно в скута, гласът ѝ бе тих и овладян.

— Ще споделите ли с мен тайните, които възнамерявахте да кажете на съпруга ми?

Той се усмихна с приятната си усмивка, очарован от нея, но поклати отрицателно глава.

— Не, госпожо, съжалявам — дори и да имах някакви.

Тя кимна, без да се обиди.

— Не го и очаквах, сигурна съм, че не бих ги разбрала, а освен това и така, и така нямаше да успея да ги използвам резултатно, нали?

— Горнт се усмихна. — Но Тес Струан може, нали?

— Госпожо?

— Според съпруга ми, ако нещо се случело с него, вие сте щели да идете веднага в Хонконг, за да се споразумеете с майка му и да сключите с нея същия договор, който сте сключили с Малкълм. Той ми каза, че правите това, защото мразите Брокови, но не ми каза защо. — Тя се пресегна и си поигра със столчето на чашата си. — Тес Струан със сигурност ще използва сведенията ви, ако са верни, нали? Това е било във вторник, в деня, преди да се оженим.

Горнт само я погледна с приятно изражение на красивото си лице.

— Разбирам защо сте харесали на съпруга ми, Едуард, защо сте опасен враг и още по-опасен приятел.

Думите ѝ го разсмяха открито и напрежението помежду им се стопи.

— Не и за вас, госпожо, кълна се. Никога.

— Ще видим. Толкова мостове ще трябва да преминем заедно с вас, защото, за Бога, както би казал съпругът ми, аз приех надеждите и мечтите му като свои собствени: че вие ще помогнете на компания

Струан да унищожи Брокови веднъж завинаги. Навярно такива са и вашите надежди и мечти.

— Моите ли?

Анжелик отвори чантата си и извади листа, които бе намерила в тайното отделение на сейфа, приближи го към светлината, за да вижда по-добре, и зачете на глас:

— «Сключвам този официален договор с господин Едуард Горнт, джентълмен от „Ротуел“ в Шанхай: ако сведенията, които ми предостави, помогнат на компания Струан да разори „Брок и синове“, което да ги доведе до фалит през следващите шест месеца, от името на компания Струан гарантирам, че той ще получи при техния банкрут петдесетпроцентен дял в „Ротуел“, свободен от задължения и такси, че ние чистосърдечно ще му помогнем по всички възможни начини да получи необходимия му заем от банка „Виктория“, за да откупи останалите 50%, принадлежащи на Джеферсън Купър, като от тази дата за двайсет години компания Струан ще отстъпи на него и на всяка компания, която той лично ръководи, статут на най-благодетелстван партньор при всякакви взаимно уговорени търговски сделки.»

Анжелик задържа листа така, че той да го види, но не му го даде.

— Носи дата от завчера, Едуард, подписано е, но не е потвърдена верността му.

Той не се пресегна да го вземе. Зрението му бе добро. Докато тя го четеше, бе разпознал подписа. «Без потвърждаване на верността то няма истинска стойност» — помисли си той. Мисълта му се мяташе от едно решение към друго, от един въпрос към друг, търсеще отговори.

— Е?

— Мога да потвърдя истинността на подписа на съпруга ми.

От изненада Горнт се обърка.

— Освидетелстване от страна на съпругата на подписа на съпруга й обикновено не е валидно.

— Да речем, че съм го освидетелствува още тогава, преди да се оженим.

«Откъде, по дяволите, знае всичко това? — питаше се Горнт обезумял. — От Джайми? От „Небесния“? Тя е като един от новите парни валяци на Стивънсън.»

— Дори ако... дори ако документът е потвърден, той не обвързва Търговската къща.

— Да, но ще има стойност за Тес Струан, нали е договор със сина й. Нима не потвърждава, че вие сте работили тайно със съпруга ми, за да осъществите най-голямата амбиция в живота й?

— Може би, може би, госпожо. — Горнт се двоумеше. — Джейми одобрява ли документа?

— Той не знае за него. Никой, освен мен, не знае — рече му тя, уверена в думите си. «Защо иначе Малкълм ще го крие?»

Горнт замислено си наля малко вино. Забеляза, че тя не е докоснала чашата си.

— Предполагам — започна той деликатно, — че такава услуга ще изисква нещо в замяна, госпожо.

— Бих искала да побързате с «Буйният облак» с всички сили, както сте възнамерявали, и да се срещнете с Тес Струан. И да ѝ занесете писмо от мен.

Горнт се ококри от изненада:

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Щом пристигнете в Хонконг — клиперът ще е там доста преди пощенския кораб, — трябва да отидете при нея, преди някой друг да ѝ е съобщил трагичната новина за смъртта на съпруга ми. Изключително важно е вие да стигнете пръв при нея, да ѝ кажете, че ѝ носите ужасна новина, но също и тайни сведения, жизненоважна информация, която гарантира фалита на Брокови завинаги, която ще ги отстрани от търговията завинаги, и то бързо. — Анжелик пое дълбоко дъх. — Вярно е, нали?

— Да — потвърди тихо Горнт, вече нямаше защо да отрича.

— Второ, съобщете ѝ, че Брокови са възнамерявали да убият Малкълм чрез Норбърт Грейфорт. Трето, че...

— Че какво?

— Нима не е истина? Това не беше ли част от намеренията на Тайлър Брок? Или на Морган? Разбира се, и Джейми е на същото мнение — той ще се закълне. Господин Скай ми разказа за дуела, останалото измъкнах насила от Джейми — каква е била причината. Норбърт не беше ли само пионка в убийството?

— Навярно — рече Горнт, поразен от нея. — Сигурно. Друго?

— И тъй. — Анжелик заговори по-тихо, но по-ясно: — Моля да ѝ кажете, че заради мен ѝ носите доказателствата за фалита на Брокови — на всяка цена наблягайте на това.

— Заради вас ли?

— Заради мен. Да. Подчертайте това. За мен е важно, а не е кой знае колко трудно за вас, и ще получите каквото поискате.

— Сигурна ли сте?

— Да. Кажете ѝ, че сте били на път да забравите писмения договор със сина ѝ, смятайки, че вече няма стойност. Но тъй като съм ви помолила, увещавала съм ви да се срещнете с нея вместо него, вие сте решили да побързате за Хонконг. — Тя се наведе напред. — Тези сведения... бързо ли трябва да се използват?

— Да — отвърна той.

— Набледнете на това. Но преди всичко подчертавайте, че именно аз съм ви убедила да идете при нея, моята молба ви е убедила да се срещнете с нея и да ѝ дадете доказателствата, за да разори враговете на Малкълм, а също и своите... че аз съм ви уверила, че тя ще зачете договора или ще ви предложи равностоен. И ще го направи. Тес Струан ще го направи, гарантирам ви.

— С вашия подпис?

— Това е първото нещо, което тя ще забележи, така че ѝ го споменете предварително. Кажете, че Малкълм ме е помолил да потвърдя истинността на подписа му; доверил ми само, че това е търговски договор между двама ви, и аз съм го сторила пред вас, без да се замисля, в понеделник преди празненството. Не съм го прочела, нито съм питала какъв е. Накрая ѝ съобщете, че ѝ носите спешно писмо от мен, и ѝ го дайте. — Анжелик вдигна чашата си. — Ако го прочете пред вас, съмнявам се, но ако го направи, искам да знам какво ще каже и как ще се държи.

Анжелик отпи втора глътка, облегна се назад и зачака, а очите ѝ се впиха в неговите.

Изражението ѝ все още не му говореше нищо.

— Какво пише в писмото?

— Прочетете го, ако желаете, преди да го запечатам — безгрижно добави тя, без да се обижда. — Това ще ви спести беспокойството да го отваряте.

Горн трескаво се опитваше да си изясни каква загадка се криеше в жената настъща му.

— А как да съобщя новината за смъртта му — за вашата сватба и смъртта му и за всичко останало?

— Не зная, Едуард. Ще намерите начин да ѝ го кажете.

Той изсумтя, поразен от дързостта ѝ, не, не толкова от дързостта, колкото от коварството ѝ. Очевидно целта на Анжелик бе да се сдобие с благоволението на Тес и по този начин да прекрати съществуващата враждебност и да предотврати всички съдебни дела, гражданска или наказателни, които майка като Тес Струан, разкъсана от страдание по загубата на сина си, би възбудила против нея — сегашният облог бе пет към едно, че Тес Струан ще го направи, две към едно, че ще спечели.

Няма значение, тази стратегия може да направи от Анжелик победител — *би могла*. Предпазливо, не точно както предлага тя, а много по-ловко той ще изпълни предложението на Анжелик, без да навреди на собствената си позиция, и ще осъществи своята сделка с Тес, която със сигурност би му дала всичко, което поиска — щом веднъж потресението от смъртта на сина ѝ попремине и тя бъде в състояние да оцени чудовищността на неговите сведения и идеи.

«За мен е по-добре да откача Анжелик от въдицата на Тес Струан, много по-добре. Какво да поискам в замяна? Подписът ѝ естествено, но какво още? Какво друго искам от нея? Съществуват различни видове гамбити, които съм...»

Анжелик поsegна към перодръжката. Изражението ѝ бе сериозно, докато вписваше името си като свидетел и поставяше дата от завчера. Мълчаливо го посипа с пяськ, за да изсъхне, издуха го и постави документа пред него, все още със сведени очи.

— Каквото и да решите, договорът вече е ваш, при това даром — рече тя, залагайки на прословутото му чувство за чест. — Колкото до останалото, ако mi помогнете, Едуард — тя най-сетне го погледна и нещо у него се развълнува приятно — завинаги ще имате моята благодарност, моята доживотна признателност.

Джейми седеше на татами в жилището на шоя с кръстосани крака, без обувки, а Хирага срещу него. Начело на масата бе шоя. Имаше саке и чай.

От час и повече Джейми отговаряше и задаваше въпроси, Хирага превеждаше, двоумеше се пред по-трудните думи, изчакваше кови обяснения, за да разбере нещата. Джейми се чувстваше уморен не

заради времето, прекарано тук — прекрасна и добре дошла отмора след другите му неприятности, — а защото не виждаше решение за тях. Бе разстроен от непоколебимостта на Сър Уилям относно погребението, макар да го разбираше отлично — би сторил същото на негово място. «Горката Анжелик, горкият Малкълм, горката Търговска къща. Горко ѝ дори на проклетата Тес.

Налага се някой да отстъпи. Няма да е Дребосъка Уили. Трябва да е Анжелик, нито тя, нито който и да е може да направи нещо. Струва ми се, че този път тя ще рухне.»

Възможно най-простиличко Макфей ѝ бе изложил идеята си за акционерно дружество. Шоя и неговите връзки ще ги снабдяват със стоки на консигнация според уговорката, а Джейми ще го снабдява с европейски познания при шестмесечна отсрочка на плащането, което ще предостави време стоките да бъдат продадени и парите или да се върнат, или да бъдат повторно инвестиирани в стоки серийно производство, а те в замяна щяха да съветват акционерното дружество какво да внася. Това доведе до обсъждане качеството на методите за серийно производство, от които всички те щяха да забогатеят.

— Шоя пита: Какво струва машина за *серийно пруизводству?*

— Зависи какво ще произвеждат машините — отвърна Джейми.

— Джами-сама, той пита, моля, да кажеш какви стоки правят за продажба в Англия. Не сега, след три дни, моля. Ако шоя се съгласи, може би прави *търговска компенсии* и внесе машина за *серийно пруизводству* в Нипон.

Джейми се усмихна.

— Серийното производство, машините и фабrikата първоначално излизат скъпи. То не е като акционерното дружество, което предложих. Няма как да събера толкова много пари.

— Джами-сама, ти не тревожи, не тревожи за парите. Гиокояма може купи и продаде Йедо, ако поиска. — Хирага се усмихна мрачно, тъй като Джейми премига. — Шоя ти благодари, и аз ти благодаря. Моля, след три дни кажи какво прави и цената. Ще те изпратя до вкъщи.

— Няма нужда, благодаря.

Хирага се поклони, шоя се поклони, Джейми им отвърна с поклон и излезе. Навън бе паднала нощта.

— Чай, господарю? — попита шоя.

Хирага кимна, щеше да си тръгва, нуждаеще се от баня и масаж. Бе доволен от себе си, бе уредил всичко, само не бе получил предполагаемото възнаграждение от три коку за Джейми Макфей.

Шоя нареди да донесат пресен чай. Когато прислужницата излезе, той рече:

— Получих нови вести. С пощенски гълъб. Отами-сама, за господаря Йоши и за шиши. Сигурно искаш да ги чуеш.

— Престани да ме разиграваш! Разбира се, че искам да ги чуя. — Щом двамата останаха сами, Хирага взе да се държи надменно и като самурай, без да се усети. — Какви новини?

— Имало е нов опит за нападение срещу господаря Йоши.

— Мъртвъ ли е? — попита Хирага, изпълнен с надежда.

— Не, Отами-сама, ето, моля, прочети сам. — С престорена кротост шоя му подаде къс хартия, същия, който по-рано бе показал на Райко и Мейкин: «Опитът за убийство на Йоши призори в село Хамамацу се е провалил. Самотният шиши убиец е съсечен от него. Дамата Койко също загинала при схватката. Предайте на Глицинията нашите искрени съчувства. Ще получите още сведения, щом е възможно.»

Хирага го прочете и ахна:

— Кога е станало?

— Преди три дни, Отами-сама.

— Нещо друго?

— Все още не.

След като прочете съобщението, главоболието му сякаш се усили, мислите му се объркаха. «Койко е мъртва, още един шиши е убит! Кой? Щом тя е мъртва, какво ли става със Сумомо?»

— Уведоми ли къщата на Глицинията?

— Да, Отами-сама.

— Какво каза Мейкин?

— Тя, естествено, обезумя, Отами-сама.

— Какво друго знаеш, шоя?

— Казвам ти всичко, което засяга теб и шиши.

— Ами Кацумата и Такеда?

— Говори се, господарю, че са на път към нас, както вероятно и господарят Йоши.

— Кога се връща той? Променил ли е вече намеренията си? — попита той объркан. «Случайно ли е убита Койко при схватката, или Йоши е разкрил, че е свързана с нас, както и Мейкин?» — А?

— Не зная. Може би след около осем дни, Отами-сама. — Шоя забеляза безпокойството на Хирага и си помисли: «Да, ще се тревожи, разбира се, в голяма опасност е, но, ийе, колко е ценен този младеж! Съгласен съм, че е или би могъл да стане национално богатство. *Тъкуцунерно дружество* — чудесна идея! Моят син от утре ще работи с този Джами гай-джин, ще изучи варварските обичаи и вече няма да се нуждая от Хирага, който ми създава само грижи и, о, толкова съжалявам, е обречен. Както и всички ние, ако не сме разумни.» — Отами-сама, виждам голямо раздвижване на войски около нас.

— Така ли? Какви войски?

— Бакуфу са подсилили трите най-близки оттук попътни спирки на Токайдо. И... също петстотин самураи са се разположили северно и южно от нас по пътя. — Капка пот се стече по страната му. — Анджо ни поставя в затруднено положение.

Хирага изруга — той също бе усетил, че напрежението се засилва.

— Какво чуващ, шоя? Кани ли се да ни нападне?

— Де да знаех, Отами-сама. Ако“ кажеш на Тайра за войските, навярно ще разберем какъв е планът на гай-джин.

— Ще обстреляват Йедо, всеки глупак го знае. — Хирага усети, че му прилошава при мисълта за неизбежната победа на гай-джин, макар че тя щеше да послужи на соно-джой, както нищо друго. — *Тайро* не ще може да предотврати... — Сърцето му подскочи и той мълкна.

— Освен, Отами-сама?

— Освен отговора от историята, обичайното решение: внезапно, брутално, изненадващо нападение, което да унищожи флотата им. — Хирага се учуди, задето сподели мисълта си и бе толкова откровен с такъв нискостоящ човек, макар шоя да бе умен, ценен съюзник, а скоро щеше да му стане и търговски партньор.

„Ийе — рече си той въпреки пулсиращото главоболие, — толкова неща не разбирам, светът се преобръща с главата надолу, всичко се променя, аз също, вече не съм самурай, макар да съм истински самурай. Това е заради тези отвратителни гай-джин с техните

изкушаващи, гнусни, внушителни, алчни за производство идеи. Трябва да ги изхвърлим — *соно-джой, соно-джой, соно-джой*, — но още е рано. Първо сериъно пруизводству, първо да произведат пушки.“

— Шоя, изпрати всички съгледвачи, в случай че това е замисъл на Анджо...

— Съгледвачи, Отами-сама?

Хирага рече:

— Време е да престанем с надлъгването, шоя. Разбиращ ли? Никакви игрички повече!

— Ще ти се подчиня във всичко, Отами-сама. Както обикновено, както съм...

— Справи се чудесно тази вечер, шоя. Щом чуеш нещо за Йоши или шиши, съобщи ми незабавно, моля те. — Хирага добави „моля“ по изключение.

— Бързо като ястреб, господарю.

— Лека нощ тогава — а, толкова съжалявам, забравих за възнаграждението на гай-джин. Той ме помоли да ти напомня.

Стомахът на шоя се преобръна. Измъкна от ръкава си малка кесийка — бе признак на лоши обносци да я даде направо на Джейми-сама.

— Ето стойността в златни обани на едно и половина коку, Отами-сама, останалото — след десет дни.

Хирага сви рамене и небрежно я пъхна в ръкава си, но тежестта и радостта от нея го изненадаха.

— Ще му кажа и ще се погрижа да дойде след три дни.

— Благодаря ти, Отами-сама. Тези придвижвания на войски са ужасно обезпокоителни. Наближава война. Моите господари казват, че ако бъдат предварително осведомени за плановете на гай-джин... високо ще оценят всяка помощ. Може би твоят Тайра-сама... — Шоя многообещаващо остави името да виси във въздуха.

Днес бе пристигнало ново съобщение от Главната служба в Осака, по-спешно от последното. „Сякаш не умея да чета — помисли си шоя ядосано, — сякаш не съм заинтересован и предан! Правя каквото мога. Всичко е заради тези две проклети мама-сан. Два дни, а още няма вест от тях!“

Преди да напусне Райко и Мейкин, бе набледнал на неотложната необходимост да научава бързо всичко, което те знаят или биха могли

да разберат. Гневът му нарастваше не само защото двете жени се бяха престорили, че не знаят нищо, колкото и да ги бе придумвал, а той бе сигурен, че те вече са получили указания, но и защото скъпоценните му златни обани бяха в ръкава на тоя ненаситен самурай — възнаграждение, макар и заслужено, за също толкова алчния гай-джин. „И къде ли ще отидат всичките ми прекрасни обани? Естествено, в Златната долчинка на някоя кучка.“

— Благодаря ти много, Отами-сама — каза мазно шоя, когато Хирага си тръгна, като задържа главата си върху татами, та дано не чуе как скърцат малкото му останали прогнили зъби, искаше му се да унижи Хирага, да го накара да се изпоти, да му каже, без изобщо да го съжалява: „О, толкова съжалявам, твоята покойна кучка Койко е замесена в заговора, както и твоята обучена убийца и бъдеща съпруга Сумомо, чиято глава също е отсечена, а твоята поддръжница на шиши Мейкин, мама-сан на най-знатните мъже в Йедо — дори на водачи в Гиокояма, — няма да остане за дълго сред живите, защото ние предполагаме, че Йоши също знае всичко.

И макар да си най-умният самурай, който съм познавал, ти си обречен... обречен... обречен, но моите почитаеми висшестоящи изискват от мен да се отнасям с теб като с национално богатство и да те пазя жив. *О ко.*

Тази вечер ще се напия, но не преди да се поздравя за предстоящото основаване на “*Rioshi ūkuuunerno дружество!*”! Ийе, начинание, достойно за богове!"

На път за вкъщи Джейми Макфей разкопча връхното си палто, макар вечерният въздух да бе студен. Беше му топло. Придобитите знания бяха изключително важни и покрай тях бе забравил грижите си. „Всичко е много интересно — помисли си той, — но нито един от двамата няма представа за първоначалните разходи на серийното производство. И все пак заради начина, по който Накама заяви, че Гиокояма може да купи и продаде Йедо, стига да поиска, за момент наистина повярвах. Шоя е за акционерното дружество, сигурен съм.“

Крачеше енергично, поздравяваше хората по Хай стрийт, после изкачи стъпалата на „Струан“ и се озова в свои води. „Отново са мои

— помисли си той с гордост. — Сега навярно Тес ще промени решението си — тя не е глупачка, а аз свърших добра работа.“

Чакаше го Варгас.

— Добър вечер, Варгас, време ли е да заключваме?

— Да, но първо, сеньор, извинете, това дойде с вчерашната поща. По някакъв начин е попаднало в моя поднос за писма.

И върху двете писма Джейми видя „лично“ и „проверително“. Бяха адресирани до него. Първото бе с почерка на Тес Струан. Стомахът му се сви. Другото беше от Морийн Рос, някогашната му годеница. Притетснението му се удвои.

— Благодаря — рече Джейми. Въпреки че бе решил да изчака, не се сдържа и разкъса плика на Тес.

„С това писмо официално те уведомявам, че господин Албърт Макструан се прехвърля от Шанхай и пристига с парахода «Уейфонг» на 17-и. Моля да го запознаеш с всички японски сделки. Във връзка с твоето неподчинение на предишните ми писма той поема управлението в края на декември.“

Отстраняването му от Търговската къща сега бе действителност, не го ядоса, колкото бе очаквал. Въсъщност изпита облекчение. „Чудно, само преди миг си помислих, че това е мое...“

Той вдигна поглед към Варгас, който го наблюдаваше напрегнато.

— Има ли друго, Варгас? — Джейми сгъна писмото и го сложи на бюрото при другото.

— Госпожа Анжелик е в кабинета на тай-pana. Тя ви моли да се отбиете там за миг.

— Сега пък какво става?

— Нямам представа, сеньор, вечерта мина тихо и мирно. Пристигна бележка от вашата Неми, пити дали ще я посетите покъсно. И един малко по-друг въпрос, капитан Стронгбоу отново поиска заповедите за отплаване. Аз пак му казах да прояви търпение. С вечерния прилив ли ще отплават?

— Да, струва ми се. Изпрати съобщение на Неми: „Може би.“

— Веднага, сеньор. Значи решено? Тленните останки на тай-пана ще тръгнат с „Облака“? И, разбира се, сеньората?

— Или с клипера, или с пощенския кораб, едно от двете — отвърна Джейми. Пое по коридора, почука и влезе.

Анжелик се бе свила в стола на Малкълм, който Джейми смяташе вече за неин. Четеше „Гардиън“ на светлината на петролна лампа.

— Здравей, Джейми.

— Добър вечер, реших да пътувам с теб на пощенския кораб. — Думите му прозвучаха рязко. — Мое задължение е да обясня на Тес Струан. — След като каза това, се почувства по-добре. — Това е моя работа и мисля, че на Мал... че на него ще му хареса, а и ще ти спестя някои неща.

— Да — рече Анжелик със сладка усмивка. — Сигурна съм. Затвори вратата, Джейми, и седни за момент. — Той се подчини и тя тихо му разказа за плана на Хоуг. — Можеш ли да откараш катера утре вечер до Канагава с нас?

Той глуповато се вторачи в нея, напълно сащисан.

— Ти си полудяла. Това е безумие.

— Нищо подобно. Доктор Хоуг смята...

— Той също се е побъркал — няма да успеете.

— Защо? — спокойно попита тя.

— Има десетки причини — отвърна Макфей. — Толкова много причини, че дори няма да ги назова. Всичко е направо нелепо, налудничаво. Уили ще те окове във вериги.

— Не е забранено от закона, така твърди господин Скай. Погребението ще бъде съвсем законно, казва той.

— Така ли казва господин проклетият всезнайко? И какво, друго възнамерява да направи „Небесния“ — попита Джейми, — да си сложи яката наопаки и да отслужи литургия?

— Господин Скай е сигурен, че ще убедим преподобния Туййт да я извърши — рече Анжелик, сякаш той беше дете, което внезапно го е прихванало нещо.

Той вдигна ръце.

— И двамата сте полудели, а Хоуг е глупав, загубил си е разсъдъка, щом предлага подобно нещо. Ще тръгнем с пощенския кораб — ти, аз и той. — Макфей закрачи към вратата.

— Джейми, можеш ли да управляваш катера сам, или ще ни е нужен екипаж? — Той се обърна и я изгледа. Тя се усмихна решително, но толкова мило. — Ще се нуждаем ли от екипаж?

— Поне от двама мъже. Поне от боцман и механик.

— Благодаря ти. Ако не желаеш да ни помогнеш, разрешаваш ли да помоля боцмана, а?

— Изглежда, че не разбираш. Идеята е дръзка, изключително безразсъдна.

Анжелик кимна унило.

— Навярно си прав и няма да успеем, но аз ще опитам — отново и отново. Ти, изглежда, също не разбираш, скъпи ми Джейми. Обещах да обичам, да почитам и да се подчинявам на съпруга си, на твоя приятел, а той ти беше приятел, и все още не се чувствам разделена с него, нито пък ти. Тес Струан няма да изпълни желанието му, нали?

През цялото време той уж я гледаше, а не я виждаше и в същото време виждаше всяка подробност по нея, спомняйки си всичките си години при Тес Струан и какво тя и Кълъм Струан значеха за него, какво означаваха за него Малкълм Струан и Дърк Струан и Търговската къща. Всичко бе минало, всичко бе прахосано и всичко бе към края си. „Нашата Търговска къща вече не е на почит, вече не е първата в Азия. Ами, не е съвсем пропиляна, нито съвсем приключила, но блясъкът ѝ е изчезнал и моят приятел е мъртъв, това е! Аз му бях приятел, но той на мен? Ти, Боже в небесата, какво ли не правим в името на приятелството.“

— Тес няма да го погребе според волята му. Смятам, че това е най-малкото, което мога да сторя за приятеля си. Ще уредя нещата с катера — рече Джейми, вдигна вестника и отново го зачете.

Доктор Хоуг пристигна през нощта в Легацията в Канагава, разположена в едно крило на будистки храм. Посрещна го Тауъри, дежурният сержант, спретнат в своята гвардейска униформа, с висока шапка, алена туника, бели панталони и черни ботуши.

— Не ви очаквахме преди изгрев, докторе.

— Просто трябва да се уверя, че всичко е готово. Ще тръгнем рано.

Докато го придружаваше до частта от храма, използвана за морга, Тауъри се засмя:

— Ако сте го оставили готов, докторе, сигурно е готов, защото той не ходи на разходки. — Отвори вратата. Помещението бе просторно, с мръсен под и достъп до градините през залостените врати. Тауъри подуши въздуха.

— Още не вонят като трупове. Искате ли да ви помогна?

— Не, благодаря. — Два празни ковчега лежаха върху подпори, капаците им бяха до тях, други бяха изправени до стената. Телата лежаха върху мраморни площи, покрити с чаршафи. В другия край имаше големи варели с лед. От тях се процеждаше вода и се просмукваше в отъпкания пръстен под.

— Ами туземецът? Докога ще го държим?

— До утре. — На Хоуг внезапно му премаля при мисълта, че според обичая тялото ще бъде изискано за кремация според шинтоисткия ритуал, но този път нямаше да има тяло.

— Какво става, докторе?

— Нищо, просто... благодаря, сержант. — Сърцето му отново заби спокойно, тъй като си спомни, че мъжът бе кореец, един от няколкото рибари корабокрушенци, които едва свързваха двата края, нямаше как да бъде изпратен у дома, нежелан и презиран от местните. Бабкот се бе съгласил да кремираят тялото му в будисткия крематориум. — Всъщност можеш да ми помогнеш, сержант.

Тялото на Малкълм бе измито и облечено след аутопсията от японските им помощници стажанти. Сержантът го хвана за краката и те го преместиха в ковчега.

— Изглежда много добре за труп. — Лицето на Малкълм излъчваше умиротворение. — Нека да преместим и другия, докторе. Няма нужда да си навличате херния, нали, този малък негодник тежи не по-малко от двайсетина кила.

— По-добре да го увием в чаршафа му. Кореецът бе само кожа и кости. Дизентерията го бе свършила. Двамата заедно го поставиха в ковчега.

— Благодаря. Само ще подредя нещата, после ще си легна.

— Добре, докторе. Ще проверя дали стаята ви е готова.

Щом остана сам, Хоуг залости вратата. Със съгласието на Анжелик бяха решили да се откажат от традиционното излагане на

мъртвеца в отворен ковчег за отдаване на последна почит. Лекарят внимателно пълзяна капака на място. Закова го много бързо.

А сега — другия ковчег. Щеше да има голяма разлика в теглото. „Какво да използвам? Пръст! Лопатата на гробокопачите лежеше от едната страна — не всяко тяло се кремираше. Отвън пръстта бе мека. Нощта бе студена, лек вятър шумолеше в растенията. Той копаеше бързо и внасяше пълните лопати, разпърсваше пръстта около и върху трупа и я отъпкваше силно. С няколко клонки запълни пролуките. Доволен, Хоуг постави капака и го закова с пирони. Облегна се на ковчега, дишаше учестено, бе изпотен и мръсен и още по-разтревожен. «Небесният» е прав — помисли си той, докато си миеше ръцете в кофата. — Няма да успеем.“

— Вие сте смахнат, докторе — бе казал Скай с хриптяща кашлица, — и тя също, а и аз, задето се съгласявам. Аз съм „вътре“. Дребоськът Уили ще се побърка, но както и да е — утре през нощта. — Разговаряха преди няколко часа в клуба — шумен и свадлив както обикновено. — Да пийнем по още едно.

— Ще пия кафе, благодаря, после най-добре да тръгвам.

— Нейната история ми напомня за моята Нели, докторе. Ожених се, когато бях стажант чиновник на шестнайсет, а тя на петнайсет. Поне се преструвахме на женени и живеехме в една мансарда на Флийт стрийт, близо до старата чешърска кръчма на Сам Джонсън. Тя умря при раждане, хлапето също. — Той предложи пура человека с количката: „Изнесете вашия мъртвец“, и повече не ги видях. През оная година върлуваше холера, също и дизентерия, гробищата бяха претъпкани до краен предел. — „Небесният“ се изплю в плювалника. — Не бях се сещал за малката Нели от години. Били ли сте женен, докторе?

— Да, веднъж, тя също умря в Лондон.

— Още едно съвпадение, а? Никога не съм чувствал желание да се оженя след Нели — заклех се никога повече да не бъда беден без значение как — все бях в движение, пътувах твърде много. Имах много момичета, но никога не хванах сифилис. А вие, докторе?

— Не. — Хоуг се бе прекръстил. — Все още не.

— Хей, и вие ли сте суеверен като мен?

— Да. Сигурен ли сте за законното ни право в тая работа?

— Повече от сигурен, но ако Дребосъка Уили поиска, ще измъдри десетки обвинения, не бойте се. Слушайте, каквото и да се случи. Тес Струан няма да ви прости, а с вашата заплата е свършено и вие ще се озовете в бързей без гребло.

— Не. Ще се върна в Индия...

„Странно как лошото води към добро и доброто към лошото. Всичко това наистина ме накара да взема решение. Този път наистина ще се върна, ще се върна в Куш Бехар в Бенгалия, където бях разквартиран и откъдето бе тя. Ще намеря семейството й и... и после ще видим. Имам достатъчно спестени пари и ми остава някоя и друга година, синът и дъщеря ни вече са големи, сраснали са се с Лондон, получиха добро образование, платих за възможно най-доброто, сестра ми и съпругът ѝ са истинските им родители. И двамата са пълноценни англичани.“

Аз съм добър лекар, а Господ е свидетел, че в Индия се нуждаят от лекари, дори от некадърни, така че, кой знае, може да намеря малко щастие... дори не очаквам това, само малко покой след вледеняващия ужас, че я убих.“

Вече уморен, Хоуг огледа двата ковчега. Последен поглед да провери дали всичко е, както трябва. Взе петролната лампа, излезе и залости вратата зад себе си.

Полумесецът хвърляше сянка през отворените прозорци. Тихо се помръдна още една сянка. Сержант Тауъри надникна в мортата. Беше объркан. „Защо доктор Хоуг пристигна посред нощ и защо копа в градината като презрян крадец на гробове, за да сложи в ковчега на туземеца пръст?“

Който много знае, рано оstarява, мойто момче, но не и вашият покорен слуга, не когато съм дежурен. Утре ще огледаш по-отблизо, преди добрият доктор да се събуди и преди, всемогъщи Боже, да пристигне Палидар на оглед. Току-виж, той намерил отговора.“

48.

Канагава

Петък, 14 декември

— Е, докторе? — запита Палидар с леден глас.

Току-що го бяха повикали. Хоуг седна на края на стола, чувстваше се неловко и бе бледен. Изпънат и в униформа, Палидар изглеждаше внушителен, макар да бе настинал. На бюрото лежеше шапката му с перо, до нея сабята му, ранната утринна светлина проблясваше по сърмените ширити. Зад него стоеше сержант Тауъри. Камбаните от храма биеха зловещо.

Хоуг кратко сви рамене.

— Баласт.

— За Бога, докторе, тук не е военен трибунал и мен лично не ме интересува дали си напълнил ковчезите с кравешки лайна. Само бъди любезен да ми кажеш защо си направил това снощи.

— Аз... аз си помислих, че не е лошо.

— Искам да зная, сега... — Кашлицата го прекъсна. Раздразнен, Палидар си издуха носа и се изкашля, изхъмка и отново се закашля.

Хоуг се оживи:

— Аз... ние имаме специален нов сироп за кашлица в клиниката, настинката ще ти мине веднага. Съдържа хинин, опиум. — Той понечи да се изправи. — Ще взема малко...

— Седни! Ковчегът, за Бога, а не настинката ми! Сержантът те е видял. Дължен бе да ми докладва. Сега ми обясни, защо?

Хоуг въртя, сука, но капанът си беше капан. Изруга сержанта наум и заяви:

— Може ли... може ли да поговорим насаме, Сетри, приятелю?
Моля те!

Палидар го изгледа кръвнишки.

— Добре, сержант! — Тауъри отдаде чест и излезе с отсечена стъпка. — Е?

— Ами, виждаш ли... виждаш ли... — Въпреки че Хоуг бе решил да му се сопне да си гледа собствената работа, че вече не подлежи на военна дисциплина и „Слава Богу, вие, проклети офицери, ме тормозихте достатъчно преди, но вече няма да ви се удаде отново...“, той внезапно се чу да разказва цялата история най-подробно и да завършва с думите: — Значи разбиращ, Сетри, имаше разлика в теглото и пръстта бе най-подходяща... Слушай, Джордж Бабкот ще дойде всеки момент, но той не бива да научава, никой не бива да знае... и ти не знаеш нищо... ние само ще изпратим погрешния, не, необходимия ковчег на борда на клипера, а тази вечер, щом катерът пристигне, ако е рекъл Господ, ще го погребем, както искаха те с Анжел. — Хоуг си повя с ръка, почувства се по-добре, но в същото време го терзаеха угризения. — Не знаеш нищо. Сега... сега ще ти донеса сиропа за кашлица.

— Седни, ако обичаш. — Палидар го изгледа кръвнишки. — Ти си бил голям глупак. Първо: погледна ли през прозореца?

— А? — Хоуг направи каквото му наредиха. Прозорците гледаха към морето. То бе сиво, вълнението силно и дъждовни облаци изпълваха небето и скриваха слънцето. — О!

— Да — „О, не! Още преди да се стъмни, ще започне страшна буря, така че не се надявай на погребение с катер дори да беше възможно, а ти знаеш, че Сър Уилям нареди погребението да се извърши в Хонконг, и, за Бога, така и ще стане.“

— Но, Сетри, недей...

— Нито заради теб, нито заради Анжелик — за никог... — Нов пристъп на кашлицата го прекъсна. После добави дрезгаво: — Сър Уилям се разпореди така, той взе решението, и толкоз. Ясно ли е?

— Да, но...

— Никакво „но“, за Бога. Бъди любезен да ми донесеш сиропа за кашлица и стой настани от моргата, по дяволите. Сержант!

Тауъри подаде глава.

— Слушам, сър!

— Постави пост пред моргата, никой да не влиза без мое разрешение. Никой да не пипа ковчезите.

Хоуг излезе, като се проклинаше, задето е раздрънкал решението на Сър Уилям, проклетисваше Палидар, любопитния сержант, но най-вече себе си. „Мамицата му — помисли си той. — Оплесках работата.“

В клиниката намери сиропа за кашлица, изкуши се да добави малко рициново, но се отказа.

— Ето, Сетри, това ще оправи нещата.

Палидар отпи и се задави.

— Ама че гадост. Да не си пикал в него от едната проклетия.

— Доща ми се — усмихна се Хоуг. — Извини ме, че съм такъв кръгъл глупак. Все още можеш да си затвориш очите, знаеш, нали? Нелсън е постъпил така.

— Да, но той е бил от флота, а на нас не са ни безразлични хапливите забележки.

— Сетри. Моля те!

Палидар замислено преглътна лекарството.

— Дължен си да спазиш заповедта на Сър Уилям. В крайна сметка нямаше как да не те хванат — вчера бе тринайсети.

— Проклет да съм, не забелязах. — Вниманието на Хоуг се насочи към загриженото изражение върху хубавото му лице. — Какво става?

— С мен нищо, освен тази противна настинка и кашлицата. Но в Колонията стават много неща.

— Сега пък какво?

— През последните дни се забелязва голямо вражеско раздвижване около нас, патрули от самураи, повече тайни — за всеки случай патрулираме границите на Токайдо и на Колонията и ето какво научихме. Строени са в редици по десетима, не ни закачаха, само ломотеха непонятно, както винаги. Преброих почти четиристотин въоръжени негодници.

— Тайро Анджо май се опитва да ни тормози, да ни сплаши.

— Навярно. — Палидар се изкашля и отпи още една гълтка от лекарството. — Това нещо е ужасно. Вече се чувствам по-зле. Пфу! Препоръката ми е да изтеглим целия персонал оттук за известно време. Хоуг подсвирна.

— Не ни се ще да затваряме клиниката.

— А на мен не ми се ще да те видя убит и непогребан. Тези кучета обичат внезапните нападения. Както при горкичния Малкълм. Някой ще плати за него.

Хоуг кимна.

— Съгласен съм. — Той безцелно гледаше към Йокохама, околността бе равна и скучна през зимата — мразеше студа, винаги го бе мразил и щеше да го мрази. Погледът му се спря на „Буйният облак“, на пощенския параход, търговските кораби, военните кораби, малките корабчета с въглища, готови се за приближаващата буря или да отплават. Военните кораби изпускаха дим от комините си — заповед за флота, широко огласена, та Бакуфу и техните съгледвачи да усещат, че цялата флота може да се вдигне на военна нога за един час.

„Глупаво е цялото това избиване, но пък какво можем да направим? Тези, които са отговорни, трябва да платят.“ После Хоуг видя пушека от парния катер на Струан, който пухтеше насам, подскачайки през вълните, пръските от кърмата мокреха стъклото на мостика и главната каюта. Тревогата му достигна връхната си точка.

— Сетри, не мислиш ли... — Той не доизрече новата си пламенна молба, внезапно осъзнал, че дори тази вечер да не излязат за истинското погребение, с малко късмет той би могъл да осъществи първата част от плана и да качи чуждия ковчег на „Буйният облак“.

„Единствен аз зная кой в кой ковчег лежи, освен може би сержантът, а подозирам, че той няма да забележи разликата. Стига само да не отворят ковчега.“

— Не мислиш ли, че животът в Йокохама е по-странен, отколкото в другите градове — живеем върху буре с барут?

— Навсякъде е същото. Съвсем същото — отвърна замислено Палидар, докато го наблюдаваше.

Йокохама

Джейми, Анжелик и Скай се бяха скуччили около еркерния прозорец в кабинета на тай-пана. Дъждът се плискаше по стъклото. Беше почти пладне.

— Довечера ще е доста опасно.

— Буря ли ще се разрази, Джейми?

— Да, Анжелик. Достатъчно, за да ни спре.

— Дали „Облака“ ще отплава довечера, както е планирано?

— Да, никаква буря няма да го спре. Катерът отиде до Канагава да приbere другия ковчег. Все още ли искаш да го качат на него, а не на пощенския кораб?

— Това е заповед на сър Уилям, а не моя — отвърна Анжелик твърдо. — Той иска да изпрати съпруга ми въпреки неговата и моята воля, той казва, че трябва да тръгне колкото е възможно по-бързо и затова ще е с клипера. Един ковчег ще отплата, както той желае. Джейми, нашата уловка... смятам, че нашата хитрина е справедлива. Колкото до бурята, няма да е силна. Ако не можем да погребем съпруга ми довечера, ще го направим утре. Или вдругиден.

— Пощенският кораб ще отплата утре около обяд.

— Можем ли да го задържим за всеки случай?

— Мисля, че да. Ще се опитам. — Джейми се замисли за момент.

— Ще говоря с капитана. Какво друго?

Анжелик се усмихна тъжно.

— Първо трябва да разберем дали доктор Хоуг е успял. Ако не е... в края на краишата май ще се наложи да тръгна с клипера.

— Повече от вероятно е, че Хоуг ще се върне с катера, и тогава ще решим — добави Джейми, без да си вярва. — Все никак ще свършим работата. Не се тревожи.

— Какво ще кажеш, ако помолим Едуард Горнт да се присъедини към нас? — попита тя.

— Не — отсече Джейми. — Тримата с Хоуг сме достатъчно. Запазил съм кабини на пощенския кораб за Хоуг, за теб и за мен.

Скай се обади:

— Анжелик, много по-разумно е за вас да останете. Всички тук знаят, че Дребосъка Уили взе решението си въпреки волята ви и с това донякъде ви облекчи.

— Ако не успеем да погребем Малкълм, ще замина. Трябва да присъствам на погребението, длъжна съм. — Тя въздъхна. — Нужен ни е капитан за нашето рисковано дело. Джейми, това ще си ти.

— Съгласен съм — отвърна Скай. — Междувременно ще чакаме Хоуг.

Джейми понечи да заговори, замълча, после кимна и отиде в кабинета си. Чакаше го голяма купчина поща. Зае се с нея, работеше прилежно, но чекмеджето му го разсейваше. Там лежеше писмото на Морийн. Накрая захвърли перодръжката си, измъкна писмото и го препречете. Не бе нужно, тъй като го бе чел поне двайсет пъти.

Ключовото изречение гласеше: „Тъй като не получих отговор на пламенните ми молби и молитви да се върнеш и заловиш за нормален

живот у дома, реших да се оставя в ръцете на Бога и да рискувам да дойда в Хонконг или в Япония, където и да си. Моят обичан татко ни даде парите, които взе на заем срещу ипотека на къщата ни в Глазгоу — моля те, остави ми съобщение у «Кук» в Хонконг, защото отплавам утре, в каюта втора класа на пощенския «Кунард Истърн»...“

Писмото носеше дата отпреди повече от два и половина месеца.

Джейми изпъшка. „Тя ще пристигне в Хонконг всеки момент. Писмото ми е пристигнало твърде късно. Сега какво да правя? Да се смея ли? Да се скрия ли? Или да избягам в Макао като стария Аристотъл Куонс? За нищо на света. Това си е моят живот и не мога да издържам съпруга, не искам съпруга... Не мога просто да напиша отново същото писмо и то да я посрещне в Хонконг. Ще трябва да...“

Почукване прекъсна мислите му.

— Да? — извика той високо.

Варгас нерешително провря глава през вратата.

— Мога ли да ви видя за момент, сеньор?

— Да. Какво има? — попита Джейми.

Варгас отвърна с отвращение:

— Един човек иска да ви види — господин Корниман или нещо подобно.

Името не говореше нищо на Джейми. Варгас открехна вратата. Ниският, приличащ на пор мъж беше облечен странно, част от дрехите му бяха европейски, а останалите японски. Риза, панталони и дебело ватено палто, гладко избръснат, с чиста коса, сплетена на опашка, с нож на колана и доста износени ботуши. Джейми не го позна, но тук странниците често не изглеждаха такива, каквито са всъщност. Без много да му мисли, Макфей рече:

— Влезте, седнете, моля.

После си спомни за пощенския кораб.

— Варгас, помоли капитан Били да намине за миг. Навярно е в клуба. Седнете, господин Корниман, така ли се казвахте?

— Имаш ли грот, мой човек?

— Кой си и какво искаш?

— Джони Корнуелеца, помниш ли, срещнахме се при тай-pana, аз и моето приятелче Чарли Йънг, ние сме златотърсачите, ясно?

— Златотърсачите ли? А, да, помня те. — Сега мъжът бе чист и спретнат, докато по-рано бе обрасъл, мръсен, смърдящ лентяй.

Злобните му, лукави очички не се бяха променили. — Ние сключихме сделка с вас, но вие се захванахте с Брокови, продадохте се — рече остро Джейми.

— Да, тъй сторихме. Ние сме бизнесмени. Норбърт ни даде повече мангизи, нали? Остави го него, той е мъртъв. Първо малко грот, а? После ще дрънкаме.

Джейми прикриваше заинтересоваността си. Човек като този не би дошъл, ако не е налучкал богата жила. Той отключи буфета и му наляя половин чашка ром.

— На богати залежи ли попаднахте?

Дребният мъж погълна половината чаша, задави се и оголи венците си: зъбите му липсваха, с изключение на два изкривени и пожълтели.

— Грата по го бива от сакето, за Бога, но няма значение, момичетата заместват липсата на грот. — Той се оригна и се ухили. — Стига само да си къпан. Господи, толкоз са приидирчиви на тема вода и къпане, повече от нашата Йошивара, ама щом човек се изкъпе, те си клатят задниците до второ причество! — Той прихна на собствената си шега, после каза грубо: — Открихме най-доброкачествените въглища за параходи, с тонове, мой човек, ще стигнат за целия ни шибан флот. На половината от хонконгската цена за тон.

— Къде? Къде се доставят? — светна лицето на Джейми. Въглищата бяха изключително ценни и не достигаха, особено за флота, а един местен доставчик щеше да е същинска благодат, както и постоянен извор на печалба. Дори на хонконгска двойка цена той би могъл да продава всичко, което добива, камо ли пък на половин цена. — Къде се доставят?

— Тук, в Йокопоко, за Бога, но ти трябва да внасяш в банката шест пенса на тон за Джони Корнулеца. — Той гаврътна рома. — Ще плащаши в злато или в сребърни мексове и на тоя негодник. — Той подаде на Джейми парче хартия. Върху лошия отпечатък се четеше: село Йокохама, шоя Риоши, търговец от Гиокояма. — На тоя негодник всичко му е ясно, знае си работата. Познаваш ли тая гадина?

— Да, той е водач на селото.

— Добре. Моето началство ми рече, че ти сигурно го познаваш.

— Кой е господарят ти?

Корнулецът се ухили.

— Божа работа. Що са ти имена? Само си губим времето.
Правим ли сделката или не?

След миг Джейми рече:

— Къде се намира пластът?

— Мойта жила си е моя, не е твоя. — Дребният мъж се изсмя злобно. — Наблизо, но във вражки земи. Виж к'во, аз първи открих пласта, имаме цяла планина от въглища наблизо и хиляда жълтокожи негодници, дето копат и мъкнат, ще стигнат за двайсет флота за двайсет години, за Бога.

— Защо с мен? Защо искаш да сключиш сделка тъкмо с мен?

— Щото Норбърт пукна и сега ти си важната клечка след смъртта на тай-пана. В Йокопоко е дяволски опасно, а? — Корнуелецът му протегна чашата си. — Още малко грот, ако може, всемогъщи господарю на Струанови.

Джейми му наля и седна. Корнуелецът забеляза, че той му наля до половината, и изръмжа:

— Какво е това?

— Ще платим една пета от цената в Хонконг, по-малки мита. Доставката тук, първата — след трийсет дни. Никакви странични сделки.

Нисичкият мъж зашари с очи из стаята като плъх.

— К'вите щеш мита плащай, мой човек. Мойта част си остава. Виж к'во ще ти кажа: вдругиден прати една баржа за въглища край Йедо, дето аз ти река. Вдругиден. Там я пълним, ти ми плаща една пета и я връщаме тук, в Йоко, пак ти плаща на оня чешит останалото, дето е в договора. Шест пенса за тон в банката на майто име — Джони Корнуелеца. Чиста работа, а? Прибираш си въглищата, преди да си платил, и то на половин хонконгска цена.

— Една пета от хонконгската цена, и толкоз.

Лицето на дребосъка се сгърчи от гняв:

— На половин хонконгска цена си вадиш страшна печалба, дявол те взел, щото въглищата са тука, а не в шибанияти Хонконг. Спестяваш си превоза, осигуровките и един Бог знае к'во още. Ний не сме нищо и никакви диваци, туй наш'то е почтена търговия!

Джейми се разсмя:

— Виж какво ще ти кажа: за първата баржа ще платя една трета от хонконгската цена. А ако качеството им наистина е каквото казваш и

ми гарантираш да доставяш по една баржа всяка седмица, до края на годината ще ти вдигна до половината хонконгска цена минус петнайсет процента. И още три пенса на тон в добавка за теб. Ами какво ще правим с твоя съдружник, как му беше името — Чарли Йънг?

— Шест пенса или нищо. — Погледът на дребосъка отново зашари из стаята и после се прикова върху лицето на Джейми. — Той пукна като твоя тай-пан, ама нема неговия късмет.

— Мери си приказките, като говориш за нашия тай-пан.

— Я не си придавай важност, мой човек. Хич не ти говоря с неуважение. Сички щем да посрещнем Оная с косата с мацка върху оная работа. — Допи питието си и стана. — След два дни, точно по пладне. Гледай да си тук. — Извади от джоба си малка, ръчно нарисувана карта. На няколко мили северно от Канагава по крайбрежието бе начертан един X — точно на юг от Йедо. — Ти докарай „коритата“, пък от нас бачкането.

— След два дни не мога, тогава е неделя. Нека бъде в понеделник.

— Ми да, денят Господен си е за почивка. След три дни.

Джейми проучваше картата. Неохранявана баржа с въглища заедно с обслужващите я корабчета и екипажа е съблазнителна и лесна плячка.

— Тъй като баржата ще е на военноморския флот, а въглищата са за флота, надявам се да изпратят и фрегата.

— Се ми е тая, ако щат, нека пратят цялата шибана флота. — Корнуелецът си придаваше важност. — Намерил съм ти екстра богато находище и съм честен, по дяволите, напълно честен.

— Радвам се да го чуя.

— Шест пенса на тон или нищо!

— Четири пенса.

Корнуелецът плю:

— Шест пенса, за Бога, разбирам от въглища и от шибаната ти флота и знам аз колко ще спечелиши. Я да взема да се спазаря направо с тях.

— Опитай — рискува Джейми. — Виж какво ще ти кажа: четири пенса за първите десет баржи, шест пенса — за останалите.

Дребосъкът го изгледа кръвнишки:

— Сега скивам що сте станали проклета Търговска къща. — Протегна грубата си мазолеста ръка. — Да ти чуя честната дума на джентълмен от Струанови. — Ръкуваха се. Корнуелецът добави: — А, да бе, да имаш живак?

Джейми наостри уши. Живакът бе необходим при добива на злато.

— Да. Колко ти трябва?

— Малко за начало. Да не го забравиш.

— Добре. Ще отседнеш ли в Йокохама?

— Не, да ѝ таковам... Пияният град не е за мен. — Корнуелецът се усмихна подигравателно. — Връщам се веднага, пък ти да пазиш всичко в тайна, търговска тайна. Че да няма после кръвнини. Не искам разни негодници да присвояват участъка ми. — Той понечи да тръгне.

— Чакай! Къде отиваш? Как да се свържа с теб?

— Отивам си в участъка, мой човек. — Корнуелецът отново оголи венци в нечестива усмивка: — Моите самураи и паланкинът ми чакат вън пред Северната порта, щото се промъкнах тайно. Като си дойда следващия път, ще си дойда като баровец. Никаквишибани Пияни градове вече. И няма що да се свързваш с мен, върви при онечешит. Туй е почтена търговия и да си имаш едно наум. Сложи живак в баржата. — Корнуелецът излезе.

Още дълго време Джейми се взираше в стените, пресявайки казаното. Осигурена доставка от въглища щеше да е чудесна, но щеше да изчезне, когато флотът срине Йедо. „А и защо живак? Нима нехранимайкото наистина е налетял на златоносна жила? И кой е истинският му господар? Като и така, и така се сетих — кой ли е моят?

До края на месеца — Тес. Доколко трябва да съм ѝ предан? Напълно. До края на месеца.“

Дъждът барабанеше по прозореца. Джейми се изправи и огледа критично залива. Морето беше станало още по-тъмносиво, облаците го захлупваха. Без съмнение бурята щеше да е неблагоприятна за катера, но не и за кораба. А, ето го!

Катерът им, на неколкостотин ярда от техния кей, внимателно си проправяше път срещу вълните, водата го заливаше, но не опасно, флагът на Струанови беше спуснат до половината на мачтата — както и флагът над тяхната сграда, откак умря тай-панът. Бинокъльт му лежеше на перваза на прозореца. Сега ясно виждаше Хоуг и Палидар в

каютата, обвития със знаме ковчег, привързан здраво към една от пейките, както той бе наредил. Тръпка го прониза, като съзря преплетените лъв и дракон около ковчега на Малкълм — гледка, която никога не бе очаквал да види. После се досети, че това не е ковчегът на приятеля му, а на някакъв непознат туземец, поне така се надяваше.

— Варгас!

— Да, сеньор.

— Вземи тази купчина писма, направи копия и ги запечатай — аз ще се оправя с останалите следобед. Ще се върна по-късно.

— Капитан Бъди не беше в клуба, но там го очакват, сеньор. Оставил му бележка.

— Благодаря. — Без да бърза, Джейми си облече палтото, сложи си шапката и излезе, приведен под дъжд и вятъра. Беше, кажи-речи, единственият на Хай стрийт. Корнуелеца не се виждаше никъде край Северната порта. Няколко самураи от охраната се бяха сгушили на завет до Митницата. Неколцина търговци подтичваха към клуба за късния си обяд. Някои му махнаха. Един от тях спря и се изпика в канавката. На юг Пияният град изглеждаше още по-мизерен заради облаците. „Тук не е за жени“ — помисли си той.

— Хей, Джейми! — извика Хоуг от катера.

— Здравей, докторе, здравей, Сетри. — Покатериха се върху грубите, на смолени дъски; те потънаха под тежестта им, като поскърцваха от връхлитящите вълни. Един поглед към Хоуг беше достатъчен, за да се разбере, че подмяната е минала успешно, макар че тантурестият мъж се преструваше на равнодушен. „Значи го направихме“ — помисли си Джейми. Палидар получи пристъп на кашлица. — Сетри, по-добре вземи нещо, преди да ти се влоши настинката.

— Вече пих — каза кисело Палидар. — Този така наречен лекар ми даде една отрова, която сигурно ще ме убие. Докторе — рече той и отново се закашля, — ако ме отровиш, дяволите ще те вземат.

Хоуг се засмя.

— Двойна доза пунш, и до утре ще си съвършено здрав. Джейми, всичко наред ли е?

— Да.

— Прехвърлям отговорността за ковчега върху теб, Джейми. Веднага ли ще го качите на „Облака“? — попита Палидар.

— След около половин час. Анжелик искаше да... да се сбогува. Преподобният Туййт ще добави няколко думи.

— Значи тя твърдо е решила да не тръгва с клипера?

— Не зная, Сетри, не съм сигурен. Последно чух, че ще пътува с пощенския кораб, но знаеш ги жените какви са.

— Не я обвинявай. И мене ме побиват тръпки при мисълта пак да се кача на него. — Палидар се изсекна и се загърна още по-плътно в шинела си. — Ако искаш, ще накарам Сър Уилям да изпрати ковчега с пощенския кораб — така ще пристигнат заедно.

— Не. — Хоуг изпревари Джейми, после се съвзе. — Не, Сетри, друже, не го препоръчвам от медицинска гледна точка. Най-добре да оставим нещата, както са: ковчегът ще пътува с „Буйният облак“. Сега Анжелик е добре, но внезапен шок може отново да я върне към кошмара. По-добре тя да пътува с пощенския кораб, а ковчегът с клипера.

— Както искаш, Джейми. Ще препоръчам на Уилям да затворим веднага Канагава, ето защо се върнах.

— Всемогъщи Боже, защо?

Палидар му разказа за патрулите и многобройните самураи край Легацията.

— Не се бой. Ще ги направим на пух и прах. Ще имаш ли нещо против, ако катерът ме върне, ще ми спести време.

— Защо не идеш с него до „Буйният облак“ и после направо да се върнеш. Ще пренощуваш ли в Канагава?

— Не, достатъчно неща видях, само ще отведа хората си — каза Палидар за тяхно облекчение. — Чиновниците и охраната могат да се изтеглят през следващите няколко дни. До скоро. — Кашляйки, той излезе.

Преди да се е отдалечил достатъчно, Хоуг заяви:

— Мина без грешка, Джейми.

— Не тук, за Бога. — Въпреки студа и влагата Джейми се бе изпотил. Той поведе Хоуг обратно към Хай стрийт на завет до една постройка, та да не ги чуят чужди уши. — Какво стана?

— Стана като по поръчка. Сутринта, щом катерът пристигна, отидохме в мортата...

— Кон ние?

— Сетри, сержант Тауъри, боцманът и двама от екипажа. Обвихме и завързахме флага на ковчега и те го пренесоха на катера. Другият ковчег ни чака тази вечер или по друго време — чака уж за кремиране. — Хоуг през дъждъта се взря в морето. — Няма да е тая вечер, нали?

— Не. Но ще се изясни до утре сутринта, струва ми се.

— Добре. — Хоуг потри ледените си ръце. — Всичко мина като насын. Изникна един малък проблем — туземецът е slab, само кожа и кости, така че напълни ковчега с пръст, за да изравня теглото им.

— Всемогъщи Боже, разбира се! Бях забравил за това. Умно.

— Направих го снощи, нямах неприятности — никой нищо не рече, докато качвахме ковчега на катера.

— Боже мой, всичко е толкова опасно — рече разтревожено Джейми. — Как ще измъкнем другия ковчег от Легацията при толкова войници и чиновници там?

— Вече се погрижих за това — изкиска се Хоуг. — Казах на японските си помощници да го преместят в навеса на нашия вълнолом в Канагава. Близо е до крематориума. Няма да събудят никакви подозрения. Джордж ми каза, че оставял телата и ковчезите там, когато моргата е препълнена. Обикновено нещо.

— Великолепно! Далеч ли е от вълнолома?

— На около петдесетина ярда. Тримата ще го пренесем лесно, пък и с нас ще е боцманът, нали?

— Да. Дяволски добре си се справил. Дяволски добре. — Джейми се загледа в дъждъта. — Жалко, че не можем да свършим довечера.

— Няма значение. И утре е добре. — Хоуг почувства задоволство и бе поласкан от похвалата на Джейми. Нямаше нужда да му казва, че са го разкрили, нито за Палидар. Сутринта бяха закусили заедно и когато Хоуг рече: „Сетри, за снощи...“, Палидар го бе прекъснал: „Забрави, просто забрави за това, докторе, така ще е най-добре за теб.“

„Най-добре е“ — помисли си той, сияещ, забравил завинаги какво се е случило.

— Ще вземем ли Анжелик? Как е тя?

След час те се събраха до катера. Дъждът се бе усилил, а вятърът бе станал бурен. Вълните прехвърляха кея. Катерът, добре закотвен, се люлееше от вълните, въжетата скърцаха. Анжелик бе облечена в черно,

с черен дъждобран над боядисаната ѝ в черно рокля, с черна шапка с пълтен черен воал и с чадър. Чадърът бе небесносин — сепващ контраст.

Край нея стояха Джейми, Скай, Дмитрий, Тайърър, Сър Уилям и други посланици, капитан Стронгбоу, Горнт, Марлоу, Палидар, Варгас, Андре, Съоратар, преподобният Туййт и много други, всичките сгушени заради дъжда. Отзад стоеше мрачен отец Лео с ръце, мушнати в ръкавите, и надничаше изпод своята качулка. Джейми бе поканил Туййт да прочете благословията: „Ще бъде необичайно, Анжелик, ако не го направим. Ще се погрижа да няма истинско опело или речи, не е редно, само благословия.“

Студеното време ускори нещата. За първи път Туййт бе неочеквано словоохотлив. Когато той свърши, всички смутено погледнаха Анжелик. Над главите им крещяха чайки, вятырът ги подемаше и те радостно се носеха с въздушните течения.

— Госпожо, отново приемете най-искрените ми съболезнования — рече Сър Уилям.

— Благодаря. — Анжелик стоеше с вдигната глава, дъждът се стичаше от чадъра ѝ. — Протестирам, че не ми разрешихте да погреба съпруга си според неговата и моята воля.

— Имам предвид вашия протест, госпожо — Сър Уилям повдигна шапката си.

Останалите също се изредиха да изкажат съболезнованията си и да повдигнат шапки, а военните отдаваха чест. Стронгбоу отдаде чест и се качи на катера, Палидар го последва, Марлоу се изправи пред нея, все още разстроен.

— Ужасно съжалявам — рече той, отдалече чест и отмина.

Отец Лео бе последен. Навъсено я прекръсти, произнесе латинските слова, а лицето му почти не се виждаше.

— Но той не е католик, отче — рече любезно Анжелик.

— Мисля, че в сърцето си той беше един от нас, сеньора. — Скръбта подсилваше произношението на отец Лео: бе прекарал нощта в молитви, питайки Бог как да постъпи, дали да присъства или не. — Той навярно е получил просветление, ти сигурно си му помогнала, уверен съм в това. *In Nomine Patris...* [1]

Все така нещастен, той полека се отдалечи. На вълнолома с нея останаха само Джейми, Хоуг и Скай.

— А сега, Джейми? — попита Анжелик, обзета от силна меланхолия.

— Ще почакаме малко — отвърна той.

Както и останалите, Джейми се чувстваше измамник, но в същото време бе силно развлнуван и не усещаше вина. „Просто помагаш на приятел — рече си той. — Ти обеща да ги подкрепяш. Затова си тук сега. Да, но това е измама, а аз ненавиждам измамите. Забрави за това, ти си водачът им, дръж се като такъв.“

— Капитан Стронгбоу, потегляйте! Бог да ви поживи!

— Да, да, сър, благодаря. — Катерът се освободи, носът му се гмурна между вълните, после набра скорост. Морските чайки пищяха по дирята му. Те наблюдаваха как катерът се отдалечи.

— Толкова е странно — измърмори тя, хлипайки мълчаливо. — Сякаш той е и сякаш не е. Не грешим, нали? А?

Джейми отново взе решение вместо всички.

— Не — отвърна той, хвана я под ръка и я поведе към вкъщи.

Точно преди залез-слънце Варгас почука на вратата в кабинета на тай-пана.

— Господин Горнт иска да ви види, сеньора. Господин Андре остави съобщение, че господин Сьоратар ще бъде поласкан, ако вечеряте с него.

— Благодари им, но им откажи, може би утре, може би. Здравейте, Едуард. Влезте. — Анжелик отново седеше на стол до прозорците; денят бе мрачен и дъждовен. Бутилка бяло вино чакаше в кофичката с леда. Една изящна чаша бе сложена в нея и се изstudяваше. — Заповядайте, налейте си, сега ли се качвате на борда?

— Да, катерът е зареден. За ваше здраве, мадам.

— И за ваше. Вие ли сте единственият пътник?

— Не зная. — Той се поколеба. — Изглеждате великолепно, госпожо — ефирна, недостижима.

— Съжалявам, че си отивате. Може би всичко ще е вече наред, когато се върнете. — Харесваше го както преди. — Веднага ли ще се върнете, или първо ще идете до Шанхай?

— Ще разбера чак в Хонконг. Къде ще отседнете? На Хълма в Голямата къща на Струанови ли?

— Не съм решила... окончателно... дали да замина.

— Но... няма ли да присъствате на погребението? — Горнт се обърка.

— Ще реша утре — отвърна Анжелик, искаше да го държи в напрежение, него и всички останали, освен Джейми. — Господин Скай енергично ме съветва да остана тук, а и не се чувствам добре. — Тя сви рамене. — Ще реша утре, имам запазена каюта. Горещо желая да съм с него, трябва да бъда там и все пак, ако не го погребат според волята му, значи... съм го предала.

— Не сте го предали, госпожо. Всички знайт това.

— Вие няма да ме предадете, нали, Едуард? Ще ѝ занесете писмото ми и всичко ще стане, както се уговорихме?

— Незабавно. Обещанието си е обещание. Въпрос на чест, госпожо. — Той я погледна прямо.

— И аз обещах, нали? Въпрос на чест. Вечно приятелство.

Начинът, по който изрече двете думи, хем криеше обещание, хем — не. Съвсем не я разбираще както по-рано. По-рано щеше да схване какво му вещае такова обещание. Сега сякаш бе спусната бариера. „Радвам се — помисли си той, — щом спуска бариера пред мен, това се отнася за всички мъже. Шест месеца не са много време, ще почакам — тъкмо са достатъчни.

Значи тя може и да не дойде в Хонконг. Как ще ми се отрази това?“

— Моите планове ли, мадам? Те зависят от Тес Струан. — Горнт искаше да разкрие пред Анжелик истинския си план, но беше достатъчно проницателен, за да не намекне за него дори и уклончиво.

— Надявам се, че тя ще приеме действия въз основа на сведенията, които ще ѝ съобщя. Това ще отнеме най-малко месец. Ако Тес пожелае, ще изчакам месец и ще ѝ помогна, тя ще се нуждае от помощ. Всичко зависи от нея. Ако пристигнете с пощенския кораб, там ще си поговорим по-подробно. Ако не, мога ли да ви пиша?

— Да, разбира се. Ще ми бъде приятно. С всяка поща. Обещавам, че ще ви държа в течение за моите намерения. — Анжелик отвори чекмеджето и извади един плик. Беше адресиран до госпожа Тес Струан. И не беше запечатан. — Можете да го прочетете.

— Благодаря ви, госпожо, но не е необходимо.

Анжелик го върна обратно, не го запечата, а само подпъхна капака му отзад.

— Това ще ви спести неприятностите да го отворите на пара, Едуард.

Той се засмя.

— Защо сте толкова сигурна, че ще го направя?

— Аз бих го направила. Изкушението е прекалено силно. Но, моля ви, запечатайте го, преди да й го предадете.

Горнт кимна.

— Веднъж казахте, че сте разбрали защо съпругът ви ме е харесвал: защо ще съм опасен враг и дори още по-опасен приятел. Може би това се отнася и за вас, Анжелик.

— Навярно — отговори тя простишко. — Проправям си път в този нов свят, Едуард. Той гъмжи от трудности и плаващи пясъци. Но ще установите, че на мен може да се разчита, щом веднъж съм дала дума. Не забравяйте, че съм французойка. — Пак леко му се усмихна.

— Прочетете го.

В писмото пишеше:

„Скъпа госпожо Струан, вече ще сте чули ужасната новина за Малкълм — съжалявам, че не мога да ви я съобщя лично, но доктор Хоуг ме посъветва да не пътувам с «Буйният облак», нито с пощенския кораб.

Не мога да ви опиша колко съм объркана. Нека просто ви кажа, че го обичах с цялото си сърце и се опитах да направя най-доброто, на което съм способна, докато той бе жив, а също и че след смъртта му отчаяно се опитвах да го погреба според волята му в морето, както обожавания му дядо. Но ми забраниха. Моля ви, умолявам ви, направете за него това, което аз не успях.

Но успях да се справя със задълженията му. Приносителят на писмото е приятел на сина ви. Той носи сведения от голяма важност — бе обещал да ги разкрие на сина ви в деня, когато Малкълм умря, и бърза да ви ги предаде с «Буйният облак»: средствата, с които да унищожите своите вечни врагове Тайлър и Морган Брок. Господин Горнт ми се закле, че ще ви предостави всичко до най-малките подробности. Умолявам ви да ги превърнете в

живо дело, ако наистина са това, за което ги представя приносителят. Успешното приключване на тази семейна вражда и вашето отървават от страданията, които са ми добре известни, е единственият надгробен надпис, който Малкълм би пожелал.

Анжелик Струан, Йокохама

P.S. Странно е, нали, ние имаме толкова много общи неща — аз също мразя баща си, той също се опита да ме разори, — а сме толкова отчуждени, така ненужно.“

Едуард Горнт замислено запечата плика. Пъхна го в джоба си и вдигна чашата си:

— За вас, вие сте забележителна жена, забележителна.

— Така ли?

— Не молите за нищо, а давате всичко — рече той с искрено възхищение, без да добави: „И не споменавате за трийсетте дни, макар че те се въртяха в главите на двете ви, защото сте жени. Ако носите негово дете, империята на Струанови ще е предимно ваша, независимо дали ще се роди момиче или момче, макар че, ако е момче, ще бъде идеално! И дори ако не сте бременна, и най-безочливият иск към Струанови също ще е оправдан и неопровергим. Но и в двата случая ще се омъжите за мен!“ — Вие сте страхотна жена — каза Едуард спокойно. — Надявам се, че ще mi позволите да vi отвърна сечно приятелство.

Горнт се изправи, галантно ѝ целуна ръка и бързо излезе.

Останала сама, тя кимна доволно, после си наля вино в неговата чаша; имаше други чаши наблизо, но тя избра неговата съвсем съзнателно и отпи с нараснала наслада. После тържествено вдигна чашата към морето: „Бог да те пази, Буйни облако“. — Пак отпи. И се усмихна.

— Филип?

— Да, Сър Уилям?

— Ето, вземи тези. Останалата ни поща готова ли е?

— Да, сър. Направих допълнителни копия от двете разследвания, смъртните актове и т.н. Ще взема вашето „лично и поверително“ до губернатора от сейфа — това е. Най-добре ще е да ги занеса лично на „Облака“.

— Да, разумно е. Има още едно писмо. Дай ми още няколко минути. — Изтощен от писане и потресенията от последните дни, угнетен от факта колко е беззащитна Йокохама, Сър Уилям размисли за миг, увери се, че перото му е чисто, избра най-официалната бланка и записа уверено:

„Уважаема госпожо Струан,
Пращам ви това със специалната поща по «Буйният облак» поради особени причини, както официални, така и лични.

Първо, искам да ви поднеса най-искрените си съболезнования за трагичната загуба на вашия син, когото смятах за свой приятел и колега. Второ, обстоятелствата и фактите около сватбата и смъртта му бяха изложени под клетва в официално разследване, копие от заключенията прилагам в писмото.

Доколкото ми е известно, венчавката на кораба се смята за законна — помолих правителствения консултант за официално становище.

Доколкото ми е известно, госпожа Анжелик Струан няма нищо общо със смъртта на съпруга си и по никакъв начин не носи отговорност за нея — фактът е подкрепен от лекарските показания на доктор Хоуг и доктор Бабкот (и с част от документите по следствието), които несъмнено ще получите лично.

Доколкото ми е известно, вашият син е починал в резултат на раните от непредизвиканото нападение на Токайдо и всъщност е бил убит още тогава. Кралят, или даймио, който е наредил тези нападения, още не е предаден на правосъдието. Уверявам ви, че това ще стане.

Доколкото ми е известно и по мои лични наблюдения, вашият син бе безумно влюбен в госпожица

Ришо и я убеди да се омъжи за него по какъвто и да било начин. Тя отвръща на неговите чувства по изключително достоен за дама начин. Тя е храбра млада жена. Всичко останало са лъжи, разпространявани от негодници.

Най-накрая, доколкото ми е известно, вашият син е искал да бъде погребан в морето, както дядо си. Негов...“

Сър Уилям се подвоуми за момент: все така предпазливо подбираще думите си. Формулира мисълта си и продължи със стегнания си почерк:

„Неговата вдовица горещо умоляваше това да бъде сторено тук, за да изпълни волята му (не сме намерили още нито завещание, нито официално писмо от такъв характер), но вярвам, че той наистина е искал точно това. Отхвърлих молбата на вдовицата му и реших тленните му останки да ви бъдат изпратени в Хонконг.“

Сър Уилям отново обмисли изникващите в съзнанието му изрази и продължи:

„Страстно ви препоръчвам да зачетете волята на сина си. Госпожо, оставам ваш покорен слуга.“

За миг размисли, после отиде до бюфета и си наля бренди, изпиго и отново седна. Прочете писмото внимателно. Два пъти.

Направи няколко поправки и промени и го преписа; подписа се Посланик на Нейно британско величество в Япония. Отново ги препрочете. Остана доволен. Основните промени бяха: след *Тя е храбра млада жена* той задраска всичко *останало са лъжи, разпространявани от негодници*, като се запита: „Какви лъжи?“; на негово място добави: *и аз страстно ви моля за вашата*

благосклонност към нея. След погребан в морето, задраска като дядо си, не знаеше дали е истина това твърдение.

— Много по-добре стана — рече си на глас. — Изтръгнах жилото от него. — „Ето така ми харесва; страстно я моля за благосклонност към Анжелик — помисли си той, макар че какво ще си причинят тези две жени една на друга в крайна сметка, един Господ знае. Преди седмица щях да се обзаложа, че ще мине без двубой, но сега не съм сигурен.“

С благодарност отвори служебния дневник на бюрото си и добави името на Тес Струан към днешния дълъг списък от писма, изпратени с „Буйният облак“. Една регистрация от вторник, 12-и му се наби в очи: „Малкълм Струан се ожени за Анжелик Ришо на борда на «Буйният облак» с мълчаливото съгласие на Кетърър.“

Беше написано на руски, както и целият дневник — навик, втълпен му от майка му, рускинята, — за да крие написаното от чужд поглед, а също и да поддържа езика. Това го подсети. Пръстите му отвориха новия за 1863 година дневник и той постави въпросителна на 11-и януари, добавяйки: „11-и януари. Вече ще сме разбрали дали А. е заченала или не.“ „Дете от Малкълм значително би облекчило живота“ — помисли си той мрачно.

Бе решил да направи всичко, което е по силите му, за Анжелик заради нейното достойно държание вчера, както и на кея днес, заради удоволствието, което тя му бе доставила с танците, смеха и безгрижието си, които бе донесла със себе си в Йокогама, и защото беше французойка. С цялото скрито перчене, с което французойките превъзхождаха всички други жени.

Сър Уилям се усмихна. „Наистина, Анжелик, ти си французойка. А ние сме британци и не сме глупаци — ето защо ние управляем света, а не французите.“

— Филип!

Съоратар и Андре стояха на прозореца. „Буйният облак“ вдигна предните платна, марселите, брамселите и бомбрамселите си и вече с опънати платна и с вятър откъм кърмовата част с пълна скорост пое към океана. Мнозина също наблюдаваха, завиждаха му, зловидеше командват подобен кораб. Мнозина се питаха за товара му, за Анжел, която щеше да отпътува на следващия ден, и какъв щеше да е животът

им тук без нея, а също и за съдбата на писмата на борда. Андре се обади:

— Посланикът Дъо Жороар ще се съгласи ли, Анри?

— Да. Правил съм му много услуги, нашата легация тук с всеки изминал ден постига все повече, а и тайното посещение, за което си се уговорил с Йоши, което аз му обещах, е уредено, нали?

— Увериха ме, че е така — отвърна Андре, гърлото му изведнъж пресъхна. Райко се бе заклела, че може да разчита на това, че тайните военни планове, които ѝ бе предал, вече са в ръцете на предани посредници в Йедо за преговори и възнаграждение. — Първо Йоши трябва да се върне, Анри, тогава ще уточним датата. Обещаха ми, че ще се качи на флагмана. Имам среща довечера и там ще се определи наложението на платеж.

— Промених намерението си за предплата. Най-добре е да... — Съоратар повиши глас, тъй като Андре понечи да възрази — Най-добре ще е да изчакаме. Реших, че е по-добре да изчакаме! — Той седна пред бюрото си и направи знак на Андре да се настани срещу него не ядосано, а с мекота, която не търпеше възражения. — Щом узная със сигурност, че той ще се върне, ще платиш на тези... посредници.

— Но аз им обещах парите за довечера, ти се съгласи.

— Тогава обясни, че не им вярвам — рече Съоратар с неодобрителна усмивка. — Нека ги изпитаме. За какво говорех — Дъо Жороар ще я постави под опеката на държавата и така тя се превръща в част от нашата държавна политика, нали?

Тази вечер Андре ненавиждаше Съоратар, мразеше го, защото бе опасен и неискрен и защото знаеше твърде много, помнеше много и беше безчувствен. Тази сутрин на закуска Съоратар го бе огледал:

— Какво има, Анри?

— Нищо, имаш петно на шията си, не съм го виждал преди и се питах дали... Какси, Андре?

Андре ужасен бе хукнал към огледалото в спалнята. Бе се уплашил, че първият признак на болестта му се е проявил. Откакто се бе захванал с Хиноде, бе станал болезнено чувствителен към най-малкия белег, болка или температура. Повечето вечери тя го разсъбличаše на светло, говореше му колко ѝ е приятно да го гледа, да го докосва, да го масажира и да го гали; пръстите и длани те винаги

бяха толкова чувствени, но тя със сигурност търсеше издайнически белези.

— Все още нищо, още не, слава Богу — бе прошепнал Андре на отражението си, станал вир-вода от облекчение, че лекото ожулване бе само ухапване от комар.

— Андре — заговори Съоратар, — на вечерята днес ще обмислим нещата заедно с нея. Препоръчах веднага да я поставим под опеката на държавата, тя трябва да отседне в посолството и... — Прекъсна го почукване. — Да?

Вервен отвори вратата.

— Съобщение от Варгас, господине. Госпожа Струан съжалява, но не се чувства добре тази вечер.

Съоратар се озъби:

— Щом се чувства достатъчно добре да изпраща ковчег, със сигурност би могла да ни отдели малко време. Благодаря, Вервен. — После се обърна към Андре: — Трябва да се срещнем с нея, преди да потегли.

— Първото нещо утре сутринта ще е да се видя с нея, не се беспокой. Но се говори, че можело да не замине. Хоуг смятал, че от медицинска гледна точка не е желателно да пътува по море и естествено „Небесният“ Скай открито се противопоставя на тръгването й.

Съоратар сви устни.

— Ненавиждам този мъж: недодялан грубиян — отвратителен британец.

Анжелик наблюдаваше отплаването на клипера от покоите на тай-пана на горния етаж. Няколко случайни минувачи я съзряха на прозореца, после забързаха мокри и премръзнали, питайки се какво ще стане с нея. Един от тях бе Тайърър, слязъл на брега, след като бе предал пощата. Анжелик изглеждаше толкова самотна, толкова мрачна в черните си дрехи, никога не бе обличала черно по-рано, само дрехи с цветовете на пролетта. За миг се спря, изкушен да се срещне с нея, да я попита дали може да й помогне с нещо, но се отказа. Имаше още много работа преди срещата си с Фуджико, месечна вноска за Райко за

„минали услуги, неуредени при сключването на договора“; а го чакаше и урокът с Накама, който бяха отложили заради делата със Сър Уилям.

Тайърър изпъшка при мисълта за всичките изрази и думи, които трябваше да преведе, и за новатаnota до Анджо, Сър Уилям умишлено бе накарал Накама да я преведе, не че не му се доверяваше, но искаше да прецени японските реакции на късата, недипломатична англосаксонска тирада. Нещо по-лошо — изоставаше с дневника си и не бе намерил време да напише седничното си писмо до вкъщи. Трябваше да го прати по пощенския кораб на всяка цена.

В последното си писмо майка му му бе съобщила, че баща му е болен:

„... нищо сериозно, скъпи Филип, само кръвохрачене, което доктор Фелд лекува с обичайно кръвопускане и слабителни. Съжалявам, че трябва да ти пиша това, но той е поотслабнал повече този път. Баща ти винаги е мразел лайката и пиявиците. Пфу!

Лекари! Болестта и страданията, изглежда, вървят по петите му.

Братовчедка ти Шарлот легна да ражда преди няколко дни, по-здрава от всякога. Бяхме уредили акушерка, но съпругът ѝ настоя лекар да я изражда и сега тя е с родилна треска и едва ли ще оживее. Бебето момченце също е болно. Тъжна работа — такава хубава, млада жена, още няма осемнайсет.

Ето и новини от Лондон. Новата подземна железница — първата в света — ще бъде открита след четири-пет месеца! Конските трамваи са най-последната мода, а коледните балове обещават да бъдат изключително приятни, въпреки че в някои промишлени градове има бунтове. В Парламента се водят дебати и ще прокарат закон, забраняващ превозни средства без коне да карат с повече от две мили в час, и ще трябва да имат сигналист, който да се движи пред тях и да предупреждава, вървейки пред тях!

Дребната шарка върлува навсякъде, мнозина умряха. Тифът не е толкова опасен тая година. «Таймс» съобщава, че отново бушува холера в Уопинг и край доковете, донесена от търговски кораб от Индия.

Филип, толкова се надявам, че си пазиш гърдите и носиш вълнени дрехи, вълнено бельо и държиш прозорците затворени заради ужасното течение, което носи нощният въздух. На баща ти и на мен ни се ще да се завърнеш в здравомислещата Англия, макар от писмата ти да личи колко се радваш, че напредваш с японския.

Можеш ли в Япония да се възползваш от евтините пощенски услуги като нас, когато ти пишем?

Баща ти казва, че това правителство съсиства страната ни, нашия морал и нашата славна империя. Казах ли ти, че вече в Британия има железопътни линии над единайсет хиляди мили. Само за петнайсет години дилижансите изчезнаха...“

Писмото бе безкрайно; бяха приложени най-различни изрезки, които майка му смятала за интересни, а и те наистина бяха такива. Беше чудесно за Филип, това го държеше във връзка с дома. Но между редовете усети, че болестта на баща му не е от най-леките. Тревогата му се засили. „Доколкото разбирам, с него е свършено“ — помисли си Филип, сериозно загрижен.

Застанал на стъргалото под дъждъ, Тайърър усети пронизваща болка в стомаха си. Неочаквана пот обля челото му, може би това бе дъждът, не знаеше със сигурност, но бе убеден, че е вдигнал температура. „Може би съм прихванал нещо — сифилис или нещо друго! О, Боже мой, може би Бабкот греши и това съвсем не е бремето на белия мъж, а диария или просто ревматизъм. О, Боже мой, макар Андре да се закле в името на всичко свято, а и Райко също, че Фуджико е чиста, тя може би не е!“

— О, за Бога, Филип — бе казал сутринта Бабкот, — не си болен от сифилис, просто си ял или пил нещо развалено. Ето, ето ти малко от тинктурата на доктор Колие. Тя ще те излекува до утре, ако не

оздравееш, ще те погребем прилично, не бой се! За Бога, колко пъти да ти повтарям: пий само преварена вода или чай.

Филип попи челото си, здрачаваше се, а вятърът не стихваше. Със сигурност се чувстваше по-добре от снощи, когато бе имал разстройство. „Нали заради Бабкот или вълшебството на Колие не пропуснах погребението — не погребението, изпращането на Малкълм. Колко ужасно! Горкичкий! Горката Анжелик! Какво ще стане сега?“ — питаше се той объркан; откъсна очи от нея и забърза за Легацията.

Анжелик го бе видяла. Когато клиперът потъна в мрака, тя дръпна завесите и седна зад бюрото. Дневникът й бе отворен. Три писма бяха запечатани и готови за пощенския кораб: до леля й, в което прилагаше полица от банката на Англия за петдесет гвинеи, второто до Колет с паричен ордер за десет гвинеи, Джейми бе уредил да използва част от парите, които Сър Уилям и бе позволил да задържи. Бе помислила да използва една от сметките на Малкълм, които лежаха в бюрото, като й сложи задна дата, използвайки печата от сейфа, но бе сметнала това за неразумно в момента. Парите за леля й бяха просто помощ, а за Колет — за да си купи най-добрите лекарства за раждането си.

„Може да пристигна, а може и да не пристигна там навреме — помисли си Анжелик. — Надявам се да успея.“

Последното писмо трябваше да бъде предадено на ръка. В него пишеше:

„Скъпи мой адмирал Кетърър, зная, че се оженихме единствено благодарение на вашата любезност. Благодаря ви от цялото си сърце и се заклевам, че каквато и сила да има една бедна жена за в бъдеще, аз ще я използвам все едно дали при или без Струанови, за да прекратя търговията с опиум, а също и толкова подлите продажби на оръжие на местните, както моят съпруг се бе заклел да стори.

Отново с цялата си признателност, Анжелик Струан“

Доставяше ѝ огромно удоволствие да се подписва Анжелик Струан. Двете имена вървяха много добре заедно. Беше забавно да упражнява подписа си, извивката на „С“ някак си ѝ помагаше да мисли.

„Откъде, за Бога, ми идват всичките тези прекрасни хрумвания, моят план за Едуард? Отлично ще е, ако направи каквото искам. Това ще убеди Тес, че не съм ѝ враг. Но нейният син си е неин син и на нейно място аз не бих простила. Не бих могла.

Пътят напред гъмжи от бедствия, толкова е лесно да сбъркам. Андре все още ми е вярно куче, очакващо да му бъде сложен намордникът или да бъде унищено. Но има и верен път, по който да поема — фалшивият ковчег е на път. Малкълм е подгответ и очаква утрешния ден. Все още мога да ида в Хонконг с пощенския кораб, стига да поискам. Сигурна съм, че Едуард мечтае да се ожени за мен, а той най-добре знае, че богата съпруга е по-добре, отколкото бедна. Имаме непопълнените сметки на Малкълм и печата му, за който никой не знае — и двайсет и осем дни, докато ми дойде. Пресвета Майко, да благодаря на милостивия Бог — моля се за дете от него.

Ох, Малкълм, Малкълм, колко хубаво щяхме да живеем с теб. Щях да изглеждам чудесно като бременна, кълна се.“

Анжелик с усилие се отърси от меланхолията си и дръпна звънеца на бюрото. Вратата се отвори без учтиво почукване, без никакво почукване.

— Госп’жица?

— Тай-тай, А Со! — озъби се тя; бе очаквала това.

— Госп’жица тай-тай?

— Изпрати Чен тук, бърже-бърже.

— Ти яде тук, долу, госп’жица? О, госп’жица тай-тай?

Анжелик въздъхна заради увъртанията на А Со, която все измисляше как да избегне обръщението тай-тай.

— Слушай ти, магарешко лайно — рече ѝ тя мило, — аз съм по-силна от теб, скоро аз ще ти плащам и тогава голям зор ще видиш — и се зарадва, като видя как тъмните очи върху плоското лице се разяриха. Както ѝ бе обяснил Малкълм, ако говориш не на пиджин, а на правилен английски на А Со, който прислужницата не можеше да разбере, я унижаваш. „Колко им е изкривено мисленето на тия китайци“ — рече си Анжелик. — Чен, бърже-бърже!

А Со се затътри намръщена. Когато Чен влезе, Анжелик му каза, че в Британското посолство трябва да бъде отнесено едно писмо. Той кимна, без нищо да каже.

— Чен, А Ток болна или не, хей?

— А Ток болна. А Ток отишла Хонконг. — Чен махна с ръка към морето. — Край господар.

— Ох! — Анжелик изпита огромно облекчение и съжали, че не се е сетила за това най-напред. Няколко пъти я бе виждала да се спотайва в сенките, черните ѝ очи бяха пълни с омраза, слюнка се точеше от крайчето на устата ѝ. Анжелик му подаде писмото до Кетърър. — Иди Голяма къща, сега.

Чен погледна името на плика, престори се, че може да чете варварския език.

— Яде на също място, хей?

— Тай-тай яде на също място, хей! Тай-тай!

Чен премигна. Устата му се усмихна.

— Тай-тай яде на също място, хей? Тай-тай госп'жица?

— Ти също си магарешко лайно. Навярно ще те уволня — но няма да е любезно от моя страна. Ще помисля за теб по-късно. — Тя се усмихна. — Яде долу. Каква храна има?

— Какво иска тай-тай госп'жица, госп'жица тай-тай?

Това я разсмя и тя се почувства по-добре.

— Дали госп'жица тай-тай или тай-тай госп'жица — все е добре. Каква храна? Вашата храна, китайската храна — каза тя внезапно, без да знае защо. — Изцяло същата, а, Чен, китайска храна, храната на прислужника номер едно. Най-добрата, хей!

Чен я зяпна. Това бе нещо необикновено. В миналото тя само кълвваше от гозбите, които господарят обичаше, за да му достави удоволствие, а ядеше европейска храна, месо и картофи, сладкиши и хляб, които той и всички китайци смятаха годни само за животните.

— Храна на господар, хей? — попита той колебливо.

— Храна на тай-пан за тай-тай на господар! — Заповеднически, подражавайки на Малкълм, тя му махна да излезе и се обърна.

Чен, обезпокоен, продължи да ломоти:

— Същата на тай-пан, има, да, госп'жица тай-тай.

„Трябва да добия вкус към китайската храна и познания за нея — помисли си тя и се вкопчи в новото си хрумване. — В случай че

оставам тук за известно време. Джейми каза, че понякога харесвал китайските гозби, Филип ги обожава, а Едуард непрекъснато яде китайска храна...

О, Едуард, многоликият Едуард с многото му възможности. Не съм сигурна в него. Ако...

Ако ми се роди син, ще съм много щастлива, че ще имам част от Малкълм завинаги. Ще се върна в Париж; тогава ще имам много пари, много. Тес Струан ще се радва, ако си ида, и нашият син ще бъде възпитан отчасти като французин, отчасти като британец и ще бъде достоен за баща си. Ако е дъщеря, пак ще си тръгна, с по-малко, но все пак достатъчно. Докато срещна достоен мъж с подобаващо положение.

Ако нямам късмет и не се роди дете, тогава ще помисля за Едуард, докато преговарям с онази жена за моята вдовишка лепта. Всички предложения на «Небесния» Скай са били погрешни.

Греши в това колко отмъстителна и безмилостна е тази жена.“

---

[1] В името на отца... (лат.) — Б.пр. ↑

49.

Събота, 15 декември

На следващия ден морето бе все така мръсно пепеляво, небето също, но бурята бе позатихнала. Дъждът бе спрял. Анжелик, Скай и Хоуг чакаха в каютата на катера, все още закотвен на Струановия пристан, и отдавна вече закъсняваха за Канагава. Отвъд залива се разбиваха огромни вълни. Мрачното им настроение, подхранвано от мразовития, влажен вятър, превръщаše очакването в мъчение. Джейми и преподобният Туийт закъсняваха вече половин час.

— Ще ми се да бяха побързали — рече Анжелик. — В решителния ѝ тон се прокрадна беспокойство. — Какво ли ги задържа?

— Няма да ходим далеч, така че нищо страшно. — На Скай му се повдигаше от лекото люшкане на катера. Мъжете бяха облечени с дебели пуловери и топли палта, носеха цилиндри. Анжелик си бе сложила зелените дрехи за езда, бе обула ботуши, сметнала ги за най-подходящи за морско пътешествие.

Над каютата бе разположена малката кабина на щурвала. Боцманът Тинкър се бе подпрял на перваза на един от отворените прозорци и димеше с лулата си. Бе прекалено опитен моряк, за да задава въпроси. Джейми Макфей просто му бе наредил:

— Докарай катера на кея рано сутринта с пълен товар въглища. Ще бъдеш само ти и вземи някой надежден огنجар. — Това му бе достатъчно. Останалото скоро щеше да излезе наяве. Например защо разумни хора ще излизат в открито море в ден, когато разумните мореплаватели си седят на брега.

— Вижте, идва! — извика Скай и изруга, без да се усети.

Джейми бързаше към тях по Хай стрийт. Минувачите го поздравяваха начумерено и продължаваха по работата си. Макфей скочи на борда и затвори вратата на каютата.

— Туийт промени решението си — съобщи им той запъхтяно.

— Защо, Господ да го убие — нали се бе съгласил? — възмути се Скай. Те с Джейми бяха съчинили историята за някакъв починал в

Канагава рибар-християнин, който бил помолил да бъде погребан в морето, и можел ли преподобният да извърши богослужението, а после щял да си получи своето — обещание за безпокойството.

— Отказва в такова време — рече Джейми, запъхтян от бързане и от безсилие. — Опитах се да го убедя по всевъзможни начини, а той простишко ми каза: „Щом е мъртъв, все му е едно дали ще го погребем утре или вдругиден. Временцето никакво го няма, току-виж, сме се върнали чак по нощите. Бях забравил за разпивката довечера при Лънкчърч. Утре след службата, а най-добре в понеделник.“ Гадно копеле! — Джейми отново си пое дъх.

На Анжелик чак й прилоша от разочарование.

— Отец Лео, ще ида да го помоля, той ще се съгласи.

— Вече няма време, Анжелик, пък и Малкълм не беше католик — няма да е редно.

— Мамицата му на Туйт — разяри се Хоуг. — Май ще тряба да го отложим. Морето хич го няма, навярно Туйт е прав. Да опитаме утре?

Всички впиха очи в Анжелик. Тогава се намеси Джейми:

— На Туйт не може да се разчита, току-виж, го отложил за понеделник. И в двата случая остава проблемът с пощенския кораб — той ще отплата преди обяд.

— Бе помолил шкипера на пощенския кораб да поизчака, но без друго корабът вече бе изостанал от разписанието си заради тях и капитанът не можеше да направи нищо повече.

— Непременно трябва да се качим на борда му, в това няма съмнение. Анжелик на всяка цена е длъжна да присъства на погребението в Хонконг — заяви Хоуг.

— Аз съм против — възрази Хевънли. — Но ако тя тръгне, ще замина и аз.

— Отец Лео — настояваше Анжелик. — Ще го помоля.

— Не е редно — обади се Джейми. — Виж какво, Анжелик, има решение. За морско погребение не се изисква свещеник. Капитанът на кораба е в правото си да го извърши точно както Марлоу ви оже...

Французойката отново се обнадежди:

— Ще помолим Джон! Бързо, нека...

— Изключено! Вече проверих — Марлоу е на флагмана и е зает с Кетърър. — Джейми продължи забързано: — Анжелик, аз съм

капитанът на този плавателен съд, имам морско разрешително, макар и отдавнашно. Присъствал съм на достатъчно морски погребения и зная какво се прави. Досега не ми се е налагало самият аз да го извършвам, но това няма значение. Имаме свидетели. Ако искаш, аз ще отслужа опелото... то ще се зачита. — Видя, че тя се обърка, и погледна Скай: — Хевънли, нали е законно? За Бога, така ли е?

— Да, така е. — Скай се изнерви още повече, тъй като по-силна вълна бълсна катера. На Хоуг също му се повдигна.

Джейми отново си пое дълбоко дъх:

— Анжелик, цялото това начинание, цялото това погребение е, меко казано, налудничаво. С нищо няма да навредим на Малкълм. Донесох Библията и Военноморския устав. Затова закъснях. Какво ще кажеш?

Вместо отговор тя го прегърна. Сълзи овлажниха страните ѝ.

— Нека започваме. Моля те, Джейми, побързай.

Джейми Макфей я задържа в ръцете си и тази близост му достави удоволствие.

— Ами боцманът и огнярят? — запита Скай.

— Вече ти казах, че аз ще се оправям с тях — озъби му се Джейми. Нежно се освободи от ръцете на Анжелик и отвори вратата. — Боцман — провикна се той, — вдигай котва! Напред към Канагава.

— Слушам, сър. — Доволен, че все пак са взели някакво решение, Тинкър насочи плавателния съд в морето и зави на север към другия край на залива. Вълните люлееха катера и го подхвърляха. Но не много опасно. Вятърът все още бе умерен, а небето не даваше признания за влошаване. Тинкър си затананика моряшка песничка и се почувства по-добре. Скоро Джейми се качи при него.

— Насочи се към пристана на Легацията. Оттам ще вземем един ковчег... — Макфей забеляза, че боцманът стисна лулата със зъби. — Ковчег. След това ще навлезем на една левга в дълбоки води и ще го погребем. Ще извършим опело, а ти и огнярят ще участвате в него. — Джейми го погледна в очите: — Някакви въпроси?

— От мен ли, сър? Не, сър.

Джейми кимна късо и отново се спусна долу. Всички мълчаха, наблюдаваха крайбрежието и мержелеещата се в далечината Канагава. В кабината на щурвала боцманът взе рупора, окачен до руля, и ревна към огняря в машинното:

— Изтегли лота, Пърси!

Складовият навес се намираше съвсем близо до пристана, както им бе казал Хоуг. Ковчегът лежеше на дървена пейка. Скай, Хоуг, боцманът и огнярят го поеха от четирите страни и го повдигнаха с лекота. След като излязоха, Джейми затвори вратата и ги последва. Бе решил, че е най-добре Анжелик да остане в каютата. Неколцина рибари и селяни минаха край тях, поклониха се и побързаха да отминат, за да са колкото се може по-далеч от гай-джин.

Оказа се доста по-трудно да качат ковчега на борда. Палубата се издигаше и спускаше, бе хълъзгава от солената вода и опасна.

— Почакайте тук — задъхано рече огнярят, — аз ще се кача горе.

Беше нисичък, с опърпано кепе, с яки рамене и мускулести ръце. Щом се озова на палубата, се разкрачи широко и награби ковчега до половината, почти сам го вдигна на борда и напъха част от него в каютата. От пренапрягане неволно се изпърдя шумно.

— Шъ мъ извините — рече той дрезгаво и придърпа сандъка още по-навътре за по-сигурно. Единият край на ковчега се намираше в каютата, а другият се издаваше чак до края на кърмата.

— Ще го завържем там — нареди Джейми.

— Слушам, сър.

— Добър ден, доктор Хоуг — чу се строг глас. Всички стреснато се озърнаха. Сержант Тауъри заедно с един войник ги наблюдаваше злобно.

— О! Добър... здравей, сержант — отвърна Хоуг сподавено.

До един стояха като заковани. Тауъри се приближи и огледа ковчега.

— Я да видим какво става тук. Ще откарате нехранимайкото, простете госпожо, в Йокохама, а?

— Ние... той помоли да го погребем в морето, сержант — отвърна Хоуг. — Господин Макфей бе така любезен да ми заеме катора си и ето ни на.

— В морето, а? — Сержант Тауъри ги изгледа един по един, сякаш искаше да запечата лицата им в паметта си. — Похвално, бих рекъл. — Помълча, а останалите го чакаха като примрели. После попита: — В морето, а? Тогава не губете време, инак и вие ще нахраните рибите. Госпожо — Тауъри любезно ѝ отаде чест и си тръгна, последван от войника.

Още известно време всички стояха като вкаменени.

— Божичко — простена Хоуг.

— Как схващаш това? — запита Джейми.

— Неприятност, сър. — Разтреперан, боцманът отпи голяма гълтка ром от манерката си, подаде я на Джейми, който стори същото. Хоуг поклати отрицателно глава. И Анжелик отказа. Огнярят пи последен. Погнусен, Тинкър го видя, че изложи почти всичко и се оригна.

— Шъ мъ извините.

На Джейми му се свиваше сърцето.

— Тоя нехранимайко изскочи като изневиделица, сякаш ни е очаквал. Видяхте ли кога се приближи? — Всички поклатиха отрицателно глави. — Най-добре да вървим.

Докато те привързваха ковчега, боцманът изведе катера в открито море. Той се плъзгаше с лекота по вълните, леки струи достигаха борда, колкото да пречат на хората на палубата. Долу в каютата бе шумно, но уютно, въздухът бе чист и добре проветрен, а миризмата на пушек от машинното не достигаше дотам. В далечината на изток, където започваха дълбоките води, небето изглеждаше злокобно. Никаква суша оттук до Америка.

— Да побързаме, сър — тихо каза Тинкър на Джейми в кабината на щурвала. — Разполагаме само с един-два часа, преди да се стъмни.

— Предчувствие ли имаш, боцман?

— Най-добре да побързаме, сър.

Джейми отново погледна на изток. Небето му се стори още по-смрачено.

— Прав си. Дръж курса. — Макфей понечи да си тръгне.

— Сър, тоя сержант ще си развърже езика, нали?

— Да.

— А ние ще извършим погребение, нали?

— Да.

— Какво толкова се церемоните с тоя — Тинкър посочи ковчега с мазолестия си пръст, — че си вземате такава беля на главата?

— Погребваме тай-пана Малкълм Струан.

Възрастният човек се разсмя:

— Но той е на „Буйният облак“, и двамата го знаем.

— Да, и двамата го знаем. Това е... ами, символично, мимо погребение, наужким, за да се съгласим с волята му и с волята на неговата вдовица да бъде погребан в морето. Тя смята, че в Хонконг няма да уважат желанието му. — Джейми съзнаваше какъв риск поема, но нямаше друг изход. В известен смисъл такава бе и истината.

— Наужким ли, сър?

— Да. Това е то. Няма нищо скрито-покрито и няма защо да се боиш.

Тинкър кимна, но не бе убеден и си помисли: „Вътре има тяло, сигурен съм, щом тежи толкова. Все едно, нищо не си чул. Не задавай на важните клечки въпроси, щом отговорите не ти харесват. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Да се надяваме, че времето ще е благосклонно, че като гледам какво се задава...“

— Благодаря, сър.

Джейми хвърли поглед към залива, останал далеч зад тях.

— Просто ще се отдалечим от сушата, боцман. Отправи последен поглед към показателите на компаса и се върна в каютата.

— Още малко остава.

Анжелик се приведе към него:

— Какво ще направи този войник?

— Ще докладва за нас, длъжен е. Няма значение.

— Не могат нищо да ни сторят, нали, господин Скай?

— Няма начин да предскажа какво ще направи или няма да направи Сър Уилям. — Стомахът на Скай болезнено реагираше на вълнението.

Джейми бръкна в един от сандъците и извади огромен британски флаг, който бе скрил там, а също и Струанови с лъва и дракона. С помощта на Хоуг ги привърза към ковчега. Катерът рязко се издигаше и спускаше и им се наложи да се държат здраво. Анжелик седеше до отворената врата. Отвън нахлуваше влажен и студен морски въздух. Усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи, спусна тъмното си було и се престори, че гледа назад към сушата.

— Още малко остава — повтори Джейми.

Крайбрежието вече приличаше на тънка нишка на хоризонта, но все още бе светло. Морето ставаше все по-бурно, вятърът се усилваше, по вълните се издигаха бели гребени, но засега всичко бе в рамките на нормалното. Не валеше. Джейми се провикна:

— Боцман, бавно напред, за да започнем.

— На празен ход сме, сър!

Моторът замлъкна и настаналата тишина умиротвори душите им, изпитаха огромно облекчение след стържещия звук и схванаха колко далеч от брега се намират. На Хоуг и на Скай все по-силно им се повдигаше. Остана само воят на вятъра, плискането на вълните и успокояващото цъкане на мотора, което по-скоро се усещаше през палубата, отколкото се чуваше. Вятърът се бе усилил, нахлуваше откъм океана, от изток — по-силен отпреди. Джейми пое дълбоко дъх.

— Да започваме.

— Да. Какво ще правим? — запита Анжелик.

— Да излезем на палубата, ето тук на кърмата, но се дръжте здраво. Боцман, ти и огнярят застанете зад нас.

— По-добре да остана на руля, ако разрешите, сър — ревна Тинкър през рупора. — Пърси, на кърмата.

Бе захладняло. Строиха се, както можаха, като се държаха здраво. Джейми се изправи с лице към тях.

— Свалете си шапките — заповяда той.

Скай, Хоуг, огнярят и боцманът Тинкър се подчиниха. Джейми отвори Военноморския устав на отбелязаното приложение.

Четеше и импровизираше:

— Събрали сме се тук пред лицето на Бога, за да предадем тленните останки на нашия приятел Малкълм Струан, съпруг на Анжелик Струан, тай-пан на Търговската къща, на морските дълбини, като с това зачитаме неговата и нейната воля да бъде погребан в морето, изпълнявайки приятелския си дълг...

Като чу името, огнярят се окори и се озърна към боцмана, който тръсна глава, предупреждавайки го да пази тишина. Огнярят ненавиждаше погребенията и мърморейки, се загърна още по-плътно под мразовития вятър с единствената мечта отново да се озове в топлото машинно отделение. Вятърът се усили. Всичкиоловиха промяната. Джейми се подвоуми, но продължи:

— Сега да прочетем молитвата „Отче наш...“.

Всеки посвоему започна да се моли, но в съзнанието им над всичко останало господстваше усиливащото се люлеене на палубата. Щом приключиха с молитвата, Джейми хвърли поглед към книгата. Не че имаше нужда от това, тъй като бе изчел цялата служба в кабината на

щурвала, преди да дойде тук. Просто му трябаше време да успокои сърцебиенето си и да откъсне мислите си от морското вълнение. Докато останалите бяха произнасяли думите със затворени очи, той бе наблюдавал внимателно. Заедно с боцмана бе забелязал наближаващия откъм кърмата шквал. Вълните под нозете им бушуваха застрашително.

— Като капитан на Струановия катер „Облачето“ — произнесе Джейми малко по-високо, за да надвика вятъра — е мой дълг и предимство да поверя духа на този човек под закрилата на всемогъщия Бог, да помоля всемогъщия Бог да опрости греховете му, макар ние да не знаем да е имал такива, да го предадем на морските дълбини, откъдето... откъдето дойдохме тук от родната ни Англия през океаните. Той беше добър и доблестен мъж. Малкълм Струан беше добър и доблестен човек и ние скърбим за него, скърбим за него сега и ще скърбим за в бъдеще... — Джейми хвърли поглед към Анжелик, която се бе вкопчила в планшира с две ръце така, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Нов порив на вятъра притисна булото към лицето ѝ. — Искате ли да кажете нещо, госпожо?

Тя поклати отрицателно глава, по страните ѝ мълчаливо се стичаха сълзи. Катерът леко бе потънал по-надолу във водата заради тяхната тежест и тази на ковчега, поради което струя заля палубата откъм щирборда.

Макфей мрачно махна на огняря и на Скай. Те пристъпиха тромаво и несигурно, развързаха въжетата, които придържаха ковчега към пейката, и го освободиха. Запъхтяно го избутаха напред през щирборда и той увисна над морето. Джейми им помогаше с една ръка. А когато ковчегът се олюя на ръба, Макфей изрече високо, обхванат от дълбока скръб:

— От прах си и на прах ще станеш, морето и небето ще си върнат своето, а бурните ветрове ще си поверяват един на друг, че този доблестен младеж ще се яви пред Създателя много скоро, много скоро...

Заедно с другите двама Джейми за последен път бутна ковчега, той се наклони и потъна в океана.

Загубил част от тежестта си, катерът също се наклони на една страна, а нов порив на вятъра поде незащитения корпус и го наклони още повече. Планширът на бакборда падна в морето. Всички се

вкопчиха в ръчките, с изключение на боцмана и огняря, които устояха на вълнението. Анжелик, изтощена от плач, се изпусна и се подхлъзна. За малко да падне зад борда, но Джейми се стрелна и я улови, неистово я повлече назад, като се задържаше с едната си ръка. Вятърът изтръгна шапката и булото ѝ и ги завъртя във въздуха. Огнярят на яките си нозе се плъзна към нея, повдигна я и изпълзя обратно на сигурно място и се хвърли след нея в каютата.

Температурата падаше. Заваля. Шквалът ги застигна. Джейми изкрештя:

— Боцман, към вкъщи!

— Най-добре да останете долу, сър! — извика му Тинкър в отговор, вече решил как и какво да направи. Изчака, докато огнярят с яростни псуви огненка през люка на машинното и го затвори след себе си, а Джейми, Хоуг и Скай се приберат в кабината. Дъждът заплюща още по-силно. Морето се разбесня.

Тинкър подаде сигнал „Бавен напред“, завъртя щурвала наляво по посока на вятъра. Катерът заби нос в голяма остро върха вълна. Храбро я преодоля и продължи да завива, а водата се стичаше по палубата и се бълскаше в прозорците на каютата и кабината на щурвала.

— Я по-полека — процеди Тинкър през здраво стиснатата в зъбите му лула, — ние сме приятели, за Бога, и само ти предадохме внука на Зеленоокия дявол.

Обръщането излезе неблагоприятно. Вълните, подгонени от вятъра, наклониха плавателния съд на една страна, той се опита да се изправи, но те не го оставиха мата в каютата се държаха здраво, за каквото намерят. Незакрепените вещи изпопадаха. Анжелик отново изгуби равновесие, но Хоуг и Скай я задържаха, за момент забравили за всичко друго, освен бурята. Лицето на Хоуг бе придобило пепеляв оттенък. Толкова му бе зле, че със стенание се строполи на една пейка.

— От завоя е — надвика Джейми бученето и вятъра. Корабчето се извъртя и Анжелик изплашена зарови лице в рамото на Джейми. — Ей сега ще се отдалечим. — Имаше пълна вяра на боцмана и на корабчето, стига двигателят да не спре. — Не бой се!

Боцманът Тинкър си бе помислил същото и бе решил да подкара към брега по посока на вятъра. Ако се наложи, разполагаше с достатъчно време да се отклони отново срещу вятъра, да пусне котвата

за буря — ведро, завързано с въже, което стабилно го удържаше срещу вятъра, и да устои на шквала.

— Ако това корито издържи, никога повече няма да му се прииска да плава пак — рече Тинкър, като едва удържаше руля под натиска на вълните.

Катерът обрна и пое правилния курс. Но сът му се заби в следващата вълна, той се наклони страховито, издигна се на гребена ѝ и се тръшна в браздата между двете вълни. Всички на борда потръпнаха. Това се повтори отново: надолу, надолу, надолу, а после нагоре, нагоре, нагоре, все по-високо, последва грохот и разпенената вода се разби в прозорците и заля палубата. Анжелик издаде тих стон. Джейми я прегърна с една ръка, с другата се бе вкопчил здраво, за да пази равновесие. Дъждът плющеше по прозорците и вратата. В единия ъгъл Скай лежеше и повръщаше. Хоуг се бе проснал и изглеждаше също толкова безпомощен.

Горе в кабината на щурвала боцманът се люлееше наляво-надясно и с лекота устояваше на клатушкането. Напълно владееше управлението на катера. Дъждът и струите обливаха прозорците, но видимостта му бе добра. Не оставяше вълните да обърнат корабчето с кърмата напред, движеше се странично, с което омекотяваше подхвърлянето. За пътниците навярно бе ужасно, но „пък са на сигурно място, нали?“. Лицето му грайнава в усмивка, възхищаваше се сам на себе си, бе надвил прекалено много бури и щеше да има достатъчно време да се уплаши чак когато гаврътне три-четири чаши горещ пунш на брега пред огъня в камината след един-два часа. Отново щастливо затананика безгрижната си морска песничка.

В същия миг сърцето му замря.

Всемогъщи Боже! — ужаси се Тинкър. Ковчегът плаваше успоредно на десния борд, все още на повърхността, гムурваше се и се издигаше заедно с тях, а двата флага все още си стояха на мястото. Джейми също го забеляза от каютата и разбра, че ако някоя голяма вълна промени посоката си, ковчегът лесно ще се качи отново на борда или, което бе още по-лошо, ще послужи като таран за крехката надстройка. А най-лошото бе, че можеше да пробие дупка в незащитения корпус.

Колкото повече Тинкър се опитваше да го избегне, толкова повече се приближаваше ковчегът. Веднъж се бълсна в тях, извъртя се,

но продължи да се движи успоредно. Джейми се изруга, задето не е прояви предпазливост и не му е прикачил верига от котва. Въздухът или дървото го удържаха над водата.

На Джейми му бе трудно да го наблюдава и да придържа Анжелик. Но се радваше, че тя дълбоко бе заровила лице в балтона му. Отново проточи шия и го съзря около кърмовата част, проснат в цялата му дължина във водата. Заприлича му на някаква вампирска дявол шина, породена от болно съзнание. Вятърът или някакво течение го извъртя успоредно на вълните, той се замята, но отново се върна в предишното си положение и издържа така три-четири вълни, а петата го преобърна и за радост на Джейми той потъна. Макфей най-сетне си пое дъх, сметнал, че това е завинаги. Но го видя как изплува на повърхността, една нова, силна вълна го обгърна, повдигна го и го запрати право към тях. Джейми неволно приведе глава. Не се качи на борда, само се бълсна отстрани в корпуса с такъв трясък, че човек би помислил, че са налетели на риф.

Хоуг за секунда се надигна. Главата му се въртеше по-силно и от корабчето, така че не видя нищо, и отново със стенание се просна в собствената си бълвоч. Анжелик също вдигна поглед, но Джейми я притисна към себе си и я погали по косата, за да я успокои.

— Просто някакви останки от потънал кораб, нищо особено...

Той не откъсваше очи от ковчега, който плуваше на няколко ярда успоредно с тях, подобен на торпедо. И двете знамена си оставаха непокътнати. Макфей потръпна, тъй като се зададе разпенена вълна; тя го обгърна, а щом отмина, ковчегът бе изчезнал.

Останал без дъх, Джейми чакаше и не откъсваше поглед от морето. Нищо. Почака още малко. Пак нищо. Шквалът поотслабна и вече не виеше край каютата. Вълните все още бяха високи и силни, но Тинкър превъзходно си вършеше работата и с цялата опитност на стар морски вълк се справяше с положението. От време на време валът на витлото излизаше над водата и издаваше пронизителен звук.

— Хайде — прошепна Джейми, — дръж се!

Изведнъж събра очи. Ковчегът плуваше на около петдесетина ярда около кърмовата част, устремен направо към тях. Следващо ги неотльчно, повдигаше се и се спускаше като привързан към катера с невидимо въже. Опасно и смъртоносно. Джейми преброи шест вълни. Нямаше промяна.

Седмата бе по-голяма от предишните. Тя погони ковчега, превърна го в снаряд и го запрати върху корабчето. Макфей затаи дъх.

Тинкър навярно също го бе забелязал, защото в последния момент катерът изви рязко, щирбордът леко се наклони, вълната зале планшира. Опасният като снаряд ковчег се издигна заедно с нея над носа и се заплете във въжетата на бушприта. Увисна така, наполовина надвесен над водата.

Боцманът с всичка сила удържаше руля срещу вятъра, но вълните и вихърът се бяха вкопчили в ковчега и разклащаха цялото корабче. Тинкър осъзна, че след минути ще бъдат потопени. Не можеше да стори нищо. Корабният предавател издаде пронизителен звук. Боцманът с усилие се присегна да отговори:

— Да, Пърси...

Но огнярят го зале с порой от псувни и „какво, по дяволите, бил правел там горе“, така че той го запрати на мястото му и удвои усилията си да се справи с руля, тъй като косът бе изправен пред неизбежна заплаха от разрушение.

Видя, че вратата на каютата се отвори, Джейми си пробиваше път по палубата. Здраво се вкопчваше във всичко срещнато и пипнешком си проправяше път напред. Боцманът тутакси подаде глава от най-близкия прозорец, посочи и ревна:

— Вземи брадвата, вземи брадвата...

Джейми го чу като насын и я видя закачена на покрива на каютата. Палубата се издигаше и се разтърсваше, душата на корабчето съзнаваше, че това е предсмъртният й гърч. Единият му крак се пързулна, но Джейми се бълсна в планшира; видя, че с една ръка държи брадвата и че засега е жив и здрав. Вода зале носа и той се озова под струите. Отново издържа, но след като тя отмина, усети, че му се гади. Не се сдържа и повърна. Лежеше в отворите за оттиchanе на водата, премръзнал и изплашен, бе вкопчил пръсти в пролуките. Зале го още една вълна. Когато отново си погони дъх, се изкашля и изплю солената вода от устата и ноздрите си. Потресението го подтикна към действие.

Пред него краят на ковчега се бе заплел здраво в кълбото от корабни въжета и изкривени подпори. Мяташе се насам-натам от прииждащите вълни. Джейми хвърли поглед към боцмана, примижа заради вятъра и дъжда и видя, че Тинкър му прави знак да сече:

— ... внимавай, за Бога!

„С никаква брадва няма да го срежа“ — помисли си безпомощно той. Вкопчи се в никаква подпора, тъй като една вълна се прехвърли през борда отгоре му, запрати го към ковчега, после отново го засмука обратно към планшира, полузадушен и почти удавен. Щом водата се отдръпна, Джейми с изумление установи, че все още се намира на борда. „Не губи време! Следващата или по-следващата ще те отнесе и удави.“

Ето защо отиде при ковчега. Изпитваше ненавист към този сандък, не можеше да си прости, че е допуснал да го въвлекат в подобна глупост, че излага на риск живота на Анжелик и на останалите за едното нищо, но най-вече ненавиждаше сам себе си заради собствения си страх. Нова вълна го връхлетя, но той издържа и с две ръце започна да сече с всичка сила. Следващата го тласна към ковчега, той се подхълзna и сграби покрива на каютата. Задъхан, започна да сече отново, този път самия ковчег.

Острието съсече едно от корабните въжета, но телените, оплетени в кълбо, останаха непокътнати. Капакът или дъното — вече му бе все едно кое — се разцепи. Но ковчегът все още висеше там. Дори всичките му сили не стигаха, за да го помръднат. Буташе го, риташе го и го ругаеше. По-голямата му част висеше зад борда във водата и ги влечеше към дъното.

Удряше, удряше и удряше с острието на брадвата като с ковашки чук, та дано го направи на парчета, беснееше и го ругаеше. Дървото се разцепи, но устоя. С един небивал удар Джейми разби стените на ковчега, но се подхълзna и се просна на палубата. Брадвата се изпълзna от ръцете му и падна зад борда. Нов порой го джасна към ковчега и отново го отдръпна. Разпенената вода се изтече и Макфей с усилие отвори очи. Никаква промяна. Още си беше на мястото. Джейми пипнешком запълзя към него, но силите му се бяха стопили и едва му стигаха да се държи здраво.

В този миг видя как едно протрито корабно въже се скъса. Цялото оплетено кълбо изскърца, размърда се и се поразплете. Още малко и ковчегът се свлече надолу. При удара с водата се разцепи на трески. За момент се задържа на повърхността, а после потъна сред пяна и мехури. На повърхността изплува къс от знамето на Струанови.

Следващата островърха вълна връхлетя борда, събори Джейми, бълснаго в бушприта и отново го изтегли на палубата.

Джейми се бе озовал запъхтян на кърмата, изненадан, че все още е жив. Със сетни сили се довлече до вратата и се строполи в каютата.

Скай все още повръщащ в своя ъгъл почти в безсъзнание. Хоуг лежеше по корем, изпаднал в несвист. Анжелик се бе свила на пейката, където я бе оставил, и тихичко стенеше и хлипаше със стиснати очи. Разтреперан, Макфей се тръшна до нея. Дишаше тежко и съзнаваше единствено, че все още е жив и те все още са в безопасност.

След малко погледът му се проясни. Съзря земя на около миля пред тях и забеляза, че и дъждът, и морето са поутихнали. Вече само от време на време някоя вълна заливаше палубата. В един сандък под пейката намери одеяла и загърна себе си и Анжелик.

— Много ми е студено, Джейми, къде беше? — изхлипа тя като уплашено дете. — Толкова ми е студено, толкова ми е самотно и се чувствам ужасно, но се радвам, че го направихме, толкова се радвам, Джейми, така ми е студено...

Щом се озоваха край пристана на Струанови, на небето се появиха няколко мъгляви звезди. Все още бе рано, едва се свечеряваше. Небето се бе изчистило и обещаваше хубаво време за утре. Търговските кораби и флотът спокойно стояха на котва със запалени по мачтите светлини. Само около пощенския кораб кипеше усилен труд под светлината на множество петролни лампи, подобни на ято светулки.

Огнярят чевръсто скочи на кея й привърза корабчето. После помогна на останалите — първо на Анжелик, а след това на Скай и Хоуг. Джейми с лекота се изкачи по стълбите, все още увит в одеялото си, премръзнал, но без опасност за настинка. Скай и лекарят изглеждаха пепелявосиви, беше им зле, краката им бяха омекнали. Анжелик се чувстваше много по-добре, главоболието й бе минало. Морската болест я бе пощадила. За пореден път си бе изплакала очите. Прекара последния половин час на палубата, далеч от вонящия въздух долу, и заедно с Джейми бе отишла на кърмата. Там се изправи с лице срещу приятния солен вятър и съзнанието й се проясни.

Зад нея Хоуг се изхрачи и изплю във водата.

— Извинете — прошепна лекарят и усети непреодолима нужда от питие. Забеляза безпорядъка на носа, изпотрошените греди,

счупения преден люк. Бушпритът бе изчезнал, фаловете ги нямаше, а също и по-голяма част от планшира.

— Какво, по дяволите, се е случило?

— Вълните донесоха на борда някакви плаващи останки, изглеждаха като щайга. За момент се изплаших — отвърна Джейми.

— Стори ми се, че чух тръськ... Май... май ще отскоча до клуба, преди да си легна.

— И аз ще дойда с теб — обади се Скай, който изпитваше нужда от повечко питиета, за да уталожи гаденето. — Джейми? Госпожо Анжелик?

Тя поклати отрицателно глава, а Джейми им каза:

— Вървете. За тази вечер стига. Не забравяйте какво решихме.

Бяха се уговорили да твърдят, ако някой ги попита, че са извършили символично погребение в морето, и нищо повече.

За щастие никой, освен Тинкър не бе видял как ковчегът се бе върнал на борда и как Джейми се бе борил с него. След това Макфей се бе изкачил в кабината на щурвала.

— Боцман, останалите не видяха нищо, така че всичко ще лежи на твоята съвест, ако продумаш някому. Нека си остане между нас.

— Както кажете, сър. — Тинкър му поднесе манерката си и отдаде чест. — Благодаря. Ако не бяхте вие, отдавна да сме на дъното заедно с него.

Едва ли бе останало повече от глътка в манерката, но и тя подейства ободряващо.

— Не вярвах, че ще се справя. Нека забравим за това. Заклеваш ли се, а?

— Както кажете, сър, ама преди да го забравим, да ви кажа, че когато сандъкът се разцепи и мъртвецът изскочи, бая се стреснах. Боже мой, като че ли се опитваше пак да се качи на борда.

— Исусе Христе — ахна Джейми. — Привидяло ти се е, аз не забелязах нищо... привидяло ти се е.

— Ами, не, сър. Аз гледах по-отвисоко, нали? И го видях негодника, ще ме прощавате, как изплava и замаха с ръце, преди да потъне.

— Привидяло ти се е, за Бога. Ама че ужасни неща разправяш!

— Ей Богу, сър, ако щете вярвайте! Е, беше само за малко и целият в морска пяна, ама добре го видях! — Тинкър се изплю по

посока на вятъра, почука на дърво, прекръсти се срещу уроци и подръпна месестата част на ухoto си, настоявайки на своето. — Светата истина, сър, да пукна, ако лъжа, а топките ми да подскочат до второ пришествие. Ама наистина драпаше към повърхността, преди морското дъно да го погълне гол, както майка го е родила.

— Я стига дивотии! Глупости! — Джейми се сети как самият той бе потръпнал и почукал на дърво за всеки случай. — Привидяло ти се е, боцмане, макар че, кълка се в Бога, тоя ковчег сякаш си бе научил нещо, и при това нещо лошо.

— И аз това викам, сър. Сякаш го бе обладал сатаната. — Тинкър отново се изплю по посока на вятъра, плувнал в пот. — Драпаше към повърхността един такъв особен, с отворени очи и тъй нататък, та си рекох, че ще се качи при нас завинаги.

— Господи, престани! Малкълм не би ни сторил нищо лошо — бе възразил Джейми потиснато. — Така ти се е сторило.

— Ама от моето място, сър, горе отвисоко...

— Стига с това твоето място. Имаш ли още ром?

Тинкър се изкашля, пресегна се към някакъв скрит сандък и измъкна още една манерка. Беше пълна до половината. Джейми отпи голяма гълтка, задави се и отпи още веднъж.

— Тинкър, ще получиш от нашия склад десет каси ром заедно с моите благодарности. Голяма работа свърши, огнярят също — за него четири каси. — Тинкър възторжено му благодари. Прекрасната топлина на рома се разля по жилите на Джейми и от настинката не остана и помен. Погледна старото обветreno лице и проницателните сини очи на боцмана: — Никога не ме е хващало такова шубе, нито веднъж през целия ми живот. На три-четири пъти се мислех за отписан.

— Аз пък не се уплаших, сър — ухили се боцманът. — Щом вие сте на борда! Но наистина си умрях от радост, когато тоя негодник и сандъкът му се изтърсиха във водата и потънаха.

Макар да беше вече на брега, Джейми отново потрепери, като си спомни за това.

— Трябва да свалиш тези мокри дрехи — обади се Анжелик.

— Е, аз тръгвам — каза Хоуг.

Французойката прегърна лекаря и го целуна по бузата въпреки вонята на бълвоч.

— Толкова съм ти благодарна. Ще се видим утре. — Тя стори същото със Скай и двамата се запрепъваха към клуба. — Добре ли са?

— Малко уиски и един добър сън са най-доброто лекарство — отвърна й Джейми.

— Не са в състояние да обсъждат нищо, нали?

— Не. Какво искаш да обсъждаме?

Анжелик взе ръката му и я стисна:

— Просто да решим какво ще правим утре.

— Можем да поговорим, докато вървим.

Сбогуваха се с Тинкър и огняря, после поеха, хванати за ръка.

— Анжелик... преди да кажеш каквото и да било, искам да споделя с теб, че се радвам, задето го направихме.

— О, и аз, скъпи Джейми, толкова си мил. Наистина се радвам и съм толкова щастлива, че всичко мина добре и никой не пострада. — Усмихна се изнурено. — Само ги хвана морската болест.

— Нищо страшно. Та какво за утре?

— Реших да не заминавам с пощенския кораб. Не, моля те, не казвай нищо — вече съм решила. Тук съм на сигурно място и ще остана, докато Тес не се свърже официално с мен. Така е, Джейми, тук съм в по-голяма безопасност, уверена съм, а Хоуг и Джордж ще потвърдят, че от медицинска гледна точка това е по-разумно. Струва ми се, че и ти трябва да останеш.

— Мой дълг е аз да съобщя на госпожа Струан... на госпожа Тес Струан.

— Наричай ме Анжелик, нали винаги си ми викал така, пък и аз... е, бях госпожа Струан само за малко. — Тя въздъхна и продължи да върви към вкъщи. — По-добре да остана. Тя все ще разкрие намеренията си и нека е с писмо дотук. Погребахме Малкълм и вече не искам нищо. Налага ли се да заминеш?

— При този вятър — разсъждаваше Джейми на глас. — „Буйният облак“ ще изминава петнайсет-седемнайсет възела на ден и ще стигне в Хонконг за пет дни. Ще му порасне работата, след като кара такива важни новини и такъв високопоставен товар. Пощенският кораб, ако има късмет, ще изминава средно около осем възела, така че както обикновено ще пристигне там след около десетина дни. Дотогава ще съм изтървал погребението, а Тес ще е научила всичко поне от десетина гледни точки. Моят доклад вече е предаден на „Буйният

облак“, също и този на Сър Уилям, а и несъмнено ще има още петдесетина. Тес ме уволнява в края на месеца, а новият пристига след няколко дни и тя ми нареди да го запозная с нещата тук. — Имаше и други причини, които не искаше да сподели: щеше да обикаля за работа различните фактории, както понякога наричаха големите търговски компании. Единствено при „Брок и синове“ щеше да намери истински подходяща работа, отговаряща на опита му, и то не даром. Освен това се налагаше да реши какво ще прави с Морийн, да не говорим за Неми. Макфей тъжно се усмихна на Анжелик: — Като съберем всичко това накуп, не виждам причина да замина.

Анжелик силно притисна ръката му, забравила за минувачите:

— Радвам се. Няма да се чувствам самотна, ако си тук.

— Джейми! — извика откъм Британската легация Филип Тайърър, като бързешката си навличаше палтото и си слагаше шапката. Дотича до тях. — Добър вечер — поздрави ги той притеснено и забързано: — Приемете поздравите на Сър Уилям. Ще бъдете ли така любезни вие двамата и... останалите... останалите пасажери, както и екипажът на катера да го посетите утре сутринта преди църква, преди двамата да се качите на пощенския кораб? Той последно отплава в два часа.

— Какво има? — запита Джейми.

— Мисля, че той... по дяволите, ох, извини ме, Анжелик, очевидно желае да ви разпита какво, за Бога, сте направили.

— Направили ли?

Младежът въздъхна.

— Прощавай, приятелю, хрумването не е мое. Тебе те викат при началството, а аз само ти предавам съобщението. Не си го изкарвай на мен — аз просто върша черната работа.

И двамата прихнаха и напрежението помежду им намаля.

— В десет часа става ли?

— Благодаря, Джейми, ще имате достатъчно време. — Тайърър погледна към катера. — Май сте се поозорили, какво му е на носа?

Джейми също се обърна. Повредата ясно си личеше под светлината на пристанищната лампа. Осъзна, че от прозорците на Легацията с бинокъл се вижда цели мили навътре в морето.

— Плаващи останки на потънал кораб — охотно се отзова той.

— Вълните изтласкаха нещо като щайга на борда и после пак го

отнесоха. Нищо особено.

50.

Неделя, 16 декември

— Не съм съгласен, Джейми. Пред нас стои изключително сложен проблем. — Сър Уилям седеше на бюрото си с лице към тях, а Филип близо до него. Настроението в мрачния кабинет бе мъчително.

— Да започнем отначало. Изглежда ти си техния говорител, затова се обръщам към теб. Аз изрично забраних каквото и да било погребение тук. Тялото трябваше да замине за Хонконг и...

— Вече замина, Сър Уилям, на „Буйният облак“ — повтори Джейми със стиснати зъби. Спореха вече половин час, и то те двамата със Сър Уилям помежду си, а останалите отговаряха предпазливо. Скай и Макфей им бяха дали указания да се обаждат само когато въпросът е адресиран лично към някого от тях, но дори и в такъв случай да не проявяват самоинициатива, а да говорят колкото се може по-простичко: Хоуг, Скай, Тинкър, огнярят и Анжелик. Хоуг несъмнено бе най-слабото звено във веригата и на два пъти без малко да се изтърве. Анжелик бе плътно забулена, облечена в черно за църква. — Това беше символично погребение...

— Зная и нееднократно ви питах, повтарям — нееднократно, щом е било само символично, защо тогава използвахте истински ковчег с истински труп, макар и на туземец, и защо го хвърлихте през борда, сякаш е официално християнско погребение в морето.

Джейми сви рамене, объркан от неизбежния въпрос. Тази заран Скай му бе казал с половин уста: „Я да не наблягаме много-много на това, най-нагло да отричаме и да си налягаме парцалите, защото той не може нищо да ни стори, само дето ще пикае газ.“

— Ковчегът ни беше подръка и ми се стори нелошо хрумване.

— Ах, значи идеята е била твоя?

— Да — упорито повтори Джейми и кръвнишки изгледа Хоуг, който бе понечил да си отвори устата. — Предложението бе мое, а останалите бяха така любезни да дойдат с мен. Такова бе желанието на

тай-пана... на Малкълм и на госпожа Струан. Нямаше нищо лошо в това.

— Категорично не съм съгласен. Цялата тази работа е направо страховита. Вие умишлено сте пристъпили разумното ми становище, сякаш всички ви е налегнало изненадващо умствено разстройство и всички тук присъстващи ги е обзело желание да избягват истината и ясните обяснения, сякаш сте се наговорили да криете... какво да криете? Съгласен ли си с мен, Филип?

Тайърър чак подскочи на стола си.

— Ъъ... да, сър, щом така казвате.

— Защо ще използват истински ковчег и истинско тяло?

Хоуг се раздвижи неловко на мястото си. Всички съзнаваха, че няма да издържи. Анжелик реши, че му е дошло времето, и се разплака.

— Защо просто не ни оставите на мира, нищо лошо не сме направили. Така ни се стори най-добре, съпругът ми го желаеше и аз заради него...

— Анжелик, моля *те*, не пла...

— ... той така искаше, а вие ни забранихте. Вие сте виновен, Сър Уилям, смятах ви за наш приятел, но ако ни бяхте приятел и бяхте проявили търпимост... щяхме да избегнем всички тези неприятности. Естествено, не ни бе приятно да вършим такива непочтени неща, макар и да съмтам, че съвсем не бяхте прав и...

— Госпожо Струан, аз сам...

— ... Разбира се, че не ни бе приятно, никой от нас не искаше да го направи, но поне го сторихме чистосърдечно, като истински християни... Поне тези приятели тук, истинските ни приятели, ми помогнаха да сторя каквото съпругът ми и аз искахме... Нима искахме кой знае какво...

В един момент тя се накани да избяга от стаята, но размисли и разбра, че с това нищо няма да се реши, а другите ще останат в ръцете му. Ето защо не помръдна, потънала в още по-сърцераздирателни ридания, с пълното съзнание, че не е изльгала и е говорила само истината: вината беше негова! *Негова!*

Само за секунди всички до един се струпаха около нея, опитваха се да я успокоят, чувстваха се ужасно, с изключение на Скай, който благоговееше пред блестящо избрания от нея момент, и на Сър Уилям,

който пък тайничко се забавляваше, но за пред хората също се преструваше на разстроен. Наблюдаваше и изчакваше, все още погнусен от всичките тях заради измамата, която съвместно криеха. „Какво ги е прихванало и кой е истинският виновник? Със сигурност не е Джейми. Ама че глупост са свършили, направо е смешно. Как може да рискуват живота си по този начин?“

Дълбоко в себе си хората съвсем не са добри. Дори и Анжелик. О, но каква дама, какво съкровище и каква актриса. Откъде, Боже Господи, ѝ идва всичко това?

Образоването ѝ е оскъдно, както на повечето нейни връстнички, а пък тя се е учила в манастир, което е още по-лошо. Нима Хевънли я подготвя за процеса на века? Или аз съм просто един циничен стар глупак? И в двата случая наистина ще ми е много мъчно да я загубя.“

Часовникът върху полицата на камината удари и половина. „Време е за църква — помисли си дипломатът, — време е да привързваме. Днес на литургията аз ще чета откъса от Библията, а дори не съм го прегледал бегло.“

— Стига, стига, госпожо Струан — рече Сър Уилям като добър, но строг баща. — Няма защо да плачеш, моето момиче, достатъчно плакахме напоследък. Все пак признавам, че категорично осъждам лудорията ви — много грозна постъпка, но като се има предвид емоционалното ви състояние, нека спрем дотук засега. — Той отново се престори, че не забелязва очевидното им облекчение и заглъхващите ѝ хлипания. — И тъй, време е за църква, а после за пощенския кораб и за нашите благопожелания за лек път и дълъг живот, с които ще те изпратим. Искрено ще съжаляваме и ще скърбим, че напускаш нашите брегове.

— Аз... още не ви напускам. Сър Уилям.

— А? — слисаха се Сър Уилям и Тайърър.

Все още разхлипана и с наведена глава, Анжелик им съобщи:

— Доктор Хоуг ме посъветва да не пътувам поне още една седмица.

Хоуг бързо се намеси:

— Така е, от медицинска гледна точка не се препоръчва, Сър Уилям, съвсем не се препоръчва. — Тази зара Скай с поддръжката на Джейми бе настоял тя да не заминава още известно време. „Анжелик има нужда от медицинско свидетелство, докторе, за пред Тес Струан.

След всички преживени от нея потресения тя наистина не бива да пътува, нито да се разстройва, докато още не е закрепнала.“ Хоуг с готовност се бе съгласил и сега заяви на Сър Уилям: — Както сам виждаш, Анжелик се разстройва лесно и ѝ издадох медицинско, макар и да не е нужно. — За секунда Сър Уилям направо не знаеше какво да мисли. От една страна, тя оставаше при тях, но, от друга — тя вече се бе превърната в дразнител, ала все пак, когато гневът на Тес Струан се изсипеше отгоре ѝ и върху всички тях, момичето, слава Богу, все още щеше да е под негова юрисдикция.

— Наистина би следвало да отидете, госпожо. Смятах, че е изключително важно да присъствате на погребението.

— Искаше ми се, но... — Гласът и секна и я разтърси ново ридание. — Вместо мен заминава доктор Хоуг. Наистина не се чувствам в състояние да... най-добре...

— Джейми, но ти ще заминеш, нали?

— Не, сър. Госпожа Тес Струан ми нареди да свърша някои неща тук.

— И таз хубава! — Сър Уилям направи вял опит да разубеди Анжелик, но после въздъхна: — Е, щом доктор Хоуг казва така, въпросът е изчерпан, той е семейният лекар на Струанови. — Дипломатът стана. Те му благодариха с видимо облекчение и взеха да се разотиват. — Един момент, доктор Хоуг. Може ли да разменим две думи? — С едва прикрито удоволствие Сър Уилям забеляза, че Джейми и Скай пребледняха като платно, и тъй като се подвоумиха, той многозначително произнесе: — Довиждане, Джейми, довиждане, господин Скай. Филип, няма защо да оставаш.

Братата се затвори подире им. Хоуг приличаше на заек, хипнотизиран от кобра.

— А сега, докторе, спокойно ми кажете цялата истина — как е Анжелик?

— Много е добре, но само външно. Сър Уилям — незабавно се отзова Хоуг. — Мога да прилагам само повърхностно лечение. Никой не знае какво се крие дълбоко в нея. Така може да продължи дни, седмици, година и дори повече. Но все някога кошмарът ще се върне. А какво ще се случи тогава... — лекарят сви рамене.

— Ще се срещнеш ли с Тес Струан?

— Да, веднага щом пристигна. — Хоуг чакаше разтреперан, ужасен от предстоящия разпит, защото съзнаваше, че ще се издаде.

Сър Уилям замислено се изправи, наля му уиски и му го подаде. Докато се обърне, чашата бе празна.

— Ще отсъстваш известно време, може би дори завинаги. Ще ми се да ми съобщиш под пълна тайна какви са изгледите от медицинска гледна точка Анжелик да чака дете от Малкълм.

Хоуг се ококори. Питието и неочекваната любезност го успокоиха; не бе и подозирал, че разпитът ще вземе такава насока. Отговори най-чистосърдечно:

— Всичко е в Божиите ръце, сър. Малкълм бе здрав, тя също, и двамата бяха прекрасни хора, но за нещастие — родени под лоша звезда. Бих казал, че има голяма вероятност, тъй като тяхното не бе случайно хрумване, а най-истинската любов, която съм виждал в живота си, и навярно са се любили изключително страстно.

Сър Уилям се намръщи.

— Добре. Когато се срещнеш с Тес Струан... Струва ми се, че нашата тукашна госпожа Струан ще се нуждае от цялата ни подкрепа. Нали?

— Бъди сигурен, че ще се застъпя за нея.

Сър Уилям кимна и бръкна в чекмеджето си. Пликът бе запечатан и адресиран „Лично, поверително, по пратеник за Сър Станфорд, губернатор на Хонконг, от Сър Уилям Ейлсбъри, посланик в Япония.“

— Имам за теб служебно поръчение, и то секретно. Искам да връчиш това писмо лично на губернатора веднага, щом пристигнеш.

Дипломатът надраска най-отдолу на плика „Да се връчи от личния ми пратеник доктор Хоуг“. Бе го решил още щом разбра, че Джейми няма да пътува с пощенския кораб, а на борда на „Буйният облак“ нямаше на кого да се довери.

— Наложително е да го предадеш лично, а не на някого другого и никой не бива да знае, че си кралски куриер. Ясно ли е?

— Да, Сър Уилям, разбира се, Сър Уилям — гордо рече Хоуг.

Дипломатът съзнаваше, че сега Хоуг е омекнал като воськ и можеше да измъкне от него всичко, което искаше: кой е инициаторът на лудорията, за какво са си мислили в морето и защо са го извършили, какво всъщност се е случило в Канагава. Усмихна се наум,

забавляваше се от положението и по свои лични подбуди реши да отложи въпроса за друг път.

— Приятно пътуване. С нетърпение очаквам да се срещнем в Хонконг.

— Благодаря, сър.

Хоуг излетя от стаята, изпълнен с възторг, че не е опетnil честта си. Джейми и Скай тревожно го очакваха на Хай стрийт.

— Честна дума, нищичко — възклика лекарят възбудено. — Просто ми зададе няколко медицински въпроса от лично естество.

— Сигурен ли си?

— Честен кръст, инак да пукна на място. Да побързаме да пийнем по едно преди църква. Още съм като пребит. — И тримата поеха щастливи, без да забележат, че Сър Уилям ги наблюдава от прозореца си.

„Чудя се дали тези нехранимайковци щяха да изглеждат толкова щастливи, ако можеха да прочетат писмото ми до губернатора — начумери се Сър Уилям. — Още не са отървали кожата и това се отнася за всички ни. Като че ли някакъв си ковчег е от значение, след като наближава свършекът на света. Русия отново клони към война, Прусия също си точи зъбите за Централна Европа, да не говорим пък за Франция, за тези надути войнствени петли, а нашите индийски и азиатски колонии са изложени на опасност заради ония заблудени тъпаци в Парламента; на всичко отгоре тук в Япония ни предстои да ни ликвидират.“

На пръв поглед писмото изглеждаше безобидно. Разшифровано, то гласеше: „Настойчиво изисквам всевъзможни военноморски и армейски подкрепления, тъй като Колонията всеки момент може да бъде нападната от самурайските отряди на Бакуфу и ще ни се наложи да напуснем своята база.“

Католическата църква бе осветена със свещи, олтарът сияеше, богомолците не бяха се събрали и затова отец Лео почти привършващ монотонната молитва на литургията. Пътният му melodичен баритон се носеше сред познатото ухание на тамян. Този път службата бе по-кратка от обикновено, тъй като неколцина трябваше да хванат пощенския кораб.

Анжелик бе коленичила молитвено пред пейката, до нея бе Съоратар, а Андре — няколко реда отзад. Вервен се намираше най- отзад заедно с останалия състав на Легацията. Имаше още неколцина търговци, един евразийски португалец и няколко офицери и матроси от френските кораби, които бяха в брегови отпуск. Основният състав от френски моряци присъстваше на други по-ранни или по-късни служби. За щастие на всички екипажи във флота нямаше свещеници. На всички кораби и под всички флагове това се смяташе за зла поличба.

Отец Лео се поклони пред олтара — помоли се и благослови паството. Анжелик си поглеждаше дълбоко дъх и спокойно довърши молитвата си, изчаквайки Съоратар да стане.

Вече се бе изповядала. В тясната изповедалня тя бе казала:

— Прости ми, отче, защото прегреших.

— В какво прегреши тази седмица, чадо мое?

Анжелик бе усетила едва сдържаното му нетърпение да узнае всички нейни помисли и дела. Това бе първата й изповед, откак започнаха нещастията.

— Една вечер забравих да помоля Дева Мария да опрости греховете ми. — Изрече го напълно спокойно съгласно договора им и плана, който бе замислила. — Дойдоха ми много лоши мисли и сънища и аз се уплаших, забравяйки, че съм в Божиите ръце и не бива да се боя.

— Да, и какво друго?

Бегло се усмихна, усетила нетърпението му.

— С това съгреших, макар бракът ми да е законен според сънародниците, законите и църквата на съпруга ми. Не ми остана време да получа съгласие на Истинната църква.

— Но... това, сеньора, това не е... само по себе си не е грях, ти не си отговорна за това, съпругът ти си отиде без време. Какви... в какво друго си прегрешила?

С помощта на едно парфюмирано шалче Анжелик се предпазваше, доколкото можеше, от вонята му на чесън, прокиснало вино и непрани дрехи.

— Съгреших, задето не успях да получа разрешение от Сър Уилям да погреба съпруга си, както той, а следователно и аз желаехме.

— Това... само по себе си не е грях, чадо мое. Какво друго?

— Съгреших като не убедих съпруга си да приеме католицизма, преди да се оженим.

— И това не е грях, сеньора. Какво друго?

Гласът му започваше да звуци раздразнено. Както и бе очаквала. „Странно, че вече не се ужасявам от него и доловя всички нюанси, които той се опитва да скрие. И това ли е Божи дар?“

— Прегрешила ли си... съгрешила ли си плътски?

Анжелик присви очи, усмивката ѝ замръзна и тя започна да го презира още повече, но в същото време донякъде му прощаваше заради великодушието му да благослови другия ковчег.

— Бях примерна съпруга в съответствие с учението на църквата.

— Да, но... но съжалствала ли си с него преди бра...

— Омъжих се съгласно законите на страната на моя съпруг и действах в съответствие с учението на Истинната църква — повтори Анжелик и добави още по-раздразнено: — А сега искам да получа ощущение, отче.

Това бе в разрез с общоприетата практика и тя чакаше, стаила дъх, готова да избяга, ако той продължи да я разпитва въпреки всичко.

— Тъй като... днес заминаваш, за да ти дам ощущение, сеньора, трябва да съм сигурен, че...

— Не заминавам с пощенския кораб, отче.

— О, нима оставаш? — Анжелик долови въодушевлението и облекчението му. — Значи... значи ще можем да поговорим, чадо мое, да поговорим най-сетне пред лицето на Господа. О, неведоми са пътищата Господни. — Бе ѝ дал ощущение и ѝ бе наложил покаяние. Тя излезе и службата започна. Беше преодоляла това препятствие и се наслаждаваше на литургията.

Сякаш не бе на себе си, но това ѝ се стори нормално. Вече можеше да се отпусне и бе доволна от себе си. Бе постигнала желаното: Малкълм бе погребан тук, както тя искаше, Горнт бе поел нещата в свои ръце, Хоуг заминаваше, а Тес бе обезвредена — и всичко това с Божията помощ.

„Бог е на моя страна, уверена съм. Той одобрява, сигурна съм. Да не беше уминал Малкълм, ах, Малкълм, моя любов, моя любов...“

— Ще разрешиш ли да те придружа до вкъщи, Анжелик? — Съоратар прекъсна бляновете ѝ.

— Благодаря, Monsieur — отвърна Анжелик официално, — но май не ставам за събеседник. И предпочитам да се разходя самичка, на спокойствие.

— Налага се да обсъдим доста неща, преди да заминеш.

— О, смятах, че вече знаеш. Не заминавам с пощенския кораб. Доктор Хоуг ми забрани и това ме натъжава.

Съоратар разцъфтя в усмивка.

— Великолепно! От много време насам не съм чувал такава добра новина. Имаш ли нещо против да вечеряме на спокойствие в Легацията — само двама-трима?

— Не, благодаря ти. Може би към края на седмицата, ако се почувствам по-добре.

— В четвъртък или петък, когато поискаш — Съоратар ѝ целуна ръка и тя излезе на чист въздух.

Вятърът духаше още по-силно. Анжелик се радваше, че воалетката прикрива изражението ѝ. Не се налагаше да се преструва. Минувачите я поздравяваха тъжно. Натъкна се на Нетълсмит.

— Наистина съжалявам, че ни напускате, госпожо.

— Благодаря, господин Нетълсмит, но няма да отплавам с пощенския кораб. — Лицето му светна, щом чу новината, и това я развесели. — Доктор Хоуг ми забрани да пътувам и това ме натъжава.

— О! Разбира се. Не заминавате, значи! Ами разбирам ви, ще ме извините ли, госпожо? — Нетълсмит се втурна към клуба. Само след броени минути вестта щеше да обиколи Колонията и нямаше да ѝ се налага да я повтаря.

Анжелик съзря Андре. Чакаше я.

— Здравей, Андре.

— Радвам се, че оставаш — простишко каза той.

— Ах, новините се разнасят бързо.

— Добрите новини. Искам да поговорим насаме.

— За пари ли?

— За пари. Колко си се променила, Анжелик.

— За добро, надявам се. Как си, стари приятелю?

— Стар съм. — Днес Андре изглеждаше мрачен и изморен. Бе се срещнал с Хиноде миналата нощ. Помежду им бяха възникнали недоразумения. И насилие. Докато Хиноде го масажираше, Андре се бе надигнал, бе се пресегнал към деколтето на кимоното ѝ, за да я

целуне по гърдите. Желаеше я до полууда. Но тя рязко се бе отдръпнала и бе загърнала кимоното си.

— Беше ми обещал да не... — изожка Хиноде.

Подобни нарушения на споразумението им предизвикваха у нея гузност и скръб, от което Андре обезумяваше още повече. Тогава яростта, която бе изпитал към самия себе си, се насочи към нея и той бе изръмжал:

— Престани да ме гледаш така, *престани! Бака!*

Очите ѝ дори не се навлажниха, тя само повтаряше непрекъснато и унижено:

— *Гомен-насай*, Фурансу-сан. *Гомен-насай, гомен-насай, гомен-насай* — и така до безкрайност.

Андре съвсем се вбеси и ѝ изкрештя!

— Млъкни, за Бога!

Тя млъкна. Остана на колене със сведени очи, а ръцете ѝ лежаха в ската; бе съвършено неподвижна — само от време на време потръпваше като пребито куче.

Андре поиска да ѝ се извини и да я вземе в обятията си с безкрайна любов. Но това нямаше да му помогне, а само щеше да го унижи. Ето защо навъсено стана, облече се и без дума да каже, си отиде. Щом се озова извън Йошивара и прекоси моста, той се спусна до брега, ритна най-близката рибарска лодка и я руга, докато се изтощи. После седна на студения чакъл, задушавайки се от безсилие, тъй като знаеше, че тя ще плаче. Гневеше се, задето Хиноде не се бе справила по-ловко с провинението му. Утре пак щяха да се държат, като че ли нищо не се бе случило, но Андре бе уверен, че под приветливото ѝ и ласкаво поведение се крие дълбока омраза. Към него.

— И защо не — прошепна той.

— Какво „защо не“, Андре? — запита го Анжелик.

— О! Нищо. Просто бълнувах.

— Виж, ей там има свободна пейка. Да седнем и да поговорим.

Пейката гледаше към морето. Пощенският кораб привлече вниманието им и Анжелик се запита какво ли би се случило, ако се бе качила на него. „Само щях да се навра в леговището на лъвицата по-рано от необходимото. Няма защо да му мисля. Просто ще улеснявам новото си съществуване, ще проверявам издръжливостта си и ще

чакам.“ От димохода взе да излиза пушек. Пощенският кораб вдигаше котва. Само няколко обслужващи катера стояха край пасарела му.

— Прости ми, но днес не ме бива за разговори.

— Ще ми дадеш ли някакви пари?

— Останали са ми съвсем малко. Колко искаш?

— Хиляда гвинеи.

— Господи, за какво са ти?

Андре пое дълбоко дъх.

— Тя се казва Хиноде. — Разказа ѝ как се е влюбил и желае японката само за себе си, но не спомена нищо за истинската причина — за болестта си. — Естествено, трудно е да ти разкажа всичко, но не мога да живея без тази жена. А парите са ми нужни за договора ѝ. Трябва да ги получа. Трябва.

— Не мога да намеря такава сума, Андре. — Анжелик бе искрено потресена, но и трогната. — Ами Анри няма ли да ти осигури някакъв заем?

— Отказа ми, отказал ми дори аванс срещу заплатата ми. Струва ми се, че се наслаждава на моята зависимост.

— Нека аз поговоря с него и...

— В никакъв случай. Ще е крайно неразумно. — Андре я погледна с нови очи. — Щом получиш брачното си обезщетение — моля се това да стане бързо, ще се погрижа да го ускоря, — искал от теб да ми заемеш хиляда.

— Ще ти помогна, стига да мога, Андре.

— Можеш ли да ми дадеш още сега? Сто — така цяла седмица ще държа мама-сан на страна. Тя ти помогна навремето — добави Андре, така, сякаш забиваше още един гвоздей в ковчега ѝ.

Анжелик подмина думите му с пълното съзнание колко много ѝ е помогнал и как бе обещал никога да не споменава за това. Мислите ѝ изпревариха събитията и я доведоха до нов извод: „Хиноде ще ми осигури допълнителна защита.“

— Ще помоля Джейми за аванс.

— Ами парите, които Сър Уилям ти позволи да задържиш — онези двеста шейсет и три гвинеи от сейфа?

— Да, от тях е останало това-онова. — Анжелик погледна към морето, за да избегне очите му и тяхната обезпокоителна изпитателност. Питаше се откъде ли е научил, а и искаше да скрие

погнусата си от този тъй различен Андре с неговата подмолна, приглушена истерия. „Глупаво е да се държи така, нима не разбира, че съдбите ни са обвързани? Но пък е влюбен, така че мога да му простя.“

— Изпратих част от тях вкъщи.

— Всеки ден ходатайствам за теб пред Анри, Анжелик. Сигурен е, че държавата трябва да те вземе под опеката си. Анри е от голямо значение за твоето бъдеще. Те двамата с посланика ще те закрият в предстоящите битки, уверявам те. Много разумно от твоя страна да останеш тук и да чакаш — така е по-сигурно, по-добре. — Анжелик си спомни как съвсем неотдавна той й бе казал, че за нея е жизненоважно да замине.

Андре я наблюдаваше, но му бе трудно да я разгледа през воалетката. Спомни си как бе депозирал клетвена декларация относно завещанието си в сейфа на британския посланик, тъй като не се доверяваше на Съоратар, в случай, че го сполети „нешастие“. В нея бе описан интимната й връзка с убиеца от Токайдо,aborta й — кога и как го е направила и как са укрили доказателствата, а също и смъртта на убиеца. Освен това бе приложил втората страница от писмото на баща й, което бе скъсал пред нея, но след това отново бе слепил парчетата. С тази страница щеше да прати по дяволите каквото и да било брачно споразумение, което Тес би могла да приеме, ако й окажат някакъв натиск. Щеше да използва всичко това, ако се наложи. Само Анжелик бе в състояние да му осигури Хиноде и обезпечено бъдеще.

„Райко, Мейкин и продажба и покупка на поверителни сведения ли? Въздушни кули — горчиво си рече Андре. — Аз им предадох целия план на военната ни кампания и какво получих в замяна? Голи обещания и никакво частично покритие на дълга ми.“

— Сто — повтори Андре, прекалено уморен и ядосан, за да добави „моля“.

Анжелик не откъсна очи от морето.

— Колко ще ни се наложи да чакаме, докато Тес предприеме нещо?

— Зависи как ще посрещне новината, как ще приеме Хоуг и какво ще направи на погребението. Тя ще те изчака трийсет дни, за да разбере дали си бременна, преди да реши. — Изрече го сухо, набивайки в главата й миналите събития, та отново да я направи зависима. Анжелик го погледна, доволна, че воалетката я прикрива. На

него му се стори, че очите ѝ излъчват дружелюбие — може би се страхуваше, а може би — не.

— Като добавим десет дни, докато вестта стигне до кея, десет дни да размисли и десет, докато отговорът пристигне — получават се около два месеца, вероятно по-малко.

— Какъв ли ще е отговорът?

— Злобен. Но имам някои хрумвания и идеи. Ще ти помогна да станеш богата жена. Ще чакаш, известно време няма да предприемаш нищо. Просто ще чакаш. Търпение, Анжелик. С търпение и с малко късмет... намислил съм нещо.

„Аз също, Андре изнудвачо. И то много неща. За Тес, за теб и за бъдещето.“

Тя се наведе към него и нежно го докосна:

— Много се радвам, че си толкова влюбен. Ти си щастливец — заяви Анжелик напълно искрено. После, съвсем по женски, завинаги се отказал от тази нежност и отново се върна към своите планове. — Парите ще получиш в шест, Андре. Радвам се, че си ми приятел.

— Аз също... Благодаря за заема.

— Значи и двамата да сме търпеливи и да чакаме, така ли? Това ли трябва да направим? С малко късмет и търпение ли? Аз умея да проявявам търпение. Добре. Така да бъде.

Андре я наблюдаваше как си тръгва — изправена и самоуверена. Независимо от разкошната ѝ дребна фигурка тя изглеждаше някак висока.

51.

Йедо

Вторник, 1 януари 1863

Йоши Торанага бе пристигнал от Киото в замъка в Йедо преди осем дни, уморен и сърдит. От пътната спирка Хамамацу се придвижиха с усилен преход.

Чертите на лицето му се бяха изострили. Войниците му и преди се бояха от него, а сега направо се вцепеняваха. Гневът му се стоварваше върху тях като камшик. По време на пътуването Йоши бе претоварил както себе си, така и тях: спяха само по няколко часа, той се вбесяваше от всяко забавяне, странноприемниците не го задоволяваха, нито банята, нито храната, нито обслужването, нито изгледите за бъдещето. Абе опираше пешкира, но те до един знаеха, че това бе резултат от скръбта по ненагледната Койко.

Абе уреди тя и Сумомо да бъдат кремирани и едва тогава се качиха на седлата и препуснаха. Войниците му създаваха, че подобен доблестен боец заслужава дълбок поклон от победителя, особено пък ако е шиши и жена, за която скоро ще се пеят песни и ще се разказват предания, както и за удара, който я бе разполовил. Същото очакваше и Койко Лилията, тъй като тя се бе изпречила пред първия шурикен и по този начин бе спасила живота на господаря им, а той я бе дарил с безболезнена смърт.

Но пред кладата Йоши, настойникът на Наследника, само бе казал хладно:

— Чуйте посмъртното им стихотворение:

*От нищо е нищо, трупът си е труп — той е нищо:
моят, вашите, даже техните. Имаш ли ги? Има ли
ни нас?*

И поеха напред с все сила под страх от смъртно наказание, докато се доберат до замъка. Но и там не успяха да си поемат дъх. Замъкът, Йедо и цяла Куанто бяха с главата надолу заради подготовката на гай-джин за война, ускорена от ултиматума на *тайро*, нещо, което Йоши очакваше.

— Бе неизбежно — заяви Йоши пред Съвета на старейшините, който незабавно бе свикал. И добави, за да даде на Анджо възможност да се измъкне с достойнство: — Дали са ти прибързан съвет. Отстрани глупака, който ти е предложил и съставил писмото.

— Императорът, както и шогунът заповядаха да изхвърлим гай-джин — сърдито отвърна Анджо.

— Заповядаха? Заповядва само шогунатът, а не никакво си непълнолетно хлапе, което предъвква слова, които шогунатът влага в устата му. Нито пък Императорът. Той само *ни предлага да направим едно или друго*.

— Аз като *тайро* сметнах ултиматума за необходим.

— Тогава пак да те попитам, какво ще правим, щом флотът пристигне тук?

— Няма да дойде. Ние ще ги нападнем първи. — Анджо се смръщи от внезапна болка и се хвана за хълбока. — Обградил съм ги и Йокохама прилича на умряла риба, която само чака да бъде изпепелена. Войските ни са почти готови за нападение.

— Ами флота? — запита Йоши, вбесен, че пак не са се съобразили с мнението му и отново са попаднали в собствения си капан. Нямаше смисъл да им напомня за добросъвестно изложения от него план как още месеци наред да протакат преговорите с гай-джин, докато шогунатът събере сили и се заеме по-подробно с жизнено необходимия, неотложен проблем за съкрушаване на вражеския съюз между Тоса, Чошу и Сацума. Допуснеха ли тяхното обединение да преуспее, с шогуната бе свършено.

— Още преди месеци ви предложих да изненадаме Йокохама и да я изпепелим. — Тояма трепереше от възбуда. — Да ги изпепелим!

— И какво ще правим с флота? — озъби се Йоши. Бе забелязал болезнените пристъпи на Анджо и им се зарадва. Според уговорката си с Огама от Чошу бе длъжен колкото се може по-бързо да изнерви противника си и да го обезвреди.

Тояма пламенно заяви:

— Боговете ще потопят техните кораби, Йоши-доно, както сториха с Кублай хан и неговите монголци. Тук е земята на боговете и те няма да ни забравят.

— А в случай че боговете отсъстват или са заспали — рече Анджо, — ние ще изпратим запалителни кораби. Вече съм наредил да построят стотици, стотици. Ако врагът преодолее тази преграда, ще изгинат само селяните, търговците, занаятчиите, дюкянджиите. А нашите огромни отряди ще останат непокътнати.

— Да, ще останат непокътнати — повтори ликуващо Тояма.

Анджо се впусна да обяснява:

— Щом ликвидираме Йокохама, флотът на гай-джин ще отплава, тъй като ще останат без база, където да се прегрупират. Ще отплават чак в китайските си колонии — тук за тях вече няма да има опора. Ако се завърнат...

— Когато се завърнат — поправи го Йоши.

— Добре де, Йоши-доно, когато се завърнат с още повече кораби, ще ги потопим в Проливите Шимоносеки. Огама ще го направи. Пък и където и да било другаде — дотогава ще сме се снабдили с повече оръдия, запалителни кораби и не ще допуснем да слязат на брега със значителни войски. Никога вече няма да слязат и да си основат база. Вече няма Споразумения, които да ги защитят! Никакви. Ще затворим страната си както преди. Така съм решил — победоносно заяви Анджо.
— Скъсах Споразуменията — такава е волята на Императора.

— Ти си богоподобен, *тайро*, боговете ще ни защитят чрез Божествения вятър — изкиска се Зукумура и изтри слюнката от брадичката си.

— Нито боговете, нито пък запалителните кораби ще ни предпазят от снарядите на гай-джин — бе ги предупредил Йоши. — Загубим ли Йедо, губим и последното убежище и защитна крепост на нашия шогунат. И тогава всички даймио от страната ще се обединят срещу нас да си поделят плячката, предвождани от Огама от Чошу, Санджиро от Сацума и Йодо от Тоса. Без Йедо с шогуната ни е свършено, как не можахте да го разберете?

Анджо се присви от нов пристъп на болка и разярено викна:

— Много добре разбирам, че ти се смяташ за господар на страната и за Божи дар на Нипон, но не е така, не си. Тук ти заповядвам аз и аз се разпореждам, аз съм *тайро*, аз!

— Да, *тайро* си... Но защо имаш болки? — запита Йоши с престорена загриженост, сякаш току-що бе забелязал, надявайки се по този начин да избегне стълкновението. — Откога продължава това? И какво казва лекарят?

— Какво казва ли? Той... — Анджо отново отпи от горчивата билкова отвара. Лекарството почти не облекчаваше болките му. Те ставаха все по-силни, а новият китайски лекар се оказа безпомощен като предишните — до такава степен, че той дори възнамеряваше скришом да се прегледа при прочутия гай-джин лекар гигант в Канагава. — Остави сега болките ми. *Добре те познавам — ясно ми е накъде биеш.*

Йоши забеляза омразата на Анджо и разбра, че тя е предизвикана от собствената му младост и сила. „Само да знаеше този глупак колко съм изморен от живота.“

— Бих ли могъл...

— Нищо не би могъл да направиш, ще нападнем, когато аз заповядам, и толкоз! Закривам срещата — разгорещи се Анджо. Откакто бе станал *тайро*, управляващ деспотично и се отнасяше към всички с високомерно пренебрежение.

Изпаднал в ярост, Йоши кръстосваше замъка като тигър в клетка. След първия кошмарен ден беше натикал Койко в най-отдалеченото кътче на съзнанието си и се бе опитал да я забрави. Но няма-няма, и тя току надникваше оттам усмихнато. Той сърдито я отблъскваше, вече нямаше как да разбере дали наистина се бе втурнала напред, за да спаси живота му, макар Абе да твърдеше, че е така. Нито щеше някога да научи защо бе наела Сумомо Фуджакито — тази убийца шиши, чието име естествено бе измислено. Едно бе сигурно — Сумомо е била последовател на Кацумата.

А къде ли беше Кацумата сега?

Вече бе издал заповеди да го открият и бе обявил голяма награда за главата му. Бе наредил да заловят и изтребят всички шиши и техните покровители. Тогава бе изпратил да му доведат Инеджин, неговия най-вешт съгледвач.

Старецът влезе, накуцвайки, и се поклони.

— Господарю, изглежда, боговете те пазят, сякаш си един от тях.

— Като допускат една убийца шиши, въоръжена с шурикени, да проникне в най-съкровената светая светих на любовницата ми, която

на всичкото отгоре се оказва предателка и съучастничка в заговора ли?
— избухна.

Инеджин поклати глава и рече успокояващо:

— Може пък Койко да не е предателка, господарю, и да не е съучастник в някакъв заговор, а просто жена. Що се отнася до тази шиши Сумомо, тя просто изпита твоята бойна готовност и ти се оказа на висота. Добре си бил подгoten.

Учудващата сила на стария човек укроти яростта на Йоши.

— Не бях на висота — възрази той мрачно. — Тази бясна котка все пак успя да ме одраска, но раната зарасна.

— Да ти довлека ли мама-сан Мейкин тук, господарю?

— А, виновницата ли! Не съм я забравил. Не сега — малко по-късно. Още ли я следиш?

— Следвам я по петите като сянка. За какво ме повика, господарю?

— Искам от теб да ми намериш Кацумата, по възможност жив — отвърна Йоши. — Бях ти наредил да отстраниш предателя ронин, който работи в полза на гай-джин. Как му беше името? Ори Риома от Сацуума, така беше.

— Той е мъртъв, господарю, но, изглежда, не е бил предател. Гай-джин са го убили преди няколко седмици. Застреляли са го, когато се опитал да нахълта в една от техните къщи. Техният осведомител е ронин от Чошу и се нарича Хирага.

— Оня от плаката ли? Предводителят на отряда, който уби Утани ли?

— Да, господарю. Засега не мога да го отстраня. Той се намира под покровителството на Главния англичанин и не се отделя от сградата им. В селото има мой съгледвач и ще ти кажа повече след няколко дни.

— Добре. Нещо друго? Какви са тия приказки за война?

— Надявам се след няколко дни да получа повече вести.

— Гледай да е по-скоро — скастри го Йоши и го отпрати. — Върни се чак когато събереш съществени сведения.

„Инеджин няма да ми измени — помисли си той. Съжаляваше, че се е държал сприхаво. — Съгледвачите са по-ценни от всички други... от тях зависи твоята дееспособност... Ах, Сун Цзъ, какъв гений си бил. Но колкото и задълбочено да познавам твоите

наставления, те не ме упътват какво да правя с гай-джин, с това глупаво момче и с най-големия си враг — принцеса Язу. Те двамата все още се тъпчат с подсладената каша, която им поднасят дворцовите подлизурковци, подчинени на онова куче управителя. Според теб как да унищожа заобикалящите ме врагове? Анджо, старейшините. Дворът, Огама, Санджиро... Списъкът няма край. А най-отгоре стоят гай-джин.“

И тогава се бе сетил за поканата да се качи на фурансу — френския — военен кораб. Начинанието с въглищата, което съпругата му Хосаки бе предприела съвместно с Гиокояма и търсачите гай-джин, го улесняваше да изпрати Мисамото, мнимия самурай, рибаря преводач да уговори посещението. Това бе станало вчера.

Бе се измъкнал от Йедо на галера с гребци без всякакви официални церемонии заедно с Абе, двайсет телохранители и Мисамото. Срещата се бе състояла в открито море. Преживяването бе страховито. Размерът и силата на корабните машини, оръдията, товарът от барут, гюллета, въглища, разказите им — лъжливи или не, все още не можеше да каже — за големината на тяхната фурансу империя, за нейното богатство и могъщество, за левгите, които подобен кораб можеше да измине, за броя на военните им кораби и топове, за числеността на армиите им му се струваха невероятни. Мисамото превеждаше заедно с преводача, който се представи като Андре Фурансу-сан. Макар да си имаха свой собствен език, на тази среща говореха предимно на английски.

Йоши не разбра много от казаното. Използваните понятия бяха необичайни и им отне много време да му обясняват що е миля, ярд, барут, надлъжно люлеене, бутала, витлов паракод, двигателен винт, затвор на оръдия, затвор на кремъклийка, фабрика и далекобойност.

Все пак всичко това хвърли известна светлина и му даде определени сведения от голямо значение: за тях въглищата и достъпните пристанища бяха от жизнена необходимост. *Без тях военните паракоди ставаха негодни:* не бяха способни да поберат всички необходими въглища за плаванията си, за военните си операции и за обратния път и, второ — бе го забелязал още по време на срещата на съвета с гай-джин в замъка в Йедо, но тогава не успя да осъзнае доколко е вярно, — всяко споменаване на английските гай-джин

предизвикващ подигравателни усмивки у фурансу гай-джин. Те не се двоумяха и открыто показваха своята омраза.

Това го задоволи и подсили казаното преди време от Мисамото: почти всички нации на земята мразели англичаните, защото тяхната империя била най-голямата, те били най-силната и най-богата нация, с най- мощните и съвременни флотилии, с най-могъщите, най-дисциплинирани и най-добре екипирани армии, пък и се радвали на огромни приходи, като произвеждали повече от половината стоки на света. А най-важното — островът им бил непревземаем.

„Естествено, че ще ги мразят. По същия начин ненавиждат и нас от рода Торанага. А следователно — помисли си Йоши с болка заради някогашната си грешка — тъкмо с гай-джин следва да любезничим, да им се подмазваме, да им помагаме и да се отнасяме с тях изключително внимателно. Най-добрите флотилии и армии ли? Как ли да ги подължа, та да ми построят флот? Или да ме снабдят с такъв? Дали ще мога да им платя с въглища?“

— Мисамото, предай им, че ми се ще да науча повече за тези прекрасни фурансу изобретения — сладникаво рече Йоши, — а, да, имам нужда от приятели сред гай-джин. Нямам нищо против търговията — навярно ще уредя някак концесиите ми с каменните въглища да отидат при фурансу, а не при англичаните.

Думите му предизвикаха незабавен отклик. По това време вече бяха слезли в най-просторната каюта на кърмата. Тя му се стори тясна, неудобна и смрадлива. Вонеше на масло, пушек и човешки изпражнения. Навсякъде бе покrita с плътен слой въглищен прах. Разположиха се край дълга маса. Абе и половината от охраната стояха зад гърба му, а останалите — горе на палубата. Край масата насядаха пет-шест офицери с униформи, общити със златни ширити, а в центъра се разположи техният водач *Сератар* — по-правилно бе да се изговаря Съоратар.

Още щом го видя за пръв път и чу името му, Йоши тутакси го хареса. Бе съвсем различен от високия, намусен висш предводител на англичаните с непроизносимо име. Сератар, както и Андре се изговаряха лесно. Всъщност имената им бяха японски.

В случая със Сератар бе същинско чудотворно предзnamенование.

Серата се наричаше родовото селище, в което техният предшественик Йоши-шиги Серата-но Миновара се бе настанил през дванайсети век. През тринайсети век войнът даймио Йоши-сама Серата повел войска срещу своите повелители Ходжу, унищожил ги, завладял столицата им Камакура и я превърнал в своя собствена. Оттогава преките му потомци, родът Йоши-но Торанага-но Серата все още владееха Камакура. Шогунът Йоши Торанага бе погребан там в огромния си мавзолей.

— Значи сме роднини — бе се пошегувал Йоши, след като обясни това съвпадение на Съоратар. Съоратар се бе засмял и докато останалите си бъбреха като множество маймуни в чуждоземски униформи, му бе обяснил, че и той произхожда от древен род, но не толкова славен като На Йоши.

— Моят господар — рече Андре с поклон, — за моя господар е голяма чест да бъде приятел и гай-джин сродник на твоето велико семейство.

— Предай му, че смяtam името му за добра полицба — отвърна Йоши. Беше забелязал, че този човек е нещо много повече от обикновен преводач.

— Моят господар благодари и казва, че фурансу обещават двойно повече от англичаните.

Мисамото угоднически преведе:

— Господарю, той иска да каже, че сделката с тях ще е по-добра. И фурансу произвеждат оръдия като англичаните, макар и не толкова много.

— Преведи им, че ще обмисля дали да не им предложа каменовъглените си концесии. Нека ми кажат колко въглища ще искат, за да получат пушки и топове с барут и снаряди, а също и кога ще ми ги дадат. Искам и един параход заедно с офицери, за да обучат мои хора за офицери и моряци. Всъщност — добави Йоши невинно — навсярно ще отстъпя на фурансу изключителното право да строят, да продават и обучават мой военноморски флот. Естествено, ще им платя. Стига да поискат приемлива цена.

Мисамото се ококри. Но преди да успее да отвори уста, гай-джин Андре, който бе слушал много внимателно, се обади:

— Моят господар е сигурен, че кралят на фурансу ще сметне за голяма чест да помогне на господаря Йоши Торанага с флота. —

Запленен, Йоши наблюдаваше как Андре се обърна и заговори на предводителя Серата, а офицерите слушаха и кимаха, обзети от възбуда. „Учудващо е колко лесно се впечатляват тези хора от търговия и от възможни бъдещи печалби — помисли си той. — Щом фурансу се отзовават толкова бързо, английският предводител сигурно също ще откликне така. По-добре две риби да се бият за една и съща стръв, отколкото една.“

Поговориха и по други въпроси. Времето не им стигна да ги обсъдят подробно. Но все пак Йоши научи достатъчно и му се прияня да узнае още повече. Андре бе споменал една подробност, която го потресе. Разговаряха за съвременните медицински познания и колко е лесно да подготвят и оборудват една болница:

— Главният доктор в Канагава е добър, господарю. Чух, че *тайро* Анджо бил болен. Чух, че *тайро* щял да се срещне с Главния доктор-сама.

— Къде и кога ще стане тази среща?

— Моят господар не е сигурен дали вече е уредена. Навсярно Главният доктор по медицина ще помогне на *тайро*.

— Кажи ми, ако това се уреди. Предай на Серата, че възможността за болница ме интересува.

Йоши реши да спре дотук. Засега. Пък и му се щеше Мисамото да забрави чутото. „Как да си намеря доверен личен преводач. Имам нужда от такъв. Току-виж, съм научил Мисамото — той ми е вярно куче, зависим е от мен и ми е в ръцете. Досега ми се е покорявал. Във всеки случай добре се справи със златотърсачите. Жалко, че го е нямало, че е описвал подробно на Хосаки как вървят проучванията, когато са се сбили. Самураят ми докладва, че приличали на диви зверове — колко подходящо определение! Ако Мисамото беше в мината, навсярно щеше да ги спре. Всъщност няма значение: единият е мъртъв, значи една грижа по-малко, пък и оцелелия няма да го бъде. Въgliща! Хосаки твърди, че сме имали огромни залежи и че гай-джин ги ценят колкото златото.“ Йоши съзнателно промени темата.

— Попитай Серата-сан, защо гай-джин стрелят с топове и пушки и защо корабите им кръстосват напред-назад и нарушават покоя на тази Земя на боговете? За война ли се готвят?

Възцари се тишина. Настроението в каютата се промени.

— Моят господар казва, че няма да има война. — Йоши забеляза, че гай-джин Андре превежда добросъвестно. — Само се готовим за защита. Толкова съжалявам, *тайро* писа всички гай-джин да напуснат.

— Защо не си отидат за месец-два и след това да се върнат? — Японецът се изсмя наум, като забеляза, че думите му предизвикаха ужас и смайване.

— Моят господар твърди, че Споразуменията, подписани от шогуна, потвърдени от водача на Бакуфу *тайро* И и от Божествения император, ни допускат в Йокохама, Канагава, а скоро и в Кобе. Споразуменията са добри и за Нипон, и за гай-джин. *Тайро* Анджо, толкова съжалявам, напразно се сърди.

— Много даймио мислят като него. *Тайро* Анджо е вождът. Дължни сте да му се подчинявате. Вие сте на наша земя.

— Моят господар казва, че фурансу ще помогнат на Нипон да стане велика световна нация... а също и тук.

— Предай на Серата-сама, че *тайро* е вождът и щом нареди нещо, то се изпълнява. Макар понякога — добави Йоши многозначително — и *тайро* да променя решенията си, ако го посъветват правилно. — Забеляза, че разбраха намека му. — Толкова съжалявам, но вече десетки пъти обяснихме, че само даймио Санджиро може да разреши неприятните въпроси със Сацума.

— Моят господар се надява някой да даде правилен съвет на *тайро*. Даймио от Сацума трябва да се извини, да изплати обезщетението, съгласувано на срещата в Йедо, и открито да накаже убиеца.

Йоши кимна, сякаш бе сериозно загрижен. Внезапно се изправи за всеобщо смайване и ужас — нямаше смисъл от по-нататъшни приказки с тези дребни чиновници, полезни само в някои отношения. Налагаше му се да започне преговори с водача на англичаните. Срещата с французите го бе задоволила напълно. И въпреки надменното си и непреклонно държание прояви известна дружелюбност и с престорена неохота се съгласи на нова среща.

— Мисамото, предай им, че мога да ги приема в Йедо след десет дни. Нека дойдат в Йедо за среща на четири очи.

Тъкмо да напусне кораба, и гай-джин Андре се обади:

— Моят господар ти желае добра Нова година.

Йоши се втрещи, като разбра, че светът на гай-джин си има свой собствен календар, напълно различен от японския и китайския лунен календар, по който се изчисляваха дните, месеците и годините, откак свят светува.

— Първият ден от нашата година, Серата-сама, е между шестнайсетия ден от Първия месец и двайсет и втория ден от Втория месец в зависимост от Луната. Тази година е годината на Кучето, а Първият ден е на осемнайсети от Първия месец, когато започват нашите празници.

През целия обратен път до Йедо на галерата той се питаше що за хора са тези. Бе най-вече ужасен — гай-джин приличаха на чудовища в човешки облик, дошли от звездите, а представите и становищата им бяха в пълна противоположност с японското разбиране за женското и мъжкото начало.

„И все пак Нипон се нуждае от по-големи кораби, от оръжия и от мощ, за да се предпази от тези чуждоземски дяволи и да оцелее като нация. А засега — с погнуса си помисли той — шогунатът трябва да постигне съгласие и да живее в сговор с тях.

Те никога няма да си отидат по своя воля. Ако не тези, ще дойдат други да ни ограбват — китайци, монголци или рунтавите жители на Сибирските ледени земи, които гледат към нас и им текат лигите. Винаги ще бъдем обкръжени с англичани, какво да правим с тях?“

Това беше вчера. Цяла нощ до сутринта бе потънал в дълбок размисъл. Почти не яде, почти не спа. Измъчващо го и празното му легло, и опустелият му живот. Забранената мисъл за Койко се прокрадваше в съзнанието му, не му излизаша от главата нито Анджо, нито Огама, нито останалите. По пътя от Киото многократно си бе представлял колко е чисто острието на меча, чистотата и умиротворението на смъртта. Човек се изравняваше с боговете, когато избираше минутата, часа и деня на собствената си смърт: от нищо в нищо. Край на опустошителната скръб.

Толкова бе просто.

Първият лъч на зората проникна през кепенците и лизна късия му меч. Той лежеше заедно с дългия на една ръка разстояние. Заредената му пушка също се намираше там — бе я нарекъл Нори. Късият меч представляващ семеен ценност, изработена от главния ковач на мечовете Масумара и бе принадлежала на шогуна Торанага.

Йоши разглеждаше излъсканата от употреба ножница и си представяше съвършеното му острие. Протегна ръка, погали кожата и докосна чепа, прикрепен към дръжката. Баша му бе заръчал да го поставят там, преди да му подари меча официално пред отбран кръг от техни подчинени. Тогава Йоши бе на петнайсет и за първи път бе убил човек — един ронин, вилнеещ близо до семейния им замък „Орловото гнездо“.

— Нека ти напомня за твоята клетва, сине мой: че с достойнство ще носиш това острие, че ще използваш само него, за да си направиш сепуку, а ще си направиш сепуку единствено за да избегнеш плен или ако ти нареди шогунът и Съветът на старейшините единодушно потвърди заповедта му. Всички други причини са недопустими, докато шогунатът е застрашен.

„Страховита мъдрост. — Йоши се отпусна на леглото и се почувства на сигурно място в тази стая, в която бе изпитал толкова щастие. Погледът му отново се плъзна към късия нож. Днес го желаеше повече от всякога. Толкова пъти мислено бе репетирал това сепуку, че му изглеждаше прекрасно, благодатно и освобождаващо. — Скоро Анджо ще ме арестува и това ще ми послужи за извинение...“

Слухът му винаги бе нащрек и затоваолови приближаващите стъпки. Стъпки на войник. Сграбчи двата си меча и зае отбранително-нападателна стойка.

— Господарю!

Разпозна гласа на Абе. Това не означаваше нищо — някой би могъл да държи нож до гърлото на Абе. А, току-виж, и самият Абе е предател — след смъртта на Койко Йоши подозираше всички.

— Какво има?

— Инеджин моли да се срещне с теб.

— Претърси ли го?

— Най-основно.

Йоши дръпна въжето, което бе прикрепил към резето на армираната врата така, че да отваря, без да мърда от мястото си.

На прага застанаха Инеджин, Абе и четирима самураи. Той си отдъхна.

— Влез, Инеджин.

Абе и войниците от личната му охрана понечиха да го последват.

— Няма нужда, но стойте наблизо, за да ме чуете, ако ви викна.

Инеджин влезе, затвори подире си, забеляза приспособлението, но не каза нищо, а коленичи на десетина крачки.

— Откри ли Кацумата?

— Ще пристигне в Йедо след три дни, господарю. Първо ще се отбие в къщата на Глицинията.

— Това свърталище на скорпиони? — Йоши не бе захлопнал мама-сан Мейкин в капана. За да си изясни истинските мащаби на заговора срещу него, преди да си отмъсти. Мъстта доставя по-голяма наслада, когато си спокоен. А той все още не се чувстваше спокоен. — Можем ли да го хванем жив?

Инеджин се усмихна особено.

— Съмнявам се, но нека първо започна с друго, господарю. — Старецът намести болното си коляно. — И тъй, за гай-джин. Случи се онova, за което се надявахме и работихме. Съгледвач на гай-джин ни предложи бойните им планове срещу пари в брой.

— Да не са фалшиви?

— Не зная, господарю. Но разправят, че съдържали движението на войските и корабите им. Цената била умерена, но въпреки това чиновникът от Бакуфу не ги купил веднага, взел да се пазари и гай-джин се изплашил. С Анджо начело... — Сбръчканите му устни се изкривиха от отвращение, докато произнасяше името на *тайро*. — Той е бака, недостоен! Рибата се вмирисва от главата.

— Така е. Глупак!

Инеджин кимна.

— Отново са забравили Сун Цзъ, господарю: „Да оставаш в неведение за състоянието на врага, да ти се свидят неколкостотин унции сребро е варварство в най-висша степен.“

— За щастие един осведомител ми донесе за това. — Инеджин извади някакъв свитък от ръкава си и го сложи на масата. Йоши въздъхна доволно:

— Со ка!

— С помощта на моя осведомител го закупих като дар за теб, господарю. Изложих го на голяма опасност, но подмених този свитък с фалшив, та в крайна сметка Бакуфу да го купят евтино.

Йоши не докосна документа, а само го погледна.

— Моля те, нека ти възстановя сумата — предложи той. Инеджин прикри огромното си облекчение, тъй като бе заложил

тяхната странноприемница на Гиокояма, за да получи парите. — Иди при ковчежника ми. Достоверни ли са сведенияята?

Инеджин сви рамене. И двамата знаеха едно от напътствията на Сун Цъз: „Най-опасни са най-приближените съгледвачи. Те продават тайните за пари. Изисква се да си гений, за да разкриеш такъв човек.“

— Моят осведомител се кълне, че сведенияята са достоверни и на този гай-джин може да се разчита.

— За какво става дума?

— Плановете на гай-джин са ужасяващо прости. Десет дни след като връчат ултиматума си и той не бъде изпълнен, целият им флот ще се насочи към Йедо. През първия ден, господарю, те ще са най-далеч от брега. Ще стрелят с най-далекобойните си тежки оръдия, предназначени да превърнат в прах всички мостове и пътища.

Отбелязани са с карфици и без съмнение сведенияята идват от предателя Хирага. Същата нощ ще се възползват от светлината на пожарите и ще обстрелят замъка. На следващия ден ще унищожат крайбрежието. На третия ден ще свалят на сушата хиляди войници с пушки и ще се насочат към портите на замъка. Там ще поставят обсадни мортири, ще унищожат портите, мостовете и ще сринат по-голямата част от замъка. На петия ден ще се оттеглят и ще отплават.

— За Йокохама ли?

— Не, господарю. Според плановете ще изтеглят всички гай-джин един ден преди началото на бойните действия и ще ги отведат в Хонконг до пролетта. Тогава ще се завърнат със значителни военни сили. Разходите по войната, както стана в Китай и какъвто е обичаят им, ще бъдат удвоени и изискани като обезщетение от шогуната и от Императора, *както и цялостен достъп из Нипон, включително и до Киото*. Ще настояват за един остров, отстъпен за вечни времена, за да прекратят военните действия.

Йоши го побиха тръпки. „Щом тези варвари успяха да усмирят цял Китай, Майката на света, в крайна сметка ще усмирят и нас, дори и нас. *Цялостен достъп!*“

— Това ултиматум ли е? Някакво ново дебелоочие?

— Не е записано в свитъка, господарю, но съгледвачът обеща да съобщи подробности, както и началото на военните действия, ако има промени.

— Купи ги на всяка цена. Ако се окажат верни, ще е важно за изхода.

— Навярно, господарю. Част от сведенията се отнасят до противомерките на гай-джин. Как да се справят със запалителните кораби.

— Но Анджо ме увери, че това е тайна!

— Не и за тях. Бакуфу са като продънено сито за заинтересованите, пък са и продажни, господарю.

— Искам имената им, Инеджин, и ще ги набуча на кол.

— Започвай още днес, господарю. Започни от най-горе.

— Но това е измяна.

— Но е вярно, господарю. За разлика от всички познати ми водачи ти предпочиташ истините, а не лъжите. — Инеджин раздвижи коленете си, които го боляха непоносимо. — Въпросът с този съгледвач е сложен. Мейкин ми каза за него... — Йоши изсумтя. — Да, разбирам те. Но ми каза Мейкин, Мейкин, която отклони посредника от Бакуфу към мен, тъкмо тя пробута лъжливия свитък, и то с опасност за живота си, тъй като ще трябва да засвидетелства неговата достоверност. Мейкин отчаяно желае да докаже своята преданост към теб.

— Преданост? След като нейната Къща е убежище за шиши, място за срещи на Кацумата, учебно легло за предатели!

— Мейкин се кълне, че Койко никога не е участвала в заговор против теб, никога. Нито пък тя самата.

— Че какво друго ѝ остава? Да каже, че е била прислужницата?

— Може да говори истината, господарю, а може би — не, но навярно поради скръбта си вече е осъзнала миналите си заблуди. Вражи съгледвач, привлечен на твоя страна, понякога се оказва изключително ценен.

— Само главата на Кацумата ще ме убеди. Още повече, ако го заловят жив.

Инеджин се засмя, наведе се напред и сниши глас:

— Нека бързо те снабди с подробности около предателя Хирага, преди да поискаш главата му.

— И нейната.

— Женска глава, набучена на кол, не е приятна гледка, господарю, независимо дали е стара или млада. Това е древна истина.

По-добре я остави на раменете ѝ и използвай в своя изгода злобата, мъдростта, коварството или просто лошотията, която е присъща на всяка подобна жена.

— Как?

— Нека първо ти предаде Кацумата. Въпросът с Хирага е по-сложен, Мейкин твърди, че бил добър приятел с важен английски чиновник, приближен на водача на гай-джин, който се казвал Тайра.

Йоши се намуси. Нима това бе още една поличба? Тайра също беше значимо име в Япония, древно благородническо семейство, което се родееше с Йоши Серата.

— Е, и?

— Този Тайра е чиновник, стажант-преводач, вече много добре владее японски.

— Тайра, а? Това да не би да е един грозен младеж, висок, със сини очи, с огромен нос и дълга коса с цвета на оризова слама.

— Да, да, навярно е той.

— Помня го от срещата им със старейшините. Продължавай.

— Мейкин чула, че стремително напредвал в нашия език, подпомаган от една кучка на име Фуджико, но още повече от тоя Хирага, който си бил пуснал коса като гай-джин и се обличал като тях.

— Старецът се подвоуми — обожаваше да споделя тайни. — Изглежда, е внук на знатен шоя от Чошу, на когото някога разрешили да закупи чин гоши за синовете си, а един от тях е баща на Хирага и сега е кирадзуми. Младежът бил избран да се запише в едно тайно училище в Чошу, където научил английски, тъй като бил изключителен ученик. — Инеджин потисна усмивката си, като видя изражението на Йоши.

— Значи, съгледвачът не е гай-джин, а този Хирага?

— Не, господарю. Но можем да го използваме като второстепенен източник на сведения. Стига да се доберем до него.

— Един шиши да ни помага? — присмя му се Йоши. — Невъзможно.

— Как мина вчерашното ти посещение на фурансу кораб? Беше ли ти от полза, господарю?

— Мина интересно. — Нямаше как да опази в тайна подобни случки. Радваше се, че Инеджин се осведомява толкова бързо и толкова добре. Абе и пет-шест войници бяха присъствали на срещата.

Чий ли език се бе развързал, след като си бяха пийнали? Нямаше значение. Следваше да го очаква. Не бе изтървал нищо злопоставящо.

— Абе! — провикна се Йоши.

— Да, господарю.

— Изпрати прислужничка с чай и саке. — Не продума нищо, докато не им ги поднесоха и Инеджин не ги прие с благодарност. Пресяваше съобщението, разпределяше сведенията и подготвяше кови въпроси и отговори. — Какво предлагаш?

— Защо да предлагам, след като ти вече сигурно си решил, господарю. Но ми хрумна, че ако английският водач изпрати ултиматум, ти си единственият подходящ посредник — само ти, господарю.

— Ах? И после?

— Покрай другото помоли да се срещнеш с този Хирага. Прецени го, току-виж, си го убедил да мине на наша страна. Използвай го за своя изгода. Това ще е най-подходящото време.

— Може и да си прав, Инеджин. — Вече се бе отказал от подобна мисъл заради много по-добра. Новото му хрумване подхождаше на плана, обсъден с Огама в Киото, както и на собствения му внушителен замисъл. — Или пък да го използваме като назидание за останалите. Залови Кацумата — той е главата на змията, наречена шиши. Ако Мейкин е средството да го заловим жив, толкова по-добре за нея.

В Ходогая — пътната спирка на Токайдо — Кацумата наблюдаваше тълпите от прозореца на една чайна.

— Потърпи, Такеда. Хирага няма да пристигне преди обяд.

— Мразя тази странноприемница — заяви Такеда. Селото се намираше в открито поле, в което почти нямаше къде да се скрият, а и бе разположено едва на три мили от Колонията в Йокохама. Бяха отседнали в чайната на Първата луна, същата, в която Кацумата и даймио Санджиро бяха останали, след като Ори и Шорин нападнаха гай-джин на Токайдо. — Ами ако не дойде? — Младежът раздразнено се почеса по главата. Не беше се бръснал, откак избягаха от Киото, и косата, и брадата му бяха наболи.

— Ще пристигне. Ако не днес, утре. Налага ми се да се срещна с него.

Двамата се криеха тук от седмица. Пътуването им от Киото бе мъчително, на косъм от смъртта.

— Сенсей, не ми харесва тая къща, нито промяната в плана. Ако ще продължаваме да се борим, трябва да идем в Йедо, инак по-добре да се разотиваме по домовете си.

— Щом искаш да си вървиш, върви си. Ако искаш да се върнеш в Чошу, върни се. Ако още веднъж ми се разхленчиш, ще ти наредя да се махаш! — сказа го Кацумата.

Такеда тутакси се извини и добави:

— Просто загубихме много бойци в Киото, дори не знаем как я караха в Йедо. Толкова съжалявам, но все си мисля, че и ние като оцелелите следва да се разотидем по домовете си — аз в Чошу, ти в Сацуума — и по-късно да се прегрупираме.

— Ходогая е подходяща за нас и тук сме на сигурно място. — Предупреден, че Йоши е обявил голяма награда за главата му, Кацумата бе решил да се държи благоразумно и да не продължава — Утре или вдругиден тръгваме — рече той, доволен, че този хлапак защитава тила му. — Първо Хирага.

Бе трудно и опасно, докато се свържат с него. Малцина имаха достъп до бариерите в Йокохама и до Йошивара на гай-джин. Непрекъснато се издаваха все нови пропуски и се определяха нови пароли. Навсякъде бродеха наказателни отряди с неограничени пълномощия. Около Йокохама гъмжеше от самурайски войски. Те почти бяха изолирали Колонията от останалата част от страната. Но преди три дни Кацумата откри една прислужничка, чиято сестра бе акушерка, и от време на време ходеше в Йошивара. За един златен обан тя се съгласи да отнесе съобщение на мама-сан в къщата на Трите шарана.

— Такеда, остани тук и наблюдавай. Чакай ме търпеливо.

Кацумата се спусна в градината и през главните порти излезе на Токайдо. Пътят бе претъпкан от сутрешни пешеходци, от паланкини, носачи, гадатели, писари, самураи и коне, яхнати от жени и самураи. Разговаряха, викаха, крещяха. Утрото бе мразовито. Всички носеха ватирани връхни дрехи, топли шалове и шапки. Неколцина самураи се втренчиха в Кацумата, но не предизвикателно. Походдката му, мръсната

му грива и брада, дългият му меч в ножницата на гърба и късият, затъкнат в колана, предупреждаваха любопитните да бъдат предпазливи. Очевидно бе нещо като ронин и следващо да го избягват. Кацумата седна на пейка в една крайпътна гостилничка, разположена в покрайнините на селото зад добре охраняваната бариера, откъдето се откриваше добър изглед към морето и към Йокохама.

— Чай. Погрижи се да е пресен и горещ.

Изплашеният съдържател хукна да изпълни поръчката.

В Колонията група конни търговци изтопуркаха по моста, любезно вдигнаха шапки или отдаеха чест с камшиците си за езда на стражата пред Северната порта. Отговориха им с нехайни поклони. Други търговци, войници, моряци, паплач от Пияния град вървяха пеша. Всички бяха наизлезли на празнична сутрешна разходка. Днес бе Нова година. За днешния следобед бяха запланирани конни надбягвания, а по-късно — футболен мач между армията и флота. Бе студено, но приятно. Духаше slab ветрец, който отнасяше миризмата на зима, на гниещи водорасли и човешки изпражнения навътре към сушата.

Единият от ездачите бе Джейми Макфей. Хирага го следващо плътно. Шал покриваше почти цялото му лице, шапката му за езда бе смъкната до очите. Носеше добре скроени дрехи. Нито Тайърър, нито Сър Уилям бяха одобрили и дори не знаеха за тази разходка. Тя му бе подарък от Джейми, задето му бе превеждал при разговора с шоя и го бе снабдявал с търговски сведения.

Вчера Хирага му бе казал:

— Аз отговаря повече въпроси на езда, Джами-сама. — И бе добавил: — Трябва отиде... отиде Ходогая, срещне братовчед. Моля?

— Защо не, Накама, друже!

Макфей не бе ходил в селото от месеци, макар то да се намираше в района на Колонията, и се зарадва на този предлог. Малцина от търговците се решаваха да се отдалечат толкова без военен ескорт. Убийството на Кентърбъри и горчивата участ на Малкълм Струан не им излизаха от ума.

Днес Макфей се чувстваше добре. С последната поща бе получил официален отчет от своята банка в Единбург и бе открил, че

състоянието му е по-добро, отколкото бе очаквал — повече от достатъчно да започне самостоятелна търговия, макар и скромна. Търговската къща се намираше в добри ръце и това го радваше. Новият управител на компания Струан Албърт Макструан бе пристигнал от Шанхай. Джейми се бе запознал с него в Хонконг преди три години, когато Макструан постъпи в компанията. След шест месеца обучение в Хонконг под ръководството на Кълъм Струан той бе заминал за Шанхай и там бързо бе поел поста заместник-директор.

— Добре дошъл в Йокогама — искрено го бе приветстввал Джейми. Харесваше го, макар да знаеше малко за него — само, че го бива в работата. В жилите му се смесваха шотландска и испанска кръв. Негов предшественик бе един от хилядите испанци от Непобедимата армада, претърпели неуспех край бреговете на Шотландия и Ирландия, който бе оцелял и се бе заселил по тези места.

Тук щяха да го вземат за евразиец, но никой не го предизвикваше. Според преданието и той бе едно от тайните извънбрачни деца на Дърк Струан, когото Дърк скришом бе отправил в Шотландия заедно с природения му брат Фредерик Макструан. Говореше се, че малко преди смъртта си Дърк щедро ги бе обезпечил.

— Ужасно съжалявам, че се срещаме при тези кошмарни обстоятелства, стари приятелю. — Макструан имаше аристократично произношение, отработено в университетите в Итън и Оксфорд, с едва забележима следа от шотландски диалект. Бе двайсет и шест годишен, нисък, набит, тъмнокос, със златиста кожа, високи скули и тъмни скосени очи. Джейми никога не го бе питал за преданието, нито пък Макструан бе отварял дума за това. Когато преди почти двайсет години Джейми за пръв път пристигна в Хонконг, тогавашният тай-пан Кълъм Струан му бе разясnil: „Тук не се задават въпроси, особено относно Струанови — имаме много тайни, прекалено много тъмни дела, които навярно трябва да потънат в забвение.“

— Всичко е наред, не се беспокой за мен, господин Макструан — бе го успокоил Джейми. — Готов съм за промяна в живота си.

И въпреки че вече официално не работеше в Търговската къща, Макфей все още му помагаше, запознаваше го с най-новите проекти и сделки, въвеждаше го заедно с Варгас сред техните японски снабдители. Счетоводните тефтери бяха в ред, каменовъгленото предприятие с Джони Корнуелец напредваше блестящо и обещаваше

да стане изключително доходно. Въглищата бяха първокласни и вече се подготвяха да пълнят по една баржа седмично през следващите три месеца. Такъв бе изпитателният срок.

Макструан щедро му бе определил двайсет процента от печалбата през първата година, а после — да поеме самостоятелно сделката с корнуелеца: „....стига този простак да е още жив дотогава“ — бе се засмял Албърт.

Благодарение на Хирага тайните търговски дела на Джейми с шоя процъфтяваха и, общо взето, първата по рода си компания бе сформирана: „ИСК Трейдинг — Ичи Стоку Компени“. Съпругата на шоя бе сметнала за благоразумно да не използват името на семейството им. Капиталът на компанията бе разделен на сто дяла. Шоя получи четиридесет, Макфей също, жената на Риоши петнайсет, а Накама-Хирага — пет.

Миналата седмица Джейми бе регистрирал своя собствена търговска компания и от утре започваше работа във временна кантора в сградата, приютила „Гардиън“ на Нетълсмит. Вече цяла седмица най-големият син на Риоши — свито, притеснително момче на деветнайсет — се явяваше на работа всеки ден в седем часа сутринта и си тръгваше в девет вечера, за да научи всичко. Особено английски. С последната поща най-неочеквано бе пристигнало тримесечно обезщетение, придружено от любезното писмо на Тес Струан, която му благодареше за заслугите към компанията. „Тримесечно възнаграждение значи! Не е лошо за деветнайсет години служба“ — помисли си Джейми с невесела усмивка.

От Хонконг все още нямаше вести, бе твърде рано, макар че „Буйният облак“ би следвало да е пристигнал там преди десетина дни, а Хоуг — преди около седмица.

„Ще получим вести най-рано след четири-пет дни, дори и повече. Носят се слухове, че в южнокитайските морета бушували страховитни бури, така че може и да се забавят. Няма смисъл от предсказания...

Един ден ще имаме телеграф до Хонконг, а някой ден жиците ще се проточат чак до Лондон. Боже мой, каква благодат за всички нас — да изпратиш съобщение в Хонконг и да получиш отговор само за няколко дни. Или до Лондон и обратно за някакви си, да речем, дванайсет до шестнайсет дни вместо цели четири месеца! Няма да

стане по мое време, но се хващам на бас, че ще има телеграфна връзка с Хонконг след около десет-петнайсет години. Ура за Накама и моя съдружник Риоши, ура за моята нова компания «Макфей трейдинг». И ура за Анжелик.“

Въпреки пълния си траур тя се бе съгласила на Коледа да присъства на вечерята, която Джейми даваше в чест на Албърт Макструан. Дойдоха Сър Уилям, Съоратар, Андре и повечето посланици. Въпреки че нищо не бе останало от предишната ѝ веселост и че почти не приличаше на себе си, Анжелик се държа благо и приветливо и всички забелязаха, че е станала дори по-хубава и по-зряла. Тази вечер щеше да се състои внушително соаре във Френската легация. Те също бяха поканени. Андре щеше да свири. Съмнително бе, че Анжелик ще танцува — облогът беше десет на едно. А дали е бременна или не — облизите за това бяха все още равни.

Нито Анжелик, нито Джейми отваряха дума за Хонконг. От съвместното им морско приключение насам и след като успешно бе надхитрила Сър Уилям, приятелството им укрепна и обикновено двамата вечеряха насаме.

„Ура за Новата година, която ще бъде прекрасна!“

Въпреки доброто му настроение го прониза съмнение: същинската търговия бе ненадеждна, около Шанхай пак се мътеше нова гражданска война, в Макао върлуваше чума, граждanskата война в Щатите беше страховита, в Ирландия гладуваха, слухове за глад се носеха и тук, а на Британските острови бяха избухнали безредици заради безработицата и ниските заплати във фабриките. А и неприятностите с Тес Струан си оставаха.

„По дяволите, нали си обещах да не мисля за нея след първи януари 1863! Нито пък за Морийн...“

Пришпори коня, за да се разтовари от тревогите си. Хирага незабавно стори същото. И двамата бяха добри ездачи. От много време насам Хирага не се бе качвал на кон и за пръв път се движеше, кажи-речи, свободно извън Колонията. Той се изравни с Джейми и го подмина. След малко и двамата успешно препускаха с всички сили. Много скоро останаха сами, тъй като другите се бяха върнали на хиподрума. Двамата намалиха алюра, та да се порадват на хубавия ден.

Пред погледа им се виеше Токайдо, прорязан тук-там от реки с разливи и бродове. От двете им страни чакаха носачи, за да прекарат

или да пренесат стоките и хората през водата. Ходогая се намираше на юг. Бариерите ѝ бяха отворени. В добрите стари времена преди убийствата през пролетта и есента търговците имаха обичай да посещават селото, за да си пийнат саке и бира, като си носеха собствена храна. Там се смееха и флиртуваха с групи девойки, които се стремяха да ги замъкнат в собствените си кръчми и гостилиници. Не бяха добре дошли в многобройните публични домове.

— Хей, Накама, къде е срещата с братовчед ти! — Джейми задържа коня си в покрайнините на селото недалеч от бариерата. С цялото си същество усещаше враждебното отношение на останалите пътници. Но не се разтревожи. Бе въоръжен, и то очебийно с раменен кобур с револвер в него. „Хирага обаче не е“ — помисли си Джейми.

— Аз търси него. По-добре ида сам оттатък бариера, Джами-сама.

Хирага бе обезумял от радост, когато получи съобщението на Кацумата, но едновременно го нападнаха опасения. Бе неразумно да се лиши от защитата на Сър Уилям и Тайърър, но изгаряше от желание да научи нещо за Сумомо и останалите, да изясни какво наистина се е случило в Киото и какво ново кроят шиши. Шоя ежедневно клатеше отрицателно глава:

— Толкова съжалявам, Отами-сама, още нямам известия от Кацумата и Такеда, нито за момичето Сумомо, нито за Койко. Господарят Йоши си стои в замъка в Йедо. Веднага щом науча нещо...

Все още добре увит в шала, Хирага махна на Джейми да кара начело.

— Моля, после намеря за теб добро място чакаш. Стражата на бариерата ги изгледа подозрително, едва-едва им се поклони и прие поздрава им. Хирага потръпна, като видя един плакат със собствения си портрет, залепен на стената. Джейми не го забеляза и Хирага се замисли дали той или някой от останалите би го разпознал с тази европейска прическа и мустаци. Японецът спря при първата кръчма. На развален японски, като наподобяваше пресипналите гласове на останалите търговци, той си избра маса в градината, поръча си чай, саке и бира, няколко японски ястия. После нареди на слугинчето никой да не ги беспокои и обеща голям бакшиш. Прислужницата стоеше със сведен поглед, но Хирага бе сигурен, че е зърнала очите му и е разбрала, че и той е японец.

- Джами-сама, аз върна след много малко.
- Не се бави, момче.
- Да, Джами-сама.

Хирага бавно излезе на пътя и пое към отсрещната бариера. Всеобщата враждебност и лошите обноски го вбесяваха. Няколко войнствено настроени самураи и неколцина пътници го принудиха да отстъпи и да им направи път. Същевременно се наслаждаваше, задето всички го вземаха за гай-джин и приемаха за грубо чуждоземско любопитство начина, по който оглеждаше всяка гостилничка. Зашифрованата бележка на Кацумата гласеше: „Ела в Ходогая през някои от следващите три сутрини. Ще те намеря.“

С усещането, че бие на очи, пък то си беше и така, той подминаваше хора, които просто се шляеха, седяха по пейките и масите, превиваха се над мангалите и го разглеждаха нагло и кръвнишки. И тъкмо тогава чу тихото уговорено изсвирване с уста. Не му отговори, нито се обръна, тъй като бе прекалено опитен. Стори му се, че дойде отляво. Престори се на уморен, избра си пейка доста надалеч от улицата в най-близката гостилница и заръча да му донесат бира. Прислужницата пристигна бързо-бързо. В съседство селяни, приведени и сърбащи от паниците със сутрешна оризова каша и от горещото саке, се отдръпнаха, като че ли бе чумав.

— Не се обръщай още — чу той тихия глас на Кацумата. — Не те познах, предрещил си се прекрасно.

— Ти също, сенсей — отвърна тихо Хирага, почти без да движи устните си. — Два пъти много внимателно огледах гостилничката.

Дочу тихия, добре познат и удивителен смях.

— Изпусни нещо, наведи се да го вдигнеш и бързо се озърни.

Хирага се подчини. Зърна един подивял, брадясал, злобен ронин с мазна грива, който го гледаше кръвнишки.

— Ийе, сенсей!

— Никакъв „сенсей“. Нямаме време, Ходогая гъмжи от наказателни патрули и от съгледвачи. Къде можем да се срещнем на по-сигурно място?

— В нашата Йошивара, в къщата на Трите шарана.

— Ще дойда след два-три дни. Жизненоважно е бързо да предизвикаме произшествие при гай-джин. Помисли за това.

— Какво произшествие?

— Голямо.

— Добре — отвърна Хирага. — Изпитах огромно облекчение, когато получих вест от тебе. Нямахме представа, че ще дойдеш тук. Носят се невероятни слухове за някакво сражение в Киото. Акимото е при мен, но тук сме сами, действаме на своя глава, а и загубихме много шиши при нападението си в Йедо. Имам да ти разказвам много неща за Йедо и за гай-джин. Кажи ми бързо, какво стана в Киото? Как е Сумомо?

— В Киото нещата вървят зле. Преди да тръгна, поверих Сумомо на Койко, която се завръщаше тук заедно с Йоши, за да го следи и да разбере кой ни предава. Сигурно е някой от нашите. Не исках да изтърва такава възможност и по този начин тя напусна Киото невредима. — Докато говореше, Кацумата обхващаше с поглед останалите хора в гостилничката. Макар да не бяха наблизо, те избягваха да го гледат. — Ние предприехме две нападения срещу Йоши, но и двете неуспешни. Някой издаде скривалището ни, Огама и Йоши се обединиха и ни устроиха засада. Ние...

— Ийе — прошепна Хирага, сериозно заинтересован. — Съюзници ли са станали?

— Засега. Изгубихме много водачи и много бойци. Подробности ще ти разкажа друг път, но Сумомо, Такеда, аз и още неколцина успяхме да си пробием път. Радвам се, че се срещнахме, Хирага. Тръгвам.

— Чакай, ами Сумомо? Бях ѝ заръчал да се върне в Чошу.

— Тя ми донесе ценни сведения за положението тук, както и за Шорин и за Ори. Предложих ѝ да продължи за Чошу, но тя пожела да остане: смяташе, че би могла да ти помогне. Как е Ори?

— Загина. — Чу как Кацумата изруга — Ори бе любимият му ученик. — Гай-джин го застреляха при опит да нахълта в една от техните къщи. Носи се слух, че шиши нападнали Йоши в Хамамацу, че Койко загинала по време на схватката, а също и един шиши. Кой беше той?

— Не той, тя. Толкова съжалявам, била е Сумомо. — Кръвта се съмъкна от лицето на Хирага. — Койко я предала, тази кучка я предала на Йоши и по този начин е издала соно-джой и нас. Но е загинала от шурикен на Сумомо, забит в гърдите ѝ.

— А как е умряла Сумомо?

— Като достойна шиши. Нейната смърт ще се помни навеки. Тя се била с Йоши — първо с шурикени, после с дълъг меч и едва не го убила. Такава беше бойната ѝ задача, ако я изدادат.

„Значи Сумомо е имала бойна задача — помисли си Хирага с внезапно прозрение. Цялото му същество клокочеше като вулкан, готов да избухне: — Очаквал ли си, че ще я предадат и въпреки това си я изпратил в оня вълчи капан.“ — Гърлото му се сви. Насили се и зададе най-важния въпрос:

— Как са я погребали? С почит ли?

Ако Йоши Торанага не ѝ бе отдал дължимата почит, след като се бе сражавала и загинала храбро, Хирага щеше да го преследва, забравил всичко друго, докато единият от тях не умре. Той бе водач на шиши от Чошу — на най-силния състав. Сумомо, макар и от Кацуума, се бе заклела във вярност към него и към Чошу.

— Моля те, трябва да зная, с почит ли са я погребали?

Никакъв отговор. Озърна се. Кацуумата бе изчезнал безследно. Потресението на Хирага бе толкова очевидно, че останалите посетители мълчаливо се вторачиха в него. Недалеч стояха неколцина самураи и го наблюдаваха. Той се наежи, хвърли няколко монети на масата и с ръка върху скрития пистолет се върна по пътя, по който бе дошъл.

Същия следобед из замъка в Йедо витаеше някакво предчувствие. Йоши бързаше по коридора след лекаря китаец, Абе и четирима самураи ги следваха. Лекарят, висок и изключително мършав, бе облечен с дълга роба, а посивялата му коса бе вързана на плитка. Изкачиха няколко стъпала, минаха по още един коридор и докторът спря. Враждебно настроена стража им препречи пътя с ръце на мечовете и с погледи, приковани в Йоши и неговите войници.

— Толкова съжалявам, господарю Йоши — обади се военачалникът, — тайро заповяда никой да не влиза.

— А на мен — заяви лекарят, чийто страх му придаваше неочеквана храброст — нареди да доведа господаря Йоши.

— Господарю, можете да минете. Толкова съжалявам, хората ти ще останат тук — непреклонно заяви военачалникът.

Абе и войниците му посегнаха към мечовете си, въпреки че противниците ги превъзхождаха по численост.

— Спрете — спокойно нареди Йоши. — Изчакайте ме тук.

Абе се бе поболял от тревоги. До него бяха достигнали ужасните слухове, които се носеха из замъка, че господарят му ще бъде арестуван. Йоши само се бе присмял на мълвата.

— Моля да ме извиниш, господарю, но това може да е клопка.

Противниковите самураи се наежиха от обида.

— Ако е така, избий тези тук — засмя се Йоши.

Никой друг не се засмя. Махна на лекаря да върви напред. Беше решил, че ако се опитат да го обезоръжат, ще им се наложи да се бият и да загинат.

Пропуснаха го необезпокояван. Лекарят отвори отсрещната врата и с поклон го покани да влезе. Йоши не стискаше дръжката на меча си, но се бе приготвил, ако зад вратата се криеше убиец. Такъв нямаше. Само четирима стражи стояха, заобиколили футоните в просторната стая. На тях, грохнал от болка, лежеше Анджо.

— И тъй, настойнико на наследника — запита Анджо със слаб, но злобен глас, — имал си някакви сведения?

— Само за твоите уши.

— Почакай отвън, докторе, докато не те повикам.

Лекарят се поклони и с радост излезе. Този пациент бе непоносим, мразеше го, пък и нямаше да получи никакво възнаграждение, тъй като той бавно умираше. Оставаха му само няколко седмици или месеци. Такъв бе обичаят в Китай: щом няма лек, няма и пари. Същото важеше и тук.

Стражите не помръднаха. И четиримата бяха знаменити фехтувачи и напълно предани. Самонадеяността на Йоши почти се стопи. Той коленичи и любезнно се поклони. Тази сутрин, след като Инеджин си тръгна, бе изпратил на Анджо съобщение с молба спешно да го приеме, тъй като имал важни сведения за него.

— Е, Йоши-доно?

— Вчера се качих на един от военните кораби на гай-джин и...

— Зная. За такъв глупак ли ме смяташ, че да не разбера какво кроиш? Ти ми писа, че става дума за медицински сведения.

— Става дума за доктора гай-джин в Канагава. Фурансу ми съобщиха, че бил направил чудотворни лекове. С твоето разрешение ще

накарам да го доведат тук.

— И без теб ще се свържа с него. — Анджо мъчително се приповдигна на един лакът. — Какво си се загрижил толкова за мен, след като ми желаеш смъртта?

— Не ти желая смъртта, *тайро-доно*, искам те в добро здраве. Много е важно да бъдеш здрав. — Йоши се владееше добре, макар да ненавиждаше този човек и тази стая с нейната смрад на смърт, диария и бълвоч. Същевременно се страхуваше, че криво си е направил сметките: това лесно можеше да се превърне в смъртоносен капан, стига само болникът да заповядва. — Защо да се мъчиш, след като могат да те излекуват? Освен това исках да ти съобщя, че узнах бойния план на гай-джин. Не на кораба. Малко преди това.

— Какъв план, а? Как го получи?

— Няма значение, важното е, че зная, а сега знаеш и ти. — Йоши му изложи същността на намеренията им съвсем точно, но пропусна съведението за десетте дни отсрочка след връчването на ултиматума.

— Значи трябва да се махаме оттук! — пискливо се извиси гласът на Анджо. Телохранителите напрегнато се размърдаха. — Роджу ще напусне незабавно и в пълна тайна. А ние ще се настаним в имението... в Ходогая. Щом се озовем на сигурно място, ще подпалим Колонията някоя нощ и ще ги изловим по долни гащи. Ама че кучета! Заслужават подла, безчестна смърт. Огънят ще ги подгони навън, ние ще избием успелите да избягат и ще се върнем тук, когато флотът отплава. А през пролетта ще ги чакаме подгответни. Ще подпалим Йокохама утре. — Очите на Анджо заискриха, по брадичката му се стичаше слюнка. — На теб се пада честта да поведеш щурма. Подготви го и приемай пристъпа утре или вдругиден.

Йоши незабавно се поклони с благодарност.

— С радост приемам оказаната ми чест, а докато подготвям нападението, имам едно желание: твоето здраве стои на първо място. Нека доведа лекаря гай-джин тук, защото от нашите полза няма, а фурансу се кълнат, че гигантът бил чудотворен лечител. Ще го докарам бързо и без много шум още утре, стига да ми разрешиш. Защо да се мъчиш напразно? Той ще те излекува — увери го Йоши твърдо. — Няколко дни повече няма да попречат на мъдрото ти намерение за нападение. Докато оздравееш и поемеш командинето, ще държим гай-джин в напрежение. Аз се нагърбвам с това, докато подготвям щурма.

— Как?

— Сам ще вляза в капана им.

— Каквооо? — Анджо леко се раздвижи, за да погледне Йоши в очите, но изпита такава болка, че прехапа устни. Едва не извика.

— Ще се изложа на опасност и ще се срещна с тях, придружен само от един-двама телохранители. На кораба открих, че те са на път да се нахвърлят върху нас, и то съвсем безсмислено. Трябва да предотвратим това на всяка цена, *тайро*. Те са опасни като стадо изгладнели акули. — Йоши го изрече с цялата искреност, на която бе способен. Въщност вярваше в противоположното: гай-джин бяха съгласни да преговарят и да правят отстъпки. В действителност те не желаха да се сражават, стига някой да не ги предизвика... като ги нападне най-глупашки. — Ще се изложа на подобна опасност — закачи той примамливата стръв с престорен страх. — Ако ме вземат за заложник, всички даймио ще се втурнат да те подкрепят. А и да не го направят, няма значение. И в двата случая забрави, че съм заложник, и ги нападни. Всичко това ще стане само ако ти разрешиш, *тайро*.

Настъпи потискаща тишина. Анджо се присви от нов пристъп. След това кимна в знак на съгласие и го отпрати с махване на ръка:

— Незабавно доведи лекаря гай-джин, незабавно подгответи нападението.

Йоши се поклони смилено и с усилие се сдържа да не изкреши от радост.

52.

Канагава

Петък, 4 януари

Щом Йоши стигна до портата на Легацията в Канагава начело на неголямо шествие, Сетри Палидар, който командваше почетната стража, ревна: „За почесть!“, и отаде чест със сабята си. Войниците свалиха пушките си, взеха за почесть и застинаха неподвижни: трийсет гвардейци, трийсет шотландци, неговият кавалерийски взвод от драгуни — всичките еднакво чевръсти.

Йоши отговори на поздрава с камшика си за езда и прикри тревогата си при вида на толкова много вражески войници с бляскави оръжия. Никога в живота си не бе оставал така беззащитен. Придружаваха го само Абе и двама телохранители също на коне. След тях вървяха един коняр и десетина потни, нетърпеливи носачи с тежък вързоп, преметнат върху два пръта. Останалата му стража чакаше отвъд преградата.

Целият бе облечен в черно: бамбукова ризница, лек шлем, широка в раменете блуза, два меча. Дори и жребецът му бе антрацитеночерен. Но украсените с пискюли парадни конски сбруи, поводите и чулът умишлено бяха яркочервени, за да изпъкне черният цвят. Докато минаваше край Палидар и завиваше през портите, той забеляза студените му сини очи, които му напомняха за умряла риба.

На стъпалата над отъpkания вътрешен двор той видя Сър Уилям със Сьоратар и Андре Понсен от едната му страна и адмирала, доктор Бабкот и Тайърър от другата — точно както бе поискал. Всички бяха облечени в най-хубавите си дрехи, с цилиндри и топли вълнени палта заради влажната утрин. Небето бе покрито с облаци. Изгледа ги втренчено, за момент задържа очи върху Бабкот, смяян от гигантския му ръст, спря коня и отаде чест с камшика си. Те му се поклониха в отговор, а адмиралът отаде чест.

Тутакси Сър Уилям, следван по петите от Тайърър, усмихнат слезе да го приветства. И двамата скриха изненадата си от

малобройната охрана на Йоши. Конярят се втурна да хване коня му за юздите. Йоши слезе отлясно, както бе прието в Китай и следователно тук.

— Добре дошли, господарю Йоши, от името на Нейно британско величество — поздрави го Сър Уилям.

Тайърър преведе незабавно, и то много внимателно.

— Благодаря ви. Надявам се, че не ви създавам главоболия. — Йоши пое своята роля в ритуала.

— Не, ваша светлост, за нас е чест. Вие ни доставяте изключително голямо удоволствие. — Йоши забеляза напредък в произношението и речника на Тайърър и още по-твърдо реши да обезвреди предателя Хирага, който според сведенията на Инеджин бе известен под измисленото име Накама. — Заповядайте, ще пиете ли чай?

И двамата вече не се вслушваха в нищо незначещите изрази, а се бяха съсредоточили в отсрещната страна в търсене на указания, които биха могли да им помогнат.

— А, Серата-доно — рече любезно Йоши, макар и раздразнен, че го държат прав и му се налага да ги гледа от долу на горе. Техният ръст — а в повечето случаи гай-джин бяха с глава и нещо по-високи — го караше да се чувства дребен, въпреки че сред японците обикновено гледаше хората отвисоко. — Радвам се да ви видя толкова скоро. Благодаря ви. — Кимна на Андре, после на Съоратар, който официално му се поклони.

Междувременно Понсен превеждаше.

— Моят господар Съоратар ви приветства, ваша светлост, от името на своя приятел императора на фурансу Наполеон III. Чест е за него да ви бъде от полза.

Веднага, щом се сбогува с *тайро* Анджо, Йоши бе изпратил Мисамото с писмо до Съоратар, в което го молеше да уреди бърза, официална, но много тайна среща със самия него, със Сър Уилям, с главнокомандващия флота, с лекаря от Канагава и с преводачите Андре и Тайърър. Не биваше да присъства никой друг. Той самият щеше да пристигне неофициално, с малоброен ескор特 и бе помолил формалностите да бъдат сведени до минимум.

— Как схващаш всичко това, Анри? — бе попитал Сър Уилям, когато Съоратар дотърча при него с току-що преведеното от Андре

ПИСМО.

— Не зная. Той е внушителен човек. Остана на борда на нашия флагман около четири часа, така че имахме възможност внимателно да го проучим. Навсякътко ще поискаш да прегледаш доклада ми.

— Благодаря ти. — Сър Уилям разбираше, че докладът ще е преработен и всички важни сведения ще бъдат изхвърлени. Той би сторил същото. Бе настинак леко и кихна. — Извинявай.

— В качеството си на настойник на наследника, на един от старейшините и потомък на старинно японско кралско семейство, свързано дори с Микадо — Императора, чиято роля, може би не знаеш, е само религиозна — Йоши има изключителни връзки и играе съществена роля в шогуната. Защо да не се срещнем с него?

— Аз съм за — отвърна Сър Уилям сухо. Много преди тези сведения на Съоратар бе прекарал часове наред с Накама, когото бе въртял на шиш, за да получи подробности за най-главните владетели и техните семейства и особено за Йоши Торанага. — Ще направим каквото иска. Странно, защо ли вика и Кетърър, а? Има нещо гнило в тази работа. Ще потеглим с кораб и ще вземем няколко първокласни възвода, предрешени като почетна стража. А на Нейно величество корабът „Пърл“ ще кръстосва в дълбоки води далеч от брега.

— *Mon Dieu*, да не би да подозираш, че това е капан?

— Току-виж, че по коварен начин те рискуват един високопоставен дворянин, за да пометат целия команден състав от борда. Ще им е лесно да промъкнат самураи — Палидар твърди, че имало скрити от двете страни на Токайдо оттук до Ходояма и понататък. Не подушвам капан, но за всеки случай ще поставим патрул в залата. Никакви френски възводове, приятелю. Извинявай, не. Не, Анри! Но защо ли му е притрябал Бабкот?

— От името на Франция предложих да им направим болница, за да заздравим връзките си. Той остана много доволен... Е, хайде, Уилям, не можеш да мислиш за всичко. Обсъждахме Бабкот, който си е създал благоприлиchie име. Навсякътко Йоши желае да се консултира с него. — Съоратар не виждаше причина да разгласява сведенията на Андре за тежкото здравословно състояние на *тайро*.

В просторната приемна поднесоха японски чай. Настаниха се според протокола и се приготвиха нескончаемите любезности да

продължат около час. Едва отпиха от чая, и слисани чуха Йоши да казва:

— Причината, поради която поисках тази лична среща с помощта на Серата-доно... естествено от името на *тайро* и Съвета на старейшините... е да постигнем напредък в нашите добри отношения.

— Той мълкна и рязко се обърна към Тайърър: — Моля, преведи първо това и после ще продължа.

Тайърър се подчини.

— Първо да поговорим за доктор-сама, останалата част от разговора ни не го засяга. — Йоши умишлено бе изчакал три дни, преди да потърси лекаря. „Няма закъде да бързам — бе си помислил цинично: — Анджо ми заяви, че нямал нужда от мен, за да се свърже с него. Нека си страда тогава!“

Внезапно усети, че собственият му стомах се сви при мисълта за ненужната опасност, на която се излагаше, след като се бе оставил в ръцете на Анджо. С всеки изминал ден *тайро* ставаше все по-опасен. Глупост бе да се съгласи да поведе нападението и да го подготви, тъй като наистина щеше да му се наложи, освен ако не надхитри варварите и не ги накара днес да изпълнят волята му:

— Моля, би ли могъл лекарят да се върне с мен в Йедо, за да прегледа един знатен пациент, когото няма да назовавам. Отговарям за неговата безопасност.

Сър Уилям възрази:

— Щом е толкова знатен, доктор-сама не бива да се движи без охрана.

— Разбирам ви, но в този случай, толкова съжалявам, е невъзможно. — Сега, седнал, бе по-спокоен, тъй като очите му бяха на едно равнище с техните, като се изключи Бабкот. — Уверявам ви, че ще мине невредим.

Сър Уилям престорено се намръщи.

— Какво ще кажеш, Джордж?

Вече бяха обсъдили тази възможност.

— Съгласен съм да отида сам, Сър Уилям. Един от помощниците ми ми разказа за слуховете, че *тайро* бил болен. Ами ако е той?

— Боже мой, да можеше да излекуваш този непрокопсаник или да го отровиш — и аз не зная кое е най-доброто. Шегувам се, естествено.

— Няма опасност — поне за мен. Трябвам им жив и не ставам за заложник. За нас ще е страхотно да излекувам някоя важна клечка.

— Тъй, тъй. Ще действаме по усет. Като стана дума за това, чух, че Анжелик вчера се е консултирала с теб.

— Ха! Изглежда, цялата колония е чула, а ти си осмият, който подпитва! Понастинала е. По това време на годината всички настиват. И ти си хремав. Пък и да ме е посетила по никаква друга причина, то ще си остане в тайна, така че престани.

Сър Уилям се подсмихна, като си спомни как се бе намусил и възпротивил, че не се интересува от строго лични неща, като например възможната ѝ бременност. Не бе минало много време, и цялата колония взе да нервничи. Никой не се решаваше все още да заложи голяма сума дали ѝ дойде или не. Пък и щяха да изтекат поне още пет дни, преди да пристигнат първите вести от Тес Струан за намеренията ѝ относно погребението на Малкълм.

Сър Уилям насочи вниманието си към неотложните въпроси. На несигурен японски Бабкот разговаряше направо с Йоши:

— Да, ида в Йедо, господарю Йоши. Кога дойда? Моля?

Йоши бавно му отговори:

— Когато си тръгна аз, доктор-сама. Благодаря ти. Аз отговарям за теб. Ще осигури безопасното ти завръщане. Имаш ли нужда от преводач?

— Да, моля, господарю Йоши. — Бабкот нямаше никаква нужда от преводач. Хвърли поглед към Тайърър: — Ти си избраникът, Филип.

Тайърър се ухили:

— Тъкмо се канех да се пиша доброволец.

— Питай го, колко ще остана там?

— Той казва: колкото е необходимо за един преглед.

— Значи решено — обади се Сър Уилям.

— Сега ще ви напусна. Имам прием на болни, така че знаете къде да ме намерите. — Лекарят се поклони на Йоши, който му отвърна с поклон.

Йоши старательно подбираше думите си и се опитваше да говори простично:

— Носачите отвън са натоварени с торби със сребърни монети, които се равняват на сто хиляди лири. Шогунатът ви ги предлага като пълно уреждане на обезщетението, което вие поискахте от виновния

даймио. Общо взето, шогунатът смята тази сума за достатъчна. — Йоши скри колко е развеселен от изненадата на Тайърър и Андре. — Преведете точно какво казах. — Тайърър отново се подчини, но този път не превеждаше дума по дума, а направи кратко извлечение, подпомаган тук-там от Андре. В стаята настъпи тишина — всички бяха смяни.

— Ваща светлост — едва-едва изрече Тайърър, — моят господар пита, сега отговори или Йоши-сама каже повече?

— Ще говоря още. Шогунатът предплаща тези пари от името на Санджиро от Сацума. Той единствен носи отговорност. Както вече обяснихме, той в нищо не е подчинен на шогуната. Преведи.

Така и стана. Както бе очаквал, и двамата предводители кипнаха. Това задоволи Йоши, но не уталожи тревогата му:

— Няма как да насилим Санджиро от Сацума да отмени заповедите, които е дал или не е дал на своите войници относно гайджин. Нито да го накараме да се извини. Нито пък да ни върне парите, които предплащаме, за да уредим този въпрос, *без да водим война с него*. Не сме подгответи за такова нещо.

Този път преводът изискваше повече време, Андре отново помагаше с пълното съзнание, че всички са напрегнати и съ средоточени.

— Ваща светлост?

— Кажи го точно и внимателно: Тъй като иска приятелство с англичаните и фурансу, шогунатът направи каквото може... *без да прибягва до оръжие*. — Йоши се чудеше дали тази стръв е достатъчно примамлива.

Последните му думи бяха посрещнати с пълна тишина. Той забеляза, че този път Сър Уилям остана невъзмутим и само изсумтя едваоловимо. Но Съоратар кимна и хвърли поглед към Андре.

Вътрешно Сър Уилям кипеше от вълнение и радост, но изчакваше Йоши да продължи. Тъй като той не го стори, англичанинът рече:

— Филип, попитай негова светлост, иска ли да говори още, или мога да му отвърна?

— Той казва, че засега няма да продължи.

Сър Уилям леко се изкашля и заговори високопарно за таен ужас на Тайърър:

— Господарю Йоши, от името на правителството на Нейно величество и на френското правителство разрешете да благодаря на вас и на шогуната, задето премахнахте частично недоразуменията помежду ни. Благодарим лично на вас и желаем нашият престой във вашата земя да бъде щастлив и изгоден за страната ви, за шогуната и за нас самите. С този акт несъмнено се открива нова ера в разбирателството между нашите две страни, както и с останалите държави, представени в Япония.

Той изчака, докато преведат думите му. И Тайърър, и Андре се извиняваха и молеха Йоши за снизходжение, че ще предадат посланието му с по-прости изрази, но вярно и точно, доколкото е възможно. Щом приключиха, Сър Уилям заяви:

— С негово разрешение бих помолил за кратка почивка. Филип, Андре, помолете го да ми прости. Простудил съм се.

Двамата преводачи побързаха да изпълнят молбата му.

— Разбира се — незабавно се отзова Йоши, без въобще да му вярва.

Сър Уилям стана, Съоратар също се извини и щом се озоваха в коридора пред гърнето, от което и двамата не се нуждаеха, Сър Уилям прошепна възбудено:

— Боже мой, Анри, и ти ли го разбра като мен? Той иска да ни каже, че можем сами да нападнем Санджиро.

Съоратар също бе изпълнен с възторг:

— Това е пълен обрат в политиката им, според която всичко минава през Бакуфу и шогуната. *Mon dieu*. Нима ни дава картбланш?

— *Pas ce cretin*^[1] — сър Уилям премина на френски, без сам да забележи. — Ако предприемем подобно нещо срещу Санджиро, това ще ни открие път да постъпим така с всеки даймио, особено що се отнася до онът негодник в Проливите Шимоносеки. Но какво, по дяволите, е *quid pro quo*, а? — Той шумно се изсекна. — Все ще иска нещо.

— Нямам представа. Каквото и да е, ще е нещо изключително, *ton brave*. Учудващо е, че се оставя в наши ръце. Не предполагах, че ще пристигне само с шепа хора, та нали съзнава, че можем да го вземем за заложник заради действията на Санджиро.

— Така е. Господи, каква крачка напред! Да не повярваш, че веднага мина към същността, без да губи време. Не смятах, че ще

доживея до този ден. Но защо, а? Има нещо гнило в тази работа.

— Да. *Merde*. Жалко, че не е *тайро*, нали?

„Ха! И аз това си мислех, приятелче. Изпреварих те — рече си Сър Уилям. — Бутнеш малко тук, дръпнеш малко там и както в Индия, току-виж, потръгнало!“

Разкопча панталона си и докато наблюдаваше струята, без да слуша прогнозата на Съоратар, събра мислите си, пресметна какво би получил в замяна, докъде да стигне и как да накара Кетърър да се съгласи без одобрението на Военноморското министерство и Министерството на външните работи.

„Да му се не види и адмиралът! И да го вземат дяволите Палмерстон. Помолих го спешно да одобри прилагането на законите на цивилизацията, а той не ми отговори. Може пък и да ми е писал“ — рече си Сър Уилям.

Зашифрованото съобщение от Лондон се предаваше по телеграфа до Басра и сега се намираше на някой пощенски кораб с дипломатическата поща. Струята му секна. Той се отръска и както винаги си спомни предупрежденията на съучениците си в Итън: „Ако го тръснеш повече от три пъти, значи си играеш с него.“ Бързешком отстъпи място на Съоратар, закопча се и забеляза, че на Съоратар му шурти обилно и силно като на млад жребец. „Интересно. От виното ще да е“ — помисли си той на път за заседателната зала.

Останалата част от срещата премина непринудено. Вещо и с дипломатическа предпазливост Сър Уилям, умело подпомаган от Съоратар, установи по много заобиколен път, че „ако приложим сила срещу някой като Санджиро например, срещу столицата му например, това ще е изключително злачестно произшествие, макар подобно действие да е напълно основателно поради неприемливото деяние, а именно убийство на чужди поданици. Това деяние ще предизвика вълнение и протести в Йедо и ще заслужи официално извинение, ако подобно немислимо действие бъде предприето...“

Нищичко не бе казано направо, нищо не загатваше, че е поискано или дадено разрешение. Нищо не се записваше. Такова вероятно и изключително враждебно действие, „особен случай“, можеше да се предотврати само ако протоколът се спазваше стриктно.

По това време главите на Тайърър и на Андре се цепеха от болка и двамата наум ругаеха посланиците си за невъзможността да

превеждат необходимите уклончиви изрази.

Йоши изпадна в мълчалив възторг. По същество Санджиро бе мъртъв и първата пречка бе премахната, без да му струва нищо.

— Мисля, че се разбираме един друг и можем да преминем към останалите въпроси.

— Да, напълно. — Сър Уилям се облегна назад и се приготви за *quid pro quo*.

Йоши пое дълбоко дъх и се впусна в следващото нападение:

— Преведи следното, изречение по изречение. Обясни, че това е заради точността. Кажи също, че засега този разговор следва да се смята за държавна тайна, която ще си остане между нас. — Като видя стъписания поглед на Тайърър, добави: — Разбираш ли какво е държавна тайна?

След като се посъветва с Андре, Тайърър отговори:

— Да, ваша светлост.

— Добре, преведи тогава: Приемаме ли, че тази държавна тайна ще си остане между нас?

Сър Уилям си помисли: „Ако е гарга, да е рошава.“

— Дадено.

Съоратар повтори след него. Тайърър избърса челото си:

— Готов съм, ваша светлост.

Йоши заяви още по-суроно:

— Желая да модернизiram шогуната и Бакуфу. Преведи. За да го сторя, имам нужда от знания. Преведи. Англия и Фурансу са най-могъщите чужди нации. Преведи. Моля ви да съставите най-разнообразни планове как да помогнете на шогуната за образуването на съвременен военноморски флот, за корабостроителници и съвременна армия. Преведи.

Адмирал Кетърър чак подскочи, а вратът му пламна.

— Трай си — измърмори предпазливо Сър Уилям с крайчеца на устните си — и дума не обелвай!

— Също така и съвременна банкова система и изпитателни фабрики. Една страна не може да се справи сама с всичко. Вие сте богати, а шогунатът е беден. Щом плановете бъдат приети, ще предложа задоволителна цена. Ще ви платим с въглища, сребро, злато и ще ви дадем под наем удобни пристанища. Ако предложението ми е от значение за вас, бих искал да получава условен отговор след трийсет

дни. Достатъчно ли е една година за вашите управници да изработят подробни планове?

На Йоши му бе трудно да запази привидната си самоувереност и се питаше какво ли биха казали, ако знаеха, че не е упълномощен нито да прави подобни предложения, нито да осъществи някое от тях. Така щеше да ги примами и да получи отдих за една година, та да избегне външните стълкновения, а отлагането му даваше възможност да потуши вътрешната съпротива срещу шогуната и да се справи с главните си врагове Огама от Чошу, Йодо от Тоса, тъй като Санджиро щеше да бъде отстранен.

В същото време това представляваше скок в бъдещето, в неизвестното, което го плашеше и едновременно с това го въодушевяваше по неразбираем за него начин. Всичките му кроежи се основаваха на сведенията за похватите на гай-джин, получени от съгледвача на Инеджин — нищо неподозиращия шоя Риоши. Бяха му втълпени и от видяното и чутото на военния кораб, който го бе впечатлил много, но въобще не бе нито толкова голям, нито толкова смъртоносен като английския флагман. Йоши ненавиждаше действителността, но я приемаше. И бе осъзнал, че Страната на боговете следва да се обнови заради своята самоотбрана. А за тази цел му се налагаше да си има работа с гай-джин. Той ги ненавиждаше, презираше ги и им нямаше вяра, но те имаха средства да разрушат Нипон или най-малкото да ги върнат към гражданските войни, водени векове наред, преди шогунът Торанага да обуздае бушидо — войнствения дух на самураите.

Наблюдаваше как двамата предводители разговарят помежду си. Забеляза, че английският водач каза нещо на младия преводач Тайърър, който на свой ред заяви на своя чудат, труден за разбиране японски:

— Моят господар ви благодари, ваша светлост, за ду... дуверието. Има нужда от сто и двайсет дни прати съобщение до „Кралица Парламент“ и „Фурансу крал“ вземе... вземе... получи отговор. Двама водачи сигурни, отговор да.

Сто и двайсет дни — това бе по-добре, отколкото бе очаквал.

— Добре — рече Йоши със сурово изражение, а в душата си ликуваше от облекчение.

„А сега идва най-хубавото — помисли си той, като ги видя, че се канят да приключат срещата. — Око за око, зъб за зъб.“.

— И накрая: сигурен съм, че Улъм-сама е в неведение, че е подслонил човек на име Накама, който е самурай-изменник, ронин и бунтар. Истинското му име е Хирага, а понякога го наричат Отами. Изисквам го незабавно. Той се издирва за убийство.

По същото време отвъд залива в йокохамската Йошивара Кацумата казваше:

— Хирага, мислил ли си как да изкараме от търпение гай-джин и чрез някакво неприятелско произшествие да ги опълчим срещу шогуната?

Двамата седяха един срещу друг в уединена къщичка в градината на Трите шарана.

— Най-лесно е да подпалим една от църквите. — Хирага сдържаше гнева си, тъй като Кацумата бе изключително схватлив. Току-що един сънен прислужник го бе повикал от убежището му в селото. Наоколо нямаше никого, освен няколко слугинчета в лятната кухня, които поддържаха огъня и чистеха. Райко и нейните дами все още спяха — само една-две щяха да станат преди пладне. — Това ще ги влуди, но първо нека ти разкажа какво постигнах тук и...

— После, първо да направим план. Църква ли казваш? Добро хрумване. — Лицето на Кацумата бе студено и суроно. Вече не бе предрешен като в Ходогая. Сега изглеждаше като бонза, будистки свещеник. Бе гладко избръснат, като се изключват мустасите. Гравата му се оказа перука и вече я нямаше. Главата му бе избръсната като на бонза, носеше оранжево будистко расо, сандали и броеница. Дългият му меч лежеше до него на футоните, а *moi*, петте отличителни знаци на расото, показваха, че е член на войнствен монашески орден.

Тези фактически военизиирани ордени се състояха от самураи, които временно или завинаги се бяха отказали от самурайския си ранг, за да служат на Буда, да проповядват и кръстосват страната, като вършат добри дела поединично или на групи, да я прочистват от грабители и разбойници и да защитават бедните от богатите и богатите от бедните, а също и някои манастири. Бакуфу и повечето даймио проявяваха търпимост към тях, стига насилието им да не излизаше извън допустимите граници.

Снощи той надменно прекоси бариерата. Подправените му документи бяха изработени съвършено. Бе закъснял с един ден, не бе предупредил за пристигането си, но незабавно получи най-добрата къщичка на Райко. За разлика от останалите шиши и единствен сред тях той произлизаше от богато семейство и винаги носеше със себе си несметни златни обани.

— Църква — повтори Кацумата, привлечен от идеята. — Не бих се сетил за това. Ще оставим бележка с твърдението, че пожарът е извършен по заповед на Йоши, *тайро* Анджо и *роджсу* като предупреждение да напуснат бреговете ни. На всяка цена трябва да отмъстим на Йоши. — В кранчетата на устните му се събра пяна и той сърдито я избърса. — Йоши е най-големият ни враг. Някой от нас трябва да го нападне. Той уби прекалено много наши бойци в Киото, неколцина застреля лично. Да можех да му устроя засада. И това ще стане по-късно. И тъй, ще изгорим църквата. Добре.

Хирага се почувства несигурен, Кацумата му се стори особен и по-различен. Бе нетърпелив и се държеше, сякаш е даймио, а Хирага е един от неговите гоши, които той разтакава насам-натам със заповедите си. „Аз съм главатарят на шиши от Чошу — помисли си Хирага още по-сърдит, — а не ученик под командването на един Сенсей от Сацума, колкото и прочут да е.“

— Йокохама ще стане същинско змийско гнездо. Ще ми се наложи да я напусна, а моментът не е подходящ — работата ми е много важна за нашето дело. Положението тук е много деликатно, Сенсей. Наистина трябва да си изработим план — например къде да избягаме, ако се наложи.

— В Йедо. — Кацумата се вторачи в него. — Кое е по-важно — соно-джой или твоето сигурно убежище сред враговете гай-джин?

— Соно-джой — незабавно отговори Хирага, като наистина си вярваше. — Но е от голямо значение да научим какво знаят те. „*Да познаваш врага си като...*“

— Нямам нужда от цитати, Хирага, а от действие. Ние губим битката, а Йоши печели. Имаме само едно спасение: принудително да настроим гай-джин срещу Бакуфу и шогуната, насилиствено — това ще даде незапомнено предимство на соно-джой и ще стане начало на всичко. Отчаяно се нуждаем от това, само така ще си възвърнем поддръжката и влиянието. Бойците ще се стекат под нашите знамена, а

докато членните отряди от шиши се прегрупират в Киото и тук, аз ще поискам подкрепления от Сацума и Чошу и тогава отново ще нападнем Портите, за да избавим Императора. Този път ще успеем, защото вниманието на Огама, Йоши и гадния шогунат ще бъде насочено към враждебните действия на гай-джин. Щом веднъж завземем Портите, соно-джой ще се събудне. — Гласът му звучеше уверено, без капка съмнение.

— А след като раздвишим гай-джин, какво ще последва, Сенсей?

— Те ще обстрелят Йедо, шогунатът ще им отвърне с нападение на Йокохама — и двете страни ще загубят.

— Междувременно всички даймио ще се стекат в подкрепа на шогуната, когато гай-джин се завърнат, а те ще се завърнат.

— Те няма да се завърнат по-рано от четири-пет месеца, а дори и по-късно. Но преди това ние ще сме завзели Портите, по наше предложение Императорът с удоволствие ще предаде на гай-джин виновника Йоши или главата му, Нобусада, Анджо и всички глави, които те ще поискат, за да утолят жаждата си за отмъщение. След това пак по наше предложение Синът на Небето ще им разреши да търгуват без повече войни, но само през Дешима в пристанището на Нагасаки, както е било векове наред. — Гласът на Кацумата звучеше категорично: — Така ще стане. Първо църквата. Какво ще кажеш и за един кораб?

Хирага се сепна.

— Кораб ли?

В съзнанието му се тълпяха доводи против догадките на Кацумата, бе сигурен, че нещата няма да се развият така, а в същото време се опитваше да измисли как да заглавичка Кацумата, да го накара да продължи до Йедо и да се върне след един-два месеца. Нещата тук вървяха много добре, за да ги излага на опасност — и с Тайра, и със Сър Ульм, с Джами-сама и с шоя. „Достатъчно време ще имаме да разярим гай-джин с палежа на църквата по-късно, когато се оттеглим на сиг...“

— Ако потопим тухен кораб, това ще ги разгневи, нали?

Хирага премига.

— Както... както нищо друго.

— Ще използваме църквата, за да отклоним вниманието им, докато потопяваме най-големия им кораб.

Хирага втрещен видя как Кацумата отвори една раница. В нея лежаха четири метални тръбички, обвързани с тел. И с фитили.

— Те съдържат взрыв — барут. Една от тях, ако се взриви през някоя амбразура или се прикрепи към дъното на кораб, ще пробие дупка, а две ще го потопят.

Хирага сякаш се закова на място. Бе забравил всичко друго. Пресегна се за едната тръбичка. Тя пулсираше като жива в ръката му. В единия ѝ край имаше малка дупка за възпламенител и във въображението си той видя как собствената му ръка промушва незабелязано бомбата през най-ниската амбразура, а после още една. След това бързо се снишава в лодката, напълно скрита от морската мъгла, тихичко се измъква и в същия момент се чува страхотен взрыв, тъй като бомбата възпламенява останалите снаяди. Големият кораб бавно потъва под водата.

А заедно с него и собствените му планове.

— Замисълът ти е великолепен, Кацумата — заяви Хирага, въпреки че му призляваше. — Налага се най- внимателно да подберем подходящия момент, да се съобразим с пълнолунието и с вълнението. Пролетта или ранното лято са най-подходящи. След това няма да мога да остана тук и... Да знаеш колко неща имам да ти разказвам и какво съм открил. — Едва не се изтърва, че вече говори добре английски, но се усети навреме. — Само още няколко седмици, и ще съм готов. Тогава ще подпалим църквата и ще взривим кораба.

— Ще го сторим утре вечер.

— Невъзможно!

Кацумата хладнокръвно се забавляваше с притеснението на Хирага и си мислеше колко е жалко, че Ори загина, а Хирага е жив. Ори го превъзхождаше във всичко. „Но пък той бе от Сацума, а не от Чошу.“

— Колко пъти да ви повтарям, че изненадата е най-доброто оръжие на шиши. Както и бързината. Къде е Акимото?

— В селото. Сметнах, че е по-добре да не го вземам сега. — Съзнанието на Хирага бе претрупано от впечатления. След като се върна от Ходогая, не бе споделил най-съкровените си мисли със своя братовчед. Само му каза, че от Кацумата е научил за смъртта на Сумомо, предадена от Койко на Йоши. Всъщност не вярваше, че и двете са били вкарани в капана току-така. „Както и ние ще бъдем

пожертвани безсмислено заради този идиотски замисъл и целият ми труд ще отиде напразно.“ — Утре е прекалено рано. Предлагам да...

— Един човек ще се справи с църквата. Акимото. Ще имаме нужда от ладия или от малка рибарска лодка. Можеш ли да намериш?

— Навярно — машинично отвърна Хирага. В съзнанието му се рояка несметни въпроси и опасения. — Или ще открадна някоя. Сенсей, мис...

— Не мислиш ясно. Рибарите винаги отнасят веслата, когато изтеглят лодките на брега. Няма нужда. Купи. — Кацумата измъкна копринена кесийка и небрежно я сложи на масата. — Хирага, съсредоточи се! — Гласът му се ожесточи: — Нима животът ти сред гай-джин те е покварил дотолкова, та си забравил клетвата си пред соно-джой. Съсредоточи се — планът е добър, моментът е подходящ. *Можеш ли да купиш лодка?*

— Да, да, но... но, Сенсей, къде ще се оттеглим?

— Проста работа. Ние тримата — ти, Такеда и аз, ще потопим кораба. После ще оставим лодката колкото се може по-близо до Йедо и ще се скрием в големия град.

— А какво ще стане с онзи, който ще подпали църквата?

— Той ще се измъкне по суша.

— Нуждаем се от поддръжката на повече шиши, тази задача е тежка. Цялата област ще стане смъртно опасна за нас.

— Тъкмо това ще улесни бягството. Четирима са достатъчни. Аз ще оглавя нападението срещу кораба, а ако утре задуха вятър, горящата църква може да подпали цяла Йокохама. И още по-добре. Ела пак тази нощ, доведи Акимото, а дотогава ще съм окончателно готов с плана.

— Но... къде е Такеда?

— Оставил го в Ходогая. Ще дойде тук днес следобед. До довечера, Хирага. — Кацумата рязко го отпрати с поклон.

Хирага смутено се поклони в отговор. Нямаше как да не се подчини — дълги години бе обожавал и благоговял пред своя сенсей, умел фехтувач и тактик. Излезе и със залитане прекоси моста към Колонията, мина по селската улица, зави към стъргалото, после отново се върна, без да съзнава какво върши. В главата му се рояха черни и невъзможни мисли, цялото му бъдеще се разбиваше на пух и прах

заради този простак от Сацуума, който си бе наумил да тласка съдбата напред.

„И все пак Сенсей е прав — мрачно си мислеше Хирага. — Тези две деяния ще разярят гай-джин, флотът им ще обсади Йедо. Йедо ще изгори, а за отмъщение Йокохама ще бъде срината със земята. След няколко месеца корабите ще се завърнат, но този път с повече войски, а дотогава шиши ще са завзели Портите и цял Нипон ще е готов за съпротива. Но това няма никакво значение за гай-джин.“

Така или иначе ще ни се наложи да се отворим към техния свят. Гай-джин вече са го решили. Така че ще имат база в Йокохама и на други места, защото са в състояние да изравнят със земята нашето крайбрежие и да затворят пристанищата ни завинаги, стига да поискат, и никакъв Божествен вятър няма да ни помогне.“

— Здрастi, друже, накъде си тръгнал?

— О! — Хирага се бе озовал пред Легацията. — Добро утро, господин часови. Отивам Тайра-сама.

— Няма го тука, друже — прозя се часовият. — Господин Тайърър и началството са в Канагава.

— О? — Хирага погледна отвъд залива. Морето бе неприветливо и той едва-едва различи Канагава. Някаква фрегата — Хирага разпозна в нея „Пърл“ — бавно кръстосваше край брега, красива и смъртоносна. На рейда флагманът със своите четиридесет оръдия бе пуснал котва срещу вятъра. — Аз дойда по-късно.

Хирага печален се запъти към селото, за да купи ладия. Колкото и да не одобряваше замисъла, той преди всичко бе шиши.

Рано следобед на същия ден в каюткомпанията на кораба на Нейно величество „Пърл“ Съоратар и Сър Уилям се чукнаха и отново се поздравиха един друг с успешната среща.

— Още една чудесна крачка напред, Анри, приятелю — приветливо рече Сър Уилям. Взе бутилката и погледна етикета. — Не е лошо за 1848. Пък и пиршеството си го биваше. — На масата лежаха остатъци от гощавката, която главният готвач на Съоратар им бе осигурил: студена баница с гъльбово месо, плодова пита, трохи от френски франзели, няколко тънки резена от лакомо погълнатото

сирене бри, пристигнало с последния кораб от Шанхай. — Още не мога да повярвам, че Йоши ни предложи всичко това.

— Така е. Прекрасни са делата Господни. Ние ще обучим флота му, вие ще се заемете с армията, ние ще се захванем с банкерството и митниците и...

— Фантазър! — засмя се Сър Уилям. — Но няма да се караме за подялбата — това е работа на Лондон и Париж. — Той се оригна със задоволство. — Накрая всичко ще се сведе до „Колко?“, тъй като очевидно ние ще трябва да дадем на заем необходимата сума, за да купят нашите кораби, фабрики и всичко останало. Макар да твърдят, че щели да платят добре.

— Да, но ще има и обичайните гаранции, митнически постъпления и тъй нататък. — И двамата се разсмяха.

— Ще стигне и за двете ни държави и дори ще остане — заяви Сър Уилям, без да е съвсем уверен. — Но, моля те, Анри, направи ми една услуга — не вади душата на адмирала. И бездруго си имам достатъчно грижи.

— Добре, обаче той е... Няма значение. Какво ще правиш с този Накама? Удивително. Голям късмет имаш, че не те е убил посред нощ, нали си техният враг номер едно. Какво те прихвана, та пога такъв риск?

— Не бе въоръжен и помагаше на Филип да учи японски. — Доколкото знаеше, само четирима — Тайърър, Макфей, Бабкот и той самият — бяха наясно, че японецът говори английски. Нямаше нужда да споделя тази тайна със Съоратар. — Държахме го под око — добави сър Уилям сухо, но отново го побиха тръпки, като си помисли на каква опасност са били изложени.

— Какво ще правиш с него?

— Каквото обещах на Йоши.

Всички бяха потресени от разкритията на Йоши — Сър Уилям почти колкото Тайърър, особено от вестта, че Накама се издирва заради убийството на Утани, единия от старейшините, а и за други убийства. Той веднага бе наредил:

— Филип, предай на господаря Йоши, че щом се върна в Йокохама, незабавно ще предприема официално разследване и ако нещата наистина стоят така, тутакси ще го предам наластите. Филип!

Но Тайърър, онемял и невярващ на ушите си, слисано се бе вторачил в Йоши. Андре бързо се съвзе и преведе вместо него, но едва не подскочи, тъй като Йоши му се тросна.

— Той... ъ... господарят Йоши казва: „Нима се съмнявате в думите ми?“

— Кажи му: „Съвсем не, господарю Йоши.“ — Сър Уилям говореше спокойно, защото забеляза как японецът присви очи. — Но както вие имате свои закони и обичаи — ето например вие не сте в състояние да заповядате на този даймио Санджиро да ви се подчини, — така и аз съм длъжен да се придържам към нашите закони, а те господстват в Йокохама и това точно е определено в Споразуменията.

— Сър Уилям, той казва: „Ах, да. Споразуменията.“ В този нов дух на приятелство той е съгласен да ви признае дълга вие да му предадете... убиеца. Утре ще изпрати войници да го задържат. Колкото до Споразуменията, сър, той се изрази така: „Нужни са някои промени, ще ги обсъдим след двайсет дни.“

— Извинете, Сър Уилям, но относно Накама бих искал да предложа... — тихично вметна Тайърър.

— Не, Филип, не може. Андре, преведи му точно: „За нас ще бъде чест да обсъдим въпроси от общ интерес по всяко време.“ — Сър Уилям бе подbral думите си много грижливо и си отдъхна с облекчение, щом чу отговора:

— Негова светлост ви благодари и казва: „Ще се срещнем след двайсет дни, дори и по-рано, а сега се връщам в Йедо с доктор Бабкот.“

Когато любезностите и поклоните приключиха и Йоши напусна залата, Съоратар се обади:

— Уилям, смятам, че ти ловко се измъкна от капана. Този човек е коварен. Поздравявам те.

— Относно флота — разпалено започна адмиралът.

Сър Уилям го прекъсна:

— Първо нека изпратя Бабкот и Тайърър. Ела, Филип! — Щом се озоваха навън, той изсъска: — Какво, по дяволите, те прихваща?

— Нищо, сър.

— Тогава защо си се нацупил? Не забравяй, че работата ти е само да превеждаш, а не да предлагаш.

— Простете, сър, но относно Накама, сър.

— Знам, че става дума за него, за Бога, ти на практика одриска цялата заседателна маса! Да не мислиш, че нашият лукав гостенин не забеляза! Проклетата ти работа е да превеждаш казаното и да оставаш невъзмутим, и толкоз. Вече за втори път ми се налага да те мъмря!

— Простете, сър, но просто Накама е важен и...

— Искаш да кажеш Хирага или както там се нарича в момента? Исусе Христе, той е обвинен в убийство. Приемам, че ни беше неизчерпаем източник на сведения, но, всемогъщи Боже, той е един разбойник и изменник, обявен извън закона. Извадили сме късмет, че не ни е изтрепал по долни гащи, след като цялата Легация и твоето жилище му бяха на разположение.

— Какво възнамерявате да правите, сър?

— По дяволите, вече казах: ще проуча и ако се окаже истина, в което не се съмнявам, обвързахме се с честна дума да го предадем.

— Възможно ли е да го разглеждаме като потърсил политическо убежище?

— Ох, Боже Господи! Ти да не си си изгубил ума? Ние изискваме обезщетение и убийците на наши сънародници и как тогава, по дяволите, ще откажем да им върнем човек, обвинен и вероятно наистина извършил убийство на един от техните владетели? Йоши обеща да го осъдят безпристрастно.

— Смятайте го за мъртъв — ето какво значи за тях безпристрастният съд.

— Ако е виновен, това и заслужава. — Сър Уилям се овладя, тъй като днес Тайърър бе свършил добра работа, а пък и бе забелязал нарастващото приятелство между преводача и японеца, което бе допринесло много в негова полза: — Филип, съзnavам, че за нас Хирага бе изключително ценен, но се налага да им го предадем... след като се срещна с него. В самото начало го предупредих, че ако го потърсят, ще трябва да си иде. Сега забрави за Накама и гледай да разбереш колкото можеш повече за пациента на Бабкот. Ако имаме малко късмет, току-виж, излязъл *тайро*.

Поведе ги към предния двор, където Йоши възсядаше коня си. Бабкот го чакаше до един кон, който Палидар му беше дал на заем, както и един за Тайърър. Почетната стража стоеше нащрек около тях. По заповед на Йоши носачите се бяха отдръпнали от вързопите. Той махна на Тайърър, преводачът го изслуша, поклони се и се върна.

— Той казва, че може да... ъъ, да преброите парите в удобен за вас момент, и ви моли утре да му изпратите разписка. Този човек — Тайърър посочи Абе — ще дойде утре за Накама.

— Благодари му и предай, че желанията му ще бъдат изпълнени.

Тайърър се подчини. Йоши махна на Абе да върви напред:

— *Икимашо*.

Поеха в тръс, а носачите и конярят ги последваха пеш.

— Готов ли си, Джордж?

— Да, благодаря, Сър Уилям.

— Тръгвайте тогава. Филип, днес се справи добре. Още няколко срещи като тази, и ще препоръчам да те повишат от стажант в преводац.

— Благодаря ви, сър. Може ли да присъствам, когато се срещнете с Накама?

Сър Уилям едва не избухна.

— И как, по дяволите, ще стане това, след като заминаваш за Йедо с Джордж? Мисли бе, момче! Джордж, дай му очистително, горкото момче е тъпо!

— Всъщност нямам нужда от Филип. Сметнах, че за него ще е важно да се срещне с този „неназован големец“ — рече Бабкот.

— И си бил напълно прав — тази среща може да се окаже много съществена, а Накама или Хирага, или както там се казва, не е. Филип, разбра ли ме най-сетне?

— Да, сър. Извинете, сър.

Бабкот се приведе към посланика.

— Не е лошо да не предаваш Накама, докато не се върнем — за всеки случай.

Сър Уилям вдигна очи към него. Това предложение издигаше медицинския преглед на ново, по-високо равнище.

— Смяташ, че могат да ви задържат ли? Като заложници? И двама ви?

Бабкот вдигна рамене.

— За Йоши Накама е от значение. Не е лошо да проявим предпазливост, нали?

— Чакам ви утре и двамата. — Сър Уилям се намръщи. Постоя, докато се изгубиха от погледа му, и се върна в заседателната зала.

Адмиралът незабавно избухна:

— Не бях чувал толкова много празни брътвежи през целия си живот! Да им построим флот ли? Да не си се побъркал?

— Това не зависи от нас, скъпи ми адмирале — уравновесено отговори Сър Уилям. — Това е работа на Парламента.

— Или по-скоро на император Наполеон — рязко се намеси Съоратар.

— Съмнявам се, скъпи ми господине. — Вратът на Кетърър придоби керемиден цвят. — Чуждестранните военноморски въпроси са приоритет на Кралския военноморски флот и той ще се справи незабавно с всяка френска намеса в районите на британско влияние.

— Съвършено вярно — провикна се Сър Уилям, тъй като лицето на Съоратар доби цвета на адмирала, и се зае словоохотливо да го разубеждава: — Във всеки случай това е политическо решение и зависи от Лондон и от Париж.

— Политиците да вървят на майната си! — Челюстите на адмирала трепереха от гняв. — Пет-шест от най-хубавите ни военни кораби в ръцете на тези нехранимайковци, след като ги виждате на какво са способни само с един-два меча? Категорично съм против!

— И аз — заяви Сър Уилям кротко. — И препоръката ми ще бъде в този смисъл.

— Какво?

— Напълно съм съгласен с теб. Подобно решение от изключителна важност изцяло зависи от Военноморското министерство, подпомагано от Министерството на външните работи. Същото се отнася и за Париж. Не ни остава нищо друго, освен да докладваме на началниците си. И ти трябва да сториш същото. Слава Богу, японските власти най-сетне утвърдиха правото ни ние самите да се разправяме с виновниците. Съгласен ли си, адмирале?

— Ако говориш за твоето прибръзано наказателно нападение тук, там или където и да е, то все още не е одобрено от министерството, а следователно и от мен. Предлагам да се качим на „Пърл“, преди да е заваляло...

Сър Уилям въздъхна и хвърли поглед през порта на каюткомпанията. Дъждът бе престанал, морето все още бе мрачно, за разлика от неговото настроение. Бе получил обезщетението, нямаше неотложна нужда да срива Йедо, а чрез този Йоши можела да подпомогнат модернизирането на Япония. „Ще я превърнем в

щастлива страна, част от семейството на всички нации, щастлива както за тях, така и за нас. Много добре е да го направим ние и да насадим тук британските добродетели, отколкото французите — техните, макар че вината им и отношението им към храната и любенето далеч превъзхождат нашите.

Да. Като се изключи чукането, японците ще извлекат полза. Що се отнася до любенето, те несъмнено ни превъзхождат. Жалко, че не можем да го внедрим в нашето общество, но кралицата не би го понесла. Ужасен позор, но такъв е животът! Да благославяме късмета си, че живеем тук, стига само веднъж да ги цивилизоваме.“

— Анри, да излезем на чист въздух.

С радост се озова отново на палубата. Вятърът бе наситен със сол, пронизващ и здравословен. Фрегатата бе вдигнала платна и набираше скорост. Марлоу стоеше на мостика. Офицерите и моряците на палубата болезнено усещаха присъствието на адмирала, седнал на стол на мостика, мрачно прегърбен в шинела си.

— За Бога, Марлоу, плавай, доколкото е възможно, срещу вятъра.

— Слушам, сър.

Сър Уилям не бе специалист, но тази заповед му се стори педантична и ненужна. „Ама че е проклет! Все пак не го виня, задето иска потвърждение на заповедите ми. Та нали той ще си изпрати, ако нещата тръгнат наопаки.“

Фрегатата промени курса си спрямо вятъра и посланикът сграбчи перилата. Обичаше морето и особено британските военни кораби. Гордееше се, че имперските кораби са господари на морето, доколкото това е възможно. „Кетърър е прав, задето не иска да създава още един военноморски флот — помисли си той, — особено с тези хора. Френският, американският и пруският флот и така ни създават достатъчно грижи.“ Погледна към кърмовата част.

Там, отвъд хоризонта, се намираше Йедо. „Йедо и Йоши предвещават неприятности, откъдето и да го погледнеш, каквото и светло бъдеще да ни обещава той. А ето отсреща Йокохама. Там ме чакат още по-големи неприятности, но както и да е. Днес Анжелик ще присъства на вечерята, която давам. Радвам се, че не замина, макар все още да не разбирам защо. Нима по този начин не налива вода в мелницата на Тес Струан?

Толкова е непривично да мисля за Анжелик без Малкълм Струан. Жалко за лошия му късмет, но той си отиде, а ние сме живи. Джос. Кой ли ще стане тай-пан сега? Дънкан е само на десет. Той остана последен от Струановите синове. Горката Тес, сполетя я още една трагедия. Но не се чудя, че не я довърши. Винаги съм се възхищавал на мъжеството й да носи бремето на Кълъм и на Брокови, а пък за Дърк Струан да не говорим.

Е, направих каквото можах за Тес и за Малкълм — както за живия, така и за мъртвия. И за Анжелик. Когато тя си тръгне, след нея ще остане пустота, която ще ни е трудно да запълним. Много се надявам, че тя отново ще си възвърне изгубения младежки вид. Ето още едно скръбно нещо. Но целият живот е пред нея независимо дали ще роди дете от него или не. Залозите са все още равни.“

Командите от мостика привлякоха вниманието му за миг, но нямаше нищо особено — просто вдигаха още платна. Вятърът бучеше във вантите. Фрегатата набра скорост. Щеше да акостира след около час. Слънцето щеше да залезе чак след около два часа. Имаше достатъчно време да се справи с Накама преди вечеря.

Залезът бе мрачен, слънцето потъваше зад облачния хоризонт, сякаш съжаляваше за отиващия си ден.

Хирага заяви на групичката рибари:

— Лодката я бива. Няма да взема рибарските принадлежности, но в цената включвам веслата и платното.

Намираше се на брега край Пияния град и плати на собственика поисканата сума, без да се пазари, тъй като още не бе свикнал с мисълта, че пазарлькът не е срамно нещо — Макфей непрекъснато му втълпяваше това. Съзнаваше, че цената бе прекалено висока и рибарите ще му се присмеят зад гърба. Сам си бе виновен, тъй като бе облечен като гай-джин и не носеше мечовете си, както му е ред.

Щеше му се да изкреши и да се нахвърли отгоре им заради ужасните им обноски, да ги просне на брега, да ги накара унижено сами да му предложат лодката си. От друга страна обаче, полагаше усилия да се сдържи: „Направи каквото трябва — лодката е твоя. Утре ще загинеш в прослава на соно-джой, а тези въшки не струват повече от морските жълъди върху отвратителното им корито.“

— Оставете всичко вътре, нареди Хирага.

Собственикът се поклони угоднически и се отдалечи заедно с приятелчетата си, като благославяше късмета си, задето е получил двойно повече пари.

Лодката представляваше обикновена рибарска ладийка за трима души с малко платно и едно-единствено весло на кърмата. В обучението на самураите влизаше и гребане на къси разстояния, за да прекосяват реки и да догонват крайбрежните кораби и галери. Вестта, че я е купил, щеше да обиколи селото, но това нямаше значение. Докато шоя и останалите схванат за какво му е, вече ще е твърде късно.

Пое през Пияния град по многолюдните сокаци, като прекрачваше пияниците и сметта, отвратен от мръсотията. „Тайра разправя, че неговият Лондон бил най-чистият, най-големият и най-богатият град в света, но не му вярвам, след като повечето от неговата раса живеят ей така. Пък и другата част на Колонията не изглежда много по-добре.“ За да си скъси пътя, зави по съвсем тясна уличка. Край него минаваха мъже, просящи протягаха ръка, подозрителни очи надничаха от вратите, но никой не го закачи.

Ничията земя както обикновено бе буренясала и вонеше — нали беше главното сметище на Колонията. Няколко дрипави скитници се ровеха из последните купчини боклук. Хвърлиха му бегъл поглед. Хирага погледна към разнебитения похлупак на кладенеца. Дървеният капак за тайния тунел към Йошивара изглеждаше недокоснат. В паметта му мимолетно се мярна лицето на Ори. Спомни си как стоеше там долу и бе готов да го убие, а Ори бе изхвърлил, бе се престорил, че изхвърля златното кръстче. „Той беше бака, задето пожертвва живота си заради онази жена. Щеше да ни бъде полезен утре.“ Престана да мисли за него.

Цялото му съзнание бе заето с нападението. Всички доводи против се бяха стопили. Помежду им имаше пълно съгласие: Акимото с радост ги поддържаше — Такеда и Сенсей. А следователно и той самият. Бе осигурил лодката. Сега щеше да вземе Акимото, щяха да се върнат, за да осъществят плана си. В действителност Хирага се радваше. Щеше да загине славно, изпълнявайки волята на Императора. Нима един самурай би могъл да иска нещо повече от живота?

Изведнъж сякаш го поляха с леден душ и той се шмугна в един портал. Трима английски войници стояха пред къщата на шоя, а други двама излизаха от къщичката, която те с Акимото бяха наели. Помежду им Акимото крещеше с все сила няколко английски израза, които знаеше:

- Толкова съжалявам, не разбира Накама!
- Н-а-к-а-м-а — произнесе сержантът бавно и ясно. — Къде е?
- И още по-високо: — Къде е Накама?
- Накама? — Акимото говореше високо, очевидно, за да го предупреди, ако случайно се е озовал наблизо.
- Накама не разбира, толкова съжалява. — А после продължи на японски: — Някой е предал някого. — И отново на гърлен английски: — Накама не раз...
- Млъквай! — сопна се сержантът. — Ефрейтор, този глупак не знае нищо. Бучър, ти и Суолоу оставате тута, докато проклетият господин Накама не се върне. И го молите да... помолете го любезно да дойде с вас при Сър Уилям, ама със сигурност да го доведете. А ти — сержантът ръгна Акимото в гърдите с грубия си възлест показалец, — ти ела с мен, в случай че началството поиска да те види.

Акимото гръмогласно се противеше на японски, но ги последва с английските думи:

— Накама не разбира — и не престана да ги повтаря.

Хирага се посъвзе, измъкна се от портала, прескочи някакъв стобор и забърза към Ничията земя. Стигна там и се сниши до портала. Бе опасно сега да изтича до кладенеца — все още бе много светло, пък и тримата скитници се мотаеха наоколо и изглеждаха зле настроени.

„Трябва да го пазя в тайна. Кой ли ни е предал?“

Нямаше време да мисли за това сега, пъхна се още по на тъмно, тъй като един от скитниците приближи, като мърмореше и ругаеше, задето отпадъците били оскъдни. В едната си ръка държеше мърлява торба. И тримата бяха мършави и мръсни. Единият приближи към входа, но подмина, без да го забележи.

„След половин час ще се стъмни. Мога само да чакам.“

Неочаквано някой се изпречи пред него.

— Скивах ли те? К'во правиш тук? — грубо и заплашително го запита скитникът.

Хирага полекичка започна да се изправя. Стискаше малкия пистолет в джоба си. В този миг видя нож в ръката на дрипльото, който ожесточено се хвърли отгоре му. Хирага го изпревари, стисна ръката с кожа и го фраска под брадичката. Скитникът изквича като изкормено прасе и се строполи на земята. Другите двама незабавно вдигнаха очи и забързаха да проверят какво става.

Заковаха се на място. Хирага държеше в едната си ръка пистолета, а в другата ножа, наведен над дрипльото, който се гърчеше и задушаваше в мръсотията. Двамината измъкнаха ножове и се хвърлиха към него. Без колебание Хирага се хвърли към единия от тях, а той побягна. Хирага се възползва от пролуката и хукна към Пияния град. Не искаше да си губи времето със схватки. За секунди дотича до някаква странична улица, но в бързината бе изгубил шапката си. Обърна се и видя как един от скитниците я грабва с победоносен вик. В следващия миг я хвана и другият и се счепкаха за нея с проклятия и ругатни.

Задъхан, Хирага ги оставил да се бият. Пак погледна към залеза.

„Търпение. Като си отидат, ще влезеш в кладенеца. Не бива да го разкриваш на никого, много е важен за нападението. Търпение. Купи си шапка или кепе. Какъв ли провал е станал?“

— Къде, по дяволите, е отишъл?

— Едва ли е далеч. Сър Уилям — отговори Палидар. — Поставил съм войници и на двете порти и на мостчето за Йошивара. Сигурно е в някоя от кръчмите. Скоро ще се появи. Да го оковем ли?

— Не. Само го доведете без оръжие и под стража.

— Ами този? — Акимото седеше, опрял гръб до стената. До него стоеше войник. Вече го бяха претърсили.

— Ще реша, след като го разпитам. Ах, Андре, влизай. Сетри, няма защо да чакаш. На вечеря съм у руския посланик. Ако хванете Хирага, викнете ме. — Палидар отдава чест и излезе. — Андре, прости ми, че те беспокоя, но не можем да открием Накама. Тъй като Филип го няма, би ли ми превеждал. Попитай този тук, къде е приятелчето му?

Сър Уилям наблюдаваше как Андре разпитва Акимото и се опитваше да скрие раздразнението си. Щеше му се Тайърър да е тук, а

не с Бабкот в Йедо. „Дано там всичко върви добре. Проклятие, ако не хванем Накама, Йоши наистина ще се подразни, и то с право.“

— Казва, че не знаел. — Андре не бе свалил връхната си дреха. В кабинета на Сър Уилям бе винаги студено, дори и в най-мразовитите дни огънят гореше оскъдно. — Този ми се вижда тъпанар. Все вика „Кой Накама“, не знаел къде бил Накама — дали в Йошивара, дали в Канагава.

— Я! — Сър Уилям се стъписа. — Ами че той няма право да напуска Колонията без изричното ми съгласие. Попитай го... попитай го кога е излязъл Накама.

— Разправя, че не знаел, не познавал Накама, не знаел дали е излязъл и къде е, нищо не знаел.

— Една нощ в ареста ще му освежи паметта. Ефрейтор! — Вратата незабавно се отвори. — Пъхни го в ареста за тази нощ. Отнасяйте се добре с него, разбра ли ме?

— Слушам, сър.

— Отнасяйте се добре с него.

— Слушам, сър.

Ефрейторът повика Акимото с пръст и той излезе заднишком с поклони.

Арестът, използван за хулигани и военнослужещи, подлежащи на дисциплинарни наказания, се намираше малко по-надолу и представляваше ниска тухлена постройка с десетина килии. Бе издигнат веднага след клуба — такъв бе обичаят в повечето британски колонии.

— *Merci, Andre.*

— *De rien.*

— Имаш ли предства къде би могъл да отиде?

— Не, *monsieur*. От този тук не научих нищо. Ще се видим на вечерята. — Андре се усмихна, излезе и пое по Хай стрийт. Вятърът въргаляше листа, хартии и боклуци по улицата. Почти се бе стъмнило.

„Добре, че не ние, а англичаните се занимават с издирането му — помисли си Андре. — Къде ли е отишъл? Ако има поне малко акъл — в Киото или Нагасаки. Или се е натоварил на вчерашния търговски кораб за Шанхай, стига да знае, че Йоши го изисква. Сигурно е научил — нито в Бакуфу, нито тук остава нещо скрито. Страхотна среща беше. Браво на нас, задето изпреварихме англичаните с Йоши и имаме

предимство пред тях. Но тоя проклет Филип напредва прекалено добре. Болният сигурно е Анджо. — Андре се изплю раздразнено. — Как изтървах такава възможност — в крайна сметка идеята беше моя. Изглежда, Райко и Мейкин някак си са я прокарали. *Mon Dieu*, те имат повече влияние, отколкото предполагах.“

Пронизаха го ледени тръпки. Райко го бе помолила да я посети спешно тази вечер. Ами сега? Чакаха го неприятности.

— Добър вечер, сър — поздрави го пазачът пред парадния вход на Струанови.

— Имам среща с госпожа Струан.

— Да, сър. Тя ви очаква в кабинета на тай-пана в другия край на коридора. Извинете за бъркотията във вестибюла, сър, но господин Макфей си събира багажа. Ужасно е, че си отива, нали?

— Да, но да се надяваме, че...

Гърмът от сигналното оръдие го прекъсна насред думата. Двамата мъже изненадано погледнаха към морето. Не се очакваше никакъв кораб и нито един не бе закъснял. Движението по претъпканата Хай стрийт замря и над Йокохама се понесе развълнуван шепот. Откъм носа се задаваше клипер с опънати платна. Съзряха кълба дим от оръдейния салют, с който корабът поздравяващ флагмана, а после чуха и гърма от ответния салют на флагмана.

Клиперът се намираше все още далеч и флагът му не се виждаше.

— От нашите е — гордо заяви пазачът. — Няма начин да не е. Като в добрите стари времена... О, добър вечер, сър.

Джейми Макфей излезе забързано и се загледа през бинокъла си.

— Здравей, Андре, само да се уверя... „Буйният облак“! Алилуя!

Всички щяха да си направят верния извод. По разписание корабът трябваше да плава до Лондон. Щом се връщаше тук, при това толкова скоро, значи носеше спешни новини... или пътници. Добри или лоши.

— Алилуя — повтори Андре след него.

Той видя Сьоратар да стои с далекоглед на стълбището на Френската легация. Сър Уилям с бинокъл на прозореца си, а в съседство Дмитрий стоеше на входа на Брокови и гледаше с къс далекоглед. Сибородин забеляза Джейми, подвоуми се и вдигна палеца

си. Джейми му махна в отговор и отново се загледа в морето. Красивият клипер акостираше.

— Навярно тя е на борда — тихо прошепна Андре.

— И аз си помислих същото. Скоро ще разберем.

— Защо не ѝ се обадиш?

— Докато накарам началника на пристанището да вдигне флагчетата, ще се здрачи. И тъй, и тъй това вече не е моя работа, нека решава господин Макструан. — Джейми изгледа Андре. — Ей сега ще научим. При Анжелик ли отиваш?

— Да.

— Не я тревожи, докато не сме сигурни. Става ли?

— Дадено, *mon brave*. — Андре отново погледна към клипера. — Ще я посрещнеш ли?

— На кораба ли? — Джейми отново се усмихна сурво. — Ти на мое място какво би направил?

Заедно влязоха във фоайето. По стълбите слизаше Албърт Макструан във вечерно облекло, с развързана вратовръзка, но елегантен.

— „Буйният облак“ ли дойде?

— Да — отвърна Джейми.

— Така си и мислех. — Албърт присви очи. — Добра вечер, Андре. Как си?

— Добре, благодаря. Ще се видим по-късно.

Джейми изчака, докато Андре почука и влезе в кабинета на тай-пана, който сега принадлежеше на Макструан.

— Ще посрещнеш ли кораба?

— О, да. — Албърт слезе до последното стъпало, но вече не толкова наперено. — Моля те, би ли ме придружил?

— Благодаря, но удоволствието вече е твое. Изпратих Варгас при боцмана и катерът ще е готов след пет минути.

— Ела с мен и посрещни кораба, както си правил досега. И все още следва да правиш — покани го любезното Макструан.

— Не, време е да се пренасям — това вече е твоя работа. Но все пак благодаря ти.

— Чух, че тазвечерният банкет на Сергеев щял да бъде внушителен, тъй като Анжелик е приела да присъства. Размисли и ела.

— Тази вечер не мога — още не съм си опаковал нещата. — Джейми му се усмихна и пое по коридора. — Разбрахте ли се с Анжелик тя да ползва кабинета ти?

— О, да, с радост ѝ услужих. По-добре да посреща гостите си там, отколкото горе в покоите си, особено пък него. Не бих казал, че ми е симпатичен.

— Андре не е лош човек и свири прекрасно — най-добре от всички тук. Надявам се новините от „Буйният облак“ да са добри.

— Аз също. Но се съмнявам. Мислиш ли, че на него пристига Тес?

— И на мен ми хрумна тази мисъл — ухили се Джейми, тъй като вече не бе неин служител. — Това обяснява защо „Облака“ е променил разписанието си. Дърк би сторил същото.

— Тя не е Дърк, много по-коварна от него е и толкова по-зле, скъпи ми приятелю.

Природените братя и Тес Струан не можеха да се търпят, но според едно допълнение към завещанието на Дърк, ако двете момчета ги бива в училище и напредват в науките, Търговската къща следва да се възползва докрай от възможностите им. И двамата излязоха умници, връзките им сред високопоставените възпитаници на Итън и университетските им приятели обхващаха благородниците, банкерския свят и Парламента, в който Фредерик току-що бе спечелил място. Това ги правеше още по-ценени. Въпреки това и двамата знаеха, че Тес Струан би ги уволнила, ако не беше допълнението в завещанието.

— Надявам се, че не е дошла на посещение. Би било много досадно.

— Просто ще станем по-ниски от тревата и по-тихи от водата — засмя се Макфей.

— Здравей, Андре.

— Добър вечер, Анжелик.

Тя седеше в любимия си стол до еркерния прозорец, завесите бяха дръпнати и откриваха гледка към пристанището.

— „Буйният облак“ ли е?

— Да.

— Добре. Тя на него ли е?

— Само така можем да си обясним пристигането на клипера — усмихна се Андре накриво.

— Всъщност няма значение — спокойно отвърна Анжелик, но стомахът ѝ се сви. — Ще пийнеш ли нещо?

— Благодаря. — Андре забеляза отвореното шампанско в кофичката с лед и полупразната чаша на масата. — Може ли?

— Заповядай.

Започваше да ѝ става навик да наблюдава залеза, вечерния здрач и падането на нощта с чаша шампанско в ръка. Само една чаша, та да се подготви за дългата вечер и за още по-дългата нощ. Вече не спеше както преди. Някога слагаше глава на възглавницата, веднага се унасяше и се събуждаше чак на разсъмване. Сега сънят ѝ се изпъзваше. Първоначално се бе изплашила, но Бабкот я увери, че страхът само усилива безсънието:

— Не е страшно, ако човек не спи осем-десет часа, така че не се тревожи. Пиши писма, занимавай се с дневника си и мисли за хубави неща. Само не се тревожи...

„Скъпа Колет — бе написала тя вчера, — съветът му излезе правилен, но той пропусна най-добрата възможност, а тя е да подгответим план. Много е важно, тъй като онази жена крои моето поражение.

Ако е рекъл Бог, скоро ще пристигна в Париж и всичко ще ти разкажа. Понякога ми се струва, че животът ми тук е някаква пиеца, роман на Виктор Юго и че Малкълм, горкият, никога не е съществувал. Но се наслаждавам на покоя и търпеливо чакам. След няколко дни вече ще знам дали чакам дете или не. Надявам се, толкова се надявам, и непрекъснато се моля да нося дете от него, а също и твоето раждане да мине леко и да имаш още един син.

Трябва да съм много разумна. Тук мога да разчитам само на себе си. Джейми е добър приятел, но не е в състояние да ми помогне много-много. Той вече не работи в Търговската къща, а новодошлият Албърт Макструан е любезен, истински джентълмен, знатен британец, но ме

търпи само засега: докато ТЯ се разпореди как да постъпи с мен. Сър Уилям представлява правителството — британското правителство. Един Господ знае дали Съоратар ще ми помогне наистина, и то само ако има полза от мен. Господин Скай се старае с всички сили, но тук го мразят. Ами Андре? Той е много хитър и знае много, но ми се струва, че ще полудее от капана, в който е попаднал (нямам търпение да узная твоето мнение). Единствената ми надежда е в Едуард Горнт — сигурно вече е пристигнал в Хонконг и се е срещнал с нея. Ежедневно и горещо се моля той да успее, както, надявам се, правиш и ти.

И тъй, използвам нощното си будуване, за да обмислям нещата. Вече имам множество прекрасни хрумвания как да се справя с всички непредвидени случаи и достатъчно сила да посрещна неочекваните изненади. Например, ако Едуард не оправдае надеждите ми или, не дай Боже, въобще не пристигне — носят се слухове за ужасни бури в китайските морета, нещо нормално през този сезон. Компанията Купър-Тилман на горкия Дмитрий загуби още един търговски кораб. Нещастните моряци — океаните са страховити, а те са толкова смели.

Андре твърди, и то с пълно право, че не бива да отпътувам оттук, докато *тя* не разкрие намеренията си. Аз съм вдовицата на Малкълм, всички твърдят така. Господин Скай е регистрирал всевъзможни документи със Сър Уилям и е изпратил някои от тях в Хонконг, а други в Лондон. Имам достатъчно пари и мога да остана, докогато си иска姆. Албърт Макструан ми разреши да използвам кабинета на Джейми, щом се освободи. Имам още десет сметки, които Малкълм е подпечатал, без да попълва сумата — колко предвидливо, нали! Джейми и Албърт се споразумяха всеки от тях да ми отпусне по сто гвинеи.

Щом *тя* разкрие намеренията си, ще започна битката с нея. Предчувствам, че ще се води борба на живот и смърт, но те уверявам, мила Колет, че няма да загина аз — това ще бъде нейното Ватерло, не моето. Ще отмъстя за Франция, усещам се много силна и във форма.“

Анжелик наблюдаваше Андре и изчакваше той да заговори пръв. Изражението му бе суроно, лицето му бе бледо и изпito. Бе отслабнал. Изпи първата чаша на един дъх. Втората също. Вече си наливаше трета.

— Изглеждаш по-красива от всякога.

— Благодаря. Как е твоята Хиноде?

— По-красива от всякога.

— Андре, след като я обичаш толкова много, защо присвиваш устни и очите ти чак изхвръкват от гняв, когато споменавам името й? Нали ми каза, че мога да те разпитвам за нея? — Преди няколко дни той ѝ бе разправил за споразумението с японката. Не всичко, само една част. Отчаянието му бе надделяло и той се бе изтървал. — Щом си толкова непреклонен относно любенето на тъмно и огромната цена, поискана от тази Райко, защо си приел от самото начало?

— Ами... налагаше се — отвърна Андре, без да я погледне. Не искаше да ѝ каже истинската причина. Достатъчно му бе, че Съоратар присвива устни и избягва всякакъв допир с него, откак бе узнал. Внимаваше и да не използват едни и същи прибори и чаши. — Зърнах я само веднъж и, *mon Dieu*, нима не разбиращ какво е любовта, колко... — Андре замълча. Наля си още една чаша. Бутилката бе почти празна. — Не можеш да си представиш колко неустоима и привлекателна ми се стори тогава. — Гаврътна чашата. — Прощавай, трябват ми пари.

— Естествено. Но са ми останали съвсем малко.

— Но имаш разписки, подпечатани от Малкълм.

— Ax!

Андре се усмихна още по-накриво.

— Слава Богу, сарафите споделят помежду си, чиновниците също. Утре попълни още една. Моля те. За петстотин мекса.

— Прекаляваш.

— Това е по-малко от половината, *cherie*. — Андре говореше едваоловимо. Стана, спусна завесите, вдигна фитила на петролната лампа върху масата и се пресегна към бутилката. Изля остатъка в чашата си и тресна шишето в кофата с лед. — Да не мислиш, че ми харесва да се държа така с теб? Мигар не знам, че това е изнудване? Не се тревожи, ще бъда разумен. В момента можеш да си го позволиш.

Сто мекса или стойността им в гвинеи тази вечер, двеста утре и сто вдругиден.

— Невъзможно.

— Всичко е възможно. — Андре извади някакъв плик от джоба си. В него имаше един-единствен лист и той грижливо го разгъна. Върху листа педантично бяха залепени десетки късчета зелена хартия, сякаш това бе мозайка. Той го остави на масата далеч от нея. Анжелик незабавно разпозна почерка на баща си. Бе втората страница от писмото му, която Андре бе скъсал толкова отдавна.

— Можеш ли да го прочетеш оттам? — тихо я попита той.

— Не.

— Свидният ти татко пише с подпис и дата: „И се надявам, както обсъждахме, че ще постигнеш един преждевременен годеж и сватба, с каквите и да е средства. Това е жизненоважно за нашето бъдеще. Струан ще реши проблемите на «Братя Ришо» веднъж завинаги. Няма значение, че...“

— Няма значение, Андре — тихо го прекъсна Анжелик. Вече нямаше нужда да прикрива злобата си. — Думите незаличимо са се врязали в паметта ми. Незаличимо. Ще го откупя ли, или това писмо представлява постоянна заплаха?

— Просто се застраховам. — Андре сгъна листа и грижливо го прибра. — Сега то ще отиде на сигурно място при подробните в папката „Анжелик“, в случай че ме сполети нещо лошо.

Тя неочаквано се засмя и той се обърка.

— О, Андре, нима смяташ, че ще се опитам да те убия? Аз?

— Чрез него ще опропастя всички финансови спогодби, които Тес навярно ще ти предложи, ще бъде принудена да ги предложи, и ти ще се озовеш на подсъдимата скамейка.

— Ама че си глупав. — Анжелик взе чашата, отпи от шампанското и той с тревога забеляза, че ръката ѝ не трепна. Тя го наблюдаваше ведро и си мислеше колко е глупав, задето роптае срещу това, че тя знае какво върши той и какъв мошеник е. Но още по-глупаво бе да роптае срещу Хиноде, задето предпочитала тъмнината. Навярно гол изглежда ужасно. И защо се оплаква от йената, ако момичето наистина е такова, каквото го описва. — Бих искала да се срещна с твоята Хиноде. Моля те да го уредиш.

— А?

Развеселена от изражението му, Анжелик попита:

— Какво толкова чудно има? Влагам пари в нея, обезпечавам я, а тя е голямата любов на твоя живот, нали?

Андре трескаво се изправи, отиде до бюфета и си наля коняк.

— Ти искаш ли?

— Не, благодаря. — Бе го проследила само с поглед.

Той отново седна срещу нея. Течението люшна пламъка на лампата и очите ѝ заблестяха.

— Сто мекса, умолявам те.

— И кога ще престана да плащам, Андре? — запита Анжелик любезноз.

Вкусът на коняка му хареса повече от виното. Андре не трепна пред този въпрос:

— Когато изплатя цялата сума за нея. Преди да си заминеш.

— Преди да си замина ли? Искаш да кажеш, че не мога да си замина преди това?

— Когато изплатя цялата сума. Преди да си заминеш.

Анжелик се намръщи, отиде до бюрото и отвори някакво странично чекмедже. Малката кесийка съдържаше златни обани на стойност около двеста мекса.

— А ако не разполагам с парите?

— Ще ги получиш от Тес, няма друг начин. Тя ще плати, все никак ще я принудим.

— *Hue?*

— Обещавам ти. — Очите му бяха кървяси. — Твоето бъдеще е и мое. Поне в това отношение мненията ни съвпадат.

Тя отвори кесията и отброя половината монети. А след това, без сама да знае защо, ги върна обратно и му връчи всичките пари.

— Ето, тук има около двеста мекса — заяви Анжелик с особена усмивка. — Като предплата.

— Вече май не те разбирам. А преди можех.

— Тогава бях едно глупаво младо момиче. Вече не съм.

Андре бавно поклати глава. Извади плика от джоба си и го доближи до пламъка. Анжелик тихичко изохка, тъй като крайчето се подпали и писмото лумна. Андре го сложи в един пепелник и двамата мълчаливо наблюдаваха как то се сгърчи и се превърна в пепел. Той смачка с дъното на чашата си пепелта.

— Защо? — запита жената.

— Защото ме разбираш за Хиноде и независимо дали ти харесва или не ние с теб сме съдружници. Ако Тес не ти плати, смятай ме за мъртвец. — Той ѝ подаде ръка. — Ще сключим ли мир?

Тя сложи ръка в неговата и му се усмихна:

— Да. Благодаря ти.

Андре стана.

— Най-добре да погледна „Буйният облак“. Ако Тес е на борда, това ще ускори нещата.

След като той си отиде, французойката разрови пепелта, но нито една дума не си личеше. „За Андре е лесно да ми покаже подправен препис, да го разкъса, да ми го представи като оригинал и да го изгори. И да скрие истинския възстановен оригинал за по-късно. Той обожава да върши такива неща. А защо изгори фалшификата? За да продължа да му вярвам и да му прости за изнудването.“

Мир ли? Човек може да сключи мир с един изнудвач само когато ужасните разобличения, с които те заплашва, престанат да представляват заплаха. В моя случай това ще стане, когато тя ми плати и парите се озоват в банката. И след като Андре получи желаното... Хиноде, предполагам. Какво ли иска пък тя? Криела се от него в тъмнината. Защо? Нима заради цвета на кожата му? Или за да го възбужда? Може би за отмъщение? Или понеже не е японец?

Сега вече знам, че любовният акт преминава от ужас през екстаз и стига до самоизмама. С Малкълм за пръв път се любихме на светло, а втория път — на тъмно; и едното, и другото бяха прекрасни. С онзи, от другия живот, ставаше все на светло, а той бе красив и смъртно опасен, цветът на кожата му бе красив, всичко бе красиво и смъртоносно, ужасяващо и заслепяващо могъщо. Нямаше нищо общо с начина, по който го правеше съпругът ми Малкълм. А него аз наистина обичах. И го почитах, и все още го почитам, и така ще бъде до края на живота ми.“

Острият и слухолови парната свирка на катера. Дръпна завесите и го видя как се отдалечава от техния пристан, целият осветен и с Албърт Макструан в каютата. „Буйният облак“ стоеше на рейд. Оттук едва го виждаше как свива платната и се готви да акостира.

Анжелик мислено се пренесе на борда му и там видя своя враг: с тънки устни, безцветни очи, висока и с изправен гръб, кокалеста и

безвкусно облечена. Мисълта й прелетя към далечното пристанище, където погребаха Малкълм, и тя се усмихна. Ликуваше заради тази своя победа и усещаше пулса си да бие в ушите ѝ. Отново се сви на стола си... неговия стол, техния стол — още една победа. Продължи да се взира в тъмнината, където сияеха само светлините по мачтите на закотвените кораби. С мъка сдържаше вълнението си. „Едуард сигурно е на борда.“

---

[1] Не е такъв глупак (фр.). — Б.пр. ↑

53.

Вратата към кабинета на Джейми се отвори с трясък и вътре запъхтян се втурна Варгас.

— Катерът пристига, сеньор, с четирима-петима пътници. — Все още бе облечен с топлите си връхни дрехи, бе с шапка и с шал, увит около лицето му. В ръката си държеше далекоглед.

— Тя на борда ли е? — Джейми не вдигна поглед към него, а продължи да пълни сандъка с документи. Не чу отговор и запита раздразнено: — Дявол да го вземе, тя на борда ли е?

— Амии... струва ми се...

— Помолих те да ми съобщиши, след като се увериш, а не преди това!

— Извинете... извинете ме, сеньор, стоях на вълнолома, наблюдавах с далекогледа и реших, че е по-добре да ви докладвам и да попитам... да ви попитам какво да правя.

— Върни се и я посрещни, но първо провери дали всички слуги са готови, дали в покоите на тай-пана гори камината. Тя ще се настани там, а господин Макструан ще се премести.

— Но това означава, че тя ще живее в съседство с госпожа Анжел...

— Да не би да не зная, за Бога, но това са покоите на тай-пана и тя ще се настани там!

Варгас хукна. Джейми не устоя и изтича до прозореца. Катерът приближаваше брега. Виждаха се само светлините на мачтата и лекото вълнение го люшкаше. Вдигна бинокъла до очите си. В каютата съзря неясни очертания, но единият пътник с положителност бе жена. Открояваше се шапката ѝ и човек не можеше да събърка нито изправената ѝ стойка, нито начина, по който стоеше на носа и се справяше с люлеенето.

— Да му се не види! — изстена Джейми. Приведе се през прозореца, за да я разгледа по-добре. Все същото. В една от фигураните

разпозна капитан Стронгбоу по-скоро заради ръста и едрото му тяло. Съзря още двама, а не трима мъже, единият от които бе Макструан.

Катерът приближаваше бързо. Все още си личаха ненапълно поправените повреди от бурята. Любопитни зрители стояха под клатушкация се фенер на пристанището. Всички бяха загърнати с шалове и носеха шапки. Трудно му бе да различи лицата им, но му се стори, че сред тях разпозна Андре и... ах, да, Вервен, „Небесния“, и... Нетълсмит. „Лешоядите се събират — помисли си Джейми, — въпреки че най-важните наблюдават от прозорците си като мен.“

Тази вечер мракът го угнетяваше. Огънят в стаята му пламтеше силно, но сякаш не го топлеше. Усети буца в гърлото си и тежест в гърдите. „Я се стегни — рече си Джейми. — Тя вече не те засяга.“

На кея пръв слезе капитан Стронгбоу. Все още не виждаше ясно, но него не можеше да събърка. Последва го... Макструан. Двамата се обърнаха и ѝ помогнаха да слезе. Тя бе увита в шал заради студа, гърбът ѝ бе изправен, дрехите тъмни, тъмната ѝ шапка бе привързана с топла вълнена кърпа. „Нейният ръст. Да му се не види!“

И останалите двама пътници се качиха на пристана. Джейми ги разпозна. Подвоуми се за момент, после излезе и отиде до кантората на тай-пана. Анжелик се взираше в тъмнината през една пролука между завесите. Огънят в камината хвърляше приятни отблъсъци, лампите светеха и стаята изглеждаше уютна.

— Ах, Джейми, ти ли си? Не ги виждам ясно. Тя пристигна ли?

— Боя се, че да. — Той забеляза, че изражението ѝ не се промени. — Заповядай — предложи ѝ бинокъла си. — С него ще ти е по-лесно.

— Няма защо да гледам или да се страхувам, Джейми. Кой друг дойде? — Гласът ѝ звучеше по-слабо от друг път. — Кой е с нея?

— Стронгбоу, Хоуг и Горнт.

Тя се обърна към прозореца, за да скрие изражението си, но Джейми за миг съзря радостта, изписана на лицето ѝ. „Няма значение, че Джейми забеляза — помисли си Анжелик, зашеметена от вълнение. — Едуард и онази жена са пътували заедно? Те двамата заедно с Хоуг! Означава ли това, че Едуард е успял, че я е убедил?“

— Ще се кача горе и ще се преоблече за вечеря. Ако някой пожелае да се срещне с мен, отново ще сляза долу. Благодаря ти, скъпи Джейми. — Тя поривисто го прегърна и излезе.

Той остана втрещен. „За какво ли се радва? Щом Тес и Хоуг са тук, значи е пристигнала тежката артилерия. Нали така?“

Джейми се върна в кабинета си объркан, оставил вратата откъсната и продължи да събира документите и книгите си. Вършеше го машинално и мислеше за съвсем друго: за Тес, за бъдещето, за шоя, за предстоящата нощ с Неми, за Търговската къща, на която бе посветил двайсет години от живота си. „Признай си, всъщност не ти се ще да напускаш и съзnavаш, че времената са лоши, за да започнеш самостоятелна търговия.“ Мислеше за нерадостното бъдеще на Анжелик, за утрешната среща с швейцарския посланик и възможния внос от техните оръжейни фабрики. В съзнанието му се смесваха вестта за невероятното посещение на Йоши, за пътуването на Бабкот и Тайърър до Йедо, за среброто, предплатено от Бакуфу, и за горкичкия Накама.

„Горкичкият ли? Той е убиец, и то от най-страшните. Не ми е минавало през ума, нито веднъж не усетих заплака. Навярно е в Пияния град или нейде из Йошивара. Щом вестта стигна до нас, сигурно някой е успял да му съобщи и той е избягал. По дяволите! Сега ще ми се наложи да включва в играта Тайърър или Йохан.“

Разноезични гласове във фоайето го откъснаха от унеса му — Макструан, Варгас, Хоуг и суетящите се слуги.

„Няма нужда да ги посрещам. Без друго скоро ще ме повикат.“

Унило се зае да довърши работата си.

— Джейми!

Озърна се. И се вцепени. Морийн. Неговата Морийн на прага! Морийн Рос. Носеше моркосиня зимна шапка, а изпод гънките на дебелата ѝ вълнена кърпа надзвъртала сините ѝ очи. Върху тъмносинята ѝ рокля бе наметнато моркосинъо палто. Морийн Рос — на двайсет и осем, висока, малко по-висока от Тес, средна на ръст, малко над пет фута, докато самата кралица Виктория бе висока четири фута и единайсет инча.

— Всемогъщи Боже — сподавено възклика Джейми.

— Здравей, Джейми Макфей. — Тя стоеше на прага, изправена като баща си, а гласът ѝ звучеше жизнерадостно. — Ще ме поканиш ли да вляза? — Морийн свали кърпата си и се усмихна нерешително.

Сега Джейми можеше да я разгледа добре. Все същото открито лице, не особено красиво, но волево и учудващо привлекателно,

обсипано със светлокаяви лунички. Точно каквато я бе видял за последен път преди около три години на пристанището в Глазгоу, въпреки че тогава очите ѝ бяха пълни със сълзи заради раздялата. Бе забравил как очите ѝ...

— Здравей, Искрице — прошепна Джейми несъзнателно прякора, с който я наричаше. — Иисусе Христе... Морийн?

Смехът ѝ огласи стаята.

— Приемам думите ти като съгласие и вече няма да богохулствуваш, моето момче. Веднъж и аз да се появя като нощен дух, за да те изненадам. — Усмивката и напевният ѝ глас я правеха по-привлекателна, отколкото бе в действителност, както и искриците в очите ѝ и любовта, която носеше като щит. Тя затвори вратата зад себе си. — Изглеждаш великолепно, Джейми. Малко си уморен, ама си хубав както винаги.

Той се бе изправил, но все още стоеше зад бюрото, а в съзнанието му цареше неразбория. „Господи, това си ти, а не Тес. Ти, лесно може да те събърка човек в тъмното, висока си колкото нея и имаш същата изправена стойка...“ Спомни си противоречивите си, безлични писма от изминалата година, както и последното, с което разваляше годежа им. Шепнеше наум: „Прости ми, Морийн, писах ти, че няма да се оженим, прости ми, не искам да се женя, не мога сега, когато започвам самостоятелна търговия — най-неподходящото време и защо не...“

— Ой, Джейми! — възклика Морийн от другия край на стаята. Наблюдаваше го, чакаше и се усмихваше все по-широко: — Не можеш да си представиш колко се радвам да те видя. Най-сетне съм тук, а пък приключенията ми стигат за цял роман. — Той нито отговори, нито се помръдна и на челото и се изписа, лека бръчка. — Събери си акъла, момче!

— Тес? — изкряка Джейми. — Аз... ние те взехме за Тес Струан.

— За госпожа Струан ли? Не, тя е в Хонконг. Тя е истинска дама. Уреди пътуването ми дотук и не ми поискано нито пени. „Върви и се срещни с твоя Джейми Макфей и му предай поздравите ни“, каза ми тя и ме представи на капитан Стронгбоу. Той ми предостави самостоятелна каюта. Тес Струан ме запозна и с чудесния доктор Хоуг и с господин Самохвалко Горнт.

— А?

— Това момче си мисли, че е Божи дар за нежния пол, но на мен тия не ми минават казах му, че съм сгодена пред Бога и пред хората за господин Джейми Макфей. Пък той ми рече, че бил твой приятел, Джейми, а доктор Хоуг потвърди, че ти бил спасил живота. Тъй че се отнасях мило с него, но се държах на разстояние. Ой, момчето ми, колко неща имаме да си казваме!

— Божичко — прошепна Джейми, без да я слуша, — нищо чудно, че те сбърках с нея, с тая кърпа, дето ти скрива лицето, пък и сте еднакви на ръст, и осанката ви е една и съща...

— Пфу! — Очите на Морийн внезапно пламнаха. — Ще съм ти благодарна, ако не споменаваш напразно името Божие. Тя е малко пониска от мен и много по-дебела, далеч по-стара, пък и косата ѝ е посивяла. Моята е кестенява и дори на тъмно не приличам на нея! — Тя въздъхна, тъй като закачката ѝ не мина. Разгневена, огледа стаята. Забеляза гарафата. Стремително се запъти към нея, подуши я, за да се увери, че е уиски, сбърчи носле от отвращение, но все пак наля една чаша за него и няколко капки за себе си.

— Заповядай. — Морийн го погледна — за първи път се бе озовала толкова близо до него и неочеквано засия в усмивка. — Татко ми винаги си пийваше уиски, щом се сетеше, че Шотландия е част от Британските острови.

Магията сякаш се разпадна. Джейми се разсмя, прегърна я и я притисна силно към себе си, а тя едва не разля чашите.

— По-полека, момчето ми — ахна Морийн, успя да ги сложи на масата и отчаяно се вкопчи в него. Така се освободи от дългото очакване, от безпомощното стоене на прага, смаяна от потреса му. Не бе я посрещнал, както тя се надяваше, затова се опита да се държи стоически и зряло, не знаеше какво да прави, как да му каже, че го обича и че не може да се примери да го загуби.

Тъкмо затова бе рискувала и бе напуснala своето убежище, бе се доверила в Божиите ръце, бе взела молитвеника си и Библията, както и пистолета на баща си и слепешката бе потеглила, за да прекоси десет хиляди мили, изпълнена със страх. Но само вътрешно. Външно — в никакъв случай, никога, Росови не се държат така!

— Ой, Джейми, момчето ми, момчето ми...

— Всичко е наред — прошепна ѝ той, изгарящ от желание да успокои нервната ѝ възбуда.

След малко Морийн престана да трепери, освободи се от прегръдката му, развърза шапката си и дългата ѝ червеникова плитка се разви.

— Така е по-добре. Ти си чудесен, благодаря ти. — Подаде му неговата чаша, взе своята и се чукна: — Да живее Шотландия. — Отпи малко и продължи: — Ужасно е на вкус, Джейми, но страхотно се радвам да те видя, не знам как да ти го обясня.

Усмихваше се още по-нерешително и вече не бе толкова самоуверена. „Прегърна ме като брат, а не като любовник. Боже Господи, Боже Господи.“ За да скрие смущението си, Морийн се озърна наоколо, докато сваляше палтото и ръкавиците си. Бе облечена в топла и добре скроена рокля, също синя, която подчертаваше съвършената ѝ фигура и тънкото ѝ като на оса кръстче.

— Твойт господин Макструан ми каза, че можеш да използваш покоите си, а аз да се настаня в съседство, докато си намерим жилище. Освободил ли си стаите си, Джейми?

— Все още не. — Макфей се чувстваше объркан, не знаеше как да отвори дума, но все щеше да му се наложи. И то скоро. — Тук... Първо събрах всички документи и книги. С горния етаж ще се заловя утре. Всички мебели в кабинета и в жилището ми са на Струанови.

— Няма значение. Ще си купим свои. — Морийн седна на стола срещу бюрото му и го погледна. Ръцете ѝ лежаха в скута. Изчакваше. Сега ще си държи езика зад зъбите и ще чака той да заговори пръв. Каквото зависеше от нея, го бе сторила — бе пристигнала. Може би бе прекалила, като пристигна, без да го извести, но бе обмислила всичко много внимателно. Бе му писала писмо и си бе представяла срещата им през всичките отвратителни месеци на плаването, докато бушуваха бури, както и веднъж в Китайско море край Сингапур, по време на бунт сред китайските пътници от трета класа, между които имаше и пирати. Метежът бе потушен и удавен в кръв. През всичките тези дни Джейми ѝ бе служил за пътеводна звезда и ето — най-сетне тя е при него.

— Лош човек е този Джейми Макфей — бе заявила майка ѝ, когато Морийн ѝ съобщи за решението си. — Все ти повтарям ли, повтарям, че от това нищо няма да излезе, момичето ми. Писмата му са всичко друго, само не и обнадеждаващи, точно обратното.

— Все пак ще замина, мамичко. Дали татко ще ми даде пари на заем?

— Да, стига да го помолиш.

— Все пак ще замина. Налага се. На двайсет и осем съм. Вече съм стара, кажи-речи, стара мома. Толкова дълго чаках, че ще потърпя още три години, ако се налага, но... сега или никога. Реших се. Разбираш ли ме, мамичко?

— Да. Разбирам те. Но... ами, поне ще бъдеш заедно с него, премъжа си, а не като мен.

Морийн съзря сълзите ѝ и чу съвети, нечувани никога преди, и тайни, не споделяни никога преди. Накрая майка ѝ рече:

— Бог да те благослови, момичето ми. Да кажем на татко ти.

Баща ѝ бе майор от британската армия в Индия, сега пенсиониран. Бе служил двайсет и пет години, от които осемнайсет в новосформирания Гуркхски^[1] полк. Бе си идвал в отпуска веднъж на две-три години. Старите му рани го принудиха да се оттегли преди около десетина години, но мразеше да го смятат за пенсионер.

— Да, момичето ми, ще ти дам благословията си при две условия — рече ѝ той. — Ако тоя Джейми те отблъсне, да му кажеш, че ще го намеря и ще го убия. Второ, ако те изнасили или обиди, отрежи му топките. Ще ти дам моя кукри, тъй като Шон не ще има нужда от него поне още десет години.

— Добре, татко.

Кукри^[2], бойният му гуркхски нож, бе неговата най-ценна вещ. Морийн бе най-голямата от трите си сестри, братчето ѝ бе на единайсет и тя първа напускаше дома.

Децата на Британия навред по света си оставаха чеда на империята.

Джейми добави още въглища в огъня и приближи стола си към нея. Седна. Взе ръката ѝ.

— Морийн, преди три месеца ти писах.

— Малко писма получих от тебе — заяви тя безгрижно, за да спечели време.

— Във всичките си писма от последната година се опитвах, доколкото мога, да ти изтъкна, че тук не е място за дама. Тук не е като в Индия, където полковият жив...

— Никога не съм ходила в Индия, както знаеш, Джейми. Мама беше там само веднъж. — Морийн задържа ръката му в своите. — Не го вземай присърце — и тук е хубаво, не бой се. Това е женска работа. Ще уредя живота ни.

Джейми усети как буца засяда в гърлото му. Нямаше как да ѝ спести истината. „Кажи го, инак никога няма да го сториш, кажи ѝ го сега! Разбира се, не е честно, но ти така и така през всичките тези години не бе справедлив към нея. Същински негодник си, задето през цялото това време я лъга. Господи Боже мой, сгодени сте от три години, а се познавате от пет и ти си наистина един негодник... признай си го и веднага ѝ кажи. Незабавно.“

Думите му се изляха като порой:

— Писах ти преди три месеца, но навярно писмото е пристигнало, след като си тръгнала. Струва ми се най-разумно да развалим годежа си и да ме забравиш. Ужасно съжалявам, но така е най-добре за теб. Няма да се върна вкъщи, нито ще живея там, нито пък ще работя. Няма да напусна Азия, докато не ми се наложи, стига да не се разболея или... Няма да замина оттук, не мога, обичам Азия, обичам работата си, а няма надежда да ти осигуря щастлив живот. Не те заслужавам и признавам, че се възползвах от теб, но все едно няма как да се оженим, невъзможно е, особено сега, когато започвам самостоятелна търговия... — Джейми мълкна, за да си поеме дъх, и добави гърлено: — Не зная какво още да ти кажа, пък и няма какво, освен отново да ти се извиня... и толкоз.

Бе отдръпнал ръката си. Стомахът му се сви. Извади кърпичка и избърса челото си.

— Прости ми — рече Макфей неубедително, стана, отново седна и взе да върти чашата си. — Прости ми.

Нейните ръце лежаха в ската и. Гледаше съсредоточено, открито и не откъсваше очи от лицето му.

— Недей да се извиняваш — рече тя мило и едва забележимо се смръщи. — Стават такива неща, момчето ми.

Джейми зяпна.

— Значи си съгласна?

Морийн се засмя.

— Разбира се, но само с част от думите ти, не с всичко. Ти си мъж, аз съм жена и виждаме нещата по различен начин.

— А? Как така?

— Ами... първо, що се отнася до работата. Женската работа е да се грижи за мъжа, да му създаде дом, поне мен на това са ме учили. Домът и семейството са най-важното нещо на този свят. — Морийн забеляза, че Джейми се кани да я прекъсне, и бързо добави: — Моят татко смята, че империята стои на първо място, но той е мъж. Мъжете ходят на работа и се трудят, за да донесат вкъщи овесена каша, малко мясо и, ах, да, малко уиски. Но за тази цел трябва да си имат дом. А без жена това не е възможно. Много е важно да имаш с кого да споделиш тайните си, докато работиш или търсиш работа, или започваш всичко отначало. На мен можеш да ми имаш вяра. Господин Горнт също иска да започне самостоятелна търговия.

— Тъй ли?

— Да, някой ден. Сега пристига тук, за да поеме ръководството на „Брок и синове“...

— Тъй ли? — премига смяяно Джейми.

— Вика, че поемал работата на оня, дето се опитал да те убие — на господин Грейфиф.

— Грейфорт. Норбърт Грейфорт. — Джейми трескаво се опитваше да се върне на темата. „Май си загубих акъла, когато ти изникна като призрак. Забравих и за Хоуг, и за Малкълм, и за Хонконг.“ — Какво стана в Хонконг? Относно Малкълм Струан? Горнт каза ли ти нещо за Морган и Тайлър Брок?

— Потърпи, момчето ми, и на това ще му дойде времето. След като сам отвори дума, нека се върнем към нас двамата, ще бъдем страхотен екип — най-добрият, обещавам ти. Сгодени сме. Ще съм ти прекрасна съпруга.

— Но, момичето ми, не виждаш ли, че това няма да го бъде? — Джейми се ненавиждаше, но бе напълно уверен в правотата си. — Тук животът е суров, няма почти никакви жени, ще ти липсват приятелите, няма какво да правиш.

Морийн се засмя.

— Джейми, Джейми, не си чул и дума от това, което ти казах. Ето за какво...

Прекъсна я почукване на вратата. Тя се провикна:

— Само секунда! — Стана и продължи със същия мил, но твърд глас: — Това ще да е доктор Хоуг, той настояваше незабавно да се

срещне с теб, но аз го помолих да ме изчака няколко минути. Нямах търпение да те видя. Оставям те насаме с него. — Морийн взе шапката, ръкавиците, палтото и шала си. — Не се беспокой за мен, ще се преоблека много бързо. Ще ти чукна на вратата. Вечерята е в девет, да не забравиш.

— А? — попита Джейми слисано.

— Оня руски граф Сергеев или нещо такова ни покани на вечеря. Господин Макструан ми разказа всичко. — Морийн тържествено се запъти към вратата. Благодари на Хоуг и преди Джейми да успее да си отвори устата, Хоуг вече бе затворил. Спусна се към него и запъхтяно започна:

— Всичко мина като по вода, Джейми. Малкълм бе погребан с всички почести *в морето*, както те двамата с Анжелик искаха!

— *Той какво!*

Хоуг се изкиска:

— И аз се сащисах. Тес Струан бе избрала Шек-О, едно от най-любимите му места на този свят, още няколко дни, преди да пристигна. С пълни почести, Джейми, със знамената, спуснати до средата на мачтите, корабите отдаваха салют със сваляне на знамена, с оръдейни изстрели, с гайди, с една дума — погребение на *тай-пан*, макар Малкълм да не бе такъв. Вестниците отразиха всичко, нося ти изрезките. В Хонконг е обявен едномесечен траур. Губернаторът нареди да отслужат литургия в нашата църква на хълма в Хепи Вали в прослава на Кълъм. Гордън Чжан устрои най-грандиозното шествие с факли и бдение над мъртвец в историята на Китайския квартал, като се изключи това на Дърк. Естествено, запали обичайните огньове по склоновете и скатовете и разправят, че няколко бедняшки хижи се превърнали в пепел. И не само това — като се видях с Тес... Може ли да пийна, изгарям от жажда!

— Естествено. Продължавай, не спирай. — Джейми наля и на двамата. Отдавна бе изпразнил собствената си чаша. Забеляза, че пръстите му треперят. „Господи, защо ли Тес се е решила на погребение в морето и от къде на къде Морийн ще приема покани за вечеря, след като имаме сериозен разговор?“ — Продължавай, за Бога!

Хоуг първо отпи.

— Боже мой, бива си го! — Свали си палтото и седна. Пое дълбоко дъх и се почувства по-добре. — Боже мой, така се радвам да

те видя. Докъде бях стигнал? Ах, да! Като видях Тес за пръв път, толкова се разстроих заради нея. Беше ужасно. Прие ме в стария кабинет на Кълъм и ми рече: „Роналд, кажи ми лошата новина с всички подробности, как се случи.“ Тя стоеше до огромното бюро, изправена като мачта и бледа, никога не съм я виждал толкова бледа, Джейми. Портретът на Дърк ме гледаше от стената със зелените си предизвикателни очи и ме приканваше да я изльжа. Разправих ѝ колкото можах. Тя естествено бе научила това-онова от Стронгбоу. Спомняш си, че му заръчах да й предаде, че ще пристигна с пощенския кораб, че съжалявам, задето не мога да се кача на „Облака“, но уж ми предстояла операция.

Тес Струан дори не трепна, нито веднъж не *трепна*, Джейми, само слушаше, докато й разказвах за Токайдо, за годежа, за сватбата и за смъртта му колкото можех по-спокойно. За дуела, за Норбърт, за теб и Горнт. Всичко се изля отведнъж, не си спомням точно думите си, но й го разказах, както се бе случило. — Хоуг мълкна за момент, бе се поуспокоил. — Знаеш я каква е — винаги прикрива чувствата си, сдържа се, никога не пада духом, каквото и да стане. Просто ми благодари, съобщи ми, че е получила смъртния акт и документите по следствието от Стронгбоу. Забележителна жена. Необикновена. Ами горе-долу това е... А, да, щях да забравя. Благодари ми, че съм уредил нещата с погребалното бюро. Там всичко мина по мед и масло, слава Богу.

— А?

Очите на Хоуг светнаха.

— Естествено, не исках да отваряме ковчега, наредих на Стронгбоу незабавно да го отнесе при „Блор, Кристънсън, Хърбъртс, Хърбъртс и Крик“, имал съм си често работа с тях. Заръчах „от медицински съображения“ незабавно да положат ковчега в някой от техните, който да е от най-скъпите, със сребърни дръжки, и да го завинтят тутакси. Да не го излагат за поклонение и да не го отварят. Препоръчах им го във връзка с разлагането и т.н. Писах и на Тес най-изрично в този смисъл. Радвам се, че от наша гледна точка всичко мина чудесно. — Хоуг отново напълни чашата си. — Радвам се, че отидох. Иначе казано, всичко е добре, когато свършва добре.

— А каза ли й за другото... за нашето погребение?

— Боже мой, не, да не съм идиот! Да не си си загубил акъла, Джейми?

— Просто исках да се уверя — оправда се Джейми, недоволен, задето му припомнят, че Морийн бе използвала същата дума. „Май наистина натам вървят нещата. Какво, по дяволите, ще я правя?“ — Тес попита ли нещо за Анжелик?

— Какво се кани да прави ли? Не, въпреки че ми зададе десетки въпроси. Как е Анжелик?

— Добре, поне външно така изглежда. Спокойна е, повече от времето си прекарва в стаята си, рядко слиза за вечеря. Тази вечер ще гостува на Сергеев по молба на Сър Уилям. И помен няма от предишната й оживеност — тогава сякаш пръскаше искри... — „Пак тази дума“ — помисли си Джейми. — Но... ами... по-красива е от всяка. За какво те пита Тес?

— Нищо особено, само за нещата, както аз ги знам. Казах й, че — да, сигурен съм, че се обичаха, че Малкълм буквально я преследваше, а не обратното, че я обожаваше, а тя прие предложението му и се съгласи да ги венчаят на „Пърл“.

— Не те ли пита какво се кани да прави Анжелик?

— Не, и тъкмо това е най-стренното. Очаквах да се разгневи, да поиска мнението ми, та да се ориентирам, но не. В края на краищата от години съм им семеен лекар, на работа съм при нея, при Струанови, и я познавам по-добре от всички други. Тес не обсъди нищо с мен, дори неволно не изтърва и дума, само задаваше въпроси, за да изясни подробностите, за които бях забравил да спомена. Много необикновено.

— Да — отзова се Джейми. — Тя сигурно е замислила нещо.

— Съгласен съм. Разбира се, цялата история се появи във всички вестници — от жълтата до официалната преса — с най-сензационни подробности.

ТАЙ-ПАН УМИРА В ПЪРВАТА СИ БРАЧНА НОЩ

— Ей такива едни заглавия, макар че Тес се опитваше да потули нещата. Съbral съм всички изрезки за теб, заедно с това — очите на лекаря заблестяха странно. Той подаде на Джейми някакъв плик.

Макфей разпозна почерка на Тес: „До г-н Дж. Макфей лично по пратеник.“

— И преди да си ме попитал, ще ти кажа, че не зная какво пише. Просто ме помоли: „Предай го на г-н Макфей веднага, щом пристигнеш.“

Джейми го сложи на бюрото си.

— Защо се върна?

— Преди да съм забравил, има още нещо. Старият Брок и неговият също толкова противен син Морган довтасаха на погребението.

— Какво? Неканени?

— Произведоха същински фурор! Ето какво стана. Тес уреди погребението да се извърши на „Китайският облак“. По главната улица преминаха оръдейни лафети и бяха качени на клипера. Поканени бяха четиридесет гости, губернаторът, всички важни клечки, адмирал Сър Винсънт-Синдъри, генерал Скефър — новият главнокомандващ в Азия, страхотен левент, идва направо от британската армия в Индия, всички тай-панове и Гордън Чжан. Никакви вестници. „Китайският облак“ тъкмо се извъртя срещу вятъра край Шек-О, службата тъкмо да започне, и ето ти ги Стареца Брок и Морган с техния клипер „Стремителната чародейка“. Спряха на около стотина метра. Целият кораб бе украсен със знаменца, флагът — спуснат до средата на мачтата, а те двамата с Морган стояха на квартердека целите в траурна премяна, с цилиндри, с жаба. Когато ковчегът потъна в морето, копелето даде оръден салют и отвори бутилка шампанско — всички на борда на нашия кораб твърдят, че са чули как тапата е гръмнала. Онези там вдигнаха тост, хвърлиха чашите и бутилката в морето, отправиха поздрав с цилиндрите си и шумно отплаваха.

— Копелета! Мръсни копелета!

— Нали? По-късно и двамата твърдели, че „беше, за да почетем горкото мъртво момче“! Губернаторът стоеше до Тес, та той ми рече, че тя нито казала нещо, нито направила нещо, а стояла, сякаш е гълтнала бастун. Чул я само как въздъхнала от ярост и бил потресен до

такава степен, че чак топките му подскочили, познато ти е това усещане, нали... ох, забравих да спомена, че и Горнт беше с Брокови.

— Според Морийн той поемал ръководството им тук.

— Да. Въпреки това младежът ми се струва свестен. Призна ми, че му било наредено да се качи на „Стремителната чародейка“ и... Дявол да го вземе, как забравих за Морийн! Джейми, голям си късметлия.

— Благодаря.

— Голям късметлия си. — Хоуг му протегна ръка: — Приеми поздравленията ми.

— Благодаря. — Джейми се ръкува с него и се престори на доволен, макар да бе унил и мрачен. — Помислихме си... взех я за Тес. Как да не сбърка човек, като гледа през бинокъл в тая тъмница, пък и тя бе увита в шал.

— Стига бе, че тя изобщо не прилича на нея!

— Зная, но са почти еднакви на ръст, пък и осанките им са почти еднакви — с високо вдигната глава — раздразнено възрази Джейми.

Хоуг се намръщи и измърмори:

— Не ми е идвало на ум. Сега, като те слушам, май си прав. Но Морийн съвсем не прилича на Тес — по-млада е от нея поне с десет-петнайсет години, косата ѝ е червеникова и сякаш цялата искри.

— Господи, престани! И без теб го зная. Колко му е да сбърка човек.

— И слава Богу. — На Хоуг чак му призля. — Майчице, да не дава Господ да пътувам с Тес! Твоята Морийн е истинска хубавица! Каза ми, че ти писала за пристигането си.

— Да, но в Хонконг, а не тук. И без да съобщи точната дата.

— Ax! Очевидно не е имала време, тъй като „Буйният облак“ щеше да отплата веднага, а тя тъкмо бе пристигнала. — Хоуг се усмихна под мустак: — Дръж я под око, че инак ще ти я отмъкнат. Горнт май доста я хареса.

Джейми пламна от ревност въпреки желанието си:

— Благодаря за съвета. Как са децата на Тес? Видя ли ги?

— О, да. Здрави са, само дето Дънкан изкара още една тежка простуда. Всичките присъстваха на погребението. Тъжна гледка. — Дънкан се опитваше да се държи, Елайза и Роналда плачеха, а Тес бе пълно забулена — до един съзnavаха, че това е краят на цяла епоха.

Така се прекъсва родът на Дърк по права линия, като се изключи Дънкан, но детето е само на десет и ще минат години, докато го наследи. Това не вещае нищо добро за Търговската къща. По цял Хонконг е плъзнал слухът, че Брокови са погнали Търговската къща.

— Изключено! — Джейми се опита с всички сили гласът му да прозвучи убедително. — Новият тай-пан ще бъде от рода на Роб Струан, природения брат на Дърк. Единият от неговите синове или внуци ще стане тай-пан.

— Сигурно си прав, но вече няма да е същото. Язък за Малкълм, цялата надежда на Тес беше в него. Докато бях в Хонконг, все си мислех за тукашното ни погребение. Май беше ненужно, а? Виж какво, дай да го забравим веднъж завинаги. Да смятаме, че Малкълм е бил погребан там, край Шек-О.

— И на мен така ми се иска, и на Сър Уилям, пък и на всички останали. — Тази нощ Джейми отново бе сънувал все същия кошмар как боцманът му разправя, че трупът се издига към повърхността с отворени очи. Побиха го тръпки. — Направихме каквото можахме. И тъй, защо се върна?

Хоуг стана.

— Тес ме помоли да... ъъъ... да връча пощата на Макструан, на теб и на... да се срещна с Анжелик и да й предам едно писмо. — Разбра въпросителния поглед на Джейми и се заоправдава: — Не зная какво пише в тях.

— В тях ли? — сопна се Джейми. — Ти каза „едно писмо“?

Хоуг се изчерви.

— Ох, ами да. Да... едно. Не зная какво пише в него. Най-добре да тръгна...

— Я стига, за Бога!

— Тес ме помоли да й предам едно... едно писмо, това е всичко.

— Я стига, добре те познавам!

Хоуг се ядоса:

— Най-добре да ида да видя Анжелик: тя ще иска да научи...

— Седни! Какви писма, дяволите да те вземат?

— Не зная...

— Такива не ми минават! За какви писма става дума?

Хоуг се подвоуми и изтърси:

— Ако се закълнеш в майка си, ще... ще ти кажа.

— Дадено!

Лекарят седна.

— Тя... Тес ми каза само: „Предай това писмо на онази жена, изчакай седмица-две и после ѝ дай едно от тези две писма.“ Връчи ми общо три, но кълна се в Бога, не зная какво пише в тях.

— Седмица-две ли? Искаш да кажеш, докато ѝ дойде ли? Едното от двете писма значи? Едно, ако е бременна, и другото, ако не е?

— Трябва да ѝ дойде на единайсети, но не се знае със сигурност. Ще изчакаме поне две седмици, а най-добре цял месец и тогава ще видим дали... ще ѝ дойде. Може да ѝ закъсне. Особено в нейния случай, след всичките тези потресения. Тес ми нареди да изчакам, докато съм напълно сигулен. — Лекарят въздъхна. — Ето, вече знаеш всичко.

— Значи Тес те е помолила да изчакаш, за да я прегледаш?

— Ами да, за да съм сигулен.

— Значи, едното писмо ще ѝ го дадеш, ако е бременна, а другото — ако не е?

— Да... нали ти казах.

— На кого още си казал? — Джейми го пронизваше с очи.

— На никого.

— На кого?

— Върви по дяволите! — извика Хоуг и изплю камъчето: — На Горнт.

— Исусе Христе, защо на него?

— И сам не зная, той сякаш се досети. Стигнал е до извода, до който ще стигнат и всички останали. Щом се връщам, то е повече от ясно. Казах го на Тес, но тя не ми отговори нищо, само ме изгледа с особените си сиви очи. Лесно ти е на тебе, Джейми — кипна лекарят. — Лесно ти е на теб и на всички отракани горнтовци — вие сте силни и сте свикнали да се пазарите, а нали пазарлькът в по-голямата си част е надлъгване? Пък ние докторите не сме. — Отвратен от своята неспособност да пази тайни, Хоуг изпухтя: — Няма да се променя на тия години. Тес ми заръча, като пристигна, да го кажа на Сър Уилям, на Албърт и на теб, и на никого другого.

— Хич да не те е грижа, напълно си прав. Всички мъже в Йокохама ще се сетят защо си се върнал. Горкичката Анжелик! За кого още носиш писма от Тес?

- Ами... за Сър Уилям.
- За кого другиго? За кого още, дяволите да те вземат?
- За Хевънли Скай.

Като се преструваше на спокойен, Хоуг подаде на Анжелик плика с печата на Търговската къща. Сърцето ѝ бе свито от момента, в който Джейми ѝ съобщи кой пристига с „Буйният облак“, макар да се преструваше на незаинтересована. Не се успокои дори след като Варгас почти веднага ѝ донесе вестта, че е пристигнала годеницата на сеньор Макфей, а не Тес Струан. А несвързаният разказ на лекаря за погребението на Малкълм я обърка още повече. Върху плика с калиграфски почерк бе написано: „За Анжелик Ришо, по пратеник“.

— Прочети го, докато съм при теб — посъветва я Хоуг, разтревожен от избилата по лицето ѝ червенина.

— Боиш се, че ще припадна ли? — сряза го Анжелик, седнала с изправен гръб във високия стол до огъня — стола на Малкълм, който бе донесла от покоите му, преди да ги освободи за Албърт Макструан.

Хоуг се отзова любезно:

— Освен че съм лекар, аз съм също и приятел. — От кабинета на Джейми той се бе втурнал право при нея, доволен, че се измъква от мъчителния разпит. Бе я поздравил, прегърнал и пренебрегнал незабавния ѝ въпрос „Какво стана в Хонконг?“ с думите: — Почакай малко, нека първо те видя. — Бе я огледал най-напред като лекар, после като приятел. И в двата случая остана доволен. — За всеки случай.

— Писмото не е адресирано правилно. Следва да пише „За госпожа Анжелик Струан“ или „За госпожа Малкълм Струан“. — Тя му го върна стеснително.

— Тес предполагаше, че така и ще направиш. — Изрече го много мило.

— Като е толкоз умна, защо не го е адресирала, както си му е редът?

— И на нея ѝ е трудно, не само на теб. Тя е майка и е загубила сина си. Прояви търпение, Анжелик.

— Търпение? Аз? След като съм едва ли не в обсадно положение само защото се омъжих и обичах един прекрасен човек, който... Ти си

на нейна страна, нали Струанови ти плащат.

— Така е, но всъщност съм неподкупен; постъпвам, както смяtam за справедливо, дори и с теб. — Хоуг добродушно се настани на стола си. В стаята беше топло, усещаше се женско присъствие, но и напрежение. Лекарят видя, че вената на шията й пулсира усилено, а пръстите й треперят. — Помогнах на теб и на Малкълм, но само защото сметнах за правилно. За твоето лично съдение, докато бях в Хонконг, подадох оставка. Сега изпълнявам последното си поръчение за Търговската къща.

Анжелик се сепна:

— Защо го направи?

Хоуг отново се усмихна особено:

— Ще се върна в Индия. Ще се опитам да си възвърна загубеното. Колкото се може по-скоро.

— Ах, Арджуманд! — Анжелик се почувства по-добре, приведе се и го докосна. — Прости ми, извини ме за думите ми, не бях права. Съжалявам. Просто... прости ми.

— Не го взимай присърце. Не забравяй, че съм лекар и наистина разбирам какво ти се струпа на главата. Бях се подготвил да ме посрещнеш по-зле. — Хоуг разчути печата и отвори писмото: — Тес ми нареди да постъпя така. — Вътре имаше още един плик. На него пишеше само: „Анжелик“. — Става, нали? Аз предложих този компромис.

— Ти?

— Да.

— Знаеш ли какво ми пише?

— Не. Кълна се в Бога. Да изляза ли?

Анжелик не можеше да откъсне очи от писмото. След малко поклати отрицателно глава и той отиде до прозореца, за да не я притеснява, дръпна завесите и се загледа навън в нощта. Собственото му сърце биеше лудо.

Анжелик се подвоуми, но накрая отвори писмото. Никакви поздрави. Никакво име.

„Не мога да ви прости това, което сторихте на сина ми. Сигурна съм, че по повеля и наследчение от баща си сте

хвърлили око на моето момче и сте го подмамили да се ожени за вас, по какъвто и да е начин. Уверена съм, че «бракът» ви със сина ми е невалиден. «Тази венчавка» ускори смъртта му, уверена съм в това — смъртният акт го доказва. В същия момент адвокатите на компания Струан подготвят писмена заповед за спешно завеждане на дело пред Върховния съд в Хонконг. Дори да носите дете от сина ми, това няма да промени хода на делото и детето ще бъде обявено за извънбрачно.

Не зная как да ви се отблагодаря за скъпоценните сведения, предадени ми по ваша подбуда от един общ познат. Ако се окаже, че документите му са действителни, в което не се съмнявам, аз и Търговската къща ще бъдем задължени на вас и на този човек за неоценимата ви в известен смисъл помощ. Това, че той определи една приемлива цена, като се има предвид скъпоценната информация, не ви засяга — вие не поискахте нищо и няма да получите нищо. Но вашият жест към паметта на сина ми и към бъдещето на Струанови заслужава отплата.

Как да излезем от това безизходно положение?

Ако има никакво решение, то следва да си остане тайна между нас — две неприятелки, каквито сме и ще бъдем, две жени.

Първо: ще ви помоля да окажете съдействие на доктор Хоуг, като му позволите да ви прегледа в необходимия момент, за да установи очаквате ли дете или не. Естествено доктор Бабкот или някой друг лекар по ваш избор също може да ви прегледа и да потвърди диагнозата.

Второ: нека изчакаме още един месец, за да сме сигурни, и тогава ще действаме. По това време адвокатското досие вече ще е пълно и готово за представяне в съда — не ви заплашвам, само ви уведомявам. Дотогава доказателствата на нашия познат частично ще бъдат приведени в действие. Понастоящем не виждам причини за несполука. Както вече ви писах по-горе, аз и Търговската къща сме ви задължени, тъй като вие сте го убедили да се срещне с мен.

Надявам се до това време с Божията помощ да излезем от затрудненото положение.

Тес Струан

Хонконг 30 декември 1862“

Мисълта на Анжелик се мяташе между щастието и ужаса, между победата и поражението. Спечелила ли бе, или бе загубила? Тес Струан не й обещаваше нищо, но май размахваше маслинова клонка. Адвокатско досие ли? Съдилище ли? Свидетелска ложа ли? Анжелик пребледня, като си спомни предупреждението на Скай колко лесно ще бъде за противниковата страна да я обрисува като развратница без пукната пара, дъщеря на углавен престъпник и какви ли не още ужасяващи, изопачени истини. „Безизходно положение“ и „решение“ ли? Нима това не означаваше, че е спечелила частична победа?

„Едуард! Днес или утре Едуард ще ми каже! А също и господин Скай — той е умен и ще разбере. О, Господи, надявам се да разбере.“

Анжелик вдигна очи и видя, че Хоуг я наблюдава.

— О! Прощавай, бях забравила... — Тя машинално усукваше крайчето на ръкава си и неспокойно потропваше с крак. — О, искаш ли нещо за пиене? Ще звънна на А Со... извинявай, изглежда, че... — Анжелик с усилие изричаше думите, а той забеляза промяната и се запита дали не започва нервното ѝ разстройство, което бе предвидил. Всички признания бяха налице, пръстите ѝ и нозете ѝ се движеха неволно, лицето и бе придобило пепелив оттенък, зениците ѝ се бяха разширили.

— Какво ти пише? — запита я нехайно.

— Ами... нищо особено, само да чакам, докато... — Думите ѝ загълхнаха и Анжелик втренчи поглед в пространството.

— Докато? — запита Хоуг, за да я върне към действителността, като прикриваше беспокойството си.

Но тя бе погълната от прочетеното. И тъй, бойните редици бяха строени. За добро или за зло. Врагът бе направил първата крачка и бе разкрил намеренията си. Сега беше ред на Анжелик. Тя щеше да поставя условията. Почувства се по-добре. Гаденето ѝ премина и тя пламна. Мисълта, че тя е изложила толкова хладнокръвно отвратителните перспективи, изпълни французойката с гняв: не бе ѝ оставила никаква възможност, не бе проявила загриженост за нея, ни

най-малка отстъпка заради любовта, страданията и болката, причинени от смъртта на Малкълм. Нищо. Нищо. А най-лошото бе това „извънбрачно дете“, след като се бяха венчали според британските закони... „Уверена съм!“

„Не бой се — кипеше вътрешно Анжелик, — всичко това е жигосано в паметта ми с нажежено желязо.“ Разтреперана, вдигна очи към Хоуг.

— Пише, че искала да почакам... да почакам, докато ние с теб разберем дали ще имам дете от Малкълм или не. Иска да бъде сигурна, това е.

— А после?

— Не пише. Тя... желае да изчака и кара и мен да чакам. Има неясен... Струва ми се, че намеква за възможно примирение, реш... — Треперенето престана, тъй като й хрумна неочаквано решение, и гласът ѝ злобно изсъска:

— Надявам се на примирие, защото... защото в името на Пресветата Майка аз съм вдовицата на Малкълм Струан, а не някой друг, и нито съдът, нито дори проклетата Тес Струан са в състояние да променят нещата!

Хоуг прикри безпокойството си. И вметна предпазливо:

— Всички сме уверени в това. Само бъди спокойна и не се тревожи. Ако рухнеш, тя ще спечели, а ти ще загубиш, независимо от истината. Няма защо...

Вратата с тръсък се отвори. А Со се заклатушка като гъска в стаята.

— Госп'жица тай-тай?

— Айиая! — кимна Анжелик. — Вън! Защо не чукаш?

А Со застина като вкопана в земята, скришом удовлетворена, че чуждоземската дяволица се е ядосала и по този начин се е унизила.

— Б'лежка, искаш, хея? Б'лежка, госп'жица тай-тай?

— Каква бележка?

А Со се дотътри до нея, поднесе ѝ пликчето, подсмръкна и излезе. Анжелик разпозна почерка на Горнт. Спусна се от висините на своята ярост.

В пликчето имаше визитна картичка с изгравираните букви Е. Г. Съобщението гласеше: „Най-топли поздравления. Изключително

любопитно посещение в Хонконг. Ще ме приемете ли утре заран? Ваш покорен слуга: Едуард Горн.“

Внезапно Анжелик отново се почувства здрава и невредима, силна, изпълнена с решимост и надежда, готова за битка.

— Прав си, докторе. Но няма да рухна, кълна се — заради Малкълм и заради себе си, заради теб, Джейми и господин Скай. Ти си ми чудесен приятел и вече съм добре. Няма повече смисъл да обсъждаме онази жена.

— Анжелик му се усмихна и Хоуг осъзна, че това е хем лошо, хем добро, опасните признания все още бяха налице. — Ще чакаме и ще видим какво ще ни донесе бъдещето. Не се тревожи, ако се почувствам зле, веднага ще те повикам. — Тя стана и целуна Хоуг по двете бузи. — Още веднъж ти благодаря, скъпи приятелю. Ще дойдеш ли на вечерята у граф Сергеев?

— Може би, не зная. Чувствам се малко уморен. — Лекарят си тръгна, като запази лошото предчувствие за себе си.

Анжелик отново препрочете визитната картичка. „Едуард е предпазлив — това е добър знак — помисли си тя. — Ако някой отвореше и прочетеше писъмцето, нямаше да разбере нищо. «Любопитно» е добре подбрана дума, а и «ваш покорен слуга» също е предпазливо обмислена. Като думите на онази жена. Господ да я убие.

Какво да правя?

Преоблечи се за вечеря. Обедини приятелите и съюзниците си, привържи ги към себе си. Осъществи кроежите си и превърни Йокохама в непревземаема крепост срещу онази жена.“

— Не мисли за войниците гай-джин, които те търсят, Хирага, и забрави за Акимото. — Кацумата бе възмутен от неочекваната пречка.

— Тримата ще се справим. Ще нападнем утре, ще подпалим църквата и ще потопим кораба. Такеда, ти ще се заемеш с църквата.

— С удоволствие, Сенсей, но защо да не се възползваме от плана на Ори и да не подпалим Йокохама? Хирага е прав, да оставим кораба — той е прав, толкова съжалявам. — Такеда клонеше на негова страна — в крайна сметка Хирага бе водачът на Чошу и знаеше как да се оттеглят. — Съгласен съм с него, че при това море и такъв вятър трудно ще се доближим до някой кораб, без да ни видят. Вместо това

нека се възползваме от плана на Ори и да изпепелим цялото гнездо на гай-джин.

— За това ни е нужен южен вятър. Този замисъл наистина е по-добър. Нека да почакаме — подкрепи го Хирага.

— Не — възрази дрезгаво и грубо Кацумата. — С малко повече храброст ще се справим и с двете неща, само с храброст! Можем. И двете! С храбростта на шиши!

Хирага все още не бе се съвзел от непредвидената поява на войниците и не съобразяваше бързо. Бе сигурен, че е убил скитника, но това никак не го беспокоеше.

Човекът лежеше все така неподвижно в мръсотията, когато той по-късно се бе прокраднал към кладенеца и слепешката се бе спуснал в противния тунел с ледена вода.

— Само трима не сме достатъчни — заяви той — и до утрение не ще смогнем, каквото и да решим. Ако ще взривяваме Колонията, ще ни трябват три дни, за да разположим експлозива. Аз съм против да се бърза.

Бе увит в някакъв юрган, съвсем гол, като се изключи набедрената препаска. Прислужничките сушаха дрехите му, прогизнали от вода в тунела. В малката къщичка бе студено, вятърът виеше зад шоджи и бе необходима цялата му воля, за да не трепери открито. Трудно му бе да се съсредоточи. Все още не разбираше за какво го издирват войниците. Още с пристигането си Кацумата ядосано бе наредил на Райко да разпрати съгледвачи из Колонията, които да изяснят какво се бе случило, а те тримата обсъждаха как да се измъкнат от Трите шарана, в случай че преследвачите навлязат в Йошивара.

Наблюдаваше как Кацумата си налива още саке. Гневът бе изопнал бездруго резките му черти и така изглеждаше още по-опасен:

— Хирага, според мен трябва да нападнем утре.

— А според мен — също толкова твърдо му отвърна Хирага — ще започнем, когато имаме изгледи за успех, а не преди това — винаги така си ни съветвал. Стига само да не ни хванат на открито и да не ни заловят живи. Такеда, какво смяташ ти?

— Преди всичко ми се ще да науча твоето мнение. Ти познаваш селището като никой друг. Какво предлагаш?

Хирага изпи горещия си чай, загърна се още по-плътно с юргана, като се преструваше, че размишлява. Бе благодарен на Такеда, задето клони към собственото му гледище.

— Де да имах обичайния си достъп там! Акимото и аз щяхме да поставим експлозивите на местата им за три дни. Вече съм приготвил четири и съм ги скрил в селската си къща — рече той. — Имаме нужда от шест, а най-добре — от осем: по един в двете двуетажни сгради — те са дървени, гредите им са гнили и суhi и едва не изгоряха при последното земетресение; в къщата на водача на гай-джин, в съседната къща, три-четири в Пияния град и по един във всяка църква. В бъркотията ще успеем да избягаме с лодката си в Йедо.

— И колко време ще отнеме това? — запита Кацумата сопнато.

— Двамата самураи се размърдаха неспокойно. — Колко дни, след като нямаш „обичайния си достъп“?

— Ще ти отговоря веднага, щом разбера за какво ме издирват войниците — напрегнато отвърна Хирага. Мечовете на Кацумата се намираха на сантиметри, а неговите също му бяха подръка. Още като дойде, бе помолил Райко да му върне скритото при нея оръжие, ако се наложи ненадейно да избягат през зидовете и оризището отвъд Йошивара. И тримата бяха решили, че е много опасно да се крият в тунела. — Такеда?

— Аз предлагам да изчакаме, докато не разберем нещо за твоите неприятности. Тогава ще се спрем на окончателния ти план, Сенсей. Аз съм за предложението на Хирага.

— Нападаме утре. Такъв е окончателният ни план.

Хирага вече бе съbral мислите си и му хвърли примамка:

— Най-добре е да направим и двете — да потопим един кораб и да подпалим Колонията. — С това искаше да предразположи Кацумата в своя полза. — Напълно е възможно, но ще имаме нужда от още няколко бойци, Сенсей — добави Хирага, използвайки почетното обръщение, което досега бе избягвал, за да поласкае слуха му още повече. — Нека доведем трима от Йедо. Да иде Такеда — него не го познават и ще се върне с тях след три-четири дни. Аз съм белязан и не бива да мърдам преди нападението. Ти ще ни поведеш срещу кораба, а аз ще покажа на останалите къде да сложат експлозива, ще ги насоча къде да отидат и как да го направят.

— Не е лошо, Сенсей. — Такеда се бе вкопчил във възможността да избяга с лодката. Дори не си и помисляше за самоубийствено нападение. — Ще ида в Йедо и ще доведа хората.

— Ще те заловят. — Кацумата стисна устни. — Никога не си ходил там и не познаваш улиците, нито знаеш къде да отидеш. Ще те заловят. — Бе вече готов да избухне от гняв, тъй като нямаше да се справи сам и имаше нужда от тези двамата, а без взаимно съгласие нямаше да постигне нищо. Ако някой трябваше да иде, това бе той. Тази мисъл му хареса, тъй като тук му се струваше опасно: нямаше достатъчно пътища за бягство, нито скривалища. Чувстваше се в безопасност само в Киото, Осака, Йедо или у дома в Кагошима. „Ийе, ще ми се отново да видя дома си и семейството си. Но засега ще почакат — помисли си той и се ожесточи: — Соно-джой трябва да напредне, Йоши ще бъде унижен...“

Зад шоджи се мърнаха сенки. И тримата едновременно се хванаха за мечовете си.

— Кацумата-сама — чу се гласът на Райко. — Водя една прислужница със себе си.

— Заповядайте.

Щом я видяха, те се отпуснаха. Тя се поклони, момичето също, те им отвърнаха.

— Разкажи им, Цуки-chan — нареди Райко на слугинчето.

— Бях при шоя. Той ми каза, че завели Акимото-сама при водача на гай-джин и след малко го пъхнали в затвора. Още никой не е говорил с него, но един от нашите ще му отнесе първата гозба и тогава ще научим повече.

— Добре. Били ли са го? — попита Кацумата.

— Не, господарю.

— Сигурна ли си, че не са го били?

— И шоя беше учуден, господарю. Акимото-сама си подсвиркал и тананикал, уж че пее народна песен: „Някой е предал някого.“

— И в селото викаше същото. Какво друго каза шоя? — обади се мрачно Хирага.

— Много съжалявам, но още не знае защо те търсят войниците. Охраната си стои там. Щом научи причината, ще ти прати вест.

— Благодаря ти, Цуки-chan — отпрати я Райко.

— Щом не са го били, значи им е казал каквото искат и са го затворили, за да го пазят от теб — обади се Кацумата.

— Не. Той няма да им каже нищо — отвърна Хирага, а мислеше за друго: „Кой е предателят?“ Хвърли поглед към Райко.

Тя казваше:

— Ще се опитам да открия. Всеки момент ще пристигне един клиент гай-джин, който може би ще знае. Със сигурност би могъл да разбере.

Андре влезе в стаята ѝ с пресилена усмивка.

— Добър вечер, Райко-сан. — Бе отвратен от собствената си слабост. Тя го поздрави хладно и му предложи чай. След като го изпиха, Андре ѝ подаде кесийката с монетите: — Ето следващата вноска, съжалявам, че не е цялата, но засега е достатъчна. Искала си да се срещнем?

— Справедливо е приятелите да се изчакват малко, Фурансу-сан — рече с досада Райко. Като усети тежестта на кесията, скришом остана доволна от количеството. Засега. Първият важен въпрос бе уреден. Но все пак добави, за да го държи в напрежение — нещо толкова важно за клиентите: — Малко, да, но много не е почтено, никак.

— Обещавам ти още след един-два дни.

— Много съжалявам, но изоставаш с вноските.

Андре се подвоуми и свали златния си пръстен с печат:

— Заповядай.

— Не го искам — рече Райко. — Ако освободя Хиноде и я пусна да си върви, ти...

— Недей. Моля те, недей... Слушай, имам сведения...

Андре не се чувстваше добре, от една страна, заради хладния ѝ прием, а, от друга — защото мигрената му, започнала по време на срещата с Йоши, не минаваше. И заради Анжелик. И защото се оказа, че Тес Струан не е на борда на „Буйният облак“. Инак щеше да му е по-лесно да преговаря за сметките си и да се сдобие с нужното благосъстояние. Нямаше желание да отиде в Хонконг и да отправи предизвикателство към нея там, в самата бърлога на Търговската къща.

„Анжелик е последната ти възможност“ — тази мисъл натрапчиво се въртеше в главата му. Съоратар отново се бе съветвал с Кетърър, със Сър Уилям и дори със Скай относно законността на брака. Те бяха убедени, че всеки съд ще го потвърди.

— В Хонконг ли? Не съм много сигурен — бе се присмял Кетърър.

Останалите говореха същото, макар и с различни думи и в различна степен, с изключение на Сър Уилям:

— Прекалено много негодници има там, съдиите не са като в Лондон — те са жители на колониите, продажни, шмекери. Няколко сребърни таела... Не забравяй, че Струанови са Търговската къща...

Райко се приведе към Андре:

— Сведения ли, Фурансу-сан?

— Да. — „Сега или никога... с Райко и с Хиноде.“

— Особени. За тайната среща на Йоши с гай-джин.

— Со ка — Райко наостри уши. — Продължавай, Фурансу-сама.

Андре ѝ разказа подробно за случилото се, а тя прояви огромна заинтересованост, вдишваща дълбоко въздух и съскаше възклициания. А когато той внезапно спомена, че Йоши изисква Хирага, пребледня. Неговата тревога се изпари, но той прикри радостта си и захлопна капана.

— Значи Хирага ти е приятел?

— Не, съвсем не, той е клиент на моя приятелка — побърза да го увери Райко, докато си вееше с ветрилото, оживена от прекрасните сведения, които щеше да предаде на шоя и на Гиокояма. Така щяха да ѝ станат длъжници за цял живот. И на Мейкин. „Ах, Мейкин! — помисли си Райко между другото. — Колко ли ти остава да живееш? Толкова съжалявам, ще се наложи да си платиш по един или друг начин. Йоши вложи прекалено много в твоята покойна Койко, но ти и сама го знаеш. А това ме навежда на мисълта за моя неотложен проблем — в името на всички богове и на Амида Буда, как да се отърва от Хирага, Кацумата и другите двама. Станаха твърде опасни и...“

Чу променения глас на Андре:

— Значи Хирага е клиент на твоя приятелка мама-сан в Йошивара? И сега е при нея?

Райко си възвърна бдителността:

— Не го зная къде е. Сигурно е в Колонията както обикновено. Защо го дира господарят Йоши?

— Защото Хирага е шиши. — Андре употреби думата за първи път. Бе си изяснил значението ѝ от разкритията на Йоши. — И защото е убил даймио. Даймио Утани. И за други убийства.

По изражението на Райко не си пролича колко е изплашена.

— Ужасно. Шиши ли казваш? Чувала съм за тях. Във връзка с тези сведения, стари приятелю, да те питам...

— Хирага е изчезнал, Райко. В Колонията го няма. Търсят го много войници. Претърсват навсякъде.

— Иие, скрил се е. Войници ли? Къде ли се е скрил?

— Тук. При твоята приятелка. Къде е твоята приятелка?

— Ах, толкова съжалявам, съмнявам се, че ще е там — рече Райко съвършено искрено и категорично поклати глава. — Навярно са го предупредили и е избягал в Канагава или нейде другаде. Толкова съжалявам, стари приятелю, но не е хубаво да ми задаваш такива въпроси. Сведенията ти са много интересни. Имаш ли още?

Андре въздъхна. Знаеше, че го е разбрала. Сега бе в ръцете му. За известно време.

— Самураите на Йоши ще дойдат утре за твоя Хирага. — Каза ѝ го, без да се страхува. Една негова дума, и патрули — японски или британски — щяха да направят къщата на Трите шарана на пух и прах. Преди това той щеше да отведе Хиноде на сигурно място. — Ако гай-джин не получат Хирага до утре, ще има големи неприятности, Райко. За гай-джин, за Йошивара, за всички. — Тонът му я накара да потрепери. — Навярно гай-джин ще изпратят наказателни отряди тук, там — навсякъде. — Андре остави думите му заплашително да висят във въздуха.

— Е, и? — запита Райко. По горната ѝ устна избиха капчици пот. Боеше се от предстоящото и бе забравила за всичко друго.

— Имам предложение: ако ти... толкова съжалявам — сладникаво каза Андре, — ако твоята приятелка укрие Хирага за няколко дни на сигурно място и в нужния момент го предаде на нашия водач... навярно ще получи много пари — достатъчни за теб и Хиноде, а? — Пронизваше я с очи и Райко се опита да не трепне. — Или пък твоите хора да го предадат на Йоши. Хирага е шиши, по-ценен от

обиците. — Видя как отново я побиха тръпки. — Много пари дават за шиши, нали?

Щом сърцето ѝ се поуспокои и овладя гласа си, Райко събра сили за възможно най-спокойната си усмивка, Андре бе сигурен, че Хирага се крие при нея и ако го предизвикаше, щеше да изложи себе си и Трите шарана на смъртна опасност.

— Ще попитам приятелката си дали го е виждала и знае ли къде е, после ще поговорим. — Гласът ѝ звучеше помирително и вече бе решила незабавно да прекъсне всяко вземане-даване с шиши. За предпочитане — още тази вечер. — Какви прекрасни сведения си открил, колко са ценни, добре е да знае човек толкова много — без съмнение от това ще извлечеш облаги! Ax, Фурансу току-що, за да отвлече вниманието му, — чухме, че тази вечер била пристигнала от Хонконг една дама гай-джин. Тя ли е прочутата майка на тай-пана?

— А? Не — отвърна Андре разсеяно. — Тя ще се жени за търговец. Защо питаш?

— За някой от моите клиенти ли, стари приятелю?

— Не. Струва ми се, че около година и повече посещава къщата на Сочната радост — Джейми Макфей.

— Джами-сан ли? Джами-сан от Струан? — „Ийе — оживи се Райко, — трябва бързо да съобщим на Неми. Тя ще се представи на тази дама в голямата къща на Струанови, ще ѝ се поклони и ще я поздрави с добре дошла. Ще я увери, че докато е споделяла леглото с Джами-сан, изкусно се е грижила за него. Много е важно любовницата — *неe-го-сан* — да поддържа добри отношения със съпругата — *оку-сан*, тъй като съпругата плаща всички сметки. А после ще я покани в къщата на Джами в градините на Сочната радост. Ийе, великолепно, така ще можем всички да я разгледаме добре.“ — Фурансу-сама, носят се слухове, че тази вечер гай-джин са затворили един японец.

— Какво? Нямам представа. Ще се опитам да разбера по-късно. Това не е от значение. Сега за Хиноде.

Райко живо го прекъсна:

— Хиноде ме попита дали ще я удостоиш с посещение тази вечер. Тя ще се радва, ако дойдеш — много те почита.

Андре усети тежест в гърдите си. Сега, след като Райко му бе в ръцете, щеше да я помоли, не, да я принуди да накара Хиноде да се откаже от условията за светлината. Но внезапно се изплаши.

— Какво има?

— Нищо — измърмори Андре. — Ох, отивам при Хиноде.

След като той си тръгна, Райко пийна малко коняк, за да поотпусне нервите си. Сдъвка няколко уханни чаени листа, за да премахне мириса му. После загрижено се отправи към тримата шиши и им разказа част от сведенията на Андре за Йоши, който изисквал Хирага, и за войниците му, които утре щели да го вземат.

— Толкова съжалявам, най-добре е тази нощ да си отидете, посигурно е за вас — посъветва ги тя, а гласът ѝ трепереше от страх. — Кацумата-сама, клиентът ми се закле, че наказателните отряди и войниците на гай-джин ще пристигнат всеки момент и ще претърсват навсякъде.

И тримата посрещнаха новината мълчаливо. Като чу за тайните дела на Йоши с гай-джин, Кацумата реши на всяка цена да предизвика недоразумение помежду им.

— Благодаря ти, много ми услуги, Райко-сан. Може да си тръгнем, може да се наложи да останем, но и в двата случая богато ще те възнаградим.

— Наистина смятам, че е най-добре да напуснете...

— И в двата случая ще те възнаградим богато. Междувременно ще обсъдим как най-добре да те защитим — сопна се Кацумата.

На Райко не ѝ се тръгваше, но се поклони, благодари му и излезе. Щом се озова на сигурно място, взе да кълне и Кацумата, и шиши, и Андре, докато в същото време решаваше по кого от доверените пратеници да предаде сведенията на Андре за Мейкин.

— Запалете лампите — нареди Кацумата. Повечето бяха изгаснали, когато Райко отваряше и затваряше вратата и вятърът бе нахлул в стаята. — Слушайте — рече им той така, че никой отвън да не го чуе: — Хирага, ще взема още бойци и ще ги доведа след три дни. Крий се тук — така е по-безопасно, отколкото да идваш с мен. Предреши се и се скрий в тунела. Ако си разумен, нищо няма да ти се случи.

— Да, Сенсей.

— След три дни ще опустошим Йокохама, ще унищожим кораба, ще избием колкото се може повече гай-джин и ще избягаме. Ще донеса със себе си униформи на Бакуфу. Такеда, помогни на Хирага със запалителните вещества. Да са готови, докато се върна.

— Нека дойда с теб, Сенсей. Ще те защитавам откъм тила, ако те проверят или ти препречат пътя — предложи Такеда.

— Не, ще останеш с Хирага. — Кацумата не искаше да го обременява. Чувстваше се извънредно неудобно в Йошивара. — Ще тръгна веднага, щом вдигнат барierите.

— Така е най-добре. Соно-джой — извика Хирага. Призля му и се чувстваше замаян и ужасен от мисълта, че войниците на Йоши или наказателните отряди пристигат утре. Щяха да го заловят, бе неизбежно, след като лично Йоши го дебнеше. Съзнаваше, че Сенсей отново се оказа прав: зидовете на Колонията и стоборите на Йошивара бяха същински капани.

В същото време изпитваше огромно облекчение. След като краят му бе неизбежен, защо да не се хвърли всеотдайно в нападението?

„Три дни се равняват на цял живот. Кой знае какво може да се случи, след като Кацумата си замине. При всички случаи няма да се дам жив.“

— Боже мой, Джейми, погледни! — възклика Дмитрий.

Джейми хвърли поглед към вратата. Същото сториха и останалите двайсетина гости, пръснати из приемната на Руската легация. Разговорите замряха и пак се възобновиха. Анжелик влизаше под ръка със Сър Уилям. Бе облечена в семпла черна рокля с дълги ръкави, която подчертаваше бледността, но и блясъка на кожата ѝ и откриваше съвършената ѝ шия. Крайката подчертаваше безукорното съвършенство на тънката ѝ талия и умерено разкриваше прекрасната ѝ гръден. Бе възможно най-подходящата за траур, но и под нея си личеше вълшебният бюст. Косата ѝ бе вдигната високо. Не носеше бижута — само тънко златно колие и венчалния си пръстен с печата на Малкълм, вече стеснен.

— Тя е същински диамант.

— Да — отвърна Джейми. Усети раздвижване в залата и се озърна. От отсрешния ъгъл му се усмихваше Морийн, заобиколена от мъже, сред които беше и Палидар. Джейми ѝ отвърна с усмивка. Харесваше я, но все още бе втрещен от внезапното ѝ пристигане и от смелостта ѝ да предприеме такова страховито пътуване сама. „Какво, по дяволите, да я правя?“

— Чак да не повярва човек за погребението на Малкълм в Хонконг, а?

— Прав си, Дмитрий. Бих се обзаложил, че Тес нямаше да го стори. — „Какво ли крои тази жена? — запита се Макфей отново. — И какво ли е писала на Анжелик? Все още не съм имал възможност да я попитам, а по вида ѝ не си личи нищо.“

Писмото на Тес до него хвърляше известна светлина.

„Скъпи Джейми,

Господин Горнт подробно ми разказа какъв добър приятел си бил за сина ми. Благодаря ти от все сърце. Но все едно, не мога да ти прости, че не се подчини на волята към задълженията му и не го придума да се откаже от ухажването на онази жена. Или поне да я сложи на място и да се върне тук; не мога да ти прости, че си му помогнал и поощрявал в тази глупост, особено след като изтъкнах най- подробно като причина неговото непълнолетие и че е тайпан само на думи, но няма право да упражнява властта, докато официално не бъде въведен в длъжност. И че за мое голямо съжаление аз временно върша това.

От господин Горнт научих, че възнамеряваш да основеш собствена компания. Желая ти късмет и ти благодаря за дългогодишната всеотдайна служба. Що се отнася до търговията, Струанови няма да застанат на пътя ти. Прилагам полица за пет хиляди гвинеи. Предай най- сърдечните ми пожелания на твоята годеница. За мен бе удоволствие да се запозная с нея.

Тес Струан“

Лицето му светна при мисълта за толкова много пари. С тях можеше да основе компанията си, макар несъмнено да бяха недостатъчни, но пък му даваха необходимото време и облекчаваха понататъшната му работа с шоя. Но как ли щеше да процъфти дружеството без Накама-Хирага? Макфей го жалеше, а също и Тес. Разбираше я и ѝ прощаваше, и то не заради парите.

— Какво казваш, Дмитрий?

— Имаш основание да си вириш носа. Твоята Морийн е изумителна.

— О, да! Така е.

— Ами Неми? — запита Дмитрий.

Усмивката на Макфей се стопи, отново го обзе беспокойство и той се обърна с гръб към вратата.

— Проклета история, Дмитрий. Уговорил съм си среща с нея тази вечер.

— Исусе, у Струанови ли?

— Слава Богу, не. В нашата... къщичка.

— Исусе, това се назава късмет. Ще отидеш ли?

— Да, защо не? Всемогъщи Боже, не зная... Когато Морийн изникна изневиделица... не че не я харесвам, ами още не мога да се съвзема.

— Сигурно, но изненадата е приятна, ти си късметлия. Виж какво, ние сме стари авери и можем да си говорим направо. Ако... ако решиш да се разделиш с Неми, да сложиш точка, ще ми съобщиши ли? Тя е добро момиче, забавна е и ни разбира приказката.

— Добре, ама... — Около Морийн избухна смях и отвлече вниманието им натам. А сетне — към Анжелик. — Хубавица е, нали? — обади се Джейми. — Имам предвид Анжелик.

Анжелик и Сър Уилям изчакваха Сергеев да се присъедини към тях. Тазвечерната ѝ рокля и прическа бяха премислени отрано, съобразени с Тес и тази вечеринка, която щеше да стане първото им полесражение. Въпреки че нейната неприятелка не пристигна, Анжелик реши да не променя намеренията си, а въздействието върху околните ѝ достави удоволствие. Бе решила да си сложи великолепния нефритов пръстен, който Малкълм бе поръчал от Хонконг. Украсението бе пристигнало с пощенския кораб една седмица след смъртта му и тя отново тайно бе избухнала в сълзи. Ако Тес присъстваше тук тази вечер, Анжелик нямаше да се двоуми. Но без нея не бе редно да го носи.

„Въсъщност се радвам, че *нея* я няма — рече си французойката. — Слава Богу, че Варгас ме предупреди. Имам нужда от повече време да се подгответя за такъв двубой лице в лице... ах, време... Нося ли, или не нося дете от Малкълм...“

— Добър вечер, граф Сергеев — поздрави го Анжелик с любезна усмивка. — Благодаря ви за поканата.

— Винаги сте добре дошли. Вечерта излезе успешна благодарение на вас. Добър вечер. Сър Уилям. Познавате всички мои гости, освен новодошлата. — Настъпи внезапно затишие, всички ги наблюдаваха и сравняваха. Сергеев повика с ръка Морийн от кръга на обожателите ѝ, сред които бе и Марлоу. — Госпожица Морийн Рос от Единбург, годеница на Джейми. Мадам Анжелик Струан.

Още щом влезе, Анжелик бе забелязала Морийн и незабавно я бе огледала от хубавата глава до прекрасните обувки и бе решила, че тя не представлява заплаха за нея. Между другото зърна Горнт, но отложи разговора си с него за по-късно.

— Добре дошли в най-Отдалечения британски преден пост на света, мадмоазел Рос — любезно я приветства Анжелик, докато се питаше на колко ли години е и си мислеше: „Да, нощем и увита в шал, тази лесно може да бъде взета за *онази жена* — същата внушителна осанка, същия прям поглед.“ — Джейми е голям късметлия.

— Благодаря.

Когато Анжелик влезе в приемната, Морийн я огледа от блестящата глава до миниатюрните крачета, призна ѝ красотата и докато несъзнателно ѝ се любуваше, тутакси реши, че тя представлява заплаха за нея. Отправи поглед към Джейми и видя откритото му възхищение, както и на околните. Как да не забележи всеобщото им оживление при вида на тази красавица! И Морийн се приготви за бой.

— Радвам се да се запозная с вас и ужасно съжалявам за нещастието ви. Толкова съм... всички съжаляват. — Морийн чистосърдечно се приведе и докосна с бузата си страната на Анжелик. — Искрено се надявам да се сприятелим. — Отправи ѝ предназначена само за нея усмивка. — Нека станем приятелки. Джейми ми разказа, че за него сте били чудесен приятел.

— Разбира се, Морийн. Мога ли да те наричам Морийн, а ти мен Анжелик? — запита французойката с усмивка, предназначена само за шотландката. Бе осъзнала и разбрала предупреждението на Морийн, изразено любезно и без да си показва ноктите, че Джейми е нейна лична собственост и с него не бива да се флиртува. — Чудесно, ще бъде чудесно да си имам приятелка жена. Искаш ли да пием чай утре?

— Ой, ще се радвам. Анжелик, какво хубаво име и каква хубава рокля. — „Прекалено строга рокля и все пак твърде предизвикателна за траур.“

— Твоята също е прекрасна, цветът ѝ превъзходно подхожда на косата ти. — „Зелена коприна, скъпа, но английска, а не парижка, пък и кройката е старомодна. Няма значение. Ако станем близки приятелки, ще оправя това.“ — Джейми беше голям приятел на мъжа ми и на мен, когато отчаяно се нуждаех от него. Провървяло ти е — искрено изрече Анжелик. — А къде е хубавият ти годеник? Ах, ето го.

Пред погледите на всички Анжелик хвана Морийн под ръка. Всички светнаха пред това *Entante cordiale*^[3].

И сред всеобщото възхищение тя я поведе към годеника и.

— Внимавай, Джейми. От пръв поглед си личи, че тази дама е прекалено красива, а в Йокохама гъмжи от пирати.

Околиите се разсмяха. Анжелик ги остави и се върна при Сър Уилям, като пътном поздрави Кетърър. Отправи му специално приветствие и усмивка. След малко стори същото с Марлоу и със Сетри Палидар, който съперничеше по блъсък на казашката униформа на Сергеев.

— La, Сър Уилям — възклика Анжелик. — Голям късмет имаме.

— Че сме... — Сергеев замълча навреме. Едва не изтърва: „че сме живи ли?“. Вместо това взе чаша шампанско от един сребърен поднос в ръцете на прислужник в ливрея и възклика: — Имаме късмет, че се намираме в присъствието на две толкова прекрасни дами. За ваше здраве. — Всички отпиха и продължиха да сравняват жените, но Сергеев бе твърде разтревожен, за да последва примера им. Бе позагрижен от отвратителните вести, пристигнали с „Буйният облак“, особено от сведенията до другите посланици.

Бе получил спешна зашифрована телеграма от Петербург, изпратена преди три месеца. В нея се описваха обичайните неприятности с Прусия, която струпваше войски на западната им граница; там бяха изпратени шест армии. Очакваха се скорошни трудности с Отоманската империя и мюсюлманите от юг — там бяха изпратени три армии; навред върлуващ глад, а интелектуалци като Достоевски и Толстой призоваваха към промени и либерализация. Нареждаха му да притисне японците да преместят рибарските си

селища от Курилите и Сахалин под заплаха от „сериозни последствия“. И, трето — предстояха му лични неприятности: „Назначен сте за главен губернатор на Руска Аляска. Напролет ще пристигне военният кораб «Цар Александър», който ще докара заместника ви в Япония, а вас и вашия антураж ще отведе в столицата на нашата част от Аляска Ситка, където ще се настаните в резиденцията ни поне за две години с цел подобряване на дружествените ни взаимоотношения.“

— Какво си се начумерил? — запита го Сър Уилям на руски.

Сергеев видя, че Анжелик отново е заобиколена от обожатели, затова го дръпна настрана и му съобщи за новото си назначение. Но не и за „дружествените отношения“. Това бе кодово название на един строго поверителен държавен план за подпомагане на насилиственото, мащабно заселване на жилавите сибирски племена из обширните територии на Американска Аляска, които се простираха стотици мили навътре в сушата, граничеха с Канада и по крайбрежието на юг достигаха до американско-канадската граница. Това бяха жилави, издръжливи, войнствени народи, които щяха след две-три поколения постепенно да се придвижат на юг и на изток към обширните прерии и топлите екзотични земи в Калифорния и в крайна сметка да завладеят Америка. Този план бе предложен от негов чично преди около двайсет и пет години.

— Две години! Същинска каторга!

— Съгласен съм. — Сър Уилям също се чувстваше несигурен заради превратностите в Министерството на външните работи на Британия, заради склонността им към внезапни назначения и заради не по-малкото им високомерие. — Аляска ли? Уф! Нищо не знам за нея. Ходил ли си там? Миналата година корабът, на който пътувах, спря във Ванкувър, тамошната ни колония. Това е просто един преден пост и ние не продължихме на север.

— И Ситка е наблизо. Като момче ходих веднъж там. Вече имаме постоянни колонии, много търговци и неколкостотин хижи — кисело съобщи Сергеев. — Кожи, мразове, беззаконие, неграмотност, индианци, пияници и никакво светско общество. Това място е една отвратителна пустош, открита от Беринг и Чириков преди около стотина години... Отначало помислили, че е просто част от северните ни територии на около петдесетина мили отвъд тесен проток, без да разберат, че това е пролив, кръстен по-късно на името на Беринг.

Преди около шейсет години един мой чичо спомогнал да се основе руско-американска компания за кожи — тя държи монопола на търговията ни с кожи — и назначил един деспотичен кучи син, мой братовчед на име Баранов, за директор, та тъкмо той преместил столицата в Ситка. Тя се намира на остров, недалеч от брега: едно жалко място, наречено — сети се как: остров Баранов. За мое нещастие тъкмо семейството му привлече вниманието към Аляска. Оттук и назначението. Мамицата им и на двамата!

Сър Уилям се разсмя и Анжелик се обърна към тях:

— Не бихте ли споделили шегата си с мен?

— Щъ... Тя не беше много забавна, мила — отвърна ѝ Сър Уилям, като междувременно наум намисляше как да предаде в Лондон извънредно важните данни. — Просто руска шега.

— Английски хумор, Анжелик — засмя се Сергеев. — И след тази радостна забележка нека отидем да вечеряме.

Любезно се поклони, отиде до Морийн и я поведе към трапезарията. Сър Уилям и Анжелик ги последваха, след тях и останалите. Масата се огъваше от сребърни прибори, зад всеки стол стояха прислужници в ливреи, а други внасяха огромни количества месо, борш, цвекло, пирожки, кани с ледена водка, шампанско, френски вина и шербет. Развличаха ги цигански оркестър от руския военен кораб и танцьори казаци от свитата на графа.

Всички разговаряха тихо и продължаваха да сравняват: дребничката с високата, французойката с една от нашите, очарователното френско произношение с приятното шотландско. И двете бяха съблазнителни, но Анжелик малко повече; и двете бяха добра партия за женене, но Морийн малко повече.

---

[1] Гуркхи — войнствено племе в планините на Непал. — Б.пр. ↑

[2] Извит гуркхски нож. — Б.пр. ↑

[3] Сърдечно съглашение (фр.) — дружеско взаиморазбиране (полят.). — Б.пр. ↑

54.

Събота, 5 януари

— Госп’дар долу, госп’жица тай-тай.

— Господарят Горнт ли?

А Со вдигна рамене и продължи да стои на прага към будоара на Анжелик.

— Ного ние госп’дар. — Слугинята показва с ръка, че гостът е висок на ръст, и както обикновено затръшна вратата с трясък.

Анжелик хвърли бърз поглед в огледалото. Нямаше нужда от грим — сдържаното ѝ вълнение го заместваше. Бързо заключи дневника си и го скри. Последен поглед в огледалото, и тя изхвърча навън. Бе в копринена черна рокля с многообразни фусти, косата ѝ бе привързана с изискан шифонен шал, също черен. Носеше венчалния си пръстен с печата. Хукна надолу по стълбите, забравила за слугите, заети със сутрешната шетня.

Влетя в кабинета на тай-пана. Горнт стоеше до прозореца и гледаше към залива. Чен чакаше със скръбно изражение.

— Добро утро, Едуард.

Той се обърна и приветливо се усмихна.

— Добро утро, госпожо.

— Да заръчам ли кафе или шампанско?

— Не, благодаря, закусил съм. Просто исках да ти разкажа за Хонконг и за списъка с покупките ти. Надявам се, че не те беспокоя.

— Благодаря ти. Чен, почакай отвън, хей?

Щом останаха сами, Анжелик тихо му довери:

— Това вече е кабинетът на Албърт. Използвам го, докато той е в кантората с Варгас, така че не разполагаме с много време. Няма къде да поговорим насаме. Нека седнем тук, Едуард — Анжелик посочи масата до прозореца. — Минувачите ще ни виждат, така е по-безопасно — ти беше приятел на Малкълм. Моля те, бързо ми разкажи какво стана.

— Разреши ми първо да отбележа, че изглеждаш прекрасно.

— Ти също. — Тревогата и бе очевидна: — И така?

— Мина много добре, струва ми се — също толкова тихо отговори Горнт. — От Тес би излязла прекрасна покерджийка, Анжелик, така че не мога да съм сигурен. При първата ни среща й разказах за сведенияята относно Брокови, както се бяхме разбрали с теб, като неколократно по различни начини й намекнах, че я посещавам единствено заради теб. Не че...

— Ти ли пръв от кораба се срещна с нея?

— Да. Напълно съм уверен, защото слязох на брега заедно с капитан Стронгбоу с лодката на лоцмана, преди „Буйният облак“ да влезе в пристанището. Тес почти не реагира, докато й разказваш за Брокови, само слушаше внимателно, зададе ми няколко въпроса и сетне рече: „Моля, елате утре малко след зазоряване заедно с доказателствата си. Влезте през страничната врата откъм уличката, тя ще остане незаключена. Прикрийте лицето си и бъдете предпазлив — шпионите на Брокови щъкат навсякъде.“ На следващия ден...

— Чакай! Не ѝ ли каза за... за смъртта на Малкълм и за нашата сватба?

— Не. Оставил Стронгбоу да го направи — отвърна и Горнт. — Ще започна отначало. По мое предложение слязохме заедно на брега с лодката на лоцмана. Мълчахме си за това и не включихме Хоуг — той не може да си държи езика зад зъбите. Доброволно се съгласих да подкрепя Стронгбоу и да му помогна, тъй като съм присъствал на част от събитията... Горкичкият човек бе изплашен до смърт, макар че наистина бе негов дълг да й каже. Като изтърси, че Малкълм е умрял. Тес пребеля. Само за секунди тя си възвърна самообладанието — учудващо бързо, но така беше в действителност — и запита с равен глас как е умрял синът ѝ. Стронгбоу беше като обезумял и взе да заеква: „Нося ви смъртния акт, госпожо, и следователските заключения, а също и писмо от Сър Уилям. Беше естествена смърт и стана на борда на «Буйният облак». Намерихме го на сутринта след женитб...“

Тя скочи на крака като стрела и зловещо изпища: „Ти си венчал сина ми с онази жена?“ Стронгбоу едва не умря и изломоти цялата история със страшна бързина — за „Пърл“, за дуела, за това как съм спасил Джейми, като съм убил Норбърт, как са намерили Малкълм, но ти си била в шок. Избълва всичко, което знаеше, а от него ручеше пот,

Анжелик. Да си призная, и аз бях плувнал в пот. След писъка Тес просто стоеше и от очите ѝ изскачаха пламъци — същинска медуза. Стронгбоу ѝ предаде някакви писма — забелязах, че едното е от Сър Уилям — смотолеви някакви извинения, че било негов дълг да ѝ съобщи, и излезе, залитайки.

Горнти извади носната си кърпа и избърса челото си. Анжелик усети как краката ѝ омекват и ѝ прилоша при мисълта колко силна е неприятелката ѝ. Ако Тес бе в състояние да накара Горнти да се изпоти до такава степен, какво ли щеше да направи с нея?

— Тя просто стоеше там, а после обърна очи към мен. Изумително е как такава жена може да изглежда толкова... толкова висока. И жилава. Веднъж упорита, веднага след това мека, но винаги нащрек. Насилих се да не изхвърча от стаята и се озърнах, уж че се боя да не ни подслушват. Изстрелях на един дъх, че и аз съжалявам много, че Малкълм наистина ми е бил приятел, че и ти си ѝ приятелка и че единствено заради теб съм я посетил, защото разполагам със сведения, които да разорят Тайлър и Морган Брок. Като ѝ споменах „да разорят Тайлър“, Тес дойде на себе си, или поне очите и престанаха да изпускат страховити пламъци, и седна, без да откъсва поглед от мен. След дълго мълчание попита: „Какви сведения?“ Предложих ѝ да я посетя на следващия ден, но тя ме прекъсна с остър като нож глас: „Какви сведения!“ Съобщих ѝ най-важното... извини ме, Анжелик, но има ли нещо за пиене? Не шампанско, а уиски или бърбън. Стига да ти се намира.

Тя отиде до бюфета, наля му, наля на себе си вода, а той продължи:

— На следващия ден ѝ отнесох половината доказателства и ѝ ги оставих. Тес...

— Почакай, как изглеждаше тя — като предишния ден ли?

— И да, и не. Благодаря, за твоето здраве. Щастлив и дълъг живот.

— Горнти отпи голяма гълтка и пое дъх, защото алкохолът опари гърлото му. — Благодаря. След като ги прегледа. Тес вдигна очи към мен и аз реших, че съм се провалил. Тази жена е същински дявол, не бих искал да съм ѝ враг.

— А какво да кажа аз? *Mon Dieu*, Едуард, искам да знам истината!

— Да, тя те смята за враг, но в момента това няма значение. Остави ме да продължа. Аз...

— Даде ли ѝ писмото ми?

— О, да, извинявай. Забравих да ти спомена. Връчих ѝ го още предишния ден, преди да си тръгна, точно както се бяхме уговорили с теб, като отново подчертах, че това изцяло е твоя идея. Тогава ѝ казах, че тъй като Малкълм, тай-панът, е мъртъв, съм сметнал уговорката ни с него за отпаднала и че съм се канел да се върна в Шанхай и там да изчакам новия тай-пан. Но ти си ме потърсила и си ме умолявала да се срещна с нея и си настоявала, че го дължа на моя приятел Малкълм. Той ти бил споменал тайно за моето предложение, без да те въвежда в подробностите, а ти си била уверена, че сведенията трябва колкото се може по-скоро да стигнат до майка му. Отначало съм ти отказвал, но ти си продължила да ме умоляваш и накрая аз съм склонил. Ето защо съм при нея. Предадох ѝ писмото ти.

— Тя пред теб ли го прочете?

— Не. Това стана при първата ни среща. На следващия ден призори, след като получи част от сведенията, Тес ми зададе многобройни въпроси, и то съвсем на място, и ме помоли да се върна след залез-слънце пак през страничната врата. Така и сторих. Тя тутакси ми заяви, че досието е напълно. Отговорих ѝ, че да, така е, че няма смисъл да ѝ показвам всичко, докато не разбера доколко ще се ангажира и дали като Малкълм наистина е заинтересована от съсипването на Брокови. Тя ми отвърна утвърдително и ме запита защо ги преследвам и какъв интерес ще имам от това.

Отговорих ѝ напълно откровено. Разказах ѝ цялата история на Морган, цялата истина. Че искам да разоря Морган, а ако това засегне и баща му, за мен ще е добре дошло. Не ѝ споменах, че всъщност е моя леля, нито веднъж през всичките ни срещи, а и тя си мълчеше. И дума не отвори. Нито веднъж не спомена за твоето писмо до нея. Само ми задаваше въпроси. След разкритията ми относно Морган очаквах Тес да каже нещичко, поне, че съжалява или че това е типично за Морган — в крайна сметка той ѝ е брат. Нищо подобно. Тя не обели дума. Разпита ме за подробностите около уговорката ми с Малкълм и аз ѝ дадох договора. — Горнт допи чашата си. — Твойт договор.

— Твойт договор — напрегнато възрази Анжелик. — Навсярно ужасно я мразиш, Едуард.

— Грешиш, не я мразя. Струва ми се, че я разбирам. Какво мъжество, какво самообладание! Смъртта на Малкълм я съсира, колкото и да се опитваше да го скрие и да се издигне над нещастието си. Сигурен съм. Малкълм представляваше бъдещето на Търговската къща, а сега тя е изправена пред същински хаос. Аз бях единственият лъч на надежда за нея заедно със своя план. Между другото той е едва ли не незаконен дори в Хонконг, където всички престъпват закона, както никъде другаде. Може ли? — Горното вдигна празната си чаша.

— Разбира се — отвърна Анжелик.

— Тес внимателно прочете договора, после стана и се загледа към пристанището на Хонконг. От една страна, изглеждаше крехка, а, от друга — желязна. „Кога ще получа останалите доказателства?“ Отговорих й, че веднага, стига да приеме сделката. „Дадено.“ Тес седна, подписа се и сложи печат в присъствието на своята секретарка като свидетел, после й нареди да заключи и да си отива. Тес...

— Така и не спомена за моя свидетелски подpis?

— Не, макар че, както ти предсказа, тя със сигурност забеляза първо него. И тъй: прекарахме заедно, кажи-речи, четири часа. Помагах й да се оправи в лабиринта от документи и преписи. Тя всъщност нямаше кой знае каква нужда от помощ. След това Тес ги подреди в спретната купчинка и ме заразпитва за произшествието на Токайдо, за Малкълм, за теб, за Макфей, за Тайърър, за Сър Уилям, Норбърт, какво са ми казали Морган и Тайлър в Шанхай, за мнението ми за теб и кой кого е преследвал — ти Малкълм или той тебе. Не изтърва нито дума, само задаваше ли, задаваше въпроси и избягваше да отговаря на моите. Мозъкът й сече като самурайски меч. Но кълна се в Бога, Анжелик, всеки път, щом възникнаха имената на стареца Брок или на Морган, всеки път, щом споменех за някоя дяволия относно документите или й предложех как да нападнем империята им, на Тес едва не й потичаха лигите.

Анжелик сви рамене:

— Как мислиш, има ли... никаква възможност за помирение помежду ни?

— Да, струва ми се. Но нека разказвам последователно. Отново ме попита дали за мен все още е приемливо възнаграждението, което ми предложи Малкълм. Аз потвърдих. Тес ми рече: „Утре ще го подменя с юридически по-законен документ, подпечатан и подписан

като другия, а сега — последния въпрос за тази вечер, господин Горнт. Какво следва да отпусна на тази жена?“ Анжелик, вече й бях казал, че не си ме молила за нищо, че само си се надявала да изложиш волята на съпруга си, както и своята собствена пред нея, и ако това се окаже плодотворно, такова възнаграждение ще бъде достатъчно за теб. Бях я уверен, че ти нямаш представа от съдържанието на документите.

— Ти си използвал думата „съпруг“ и тя не каза нищо?

— Не, но веднага ми заяви: „Имам сведения, че този «брак» е невалиден, каквото и да утвърждава тя или Сър Уилям.“

Анжелик настръхна, но Горнт я успокои:

— Не бързай, мила, бъди търпелива. Просто ти предавам думите й. Бъди търпелива, разполагаме с достатъчно време да разиграем картите си. След тази наша среща тя поиска още една на следващата вечер. За да разкрия картите си, й разказах, че съм се срещнал с Брокови и подробно съм им описал случилото се в Йокохама, особено за дуела, и че съм им предоставил копие от следователското заключение за смъртта на Норбърт. Старият Тайлър побесня като насъскан бултериер, но Морган го успокои с уверението, че ако Джейми Макфей е бил застрелян в гръб, това щяло да им навреди много повече, отколкото загубата на един лесно заменим управител.

Анжелик го наблюдаваше как събира мислите си, сърцето й биеше лудо, а не бе получила отговор на толкова въпроси.

— Тя... ще действа ли въз основа на сведенияята?

— Въз основа на моите сведения да. И то бързо. Аз ще си отмъстя, а ти ще бъдеш обезпечена.

— Защо си толкова сигурен?

— Сигурен съм, госпожо, не бой се. Години наред си държах езика зад зъбите, работепничех, но скоро... ще видиш! Тес продължи да ме разпитва за Брокови, как бил реагирал Тайлър на вестта за брака и смъртта на сина й, и тъй нататък... и нито веднъж не използва думата „баща ми“. Откровено и прямо й разказах как и двамата са се кикотели за корабната ви венчавка и задето сте тръгнали против волята й. Старецът Брок изтърси: „Връща й се тъпкано на тая кучка, задето престъпи волята ми!“ Не й спестих как двамата са злорадствали за смъртта на Малкълм. Морган рече, че ето на, сега вече си нямат тай-пан, а на първи февруари Тес ще я изхвърлят от Жокейклуба и цял Хонконг ще я презира. А Тайлър добави: „И аз ще стана тай-пан, ще

завра носа на Дърк в лайната, а Търговската къща и името му ще потънат в забрава.“

— И ти й го каза? — На Анжелик чак й се зави свят.

— Да, госпожо, но Тайлър наистина го каза. А той единствен може да я докара до лудост, затова реших да й докладвам дума по дума. Така и сторих и, Боже Господи, Боже Господи, госпожо, главата й се разтрепери до такава степен, че очите й едва не изхвръкнаха. Уплаших се, че пак ще заприлича на медуза, но този път ми се размина. Този път злият дух бе овладян, не че бе изчезнал, но тя го затвори в шишето, удържа го вътре, но въпреки това, по дяволите... извинявай, главата си залагам, че плувнах в пот. Не е редно една жена да носи в себе си толкова гняв, но след като познавам Тайлър и Морган, ми е лесно да разбера откъде го взема.

Като й попремина, аз й разказах, че в крайна сметка Тайлър е приел предложението на Морган да се върна тук в качеството си на управител за изпитателен срок от една година с ужасни закани в случай на неизпълнителност. Тес попита за заплатата ми. „Отлично. За пред хората ще сме врагове, а тайно ще бъдем близки съюзници. И ако «Брок и синове» се разорят завинаги, за което горещо моля Бога, твоята компания «Ротуел-Горнт» ще заеме тяхното място.“ Горе-долу това е, Анжелик, само дето тя реши Хоуг да се върне тук и ти написа писмо.

Едуард отпи от своя бърбън и усети приятна топлина.

— Не я попитах какво съдържа писмото, нито те защитавах, но все й втълпявах по различни начини, че ако моят план й помогне да разори Брокови, заслугата ще е главно твоя. Какво ти пише?

Анжелик му подаде писмото.

— Да, цял казан с катран и лъжичка мед в него — рече Горнт и й го върна. — Това е само началото на пазарлька. Независимо от всичко аз си удържах на думата: тя е убедена, че трябва да благодари и на теб. Ти ще спечелиш.

— Какво ще спечеля? Че няма да имам съдебни разправии ли?

— Да, но също и възнаграждение. Тес признава, че ти е задължена.

— Да, но нищо повече, само заплахи.

— Ние държим няколко коза.

— Какви?

Отвън се чуха гласове.

— Покрай другото ще спечелим и време, Анжелик. Днес ще те поканя на вечеря и ще поговорим спокойно...

— Не у Брокови и не насаме. Нека бъдем предпазливи — забързано продума Анжелик. — Моля те, покани Дмитрий и Марлоу. Трябва да бъдем много предпазливи, Едуард, да се преструваме, че не сме близки. Иначе онази жена ще заподозре нещо, а тя сигурно ще научи, защото Албърт е изцяло на нейна страна. Ако не успеем да си поговорим довечера, утре ще се разхождам около десет часа и ще продължим... — Французойката усети, че той се кани да я прегърне, и за да предотврати това, бързо го целуна по бузата, подаде му ръка и му благодари прочувствено.

Щом най-сетне остана насаме в будоара си, Анжелик се замисли: „Какви козове? Какви аса? И каква беше тази особена усмивка? И за какво всъщност се е разбрал с Тес? Крие ли нещо от мен? От писмото й личи, че наистина я е убедил колко съм й помогнала, а това е важно. Или пък ставам прекалено подозрителна? Защо не бях там?“

После мисълта дали е бременна или не завладя съзнанието й и терзанията ѝ се подновиха. Веднъж се бе стреснала и бе споменала за тях на Бабкот. Той я успокои:

— Бъди търпелива, не се тревожи.

За момент се запита дали Бабкот и Филип Тайърър ще се завърнат от вражеската клопка в Йедо, в която се бяха натикали на драго сърце, изпратени от Сър Уилям.

„Ох, какво ли разбират тези мъже с техните глупости за търпеливост, с техните увъртания и криворазбрани предимства?“

В замъка в Йедо Йоши се гневеше и беспокоеше. Наближаваше обяд, той стоеше в жилището си и все още не бе получил вест как е минал прегледът на *тайро* от лекаря гай-джин. След като вчера се завърна от Канагава в Йедо заедно с Бабкот и Тайърър, той ги настани в един от дворците на даймио извън зидовете на замъка. Бе го подbral много внимателно, бе го обградил с доверени стражи за още по-голяма безопасност и незабавно бе поканил Анджо за преглед.

Тайро пристигна в безличен, затворен паланкин, със собствения си телохранител — неуспешният опит за убийство му се бе случил

само на стотина ярда оттук. Всичко това заедно с масираното нападение на шиши над шогуна Нобусада и неколкократните опити да убият Йоши бе засилило тревогата на старейшините и мерките за безопасност.

Йоши заедно с Бабкот и Филип Тайърър бе посрещнал тайния паланкин във вътрешния двор. Поклониха се, Йоши — най-ниско. Прихна наум, докато примиращият от болка Анджо слизаше с чужда помощ от носилката.

— *Тайро*, това е лекарят гай-джин Бабкот и преводачът Филип Тайра.

Анджо зина, като видя доктора.

— Ийе, той наистина е висок като дърво. Колко е висок, ийе, същинско чудовище. И онай му работа ли отговаря на ръста му? — После погледна Филип и се изкикоти: — Сlamена коса, лице като на маймуна, очите му сини като на прасе, а пък името му японско. Нали едно от твоите семейни имена е същото, Йоши-доно?

— Звучи по същия начин — рязко отвърна Йоши и се обърна към Тайърър: — Щом прегледът привърши, изпрати тези двамата да ме повикат. — Той посочи към Мисамото — рибаря, неговия съгледвач и мним самурай, и към постоянния страж на Мисамото, който бе получил заповед да не го оставя насаме с гай-джин дори и за секунда. — Анджо-доно, надявам се, че здравето ти е в сигурни ръце.

— Благодаря ти. Ще ти пратя доктора, когато аз решавам. А няма защо да оставяш тия хора тук...

Това стана вчера. Йоши изгаряше от беспокойство и надежда. В стаята му бяха настъпили промени. Бе станала още по-аскетична. Беше отстранил всичко, което му напомняше за Койко. Двама стражи стояха зад него, а двама до вратата. Нетърпеливо стана от писмената си маса, отиде до прозореца и се приведе над перваза. Ниско долу във вътрешния кръг се виждаше дворецът на даймио. Войниците на *тайро* стояха на стража там. Никакви признания на оживление. Отвъд покривите на Йедо Йоши виждаше морето и пушека от търговските и военни кораби навътре в него, които се завръщаха в Йокохама.

„Какво ли носят? Оръжие? Войски, оръдия? Какво ли зло кроят?“

За да се поуспокои, отново седна на масата и продължи упражненията си по калиграфия. Обикновено това го умиротворяваше.

Но днес не му донесе покой. Койко блестящо владееше това изкуство и колкото и да се опитваше, Йоши не можеше да я прогони от съзнанието си.

— *Бака* — Бе направил погрешен щрих и бе провалил едночасовия си труд. Захвърли четката на пода и по татамите се разля мастило. Стражите му се раздвишиха неспокойно и Йоши се прокле за своя пропуск. „Научи се да владееш спомените си. Трябва!“

От онзи злочест ден мисълта за Койко не го оставяше на мира. Припомняше си крехкото ѝ вратле, което бе разсякъл със съвсем лек удар, а после бе избягал, вместо да запали погребалната ѝ клада. Най-страшно от всичко бяха нощите. Чувстваше се самотен в леглото и му бе студено, но не пожелаваше друго женско тяло. Бе изгубил всичките си илюзии. „Тя ме предаде, измени ми, като допусна тази жена-дракон Сумомо в моите покой. За такова нещо няма прошка — повтаряше си Йоши, — няма. Сигурно е знаела всичко за момичето. Няма прошка, няма извинение.“ Дори и сега, когато бе повярвал, че Койко жертвоготовно се бе хвърлила срещу шурикена, който иначе щеше да прониже самия него. Вече не можеше да се довери на никоя жена. Освен навярно на съпругата си. Не бе я повикал при себе си, само ѝ бе писал да чака, да пази синовете му и замъка им.

Не изпитваше истинска радост дори от победата си над гай-джин, макар да бе уверен, че е направил изключителна стъпка напред и че старейшините ще изпаднат във възторг, когато им каже. Дори и Анджо. „Тежко болно ли е това куче? Смъртно болно, надяваме се. Дали гигантът ще направи магията си и ще го излекува? А може би е прав китайският лекар, който според Инеджин никога не греши и подшушва, че *тайро* го чака скорошна смърт.

Както и да е. Анджо, болен или здрав, вече ще ме слуша. И останалите най-сетне ще ме слушат и ще приемат предложенията ми. Защо не? Гай-джин са в затруднено положение, флотът вече не ни заплашва, на Санджиро, каки-речи, му е изпята песента благодарение на гай-джин, а Огама си седи доволен в Киото. На шогуна Нобусада ще му бъде заповядано да се върне в Йедо, където му е мястото, щом веднъж им разясня ролята на момчето в големия ми замисъл. И не само ще се завърне, но ще се върне самичък. Ще остави опасната си съпруга принцеса Язу «да го последва след няколко дни», а тя никога няма да

го последва, ако аз постигна своето. Няма защо да поверявам тайните си на другите. Само на Огама.

Пък и Огама не бива да знае всичко, а само как ще оплетем принцесата и как тя да получи развод «по искане» на Императора. Огама ще се погрижи да я държи настрана, докато не я обезвредим завинаги, докато завинаги не заживее доволна в дворцовото тресавище от поетични състезания, мистицизъм и духовни обреди. И ще си има нов съпруг. Огама.

— Не, не Огама — цинично се развесели Йоши, — макар че ще му предложа този съюз. Не, някой, който ще я задоволи — принцът, на когото бе обещана някога и когото все още почита. От Огама ще излезе чудесен съюзник в много отношения, докато не отиде на оня свят. Междувременно няма защо да споделям с него, с Анджо или с когото и да е безсмъртната истина, която открих относно гай-джин. *Гай-джин не разбираят времето като нас, те не го изчисляват и не мислят за него като нас. Гай-джин смятат, че времето има предели. А ние не. Те се беспокоят за минутите, часовете, дните, месеците, това е важно за тях. А точността при срещите е неприкосновена. С нас не е така. Ръководи ги представата им за времето. Ето това е оргъжието, с което да ги победим.*

Йоши се усмихна наум. Обичаше тайните, мечтаеше за хилядите възможни начини, чрез които да вземе надмощие над гай-джин, използвайки тяхното време в разрез с истинското, а чрез тях да се домогне до бъдещето.

«Търпение, търпение, търпение.

Междувременно все още държа Портите, макар бойците на Огама да контролират моите войници, които ги охраняват. Няма значение. Скоро ще ги овладеем напълно, както и Сина на Небето. Отново. Ще го доживея ли? Ако го доживея, доживея, ако не — не. Карма.»

Стори му се, че дочу смеха на Койко, и го полазиха тръпки: «Ах, Тора-чан, ти и карма» Сепна се и се озърна. Не беше тя. Смехът долиташе откъм коридора, примесен с нечии гласове.

— Господарю?

— Влез. — Бе разпознал Абе.

Абе влезе и остави другите отвън. Стражите си отдъхнаха. Заедно с Абе бе дошла и една от домашните прислужнички —

жизнерадостна жена на средна възраст с поднос с прясно запарен чай в ръце. Двамата коленичиха и се поклониха.

— Остави подноса на масата — нареди Йоши.

Прислужницата се подчини с усмивка. Абе остана на колене до вратата. Такива бяха новите разпореждания: никой да не се приближава на повече от два метра без разрешение.

— На какво се смееше?

За негово учудване тя отговори весело:

— На гиганта гай-джин, господарю. Видях го в задния двор. Взех го за ками. Въсъщност бяха двама, господарю. Другият има жълта коса и сини очи като сиамска котка. Ийе, господарю, как да не се разсмееш. Представяш ли си, сини очи! Чаят е тазгодишен, както заръча. Нещо за ядене?

— По-късно — отпрати я Йоши, поуспокоен от нейната сърдечност. — Абе, те във вътрешния двор ли са? Какво става?

— Моля да ме извиниш, господарю, но не зная — отвърна Абе, все още разгневен, че вчера Анджо ги бе отпратил. — Военачалникът на личната охрана на *тайро* дойде преди малко и ми заповядда... заповядда на мен да ги съпроводя до Канагава. Какво да правя, господарю? Ти, естествено, ще искаш да се срещнеш с тях.

— Къде се намира *тайро* Анджо сега?

— Зная само, че трябва да върнем двамата гай-джин в Канагава, господарю. Питах военачалника му как е минал прегледът, а той нагло ми се тросна: «Какъв преглед?», и излезе.

— Доведи гай-джин при мен.

Скоро се чуха тежки, непознати стъпки. На вратата се почука.

— Гай-джин, господарю. — Абе се отдръпна и махна на Бабкот и Тайърър да влязат, коленичи и се поклони. Чужденците, се поклониха прави. И двамата бяха небръснати и очевидно изморени. Един от стражите при вратата незабавно бълсна разгневено Тайърър да падне на колене и Филип се просна на земята. Другият опита същото с Бабкот, но лекарят се извъртя с неестествена за такъв едър човек бързина, сграбчи войника с една ръка за дрехата на гърлото му, вдигна го над земята и го затръшна върху каменната стена. За секунда задържа изпадналия в безсъзнание страж така, после внимателно го оставил да се свлече на пода.

В настъпилата тишина Бабкот отбеляза нехайно:

— Гомен-насай, Йоши-сама. Но тези глупаци не бива да се заяждат с гостите ви. Филип, моля те, преведи това и му предай, че не съм убил войника, въпреки че този невъзпитан педераст още цяла седмица ще има главоболие.

Останалите самураи започнаха да идват на себе си и се хванаха за мечовете си.

— Спрете! — заповяда Йоши, вбесен както от гай-джин, така и от стражите си. Войниците замръзнаха на местата си.

Филип Тайърър немощно се изправи, без да обръща внимание на припадналия страж, и рече на своя чудноват, несигурен японски:

— Моля извиниш, Йоши-сама, но доктор-сама и аз кланяме се според чужд обичай. Любезно, да? Не мисли нищо лошо. Доктор-сама каза, моля извиниш, човек не мъртъв, само... — Филип затърси в паметта си думата, не се сети и затова показва главата си: — Болка, една седмица-две.

Йоши се разсмя. Напрежението в стаята се стопи.

— Махнете този войник оттук. Като дойде на себе си, го доведете пак. — Направи знак на останалите да заемат местата си и махна на англичаните да седнат срещу него. След като те се настаниха неловко, Йоши запита: — Как е *тайро*, как мина прегледът?

Бабкот и Филип тутакси заобясняваха с прости думи и жестове, както се бяха наговорили предварително, че прегледът е минал добре, че *тайро* има тежка херния с перфорация, че Бабкот е в състояние да облекчи болката му чрез бандаж и лечение, но за тази цел е нужно да подгответят лекарствата и да ги вземат от Колонията. *Тайро* се бил съгласил лекарят да се върне след една седмица с резултатите от изследванията. Междувременно му дали лекарство, което да намали болката и да му помогне да се наспи.

Йоши се намръщи.

— Постоянна ли е тази херния?

— Доктор-сама казва, че...

— Зная, че лекарят говори чрез теб, Тайра — озъби се Йоши, недоволен от чутото, — просто превеждай думите му без всякакви официалности!

— Добре, господарю. Той казва, че болестта е постоянна. — Това бе нова дума за Филип. — Тайро Анджо трябва... трябва вземе лекарство винаги спре болка, през цяло време. Съжалявам, през цял

ден и също използва «бандаж» цял ден. — Тайърър употреби английската дума и с жестове обясни какъв е този пояс за пристягане. — Доктор мисли тайро-сама добре, ако се грижи. Не може... не може лесно бие с меч!

Йоши се навъси — резултатите бяха обезсърчаващи.

— Колко... — мълкна и даде знак на стражите да излязат: — Чакайте отвън. Абе остани. Ти също. — Военачалникът неохотно затвори вратата зад себе си. Йоши запита: — Кажете истината? Колко още ще живее?

— Само Бог каже.

— Хм, божовете! Според лекаря колко му остава на тайро?

Бабкот се подвоуми. Бе очаквал, че *тайро* ще му заповядва да не казва нищо на Йоши, но щом разбра за хернията и лекарствата и получи малко от опиумната настойка, която почти незабавно облекчи болката му, *тайро* се бе изкисал злобно и го бе насырчил да съобщи «добрата вест». Но всъщност хернията бе най-малкото зло.

Пълната му диагноза предполагаше опасни увреждания на червата, предизвикани от неизвестни причини. Не бе казал за това на Анджо, нито на Филип, бе запазил преценката за себе си, докато не направи анализи на урината и на пробите от изпражненията, докато не се консултира със Сър Уилям и не го прегледа отново.

Самият преглед бе отнел около час, докато разпитът на пациента — цели часове. За своите четирийсет и осем години Анджо бе в много тежко състояние. Зъбите му бяха прогнили и рано или късно щеше да получи отравяне на кръвта от това. Реагираше болезнено при най-лекия натиск върху stomаха и различните органи. Напипваше се ясно изразена деградация на вътрешностите, простатата бе силно увеличена.

Основният проблем при определяне на диагнозата се дължеше на това, че те двамата с Филип не владееха достатъчно езика, а пациентът бе нетърпелив, все още не се доверяваше на лекаря и не проявяваше отзивчивост при изясняване симптомите и показанията. Наложи им се усърдно да го разпитват, *та поне* донякъде да установят, че човекът има затруднения с перисталтиката, с уринирането и с ерекциите. Изглежда, последното го беспокоеше най-много, макар Анджо само да вдигаше рамене и да не признаваше открито нито един от симптомите.

— Филип, кажи на господаря Йоши, че смятам, че тайро ще живее толкова, колкото всеки в неговото състояние и на неговата възраст.

Главоболието на Тайърър се появи отново, подсилено от отчаянието му, че не се справя добре с работата си.

— Той живее колкото същият човек в съща възраст.

Йоши съобрази, че е трудно да се проведат изследвания и да се обясни такъв деликатен въпрос на чужд език при непълноценен превод, затова се постара да задава въпросите си простишко:

— Питай: две години, три години, една година? — Наблюдаваше строго Бабкот, а не Тайърър.

— Трудно каже, господарю. След седмица навярно знае по-добре.

— Сега какво смята? Искам истината — една, две, три, какво мисли?

Още преди да тръгне от Канагава, Бабкот бе осъзнал, че не се намира тук само в качеството си на лекар. Сър Уилям му бе казал: «Да си го кажем направо, приятелю, ако пациентът излезе Анджо, ти ще се окажеш и важен представител на правителството на Нейно величество, на мен, на Колонията, а също и проклет копой. Моля те, Джордж, не се муси пред такава златна възможност...»

За себе си Бабкот бе на първо място и преди всичко лекар и държеше на професионалната тайна. Нямаше съмнение, че Йоши е враг на пациента, и то могъщ враг, но също бе и възможен могъщ съюзник на правителството на Нейно величество. Като съпостави двете неща, Джордж в крайна сметка прецени, че Йоши е по-важният. Анджо бе издал ултиматума да опразнят Йокохама, оглавяваше Бакуфу и щеше със сигурност да умре преди Йоши, стига Йоши да не загине от насилиствена смърт. «Ако ти опрат нож в гърлото, какво би отговорил? — запита се лекарят. — След около година.» Вместо това рече:

— Една, две или три ли, Йоши-сама? Истината, съжалявам, сега не зная.

— Ами ако са повече?

— Съжалявам, невъзможно каже сега.

— А другата седмица ще можеш ли?

— Другата седмица сигурно потвърди, че не много от три години.

— Струва ми се, че знаеш повече, отколкото казваш — и сега, и следващата седмица.

Бабкот се усмихна лицемерно.

— Филип, кажи му любезно, че съм тук по негова покана, че съм гост. Аз съм лекар, а не магьосник и няма защо да се връщам нито през следващата, нито през която и да било седмица.

— По дяволите, Джордж — измънка Тайърър предпазливо, — нали не искаше да си имаме неприятности. Не зная как е на японски «магьосник» и проклет да съм, ако се справя с всички тези оценки. За Бога, изрази се по-просто.

— Какво казва, Тайра? — сопна му се Йоши.

— О! Господарю, трудно... превежда думи на висши водачи, когато... когато много значения и не зная ходеща дума... подходяща дума, моля да ме извиниш.

— Учи по-усилено! — тросна му се Йоши, вбесен, че си няма собствен преводач. — Справяш се добре, но не достатъчно, учи по-усилено! Много е важно да работиш по-усърдно! А сега — преведи ми какво каза лекарят, и то точно!

Филип пое дълбоко дъх, плувнал в пот.

— Той каза той доктор, а не като бог, Йоши-сама. Не знае точно за *тайро*. Той... той тук Йоши поканил. Толкова съжалявам, ако доктор-сама не иска дойде в Йедо, не дойде в Йедо. — Сърцето му падна в петите, като видя, че Йоши се усмивава със същата фалшиви усмивка като на Бабкот, чието значение му бе добре известно. Прокле деня, в който бе решил да стане преводач. — Толкова съжалявам.

— Со ка — Йоши строго прецени следващата си стъпка. Лекарят се бе окказал на висота, въпреки че криеше някои факти от него. «В такъв случай — заключи Йоши, — нещата с Анджо стоят зле.» Тази мисъл му достави удоволствие. Хрумна му още една приятна мисъл. Тя се основаваше на една щастлива догадка, подхвърлена несъзнателно от Мисамото преди месеци. Йоши незабавно запозна с нея своя опитен съгледвач Инеджин: един от начините да следят отдалеч варварите, бе чрез техните кучки.

Инеджин се бе заел усърдно, както обикновено. Йоши вече знаеше много за Йошивара на гай-джин — кои са най-посещаваните

Къщи, за Райко и за пачаврата на този особен и толкова грозен младеж Тайра, която сега се наричаше Фуджико, а някога бе имала други имена. А също и за странната уличница на Фурансу-сан. Водачът на гай-джин Сър Улъм ходеше при различни жени. Серата от време на време посещаваше две различни. Неми бе посочена като едва ли не неофициална съпруга на главния търговец гай-джин и като изключително добър източник на сведения. Лекарят не посещаваше Йошивара. Защо? Мейкин ще изясни...

Ах, да, Мейкин издайницата, не съм те забравил!“

— Предай на доктора, че с нетърпение очаквам да се срещна с него през следващата седмица — рече Йоши с овладян глас. — И му благодаря. Абе!

Абе незабавно се озова в стаята на колене.

— Съпроводи ги до Канагава. Не, отведи ги направо при водача на гай-джин в Йокохама и докарай отстъпника Хирага.

— Здравей, Джейми! Време е за обяд! Снощи ми каза да мина да те взема! В един часа! — Морийн му се усмихваше от прага на кабинета; бе облечена прекрасно и с шапка, страните й бяха порозовели от бързането по стъргалото откъм Струанови. — Каза в един часа, за да обядваме в тоя ваш клуб.

— Ей сега, моето момиче — отвърна разсеяно Макфей. Довършваше писмото си до своя банкер в Единбург за съвместното им предприятие с шоя и прилагаше полицата на Тес Струан. „Трябва да си поговоря някак си с Накама-Хирага веднага, щом го намеря. Къде ли, по дяволите, се е дянал? Моля се на Бога да не е избягал, както предполагат всички.“ — Седни! И Албърт ще дойде с нас. — Бе погълнат от заниманията си и не забеляза нейното разочарование.

Новата му кантора се намираше на Хай стрийт в сградата на „Гардиън“ близо до Пияния град. Бе много по-малка от Струановата, но имаше приятен изглед към залива — нещо изключително важно за търговеца: да наблюдава пристигащите и отплаващи кораби. Още не бе обзаведена, с изключение на едно бюро, три стола и пет-шест шкафове за папки. Навред бяха пръснати купища книги и сандъци, топчета неизписана хартия, перодръжки и нови счетоводни книги, които си бе изпросил, докато пристигне поръчката му от Хонконг. Върху бюрото

му бяха струпани още документи, писма, ордери и пачка съобщения за основаването на новата му компания, както и търговски заявки. Всичко трябваше да е готово преди „Буйният облак“ да отплава.

— Добре ли спа?

Запечата писмото, без да обърне внимание на нейното:

— Да, благодаря ти, а ти? — И взе нов екземпляр от съобщенията.

Съобщенията бяха подгответи от двама чиновници португалци в кабинета им на същия коридор в съседство с наборното. Бе му ги отстъпил Макструан, докато си назначи свои собствени.

— Албърт е добро момче! Предупредих го, че можем да закъснеме — отбеляза разсеяно Джейми. Ако беше сам, щеше да прескочи набързо до клуба или да помоли някого от чиновниците си да му направят сандвич или пък да му вземат някаква китайска гозба, каквото те всеки ден си поръчваха от Пияния град. След половин час Макфей остави перодръжката.

— Всичко наред ли е? — запита той оживено.

— Да.

— Какво има? — попита Джейми, като забеляза изражението й.

— Ами, моето момче, надявах се да обядваме сами. Имаме много неща да си казваме. Снощи времето не ни стигна. Беше хубаво празненство, нали?

— Да, така е. Казаците танцуваха потресаващо. Ще имаме време да се наприказваме. Извинявай, но не смятах, че е толкова важно.

— И Анжелик беше потресаваща, пък и много от приятелите ти

— Марлоу и Сетри! — безгрижно се засмя Морийн.

Макфей с облекчение си взе шапката и палтото и отвори вратата.

— Радвам се, че ти е харесало.

— Ти си излязъл снощи, след като си пожелахме лека нощ.

Джейми се изчерви гузно:

— Да... ъъ... да, излязох.

— Почуках ти на вратата, но никой не отговори. Исках просто да си поприказваме, защото не, ми се спеше. Ти каза, че си уморен.

— Ами, наистина се чувствах уморен, но после ми размина. Да вървим.

— Да, гладна съм. — По главната улица имаше малко хора. Времето беше лошо, морето неспокойно, а вятърът пронизващ. — В

Глазгоу през този сезон е много по-неприятно. — Морийн весело го хвана под ръка.

— Права си, но студът скоро ще свърши и ще настъпи най-хубавото време. Тук пролетта и есента са най-хубави.

— Джейми дишаше далеч по-спокойно, тъй като промениха темата. — Пролетта и есента са най-хубави.

— В Йошивара ли беше? — весело го запита Морийн.

Прониза го ледена тръпка и му дойдоха наум хиляди отговори, като най-добрият от всичките беше: „Ако искам да ходя в Йошивара, по дяволите, ще ходя, не сме женени, но и да бяхме... нали ти казах, че не искам да се женя, поне засега, когато пред търговията ми се откриват възможности.“ Самонадеяно отвори уста да избълва всичко това, но неизвестно защо думите му прозвучаха сподавено и колебливо:

— Аз... ъъ... да, ходих, но...

— Добре ли прекара?

— Виж какво, Морийн. Има някои неща...

— Зная всичко за Йошивара, моето момче, а също и какво им трябва на мъжете — рече тя простишко и мило. — Добре ли прекара?

Макфей се закова на място, потресен от ласкавия и глас и поведение:

— Аз, ами... предполагам... но виждаш ли. Мор...

— Студено е, мили Джейми. — Тя сърдечно го хвана под ръка, принуди го да тръгнат и продължи: — Добре, щом си прекарал хубаво. Защо не ми каза? Налагаше ли се да си измисляш, че си изморен?

— Ами, защото... — Пак му дойдоха наум десетки отговори, но от устата му излезе само: — За Бога, толкова е очевидно. Не исках...

— Не можеше да й каже: „Не исках да те нараня, но имах определена среща, щеше ми се да видя Неми, а, от друга страна — не особено, не исках да научиш за нея и всъщност само се измъчих.“

Неми го бе посрещнала в най-хубавото си кимоно за спане. Малкото им убежище бе скромно. Тя бе приготвила ядене и саке, смееше се, изглеждаше щастлива и се държеше напълно учтиво:

— Хея, Джами-сан, радвам виждам! Чула добра вест от кораб. Ти жениш за дама от Шотланд, жениш, а?

Той се сащиса колко бързо пъзват новините.

— Откъде знаеш?

— Цяла Йошивара знае, ах! Важно, нали? — възклика Неми възбудено. — След два дни аз в Голяма къща поклоня до земята, срещна скоро оку-сан твоя.

— А!

— Важно, Джами-сан. Кога жени? Важно, оку-сан приятел неего-сан, нали?

— Ти да не си се смахнала? — извика Макфей.

Неми го гледаше неразбиращо.

— Защо луд, Джами-сан? Оку-сан плаща сега, оку-сан плаща, Джами-сан, да? Важно оку-сан не...

— Така не се прави, за Бога.

— Не разбира, важно Неми отиде оку-сан...

— Ти си се побъркала!

— Не разбира — начумери се Неми, ужасена от заядливото му държане. Реши, че бягството е най-добрата защита от невероятното му поведение, и затова избухна в сълзи.

Неми избяга, преди Джейми да успее да я спре. Мама-сан не успя да я убеди да се върне, така че той, вбесен, тежко се запъти към вкъщи да подремне малко. „Всемогъщи Боже, Неми да отиде у Струанови, за да се срещне с Морийн! Морийн трябвало да плаща на Неми за в бъдеще? Било важно любовницата и съпругата да бъдат добри приятелки. Боже мой! Навярно не съм я разbral.“

Не, за проклетия, я разбра. Тя точно това имаше предвид.“

В крайна сметка бе отишъл в кабинета си още преди да съмне. „Дяволите да го вземат — руга Джейми цяла сутрин, — събраха ми се цели две булки да се препирам с тях.“

— Виж какво, Морийн, прости ми, че те излъгах — рече Макфей неубедително, — но... ами, не зная какво да кажа.

— Не го вземай присърце, стават такива неща — усмихна му се тя.

— А? Значи няма газ да пик... прощавай, значи не се сърдиш?

— Хич, моето момче, този път не — мило го успокои тя. — Докато не сме си поприказвали малко.

Джейми неолови заплаха в гласа и поведението и, тя все още нежно го държеше под ръка, но цялото му същество го предупреждаваше за опасност: „За Бога, дръж си езика зад зъбите, трай си.“

— Да си поприказваме малко ли? — чу се да я пита.

— Да. — Настъпи оглушителна тишина, въпреки че вятерът хлопаше по дървените покриви и кепенците, камбаните на църквите биеха, откъм пристанището виеха парните свирки, лаеха кучета.

„Дръж си езика зад зъбите“ — предупреждаваше се той.

— Дали? Какво значи това?

Морийн предпазливо опипваше пътя си — харесваше и да научава новите неща и едновременно с това да го поучава. Това бе само първото от предстоящите безкрайни недоразумения.

— Всички мъже са ужасни, Морийн — бе ѝ казала майка ѝ покрай другите съвети. — Някои повече от други, но всички до един са лъжци. Въпреки това една опитна съпруга винаги долавя кога мъжът ѝ лъже. В началото мъжете са мили и ти свалят звезди от небето. Сърдечни са, копнеят за теб и те обсипват с глупави малки любезности. Но това е само в началото.

После идват малчуганите, децата, и въртенето на къщата, а повечето от тях все нямат достатъчно пари. По това време ти вече си готова да запуснеш дрехите си, прическата си и себе си. Много е трудно с малчуганите, с недоспиването, уморяваш се до смърт, тъй че скоро мъжът почва да се обръща с гръб в леглото и да хърка, да, ама не е чак толкова страшно, стига да се научиш добре да си запушваш ушите. После почват да хойкат... ама хич не си го слагай на сърцето — за тях това е само временно и свършва бързо; ако си опитна съпруга, мъжът винаги се връща, защото си имаш малчуганите, а и Господ е с теб. Не забравяй, че не е лесно да се печели за насьщния, както и той трябва да помни, че е трудна работа да отглеждаш хлапетата и къщата ти да изглежда уютна. Те обаче все го забравят.

И с твоя баща беше същото — с неговите жени или жена в Индия, знам ли, но вече си е у дома, пък и неговата работа е по-различна: като се сгодихме, още не знаех, че той вече е сгоден за полка си. Поне тоя твоят Джейми не е в армията — за една жена е дяволски трудно да си съперниччи с нея.

— А ти как стана опитна съпруга, мамо?

— И аз не зная, моето момиче. И аз не зная, но все пак си има твърди правила: да си избереш мъжа много внимателно, да си държиш езика зад зъбите, пък и една корава метла и необуздан нрав могат да помогнат, стига да ги използваш разумно. Опитвай се непрекъснато да

го разбираш и да му прощаваш и винаги да има мека пазва за горкото момче, та да си поплаче на нея.

— Значи малко да си поприказваме? — чу Морийн как Джейми запита със сподавен глас и едва не избухна в смях.

Продължи да се усмихва и да се държи милостиво, но дръжката на метлата и нравът ѝ бяха готови за всеки случай.

— За Йошивара научих на кораба. — Морийн остави думите ѝ да увиснат във въздуха и Джейми налага въдицата.

— Горнти ли ти каза? Или Хоуг? Той ли? Ама че идиот.

— Не, разказа ми го вашият прекрасен капитан Стронгбоу, а доктор Хоуг съвсем не е идиот, момче. Запитах Стронгбоу как не полудявате без приятелки и дали при вас е както в Индия и в Китай. — Тя се засмя, като си спомни с какъв труд го бе накарала да говори откровено. „Уискито върши чудеса“ — помисли си момичето, като благославяше баща си, задето я бе научил да пие, когато се наложи. — Смятам, че вашата Йошивара е измислена разумно.

Джейми се канеше да попита: „Наистина ли?“, но този път се сдържа. Нейното мълчание го измъчваше. Щом събра сили, Морийн му съобщи:

— Утре е неделя.

На него свят му се зави от неочеквания извод.

— Даа... аз... така и предполагам, да, неделя е, защо питаш?

— Мислех днес следобед да посетим преподобния Туййт^[1]. Надявам се, че не е глупав като името си. Ще го помолим трикратно да обяви в църквата имената ни за встъпване в брак.

Джейми премига:

— Какво?

— Да, Джейми, в църквата. — Морийн се разсмя. — Да не си забравил, че имената се четат три последователни недели?

— Не, но нали ти казах, че ти писах и че...

— Да, но тогава бях там, а сега съм вече тук и те обичам — рече Морийн, спря се, погледна го и видя, че е хубав, такъв, какъвто го бе искала цял живот, и цялото ѝ самообладание изчезна безследно. — Джейми, скъпи, сгодени сме и съм сигурна, че трябва да се оженим, защото ще ти бъда прекрасна съпруга, обещавам ти, обещавам ти, обещавам ти... И то не само защото съм тук — обичам те от първия момент, в който те видях, и тъкмо сега му е времето да се оженим,

чувствам го. Ще се върна... ще се върна в Шотландия и никога... ако поискаш да се върна, ще си замина още с първия кораб, но аз те обичам, Джейми, кълна се, че ще си тръгна, ако искаш. — Сълзи изскочиха на очите й и тя ги избърса: — Извинявай, от вятъра е, моето момче. — Но не беше от вятъра, цялото ѝ лукавство се бе стопило, а душата ѝ се разтвори за него. — Просто те обичам, Джейми... — Макфей я взе в ръцете си и тя зарови лице на рамото му. Чувстваше се по-ужасно от всякога, отчаяно се нуждаеше от любовта му, а сълзите ѝ течаха.

Ужасът ѝ се уталожи, прогонен от неговата сърдечност, и тя го чу да ѝ говори нежни думи въпреки вятъра и прибоя, че я обичал и искал тя да бъде щастлива и да не се тревожи, да не скърби, но този следобед било все още твърде рано, имал толкова много работа покрай новата си компания, че щяло да му е трудно да започне и да я поддържа.

— Не се тревожи за новата си търговия, Джейми, госпожа Струан ми обеща, че... — Морийн мълкна ужасена. Смяташе да не му казва, но вече бе много късно — ръцете му я сграбчиха здраво и той я отстрани от себе си.

— Тя ти е обещала, че?

— Няма значение. Нека...

— Какво ти каза? Какво! — Лицето му изглеждаше непреклонно, а очите му я пронизваха. — Съобщила ти е, че ми изпраща пари, нали?

— Не, не е, просто ми каза, че си добър търговец и ще имаш успех. Нека хапнем, умирам от...

— *Какво ти каза тя?* Какво точно?

— Не разбрали? Нека об...

— Истината, за Бога! Точните ѝ думи! За парите, нали?

— Не, не съвсем. — Морийн се озърна, ядосана на себе си.

— Истината! — Джейми я държеше за раменете. — Веднага!

— Добре. — Момичето си пое дълбоко дъх и думите потекоха като порой от устата ѝ: — Ето какво се случи, Джейми. Отидох в Голямата сграда на Струанови на главната улица, за да питам къде си, дали в Япония или в Хонконг. Наредиха ми да почакам и госпожа Струан ме прие в големия кабинет с изглед към цял Хонконг. Каква скръб и каква сила се крие в горката жена! Почакай един момент.

Морийн избърса очи, извади кърпичка и си издуха носа, после, без да знае какво да прави с ръцете си, мушна едната в неговата и

полека-лека я промъкна в джоба на палтото му.

— Да вървим, Джейми, по-лесно ще разговаряме, студено е. Госпожа Струан ме покани да седна и ми каза, че те е уволнила. Попитах я защо, тя ми обясни, а аз й рекох, че не е честно, че ти не си виновен, задето синът ѝ се е оказал малък дявол и безумно се е влюбил в една неприемлива авантюристка на име Анжелик. Не зная дали наистина е авантюристка, но като я видях, Джейми, разбрах защо синът ѝ, пък и който да било мъж ще хълтне до уши по нея. А пък като се срещнах и с майка му, ми стана ясно защо не се понасят...

Силен порив на вятъра подхвана шапките им и те здраво ги притиснаха. Морийн продължи:

— Ние... започнахме една свада. Не забравяй, че още не знаехме за смъртта на сина ѝ. Страшна караница беше, Джейми. След малко и двете скочихме на крака и аз като се разядосах и като взех да използвам някои от ужасните думички на баща ми, направо щеше да те е срам от мен.

Джейми се закова на място и я зяпна:

— Ти си се карала с Тес?

— Ами да, никога в живота си не съм правила такъв скандал, дори и на сестрите си и на брат си. Не че бях много храбра, ама нейната несправедливост ме разяри и всичко си ѝ казах. Дадох ѝ... — Морийн си възвърна присъщото ѝ добродушие и чувство за хумор и нервно се разсмя: — Ой, деряхме се като бездомните котки в Глазгоу, като две рибарски жени на пристанището, бяхме готови да си оскубем една на друга косите. В някакъв момент някой влезе в стаята, обаче тя го изхвърли и... „И тъй, госпожице Рос? — рече ми тя, а стиснатите ѝ устни изглеждаха като остриета на кама. И двете се задъхвахме. И какво според вас трябва да направя?“ „Да направите ли? — рекох ѝ аз, — първо отпускате на господин Макфей едно добро прощално възнаграждение, защото ви е донесъл десет пъти повече за всичките си години служба при вас. Оставяте го да си почне търговията и му написвате едно любезно писмо.“

— Ти си ѝ казала това? На Тес?

— Ами да. — Морийнолови в гласа му недоверие и незабавно го разсея: — Кълна се, самата истина е, Джейми, кълна се. Не исках да ти разправям, но ти настоя, а не ми се ще да те лъжа.

— Да, извини ме. Моля те да продължиш.

— Не се извинявай, моето момче, аз самата не вярвах тогава. След като си казах урока, и то доста нелюбезно, госпожа Струан се разсмя и ми рече да седна. „Добре, но без любезно писмо.“ „Не е достатъчно. Според вас колко е справедливо да му отпуснете?“ Усмивката ѝ се стопи и тя ми рече: „Хиляда гвинеи.“ Госпожа Струан го избълва точно както татко, когато се разяри. „Дрън-дрън — рекох ѝ аз. — Десет хиляди.“ — Морийн се спря и изгледа Джейми изпитателно. — Наложи ми се да се примиря с пет. Добре ли направих? Не знаех, дали е достатъчно?

— Да се примериш ли? *Tu си се примерила с пет хиляди?*

— Е, да, ама ми отне още време, а госпожа Струан отнесе сумата ругатни... Същата нощ помолих Господ да ми прости за лошите думи. От татко съм ги научила. Надявам се, че е справедливо, Джейми... госпожа Струан наистина се съгласи да не ти пречи и да бъдете добри партньори. Смятах, че е важно. А после ми притури един безплатен билет и с ледената си усмивка ми каза: „Върви при твоя господин Макфей и му предай моите поздрави.“ — Морийн за момент се загледа в прибоя, за да си събере мислите. Отново нервно вдигна рамене и безхитростно се взря в очите му. — Ето какво се случи, но го направих заради теб, не заради нас двамата или заради себе си, а заради теб. Не исках да ти споменавам.

— Джейми! Гуспойца РОС! — Лънкчърч излетя от кантората си и се озова до тях, преди да се усетят. Поздрави ги възторжено, едва не я задуши с миризмата на уиски, покани ги на вечеря и си влече обратно.

— Около два часа е винаги пиян — съобщи Джейми, — ама инак не елошо момче. Няма да си спомни нито че ни е поканил, нито че сме му отказали. — През това време взе ръката ѝ в своята, пъкна я в джоба на палтото си, за да я стопли, и те отново поеха по улицата. — Морийн, мис...

— Остави ме да свърша. Не се канех да ти разправям за срещата си с нея, просто ми се изплъзна. Искрено съжалявам. Кълна се в Бога, че не исках да ти казвам. Не исках да ти казвам, самата истина е, докато не говорим за... докато не поговорим сериозно за нас двамата. Моля те да ми повярваш.

— Наистина ти вярвам, това не бива да те беспокои. Тес е удържала на думата си — писа ми, изпрати ми парите, повече,

отколкото съм имал през целия си живот; достатъчно са ми, за да започна. И всичко това благодарение на теб.

Морийн се обля в сълзи на разказание.

— Нищо подобно, Джейми, с теб са се отнесли несправедливо и госпожа Струан ти го дължеше... Нямаше да ти казвам, ама ти ме принуди. С право се сърдиш, напразно ти казах. Днес следобед... Моля те да ми простиш. Наистина е прекалено рано. Прав си. Не биваше да го предлагам. Можем ли да изчакаме, Джейми, моля те? Да речем, седмица-две или месец, да видим дали ще ти хареса? Моля те.

— Сега ме изслушай — рече Джейми и й стисна ръката. — Аз и без друго много те харесвам и не искам да си отиваш, да, ще почакаме малко, не ти се сърдя. Вярвам ти и ти благодаря от все сърце. Не сгреши с предложението си. Нека го обмислим и да си поговорим на вечеря, Искрище — само двамата, а?

Преди да се усети, Морийн се протегна и го целуна с благодарност. Бе използвал прякора й, а това бе щастливо предзнаменование. Отново взе ръката му в своята и я скри на топло в джоба му.

— Много си мил, Джейми, наистина, и аз те обичам... — Щеше да добави: „Но ти не го казвай, докато не си уверен.“ Но не го стори. Отдръпна се навреме от тази пропаст. — Ти си чудесно момче.

— А ти си чудесно момиче — отвърна й той, по-умиротворен от всяко. Болката и угризенията му намаляха. „Дали да се оженя? — запита се Макфей за първи път, без да трепне. — Мъжът безусловно трябва да се ожени и да има деца на определена възраст. Нямам нищо против брака, далеч съм от подобни мисли. Но кога? Когато търговията потръгне и почне да носи печалби ли? Морийн е страхотна, умница, хубава е, от добро семейство, търпелива и предана и ме обича. Чак не е за вярване, че е излязла насреща на Тес и е сторила всичко това. То само показва колко е находчива. Може и да ни провърви? Обичам ли я? Страхотно ми харесва.

На трийсет и девет съм. Изглеждам добре и съм здрав, трябваше отдавна да се оженя. Морийн е на двайсет и осем, но изглежда млада за възрастта си. Навярно знае какво прави, а е и толкова жизнерадостна, че сякаш наистина пръска искри.

Миналата вечер и Марлоу, и Палидар го забелязаха, май повече, отколкото е нужно! Това разгонено копеле Сетри няма да я остави на

мира, не че ми пука... Само да кимна с глава, и птичето ще отлети.“
Той ѝ стисна ръката.

— Какво?

— Нищо. Радвам се, че снощи ти хареса — каза Джейми, но си помисли: „След три-четири месеца, няма защо да бързаме. Май взе да ми харесва.“ — Ето че стигнахме.

Влязоха в двора на клуба. Макструан разговаряше на стълбите с Дмитрий. Те вдигнаха очи и Дмитрий сърдечно им махна с ръка. Отново го прониза същата ледена тръпка. „Неми! Когато Неми си науми нещо...“

Всемогъщи Боже — помисли си Макфей ужасен, — как, по дяволите, да изляза на глава с Неми, с Йошивара и с *Искрицата*? Изключено. Налага се. Какво каза тя за Йошивара? Този път ми се размина... «докато не си поприказваме малко». Да си поприказваме ли?“

— Да не ти е студено, миличък?

— Не, не, всичко е наред.

— Филип, повтори още веднъж на капитан Абе, че съжалявам, но в момента не можем да открием Хирага. — Сър Уилям стоеше с гръб към камината в една от приемните на Легацията. Тайърър, Бабкот и Абе току-що се бяха завърнали от Йедо. Свечеряваше се. — Все още го търсят навсякъде. Филип, няма нужда да изглеждаш толкова самодоволен, искаш да ги ввесим ли?

Абе се разгневи. Също и Сър Уилям. Бе направил всичко възможно. Войниците претърсиха под дърво и камък Колонията, а сега отново преравяха Пияния град и селото. Въпросът с Йошивара бе доста по-сложен. Там оръжията бяха забранени, а достъпът до Къщите беше, кажи-речи, невъзможен без взлом — мисълта за това бе направо противна и сигурно щеше да предизвика международен инцидент. При основаването на Колонията се бяха споразумели, че ако няма размирици, ще оставят Йошивара да си живее спокойно и да ги обслужва.

— Той казва, че не може да се върне без Хирага, Хирага бил обещан на господаря Йоши още днес.

Сър Уилям се сдържа да не изругае. Вместо това рече любезно:

— Помоли го да почака в караулното. Много скоро ще намерим Хирага, стига все още да е тук.

— Той казва: „Все още тук? Ако не е тук, къде е тогава?“

— Ако знаех, щях да го заловя. Навсярно е избягал в Йедо или в Канагава, или някъде другаде. — Дори Сър Уилям се потресе от страшния гняв, изписан по лицето на Абе, който избълва нещо на японски, завъртя се на пети и излезе с тежки стъпки.

— Грубиян!

— Абе каза, че за нас е най-добре да намерим Хирага, Сър Уилям. — Тайърър потърка небръснатото си лице. Чувстваше се мръсен, изгаряше от желание да се изкъпе, да го масажират и да си отдъхне преди срещата с Фуджико. При радостната вест, че Хирага не е затворен и окован във вериги, умората му моментално се стопи. — Мъчно ми за Абе, сър. Не може да се върне без Нак... без Хирага, ако му е мил животът.

— Е, това си е негова работа. Имаш ли никаква представа къде може да е Накама?

— Не, сър. Къде другаде, освен в селото или в Йошивара?

— Опитай се да го намериш, изглежда, е много важен. — Сър Уилям погледна към Бабкот. — А сега най-главното. Джордж, кой беше пациентът? Анджо ли?

— Да.

— Де бре! Филип, изглеждаш изтощен. Няма защо да чакаш, ще поговорим по-късно. Джордж ще ми каже каквото има за казване. Ако се появи Накама-Хирага, незабавно го хвърли в затвора. Незабавно!

— Да, сър, благодаря, сър. Преди това ще разрешите ли да ви запитам, какво е станало в Хонконг? — Още щом се завърнаха, и двамата с тревога забелязаха, че „Буйният облак“ е пристигнал, и веднага зададоха този въпрос, но Сър Уилям им бе отговорил: „Първо Абе.“

— В Хонконг всичко е спокойно и тук всичко е спокойно. Слава Богу. — Той им разказа за погребението, че Хоуг се е завърнал и защо.

— Причината би следвало да се пази в тайна, но е обществено достояние. Всички са заели изчаквателна позиция: Тес изчаква, изглежда, че и Анжелик е приела да изчаква, поне така твърди Хоуг, пък и какво ли друго ѝ остава.

— Тя ще е наясно след няколко дни, ние също — рече Бабкот.

— Господи — прошепна Тайърър, — ами сега какво ли ще стане? И в единия, и в другия случай?

Сър Уилям вдигна рамене:

— И ние ще трябва да изчакаме. А сега тръгвай, Филип. Уиски или бренди, Джордж? Имаш ли нещо против да ме запознаеш с новините още сега? Нали не си прекалено изморен?

— Не. — Двамата мъже останаха сами. — Бренди, ако обичаш. В Йедо беше много интересно.

— Наздраве! И?

— Наздраве. Преди да говорим за Йедо, знаеш ли нещо повече за Хонконг?

Сър Уилям се усмихна. С Бабкот бяха стари приятели, а и лекарят бе заместник-посланик.

— Минало е великолепно. Да. Тес ми писа лично, за да ми благодари. Мога да ти разкажа почти всичко още сега: Хоуг донесе три писма на Анжелик, тя между другото няма представа за това. Едното Хоуг ѝ връчи веднага и ми докладва, че така или иначе не е забелязал видима реакция, нищо, за което да се залови. Предполага, че в него Тес просто я моли да изчака. Тес потвърждава съдържанието му в писмото си до мен: че е предложила временно затишие, докато се установи дали Анжелик е бременна или не. Ако на Анжелик ѝ дойде, Хоуг ще ѝ даде второто писмо. Ако не ѝ дойде, той ще изчака още един месец, за да бъде сигурен, и ще ѝ връчи другото. Хоуг ми се закле, че няма представа за съдържанието им, а и Тес не споменава нищо в писмото си до мен.

Сър Уилям отпи гълтка уиски с безизразно лице.

— Но по едно нещо си личат нейните намерения: адвокатите на Струанови съставят досие, за да анулират в съда този „нелеп обред“ — написала го е с главни букви — независимо дали е законен или не, независимо дали Анжелик е бременна или не. Освен това ще оспори каквото и да е завещание, ако бъде открито такова в Хонконг или Япония.

— Боже мой! Горката Анжелик... Какъв ужас!

— Напълно съм съгласен с теб. Писмото ми с молба да прояви снизходжение не оказа въздействие на Тес. Лошо, а? — Сър Уилям отиде до бюрото си и извади официално съобщение. — Всъщност ето това исках да обсъдим. Строго поверително е, естествено.

Бабкот вдигна фитила на петролната лампа. Бързо се здрачаваше.
Писмото от губернатора на Хонконг беше официално:

„Скъпи Сър Уилям,

Благодаря ви за съобщението от тринайсети.

Опасявам се, че в момента е невъзможно да ви изпратим допълнителни войски. Току-що научих от Лондон, че всички войскови части са необходими другаде, а по бюджетни съображения е изключена възможността да мобилизираме новобранци в Индия или където и да било, така че ще се наложи да се задоволите с наличното. Въпреки това ви изпращам още двайсет оръдия, една платноходна фрегата на НВ «Отмъстителят». Заемам ви ги временно. Бъди уверен, че ако Йокохама бъде нападната, нападателите ще бъдат наказани, когато му дойде времето.

От Лондон ми наредиха да ви уведомя за следните директиви относно незабавното приемане на благоразумни действия: съберете исканите обезщетения заедно с убийците (или с доказателствата за процеса срещу тях и тяхната екзекуция). Накажете и заставете да се подчини незначителният деспот, отговорен за станалото — Санджиро от Сацуума. Дължен съм, освен това да ви предам, че военноморските и армейските сили, които имате на разположение понастоящем, се смятат за повече от достатъчно, за да се справите с това дребно князче.“

Бабкот подсвири беззвучно. Най-сетне каза:

— Цялата им проклета шайка е една сбирщина от идиоти.

Сър Уилям се разсмя.

— Тъкмо това си мислех и аз. Но като стана дума за това, какво смяташ ти?

— „Незабавно предприемане на благоразумни действия“ ли? Те си противоречат.

— Дипломатическо многословие, колкото да си измият ръцете.

— Получихме обезщетението и...

— Среброто ни бе предплатено от името на Санджиро, това бе заем. Виновната страна всъщност не си плати.

— Прав си. А и двамата убийци, изглежда, са мъртви.

— Да, и то случайно, но не сме сигурни сто процента, пък и загинаха ненаказани за престъплението си.

— Е, да. Ние... — Бабкот го погледна и въздъхна. — Какво мисля аз ли? Между нас казано, смяtam, че вече си решил да предприемеш наказателно нападение срещу Санджиро и столицата му Кагошима, особено след като Йоши ни даде мълчаливото си съгласие.

— Вероятното си съгласие. Достатъчно ли е това официално писмо, за да убедим Кетърър, че ни е дадено разрешение за едно евентуално нападение?

— Несъмнено — нали са ти изпратили директивите си. Това писмо го превръща едва ли не в задължително, колкото и да е глупаво и колкото и да не ни е по вкуса.

— Защото си лекар ли?

— Да.

— Ако някой ден се наложи да поемеш командването, Джордж, надявам се да забравиш за професията си.

— Излишно е да ме предупреждаваш, Уилям. Знам си интересите. Между другото: *Не се доверявайте на принцовете, чиновниците и генералите* — всички те се позовават на целесъобразността, докато проливат вашата кръв от безопасно разстояние. — Бабкот вдигна чашата си. — За Лондон. Господи, колко съм изморен.

— Между другото си спомни, че Макиавели казва следното: „Безопасността на държавата е първостепенен дълг на управника.“

— Или никаква подобна баналност. — Сър Уилям присви очи. — А сега за Анджо.

Бабкот му разказа всичко. И на въпроса на дипломата сподели предполагаемата си диагноза:

— Шест месеца или година, но не повече. Зависи от изследванията ми.

— Интересно. — Сър Уилям потъна в дълбок и готвеше за нощувка. Той спуска завесите, за да не духа, отиде до камината и разръчка огъня. — Да оставим това засега. Склонен съм да наредя незабавно военноморско присъствие край Кагошима, незабавен

обстрел, ако този непрокопсаник Санджиро не удовлетвори исканията ни — заради Йоши, Анджо и Съвета на старейшините, но най-вече заради Йоши.

— Ако изпратиш флота там, Колонията остава беззащитна. Нали пристигат доклади, че самураите тайно ни обграждат. Видяхме големи отряди при Токайдо.

— Тъкмо в това се крие опасността.

Бабкот сериозно изгледа Сър Уилям и премълча. Не той решаваше. С радост щеше да се подчини, както всички останали; щеше да настоява да вземе участие в похода. Изправи се.

— Ще дремна преди вечеря, че почти не спах миналата нощ. Между другото Филип свърши страхотно добра работа. Ще се заема с изследванията си малко по-късно и ще те осведомя за резултатите.

— Да ти пратя ли малко по-късно нещичко за хапване? Около девет часа? Добре. И благодаря за Анджо — много е важно. При това положение Йоши придобива все по-голямо значение за нас. Ако можем да му имаме вяра. Де да можехме!

— В тази страна това е най-основният проблем — рече Бабкот, все още отвратен от поведението на Тес. — Лоша работа — „съдебен процес“. Анжелик ще загази, много е несправедливо, нали?

— Че животът да не би да е справедлив, приятелю?

Преди вечеря Анжелик почука в кабинета на тай-pana, облечена за гости.

— Албърт?

— Влез! О, каква прекрасна шапка. — Беше елегантна вечерна шапка, ненатрапчива, но въпреки това подходяща и за сутрин — тъмносиня, но Анжелик бе затъкнала няколко копринени цветя в лентата и това я правеше изящна.

— Благодаря. Работиш до късно.

— Какво да се прави. — Като всички останали и той се питаше какво ли е писала Тес на Анжелик. Из Колонията пълзяха какви ли не слухове, като се започне с това, че й заповядала да напусне Азия, и се стигне до обвинение в убийство. По лицето на французойката не личеше нищо, само подобаваща меланхолия.

В писмото си до самия него Тес го предупреждаваше да внимава и да не се заплита в сделки за оръжие, а в случай че му предложат, да пази пълна тайна. Ако се наложи, да се възползва от помощта на Макфей.

„Помолих го да ти съдейства. Естествено, основните му сили ще бъдат насочени към основаване на негова собствена компания, но ти си длъжен да се отнасяш с него все така приятелски и сърдечно. Сега, след като господин Едуард Горнт поглави ръководството на Брокови в Япония, той се превърна в наш неприятел. По-коварен е, отколкото предполагаме. Що се отнася до онази личност, доктор Хоуг прие да ми помогне. Научих, че тя все още заемала жилището в нашата къща, отстъпено ѝ от сина ми. Покъсно ще ти дам нови разпореждания.“

— Къде ще вечеряш? Във Френската легация ли? — запита Албърт.

— Приех да хапна в съседство при господин Горнт. — Анжелик забеляза, че лицето му придоби сурво изражение. — Поканиха ме в последния момент заедно с няколко общи приятели — Дмитрий и Марлоу. Господин Горнт ме помоли да те поканя да ме придружиш и да вечеряш с нас. Свободен ли си?

— Прости ми, но не мога. С радост ще те съпроводя до вратата и ще се отбия да те взема, но там е „Брок и синове“, а той вече е тихен управител, пък аз съм от Търговската къща.

— Съперничеството ви не пречи на приятелството. Той бе истински приятел на съпруга ми, на мен и на Джейми.

— Съжалявам, но това засяга само мен, а не теб. — Албърт отново се усмихна: — Хайде, хайде. — Взе я под ръка, без да си даде труд да си облече палтото, и двамата излязоха на студа. Вятерът задърпа шапката ѝ, но не я помръдна. Анжелик я бе привързала с шифонено шалче.

— Добър вечер, госпожо. — Пазачът пред вратата на Брокови се поклони.

— Добър вечер. Благодаря ти, Албърт, не е нужно да ме прибираш. — Някой от гостите ще ме изпрати до вкъщи. Върви, че ще настинеш. — Албърт се засмя и си тръгна. В същия момент Горнт изскочи да я посрещне.

— Добър вечер, госпожо. Боже мой, изглеждаш потресаващо.

Докато той поемаше наметалото й, беспокойството бликна отново. „Какви козове?“ Откъм стаята избухна смях. Анжелик разпозна гласа на Марлоу. Пазачът бе излязъл, наоколо не се въртяха слуги и за момент двамата бяха останали насаме.

— Едуард — прошепна французойката. Тревогата й надделя над предпазливостта: — Защо си толкова сигурен, че моите неща ще се оправят?

— Тес отново ме покани. Не бой се, владея положението. Погодре да поговорим утре по време на разходката ти. Тази вечер просто дружески ще си побъбрим с приятелите. За мен е чест, че прие поканата ми — благодарение на теб станах управител тук. — Горнт я хвана под ръка и рече на висок глас: — Добре дошла в „Брок и синове“, Анжелик. Нека влезем.

Трапезарията бе голяма като на Струанови, също толкова претрупана, сребърните прибори със същото високо качество, вината бяха превъзходни, но ленените покривки по-разкошни. Сервираха им китайски прислужници, облечени в ливреи. Марлоу, Палидар и Дмитрий стояха пред буйния огън в очакване да я поздравят. Целунаха й ръка, възхитиха се на шапката й, която тя според обичая не бе свалила. Марлоу и Палидар бяха в неофициалните си униформи. Докато отговаряше на поздравите им и ги изслушваше със спотаеното си обаяние, Анжелик бе изцяло погълната от думите на Горнт и се питаше какво точно я бе подразнило в тях.

— Нека седнем, след като почетната гостенка ни удостои с честта да дойде. — Горнт я настани в единия край на масата. Той зае отсрещния. Масата бе достатъчно малка, за да създаде задушевна атмосфера, и достатъчно голяма, за да изглежда внушителна. — Господа, ще вдигна тост! — С чаша шампанско в ръка той заяви: — За дамата! — Пиха, а неговите очи не се откъсваха от нейните. Бе й отправил дискретен зов, тя му се усмихна в отговор, което не означаваше нито да, нито не.

„Имам много време — помисли си Едуард, — доволен, че е домакин, и още по-доволен от себе си. — Останаха толкова неща за разказване. Навярно най-интересното. Но ще го скрия от нея.“

През последния му ден в Хонконг Тес Струан отново тайно го бе повикала.

— Прегледах всички документи, господин Горнт. Не съм напълно сигурна, че чрез тях ще осъществим плана ви да разорим Брокови.

— Но аз съм уверен — отвърна ѝ Едуард, впечатлен от обширните ѝ познания по търговските въпроси. — Наистина съм сигурен, че имате всичко, за да отключите кутията на Пандора. — Това бе паролата, която бяха избрали. — Липсва само едно последно парче от мозайката, което да завърши картината и да ни осигури успех.

— И кое е то?

— Официалният печат на Норбърт. Той е в сейфа му в Йокохама.

Тес въздъхна и се облегна на резбования си стол. И двамата бяха напълно наясно, че този печат, ударен върху всяка бланка на Брокови, стига документът да е правилно формулиран и да носи дата, го легализираше и задължаваше йокохамския клон на Брокови да изпълнява всичко, вписано на листа.

Излишно бе да споменават, че сега вече можеха да изработват какви ли не уличаващи сведения със задна дата, намерени или тайно пъхнати в купчината документи, които Горнт бе донесъл. Кой би могъл да оспори подобно писмо след смъртта на Грейфорд?

И двамата осъзнаваха стойността на печата.

Морган и Тайлър Брок задълбочено бяха обмислили невероятния си план да завладеят хавайския захарен пазар, което, общо взето, вече бяха осъществили. Бяха разменили предварително захарната реколта за памук от Южните щати, който пък продадоха предварително и напълно законно на Франция срещу гарантиран лихвен процент. Французите бяха исторически съюзници на Съединените щати и блокадата на Севера в този случай не ги засягаше благодарение на помощ от Конгреса и при определени предпазни мерки. Памукът напълно законно щеше да бъде натоварен на кораби от Франция за Женева, а след това препратен в Ланкашърските памучни фабрики, които направо мизерстваха и отчаяно се нуждаеха от сировина.

Съществуващ един малък риск: ако правителството на съюза със сигурност научеше за крайното местоназначение на товара и това станеше обществено достояние, щяха да задържат износа на памука от Южните щати, тъй като Британия официално пазеше неутралитет, а повечето британци горещо поддържаха Конфедерацията. Рискът бе незначителен заради уговорката на високо равнище с френската клиентела, документите на Горнт за пръв път доказваха, че това е инициатива на компания „Брок и синове“. Ненамесата на правителството бе повече от сигурна заради голямото количество захар, от която също се нуждаеха, тъй като тя щеше да бъде заменена срещу отклонените от съюза оръжия, които Брокови тутакси щяха да внесат в Азия. Предполагаемите печалби бяха огромни. Така Брокови щяха да получат водещо положение в азиатско-американските търговски отношения без значение кой ще спечели гражданска война. Азия щеше да стане тяхна. Не бе възможно планът им да се провали, тъй като хонконгската банка „Виктория“ бе станала техен поръчител.

Банката, най-голяма в Колонията, пламенно бе подкрепила рискованото предприятие. С одобрението на съвета, състоящ се от дванайсет души, един от които бе Тайлър Брок, а дяловете и ликвидността на „Брок и синове“ служеха за номинална допълнителна гаранция. Всъщност „Виктория“ се бе превърнала в запазена територия за Брокови. Старецът Брок я бе основал през 1843 година и бе подbral останалите членове, като изключи доживотно възможността някои от Струановите членове на съвета да стават директори на банката. Бе се сдобил с четиридесет процента от дяловете и постоянно контролираше гласуването и осигуряваше поне девет гласа за себе си срещу три за противника. И докато оказваше поддръжка на Брокови на международната сцена, съветът на директорите междувременно бе приел да разори Струанови, като изкупи всички дългове на компания Струан, чийто срок изтичаше на трийсети януари. Графикът и съмнителните похвати на тайното и дългосрочно придобиване на горепосочените документи също бе регистрирано в доказателствата на Горнт.

Той възбудено бе изтъкнал този факт, тъй като за пръв път „Брок и синове“ се оказваха уязвими — никога досега те не бяха предоставили контролния пакет акции на своята компания като

допълнителна гаранция. Тъкмо „Виктория“ бе ключът към кутията на Пандора. А ключът към банката бе нейният съвет. Неговите членове трябваше да бъдат изхвърлени, свалени, а финансовата поддръжка за Тайлър и Морган неочеквано да бъде оттеглена в точно определен ден, така че те да затънат в мизерия без необходимия капитал, с който да смазват колелата на империята си. Междувременно доказателствата за подготвяната сделка от документите на Горнт и предупреждението, че банка „Виктория“ вече няма да я поддържа, следващо да бъдат изпратени по възможно най-бърз начин с клипер до Вашингтон и след като попаднат в нужните ръце, залавянето на стоката ставаше наистина възможно. По този начин нямаше да има нито захар, която да разменят за памук, нито оръжия. Всичко това обаче трябваше да се направи още сега.

Същината на плана на Горнт се състоеше тъкмо в това — как да подменят съвета. Документите разкриваха изключително неудобни факти за двама поддържащи Тайлър членове на съвета, дотолкова сериозни, че те щяха да гласуват за този, който притежава документацията. Значи ставаха седем на пет. Същите документи съдържаха и някои не чак толкова позорни и съмнителни данни за още един от членовете. Ето ти ги, шест на шест. Според замисъла на Горнт Тес трябваше тайно да се обърне към председателя, да му изложи фактите, да му съобщи, че подробностите са вече на път за Вашингтон, и да му предложи следното: „Нека членовете на съвета да ударят балтията на Брокови, да минат на ваша страна и на страната на Струанови, като официално удължат срока за изплащане на нашите дългове на шест месеца, да ни дадат две места в съвета, независимо да наложат контрол над Брокови, да разпродадат имуществото им на уговорени цени, достатъчни, за да покрият дълговете, и по този начин да оставят Тайлър и Морган Брок да затънат в захарта, за която не могат да платят. И, последно, банката да раздели четиридесет процента от авоарите си на четири части, като по този начин Брокови ще изплатят неустойките: една част ще получи председателят, втора — той ще отпусне на двама от членовете на съвета по свой избор, а четвъртата ще бъде за Търговската къща.“

— В замяна на какво? Защо банката ще тръгне против волята на Тайлър? — бе го запитала Тес. — „Двойна игра“, нали така казвате в Америка?

— Да, госпожо, но това ще е тройна игра. Питате ме, защо съветът щял да налага въдицата? Защото ще извлекат огромни печалби — както председателят, така и всички останали; защото в душата си тайно ненавиждат Тайлър и се боят от него като всички други. Те не мразят вас — вие сте Търговската къща и не представлявате заплаха за тях. На ненавистта, а не само на парите се крепи този свят.

— Не съм съгласна с вас, но да оставим това. Да се върнем към този загадъчен печат. Какво предлагате да правим с него? — усмихна се Тес цинично. — В случай че го получите.

— Каквото пожелаете, госпожо.

— Защо не го донесете тук с „Буйният облак“?

— Не, съжалявам, няма да ми стигне времето. Освен ако не задържите кораба с една-две седмици. Ще ви го донеса своевременно.

— Защо да отлагаме? Из pratете го по Стронгбоу, той заслужава доверие.

— Ще го донеса своевременно. — Едуард си спомни как очите й, обикновено безцветни и привидно невинни, го жигосаха като разтопено желязо. — Обещавам.

— Оставете сега това. Колко искате, господин Горн?

— Ще ви съобщя, когато се върна, госпожо.

Тес се бе засмяла невесело.

— Сигурна съм в това. Смяtam, че вече сте ме опознали достатъчно добре и няма да се опитвате да изстисквате мен и Струанови. Вие ще отлагате до последния момент, а дотогава на мен ще ми се е наложило да предприема нападението както срещу Тайлър, така и срещу банката; Струанови ще бъдат изложени на голяма опасност и ще трябва да приема всичко, което поискате.

— Доверието ни следва да бъде взаимно. Аз ви дадох доказателствата, необходими за разоряването на Тайлър Брок и на Морган срещу бъдеща сделка, която вие тепърва ще ми обещаете, госпожо. Не искам чак толкова много — само малко забавяне — и се кълна, че ще се върна своевременно. Ще ви донеса от Йокогама каймака и цената ще бъде съвсем справедлива.

— Никога не съм обичала каймак, господин Горн. Баща ми ми е избил от главата още като бях малка, вкуса към всякакви подобни лакомства. Цената?

— Уверявам ви, госпожо, че с удоволствие ще ми я платите — кълна се в честта си и ви давам думата си на джентълмен.

— Аз също ви уверявам, господин Горнт, че ако тръгнете против волята ми или играете двойна или тройна игра с мен, ще се погрижа да се превърнете в изключително нещастен човек, да не говорим, че ще станете персона нон грата в Азия и в цялата Британска империя — кълна се в честта си и ви давам думата си на тай-пан на Търговската къща...

Горнт го побиха студени тръпки, като си спомни думите на Тес и колко горделиво бе произнесла: „тай-пан на Търговската къща“, и дори когато бе добавила: „макар и временен“. Тутакси бе осъзнал, че именно тази жена е истинският тай-пан и че който и да поеме титлата, няма да държи властта. Разтрепери се при мисълта, че дълго време ще си има работа с нея, че разорявайки Брокови, навярно създава чудовището, което ще предизвика собствената му гибел.

„Боже Господи, тя може да ме направи на пух и прах, когато ѝ скимне! Как да я превърна в свой съюзник за дълго? На всяка цена трябва да ми стане съюзник.“

Смехът на Дмитрий и Марлоу го върна към действителността. Всичко отново си дойде на мястото: светлината на свещите, трапезата, прекрасните сребърни прибори, прекрасните приятели. Бе на сигурно място в Йокохама, печатът вече бе изваден от сейфа и скрит, вече бе написал писмото със задна дата, с което потвърждаваше подправеното доказателство срещу най-важния член на съвета, а и още едно писмо, съдържащо тайното споразумение с председателя на банката. „Без тях съветът ще се срути в ръцете ни като наклонена къщичка от карти за игра, сигурно е. Няма да се противопоставят на единствената си възможност да си отмъстят на Тайлър и Морган Брок. И няма защо да се боя от Тес Струан — тя зависи от мен толкова, колкото и аз от нея. Има защо да се радвам. Ето ме тук на двайсет и седем. Смятай, че Морган е в затвора. Аз съм бъдещият тай-пан на «Ротуел-Горнт», начело на прекрасна трапеза, а прислугата чака заповедите ми. Анжелик също е тук — красива, предстои ѝ да забогатее и ме обича, колкото и да се опитва да го скрие: моята бъдеща невеста, какъвто и да е изходът. Едно дете от Малкълм само ще повиши възнаграждението ми от Тес: потресаваща, но вече уговорена цена, която госпожата с радост ще плати.“

— Наздраве и дълъг живот — тихичко рече Едуард, вдигна чаша за Анжелик, за себе си, за двама им, уверен, че разполага с безкрайно много време.

Гостите не забелязаха тайната му тост, прекалено заети с бъбрене, защото си съперничеха за вниманието ѝ. Горнт ги наблюдаваше с облекчение. Но преди всичко гледаше нея. Почука по масата.

— Анжелик, господа, моля за вашето внимание. Ще вечеряме с лютива чорба, с шери, печена риба с лук, маслини и студено пуий-фюисе, шербет и шампанско, следва телешкото печено с картофи — готвачът „намери“ прекрасно парче от говеждото на Струанови... не се беспокойте, госпожо — засмя се Едуард, — купено е, не е откраднато. После ще имаме баница с пилешко, а за накрая — изненадата на изненадите.

— И каква е тя? — запита Марлоу.

— Почекайте и ще видите. — Горнт хвърли поглед към Анжелик.

Тя му се усмихна със загадъчната си усмивка, която го изпълваше с възторг, колкото и Мона Лиза. Бе я видял в Лувъра по време на едно свое пътуване до Париж... и никога не я бе забравил.

— Струва ми се, че трябва да имаме доверие на нашия домакин, капитане — тихо рече французойката. — Съгласен ли си?

---

[1] Чуруликане (англ.). — Б.пр. ↑

55.

Неделя, 13 януари

През нощта Анжелик се събуди плувнала в студена пот, сякаш се бе върнала назад във времето, във Френската легация, а шишенцата на мама-сан стояха на нощното ѝ шкафче, едното вече бе празно, а другото готово, щом спазмите започнат.

След като осъзна, че лежи в топлото си легло в собствените се покой и огънят все още трее слабо, а нощната ѝ лампа хвърля пътни сенки, тя се освободи от ужаса, пулсът ѝ се нормализира и Анжелик зачака признанияте. Нищо. Нито спазми, нито болки в корема. Продължи да чака. Все още нищо. „Слава Богу — помисли си тя, — навярно съм сънувала.“ Отпусна се на пухения дюшек, вперила поглед в огъня. Тъй като не се бе разбудила съвсем, пламъчетата ѝ рисуваха щастливи гледки от покривите на Париж при залез, те се сливаха с изгледа на мечтаната от нея къща в Прованс, със спокойно заспалия в ръцете ѝ син.

— Исусе, моля те, нека не започне, моля те.

Вчера следобед се бе отбил Бабкот.

— Минавах случайно и реших да видя как си.

— Защо са тези измислици? — тросна му се тя. — Доктор Хоуг ми каза същото днес сутринта. Съвсем същите думи.

— Успокой се, скъпа Анжелик, наистина минавах случайно и наистина исках да те видя. И да те посъветвам.

— О!

— Да, Хоуг ми каза, че си станала малко докачлива. И с право — кимна лекарят с усмивка. — Дойдох да ти кажа това, което ти не си го оставила да ти каже. Напълно е възможно месечното ти неразположение да се забави, да получиш леки спазми, които ще отминат и ще се възстановят истински след ден-два. А може и да не се възстановят.

— Щом вие докторите сте толкова умни, защо не знаете нищо дори за такава дреболия като например дали една жена е бременна или

не, след като през последните няколко години това се случва на жените доста често — бе избухнала Анжелик, вбесена и отегчена от косите погледи през последните няколко дни и от внезапно настъпващата тишина, когато се появеше някъде. — Бъдете така любезни и двамата да ме оставите на мира, а ако се наложи, аз сама ще ви уведомя. Оставете ме на мира!

Бабкот си бе тръгнал нахокан, но на Анжелик ѝ бе все едно. След последната си буйна разправия с отец Лео миналата неделя тя се стараеше да не общува почти с никого.

— Ненавиждам го — прошепна французойката, — задето толкова ме разстрои. Той е подъл, не е Божи човек!

По време на изповедта свещеникът ѝ бе казал:

— Навярно ще помолиш за прошка заради неистинския брак, в който взе участие, чадо мое. О, зная, че са те подмамили и изиграли. Но въпреки това е грях.

— Не са ме подмамили, отче, и това не е нито грех, нито неистина — бе отвърната Анжелик. — Напълно законен е.

— Според еретичните закони ли? Погрешен е. Заблуждаваш се. Разбира се, че не е законен и не важи пред лицето Господне.

— Но е валиден според английските закони — кимна Анжелик.

— И пред лицето Господне също!

— Ах, бедно мое чадо, не е така и ти много добре го знаеш. Църквата не признава еретичните бракове, камо ли пък извършени от прост морски капитан. Ти не си венчана в името Господне.

— Венчана съм. Църквата на Малкълм признава брака ми, а също и законите на неговата страна го признават.

— Каква си ми глупавичка. Не се заблуждавай. Ти си католичка, Истинната църква не признава подобни бракове. Покай се, чадо мое.

— Омъжена съм, и толкоз! — Анжелик се бе изправила.

— Чакай! Не съм свършил, чадо мое. За да ти дам орощение, трябва да признаеш греховете си. Да се изправиш пред Него неопетнена! А как да ти дам орощение на греховете?

— Техният Бог е същият като нашия, като моя Бог. — Заслепяваха я сълзи на гняв и безсилie. — Мога да се прекланям пред него в тяхната църква, както в нашата.

— Ти се излагаш на проклятие и вечни мъки в ада. На отльчване от църквата и лишаване от причастие. Пази се, еретиците са ти

размътили главата, моли се за прошка...

Анжелик бе избягала.

Андре и Сьоратар се намираха сред богомолците. По-късно Андре я бе запитал какво става и тя му разказа.

— Хиляди католици имат щастлив брак сключен според протестантската доктрина и vice versa^[1], каквото и да твърдят първосвещениците.

— Андре, аз омъжена ли съм, или не съм?

— Омъжена си както според британските закони, така и според британските военноморски закони, стига само някой британски съд да не реши обратното.

— Но не и според църковните!

— Според тяхната църква да, но според нашата не. Вече и сама знаеш отговора на своя въпрос.

— Мразя този човек.

— Той е свещеник. И двамата знаем, че не всички свещеници са добри. Виж какво, Анжелик, що се отнася до... до датата ти, моля те така или иначе тайно да ми съобщиш, за да решим какво ще правим. Анри очаква всеки ден съгласието на френския посланик да те постави под опеката на държавата. Не бой се, обещах ти, че ще пазим теб и твоите интереси, и така ще бъде — бе й казал Андре и си бе отишъл, а тя се замисли.

„Значи според църквата не съм омъжена? Тогава католиците да вървят по дяволите — рече си тя. Призляваше й от опасения. — Пази се! Никога не го признавай открыто, никога. Ти си французойка, а французите знаят всичко за католическата църква, за нейната продажност, еретичност и заблудените й попове.“

Всяка нощ в молитвите си тя се обръща към Дева Мария за напътствия и подкрепа.

Мина понеделник, заточи се цялата седмица, а околните не сваляха поглед от нея и неизречените въпроси витаеха във въздуха. Ето защо тя излизаше все по-рядко и по-рядко. За да й минава времето, четеше и спеше, спеше и четеше, пишеше писма и започна една новела за френско момиче, изхвърлено на брега на Йокохама. Но внезапно прекрати последното си занятие и изгори страниците, тъй като взе отново да преживява станалото в Канагава и него, денонощията им с Малкълм и единствената им нощ на „Буйният облак“.

„Буйният облак“ бе отплавал. Тя се зарадва, когато този предвестник на злокобни слухове се стопи в далечината. Откак се бе разхождала по главната улица и бе разговаряла с Горнт, без да научи нещо ново, не бе излизала няколко дни, тъй като двамата решиха да не се срещат за известно време. Два пъти бе канила Морийн Рос на чай, като втория път умишлено остана на легло, та да насырчи мълвата, че има треска. Приятелски си бъбреха клюки, за обикновени неща, за мода, за живота в Колонията — с една дума, нищо сериозно. По-късно взаимното им гостуване щеше да стане по-забавно, защото щяха да си споделят по-лични въпроси и размишления. Засега бе още рано. Но Морийн ѝ харесваше.

Бе донесла интересни книги и списания и ѝ разказваше за новата кантора на Джейми, как работел денонощно и свенливо споделяше надеждата си скоро да се оженят.

Филип Тайърър бе единственият човек, който ѝ достави удоволствие. Бе го изпратил Сър Уилям с пожелание за бързо оздравяване. Донесе и най-новите лондонски вестници и ѝ подари цветя, купени в селото.

— По разпореждане на правителството на Нейно величество — бе казал Филип на френски и ѝ ги бе поднесъл с елегантен жест. Момчешката му усмивка и *joie de vivre* повишиха настроението ѝ.

Остана при нея повече от час и предимно на френски и разказа последните слухове: за пътуването си в Йедо, за Накама-Хирага, който бе изчезнал безследно и бе създал дипломатически неприятности на Сър Уилям, както и за военачалника Абе, „който все още чака и беснее на Северните порти“.

— Какво ще стане, Филип?

— Не зная. Надяваме се проблемът да се разреши. Жалко, че се наложи да опишем как изглежда Накама сега, така че шансовете му да избяга са нищожни. Крайно неприятно, защото беше чудесно момче и страхотно ми помогна. Въобще не вярвам, че е убиец. От приятеля му хич нищо не научихме. Неговото семейство са корабостроители в Чошу. Заведох го на една от нашите фрегати. Приятен е, но и дума не може да обели, не знаеше нищо за Накама или пък отказваше да даде сведения. Сър Уилям не пожела да го предаде на Бакуфу и го пусна. Ама че неприятно, Анжелик. Накама ми оказа незаменима помощ — не само ме запозна с Япония, но ако не беше той...

Докато вечеряха, тя го подпита и той си призна, като първо я закле да пази пълна тайна, че си има момиче, много хубаво момиче, в Йошивара.

— О, тя е толкова красива и мила, Анжелик. Надявам се да се сдобия с парите за договора, без да изцеждам горката ни хазна. Връзката ни е много приятна...

Анжелик се развесели, защото той изглеждаше толкова млад, завидя на несложната му любов и като се сравни с него, се усети зряла и опитна.

— Ще ми се да се срецна с нея някой ден — бе му казала тя. — Лесно ще се промъкна във вашата Йошивара. Ще се преоблека като момче.

— О, Боже, невъзможно е, Анжелик, не бива да го правиш.

„Сигурно ще е много забавно — помисли си тя и се засмя. Обърна се в леглото, почти съвсем заспала. — Андре ще ме заведе. Ще ми се да видя и тази Хиноде, в която вложих толкова пари. Питам се, как ли изглежда?“

Тъкмо да заспи, и коремът отново я присви.

Последва още един спазъм, този път съвсем различен. И още един. Вече се бе разбудила напълно. С опасение поглади корема и слабините си, за да облекчи болката. Не ѝ помогна и Анжелик осъзна със сигурност, че това е все същата отдавна позната болка, все същото усещане за леко издуване.

Бе ѝ дошло. Започна кървенето. А заедно с него отлетяха всичките ѝ копнеки, надежди и тревоги. Окаяна и нещастна, Анжелик се разплака и зарови лице във възглавниците си.

— О, Малкълм, толкова се надявах, толкова се надявах, сега вече няма какво да ти дам, нищо не ми остана от теб, нищичко... О, Малкълм, толкова ми е мъчно, ужасно ми е мъчно... О, Боже, толкова съжалявам... Да бъде Волята ти...

Плака ли, плака и след цяла вечност от изтощение потъна в сън. Беше си изплакала очите.

— Госп'жица, буди! Госп'жица тай-тай, къфи, хея?

А Со тръшна подноса на нощното шкафче и Анжелик, все още унесена и неразбудена докрай,олови сгряващия божествен мирис на

току-що сварено кафе — подарък от Съоратар. Това бе едно от малкото неща, които А Со можеше и искаше да прави, както трябва. Уханието се носеше наоколо и я въвеждаше безболезнено в деня.

Анжелик седна в леглото и се протегна. Учуди се и остана доволна, че се чувства толкова жизнена и толкова добре. Спазмите бяха отминали, болките ѝ бяха стихнали. Този път ѝ бе по-леко отпреди и усещането за подуване бе по-слабо.

А най-хубавото бе, че отчаянието си бе отишло. „*Тя стори чудо*“ — с благоговение си помисли французойката. През последния месец всяка нощ се бе молила на Божията Майка и една нощ, изтощена от тревоги, бе дочула: „*Остави на мен, дъще. Аз ще решава, а не ти.*“ Анжелик го бе чула не със слуха си, а с най-съкровеното кътче в душата си. — Решението е МОЕ, а ти си отдъхни.“ Тревогата ѝ се бе стопила.

„*Такова е нейното решение! Колко хубаво! Да бъде волята Ти!* Ще се подчиня на волята Божия.“ Така и стори.

Анжелик несъзнателно коленичи до леглото, затвори очи и страстно ѝ благодари. Разказа ѝ колко съжалява, но и колко е благодарна, задето е снела бремето от плещите ѝ: „*Да бъде Волята ти.*“ После отново се пъхна под завивките, готова за кафето и за срещата си със света. Кафето в девет сутринта в неделя се бе превърнало в навик — така ѝ оставаше достатъчно време да се изкъпе и облече за църква.

„*За църква ли! А защо не? Трябва да благодаря, както се полага, но няма да се изповядвам.*“

— А Со, донеси ми топлата вода и... — А Со се взираше в нея с изцъклени очи. Тутакси осъзна, че прислужницата навсярно е забелязала петната кръв отзад по нощницата ѝ.

А Со избръза да каже:

— Отива вземе — и се заклатушка като гъска към вратата, но Анжелик я изпревари и я бълсна назад.

— Ако кажеш на някого, ще ти издера очите.

— Айииая, не разбира, госп'жица тай-тай — изсумтя А Со, ужасена от злобата, изписана на лицето на господарката ѝ, и от тона ѝ: — Не разбира!

— О, разбираш, и то как! *Дю не до мо* — изсъска тя на кантонски. Бе чула проклятието от Малкълм. Веднъж той се бе ядосал на Чен и бе изрекъл тези думи, а Чен бе пребледнял като платно.

Малкълм така и не ѝ обясни значението му, но то подейства на А Со по същия начин и краката ѝ се подкосиха.

— Айааайаяяя!

— Ако приказваш, А Со, тай-тай ще... — Анжелик гневно насочи дългите си нокти на милиметър от очите ѝ и ги задържа така.

— Тай-тай направи това! Разбираш?

— Разбира! Тайна, тай-тай! — Изплашената жена изпъшка нещо на кантонски, стисна устните си с пръсти и рече: — А Со не говори, разбира!

Анжелик овладя яростта си и макар сърцето ѝ да биеше лудо, бълсна жената към леглото и отново легна. Заповеднически посочи чашата с кафе:

— *Дю не до мо Налей кафе на мен.*

Обладана от смиренение, покорство, искрен страх, А Со ѝ наля кафе, подаде ѝ го и хрисимо застана до леглото.

— Не говори, направи цяло легло, дрехи чисти! Тайна!

— Разбира тай-тай, не говори, тайна, разбира.

— Не говори! Или... — Ноктите на Анжелик разсякоха въздуха.

— Водата!

А Со подплашена хукна да донесе горещата вода, но преди това задъхано повери новината на Чен. Той вдигна очи към небето и рече:

— Айиая, какво ли ще направи тай-тай Тес?

Разтича се да изпрати вестта с най-бързия кораб на славния компрадор Чжан, който им бе наредил да му съобщят незабавно, независимо от цената.

Кафето беше чудесно. То успокои стомаха ѝ, дука ѝ и премахна лекия оток. Едно от най-големите удоволствия на света за Анжелик бе сутрешното кафе, и то най-вече с кроасан и в присъствието на Колет в едно от най-изисканите кафенета на Шанз-Елизе, докато четеше последния брой на „Куп Сиркулар“ и наблюдаваше минувачите.

„Първо на църква. Засега ще се преструвам, че нищо не се е случило — А Со няма да посмее да си отвори устата. На кого да съобщя най-напред? На Хоуг? На Андре? На Едуард? На господин Скай?“

Вече бе беседвала с Хевънли Скай. Според него нямаха друг избор, освен да изчакат, да видят какво ще направи Хоуг, а след него и Тес. Бе получил съвсем кратко писмо от нея:

„Уважаеми господин Скай,
Разбрах, че сте имали взаимоотношения със сина ми.
Прекратете и се въздържайте да се намесвате в нашите
дела — на сина ми и моите. Нищо добро няма да излезе от
това.“

— Любопитно е подбрала думите — отбеляза Скай.
— Май си уплашен. Говориш така, сякаш си загубил.
— Съвсем не. В сегашното си положение можем само да
изчакваме. Инициативата е в нейни ръце.
— Искам със следващата поща да помолиш адвокатите на
Струанови за опис на имуществото на съпруга ми. — Хрумването бе
на Андре. Той беше за незабавно нападение.
— С удоволствие, щом искаш да се озовеш в капана й.
— Какво?
— Най-добре е да се държиш като огорчена, онеправдана
вдовица — почти дете, подлъгано от един настойчив мъж, — а не като
лишена от средства алчна вдовица на богат съпруг — разпътен
непълнолетен младеж, който е престъпил волята на майка си и се е
оженил за обедняла дама със съмнителен произход... моля те, не се
сърди. Само те предупреждавам в каква светлина ще бъдеш
представена. Налага се да изчакаш, скъпа госпожо, с престорената
надежда, че Тес ще се държи като разумно човешко същество. Помощ
можем да получим само в един случай — ъъ... само ако детето му е
на път.

— Ами ако не е?
— Ще го обмислим, като му дойде времето.
— Да, но аз не разполагам с много време. Ще остана без пари.
— Бъди търпелива...

„*Mon Dieu*, търпелива! Тия мъже с тяхното търпение.“

Анжелик вече знаеше със сигурност, че не чака дете от Малкълм,
затова захвърли всичките си планове, в случай че ще има бебе, и
насочи изцяло вниманието си към новосъздалото се положение.

„Дали да не предприема незабавни действия срещу онази жена,
не, по-късно, господин Скай е прав. Първо трябва да разбера какво
възнамерява да прави тя. За тази цел ще ми се наложи да съобщя на

Хоуг или на Бабкот. Хоуг ми връчи писмото й, значи трябва да кажа на него. Не ми се ще тия двамата да ме бърникат. Ще известя Хоуг. Веднага или по-късно да го сторя? Струва ли си да питам Андре или Едуард? Едва ли.

Щом няма бебе, животът ми се оправя. Възможността да се омъжа повторно се увеличава. Каквото и да става, имам нужда от защитник като всички момичета на тоя свят, от добър съпруг или в крайна сметка от какъвто и да е.

Какви са изгледите за бъдещето ми: нямам достатъчно пари да се върна в Париж и да се установя там. Нямам друг изход, освен споразумение със Странови... не, не с компанията, а с онази жена. Дори и Едуард зависи от това. Той — най-вече. Без добро споразумение за мен и нейната благосклонност към сделките му интересът му към евентуалния ни брак ще се изпари. Справедливо е, защото моят ще се изпари още по-бързо. Той ме обича, а аз него не, макар много да го харесвам. Но ако и двамата не сме финансово обезпечени, връзката ни става безсмислена.

Всичко все се връща към тази жена, всичките ми мисли се въртят все около нея.“

Бе недоволна от себе си, че разсъждава хладнокръвно, логично, без да се вълнува, че просто оглежда въпроса от всички страни, както би сторила всяка благоразумна жена.

„Ще издържа един-два месеца, не повече, ако не дам още пари на Андре. Скоро сметките ми ще се стопят, а Албърт всеки момент ще получи заповед да ми спре кредита и да ме изгони. Просто отгатвам злобните ѝ намерения. Както и да е, винаги мога да се преместя във Френската легация. Но и там няма да ми дават издръжка прекалено дълго.

Ами Сър Уилям? От къде на къде ще прави още нещо за мен? Единствено Андре е извън нейната власт и само той може да ми помогне. Бъди разумна, Анжелик, това е грешка! Щом Андре разбере, че парите ти са се стопили, никой не е в състояние да предскаже на какво е способен в отчаянието си. Току-виж, изпратил на Тес онова ужасно писмо или пък доказателствата за... за миналото. Той е закоравял циник и прекалено хитър, та да пази доказателството, че съм платила за лекарството с уж загубените обици. Ще се досети, че Тес ще му даде много по-малко пари, отколкото на мен. Въпреки това

единствен той е достатъчно зъл, за да се пребори с нея. Едуард ще ѝ излезе насреща, но не докрай. Няма да рискува «Ротуел-Горнт».

Дали незабавно да не отправя Едуард в Хонконг? А може би Хоуг — той донякъде ми е приятел, а и тъкмо тя го изпрати при мен. А може би Андре? В никакъв случай, иначе няма да мигна, като знам, че той е в Хонконг с онази жена и никой не го следи.“

В църквата Анжелик произведе истински фурор въпреки меланхолията си. Както обикновено бе облечена в черно, а було покриваше шапката и лицето ѝ. Излезе с молитвенник в ръка въпреки бурния вятър. Подмина католическата църква и се вля в множеството, тръгнало към „Светата Троица“. По пътечката влезе в църквата и седна на един празен заден ред. Почти веднага падна на колене и почна да се моли. Шепот премина по вече заетия главен кораб, закъснелите го подеха, мълвата набра сила и връхлетя Колонията и Пияния град.

— Всемогъщи Боже, Анжел отишла в нашата църква...

— В „Светата Троица“ ли? Дръжки, тя е католичка.

— Дръжки или не, ама е в „Светата Троица“, свежа като ягодка, цялата в червено и без никакви кюлоти.

— В „Светите цици“ ли? Боже праведни! Да не е станала от нашите.

— Славейчето Туййт ще да се е подмокрил от радост...

Морийн и Джейми стояха зад нея. Те се подвоумиха край последната пейка и се канеха да я попитат: „Можем ли да седнем при теб?“, но Анжелик все още бе коленичила, сякаш се молеше, и макар да бе забелязала присъствието им, с нищо не го показа. Не изпита капчица завист към веселата зелена рокля на Морийн, към подбраниите по цвят палто и шапка, привързана с жълт шифонен шал, който се спускаше по гърба ѝ. Двамата бързо се отдалечиха, притиснати от идващите, защото не искаха да я беспокоят. А тя тъкмо на това се надяваше. След първоначалната си страстна и благодарствена молитва, че е получила сили да се справи с огромното си разочарование, Анжелик остана на колене върху удобната възглавничка и защитена от булото си, с широко отворени очи наблюдаваше какво ще стане. За първи път присъстваше на протестантска литургия.

В тази църква не показваха такова благоговение, каквото в нейната, но пък бе претъпкано, а заради влагата тук-там горяха мангили. Всичко живо, което можеше да ходи, се бе стекло тук.

Стъклописите бяха богати, но олтарът и украсата — далеч по-аскетични, отколкото бе очаквала.

И други познати се наканваха да спрат, за да я поздравят или да ѝ кимнат, обзети кой от задоволство, кой от смущение и готови да се настанят до нея. Но не го сториха, за да не ѝ пречат. Горн си избра отсрештната пейка.

И така, оставиха я на мира и службата започна. Запяха първия химн, а Анжелик подражаваше на останалите — ставаше права, когато ставаха те, и сядаше заедно с тях, молеше се, когато се молеха и те, но само на Дева Мария. Слушаше проповедта на преподобния Туййт, който до такава степен се бе сащисал от нейното присъствие, че всъщност ломотеше нещо неразбрано. Последваха още химни и песнопения. После се появи подносът и тя объркано затършува за няколко монети. Пак пяха химни, последва благословията и най-сетне всичко свърши за нейно явно и заслужено облекчение. Богомолците станаха прави, когато свещеникът влезе в ризницата, предшестван от престарял клисар. По-голямата част от паството се затътри към изхода, предвкусвайки традиционния неделен обяд, най-вкусното ястие през седмицата: говеждо печено, суфле с месо, печени картофи за щастливците, които можеха да си позволят говежда плешка от последния кораб със замразено месо, пристигнал от Австралия.

Малцина останаха за последната молитва. Анжелик отправи своята за прошка, задето е дошла в тази църква, но бе уверена, че Бог ще разбере този неин мимолетен и необходим протест срещу отец Лео. Докато се изнизвала, всички до един я наблюдаваха. Тя си тръгна с последните, като кимаше и отговаряше на поздравите им.

Свещеникът стоеше пред вратата, поздравяваща някои, а други изглеждаше намусено. Тя се изравни с него и той засия в ангелска усмивка и запелтечи:

— О, Боже, госпожице Анж... ох, госпожо, колко се радвам да ви видя, добре дошли в „Светата Троица“. Ще ви виждаме ли по-често... Да ви обясня ли нещо... ах, не? Е, надявам се да ви е харесало... моля, моля, заповядайте пак... винаги сте добре дошли...

— Благодаря, преподобни — рече Анжелик, направи реверанс и бързо излезе на пътеката, а оттам — на главната улица.

Сър Уилям и Бабкот я очакваха, увити в шалове като всички останали заради бурния вятър.

— Радвам се да те видя жива и здрава — искрено я поздрави Сър Уилям, — особено тук. Много се гордеем със „Света Троица“ и винаги си добре дошла. Много сме щастливи, че си тук. Свещеникът нещо не го биваше днес, ще ни извиниш. Обикновено говори доста добре и не бълва огън и жупел. Хареса ли ти службата?

— Толкова различна е, Сър Уилям — отговори Анжелик. — Някак необикновено е да се молиш на английски, а не на латински.

— Да, сигурно е така. Разреши ни да те приджумим.

— Моля.

Тръгнаха и оживено си разменяха закачки и сърдечни въпроси, като старателно избягваха това, което въщност ги интересуваше: „Ама че време, а?“, „Футболният мач вчера следобед мина страховто — да те приджумим ли на игрището следващата седмица?“, „Преглеждала ли си последните вестници, чу ли, че йокохамските актьори ще поставят «Ромео и Жулиета» — госпожа Лънкърч любезно се съгласи да изпълни главната роля, а госпожа Гrim ще играе Ромео.“

— Играла ли си някога, участвала ли си в представление?

— Само в рождественски сценки в манастира — отвърна Анжелик. — И не ме биваше много... О!

Нов порив на вятъра поде цилиндъра на Сър Уилям и го завъртя по улицата. Бабкот едва успя да задържи своя. Анжелик не реагира достатъчно бързо и нейната шапка се понесе надолу по улицата заедно с множество други сред проклятия, вопли, радостни викове и смях. Анжелик се присъедини към навалицата и се затича след своята, но Бабкот я изпревари и я хвана точно преди да се изтърколи на брега. Филип Тайърър забързано подаде на Сър Уилям цилиндъра му и се втурна след своя.

— Най-хубавият ми — кисело се обади Сър Уилям и взе да го отърска от калта, която подозрително наподобяваше тор. Шапката на Анжелик не бе пострадала и тя отново си я сложи с усмивка и я прикрепи с иглата.

— Благодаря ти, Джордж, тъкмо помислих, че е решила да поплува.

— Аз също. Искаш ли да те позабавляваме на обяд?

— Не, благодаря, днес ще си остана вкъщи.

Скоро се озоваха пред портата на Струанови. Двамата мъже ѝ целунаха ръка и тя се прибра.

— Хубава жена, добро момиче, славно девойче — обади се Сър Уилям.

— Да. — Бабкот намръщено се взираше в морето. Сър Уилям проследи напрегнатия му поглед. Доколкото виждаше, в залива нямаше нищо нередно.

— Какво става?

— Дошло ѝ е.

— Всемогъщи Боже, прегледа ли я? Или Хоуг? И защо, по дяволите, не сте ми казали?

— Не сме я преглеждали. Чисто и просто се досетих, това е всичко.

— А? Как така... — Млъкна, защото край тях минаха Макструан и Дмитрий. — Добро утро, добро утро — поздрави ги посланикът нетърпеливо. После грабна Бабкот под ръка и го повлече към Легацията. — Откъде разбра, а?

— Ами аз съм лекар, за Бога. Посетих я вчера, а днес, като я видях незабулена, просто ми дойде на ум. Лицето ѝ е леко подпухнало и когато се втурна след шапката си, забелязах, че бяга някак непохватно.

— Дяволите да ме вземат, как не се сетих! Всемогъщи Боже, сигурен ли си?

— Не, но бих се обзаложил на сто гвинеи срещу пукната пара.

Сър Уилям се намръщи.

— А Хоуг ще се сети ли само като я погледне?

— Откъде да зная.

— В такъв случай не му казвай.

— Защо, по дяволите!

— Нека си остане между нас, така е най-добре. — После дипломатът добави мило: — Да оставим Анжелик да си разиграе картите, както тя сметне за необходимо. Тази игра е нейна, нейна и на Тес Струан, а не наша. Вече не е наша.

Четирима самураи от наказателните отряди на Бакуфу със сержант начело тежко пристъпиха портата на Йошивара. Приличаха на

всички останали патрули от самураи, но тези войници бяха по-груби, по-опърпани и по-бдителни. Бе ранен следобед. Въпреки лошото време обичайното бавно шествие от куртизанки, от мъкнещи се слугини се перчеше нагоре-надолу в нови премени. Гай-джин на групи ги зяпаха и пиеха в чайните. Разкискаха се, когато вятърът отнесе няколко цветни чадърчета.

От време на време някой от четиримата самураи се запътваше ту към вратарите на кръчмите, ту към собствениците на чайните или към слугинчетата от гостилиничките. Всеки от тях незабавно се покланяше работелно и казваше:

— Не, господарю, не сме виждали предателя Хирага, о, не, господарю, благодаря, господарю, да, разбира се, господарю, не, не го познавам, господарю.

Почти всички знаеха къде се крие Хирага, но си пазеха спокойствието. Мразеха наказателните отряди, но също така съзнаваха, че никакво възнаграждение не е достатъчно голямо, за да ги опази от мъстта на шиши и от отвращението на Свободния свят, ако извършеха предателство. В техния свят тайните придаваха пикантност на живота им и им носеха доходи.

Изглеждаше, сякаш патрулът се движеше без определена посока. Неочаквано сержантът свърна към сокака на Трите шарана и заудря с юмрук по вратата на стобора.

Хирага се бе озовал в капан. Щом някой патрул се появеше наблизо, наблюдалите му даваха сигнал своевременно да избяга в тунела. Там той вече разполагаше с грубо легло, свещи, кирит, храна. Бе пренесъл мечовете и пистолета си и експлозивите на Кацумата. Но днес, щом чу сигнала за тревога, Хирага забеляза самураи да претърсват градината, така че бе невъзможно да се добере до кладенеца.

Стреснат, се бе втурнал към кухнята. Едва му остана време да се предречи в дрехите, които Кацумата му беше дал. В този момент сержантът, скрит зад един плет, профучка край кланящия се вратар, изу сандалите си и стъпи на верандата на главната къща.

Без да знае, че Хирага се е качил горе и е толкова наблизо, Райко излезе да поздрави сержанта, коленичи и се поклони. Докато лицето ѝ излъчваше обаяние, сърцето ѝ биеше лудо, тъй като претърсванията продължаваха вече трети ден.

— Добър ден, господарю, толкова съжалявам, но дамите си почиват и не са подгответни да приемат клиенти.

— Идвам да претърся.

— С удоволствие, последвай ме.

— Води ме в кухнята.

— В кухнята ли? Моля... моля, последвай ме. — Райко любезно му показваше пътя. Щом забеляза Хирага с наведена глава в прахоляка сред десетината готвачи и помощници, коленете ѝ се подкосиха.

Хирага бе мръсен, със спълстената перука, която Кацумата бе носил в Ходогая, и съвсем гол, като се изключи кирливата набедрена препаска и една опърпана фланелка.

— Привържи едно камъче под ходилото си, Хирага — бе го посъветвал Кацумата. — Не само лицето ти, но и походката ти ще те издаде. Нацапай лицето и подмишниците си с мръсотия, а най-добре с лайна и се престори на кухненски слуга. Не се преструвай, ами се дръж като такъв. Междувременно приготви запалителните бомби, научи Такеда как да ги използва и бъди готов, когато се върна...

Сипаничавият сержант стоеше с ръце на бедрата в настъпилата тишина и се озърташе. И то най-старателно. Огледа всеки ъгъл, всички шкафове и килери. Редици от редки подправки, чай, бурета със саке, бутилки с напитките на гай-джин и чували с най-отран ориз. Изсумтя, за да прикрие завистта си.

— Ей ти! Главният готвач! — Едрият ужасен човек вдигна глава.
— Застани ей там. Стройте се в редица. — В бързината те се настъпваха един друг. Хирага си проби път до редицата, като куцаше яката, мръсен и почти гол, като се изключи кирливата препаска и опърпаната фланелка. С псувни самураят се взираше в тях един по един — и така до края на редицата. Щом стигна до Хирага, смръщи нос от отвращение заради вонята, после продължи нататък. Изля сдържания си до този момент гняв, като навика най-крайния, който припадна от ужас. Сержантът се върна и се изправи пред Хирага. — ЕЙ, ти — ревна той. — Ти!

Райко изпищя и едва не падна в несвяст. Всички затаиха дъх. Хирага се просна по лице, взе да пълзи и да стене, като подпрая ходилата си в стената, за да се метне към краката на сержанта. Но самураят ревна яростно:

— Ти си срам за една кухня. А ти — сержантът се извъртя към Райко, опряна на стената и ужасена, докато Хирага едва успя навреме да удържи скока си. — Ти би следвало да се срамуваш от тази лайняна паплач в кухня за богати хора. — С твърдия си като челик палец самураят ритна виновника в ключицата и Хирага изкрещя от силната болка. Перуката едва не се свлече. Той уплашено я сграбчи и я задържа с ръце на главата си. — Разкарайте го оттук. Ако тази торба с въшки е все още тук или някъде в Йошивара до залез-слънце, ще ви затворя заради мръсотията! Избръснете му главата! — Срита го още веднъж и излезе.

Никой не помръдна, докато не дадоха отбой. Дори и тогава взеха да се надигат предпазливо, прислужничките се втурнаха с амоняк за Райко, която залитна навън, опряна на раменете им.

Кухненските работници изправиха Хирага на крака. Той примириаше от болка, но с нищо не го показваше. Незабавно се съблече гол и се запъти към помещението на слугите. Изми се, като се търкаше яростно, изпълнен с погнуса. Бе имал време само да зарови ръце в най-близкото ведро с изпражнения, събрани от нощните гърнета, и да се нацапа по лицето, а след това бе успял да изтърчи до огнищата.

Остана донякъде доволен и се запъти гол, както майка го е родила, към своята къща, където отново щеше да се изкъпе, но този път с гореща вода. Едва ли някога щеше да се почувства истински чист. Райко го пресрещна на верандата, без напълно да се бе съвзела от тревогата.

— Толкова съжалявам, Хирага-сан, наблюдалелят не успя да ни предупреди, че в тази градина също има самураи... Вътре вече те чакат гореща вода и момиче, което да те изкъпе, но, толкова съжалявам, навярно е най-добре да си идеш. Много е опасно...

— Ще изчакам Кацумата и тогава ще си тръгна. Той ти плати добре.

— Да, но наказат...

— Бака. Ти отговаряш за наблюдалелите. Ако още веднъж стане грешка, с теб е свършено.

Навъсен, Хирага влезе в банята, прислужничката коленичи и се поклони толкова забързано, че си удари главата в пода.

— Бака — изръмжа той, все още непреодолял уплахата си; все още му горчеше в устата от страх. Приклекна на малкото столче и

прислужничката се зае да го търка. — Побързай!

„Бака — вбесен си помисли Хирага. — Всички са бака, Райко е бака, но не и Кацумата — той не е бака: отново излезе прав. Без лайната досега да съм умрял или още по-лошо — да са ме заловили жив.“

Йедо

Привечер обитателите на Йошивара в Йедо бяха най-заети. Тя беше най-голямата и най-изисканата в цял Нипон — същински лабиринт от тесни улички и къщи за удоволствия на границата с града. Простираше се на около двеста акра. Само тук Кацумата, други шиши или ронини можеха да се крият на сигурно място, стига да ги приемеха.

Кацумата бе винаги добре дошъл. Парите не представляваха проблем за него. Плати на жената за супата и юфката и бавно се запъти към къщата на Глицинията. Все още бе предрешен като бонза, макар сега да носеше фалшиви мустаци и да бе облечен по-различно — на раменете му имаше подплънки, а расото му бе по-разкошно.

Навсякъде светеха разноцветни фенери, градините и пътеките бяха току-що преметени, украсата от свежи цветя бе готова. В чайните и къщите гейшите, куртизанките и мама-сан се къпеха и обличаха, бъбреха си и се гласяха за тазвечерните развлечения. В кухните кипеше усилен труд, готвачите кълцаха и режеха месото на кубчета, варяха сосове и бонбони, украсяваха гозбите, разбъркваха котли с най-отбран ориз, чистеха риба и щедро я пълнеха с подправки.

Навред се носеше сърдечен смях. Тук-там имаше и нещастни, някои ронеха сълзи при мисълта за постоянните си клиенти или за новодошлите, които щяха да приемат и приветстват с усмивки, а също и да ги удовлетворят. Скърбяха, че няма да се видят с младите си любими, за които копнееха сърцата им, но потискаха копненията си. Както обикновено мама-сан и по-възрастните и по-опитните куртизанки успокояваха младите, като им набиваха в главата същото правило, което Мейкин втълпяваше на Теко, *мейко* на Койко. Теко бе плувнала в сълзи, защото тази вечер щеше за първи път да се представи като куртизанка.

— Избърши сълзите си. Лунен лъч, приеми, без да се замисляш, че животът е непостоянен, приеми предстоящото и се смей заедно със своите сестри, наслаждавай се на виното, на песните и на прекрасните си дрехи, взри се в луната или в някое цвете и се отпусни по течението на живота, както отроненият лист се носи надолу по потока. Хайде сега върви.

„Така и няма да повярвам, че Кацумата е имал убедителни причини да подмами моята Койко — мислеше си Мейкин с болка в сърцето. — Не е имало нито необходимост, нито оправдание да излага на опасност моето съкровище чрез тази шиши, колкото и да е била смела. И още по-лошо, той е бака, задето прекъсна такъв прекрасен извор на влияние и тайни сведения от спътничката на Йоши — колко глупаво, колко глупаво! Но вече е свършено. Послушай собствения си съвет, Мейкин: отпусни се по течението на живота, какво значение има всъщност.“

Всъщност има значение. Койко бе от значение за всички ни, а не само за Йоши, който оттогава е станал безмилостен към всички шиши.“

Мама-сан отново седна пред огледалото. Отражението се втренчи в нея. Гримът ѝ, по-плътен от обичайното, вече не скриваше сенките под очите ѝ и бръчките от тревоги.

„Навярно се състарих ужасно от мига, в който шоя ни прекъсна — мен и Райко. Бе Единайсетият ден от Дванайсетия месец — Последния месец, — последният ден от моя живот. Оттогава минаха само трийсет и три дни. Само толкова, а аз вече изглеждам като старица, която отдавна е прехвърлила петдесетте. Трийсет и три дни на плач, пролях езера от сълзи. А си мислех, че вече съм приключила с тях, че отдавна съм си изплакала очите по любовници, които едва си спомням, и по един, когото все още усещам в сърцето си, чиято миризма все още долавям и за когото копнея — по моя млад самурай без пукната пара. Напусна ме без предупреждение — ни вест, ни кост — заради друга Къща и друга жена, като отнесе малкото ми спестени пари и част от душата ми, за да я захвърли в канавката. И по-късно, когато оплаквах момченцето си, загинало в пламтящата къща на осиновителите си — неговият богат баща, търговец, също си бе отишъл като другия, а опитът ми за самоубийство излезе неуспешен.“

Толкова години, прекарани в Йошивара. Трийсет и три, през които се носех по течението — по една за всеки от мъчителните дни след смъртта на Койко. Вече съм на четирийсет и три. Днес е рожденият ми ден. Какво да правя? Скоро господарят Йоши ще потърси разплата. Карма.

Вярно е, че обучих Койко, принесох я в жертва и поръчителствах за нея. Тогава защо се оплаквам? Нима мога да направя нещо?“

Отражението и не отговори.

На вратата се почука.

— Господарке, дошъл е Кацумата-сама. Подранил е.

Присви я под лъжичката.

— Идвам на часа.

За да се поуспокои, Мейкин отпи от коняка на гай-джин, който ѝ бе подарила Райко. Посъвзе се, излезе и пое по разкошния коридор към приемната за гости. Цялата дограма, татамите и шоджи бяха от най-скъпите. Подбрани с много вкус. За тях бе заплатено с огромни усилия и душевна болка, с измами; но благодарение на Койко Цветето нейната Къща носеше огромни приходи и представляваше истинско удоволствие за банкерите ѝ. Днес обаче се случи следното:

— Толкова съжалявам, но забелязваме, че приходите ви са значително намалели в сравнение с предишния месец.

— През този сезон на всички Къщи им е тежко, а пък и тази година зимата е необикновено студена. Търговията ще потръгне през пролетта. Годишните приходи са големи, няма причини за беспокойство.

Но Мейкин съзнаваше, че и в Гиокояма си дават сметка, че печалбите ѝ се дължат преди всичко на Койко. Беше на косъм от фалита. Всичко зависеше от Йоши.

„Тогава защо се излагаш на опасност и допускаш шиши тук? — запита се Мейкин. — Особено Кацумата — сега той е главният враг на Йоши. Има ли значение? Доброто върви ръка за ръка с лошото. Със злото трябва да се справяме, а на доброто да се наслаждаваме. Вълнуващо е да си съмишленник на шиши, на тяхната храброст и на соно-джой. Да ги подпомагаш в борбата им за свобода след толкова векове робство, да виждаш как жертвват живота си за Императора трагично и безнадеждно. Толкова са млади и сърцати, но са обречени

да загинат, ах, колко тъжно. Ами ако победят, нима новите управници ще ни освободят от вековното иго?

Не. Никога. Във всеки случай не и нас — жените. За нас нищо няма да се промени: все същата женска участ.“

В този момент зърна луната, която се подаваше иззад един пурпурен предзалезен облак. Стори й се несравнима. После отново се скри във вече потъмнелите облаци с позлатени от залязващото слънце краища.

— Красиво, нали?

— Да, Кацумата-сама, много тъжно и много красиво. Ах, вече са ти поднесли чай. Толкова съжалявам, че ни напускаш.

— Ще се върна след няколко дни. Имаш ли новини от Райко? Още нещо за намеренията на гай-джин?

Мейкин му наля чай, като за момент се забави, за да се полюбува на изключителната рисунка на чашите.

— Изглежда, господарят Йоши се е срещнал с водача на гай-джин, за да установи приятелски връзки с тях. — Мама-сан му разказа сведенията на Фурансу-сан, които пратеникът на Райко й бе предал преди няколко нощи. Беше ги пазила в тайна от Кацумата. — Освен това лекарят гай-джин от Канагава скришом е прегледал *тайро* тук, в Йедо, още същия ден. Дал му гай-джин лекарства и чувам, че се бил пооправил.

— *Бака* — възмути се Кацумата.

— Да. Трябва да попречим на този лекар. Според сведенията на Райко той ще се върне утре или вдругиден отново да прегледа *тайро*.

— Со ка? — запита Кацумата с удвоен интерес. — Къде? В замъка ли?

Мейкин поклати отрицателно глава.

— Не. Най-хубавото е, че ще е отвъд стените в двореца на идиота Зукумура, както предишния път.

Кацумата присви очи.

— Толкова възможности имаме, Мейкин, редки възможности. Точно като Утани, нали? Толкова е съблазнително. За убийството на Утани се разправя из цял Нипон! Ами Хирага? Заловили ли са го вече?

— Не, главният гай-джин пуснал Акимото, а Такеда също е на сигурно място. — Мейкин го изгледа и се запита за какво ли си мисли той. После тихо добави: — Трябва да знаеш още две неща: господарят

Йоши е присъствал на срещата между лекаря и *тайро*, и то със съвсем малко охрана. Чух, че отново щял да отиде. — Тя забеляза как очите му заискриха на процеждащата се в стаята светлина и усети внезапен страх от сдържаната му ярост.

— Йоши и Анджо заедно! Двете кучета заедно отвъд зидовете? Ийе, Мейкин, колко необичайно! — Кацумата се разтрепери от възбуда. — Можеш ли да научиш кога точно ще пристигне лекарят?

Мама-сан се приведе напред, обезумяла от надежда, и прошепна:

— Чакаме нов куриер тази вечер. Тогава ще разбера. Райко осъзнава каква изключителна възможност е това за нас, за всички ни, та да си разчистим сметките.

Досега не им се бе представяла такава възможност. Кацумата се навъси.

— Не мога да остана тук, нито да се върна тази нощ. По кое време се срещнаха предишния път?

— Рано беше.

Кацумата се навъси още повече, а после се успокой.

— Мейкин, всички шиши ще ти бъдат безкрайно благодарни. Ако срещата се състои утре, веднага ме уведоми по кое време ще бъде. Аз ще съм в къщата на Сините небеса край моста при Нихонбashi.

Той ѝ се поклони и тя му отвърна с поклон. И двамата бяха довлетворени. Засега.

Мостът при Нихонбashi се смяташе за първата спирка на Токайдо в самия край на Йедо, а къщата на Сините небеса бе само една от десетките богати или бедни кръчми, пръснати из околността. Вечерта бе тъмна и студена, небето — покрито с дебел слой облаци. До полунощ оставаха часове. Сините небеса бяха разположени в мръсна уличка. Бе едно от най-бедните заведения — безлична, разнебитена, двуетажна сграда с домакински постройки, кухни и няколко отделни едностайни къщички из парка отвъд стените. На една от верандите седеше Кацумата в съзерцателно настроение. Поради студа бе облечен с ватиранорасо. Наслаждаваше се на градината — единственото нещо тук, което щедро обсипваха с грижи. Сред подбрани растения край едно поточче с мостче над него светеха разноцветни фенери. Успокояващо и упойващо се сцеждаше вода в една въртяща се, еклива бамбукова чаша — *кан-кан*. Тя се изпълваше с вода и се изпразваше от един миниатюрен водопад. Мълчаливият му телохранител шиши спря

за миг, даде му знак, че всичко е наред, и продължи да броди около Къщата.

Кацумата се чувстваше удовлетворен — плановете му бяха напълно завършени: двама шиши щяха да го придружат утре сутринта до Йокохама — този телохранител и още един. Саможертвата им, както и тази на Хирага, Такеда и Акимото, щеше да осигури опожаряването на Колонията и потопяването на военния кораб. А следователно и обстрела и унищожаването на Йедо с всичките му последици. В последния момент Кацумата щеше да поеме подпалването на църквата, както бе намислил отдавна. Щеше да нареди на Хирага да поведе неочекваното нападение срещу кораба и по този начин да си осигури възможност да избяга, докато останалите нямаха друг избор, освен да загинат.

Погали с пръсти дръжката на дългия меч в ската си. Допирът до прекрасната кожа му достави удоволствие. Вече си се представяше като участник в тези терористични действия, които щяха да измъкнат соно-джой от сегашното безразличие, в което движението бе затънало. Щеше да направи всичко възможно отсега нататък само той и Сацума да ръководят нас скоро сформирани отряди на шиши.

Мисълта да убият Йоши и Анджо бе изключително съблазнителна, но Йокохама бе по-важна. Ето защо бе оставил тази работа на други шиши. Бойците не достигаха за член удар и той бе запланирал нападение от засада. То можеше да успее, а можеше и да се провали, но самата му дързост щеше да съживи духовете. За тази цел му бе нужно да знае с точност кога ще пристигне лекарят. Ако Мейкин го предупредеше за утре, щеше да даде сигнал на вече готовите си бойци, които изчакваха в една близка къща самоубийствената си задача.

„Достатъчно е само, че ще направим засада толкова близо до замъка — рече си Кацумата, замаян от нетърпение. — Тя заедно с палежа в Йокохама ще окаже благотворно влияние върху соно-джой, а на мен ще ми осигури славно бъдеще. Ех, де да имахме повече време за подготовка! Ах, време! Времето е само представа — бе обяснявал той на учениците си в часовете по дзен. За да наблегне на думите си, бе разтварял и свивал юмрука си. — Времето съществува и не съществува, то е постоянно и непостоянно, неизменно и разтегливо,

необходимо и ненужно. Не можеш да го вземеш в ръка и да се запиташ: Защо?“

Тържествено разтвори ръка и се загледа в дланта си. После се изкиска злобно. „Боже, ама че глупости! Но как само си бълскаха главите момчетата, за да осъзнайт значението на думите ми, при положение че в тях не се криеше никакъв смисъл. Особено Ори и Хирага — най-добрите ми ученици, бъдещите водачи, както се надявах тогава. Но Ори загина, а Хирага вече е покварен и вероломен.“

Променливото „*кап-кап*“ му действаше успокояващо. Цялото му същество бе изпълнено с жизненост, с планове, с намерения, бъдещето отново му се стори целебно, тази вечер не чувствува никаква умора, Мейкин имаше достатъчно време да изпрати...

Сред храсталака се раздвижи някаква сянка, после още една. Долови тих шум зад гърба си. Скочи на крака с меча в ръката си и се втурна към потайната портичка, притулена в шубраците, но от сянката изскочиха трима души, облечени като нинджи и му препречиха пътя с вдигнати мечове. Кацумата тутакси се изви и се хвърли в друга посока, но там също го очакваха нинджи. Цялата градина гъмжеше от тях. Някои се движеха към него, други стояха като заковани и го изчакваха да се нахвърли върху им. Кацумата незабавно предприе отчаяно нападение срещу най-близкия. Четиримата го притиснаха наляво, той уби единия, а останалите се изпариха точно толкова бързо, както се бяха появили. Сенсей усети неочеквана заслепяваща болка в очите. Бяха хвърлили в лицето му някакъв киселинен прах. Тон изрева от гняв и слепешком се нахвърли върху врага. Яростта, че са му устроили засада и са го изиграли, придале безумна сила на ръцете му и окрили нозете му.

Мечът му се заби в жива плът, нападателят изкрещя обезоръжен. Кацумата се изви и отново нападна слепешком, хвърли се наляво, после надясно и отново надясно, за да ги подърже, докато се опитваше да си изтрие очите. Въртеше се, ръгаше с меча си, втурваше се насамнатам, изпаднал в паника, и дереше очите си.

Изведнъж му просветна. Съзря открита пътека към стобора пред себе си. Обезумял, скочи напред, но неистов удар откъм гърба го повали на земята. Кацумата отчаяно извъртя меча си, та дано се наниже на него. Но нов удар изби оръжието от ръката му и тя се строши. Той изпища. Изпадна в несвяст.

Потъна във водовъртежа на една черна преизподня от безкрайни мъчения. Някъде в мозъка му лумваха червени и зелени светкавици. Не виждаше нищо, не чуваше нищо, освен някакво оглушително туптене. Гръденят му кош пламтеше, сърцето му биеше лудо. Заляха го с ледена вода и той изохка. Върху лицето му се изсипа нов порой и пак, и пак. С кашляне и повръщане дойде на себе си. Счупената ръка му причиняваше огромна болка, костта бе станала на парчета и стърчеше. Отвори очи, видя се проснат на земята, безпомощен, четирима нинджи стояха върху китките и глезните му. Всъщност не бяха истински нинджи. Бяха свалили маските си. Кацумата разпозна Абе, който се бе надвесил над главата му. После забеляза наблизо Йоши, облечен в черно, но не като бойците си. Заобикаляха ги още двайсет-трийсет войници, безмълвни като нощта и като цялата околност.

— И тъй, Кацумата! Кацумата Гарвана, Кацумата шиши и водач на шиши, покровител на жените — рече Йоши с много любезен глас.
— Какъв срам за теб, че се даде да те заловим жив. Кажи ми истината за Койко! Тя участваше ли в заговора ти, а?

Кацумата се опитваше трескаво да си събере мислите. Не отговори незабавно и самураят, стъпил върху счупената му ръка, злобно изви щръкналата кост. Пленникът изпища. Винаги бе смятал, че притежава желязна воля, но я бе изгубил заедно със свободата си.

— Моля, о, моля...

— Участваше ли Койко в твоя заговор?

— Заговорът не беше мой, господарю, а неин и на мама-сан. Неин — бръщолевеше омаломощеният Кацумата. Главата му пламтеше като строшената му ръка. Болката бе непоносима. — Не... беше тя... тя и нейната мама-сан, а не аз, господарю. Нямам нищо общо с това... направиха го тя и Мейкин, а не аз, те бяха, а не аз...

— Со ка? Ами Сумомо, шиши, която избяга заедно с теб през тунела в Киото, нея помниш ли я? Помниш ли Сумомо? Ти си изнудил Койко и без нейно знание тайно си наредил на Сумомо да ме убие, нали?

— Сум... — момо ли, господарю? Не я познавам, тя... няма нищо общо с мен, нищ... — Думите му потънаха в нов писък, тъй като войникът, застанал върху счупената му ръка, промени позата си.

Йоши въздъхна. Лицето му приличаше на маска. Той манна на Мейкин, която стоеше извън полезрението на Кацумата. Инеджин

стоеше до нея.

— Чу ли своя обвинител, Мейкин?

— Да, господарю. — Тя се приближи с подгъващи се колене, гласът и звучеше слабо и треперливо: — Толкова съжалявам, той е лъжец. Никога не сме участвали в заговор срещу теб, никога — той е лъжец. Ние сме невинни. — Мейкин с ненавист сведе очи към Кацумата, доволна, че го е предала и че му е отмъстила. Малодушието му и това, че се бе оставил да го заловят жив, надминаваше всичките ѝ надежди.

— Лъжец! — изсъска Мейкин и отстъпи, тъй като Кацумата взе да бълнува несвързано, безсилно се опита да я достигне, но един от войниците го прасна така, че той изгуби съзнание и се отпусна, стенайки на пресекулки. Никой от околните не изпитваше състрадание към него.

Главата ѝ се пръскаше от нечовешка болка. Горчеше и в устата.

— Но, господарю, толкова съжалявам, вярно е, че го познавах, както и моето съкровище, но единствено като стар клиент, и нищо повече. Той ми бе стар клиент и тогава не знаех кой е и какво... — Мейкин се подвоуми коя е подходящата дума, за да изрази омразата си — какво е сторил тоя тук.

— Вярвам ти, Мейкин. Добре, най-сетне научих истината. Добре. И тъй като е лъжец, давам ти го, както се разбрахме.

— Благодаря ти, господарю.

— Подчинявай ѝ се — обърна се Йоши към Абе, — а после я доведи навън.

Йоши си тръгна. Всички бойци поеха с него, обградиха го като щит, с изключение на Абе и войниците, които удържаха проснатия пленник, който отново бълнуваше в несвяст. Мейкин изчака, предвкусвайки насладата заради себе си, заради Койко и целия Свободен свят. Толкова рядко успяваха да си отмъстят, почти никога.

— Моля, съблечете го гол — рече тя напълно спокойно. Те ѝ се подчиниха. Жената коленичи и показа ножа на Кацумата. Беше малък, но подходящ за целта ѝ. — Изменнико, няма да правиш любов в ада, ако адът съществува.

След като най-сетне писъците му утихнаха и той изпадна в безсъзнание, тя го закла, както би заклала прасе.

— Каквото всъщност бе — прошепна Мейкин, избърса ножа и го пъхна в пояса си. По ръцете и ръкавите ѝ имаше кръв.

— Дай ми го, ако обичаш — рече Абе, комуто едва не бе призляло от нейното отмъщение.

Мейкин мълчаливо се подчини и го последва във вътрешния двор, заобиколена от войниците. Йоши я чакаше. Тя коленичи в калта.

— Благодаря ти, господарю. Надявам се, че преди да си отиде, дълбоко се е разкаял, задето те предаде, задето предаде нас. Благодаря ти.

— А ти, Мейкин?

— Никога не съм те предавала. Казах ти истината. Разказах ти всичко, което знам, и тази нощ ти разкрих изменника.

— И така?

Мейкин смело го погледна в очите. Не бе виждала друг такъв неумолим поглед като неговия. Пропъди тази мисъл, защото предпочиташе да си го представя като мъж, като един от хилядите клиенти и чиновници, с които се бълъсквала през дългия си живот заради пари или услуги, заради себе си или заради Къщата си.

— Време ми е да се отправя на онът свят, господарю. — Извади от ръкава си малка стъкленица. — Мога да го сторя и тук, ако желаеш — предсмъртното ми стихотворение е написано, Гиокояма притежава къщата на Глицинията. Но аз принадлежка на Свободния свят — гордо заяви Мейкин. — Непристойно е да си отида оттук, осквернена от нечестивата кръв по дрехите и по ръцете ми. Искам да се отправя на онзи свят чиста. Искам да се върна в моята къща. Едно предсмъртно желание, господарю: баня и чисти дрехи.

---

[1] Тъкмо обратното, напротив (лат.). — Б.пр. ↑

56.

Йокохама

Вторник, 15 януари

Анжелик бе сред ездачите, които разхождаха конете си рано сутринта на хиподрума. Галопираше леко, без да забелязва околните. Коридорите бяха претъпкани и всички я наблюдаваха. Тази сутрин заедно с нея яздеха купища pari. Бе ѝ закъсняло. Най-малко с един ден.

— Едуард, да или не? — запита Палидар, докато яздеше успоредно с Горнт от отсрещната страна. — Хм... закъснява ли ѝ?

— Да, сър, според датите така излиза. — Горнт отправи поглед към нея и се замисли какво да предприеме. Анжелик яздеше черния кон, подарък от Малкълм.

Бе облечена в черен прилепнал костюм за езда, носеше черни ботуши и шапка с къса воалетка. — Шивачът ѝ си го бива. Досега не бях я виждал в тези дрехи.

— Да, а пък за стойката да не говорим — рече Палидар сухо.

Двамата се засмяха на двусмислицата.

— Все пак истината е, че язди великолепно. Хубава е като красавиците в Южните щати.

— Не, сериозно — какво мислиш? Искам да кажа — за всевъзможните слухове относно датите. Ние малко знаем... имам предвид, че малцина от нас са наясно с месечните... с неразположенията и така нататък. Ти залагал ли си?

„Толкова много, че дори не можеш да си представиш“ — помисли си Горнт.

— Вчера запитах Хоуг право, куме, та в очи.

— Боже мой, ей така направо? На мен не ми стиска, приятелче.

— Палидар се приведе към Горнт: — И какво ти каза?

— Отвърна ми, че не знае повече от нас. Нали го знаеш какво е дрънкало, така че му вярвам. — Горнт сдържаше нетърпението си, присъствието на Анжелик му липсващо. Продължаваха да спазват

уговорката си, че уж се избягват един друг, докато тя не установи със сигурност в какво положение е. — Очакваше се на единайсети или дванайсети, но Хоуг разправя, че можело и да закъсне... е, не кой знае колко. Ако не ѝ дойде, значи е бременна.

— Исусе! Което ме кара да си мисля какво? Въпреки че, ако е така, горкото момиче, трудно ще й бъде, още повече като се сетя за Хонконг, за Тес и неприятностите. Но ако пък не е, още по-лошо — човек просто не знае кое е най-доброто. — Откъм носа над хиподрума се дочу тръбене — там се намираше палатковият лагер с около хиляда войници в него. — Да му се не види — изропта Палидар.

— Какво?

— Свирят „сбор“. Генералът навярно е махмурлия и се чуди с кого да се заяде.

— Ще заминеш ли утре със Сър Уилям?

— Канагава ли? Навярно. Нали, общо взето, съм му момче за всичко. Ами тогава аз да вървя. Да вечеряме ли в офицерския стол?

— Благодаря, с удоволствие. — Горнт наблюдаваше как Палидар безукорно извъртя коня си, препусна в галоп и се смеси с останалите армейски офицери, поели към лагера. Забеляза, че доктор Хоуг се задава на кон откъм Колонията. Лекарят яздеше добре за такъв едър човек. Реши да го пресрещне и сръга коня си — кафяв жребец, най-добрая в конюшните на Брокови; препусна в лек галоп, но после се отказал. Стигаше му толкова езда за днес. И така, и така скоро щяха да научат. Хоуг не бе в състояние да пази тайна за подобна новина.

Преди да си тръгне, махна на Анжелик и се провикна:

— Добро утро, госпожо, истинско удоволствие е да ви срещне човек в такъв мразовит ден.

Французойката вдигна очи, изтръгната от съкровените си мисли.

— О! Благодаря, господин Горнт.

Едуард забеляза, че е тъжна, но въпреки това му се усмихна. Успокоен, той препусна в тръс — нямаше защо да ѝ оказва натиск. Първо да изясни как стоят нещата с нея. „За мен е прекрасно и в двата случая.“

Анжелик се зарадва, като го видя. Откритото му възхищение ѝ доставяше удоволствие, наслаждаваше се на изискаността и мъжествеността му. Напрежението от очакването, самотата, спазването на траура, тайните започваха да ѝ се отразяват — ранната сутрешна

езда, редките и разходки, непрекъснатото четене на книги, разговорите с Варгас за коприната и копринените буби, старанието да изглежда ентузиазирана бяха единствените удоволствия, които си позволяваше. Точно тогава видя Хоуг.

„Хоуг!“ Ако продължеше в лек галоп, щеше да се изравни с него. С тръс би могла да го избегне. А най-лесно ѝ бе да обърне и да си иде вкъщи.

— Добро утро, monsieur le docteur, как си?

— О, здравей. Добре изглеждаш.

— Но не съм. Нещо съм нервна. Но все пак ти благодаря. — Тя се подвоуми, а после небрежно добави: — Жените не се чувстват добре в определени дни от месеца.

Хоуг стреснато дръпна поводите и кобилата му навири глава, изцвили, потръпна и подплаши коня на Анжелик. Само за секунда и двете животни бяха укротени.

— Извинявай — изхриптя Хоуг. — Очаквах... очаквах обратното. — Изненадата и нейното равнодушие го обезпокоиха до такава степен, че той едва не я попита: „Сигурна ли си?“ „Навярно остарявам“ — помисли си лекарят, ядосан, че не е забелязал очевидното. Личеше си едва ли не от разстояние. — Е, сега поне вече знаеш.

— Много съм разочарована заради Малкълм, но като че ли някак си не го приемам толкова болезнено. Разбира се, изплаках си очите, но сега... — Беше толкова откровена, че му се прищя да се пресегне и да я погали.

— След всичко, което се случи, е напълно разбирамо, Анжелик. Така е по-добре. И преди ти казах, започнеш ли да плачеш, ще се спасиш. Би ли ми казала кога започна?

Откъм носа отново засвири тръба.

— Какво става? Видях Сетри и останалите офицери да бързат нататък.

— Просто свирят „сбор“, нещо обикновено — не бой се. — Хоуг се озърна, за да се увери, че наблизо няма никого. — Благодаря ти, задето ми каза — засмя се лекарят неспокойно, — макар и малко неочеквано. Искаш ли да поговорим, докато яздим?

— Естествено — отвърна Анжелик, като много добре съзнаваше защо му съобщи. Направи го, защото бе срещната Горнт, а и Хоуг ѝ се

оказа подръка. И защото вече искаше сражението да започне. — Дойде ми в неделя.

— Дори не зная какво да ти кажа — дали имаш късмет или не.

— Нито едното, нито другото — отговори французойката. — Такава бе волята Божия и аз се смирих. Мъчно ми е за Малкълм, а не за мен. Какво ще направиш сега: ще й съобщиш ли?

— Да, но първо съм длъжен да ти предам едно писмо.

Анжелик се сепна на свой ред.

— И през цялото това време си го държал при себе си и не си ми го дал?

— Тес ме помоли да ти го връча, ако не носиш дете от Малкълм.

— О. — Анжелик се замисли, призля й. — Ами ако чаках дете, тогава?

— Този въпрос вече е безсмислен, нали? — мило запита Хоуг.

Анжелик пребледня внезапно и това го разтревожи. „Момичето още не е вън от опасност, това е несъмнено.“

— Държа да знам.

— Помолиха ме да ти предам писмото, ако месечните започнат, Анжелик. Искаш ли вече да се прибираме? Ще ти го донеса у вас.

— Благодаря, но... ще те почакам да го вземеш... ще те почакам пред Струанови. — Французойката пришпори коня си напред, стигна до края на коридора, забравила за всички останали, но те я наблюдаваха. Внезапно й хрумна да направи още една обиколка в галоп, за да се отърси от уплахата. Пришпори, сръга го с колене и ръце и кончето пое направо навън от хиподрума.

Пред тях изскочиха двете островърхи църкви, оградата, Йошивара, сгущена зад нея, мостът и караулното. За момент спомените я върнаха към времето, когато бе препускала към тях, обхваната от паника след кървавото нападение на Токайдо, шапката ѝ се бе загубила, дрехите ѝ бяха разпокъсани, а тя самата — изплашена до смърт. Видението изчезна, щом задържа поводите. Сякаш всичко това се бе случило много, много отдавна. А сега се боеше от съвсем други неща. Жребият бе хвърлен.

Писмото на Тес гласеше:

„Сигурна съм, ще се съгласите, че любезностите помежду ни са напълно безсмислени.

Радвам се, че не чакате дете от сина ми. Това оправдява нещата. Съвсем не приемам, нито признавам «браќа», нито пък някакви законни претенции от ваша страна към моя син. Когато получите това писмо, в живота на Търговската къща ще е настъпила нова ера или пък тя ще бъде на ръба на фалита. Ако стане първото, то ще се дължи частично на това, че изпратихте при мен онзи човек.

Като възнаграждение за това ще вложа в Английската народна банка под попечителство сума, която ще ви осигури доход от две хиляди гвинеи годишно. Стига в замяна в срок от трийсет дни, смятано от днес (когато неразположението ви е било установено), да ми подпишете клетвена декларация за следните условия:

Първо: че се отказвате завинаги от всякакви претенции, които вие или ваш представител би могъл да предяди към несъществуващото имущество на сина ми. Сама разбираете, че като непълнолетен и законно неупълномощен да поеме длъжността тай-пан той не е притежавал никакво състояние.

Второ: че се отказвате от правото си и приемате никога да не използвате титлата «госпожа Малкълм Струан» или каквато и да било нейна разновидност. (Предлагам ви, за да спасите престижа си, да разгласите, че с неохота сте решили да се подписвате така, но сте осъзнали, че според вашата католическа вяра и църква не сте сключили законен брак. Аз самата бездруго не намирам церемонията за действителна.)

Трето: че кракът ви никога повече няма да стъпи в Хонконг, освен за транзитно прехвърляне на кораб, нито че ще искате да се срещаме, да ми пишете или да поддържате какъвто и да било контакт с мен и роднините ми за въдеше.

Четвърто: че клетвената ви декларация, официално заверена от Сър Уилям Ейлсбъри, на НВ посланик в Япония, ще ми бъде връчена тук, в Хонконг, чрез доктор

Хоуг като поръчител до четиринайсети февруари — приблизително след около трийсет дни, смятано от днес, деня, в който е установено, че неразположението ви е започнало.

И последно: ако се омъжите до края на годината, възнаграждението ви ще бъде увеличено и ще възлезе на три хиляди гвинеи за първите десет години. След вашата смърт влогът ще се върне при мен или наследниците ми.

След като изтекат три седмици от прочитането на горното, моля да се изселите от къщата на Струан. Посъветвах господин Албърт Макструан в същия смисъл чрез днешната поща. Уведомих го, че смятано от днес, кредитът ви при Струанови е прекратен и че сметките, които моят син ви е дал или поне вие твърдите, че ви ги е дал, удостоверени единствено с печата му, не бива да се зачитат с изключение на подписаните лично от него и със собственоръчно поставена дата. Което означава, че са *bona fide*.

Ако в срок от три седмици подпишете клетвената си декларация и я пригответе за доктор Хоуг, господин Макструан е упълномощен незабавно да ви отпусне кредит от *петстотин* гвинеи в предплата от обещаното ви попечителство, което ще влезе в сила в течение на трийсет дни. Годишната сума ще ви се изплаща на тримесечия.

В случай че не приемете горните условия (имате тържествената ми клетва, че те не подлежат на обсъждане) или не се срещна с доктор Хоуг на точно определената дата, четиринайсети февруари, на следващия ден, петнайсети февруари, моите адвокати ще предприемат съдебна процедура срещу вас за максималното наказание, което аз и те смятаме за справедливо, като първото обвинение ще е злобно, предумишлено убийство на сина ми.

И един съвет: господин Скай ще върти и ще суче, ще пледира за законна самоотбрана, че това са заплахи срещу вашата личност. Нищо подобно, моите адвокати ме увериха, че не е така, че това е щедър и законен начин да

отстраним един неприятен проблем, който синът ми е предизвикал поради неблагоразумие.

Ако обичате, помолете доктор Хоуг да се завърне колкото е възможно по-бързо с вашата клетвена декларация или с отказа ви.

Тес Струан
28 декември, лято Господне 1862, Хонконг“

Горнт вдигна поглед от писмото.

— Няма да приемаш.

— Точно това ме посъветва и господин Скай. — Гневът на Анжелик незабавно се изпари. Тя седна във високия стол с високо вдигната глава и безжизнено лице. Горнт се настани срещу нея. Намираха се в будоара ѝ.

— Радвам се, че си съгласен. Ще отговоря подобаващо на тази... тази жена още днес следобед!

— Недей. Това ще бъде грешка. Аз съм против да започваш битка с нея, не би могла да измислиш нищо по-лошо. Споразумей се с нея.

Анжелик пребледня от ярост.

— Предлагаш ми да приема тази... тази гадост?

— Просто те съветвам да се споразумееш с нея своевременно. — Мисълта на Едуард работеше безотказно и логично, макар на гърлото му да бе заседнала буца. — Уверен съм, че ще ти осигура по-добри условия.

— Условия ли? Значи ми предлагаш по същество да се съглася? Да се съглася с това? Мислех, че никога не се предаваш и че си ми приятел, а ти ще допуснеш тя да ми натрие носа?

— Не съм забравил, че условията ѝ не подлежат на обсъждане, но не ми се вярва в това. Ще се опитам да ги подобря. Първото ѝ предложение за две-три хиляди само по себе си е утешително. Ако ги докараме до пет, ще станеш направо богаташка.

— Това няма да изкупи лошите ѝ обноски, зловещите ѝ заплахи, враждебното ѝ и неприязнено отношение. Аз сключих законен брак. Законен — Анжелик тропна с крак. — Да не се подписвам „госпожа

Струан“ ли? Кракът ми да не стъпел в Хонконг ли? Как смее да се отнася така с мен? Като че ли съм... измамница!

— Съгласен съм. Аз ще преговарям повторно от твоето име.

— *Jesu*, искам да я видя унижена, смазана.

— Аз също, но сега не му е времето.

— Какво?

— Великият Дърк Струан наистина е злоупотребил със семейството на майка ми, с Тилманови. Не чак като Морган, но все пак се е отнесъл много зле. — На лицето му се изписа жестока усмивка. — Ако успея да разоря Брокови, защо да не съсипя и Струанови. На мен ми е безразлично. Отмъщението е ястие, което двамата бихме могли да погълъщаме бавно, залък по залък.

— Наистина ли? — Внезапна гореща вълна заля слабините ѝ. Едуард изглеждаше толкова самоуверен, красив и силен. — Как?

— Първо ми кажи за Скай.

— Той предложи незабавно да предприемем действия и ми показва подгответи от него документи, които да подадем в Хонконг, Лондон, Париж и...

— В Париж ли? Че защо?

Анжелик му обясни, че ще я вземат под опеката на държавата.

— Скай твърди, че след като това стане факт, ние ще спечелим. Бракът ще бъде обявен за законен според френското правосъдие и тогава аз ще диктувам брачното споразумение, а не тя.

— Той спомена ли ти за хонорари, Анжелик?

Тя пламна:

— Това няма нищо общо със съвета му.

— Глупости — сопна ѝ се Горнт. — За да оцелеем, се налага да се изправим лице в лице с истината и да си изясним кой какви игри играе. Това копеленце, прощавай, но употребявам думата съвсем умишлено, а той наистина е такъв — открих го в Хонконг, — та това копеленце мисли само за собственото си бъдеще, а не за твоето. Вече си се представя как в различни съдилища защитава тази бедна, но красива френска вдовица и въздейства на различните съдебни заседатели... и губи дело след дело.

— Не разбирам... Защо?

— Малкълм не притежава имущество.

— Но... но господин Скай твърди, че според френските закони...

— Събуди се, Анжелик! — още по-рязко й викна Горнт. От жизнена важност бе да я измъкне от това състояние на глупав, безполезен гняв.

Щом влезе в будоара й и я видя със стиснати устни, ядосана, с треперещи ръце, с които държеше някакво писмо, Едуард разбра, че тъкмо това бе *писмото*, за което му бе разказал Хоуг, и следователно дете не се предвиждаше. Радостта му достигна връхната си точка.

Направи се, че не знае нищо, и понечи да я поздрави весело, но тя го отблъсна, замери го с писмото, а гневът й я правеше още по-привлекателна. „Тази страсть е полезна и за двама ни — бе си помислил Едуард със задоволство, — но вече е време да вкарам тази страсть в руслото и да я облагородя като своята.“

— Скай вятър го вее на бял кон. Ела на себе си!

— Аз съм си наред, ама той не е. Дори и за момент да не си си помис...

— Престани! Разсъждавай трезво, за Бога! Ти си в опасност, а не той! — За момент Горнт отново се запита какво ли съдържа третото писмо на Тес. Вече никой нямаше да научи — Хоуг му бе казал, че е обещал на Тес да го изгори, без да го разтваря, преди да връчи на Анжелик това. „Дали Хоуг наистина ще го стори, или все пак ще го прочете, преди да го изгори, макар да се е заклел в името Божие да спази волята й? Жалко, че не знам, но всъщност това са дреболии.“ — Анжелик, скъпа Анжелик... — Едуард хвърли писмото на масата, сякаш бе нещо гнусно, като всъщност го смяташе за прекрасно; изправи се, седна до нея и взе ръката й. — Париж и френското правосъдие, както и всичко останало са изгодни само за Скай, но не и за теб. Но дори и да спечели, залагам десет хиляди, че съдебното им постановление няма да важи за Тес Струан в Хонконг... Изслушай ме — повиши глас Едуард, тъй като Анжелик понечи да възрази. — Не разполагаме с много време и те моля да бъдеш разумна. Ако вземеш пари на заем, осиромашаваш или продаваш себе си, за да му плаща разносите, неподгответена. Така по-лесно ще се спазя. — И добави: — В твоя полза.

Тя се обърна и го изгледа:

— И в своя също.

— Да, и в моя. — Всички тези увъртания, рискове, целият този хазарт, в който всяка неточна дума беше фатална, му действаха по-

възбуждащо и от най-интересната игра на покер. А залозите бяха огромни. Залогът беше тя. Нейното и неговото бъдеще вече бяха едно. „А тя държи повечето аса — помисли си Горнт, — без дори да го съзнава.“ — Благодарение на него Анжелик незабавно щеше да е приела условията на Тес и следователно Тес щеше да се превърне в негов ревностен съюзник. За бъдещето му това бе от изключително значение: петте хиляди гвинеи щяха да закрепят положението на „Ротуел-Горнт“, а омразата на французойката щеше да спомогне за краха на Тес.

— Обичам те и искам да се оженя за теб — заяви Едуард. — Моля те.

— Още е много рано за отговор.

— Не мисля — вече не си обвързана и сърцето ти не принадлежи на никого.

— Защото съм неомъжена и никога не съм била ли? — озъби се Анжелик.

— Успокой се, мила, и бъди разумна! Ние сме зрели хора и аз имам правото да те попитам, да ти се обясня в любов и да поискам ръката ти.

Анжелик сведе очи и се укроти — имаше нужда от него, той единствен бе в състояние да я предпази от Тес.

— Прости ми, да, писмото... ме обърка. Но за отговор наистина е прекалено рано.

— Не съм съгласен. Смятам, че ме обичаш, и думата ти може да си остане в тайна. Само между нас двамата — няма защо да я разгласяваме. Обичам те. Ще бъдем страхотна двойка. — Горнт наистина мислеше така. — Пред нас се открива огромно бъдеще, стига веднъж... — той посочи писмото — стига веднъж завинаги да се избавиш от тази заплаха. Много си приличаме и имаме обща цел — да съкрушим твоите и моите врагове в удобен за нас момент.

— Не те обичам, но страшно те харесвам. Навярно бих могла... може би след време ще се влюбя в теб и тогава ще се опитам... ако се оженим... не, остани си на мястото, нека свърша. — Пръстите ѝ въртяха перлена катарама, която си бе купила от селото и която ѝ напомняше, че след като Макструан не признае останалите сметки, това украсение заедно с годежния и нефритения пръстен е единственият накит, който все още притежава. Андре щеше да се отбие

този следобед. Анжелик отложи тези тревоги за по-късно и се съсредоточи. „Учудващо е, че на Едуард му хрумват същите неща като на мен; често мислим съвсем еднакво.“ — Засега ти предлагам да поизчакаш с отговора ми. Кога заминава следващият кораб за Хонконг?

— Най-добрият и най-бързият ще отплата утре вечер. „Красавицата от Атланта“ на Купър-Тилман отива направо в Хонконг, а след това в Сан Франциско — незабавно се отзова той. Разписанието на пристигащите и заминаващите кораби бе главната грижа на всеки търговец. — Ще бъде в Хонконг преди нашия клипер „Нощната чародейка“ — той едва ли ще пристигне по-рано от три дни.

— Искаш да заминеш с „Красавицата от Атланта“?

— Да.

— Тогава, Едуард, нека да обсъдим въпроса с онази жена утре сутринта — така ще имам повече време да размисля. Ако се споразумеем помежду си, тогава замини веднага за Хонконг... и се върни възможно най-бързо.

— Добре. А как ще отговориш на предложението ми?

— Ще ти кажа, като се върнеш.

— Искам да зная, преди да замина.

— Защо?

— За собствено удоволствие — отвърна Едуард.

Анжелик забеляза все същата особена усмивка и се запита какво се крие зад нея.

— Защо? Питам те сериозно.

Той се изправи и застана до нея.

— Защото за мен е жизненоважно. Ако се оженим, вече нищо не може да ни спре. Ще се влюбиш в Шанхай — той е най-големият град в Азия и пред него Хонконг прилича на затънтела дупка. Там ти ще станеш най-прочутата хубавица на града и ще заживеем щастливо до края на живота си. Обещавам ти. А сега ми обещай и ти.

— Давам ти дума, че ще ти отговоря, когато се върнеш. Трябва да си имаме доверие. — Горнт си спомни, че бе казал същото на Тес. — Когато се върнеш.

— Извинявай, мила Анжелик, но се налага да разбера, преди да замина.

— Иначе няма да преговаряш с Тес в моя полза ли?

Едуард не отговори веднага.

— Ще преговарям. Бик искал да се оженя за теб утре, още тази вечер... това няма нищо общо с Тес. Но е невъзможно. — Хвана я за раменете и целуна връхчето на носа ѝ. — *Jollie mademoiselle*, чакам отговора. Утре по залез-слънце. Тогава ще се кача на кораба.

Същия следобед вестта за Кацумата и за самоубийството на Мейкин завари Райко в жилището ѝ. Тя падна в несвяст. Щом се посъвзе, изпрати една прислужница при Хирага, за да доведе Акимото и Такеда колкото се може по-бързо, тъй като имала да им докладва ужасни новини. Те пристигнаха веднага.

Райко плачеше, без да се срамува, и кършеше ръце. Разказа им как Йоши е заловил Кацумата, за смъртта му и за самоубийството на Мейкин, мама-сан на Койко, но не им спомена, че тъкмо тя е предала Сенсей.

— Това е краят... Щом Йоши е научил за Кацумата и Мейкин, значи е разбрал за мен и за вас. Някой е предал всички ни. Кой е изменникът? Само въпрос на време е... — Ужасът отново я завладя. — Налага се незабавно да напуснете, преди наказателните отряди да ви открият. Трябва да напуснете...

— Престани! — изсъска й Хирага с пребледняло лице. Вече не бе предрешен като кухненски слуга. Носеше обикновено кимоно и бе готов всеки момент да хукне към убежището си в тунела. На наблюдателите можеше да се разчита, бяха станали надеждни поради заплаха от смъртно наказание. Акимото и Такеда също изглеждаха ужасени. Струваше им се немислимо Кацумата да загине като страхливец.

„Чак не ми се вярва, че Сенсей се е оставил да го заловят жив — мислеше си Хирага. — А е направо отвратително, че Йоши е оставил Мейкин да извърши с Кацумата подобно нещо, колкото и да си го е заслужил. *Baka*, че са го заловили жив!“

— Остави ни, Райко. Ще се видим по-късно.

Райко излезе, залитайки, доволна, че се е отървала от тях. Мразеше всички шиши, но мъдро прикриваше ненавистта си.

— На Йоши му липсва благородство, щом е допуснал такова нещо. Трябва да отмъстим за Кацумата — гневно избълва Такеда.

Акимото, също толкова отвратен, хвърли поглед на Хирага.

— Какво ще правим, братовчеде? Тази вещица е права. Ще започнат да претърсват все по-ревностно. Да се измъкнем още тази нощ, поне да опитаме, а?

— Вие сте бака, натикани сме в миша дупка. — Всъщност Хирага, макар и да се преструваше на вбесен, бе изпитал голямо облекчение. След като Кацумата бе мъртъв, не се налагаше да предприемат нападение. Отново поемаше собствената си съдба в свои ръце. — Не бива да правим грешки.

— Тук наистина сме като мишки в капан. Значи ще нападнем, както бе предвидил Сенсей. Бомбите ни вече са готови. *Соно-джой* — извика Такеда.

— Не, засега не ни застрашава нищо.

— Хирага — запита Акимото, — щом Йоши е оставил Кацумата на тази Мейкин, значи ѝ се е отплатил за нещо, нали? За това, че го е предала? Райко ще стори същото с нас. Може пък тя първа да е разкрила и двамата на Йоши?

Такеда скочи на крака.

— Да я убием и да започваме.

— Седни — изръмжа му Хирага. — Имаме нужда от Райко. В миналото тя имаше много заслуги към нас, а и не забравяй, че на никоя мама-сан не може да се вярва напълно. Седни, Такеда, и мисли трезво. Райко няма да ни издаде — тя е просто една алчна брантия като всички останали мама-сан. Ако ги остави човек, ще ти изстискат пари като за третокласна куртизанка, когато момичето всъщност е просто някоя уличница, която не струва повече от един меден моме. Някога и от Мейкин получавахме важни сведения, благодарение на нея пипнахме педераста Утани. Тя самата е била предадена. Йоши и Бакуфу имат хиляди съгледвачи.

— Тук не сме на сигурно място — потръпна Акимото. — Тук не ми харесва. Тази Йошивара на гай-джин е заразена с тяхната чума. Съгласен съм с Такеда. Нападаме, избягваме или загиваме.

— Не сега. Нека да помисля!

Такеда го изгледа втренчено.

— Ти познаваше ли Мейкин?

— Преди много години... — Хирага едва не добави: „И Койко.“ Блазнеше го мисълта да им разкрие истинските причини за предателството, но се отказа. Харесваше му начинът, по който бе

умрял Кацумата. „Така му отмъстиха за смъртта на Сумомо и на Койко. Сега духовете им ще се превърнат в ками или пък те отново ще се преродят на трийсет и четвъртия ден, стига боговете да решат така, ако има богове. Вече мога да ги забравя, макар че легендите за тях ще останат вечно живи.

Значи Сенсей е молил за милост? А аз толкова години го боготворях и му се подчинявах? Ама че сме будали — с отвращение си помисли Хирага. — Както и да е, този страхливец ще бъде осмян и оплют, а скоро съчинителите ще разнесат навред легендата как е предал Сумомо и Койко, как му е отмъстила мама-сан и какво е било предсмъртното й желание. Ах, колко изтънчена беше тя!“

Хирага неволно се изкикоти и наподоби пронизителния глас на *омагаки* — актьор, който играе женски роли, защото на сцената допускаха само мъже:

— „Баня и чисти дрехи“. Кабуки^[1] и театдрите с марионетки ще събират многобройни зрители поколения наред.

— И кабуки *бака* — разяри се Такеда. — Ще отмъстим за Сенсей. Ще измием позора от името му. Тази нощ ще нападнем според плана си, ти ще се заемеш с кораба, а аз с двете църкви и ще претрепя всички гай-джин, които среща, докато не падна мъртъв. Какво ще кажеш, Акимото? — Изправи се и надникна през прозореца. Свечеряваше се. Неочаквано забеляза как вятърът шуми в храсталака. — Вижте, боговете ни пращат знак! Вятърът се усилива. И е южен!

Акимото изтича при него.

— Вярно е, Хирага!

За момент Хирага се обърка. Наистина ли беше знак?

— Никакво нападение тази нощ. Никакво!

Такеда се извърна.

— Казах да нападнем — изгледа кръвнишки Акимото. — Съгласен ли си! *Соно-джой, соно-джой*.

Акимото се двоумеше. Както гневът, така и самоувереността на Такеда бяха заразителни.

— Огънят ще прикрие бягството ни, Хирага.

— Ами... един малък пожар — навярно — раздразнено рече Хирага, — не и опит да изпепелим цяла Йокохама. — Колебаеше се и си оставаше на предишното мнение, но не можеше да постигне своя

окончателен план без помощта на Тайра и без да охлаби хватката на Йоши, затегната около врата му. — Утре или вдругиден бихме мог...

— Тази нощ — настоя Такеда, който едва се владееше. — Тази нощ ни е дар от боговете!

— През този сезон вятърът още дълго ще духа от юг, трябват ни още хора, за да подпалим Колонията. Един от нас ще иде в Йедо да ги доведе. Такеда, иди ти.

— И как? Казваш, че наказателните отряди били навсякъде. Как?

— Не зная, Такеда. — Хирага колебливо се изправи.

— Почакай ме, докато се върна, и тогава ще решим. Ще отида при Райко да ѝ кажа, че утре си тръгваме. Няма да си идем, само ще я залъжа.

— Тя вече не е надежден човек.

— Колко пъти да ти повтарям, че никога не е била.

Хирага излезе и я намери.

— Добре, Хирага-сан, останете. — Райко бе преодоляла страха си. Бе пийнала коняк и вяло се бе оставила в ръцете на съдбата.

— Тайра ще идва ли тази вечер?

— Не, нито пък утре. Фурансу-сан ще дойде. Сигурна съм.

— Повикай Тайра. Можеш, нали?

— Да. Но щом пристигне, какво да му кажа? — запита Райко с безразличие, но тутакси дойде на себе си, тъй като Хирага процеди през зъби:

— Ще му заявиш, че Фуджикуо вече не желае да подпише договор, че друг гай-джин се е обърнал към теб с по-добро предложение.

— Но уговорената с него цена е направо фантастична, а той не е глупак — ще сравни сумите и ще иде в друга Къща. Вече е посещавал някои от тях. Ще го загубя.

— Ще си загубиш главата, ако не оправиш кашата, в която си се забъркала — кисело заяви Хирага, — а добре охраненият ти труп ще нахрани рибите.

— Да я оправя ли? — Райко цялата се превърна в слух. — Нима е възможно, Хирага-сама? Има ли начин? Знаеш ли как?

— Прави каквото ти казвам, и ще се опитам да те спася. Веднага изпрати да повикат Тайра. — Хирага я изгледа студено и се върна при

другите двама. Те стояха на верандата и наблюдаваха как вятерът превива храстите. — Отървахме кожата още за ден-два.

Такеда се усмихна подигравателно:

— Тя и хабер си няма, че с нея е свършено, а тази нощ от Йокохама няма да остане помен заедно с цялата ѝ паплач.

— Ще изчакаме още един ден. Утрe вечер e най-добре.

Такеда отново избухна:

— Защо?

— Нали трябва да избягаме някак? Нима не искаш да нанесеш смъртоносния си удар, но да останеш жив и да му се насладиш? Както и всички ние? Съгласен съм с теб, че времето е дошло. Прав си, Такеда. Но ако го отложим за утрe, ще имам време да обмисля всичко.

Такеда помълча и запита:

— Акимото?

— Нека изчакаме, та да успеем да избягаме... Хирага е мъдър, Такеда, нали?

Настана мъртва тишина.

— Добре. Още един ден. Съгласен съм. — Такеда се изправи и се запъти към укритието си в съседната чайна.

След малко Хирага рече:

— Акимото, иди и остани при него. Увещавай го.

— Той е от Сацуума, братовчеде. И Кацумата беше от Сацуума.

Хирага хвърли поглед към шубрака, превит под южния вятър.

— Постой при него. Убеди го.

Тайърър се ужаси.

— Не договор, Райко-сан?

— Не, толкова съжалявам, Фуджико промени решението си. Получи много по-добро предложение, толкова съжалявам, но е непреклонна.

— Моля? — запита Филип, тъй като не бе схванал повечето японски думи.

Райко повтори същото и добави:

— Ето защо исках спешно да се срещна с теб. Толкова съжалявам, Фуджико няма да те приеме тази вечер и никога повече.

На Тайърър му причерня пред очите. Той се опита да я разубеди на възможно най-любезния си и добър японски език, но Райко поклати отрицателно глава.

— Толкова съжалявам — решително му отказа тя и се поклони, за да го отпрати. — Лека нощ, Тайра-сама.

Филип излезе на верандата, залитайки като пиян. Зад гърба му шоджи се плъзна и се затвори. Запрепъва се по градинската пътека и изруга, като се сети, че си е забравил обувките. Замаян, седна на верандата и ги нахлузи.

— Какво, по дяволите, се е случило?

Преди три дни, когато се върна с Бабкот от Йедо, всичко бе минало прекрасно. Бяха се споразумели относно договора, с изключение на една незначителна точка. Трябваше да плати в разстояние на една седмица. Предишните му сметки бяха уредени с усмивки и поклони. През онази нощ Фуджико бе по-любвеобилен и по-ласкова от всяко. Днес вечерта, щом получи по слуга настоятелната молба на Райко да се срещнат незабавно, с радост си бе помислил, че тя просто иска да подпишат документа. Беше й оставил бележка, че по всяка вероятност тази вечер и утре не ще успее да се отбие, защото му се налагало да замине за Канагава.

А то ето какво излезе.

— Не разбирам.

Вятърът въртеше листата в нозете му. Дълбоко нещастен, Филип се сгущи в палтото си. Нощта му се стори още по-тъмна отпреди. Въздъхна тежко и пое по виещите се пътеки. Неочаквано някакъв самурай едва не се сблъска с него.

— Всемогъщи Боже, Накама! — извика Тайърър.

Хирага посегна към меча си и Филип реши, че с него е свършено. Но мечът си остана наполовина прибран в ножницата, а очите на самурая се вторачиха в него над мушката на пистолета...

— Недей — спря го Тайърър със задавен от вълнение глас, — не съм... не съм въоръжен.

Той вдигна ръце, като че се предава, и застине на мястото си. Проклинаше се за собствената си глупост и примря, когато Хирага отново тикна меча в ножницата.

— Тайра-сама, няма раня теб. Аз мисли враг. Ти си приятел. — Хирага се усмихна и му протегна ръка.

Объркан, Тайърър се ръкува с него и чак тогава избухна:

— Какви ги вършиш? Мислехме, че си избягал в Йедо. Какви са тези приказки, че си бил ронин? Налага ни се да те предадем на Йоши. Знаеш ли, че той те дебне — господарят Йоши?

— Не тук! — предупреди го Хирага и го хвана под ръка. Тайърър усети желязната му хватка. — Ела с мен.

Направи му знак да мълчи и го поведе из цял лабиринт от пътеки, до такава степен преградени една от друга с жив плет, че Тайърър напълно загуби представа къде се намира. Най-сетне се озоваха пред малка къща. Вятърът злобно ръфаше тръстиковия покрив и виеше в гредите.

Хирага му даде знак да се качи на верандата, изу си обувките, изчака, докато Тайърър стори същото, и го набута вътре.

— Влиза, моля.

Пловнал в пот и безропотен, Тайърър се подчини. Нямаше как да избяга. Забеляза, че Хирага предпазливо се озърна да види дали не са ги проследили. Шоджи се затвори зад тях. Една притулена свещ мъждиво осветяваше вътрешността на най-обикновена едностайна къща с мъничка баня. Свещта закана и едва не угасна от течението.

— Седни! Моля. Сега кажи отново, но не бързо, с глас тих. — Хирага заплашително измъкна късия меч от пояса си и го сложи на татамите до себе си. — Така?

Тайърър се опита да прикрие уплахата си и въпреки умората му разказа за Йоши и Абе, за убийството на Утани и как те всички смятали, че Хирага отдавна е избягал някъде другаде.

— Дължни сме да те предадем на Йоши, на стражите при портата. Капитан Абе се върна в Йедо, и... как да те наричам — Накама или Хирага?

— Както иска, Тайра-сама.

— Значи Хирага тогава, нали това е истинското ти име?

— Така ми викат. Но японците имат много имена — едно при раждане, друго на седем, трето като вземъжеем и си вземаме още някое, ако искаме. Аз съм Накама или Хирага, твой приятел.

— Приятел ли? — горчиво рече Тайърър, забравил за страхата си.

— Тогава защо не си ми казал, че си убиец. Ти си убил Утани, убил си го, нали?

— Да, той мишена, много лош човек. Йоши друг. Тук не Англия, Тайра-сама, не Англия. Тези лоши хора Бакуфу крадат власт от Император, те потисници.

Хирага сериозно се зае да обясни, доколкото може, за шиши и тяхната борба да премахнат тираничните управници. Искреността му бе очевидна.

— Ние иска дадем Нипон пак на Император, направи управление справедлив за цял народ.

Под „цял народ“ Хирага имаше предвид самураите, но Тайърър реши, че става дума за цяла Япония. И докато го разпитваше, запленен от уникалната възможност да надникне в потайните дела на Нипон и на японската душевност, все повече се убеждаваше, че доводите на Хирага имат основание. Трябваше просто само да си припомни английската история и народната борба за отхвърляне на „свещеното право“ на кралете, както и управлението на деспотите, за да изпита все по-силно и по-силно съчувствие. Без труд си припомни с цената на колко човешки живота бе създаден парламентът и управлението на народа за народа: една кралска глава, убийства, революции, метежи, смърт, преди да разцъфтят Британското кралство и британският мир.

Филип си спомни и какъв дълг има към този човек и унило рече:

— Въпреки това не виждам какви са изгледите ти за спасение. И моите, и твоите хора ще те заловят веднага, щом те видят. С нищо не мога да го предотвратя.

— Едно нещо, да, можеш направи, помогнеш мен. Помогни на кораб, на кораб за Англия.

Филип го зяпна с отворена уста:

— А? Ти си се побъркал!

— Моля, пази тихо, много врагове тук — предупреди го Хирага, възбуден от потресаващата неочеквана мисъл, която го бе връхлетяла, сякаш спусната направо от самата Богиня на слънцето. — Моля, слушаш. Много пъти казал, аз науча за гай-джин, за твоя страна най-добре, нали? Иде там с мой братовчед. Йоши прав за флот и армия. Но аз мисля, много най-добре, науча банки и търговия. Трябва знаем най-добър начин, нали? Ваш начин, английски начин, нали?

Хирага сладкодумно продължи да плете паяжината си, а напрежението го правеше още по-красноречив. Това бе окончателният му план, единствената му възможност да избегне клопката на Йоши.

Бе уверен, че ако прекара година-две при гай-джин и се запознае с когото трябва, ще допринесе изключително много за соно-джой.

„Само така ще се спася от сигурна смърт — възбудено си бе рекъл той. — След година-две ще се завърнем, ще владеем съвършено английски, претъпкани с техните тайни за *продукции и стоки борс*, пушки, оръдия, тактика и стратегия, как завладяват света и дори унишиха Китай!

Тук е Земята на боговете! Китай трябва да стане наш, а не на гай-джин. Преди да заминем, ще разкрия плана си на нашите шиши водачи от Чошу и все някак ще поддържам връзка с тях чрез писма.“

— Много прост, Тайра-сама. Ти говориш с капитан, ние промъкваме на кораб, никакъв проблем. Няма защо някой знае.

— Сър Уилям никога няма да се съгласи.

— Навярно няма защо казва него. — Хирага се приведе към Филип и без да е уверен в себе си, му предложи възможния изход: — Или ако говори, аз говоря също, мисля той съгласи? Много важно за англичани имат японски приятели. Аз добър приятел. Джами-сама също помогне, ако помогни.

— Кой?

— Джами — голяма брада мъж, по-голям от тебе. Джами.

— Джейми? Джейми Макфей ли?

— Да, Джами Мъкфей.

Идеята се бе просмукала в съзнанието на Тайърър и мисълта му най-сетне започна да работи по-бързо. Предложението на Хирага криеше огромни перспективни възможности. Британия винаги бе обучавала или дообучавала добре подбрани чуждестранни студенти — по-знатни или много надарени. Мнозина от тях бяха радикално настроени или революционери в собствените си страни, особено индийците. Хирага бе изключително интелигентен и въпреки че бе враг на Йоши, бе от голямо значение. „Съди за човека по враговете му“ — бе казал веднъж баща му.

И докато премисляше предложението на Хирага, се питаше как ли са майка му, баща му и приятелите му.

Тъгуваше, че не може да се види с тях и че скоро няма да посети Лондон — домашен отпуск му се полагаше чак след две години. В същото време се гордееше, че работи за дипломатическите служби и че

е никаква опора, макар и съвсем незначителна, за Британската империя.

Хрумването на Хирага бе чудесно. От него щеше да излезе нещо. Но как да го изведе оттук и как да накара Сър Уилям да му помогне? Уили бе ключът към разрешаването на загадката.

Колкото повече разсъждаваше за това, толкова повече угасваха надеждите му. Беше глупаво дори да си помисли за такова нещо — нямаше съмнение, че Сър Уилям ще откаже подкрепата си за подобна измама. Този човек бе признат убиец и само пионка в далеч по-голяма борба на Йоши. За Сър Уилям Хирага не беше *quid pro quo* — не беше компенсация, нито причина да си навлече враждебността на Йоши — този бъдещ владетел, каквото и да утвърждаваше Хирага.

— Ще се опитам. — Филип се преструваше на уверен, тъй като не бе забравил, че все още е пленник на Хирага, а мечът на самурая му е подръка. — Не ти обещавам нищо, но ще опитам.

Хирага също остана доволен. Бе поел огромен риск, но си бе оставил възможност за хитри ходове.

— Пазиш тайна?

— Естествено.

— Прати вест Райко. Мога срещна в село или тук. Ти кажеш къде, Тайра-сама. Мисля, по-бързо, по-добре. За кораб — нали?

— Да. Ще ти изпратя съобщение утре или ще дойда самият аз. — Тайърър предпазливо понечи да се изправи.

Лицето на Хирага грейна в усмивка.

— Отиваш при Фуджико?

Меланхолията незабавно заля Тайърър.

— Фуджико вече я няма.

— Какво? Какво казваш, моля?

Филип му обясни и лицето на Хирага пламна.

— Но ти имаш обещание, Тайра-сама. Мен... аз говоря... уредил с Райко, нали?

— Да, но с договора вече е свършено. Райко казва... — Тайърър мълкна, изплашен от изражението на Хирага.

— Чакай, моля!

Хирага излетя навън. Тайърър се взря през един люлееше клоните и донасяше солен мирис на море. „Бягай, докато все още имаш възможност“ — рече си той, но внезапно изпита непреодолимо

желание да се облекчи. Възползва се от ведрото в банята и се почувства по-добре. Усети глад. И жажда. Озърна се. Нито чайник, нито кана. Гладът и жаждата го терзаеха, както и предложението на Хирага. Не можеше да удовлетвори нито едното, нито другото. Без благоволението на Сър Уилям Хирага оставаше на произвола на съдбата. Дори и Джейми едва ли щеше да му помогне особено, след като вече бе напуснал Странови. Пък и защо ли му е да помага? Нямаше *quid pro quo*.

Отново се взря през прозорчето.

„Махай се оттук, докато все още можеш“ — рече си Филип и се запъти към вратата. Точно в този момент долови стъпки и се хвърли към възглавничката си. Шоджи рязко се отвори. Райко се строполи на колене пред него, а Хирага заплашително стърчеше на прага.

— Ох, толкова съжалявам, Тайра-сама — запъваше се Райко, унизено бързаше да се извини и да го предразположи. — О, толкова съжалявам, направих ужасна грешка...

Думите ѝ бликнаха като фонтан. Тайърър схващаше съвсем малко от тях, но напълно осъзна смисъла им.

— Стига — твърдо каза той. — Донеси договора веднага. Ще го подпиша.

Райко покорно измъкна свитъка от ръкава си и му го подаде.

— Чакай — заповядала Хирага. — Дай ми го!

Райко незабавно се подчини и отново сведе глава.

Самураят набързо прегледа краткия документ и изсумтя:

— Това както уговорил, Тайра-сама; подпишеш по-късно — премина на английски той. — Тази тук... — посочи сърдито към Райко — казва грешка, казва Фуджико моли чест да види теб, толкова съжалява за грешка. Нейна грешка. *Бака* — озъби се самураят на Райко и добави на японски: — Отнасяй се с този господар, както се полага, иначе ще направя Къщата ти на пух и прах. Направи всичко възможно Фуджико да е готова, съвсем готова. Веднага.

— *Хай, Хирага-сама* — Като смотолеви разточителни извинения, Райко избяга, доволна от себе си. И от номера на Хирага. А също и че сделката бе склучена.

Тайърър въодушевено благодари на Хирага. Бе твърде щастлив, за да се запита как уж беззащитният му приятел изведенъж я бе накарал

да се промени толкова бързо. „Има неща, които никога няма да разберем у този народ.“

— Ще подпиша договора вкъщи и ще го донеса утре.

— Не бързай, карай жена-куче чака. — Хирага се усмихна и му подаде свитъка. — Сега ще те заведа при Фуджико. *Икимашо*.

— *Домо аригато годзиемашита* — Тайърър се поклони така, както се кланя японец на човек, оказал му изключителна услуга.

— Приятел помага приятел — простичко отвърна Хирага.

---

[1] Вид японски театър. — Б.пр. ↑

57.

Същата вечер Тайърър се събуди напълно удовлетворен. Часовникът му показваше девет и двайсет. „Прекрасно“ — помисли си той. Лежеше до дълбоко заспалата Фуджико. Футоните и пухените завивки бяха чисти и уханни като нея, топли и уютни. Тук бе толкова по-хубаво от собственото му легло с твърд сламен дюшек и тежки вълнени одеяла, които миришеха на влага. Кожата на момичето блестеше като златна на светлината на свещите. Малката стая бе златиста и уютна. Вятърът не оставяше на мира покрива, стените шоджи и пламъчетата на свещите.

„Ще дремна още малко — помисли си Филип — и ще си вървя.

Я стига глупости. За какво ще се прибираш тази вечер. Всички документи за утрешната среща с Йоши са готови и препрочетени още днес следобед — с екземпляри от Споразуменията на японски и на английски в чантата на Дребосъка Уили. Съгласуваният боен план за нападението срещу Санджиро и Сацума се намира в сейфа и чака подписа на Сър Уилям и на Кетърър. Ще стана утре в зори, сияещ като новоизсечена златна гвинея. След „шок-у“ на Хирага и още по-големия „шок-у“ на Райко съм си заслужил удоволствието.“ Усмихна се — шок-у звучеше съвсем като японска дума. Въздъхна със задоволство. „Добричкият Накама, тоест Хирага.“ Прозя се и затвори очи. Сгуши се по-близо до Фуджико. Тя не се събуди, но го прие в прегръдките си.

В другия край на градината Хиноде с нетърпение очакваше Андре да дойде всеки момент, както я бе предупредила Райко.

Райко седеше прегърбена в своето жилище и пиеше саке. Скоро щеше да премине към коняка и към забравата. Питието отмиваше всички лоши мисли: страха и омразата към Хирага, но и надеждите, свързани с него, ужаса й от смъртта на Мейкин и дълбоката почит, че приятелката й си е отмъстила. Всичко това се смесваше в съзнанието й с всяка изпита чаша.

В отсрещния край на градината Хирага седеше в класическата поза „Лотос“ и медитираше, за да прогони отвратителното главоболие,

което вестта за Кацумата и новините на Тайърър му бяха причинили. Скоро щеше да се върне Акимото. Отвъд съседния стобор в една от къщите на чайната на Черешите Акимото се бе напил със саке. Излегнат насреща му, Такеда се оригна и изгълта бирата си наведнъж. Акимото, вече опиянен, изпи още една манерка със саке и тя се изплъзна между пръстите му. Той отпусна глава върху ръцете си и захърка. Такеда се усмихна. Съвсем не бе толкова пиян, колкото се представяше.

Увери се, че Акимото спи, плъзна шоджи и затвори след себе си. Нощта бе студена. От юг душише силен вятър. Огледа градината наоколо. Една слугиня с поднос мина край къщичката на път за главната сграда. Някъде в далечината пееха пияни мъже и свиреше шамисен. Нейде лаеше куче. Щом слугинята изчезна, Такеда си облече тъмната ватирана горна дреха и затъкна мечовете в поясите си. Обу сламените си сандали и се втурна по пътечката. Скривалището му се намираше под един храст. Там лежаха петте бомби с различни по дължина фитили, които двамата с Хирага бяха направили.

Бомбите се състояха от две части от свързан гигантски бамбук, а третата бе около един ярд дълга и наполовина толкова широка. Първите две бяха пътно натъпкани с отличния барут на Кацумата, а третата — с газ. И бяха запушени. Такеда бързо им постави най-дългите си фитили, което му отне време, колкото една свещ за всяка — около два часа. Фитилите бяха изработени от памучна връв, натопена в барутен разтвор и след това изсушена. Постави фитили на останалите за около час.

Хвърли последен поглед към небето. Облаците препускаха, подгонени от вятъра. Добре. Грабна две от бомбите с най-дълги фитили и незабележим в нощта, през тайна портичка в стобора мина в градините на Трите шарана, които се намираха на юг от Черешите. Отправи се към най-южната къщичка. Тя като всички останали бе построена върху ниски стълбове на около половин ярд над земята. Бе пълна с хора и осветена. Такеда предпазливо пропълзя под нея. Запали фитила с кремък, а вятърът приглуши шума. Фитилът пламна. Наблизо се чуха женски стъпки и той замръзна на мястото си. Чу как се отвори шоджи. След малко затвориха.

Засипа съскация фитил с листа и се отдалечи — сянка сред останалите сенки. Шмугна се в храсталака, защото видя как някакъв

гай-джин се задава по пътешката. Подмина, без да го забележи, и Такеда хукна към главната постройка на къщата. Там също постави бомба.

Отново се върна при стобора, прикри се от някакъв прислужник, изчака едра слугиня да отмине, стигна до скривалището, взе оттам последната бомба с дълъг фитил и отново хукна. Запали я и я постави под собствената си къщичка, в която хъркаше Акимото. Такеда се подсмихна. Дотук всичко вървеше според плана на Ори. Хирага бе покварен от гай-джин. Акимото също. Но не и той. Щеше да го извърши сам.

Взе останалите бомби и пресече градината, прехвърли се през стобора, после през още един и през още един и се озова пред тайнния кладенец. Отмести капака и бързо се спусна вътре. Знаеше, че няма да завари там Хирага.

Озова се на сигурно място в тунела и най-сетне си пое дъх. Запали петролната лампа. Наоколо се търкаляха леглото на Хирага и оскъдните му принадлежности. Раницата на Кацумата с металните бомби бе завита в едно одеяло. Такеда прибави и своите две, метна раницата на гърба си и пое по тунела. Скоро достигна водата. Бързо свали дрехите си и ги завърза.

От ледената вода му секна дъхът. Достигна най-тясната част, където сводът се снижаваше почти до водата. Едва задържаше главата си над нея. С усилие успя да вдигне лампата и раницата над повърхността. На отвъдната страна бързо се облече, разтреперан и проклинащ, защото го очакваше още много работа. Както и да е, вече бе започнал. Скоро щеше да умре и за него щяха да се разказват легенди. Тази разпаленост го сгря и прогони студа. На другия край, при железните пречки, които водеха нагоре, Такеда спря, за да си поеме въздух. А сега нагоре. Веднъж се подхълзна и едва не падна, но се вкопчи здраво и изчака, докато сърцето му се успокои. Отново пое нагоре. С огромна предпазливост отмести счупения капак и надзвърна навън. В Ничията земя нямаше жива душа. Пияният град беше претъпкан, оттам долитаха викове и пиянски песни, неколцина мъже се клатушкаха и залитаха недалеч по уличките, сподиряни от лай на кучета.

Пияният град се намираше на юг от селото и от Колонията, а Йошивара бе разположена изцяло на юг от Пияния град. Пръв Ори, а

след него Кацумата и Хирага бяха определили къде да натикат взривните устройства така, че вятърът от юг да ги раздуха пред себе си и те да погълнат всичко по пътя си.

Такеда зарови раницата в бурените и скри една от бомбите с къс фитил до разнебитен склад, а втората — зад някаква колиба. Нахвърля боклук върху димящите фитили. Както се бе затирил за последните бомби, му се наложи да се скрие край купчина смет. Откъм селото се задаваше войнишки патрул, който правеше нощната си обиколка. Пътят му започваше от Британската легация, минаваше по Хай стрийт през селото, през Ничията земя, прекосяваше Пияния град и отново завиваше по главната улица. Това ставаше два пъти на нощ. Доближиха се на трийсетина ярда от него и спряха на завет до склада да изпушват по цигара и да се облекчат.

Такеда изруга, прилепен към земята. Откак бе запалил първия фитил, бе минало повече време, отколкото бе необходимо, за да изгори три четвърти от една свещ.

— Добър вечер, Хиноде. Извини ме, че закъснях.

— Добър вечер, Фурансу-сан, ти никога не закъсняваш. Никога не грешиш. — Тя му се усмихна: — Ще пиеш ли саке?

— Ако обичаш.

Андре се настани срещу нея и я загледа как му налива. Бе пъхнал крака под масата, където малък мангал затопляше въздуха. Един пухен юрган, подпъхнат зад тях, задържаше топлината. Изглеждаше поизящна от всякога, косата ѝ, лъскава като черен кехлибар, бе привдигната с декоративни игли, устните ѝ бяха съвсем леко начервени и изискано бе отдръпнала ръкавите си от шишенцата.

Тази вечер Хиноде бе облякла кимоно, което Андре не бе виждал преди. Крайчето на тънкото долно кимоно се подаваше съблазнително. Хиноде с поклон му поднесе чашата, а след това за негова огромна изненада наля и на себе си от друго шише с топло саке. Неговото питие бе студено по вкуса му. Хиноде пиеше рядко.

Тя вдигна чашата си с особена усмивка.

— *A ta sanie, cherie, je t'aime* — Хиноде се опитваше да подражава на произношението му, както я бе учила той.

— *A ta sante, cherie, je t'aime* — отвърна Андре с болка в сърцето, защото не вярваше, че е така — пък и защо да го обича?

Те се чукнаха и тя пресуши своята чаша, леко се задави, но незабавно наля на него и на себе си. Отново със същата особена усмивка Хиноде вдигна чашата си, за да се чукнат. Пак ги пресушиха и тя наля още веднъж.

— *Mon Dieu*, Хиноде, внимавай! — засмя се Андре. — Не си свикнала със сакето. Внимавай да не се напиеш!

— Моля, Фурансу-сан, тази вечер е особена. Пий и се весели, моля те. — Този път тя отпи малка гълтка и го погледна над ръба на чашата със светнали и бляскави в потрепващите пламъчета на свещите очи, чийто поглед за него винаги си оставаше неразгадаем и винаги го смущаваше — той бе част от нейното обаяние.

— Защо по-особена, Хиноде?

— Днес е *Сей-джи-но-Хи* — Ден на пълнолетието, празник за всички, които са навършили двайсет години. Ти навършил ли си двайсет години? — запита Хиноде щастливо, а после посочи голяма свещ на масата. — Заради теб посветих тази свещ на бога на моето село Уддигами. — После махна с ръка към вратата. Точно над нея бе прикрепен букет от борови клонки и бамбук.

— Това е Кадамацу и символизира постоянството. — Усмихна се свенливо, наля и отново си изпи чашата. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— О, не, благодаря ти, Хиноде — отвърна Андре трогнат.

Преди няколко седмици бе открил, че тя има рожден ден, и й бе поднесъл ледено шампанско и златна гривна. Хиноде смръщи носле от мехурчетата и заяви, че е чудесно, но отпи чак когато той настоя. Андре довърши бутилката почти съвсем сам и през тази нощ я люби неистово.

Откак бяха заедно, той бе забелязал, че тя приема бурните му ласки и му отговаря със същото, така че в крайна сметка и тя като него се отпускаше като изцедена. Но доколко въсъщност се наслаждава Хиноде на съвкупленията им, Андре не можеше да проумее. Нито пък можеше да се наслади сам и да се успокои, без да е сигурен дали тя просто не се преструва. За Андре Хиноде се бе превърнала в загадка. Бе убеден, че все някога ще я разгадае. Изискваше се само търпение, и толкова. Щом откриеше какво се тайни зад фасадата на тази тайна,

сношенията им и неистовата му неутолима страсть щяха да се утaloжат и той най-сетне щеше да се сдобие с покой.

За Андре Хиноде все още бе всичко на света. Нищо друго нямаше значение. Днес следобед той се бе унижил пред Анжелик, бе се подмилвал, умолявал и настоявал, бе я заплашвал, докато тя не му даде брошката вместо необходимите пари. Райко я бе приела.

„Анжелик е глупачка. Какво има да се колебае? Разбира се, че трябва да приеме предложението, с което Тес Струан се опитва да я купи, и то бързо — преди онази жена да го е оттеглила. Сумата е щедра, дори прекалено щедра, много по-голяма, отколкото бях очаквал, като се има предвид уязвимото й положение: нито завещание в нейна полза, нито състояние, за което да претендира! Петстотин гвинеи като предплата в разстояние на три седмици! Прекрасно — същински Божи дар! Нека си задържи четиристотин от тях, а аз ще уредя кредиторите да предплатят хиляда, две хиляди срещу попечителството й — точно от толкова се нуждая. Скай е голям глупак. Анжелик ще се съгласи, след като поговоря с нея, и с готовност ще ми отпуска аванс винаги, когато й поискам. Спасен съм!“

Загледан в Хиноде, Андре засия в щастлива усмивка.

— Какво? — Тя си вееше, сгрята от алкохола, а връхчето на езика ѝ се движеше между зъбите ѝ.

— Не ще и дума, че победих, любима, скоро ще платя за тебе и ти ще си моя завинаги — рече Андре на френски.

— Толкова съжалявам, не разбирам.

— Тази нощ съм щастлив и ти казвам, че си моя. Толкова си хубава и си моя — премина той на японски.

Хиноде се поклони в благодарност за похвалата.

— И ти си хубав и се радвам, че си щастлив с мен.

— Винаги.

Но това не беше вярно. Той често се разяряваше и изхвръкваше навън. Вечният проблем: някаква случайна забележка, която довеждаше до молби, до подигравки, до настоявания, до просия и накрая завършваше с крясьци: „Запали лампата, с теб сме любовници и няма защо да стоим на тъмно. Освен че сме любовници, сме и приятели. Обвързан съм с теб завинаги. Завинаги! Обичам те, дори не можеш да си представиш колко те обичам — откъде ли ще знаеш. И все те моля, моля и моля, а ти само си седиш там...“

В замяна чуваше търпеливия жалостив отговор. С глава, сведена до пода, и с тих глас, със или без сълзи в очите, Хиноде произнасяше категорично:

— Моля да ме извиниш, но ти прие, толкова съжалявам, но ти се съгласи.

Тя отново си изпи чашата, страните ѝ поруменяха още по-силно, пак си сипа с несигурни пръсти. Разля една капка.

— Ох, толкова съжалявам. — Напълни неговата и своята чаша и ги гаврътнаха бързо. Бе пийнала и това я правеше още по-съблазнителна. — О, много е хубаво, много, много хубаво, нали, Фурансу-сан?

Дългите ѝ пръсти със съвършени нокти разклатиха шишето и установиха, че е празно. Хиноде незабавно се изправи гъвкаво, а дългото ѝ кимоно се влачеше по пода и тя сякаш се плъзна към мангала, където други шишета се топлеха в къкрещата вода. След това се пресегна към една поличка от външната страна на прозореца, където се намираше изстуденото за него саке. Отвън мигновено нахлу вятър и донесе някаква неочеквана миризма: мириз на барут, съвсем слаб, но до болка познат.

— Това пък какво е? — запита Андре на френски.

Хиноде се стресна.

Затвори прозореца и странният полъх изчезна.

— Нищо, стори ми се, че... — Тази вечер всичко в нея го възбуджаше. — Нищо, седни, моля те. Тук.

Хиноде покорно се настани до него, без да иска, го бълсна и се изкикоти. Отново наля с неуверена ръка. Развеселен, Андре пи с нея и сакето го сгря, но не така, както го сгряваше тя. Под юргана кракът ѝ докосна неговия. Прегърна я и се целунаха. Устните ѝ бяха нежни и влажни, а езикът — чувствен. Ръката му се плъзна нагоре, а тя със смях се изтръгна от прегръдката му.

— Почакай, почакай не тук, тази вечер...

Хиноде се отстрани от него като възбудена ученичка, стана и отиде в спалнята, където светеше една-единствена лампа. Там както обикновено щеше да я духне и когато се пригответи в тъмното, щеше да го покани. Но тази вечер тя спря на прага, подпра се на касата и се извърна с блеснали очи:

— Фурансу-сан.

Докато го наблюдаваше, си тананикаше и сваляше дългите игли от косата си, която се разсипа до кръста ѝ. После развърза пояса си и го остави да се свлече на пода, засмя се. Стори същото и с кимоното. На Андре му секна дъхът. Златистото ѝ долно кимоно проблясваше на пламъчето на свещите. Прозрачната му коприна хем я разкриваше, хем я скриваше. Хиноде отново пълзна върха на езичето си по устните. Кокетно развърза долното кимоно и то леко се открехна. Под него бе гола. Дрехата едва-едва разбулваше тялото ѝ от главата до мъничките крачета. През цялото време загадъчната усмивка не слизаше от лицето ѝ, очите ѝ го зовяха, насырчаваха го да чака, обещаваха, подлъгваха го. Вятърът удряше в шоджи, но нямаше кой да го чуе.

Сърцето на Андре биеше както никога преди. Насили се да остане на мястото си. Оттук виждаше как гърдите ѝ се повдигат и се спускат, твърдите им връхчета боцкаха тънката коприна. Хиноде въздъхна. С гъвкаво движение бавно свлече робата и се изправи срещу му в целия си блъсък. За Андре времето спря. Спотаил дъх, той ликуваше от този дар — толкова неочекван и непринуден. Не издържа дълго и стана. Тя се отпусна в ръцете му. Андре с лекота я повдигна, положи я на футоните в спалнята и нетърпеливо свали дрехите си. Коленичи до нея, вперил възхитен поглед в тялото ѝ.

— Je t'aime, je t'aime.

— Виж, Фурансу-сан — рече Хиноде със сладка усмивка. Посочи с пръсти вътрешната страна на бедрото си. Отначало Андре не разбра, после забеляза едно зачервено петънце. Сърцето му едва не изскочи от гърдите, в устата му загорча. — Виж — повтори Хиноде тихо, все така усмихната, а очите ѝ изглеждаха много тъмни на мъждивата светлина. — Започва.

— Това... това е нищо — сподавено я успокои Андре. — Нищо.

— Не, не е. — Тя вдигна очи към него: — Моля те, дай ми ножа.

На Андре му се зави свят, пред очите му причерня — различаваше само язвата, която сякаш изпълваше целия свят. С нечовешко усилие разтърси глава, за да си проясни съзнанието. Насили се да погледне отново. Но отвратителният, гаден, противен вкус в устата му остана.

— Това е нищо... просто е нищо, абсолютно нищо — изхриптя той. Колкото по- внимателно разглеждаше петното, толкова по-незначително му се струваше то. — Просто си се ожулила.

— Моля? Говори на японски, Фурансу-сан, толкова съжалявам.

— Не е... не е болест. Протрила си се. Просто... от някоя стегната препаска, няма нищо страшно. — Пресегна се да я покрие и да духне лампата, но тя нежно го спря.

— Толкова съжалявам, започнало е. Моля те, дай ми ножа.

Както обикновено ножът му си беше затъкнат в колана. Както обикновено. Заедно с дрехите зад гърба му.

— Не, Хиноде, моля те, никакъв нож, няма нужда от него. Това е нищо.

Като насьн видя, че Хиноде поклати отрицателно глава и мило повтори молбата си, която се бе превърнала в заповед. Крайниците и главата му се разтрепериха. Не можеше да ги овладее, нито да спре несвързаното си бръщолевене на френски и японски, молбите си, обясненията си, че това петънце не означава нищо, макар ясно да съзнаваше, че болестта е започнала. Тя бе права. Бе се започнало, бе се започнало. Повдигна му се. Едва се удържа да не повърне и продължи да бръщолеви.

Хиноде не го прекъсваше, нещо по-лошо — лежеше търпеливо и чакаше пристъпът му да премине. Едва тогава всичко щеше да се реши. Андре повтаряше ли, повтаряше покрусен:

— Чуй ме, Хиноде, моля те, нека няма нож. Моля те. Не мога... това... е нищо. Скоро ще ти мине. Виж ме, виж ме! — Отчаяно посочи тялото си: — Никъде нищо. Скоро ще ти мине. Никакъв нож. Живеем. Не бой се. Щастливо?

По лицето на Хиноде премина сянка, тя отново докосна с пръсти язвичката и все така напевно и сладкогласно повтори:

— Започнало е.

Андре се усмихна насила, без да осъзнава, че изглежда жалък. Колкото и да я придумваше и да шикалкаваше, тя все така повтаряше мило и любезно молбата си. А той се вбесяваше все повече и повече и накрая едва не избухна.

— Това е нищо — викна дрезгаво. — Разбиращ ли?

— Да, разбирам. Но е започнало, нали?

Андре я гледаше гузно. Накрая гневът му избухна и той се разкрещя:

— Да, за Бога! Да. Да! *Хай!*

Възцари се тишина. Най-сетне Хиноде рече:

— Благодаря ти, Фурансу-сан. Моля те, щом се съгласи, че е започнало, дай ми ножа, както обеща.

Очите му бяха кървясили, в ъгълчетата на устните му се събра пяна, от него се лееше пот и той бе на прага на лудостта. Отвори уста и решително заяви онова, което винаги бе смятал да ѝ каже:

— Никакъв нож. *Кинджисру*. Забранявам! Не мога. Не мога. Много си ми скъпа. Забранявам. Никакъв нож.

— Значи отказваш? — мило попита Хиноде. В изражението ѝ нямаше никаква промяна.

— Хиноде, ти си моето слънце, моята луна. Не мога. Няма да го направя. Никога, никога, никога. Забранявам. Ти ще живееш. Моля те. *Je t'aime*.

— Моля — ножа.

— *Ne*.

Хиноде въздъхна дълбоко. Покорно му се поклони. Нещо в нея бе изгаснало. Взе една влажна и една суха кърпа и коленичи до леглото.

— Ела, господарю.

Андре я наблюдаваше навъсен и плувнал в пот.

— Съгласна ли си?

— Да. Съгласна съм. Щом е такава волята ти.

Той взе ръката ѝ. Тя я остави в неговата.

— Наистина ли си съгласна?

— Щом така желаеш. Да бъде според волята ти — отвърна тя със съвсем лека тъга.

— И никога повече няма да ми искаш ножа?

— Съгласна съм. Няма да се повтори, щом е такава волята ти, Фурансу-сан. — Гласът ѝ бе нежен, лицето умиротворено, променено и все пак същото — по него пробягваха сенки на тъга. — Моля, нека спрем вече. Стига толкова. Обещавам никога повече да не те моля. Прости ми.

От плещите му сякаш се смъкна планина.

— О, Хиноде, *je t'aime* — благодаря ти, благодаря ти — рече Андре с пресеклив глас, — но, моля те, не тъгувай. *Je t'aime*, благодаря ти.

— Моля те, не ми благодари. Такава е волята ти.

— Моля те, не тъгувай, Хиноде. Обещавам ти, че всичко ще бъде прекрасно. Обещавам ти.

Тя кимна полека. Неочаквана усмивка огря лицето ѝ и прогони тъгата ѝ.

— Да, и аз ти благодаря. Вече ще бъда весела.

Изчака го да се избръше и отнесе кърпите. Той я проследи с поглед. Наслаждаваше се на своята и на нейната победа. Тя отиде с леки стъпки в съседната стая и се върна с двете им шишенца със саке. Предложи му с нежна усмивка:

— Да пием от тях, по-добре е, отколкото от чашите. Моето питие е горещо, а твоето е студено. Благодаря ти, задето откупи договора ми. *A ta same. Ax, со ка Je t'aime.* — Тя пресуши шишенцето си, леко се задави, после се засмя и изтри брадичката си. — Много вкусно беше, много вкусно. Ела в леглото, Фурансу-сан, иначе ще настинеш.

Прекрасният вкус на питието го освежи и премахна усещането за витаеща наоколо смърт. Андре бавно я отви. Жадуваше я страстно.

— Моля, никога вече на тъмно, моля?

— Щом така искаш. Само когато спим?

Изпълнен с благодарност, той ѝ се поклони с глава до футоните. Чувстваше се като прероден. Благодари ѝ и легна до нея. Изгаряше от желание. Протегна ръка.

— Ax, Фурансу-сан, нека първо си починем, моля те? — запита го тя нежно като никога. — Изтощих се от толкова страсти.

Андре едва сдържа бурното си разочарование, което без малко щеше да премине в ярост. След няколко мига ѝ отговори колкото се може по-нежно:

— Разбира се. — Без повече да я докосне, легна по гръб.

— Благодаря ти, Фурансу-сан — прошепна Хиноде уморено. — Моля те, би ли намалил лампата, искам да поспя малко, съвсем малко?

Андре се подчини и отново се излегна. Слабините му бяха изтръпнали от превъзбуда.

В тъмното Хиноде се почувства доволна, както не се бе чувствала от години — от времето, преди да почине съпругът ѝ, когато живееха в малката си къщичка в Йедо заедно със сина си. Момчето вече бе на сигурно място при баба си и дядо си, признато и защитено. Възпитаваха го като самурай.

„Лошо постъпи Фурансу-сан, дето не ми даде ножа, както бе обещал. Достойно за презрение. Но нали е гай-джин и не може да му се вярва. Както и да е, знаех си, че няма да удържи на думата си, докато аз удържах на своята. Въпреки обещанията на Райко. Той е лъгал, когато е подписвал, както ме изльга и тя. Няма значение, няма значение. Знаех си, че и двамата са лъжци.“

Японката се усмихна широко. „Старият билкар обаче не ме изльга. Вкусът на сакето не се промени, не усещам нищо, но смъртта се разлива по жилите ми и ми остават само няколко минути в този Свят на сълзите.

На мен, а и на Звяра. Той си го избра. Не удържа на думата си. Така Нечистия ще си плати, задето ме измами. Не ще му се удаде да изльже някоя друга жена. И ще иде в отвъдното неумиротворен!“

Андре дочу тихия й странен смях и се размърда.

— Какво?

— Нищо. По-късно ще се посмеем заедно. Вече никога няма да сме на тъмно, Фурансу-сан. Край на тъмнината.

Хирага удари с юмрук по татамите, изнервен да чака Акимото. Излезе в бурната нощ и пое с тежки стъпки към портичката в стобора. Оттам се насочи към къщата на Такеда, но отначало събрка накъде да завие. На верандата се спря. Отвътре долита хъркане.

— Акимото, Такеда — тихо извика той. Не смееше да отвори шоджи без предупреждение, защото всички те ставаха опасни, когато ги изненадат.

Никакъв отговор. Хъркането продължи. Хирага безшумно плъзна вратата. Акимото лежеше с цялата си тежест върху масата, по пода се търкаляха манерки от саке и бутилки от бира. От Такеда нямаше и следа. Хирага сърдито разтърси братовчед си и го изруга. Младежът едва-едва се изтръгна от унеса си, все още неразбуден.

— Какво има? — Езикът му се заплиташе, лицето на Хирага се раздvoяваше пред очите му и се въртеше.

— Къде е Такеда? Събуди се! Бака! Къде е Такеда?

— Не зная, ние просто... пихме...

Хирага се вцепени за миг. Целият му свят се обръща с краката нагоре. После се втурна навън през градината и хукна към оградата и

укритието.

В замъгленото му съзнание изведнъж изникна споменът, че всички те знаеха къде е най-добре да поставят бомбите. Надникна под къщата на Такеда, но не видя нищо. И изведнъж усети лек мириз на барутен дим, приведе се и запълзя между ниските каменни подпори. Фитилът бе скрит много добре и настойчивите пориви на вятъра разсейваха пушека. Изскочи оттам, втурна се вътре и разтърси Акимото.

— Ставай, ставай, събуди се!

Младежът се опита пиянски да го отблъсне, но Хирага му зашлели една плесница, после още една. От болката момъкът дойде на себе си.

— Такеда е взел бомбите. Ще подпали всичко, под твоята къща има една...

Хирага грубо го изправи на крака. Акимото смотолеви нещо, подпрян на рамото му, заклатушка се навън и се претърколи по стълбите в градината. Вятърът бушуваше с всичка сила. Бомбата избухна в същия момент.

Взривната вълна бе малка, но ги събори и изби дупка в пода. Напречните греди и вятърът донякъде заглушиха трясъка. Но опасността дойде откъм лампата — тя се възпламени, огънят лумна и обхвана постройката.

— Слез в тунела и ме чакай там — изхриптя Хирага дрезгаво и хукна. Уплахата от взрива и близостта на смъртта отрезви Акимото. Понечи да побегне, но вятърът запрати няколко въглена върху него. Младежът обезумяло заудря дрехите си и се отдръпна. Когато отново погледна към къщата, тя се бе превърнала в същински пъкъл. Вятърът бързо поде искрите и ги отнесе към съседната постройка. Тръстиката се подпали. Забиха пожарните камбани. Взеха да се струпват прислужнички, слуги, клиенти, куртизанки и пазачите пред портата.

Хирага препускаше по пътеката към най-южната къща. Точно преди да я стигне, бомбата избухна. Взривната вълна бе по-слаба от предишната, но го просна насред храсталака. Тялото му се удари в декоративен каменен дракон и самураят изкрещя от болка. От експлозията рухна единият ъгъл на къщата, тя се наклони и килна като пиян човек. Една от стените избухна в пламъци.

Хирага се насили, без колебание скочи на верандата и се провря през горящата шоджи стена. Разлятата газ вече вършеше пъкленото си дело вътре в жилището. Пушекът го задушаваше. Прикри лицето си заради пърлещия зной и се опита да не диша.

Видя Тайърър, отхвърлен на една страна, безпомощно да стои на четири крака, полузадушен, обграден от огнените езици, които само след секунда превърнаха стената шоджи зад гърба му в пламтяща повърхност. Обхванаха намаслените стени, подпорите и покрива и лизнаха останките от футона и завивката, върху която лежеше Тайърър. Подгъвът на кимоното му за спане също се запали. Хирага се спусна, стъпка пламъка и изправи англичанина на крака. Един поглед към Фуджико му бе достатъчен. Бомбата я бе разполовила. Косата ѝ вече гореше и се превръщаше в пепел.

Полуослепял от дима, Хирага извлече Филип на пътеката. В същия момент лумналият покрив се сгромоляса, двамата залитнаха и се строполиха на земята. Вятърът превърна последвалия фонтан от искри и жарава в същинска огнепръскачка, която подпали останалите къщи, стобри и съседната чайна. Разнесоха се крясъци, писъци и предупредителни викове.

Изненадан, че е все още жив, кашлящ и със запушена уста, Хирага заудря тлеещата предница, на кимоното си. Късият му меч все още си бе затъкнат в пояса, а дългият бе изчезнал. Доколкото виждаше, Тайърър не бе ранен, но не можеше да потвърди със сигурност, тъй като момчето бе почти в безсъзнание, дишаше тежко на пресекулки и повръщаше от погълнатия дим. Хирага мъчително се изправи над него, за да си поеме дъх и да си събере мислите. Озърна се предпазливо. Съседното жилище избухна в пламъци, лумна и следващото и им затвори пътя за бягство.

„Кацумата излезе прав — помисли си самураят. — При този вятър Йошивара е обречена, а заедно с нея и Колонията.“

В самия край на Ничията земя войнишкият патрул спря като закован заедно с всички трезви мъже в Пияния град и се вторачи отвъд стобора към Йошивара. Огнени стълбове и пушек се издигаха на вълни към небето, а вятърът донасяше далечни викове и звън на камбани. Едва-едва дочуха трета експлозия. Лумнаха пламъци.

— Всемогъщи Боже — извика сержантът и излезе иззад склада, за да види по-добре. — Това бомба ли беше?

— Отде да знам, сержант — може да е бил варел с газ, ама най-добре да се върнем, щото туй се насочва към нас...

Взриви се и другата бомба, която Такеда бе заровил от обратната страна на склада. Всички инстинктивно залегнаха. Извиха се облаци дим, огънят запращя, а откъм Пияния град ревнаха за ведра:

— Пожар! Пожар! Побързай за Бога... *това е складът за газ.*

Полуоблечени мъже се бълскаха навън-навътре в съседните къщи да спасят ценните си вещи. Публичният дом на госпожа Фъдърингил опустяваше, обитателите и клиентите бълваха псуви и проклятия и навличаха дрехите си. Забиха още противопожарни камбани. Появиха се мародери.

Откъм южната порта дисциплинирано се завтекоха самураи. Препускаха към Йошивара със стълби и ведра и с мокри маски на лицата. Неколцина се откъснаха, за да се справят с пожара в склада, а останалите продължиха нататък. Огнените езици от покрива на склада, раздухвани от вятъра, прехвърлиха сокака и тутакси погълнаха съседните колиби.

От укритието си в Ничията земя Такеда забеляза обърканите войници и изпита злорадо задоволство, че бомбите му си бяха свършили работата. По-голямата част от Йошивара вече гореше. Време му бе да офейка. Реши да се скрие в кладенец, намери раницата си, преметна я през гръб и с все сила пое опасния път през сметишето. Зад себе си чу предупредителни викове. Сметна, че са го забелязали, но се оказа, че чисто и просто едната страна на сградата хълтна и засипа с жарава и пламъци разпръснатите хора и съседните постройки. Всичко се освети и видимостта му се подобри. Хукна въодушевено. Пред него беше селото и избавлението.

— Ей, ти!

Такеда не разбра думите, ала се закова на място. Отпреде му като вцепенени се спряха група британски войници с офицер начело, дотичали откъм селото да проверят доколко е голяма опасността.

— Сигурно е мародер! Или пък подпалвач! Ей, ти!

— Мили Боже, полека, сър, той е самурай и е въоръжен!

— Прикривай ме, сержант! Ти там! Какво правиш? Какво носиш?

Такеда с ужас видя как офицерът разкопчава кобура си и тръгва към него, а войниците свалят пушките си. Самураят се извъртя и

хукна. Те тутакси го подгониха.

Пожарът осветяваше добре пътя на Такеда през сметището, той успешно избягваше препятствията, а раницата се удряше в гърба му. Дишаше задавено. С внезапно бликала надежда забеляза, че сокакът до горящата сграда е пуст, втурна се натам и бързо взе преднина.

— Спри или ще стрелям! — Макар думите да бяха неразбираеми, Такеда безпогрешноолови заплашителния тон. Продължи стремителния си бяг, нямаше защо да ги подългва, тъй като всеки момент щеше да се озове на сигурно място. Бе забравил, че светлината, която му помагаше, улесняваше и тях.

— Спри го, сержант! Рани го, не го убивай!

— Добре, сър... Чакай, Боже мой, ами той е нехранимайкото, когото дири Сър Уилям — оня проклет убиец Накама!

Сержантът се прицели. Обектът му бягаше надолу по уличката. Натисна спусъка.

— Улучих го — изкрещя ликуващо и хукна. — Хайде, момчета!

Куршумът просна Такеда на земята. Бе пронизал раницата и гърба му, бе проникнал през белите му дробове и бе излязъл от гръденния му кош, без да му причини смъртоносна рана. Но Такеда не го знаеше. Чувстваше се смазан. Лежеше в мръсотията и виеше от уплаха, но не усещаше болка. Едната му ръка висеше безпомощно. Тътенът на близкия пожар заглушаваше виковете му. Ужасът го принуди да се изправи на колене.

Зноят от приближаващия огън бе адски. Спасението му се намираше само на няколко крачки надолу по сокака. Японецът запълзя напред. Тогава през сълзи чу гласовете на войниците точно зад гърба си. „Няма спасение!“

Рефлексите му се задействаха сами. Подпра се на здравата си ръка, скочи на крака и с могъщ крясък се метна в пожарището. Младичкият войник, който тичаше най-отпред, се закова на място. Пропълзя обратно и се прикри с ръце от горящия пъкъл — сградата щеше да рукне всеки момент.

— Мамка му! — Вонята на горяща плът го накара да си запуши устата и носа. — Без малко да го пипна тоя, сър. Точно той беше, дето го търси Сър Уилям...

Това бяха последните думи на младежа. Бомбите в раницата на Кацумата се взривиха със страшна сила и едно парче метал откъсна

главата му, разпърсна войниците и офицера като кегли и изпотроши няколко крайника. Сякаш като ехо избухна един бидон с газ, после още един и още един. Май настъпваше апокалипсисът. Вятърът се бе усилил още повече и безмилостно пое огнените стълбове и жаравата.

Пламна първата селска къща.

Шоя, семейството му и цялото село, вече с маски срещу пушека и подгответи от момента на първата тревога, продължиха с отмерена и мъжествена бързина да опаковат ценните си вещи в малките огнеупорни тухлени заслони, издигнати във всяка градина.

Лумнаха всички покриви по главната улица на селото.

Бе минал по-малко от час след първия взрив, а Трите шарана вече не съществуваха. Бе опожарена и по-голямата част от Йошивара, стърчаха само комини, каменни подпори на къщи сред купчини пепел и жарава. Тук-там се валяше някоя чаша или манерка от sake, повечето обгорели и с пропукан емайл. Срещаха се метални кухненски прибори. От градините нямаше и помен, храстите бяха опърлени, а наоколо се трупаха замаяните жители. Като по чудо огънят бе пощадил две-три къщи, но наоколо им царуваше пълна пустош.

От другата страна на рова бе разположено селото. То бе обхванато от пламъци. Отвъд селото, в самата Колония, покривите на три къщи близо до Пияния град също се бяха подпалили. Една от тях принадлежеше на „Гардиън“, където се намираше новата кантора на Джейми Макфей.

Нетълсмит и чиновниците му пренасяха ведра с вода за Джейми, който стоеше на върха на една стълба и гасеше покрива. Другите — прислужници китайци заедно с Морийн — храбро щъкаха навън-навътре през централния вход и изнасяха наръчи с документи, матрици и всичко най-съществено. Горе Джейми губеше битката. Силен порив на вятъра тласна огнените езици към него. Той едва не падна от стълбата и се спусна на земята сразен.

— Безнадеждно е — задъхано изрече Макфей. Лицето и косата му бяха зацепани със сажди.

— Джейми, за Бога, помогни ми да пренеса печатарската машина! — викна Нетълсмит и се втурна в сградата. Морийн понечи да го последва, но Макфей я спря.

— Ти остани тук! Пази си роклята!

Морийн благоразумно се дръпна към морския бряг и се зае да помага на останалите да нареждат на куп спасеното имущество. Гореше вече целият покрив и върху Джейми и Нетълсмит се сипеше порой от жарава, докато те, залитайки, измъкваха малката преносима преса. Като видя, че покривът и сградата са обречени, Джейми се втурна да помогне на Нетълсмит да спасят печатарските букви, матриците, мастилата и някои документи. Скоро дървената постройка се превърна в опасен капан.

— Мамицата му и пожар — избухна Джейми и ритна сърдито кутията с набора. Обърна се, защото усети, че Морийн го хваща за ръката.

— Съжалявам, любими — промълви тя, обляна в сълзи.

Макфей я взе в прегръдките си и изрече пламенно и искрено:

— Голяма работа, нали ти си добре — само това има значение.

В този миг претичаха самураи огнеборци. Джейми със знаци запита един от тях къде да намери маска срещу пушека. Войникът изсумтя, извади цяла шепа от ръкава си и отново хукна. Джейми ги натопи в едно ведро с вода.

— Ето, Морийн — подаде първата на нея, а другата на Нетълсмит, който седеше върху едно буре на брега и псуваше беззвучно. Покривът се срути и сградата се превърна в огнен пъкъл.

— Ужасно — рече Джейми на Нетълсмит.

— Да, но все още не е катастрофално. — Мършавият възрастен човек посочи улицата. Северната част от Колонията не бе обхваната от пожара. — Струанови, Брокови и легациите си стояха невредими. — Ако имаме поне малко късмет, няма да стигне чак дотам.

— Този вятър ще ни довърши.

— Да. Тук на брега сме на сигурно място... Появиха се още огнеборци с брадви в ръце. Сред тях бе и Дмитрий. Видя какво ги е сполетяло.

— Исусе, колко съжалявам! — провикна се той в движение. — Отиваме да прочистим ивица земя, та дано спрем пожара.

— Джейми, иди с тях да им помогнеш. Тук съм в безопасност — обади се Морийн.

— Тук наистина няма какво повече да се прави — подкрепи я Нетълсмит. — Аз ще се погрижа за нея. На сигурно място сме, а ако се

наложи, ще отидем у Струанови. — Вестникарят извади молив и хартия, замислено близна графита и започна да пише.

Мъжете цепеха бараките с брадви. В най-южния край колибите пламтяха. Вятърът ставаше все по-горещ и все по-сilen с всяка изминалата минута. Удвоиха усилията си, но нов порив ги засипа с огнена жарава и ги отблъсна.

Дмитрий безпомощно вдигна ръце:

— Божичко, виждал ли си някога нещо да изгаря толкова бързо?

Тия хижки са като кутии с огниво!

— Дай да погледнем ей там — изкрещя Джейми и посочи към стобора на Йошивара. Всички се втурнаха подире му.

Не можеха да направят кой знае какво. Пламъците се разпространяваха прекалено бързо, хората търчаха насам-натам с ведра в ръце, но тъкмо да потушат някое огнище, наблизо избухваха десет нови. Навред се щураха зашеметени жени и прислужници, търсещи убежище.

Почти всички се бяха изгубили сред кървавото зарево над Йошивара. Мъжете се смесиха с оцелелите и тревожно затърсиха кой своето момиче, кой мама-сан. Джейми се присъедини към тях, а погледът му скачаше от лице на лице, та дано открие Неми. Не бе забравил за нея. „Ако някой успее да избяга, това ще е тя“ — бе си помислил той, но изведнъж усети несигурност. Тук за познато лице.

— Гомен-насай, Неми-сан, уакаримасу-ка? — питаше ги дали са я виждали, но всички му отвръщаха вяло с поклони и с насиленi усмивки:

— Айа, гомен-насай — не, толкова съжалявам.

Дмитрий излетя от пушека, като кашляше и се задъхваше.

— Самураите са страхотни огнеборци. Можем да понаучим едно-друго от тях. Само дето не могат да спрат тоя шибан пожар. Виждал ли си Неми?

— Не, тъкмо се канех да те питам.

— Може да е от другата страна или ей там — изхъхри Дмитрий и посочи към ливадата пред хиподрума, където няколко петролни лампи осветяваха тъмнината. — Някои от тях се събират там, а други оттатък. Слушай, аз ще огледам към Северната порта и отвъд канала, ти виж на ливадата.

И двамата приклекнаха, тъй като огнените стълбове се прехвърлиха над главите им и плъзнаха по някаква селска колиба зад тях. В бъркотията Джейми изгуби Дмитрий и продължи издирванията си, като помагаше с каквото можеше. В някакъв миг край него прелетя Хевънли Скай и се провикна:

— Джейми, току-що разбрах, че Филип е изчезнал заедно с останалите от Трите шарана.

— Всемогъщи Боже, сигурен ли си? Ами какво...

Но Скай бе потънал в мрака.

Легациите се намираха на север и все още не бяха непосредствено застрашени. Нито пък Струанови, Брокови и най-близките сгради и складове, въпреки че вятърът с всяка изминалата минута се усилваше и ставаше все по-зноен. Главната улица, както и околните, беше претъпкана. Всички се готвеха за последна защита. На брега слизаха войници и моряци от флота. На Хай стрийт се изсипаха самураите от казармите си отвъд портите със стълби и ведра, с маски на лицата, опитни и експедитивни.

Сър Уилям, наметнал топлото си палто над пижамата, ръководеше защитата на Легацията. Долу, край прибоя, Палидар надзираше как драгуните инсталират до морето помпи и дълги брезентови маркучи. Озърна се и видя генерала да бърза заедно с един офицер от инженерните войски и отряд от войници към Сър Уилям.

— Отивам в Пияния град и в селото — заяви генералът задъхано.

— Каним се да вдигнем във въздуха няколко къщи, за да изчистим ивица земя и да спрем пожара, стига да ни позволиш. Става ли?

— Да, прави каквото знаеш, току-виж, помогнало. Ако вятърът не стихне, с нас е свършено. Така че побързай!

— Случайно наблюдавах откъм носа. Стори ми се, че пламна на три-четири места едновременно в Йошивара, и то в различни части.

— Боже праведни, искаш да кажеш, че е умишлен палеж ли?

— Де да го знам дали е стихийно бедствие или дяволски палеж, ама ще изгорим с парцалите! — Заедно с инженерния си отряд генералът продължи нататък.

Сър Уилям видя адмирала тежко да се изкачва по брега откъм кея на Легацията с нови попълнения моряци и матроси.

— Корабите са готови за евакуация — заяви Кетърър. — Имаме достатъчно запаси за цялото население. Ще ги съберем покрай брега

— там е най-сигурно.

— Добре. Тук е опасно.

— Да. Напълно промени плановете ни!

— Боя се, че е така. Със свещ да бяхме търсили, нямаше да улучим по-неподходящ момент. — „Да му се не види и пожарът — сърдито си помисли Сър Уилям. — Навсякъде само усложнения. Утре е срещата с Йоши и ни предстои обстрелът на Кагошима, и то точно когато Кетърър най-сетне кандиса да се подчини на инструкциите. Какво, по дяволите, ще правим? Ще се евакуираме ли или какво? Да натоварим всички на флота и да се завърнем с подвити опашки в Хонконг или да вземем да отидем в Канагава и хич не ме е еня какво ще правят японците? Не мога. Канагава е още по-опасен капан — там заливът е прекалено плитък и флотът не може да се приближи.“

Дипломатът погледна Кетърър. Лицето на адмирала изглеждаше суворо и обветreno. Бе вперил малките си очи в далечината. „Тоя ще гласува за Хонконг — помисли си Сър Уилям отчаяно. — Да му се не види и вятаърът!“

По-нататък Макструан бе разположил стълби покрай сградата си. Прислужниците и чиновниците подаваха ведра с вода на качените горе, които заливаха дървения покрив. В съседство у Брокови Горнти и хората му се занимаваха със същото.

— Божичко, вижте! — викна някой. Пламъците вече покриваха целия хоризонт над селото и Пияния град. Непоносимо горещият вятаър ги шибаше бясно в лицата.

— *Mon Dieu* — прошепна Анжелик.

Беше се наметнала с топло палто върху нощницаата, бе си вързала главата с кърпа и още при първия сигнал за тревога бе избягала навън. Огънят очевидно скоро щеше да се добере до тях. Ето защо французойката хукна към стаята си. Бързо натъпка в една чанта четките, гребените, мехлемите, кремовете, ружа и най-хубавото си бельо. Помисли за момент и вече поуспокоена, отвори прозореца, викна на А Со да застане отдолу и започна да ѝ хвърля рокли и палта.

А Со подсмръкна и не се помръдна. Макструан, който бе наблизо, я изруга да се раздвижи и ѝ посочи пристана отвъд улицата. Там чиновниците вече пазеха сандъците с документи, хранителни запаси и пушки, а Варгас и останалите мъкнеха още пакети, тъй като

Албърт бе решил да поеме риска и да остави звонковите пари, кюлчетата злато и сребро и част от документите в железния им сейф.

— Мътните те взели, кучко такава — изкрешя той на А Со на съвършен кантонски, — отнеси нещата на тай-тай ей там. Пази ги и не мърдай, дори ако адският огън се изсипе отгоре ти, или ще ти премажа ходилата от бой! — Китайката се подчини незабавно. — Анжелик, провикна се засмяно Макструан, — ще ни предупредят навреме, така че си остани на топло, докато не те повикам.

— Благодаря, Албърт. — Анжелик видя, че Горнт я гледа от съседната къща. Махна й. Тя му отговори със същото. Вече не изпитваше страх. Албърт щеше да я предупреди своевременно. Не я беспокоеше нищо. Малко преди това бе взела решение как да се справи с Андре, Скай и жената от Хонконг. А също и с Горнт — утре.

Тананикайки си Моцарт, извади четката си за коса и седна пред огледалото, та да се пооправи за пред всички тях. Беше като едно време. „А сега какво да си облека? Кое ще е най-подходящо?“

Райко последва широкоплещестия слуга сред развалините на Къщата си. Той носеше петролна лампа и я водеше внимателно. Където бе възможно, стъпваше по плочките, заобикаляше жаравата, която пламтеше ярко като предупреждение.

И двамата бяха с маски против пушека, но въпреки това кашляха и хритяха от време на време.

— Върви по-вляво — изхриптя мама-сан с пресъхнало гърло и продължи огледа си.

— Добре, господарке.

Двамата с тежки стъпки продължиха нататък. Райко бе преодоляла първоначалния си ужас. Ставаха такива неща. Бяха дело на боговете. „Както и да е, нали съм жива. Утре ще си изясня какво предизвика пожара. Дали е взрив, както твърдят някои, макар че сред воя на този ужасен вятър човешкият слух може и да се изльже. Току-виж, някоя небрежно поставена делва с газ е паднала в кухненско огнище, избухнала е и така е започнало всичко. С Трите шарана е свършено. Както и с останалите Къщи — с малки изключения. Но аз все още не съм разорена.“

От мрака изникна група куртизанки и прислужнички. Някои плачеха, други бяха пообгорени. Райко разпозна жените от Зеления дракон. Нямаше нито едно от нейните момичета.

— Стига сте плакали — нареди им тя. — Вървете в Шестнайсетте орхидеи. Всички се събират там. Тя не е пострадала много и за всички ви ще се намерят легла, храна и пие. Помогнете на ранените. Къде е Чо-сан? — Така се казваше тяхната мама-сан.

— Не сме я виждали — отговори едно от момичетата през сълзи.
— Бях с един клиент и успях само да изскоча с него и да изтичам в подземното скривалище.

— Добре, вървете ето оттук и внимавайте.

Райко бе много доволна от себе си. Преди около две години, когато строяха Йошивара и гилдията подбираше новите мама-сан с предварителното скъпо струващо съгласие на тукашния отдел на Бакуфу, Райко бе предложила всяка Къща да си има противопожарна изба близо до централната сграда, а за по-голяма предпазливост да изградят под земята тухлени огнеупорни скривалища. Някои от съдържателките не приеха, тъй като не си заслужавало допълнителните разходи. „Мен какво ме засяга, те да му мислят. Ще има утре да се вайкат и да се удрят в гърдите, задето не ме послушаха.“

Току-що бе огледала своите собствени скривалища.

Собствеността бе непокътната. Всички ценности си бяха на мястото, всички договори, споразуменията с момичетата, полиците, заемите от Гиокояма и банковите отчети, разписките за дългове, най-хубавото бельо и кимона — както нейните, така и на момичетата. Изглеждаха като нови в опаковките си. От самото начало държеше всички скъпи чаршафи и дрехи, които не се обличат и не се използват през съответната вечер, да бъдат прибиращи под земята и това винаги бе съпроводено с мърморене заради допълнителната работа. „Е, утре заran няма да има стонове“ — помисли си тя.

За нейно огромно облекчение всичките й момичета, персоналът и клиентите бяха налице, с изключение на Фуджико, Хиноде, Теко, Фурансу-сан и Тайра, а липсваха и двама прислужници и две прислужнички. Но това не я обезпокои. Сигурно се бяха скрили някъде другаде. Някой от слугите бе забелязал един или двама гай-джин да тичат към Портата. „Наму Амида Буцу — помоли се Райко, — опази ги

всичките и ме благослови, задето толкова разумно обучих момичетата и хората си как да се оправят по време на пожар.“

Ужасът, преживян през големия пожар в Йошивара в Йедо преди дванайсет години, и бе послужил за урок. Тогава тя едва не загина заедно с клиента си — един богат търговец на ориз от Гиокояма. Бе го спасила, защото го бе извлякла мъртвопиян навън, рискувайки собствения си живот. Докато тичаха през градините, внезапно се озоваха заобиколени от пламъци. Но се спасиха от сигурна смърт, изкопаха яма в меката почва с ножа на пояса ѝ, така че огънят ги подмина. Все пак долната половина на тялото и краката ѝ обгоряха зле и така приключи попрището ѝ на куртизанка.

Клиентът ѝ не я забрави и след като Райко се съвзе достатъчно, за да ходи, той се обърна към Гиокояма и те ѝ отпуснаха пари да отвори своя собствена Къща. А той бе отишъл при друга жена. Вложението им бе донесло петорна печалба. В онзи пожар бяха загинали около стотина куртизанки, шестнайсет мама-сан, безброй клиенти и прислужнички. Още повече бяха намерили смъртта си по време на пожара в Шимибара в Киото. Векове наред по същия начин бяха загинали стотици. Големият пожар в Широките ръкави, изригнал няколко години преди това, я бе унищожил до основи и бе струвал на Йедо стотици хиляди жертви. За две години я построиха наново и тя пак процъфтя, после отново изгоря и пак я построиха и така — до безкрайност. „Сега, както и тогава — закле се Райко, — ние също ще издигнем нашата по-хубава отпреди!“

— Пътят за Шестнайсетте орхидеи е оттук, нали, господарке? — Прислужникът се двоумеше сред кълбата от дим, които се виеха на талази. Силен порив на вятъра помете сгурията и изгасналите въглени и откри крайъгълен камък и каменен дракон, пропукан от зноя. Райко го разпозна и разбра къде се намират: до къщичката на Хиноде.

— Май ще трябва да се върнем малко — рече тя, но нещо проблесна пред очите ѝ. — Чакай. Какво е това?

— Къде, господарке?

Райко замълча. Нов полъх раздуха жаравата и тя пак съзря същия проблясък малко по-напред и вдясно.

— Ето там!

Много предпазливо слугата взе почерняло клонче без листа и се зае да си разчиства пътечка. Пристъпи напред, вдигна лампата и се

взря в тъмнината.

— Да се върнем, ще огледаме утре!

— Ей сега, господарке. — Като се предпазваше от зноя, мъжът бързо разчисти жарта и ахна. Две овъглени човешки тела лежаха едно до друго, лявата ръка на едното държеше дясната на другото. Просветващ златен пръстен с печат, изкривен и отчасти разтопен. — Господарке!

Вцепенена от ужас като статуя, Райко пристъпи до него. „Сигурно са Фурансу-сан и Хиноде — хрумна й тутакси, — той винаги носеше пръстен с печат... Ами да, спомням си — дори ми го предложи преди няколко дни.“

И дукът й веднага се съживи при вида на тези две склучени ръце. Върху своята постеля от живи въглени те й се сториха като скъпоценни камъни в обков, като рубини, проблясващи, оживяващи, чезнещи и отново възраждащи се от повея на вятъра — и щяха да останат така до свършена на времената.

„О, колко тъжно — помисли си Райко с насызани очи, — колко тъжно и все пак колко красиво. Колко са умиротворени, благословени да умрат заедно, хванати ръка за ръка. Навярно са решили да изпият чашата с отрова и да си отидат едновременно. Колко мъдро. Колко разумно и за двама им.“

Обърса сълзите си и прошепна:

— *Наму Аміда Буцу* — като благословия. — Нека ги оставим така, а утре ще реша какво да правим.

Райко се отдалечи със сълзи на горчивина, но и на радост в очите от прекрасната гледка, на която бе станала свидетел. Пак си запробиваха път към оцелялата Къща.

Неволно й дойде на ум: „Ако тези двамата са Фурансу-сан и Хиноде, значи спасилият се гай-джин е Тайра. Така е по-добре, отколкото, ако беше станало обратното. Губя прекрасен източник на сведения, но в края на краишата ще спечеля повече. Тайра и Фуджико са по-податливи и бъдещето е пред тях. Ако го ръководя вешто, Тайра скоро ще ми стане също толкова полезен като Андре. Не е далеч времето, когато ще си говоря с него — японският му се подобрява с всеки изминал дек и вече е отличен за един гай-джин. Ще му уредя допълнителни уроци и ще го науча на политически изрази, а не само на креватния език на Свободния свят, на който разговаря Фуджико, и

то със селско произношение. Очевидно е, че моите бъдещи капиталовложения в него са много по-обещаващи и...“

Господарката и слугата се заковаха в един и същи миг. Спогледаха се, а после неочеквано вдигнаха очи към южното небе. Вятърът бе стихнал.

58.

Сряда, 16 януари

— С Йокогама е свършено, Уилям — рече с груб глас генералът при първите лъчи на зората. Стояха на носа и отвисоко наблюдаваха Колонията, придружавани от Палидар — всички на коне. Пушекът достигаше дори до тях. Лицето на генерала бе в синини и изцапано, униформата му бе разкъсанана, шапката му — раздробена, с обгорена периферия. — Сметнах, че е най-добре да се качиш тук — така ще имаш по-ясна представа. Съжалявам — стихийно бедствие.

— Знаех си, че е ужасно, но чак толкова... — Гласът на Сър Уилям загълхна. Гледаше вцепенен. Никой от тях не бе спал тази нощ. По всички лица бе изписано изтощение и тревога. Дрехите им бяха опърлени и мръсни. Униформата на Палидар се бе превърнала в същински дрипи и той изглеждаше най-зле от всички. Сънцето изгря и тогава пред тях се откри гледка чак до Ходогая на Токайдо.

Вече ги нямаше нито Йошивара, нито селото, бе изгоряла поголямата част от Пияния град и почти половината Колония заедно с конюшните. Още нямаха точни данни за пострадалите, но пък разполагаха с изобилни слухове, и то само лоши. Причината за катастрофата също все още не бе изяснена. Мнозина вдигаха връва, че е предизвикан от японци умишлен палеж, но какви японци и по чия заповед, никой не знаеше. И дори опустошаването на Йошивара и на селото не можеше да убеди обвинителите, че няма с какво да отстоят позициите си.

— Ще дадеш ли заповед за евакуация тази сутрин? — Главата на Сър Уилям се пръскаше от въпроси и лоши предчувствия.

— Първо ще огледам. Благодаря ти, Томас. Палидар, ти ще дойдеш с мен. — Посланикът пришпори коня си по склона. Пред Легацията го задържа за момент. — Нещо ново, Бертрам?

— Не, сър, още няма никакви имена, нито численост.

— Незабавно повикай старейшината на селото — шоя. Накарай го да изясни колко са пострадалите при него и веднага го доведи при

мен.

— Не говоря японски, Сър Уилям. А Филип Тайърър го няма.

— Тогава го намери, по дяволите! — ревна Сър Уилям, доволен, че има върху кого да излее сдържаната си досега тревога, безпокойството си за Тайърър, и бе възнаграден, тъй като хилавият младеж пребледня като лимон. — И да вземеш да научиш японски, че инак ще те изпратя в Африка, там да се разправят с теб! Събери всички важни търговци тук след час... Не, не тук, по-добре в клуба и... чакай да видя — сега е шест и двайсет, значи свикай ги за девет и половина. И, за Бога, хващай се на работа и си размърдай мозъка!

„Идиот“ — помисли си Сър Уилям, подкара в тръс и се почувства по-добре.

Под изветляващото небе хората от Йокохама събираха късче по късче оцелялото от жилищата и от живота си. Първоначално Сър Уилям, придружен от Палидар, застана на Хай стрийт, като поздравяваше всички и отговаряше на въпросите им:

— Нека първо огледаме. Свиках събрание в клуба за девет и половина — дотогава ще знаем повече.

С приближаването към Пияния град вонята на изгорели сгради се усилваше. Тази сутрин, когато около два часа вятърът стихна, огньовете бързо бяха потушени, вече не прехвърляха защитните ивици, нито прескачаха от къща на къща. Тъкмо това бе спасило Колонията от пълно унищожение. Бяха оцелели всички легации, както и пристанищното управление, едните търговци и техните складове — Струанови, Брокови, Купър-Тилман и още неколцина. От Лънкчърчови бяха останали само стените.

Огнената стихия се бе спряла точно пред „Света Троица“, бе я пощадила и посланикът благодари на Бога за това чудо. Католическата църква бе останала без прозорци и покрив и приличаше на търбух от овъглени и димящи греди. Сякаш бе отворена уста с гнили зъби.

— Добро утро, къде е отец Лео? — запита Сър Уилям някакъв човек, който разчистваше градината.

— В ризницата е, Сър Уилям. Добро утро и на вас, добре, че сте жив, сър.

— Благодаря. Жалко за църквата. Свиkah събрание в клуба в девет и половина. Имаш ли нещо против да разнесеш вестта? Отец Лео също е добре дошъл. — Продължи пътя си.

За разлика от японското село и Йошивара, където сгурията бе натрупана на спретнати купчини, подобни на преспи сняг, пострадалата част от Колонията и Пияния град представляваше същински хаос от тухли, плочи за настилка, деформирани железа, останки от машинарии, мотори, сечива, пушки, оръдия, наковални, сега превърнати във вехтории. Гнойната язва, която представляваше сметището на Ничията земя, бе прочистена, с изключение на металните отпадъци и Сър Уилям остана доволен.

Той зави към Южната порта. От караулното нямаше и помен. На негово място бе издигната временна бариера и самураи стояха на пост до нея.

— Ама че тъпаци — ядоса се Палидар. — И срещу какво се ограждат?

Сър Уилям не отговори, прекалено погълнат от видяното и от мисълта какво следва да предприеме. Покрай канала и рова се трупаха селяни, обикаляха наоколо или клечаха в унили групички. Отвъд рова, където някога се намираше Йошивара, се бяха събрали жени, готови и прислужници, седяха или стояха около единствената донякъде оцеляла постройка с опънат над нея брезент. Тук-там самураи обливаха неугасените огнища. Лекият ветрец донасяше плачове и хлипания.

— Ужасно, сър — обади се Палидар.

— Да. — Сър Уилям въздъхна и направи ново усилие: той бе длъжен да даде пример и да се държи като на Нейно величество британския посланик в Япония. — Да, но погледни там, за Бога! — Палатковият лагер на носа си стоеше непокътнат. — Всичките ни войници са живи и здрави, топовете, артилерията ни, всичките ни оръжия и складове за муниции са цели и невредими. А я сега погледни ей там.

Долу в залива флотът стоеше невредим, английското знаме и другите флагове се вееха гордо и докато ранната утрин преминаваше в ден, всички налични катери сновяха напред-назад, докарваха войници на брега или ги откарваха по корабите да се нахранят и да се наспят.

— Всичко е поправимо, дявол да го вземе, само загиналите не можеш да върнеш. Вземи един отряд и пребори състава си и конете. До

девет и половина трябва да знае кого сме загубили. Тръгвай!

— Слушам, сър. Успяхме да отворим повечето конюшни и конете излязаха към хиподрума и на носа. Видях жребеца на Сергеев заедно с двама коняри. — Внезапно Палидар засия: — Прав сте, Сър Уилям, Боже, колко сте прав! След като армията и флотът са невредими, значи всичко е наред. Благодаря. — Сетри препусна нататък.

Сър Уилям се загледа навътре към сушата. „Какво да се прави, какво да се прави?“ Кончето му нервно зари с копита, долавящи беспокойството му.

— Добро утро, Сър Уилям. — Сивопепеляв на цвят от изтощение, Джейми Макфей се приближи иззад развалините на някаква сграда. Дрехите му се бяха превърнали на дрипи, на места бяха обгорели, а косата му се бе спъстила. — Какви са загубите? Какви са последните новини?

— Още нищо не се знае със сигурност. Боже праведни, това... само това ли е оцеляло от сградата на „Гардиън“ и от печатарските машини?

— Боя се, че да. Но ето вижте — Джейми хвана юздите и му подаде зле отпечатан вестникарски лист със зацепано заглавие по дължината на цялата страница, което се набиваше на очи: „Йокохама опожарена. Подозрение за умишлен палеж. Странови и Брокови не са засегнати. Армията, флотът и търговските флотилии не са пострадали. Очакват се тежки загуби в Йошивара и в селото.“

Следващата кратка редакционна статия със съобщение, че следобедното издание обезательно ще излезе, и с извинение за лошото качество на печата. — Нетълсмит е ей там. — Под един груб навес седеше раздърпан и мръсен Нетълсмит и усърдно въртеше печатарската преса на ръка. Помощниците му сортираха печатарските букви и се опитваха да спасят каквото могат от пепелището.

— Разбрах, че си измъкнал доста селяни от къщите и си им спасил живота, Джейми.

Макфей все още не се бе съвзел. Смътно си спомняше, че така и не откри Неми, нито научи нещо за нея, но всичко останало му се губеше.

— Кажи-речи, нямам спомени, навсякъде цареше пълна бъркотия. — Виеше му се свят от изтощение. — Чух, че Филип бил изчезнал, вярно ли е?

— Не зная. Моля се на Бога да е жив, въпреки че този слух стигна и до мен. — Сър Уилям шумно въздъхна. — Съобщиха, че Сергеев и Андре са загинали в Йошивара, но току-що видях Сергеев. Така че, както вече ти казах, по-добре да изчакаме. — Посланикът посочи смачкания вестникарски лист. — Би ли ми го дал, Джейми? Благодаря. Свиkah събрание в клуба в девет и половина, за да обсъдим какво да правим.

— Какво толкова ще му обсъждаме? Грохнал съм.

— Много неща, Джейми. Голям късмет извадихме. Армията и флотът... — Сър Уилям приповдигна шапката си: — Добро утро, госпожице Морийн.

Тя все още бе облечена в същите дрехи, но изглеждаше чиста и свежа и му се усмихна приятно.

— Добро утро, Сър Уилям. Радвам се, че сте добре и че Легацията не е пострадала. Добро утро, скъпи. — Усмихна се още пошироко, промуши ръка под мишницата на Джейми, като се стараеше да не изглежда дръзка.

Не го целуна, колкото и да ѝ се искаше. — Той ѝ струваше толкова хубав в обгорените си дрехи, с небръснатото си и изпито от грижи лице. Нищо нямаше да му помогне така, както една гореща супа, грязно уиски и добър сън.

Докато идваше насам, мнозина ѝ разказаха колко смело се е държал през цялата нощ. Тя бе прекарала по-голямата част от времето си в утешаване на госпожа Лънкърч и госпожа Суомп, докато съпрузите им заедно с останалите се опитваха да опазят сградата на Странови. Бе наливала в малки количества от „дяволското питие“, както майка ѝ наричаше всички алкохолни напитки, разбира се, не в присъствието на баща ѝ. Бе се грижила за изгаряния и бе водила пострадалите при Хоуг и Бабкот, разпънали полева болница възможно най-близо до засегнатата област.

— Изглеждаш чудесно, Джейми, просто си поизморен.

— Не повече от другите.

Сър Уилям осъзна, че са го забравили, и без да изпита капка завист, отдаде чест с камшика си.

— До скоро, Джейми. Госпожице Морийн.

Двамата го наблюдаваха как поема в лек галоп.

Нейната ръка и близостта ѝ доставиха удоволствие на Джейми. Изведнъж мрачните му предчувствия и всичките му тревоги за бъдещето отново го връхлетяха. Макфей се извърна и я прегърна силно, сякаш влагаше цялото си страдание. Морийн се разтопи от щастие в прегръдките му и му предаде цялата си сила.

— Бог да те благослови, чак не ми се вярва, но ти отново ме върна към живота. — После Джейми си спомни как Морийн бе измъкнала пет хиляди от Тес и възклика радостно: — Боже Господи, Искрице, живи сме, имаме късмет и всичко ще бъде чудесно, и то благодарение единствено на теб!

— Не преувеличавай, моето момче — леко се усмихна тя, притиснала страната си до бузата му. — Няма нищо общо с мен. — „Бог върши това — помисли си шотландката, — това е Неговият дар за нас жените. Той прави такъв дар и на мъжете в някои особени моменти.“ — Просто такъв е животът. — Каза „живот“ вместо „любов“, защото бе сигурна, че това наистина е едно и също.

— Гордея се с теб, моето момиче. Държа се великолепно снощи.

— Ой, да, но всъщност не направих, кажи-речи, нищо. Хайде да вървим. Време е да дремнеш.

— Няма време — трябва да се срецна с шоя.

— Първо ще поспиш преди събранието. Аз ще те събудя с чаша чай. Ще легнеш в моето легло. Албърт разправя, че тази стая ще остане наша, докогато пожелаем. Ще изхвърля всички хора от вкъщи.

— А ти какво ще правиш? — Джейми се усмихна.

— Ще ти държа ръката и ще ти разкажа приспивна приказка.

Тайърър отвори очи и се озова в ада. Всичко го болеше, всяко поемане на въздух раздираше дробовете му, очите му пламтяха, а кожата го смъдеше. В парливата димна тъмнина видя как някакви безтелесни японски лица се взират в него. Бяха двама с изкривени в жестока усмивка устни и всеки момент щяха да измъкнат тризъбците си и отново да го подложат на мъчения. Едното от лицата се доближи до него. Филип се отдръпна и извика от болка. Като през мъгла чу японски думи, а след това някой каза на английски:

— Тайра-сама, събуди, ти безопасен!

Мъглата се разсея.

— Накама?

— Да. Ти спасен.

Сега вече Тайърър различи, че светлината идва от една петролна лампа. Изглежда, се намираше в пещера и Накама му се усмихваше. А също и второто лице. „Сайто! Братовчедът на Накама, който се интересува от кораби... Не, това не е Накама — това е убиецът Хирага!“

Филип се надигна и падна назад с гръб към стената на тунела. От главоболие за миг едва не ослепя, задави се и започна да кашля и да повръща. Когато най-сетне спазмите преминаха, усети, че някой допира чаша до устните му. Жадно изпи ледената вода.

— Извинявай — прошепна англичанинът. Хирага отново уви одеялото около полуизгорялото му кимоно за спане. — Благодаря.

Със затаен дъх започна да си припомня същински калейдоскоп от образи, които се сливаха във все нови и нови картини на пламтящи стени. Хирага го измъкваше от пламъците и тичаше, падаха и пак ставаха. Къщите се срутваха около тях, храсталациите избухваха в лицата им... „Не мога да дишам, задушавам се, не мога да дишам.“ Хирага крещеше:

— Бързо, оттук... не, оттук, не назад, оттук...

Все не успява да си припомни нещо, но отново се надигаше, бягаше насам-натам през плътната завеса от огън пред него; и ето — кладенеца... огнените езици се протягат към тях, достигат ги.

— Надолу, надолу, там, бързай.

Надникна в дълбините, долу светеше лампа — като небесно светило в мрака... лицето на Сайто... и изведнъж сякаш го прониза мълния...

„Фуджико.“

— Къде е Фуджико? — бе изкрешял той.

Едва поемайки си дъх, Хирага надвика тътена на пожара:

— Бързо слизай, тя умряла в стая — Фуджико умряла, когато намерил теб... бързо, и ти умреш!

Сега вече Тайърър си спомни ясно. Бе изскочил от кладенеца и бе понечил да се втурне назад. Огънят ставаше все по-сilen, там го чакаше сигурна смърт, но той бе длъжен да отиде при нея. А после се озова на земята по корем от зверски удар в темето.

— Ти... Аз отивал при нея, но ти защо спрял мен?

— Да. Няма как спасиш. Фуджико умряла, толкова съжалявам, аз видял. Тя умряла, ти също, ако върнеш, затова ударил и донесъл тук. Фуджико умряла в стая. — Хирага го произнесе спокойно, все още възмутен от Тайърър, задето бе рискувал живота и на двама им заради подобна глупост. Едва бе успял да вдигне англичанина на раменете си и да се спусне надолу, за малко да загуби равновесие. Бяха на косъм от смъртта — едва не загинаха в пламъците. Японецът беснееше — дори и *най-бака* човек щеше да разбере, че няма как да я намерят, че тя не би могла да оцелее.

— Ако не ударил, ти мъртъв. Мъртъв по-добре?

— Не — скръбно отвърна Тайърър. — Извинявай, ти пак ми спаси живота. — Прокара ръка по лицето си и безуспешно се опита да се справи с мъката си. „Фуджико — мъртва, о. Боже, о. Боже.“ — Извинявай, Нак... извинявай, Хирага-сан. Къде сме?

— Тунел. Близо Три шарана. Аз минал до село през стобор, ров.

— Хирага посочи с ръка отвора на кладенеца. — Сега ден.

Тайърър с усилие се изправи на крака, почувства се малко по-добре. Виещият се дим замъгляващ дневната светлина над кръглото гърло на кладенеца, но все пак си личеше, че е утро.

— Додзо. — Акимото усмихнат му подаде препаска и кимоно.

— Домо. — Тайърър се ужаси от вида на собственото си кимоно, което почти напълно бе изгоряло. Имаше няколко съвсем леки изгаряния по краката си. В това време Хирага се катереше по разнебитените ръчки, за да надникне навън, но горещината тутакси го върна обратно.

— Не става, много горещ, заповядай. — Отново му поднесе вода и Филип я прие с благодарност. — Тайра-сама, най-добре върви по този път — посочи към тунела.

— Ти добре?

— Да. Фуджико наистина ли беше мъртва, сигурен ли си?

— Да.

— Какво стана, аз бях заспал и... Сякаш бомба се взриви под Къщата. Така ли беше и защо започна пожарът, защо гореше всичко?

Акимото докосна Филип и усмихнато му каза на японски:

— Тайра-сама, ти имаше късмет. Ако не беше Хирага, щеше да загинеш. Разбиращ ли ме?

— Хай, уакаримасен. — Тайърър тържествено се поклони на Хирага и продължи на японски: — Благодаря ти, Хирага-сан, пак задължен. Благодаря ти за живот. — Призля му. — Извинявай, първо почине малко. — Тромаво приседна. — Какво станало?

— Да говорим английски. Защо пожари? Лош човек имал бомби, почнал пожар тук, вятър отнесъл огън в Йокохама и...

От изненада Тайърър дойде на себе си.

— И Колонията ли изгоря?

— Не зная, Тайра-сама. Нямал време гледа. Но Йошивара горял, мисля, село също. Може и Йокохама.

Тайърър се изправи с усилие и се запъти към кладенеца.

— Не, не горе — оттук. — Хирага запали още една лампа. — Ти следваш мен, да? — Обърна се на японски към Акимото: — Остани тук, а аз ще го заведа оттатък. Искам да видя какво се е случило. После ще се върна.

Докато водеше англичанина през тунела, самураят отново заговори на английски: — Лош човек имал пет бомби, искал рани гайджин, южен вятър направил малък пожар голям пожар.

— Боже мой, тук всичко гори толкова бързо, ще се превърне на пепел за секунди. Боже мой, ако... — Тайърър мъкна, обезумял от ужас. По стените на тунела се стичаше вода. Гребна от нея, за да охлади лицето си. Това му помогна. — Извинявай, и тъй — лош човек? Какъв лош човек?

— Лош човек — мрачно повтори Хирага. Беше объркан и не знаеше какво да реши: от една страна, се ядосваше на Такеда, задето все пак бе унищожил сигурното му убежище, а, от друга, се радваше на последиците от петте взрива. При този южен вятър, след като Йошивара бе пламнала, навярно бе изгоряло и селото, а с него и къщите на гайджин. А след като базата им в Йокохама вече не съществува, гайджин щяха да си отидат, както пръв Ори, а след него и Кацумата бяха предсказали. Соно-джой напредваше.

Преди час и нещо се бе опитал да надникне от кладенеца откъм страната на Пияния град, но зноят го бе пропъдил обратно. Може пък тухлите да бяха поизстинали и щеше да му се удаде да огледа докъде се простираха опустошенията. Овладя обзелата го надежда. Първо трябваше да се оправи с Тайърър.

Всичко зависеше от това дали Такеда е бил заловен жив. Ако имаше късмет и Такеда бе загинал, разказът му щеше да прозвучи съвсем логично.

— Лош човек иска убие всички гай-джин, изгони от Нипон. Човек от Бакуфу. Бакуфу иска всички гай-джин вън. Йоши иска всички гай-джин отишли. Платил съгледвач да подпали огън, обвини шиши, но човек от Бакуфу.

— Ти познаваш ли го?

Хирага поклати отрицателно глава.

— Сацуума човек — мама-сан каза мен.

— Райко-сан ли?

— Не, Уакико — друга Къща — назова Хирага едно измислено име. Бяха стигнали до водата. — Най-добре съблече дреха.

Съблякоха се, вдигнаха високо лампата и преодоляха препятствието. На отвъдната страна, докато Тайърър с болезнено усилие отново си връзваше препаската и си обличаше кимоното, Хирага с подробности се впусна да дообясни, че Бакуфу са зли, че ще стоварят вината върху други — върху ронините и шиши, Бакуфу бяха изпреварили Анджо, старейшините и преди всичко Йоши. На Тайърър всичко това му звучеше напълно правдоподобно. Отново човек от Сацуума — един от дяволите на Санджиро.

На ръба на кладенеца Хирага посочи нагоре:

— Пак като там. Първо аз видя.

Подаде лампата на Тайърър и се изкачи доторе. Тухлите още бяха горещи. Предпазливо надникна. От видяното му се зави свят. Там, където някога се простираха падините и хълмовете на Ничията земя, сега бе абсолютно равно и се откриваше гледка чак до морето. Много от сградите на гай-джин си стояха незасегнати, но това не го обезпокои. С Йокохама бе свършено. Хирага се спусна долу.

— Какво е станало, Хирага-сан?

— Ти иди виж. Аз стоя тук. Ти върви сега, приятел. Хирага не може дойде — самураи още търсят, нали?

Тайърър се загледа в кафявите очи на този чудат чужденец, който със сигурност бе изложил живота си на опасност, за да го спаси. И го бе спасил за втори път. Нима истинското приятелство не се състоише точно в това?

— Ако не беше ти, щях да съм загинал. Дължа ти живота си. Не е достатъчно само да ти благодаря.

Хирага безмълвно вдигна рамене.

— Какво ще правиш?

— Моля?

— Ако реша да се срещна с теб, да се свържа с теб?

— Аз тук. Тайра-сама, не забравил Йоши награда за моя глава, нали? Моля, не казва за тунел. Бакуфу и Йоши желаят мен зло. Ако Тайра-сама каже, скоро умрял. Мога никъде избяга.

— Няма да кажа на никого. Как да ти предам съобщение?

Хирага помисли малко.

— Залязва слънце, ти дойдеш тук и говориш долу. Аз чуя по залязва слънце. Разбрали?

— Да. — Тайърър му протегна ръка. — Не бой се, няма да те издам и ще се опитам да ти помогна.

Хирага силно стисна подадената му ръка.

— Филип! Филип, момчето ми, слава Богу, ти си жив! — Лицето на Сър Уилям се озари от облекчение, посланикът се втурна към него и го сграбчи за раменете. — Носеха се слухове, че си загинал в Йошивара. Ела да седнеш, горкото ми момче. — Отведе го до най-хубавия стол в кабинета край камината. — Боже Господи, изглеждаш ужасно, какво те е сполетяло? Трябва да пийнеш! Ето ти коняк!

Тайърър се отпусна във високия стол. Чувстваше се много по-добре. Бе преодолял първоначалния си ужас от разрушенията и от срещнатите по брега обгорени и превързани хора. Никой не споменаваше нищо за загиналите. Като видя, че легациите, Струанови, Брокови и най-важните сгради са непокътнати, както и армейският лагер и флотът, малко му олекна. Изглежда, никой не бе наясно колко и кон са изчезналите. Ето защо побърза да дойде тук. Отпи голяма гълтка от коняка.

— Без малко да загина в Йошивара. Бях с... ъъ... с моето момиче и... ами, тя е мъртва. — Мъката му го заля като приливна вълна.

— Боже Господи, искрено ти съчувствам. Странно, но и другият ти приятел — Накама или Хирага, или както там му е истинското име

— също загина.

— Сър?

— Да. — Сър Уилям седна на отсрещния стол и щастливо продължи: — Един патрул го забелязал в Ничията земя тъкмо когато пламнал и Пияният град. Отначало го взели за мародер и го подгонили. После го разпознали, стреляли по него и го ранили, за да го спрат. И можеш ли да си представиш, този безумец се надигнал от земята и се хвърлил в една пламтяща сграда — стария склад за газ. Сержантът каза, че само след миг последвала страхотна експлозия.

— Изключено е да...

— Съгласен съм, че звучи невероятно — да вземеш и да се хвърлиш направо в пъкъла. Нелепо е — хората не правят такива работи. С мъка ти съобщавам, че две от момчетата са загинали при опита да го заловят — станали са жертва на експлозията. Колко жалко! Накама навсякъде е бил подпалвачът, ако наистина е имало палеж. Но ако питаш мен, подобно предположение ми се струва доста пресилено. Във всеки случай варелите с газ избухваха навсякъде. — Посланикът видя, че Тайърър пребледня и се развълнува, и му домъчня за него. — Съчувствам ти, Филип, съчувствам ти заради смъртта му, защото знам, че ти се бе привързал към него, но иначе въобще не съжалявам. Той бе убиец и така се измъкваме от задънената улица с Йоши, нали? — Сър Уилям изчака преводачът да се съгласи, ала изпитото лице насреща му не промени изражението си. — Прощавай, навсякъде е допълнителен удар за теб, като се има предвид... другото. Навсякъде е било ужасно?

Тайърър още не можеше да възприеме мисълта за мнимата смърт на Хирага.

— В Йошивара, да... да, наистина — и тъкмо се канеше да поправи Сър Уилям, дипломатът отново го прекъсна:

— Дължен съм да ти кажа, Филип, че сме извадили невероятен късмет. Армията и флотът са невредими, от Колонията ни засега е изчезнал един човек, макар все още да претърсваме. Да си видял някого от нашите снощи в Йошивара?

— Не, сър. Никого. — Тайърър още не можеше да си събере мислите. — Абсолютно никого. Виждате ли, аз...

— Да му се не види! Трудно е да открием всички. Не можем да получим точния брой. В Пияния град работата е безнадеждна, но дори и там разправят, че били загинали само пет-шест скитници, ама

имената им никой не ги знае — Чарлс ли, Том ли, Джордж ли... С радост ти съобщавам, че младите дами на госпожа Фъдърингил до една са живи и здрави. Като по чудо се спасихме всички. Ако вятърът не беше стихнал... но, слава Богу, имахме късмет... Видя ли, че и Светите цици също са оцелели? Естествено, щетите ще възлязат на стотици или хиляди лири, да благодарим на Бога, че има застраховки, нали? Е, пийни си и върви да си дремнеш. Като поразмислиш малко, ще разбереш, че ни провървя с Накама — той бе започнал да се превръща в същинска дипломатическа катастрофа. Аз тръгвам — ще обсъдя какво да правя заедно с хората от нашата общност. Защо не си полегнеш, докато се върна и...

На вратата се почука.

— Шоя пристигна. Сър Уилям — рече Берtram.

— Тъкмо навреме, покани го. Филип, преди да си тръгнеш, ще ми превеждаш ли? Заповядай, заповядай, господин шоя.

Шоя се поклони почтително.

— Моят господар те поздравява, шоя — преведе Тайърър, все още замаян. Умът му витаеше съвсем другаде. Умираше от желание да си легне и да премисли всичко отново. — Моля да каже колко загубили в огъня?

— Моля да му благодариш, задето е така любезен да ни попита, но нека не се беспокои за нас. — Въпросът се стори странен на шоя, тъй като на гай-джин това не им влизаше в работата. „Какъв ли капан ми залагат?“ — запита се той.

— Моят господар казва, иска знае колко загубили?

— О, толкова съжалявам, не съм сигурен какъв е окончателният брой, но петима рибари и две семейства са на онзи свят — любезното отвърна шоя, измисляйки си никаква цифра, тъй като водачът на гай-джин бе подчертал „колко загубили“ и следователно очакваше точно число. Всъщност никое от техните семейства и деца не бе загинало; бяха спасили и лодките си благодарение на навременните предупреждения.

— Моят господар казва толкова съжалява. Може ли помогне на село?

— Ax! Ax, да, да, моля, благодари на великия господар. Семействата ще имат нужда от няколко чувала с ориз и малко пари, от

каквато и да е храна или... — Шоя не довърши изречението, за да ги остави сами да решат. „Това някакъв нов капан ли е?“

— Моят господар казва, че прати храна за село. Моля кажи, как пожар започнал?

Шоя си помисли, че те напълно са се побъркали, след като очакваха отговор на подобен въпрос. Бе опасно да се забърква в политиката. Дори по-опасно, отколкото да поддържа връзки едновременно с шиши и Бакуфу. Докато оплакваше пред тях огромните загуби от предстоящото отпътуване утре или вдругиден, в душата си се радваше, че не всичко е загубено: счетоводните му книги, разписките и кюлчетата злато и сребро си стояха непокътнати, а уговорката му с Джами гай-джин придобиваше още по-голямо значение. „Уверен съм, че моята стоку-компени няма да пострада.“ В същото време шоя се възхищаваше на дързостта на шиши да прогонят чужденците, като обвинят за това подлите Бакуфу. „Соно-джой — по-добре ще ни е без гай-джин. Нека си седят затворени на малкия Дешима край Нагасаки, както бе в миналото. Ще открия клон в Нагасаки и ще очаквам тяхното завръщане. Ако въобще се завърнат.“

— Толкова съжалявам, но навярно е от газ в някоя кухня — отговори шоя със смирен поклон. — Само в Йошивара готвят през нощта. Ние — не. Моля да ме извиниш, но не зная нищо повече.

— Моят господар казва, този човек Накама или Хирага, шиши, когото господарят Йоши иска, видели войници и опитали хванат. Той избягал и умрял в огън. Познаваш него?

Шоя съвсем се притесни. Въпреки че за негова радост бяха го уведомили за гибелта на самурая.

— Моля да ме извиниш — изхриптя възрастният японец, — познавам го само като клиент, а не като шиши. Загинал ли? Прекрасно, че убиецът е мъртъв. Прекрасно!

Сър Уилям въздъхна, отегчен както от въпросите, така и от отговорите.

— Благодари му и го отпрати, Филип. Хайде, тръгвай. По обяд да си готов за път — рече посланикът.

— Сър?

— Отиваме в Канагава, на среща с Йоши. Да не си забравил?

Тайърър се сащиса.

— Той едва ли ще ни очаква точно сега — рече Филип с половин уста. Направо му се повдигна при мисълта да превежда на продължителна среща всички нюанси около споразуменията. — Изключено е!

— Тъкмо затова ще отидем — грейна Сър Уилям. — Тъкмо да го поизнервим. Ние сме британци, а не шайка цветнокожи гадняри. Просто сме имали едно незначително затруднение, една дребна мъчнотия. — Посланикът си облече палтото. — Ще се срещнем по обяд и да бъдеш в най-празничната си премяна.

— Но той няма да се появи след тоя пожар.

— Да. Ако не дойде, язък му за престижа, а ние ще му се издигнем в очите.

— Не мога. Сър Уилям, днес не ставам за преводач. Аз... просто съм изтощен и не мога, съжалявам.

— Боя се, че ще ти се наложи. Не губи присъствие на духа и тем подобни. — Посланикът се подсмихна. Отново излъчващ студенина и непреклонност.

— Съжалявам, сър, но не мога. Никакъв ме няма. Нека Андре да се заеме с това, той е по-добър от мен.

— Ще ти се наложи — повтори Сър Уилям без настроение. — Андре Понсен е мъртъв.

Тайърър едва не припадна.

— Невъзможно... Как?

— В Йошивара. Научих малко преди да дойдеш и затова изпитах такова облекчение, като те видях. — Посланикът внезапно си спомни за запечатания плик, който Андре му бе поверил в сейфа на Легациите и който трябваше да бъде разпечатан при евентуалната му смърт. — Анри го разпозна, доколкото въобще е възможно да бъде разпознат подобен труп. По пръстена му с печат... Ами... горкият човек бе станал на въглен в своята *garfouillere*. Разбрах, че се намирала само на няколко ярда от твоята въщата чайна. Извадил си голям късмет. По пладне да си готов.

Сър Уилям се запъти към клуба. От всички страни се стичаха хора. Като минаваше покрай Струанови, хвърли поглед към зданието, доволен, че е оцеляло, както и това на Брокови. „Добро предзнаменование! — Една от двете компании със сигурност ще е новата Търговска къща. А Брокови са къде-къде по-добре с Горн за

управител вместо Норбърт.“ Забеляза, че Анжелик стои на прозореца си, и ѝ махна. Тя му отвърна. „Горката Анжелик, дали Анри ѝ е казал за Андре?“ Откъм клуба до ушите му долетя гълчка, обичайните крясъци, ругатни и звън на чаши. Сър Уилям въздъхна и насочи мислите си към проблемите на Колонията.

Щом той влезе, настъпи тишина. Клубът бе претъпкан до такава степен, че дори по стълбите навън стояха хора. Набълсканите потни редици се отдръпнаха и му сториха път. Той се отправи към обичайното си място край бара и поздрави останалите дипломати, Съоратар, Ерлихер и Сергеев, чието лице бе бинтовано заради изгарянията, а ръката му висеше на превръзка през рамо. Присъстваха всички знатни личности, а също и недотам знатните. Мнозина бяха превързани, други — със счупени крайници, но лицата им горяха. Неколцина бяха вече пияни и дремеха по масите.

— Добро утро. Радвам се да ви съобщя, че имахме изключителен късмет...

Прекъснаха го дюдюкане и викове:

— Топки, разорен съм!

— Какви ги дрънка тоя, за Бога...

— Оставете го да се изкаже...

Сър Уилям изчака и продължи с по-сурор глас:

— Наистина сме имали късмет. Засега знаем със сигурност, че е мъртъв единствено Андре Понсен... — Оsezаем печален шепот премина, тъй като всички високо ценяха свиренето му... — И никой друг от Колонията. Господин Съоратар разпозна тялото, а погребението ще се състои утре. За нещастие загубихме двама войници — тяхното погребение също ще се състои утре. В Пияния град липсват още неколцина, но имената им са неизвестни. Войската ни е невредима, всички огнестрелни оръжия, снаряди и муниции също, както и флотът. Наистина сме големи късметлии и предлагам да благодарим на Бога. — В настъпилата мъртва тишина посланикът добави: — Помолих свещеника да отслужи благодарствен молебен довечера. Чувствайте се поканени. Някакви въпроси?

— Какво ще стане с фирмите ни? — запита Лънкчърч. — Изгорях до шушка.

— Нали затова са застраховките срещу пожар, господин Лънкчърч? — прекъсна го гръмогласен смях. — Какво има?

Хевънли Скай, застрахователният агент на Йокогама за Хонконг, където се акцентираха всички полици, се обади:

— С прискърбие трябва да ви съобщя, Сър Уилям, че срокът на полицата на Барнаби изтече миналата седмица и тя стана невалидна. За да спечели пари, той отказа да я поднови до първо число на идния месец. — Краят на изречението му също потъна в смях и подигравки.

— Много жалко. Така или иначе с днешния пакбот официално ще обява пред губернатора на Хонконг нашата колония за зона на бедствие. Това се отнася за всички...

Думите му бяха посрещнати с одобрителни крясъци и възклициания:

— Да живее Уили! — тъй като подобно изявление означаваше, че всички искове ще бъдат разгледани експедитивно...

— ... за зона на бедствие за всички основателни искове, които до един трябва да бъдат потвърдени от моя подпись, за да се смятат за валидни...

Последва нов рев, този път гневен, тъй като Сър Уилям бе прочут със своята педантичност, за разлика от някои чиновници на изпълнителната власт в Хонконг. Мнозина автоматично бяха сметнали пожара за златна възможност да раздуят инвентара си. Когато врявата поутихна, дипломатът добави ласково:

— Няма да правя изключение за никого и колкото по-скоро исковете се озоват на бюрото ми, толкова по-бързо ще бъдат одобрени и изпратени... — Присъстващите масово се запътиха към изхода и той ревна с неочеквано силен за толкова слаб човек глас: — Не съм свършил, за Бога! Второ: някои лекомислени люде смятат за най-разумно да напуснем базата си тук. Правителството на Нейно величество не предвижда подобно действие. Ни най-малко! — Дочуха се доводи в полза на противното, но Сър Уилям ги пресече хладно: — Трето: желателно е да си помагате един на друг като британски джентълмени и...

— Ми к'во да правим с проклетите янки? — изкрешя някой сред общи подигравки и одобрителни възгласи за и против.

— И на тях също — извика той в отговор. Беше си възвърнал доброто настроение. — Някои от тях наистина са джентълмени, пък и останалите биха могли да станат. — Отново избухна смях. — И тъй, дръжте се като джентълмени и незабавно се заемете с

възстановителните работи. Това е много важно. Налага се да затвърдим своето положение тук, тъй като — последно и най-важно: носят се слухове, че пожарът е предизвикан от умишлен палеж.

— Точно тъй, моята мусуме ми каза същото.

— Според един подобен донос подпалвачът е самураят Накама, когото Бакуфу издирват като метежник, въпреки че Тайърър и аз, а надявам се, че и господин Макфей го смятахме за мил, безобиден и за непресъхващ извор на сведения.

— Точно така — обади се Джейми, ободрен от грижите на Морийн. — Не ми се вярва да е подпалвач. Поне аз така смяtam.

— Както и да е, знаем със сигурност, че е загинал. Бил е открит при подозрителни обстоятелства. Всички трябва да сме нащрек, в случай че наистина е било умишлен палеж. Лично аз не съм убеден в това. Ако пожарът е бил предумишлено деяние срещу нас, значи ще последват и други. Ако е стихийно бедствие, е... това е Божа работа...

— Амин — прошепнаха мнозина от благодарност, че са останали живи.

— И тъй, пазете се от възможни опасности, но нека се държим както обикновено и да се заемем с работата си. Благодаря ви, приятен ден.

— Ами какво ще правим с Йошивара и със заведението на госпожа Фъдърингил?

Сър Уилям се смяя. „Боже мой, навярно оstarявам — помисли си той. — Въпросът за Йошивара въобще не ми хрумна, а тъкмо Йошивара прави Япония поносима и дори желана за повечето мъже.“

— Госпожа Фъдърингил навярно ще получи добро обезщетение от застраховките си. А що се отнася до първото... Веднага ще открием фонд за набиране на средства. В срок от една седмица. Като начало давам двайсет гвинеи и... е, тъй като Йошивара е част от нашата бедствена зона, правителството на Нейно величество ще ни възстанови всички обезщетения до последната лира.

Сред одобрителни възгласи и насырчения Сър Уилям размени няколко думи с останалите посланици и за тяхна изненада им съобщи, че срещата с Йоши ще се проведе — те двамата със Съоратар щели да се отправят към Йоши, но биха ли имали нещо против колегите му да вечерят при него тази вечер, за да се посъвещават насаме.

На главната улица британският посланик избърса потта от челото си и удовлетворен се запъти към вкъщи.

— Я виж! — провикна се някой зад гърба му.

Той се извърна и заедно с хората, излизали от клуба, се загледа със завист и възхищение.

На мястото на опустошеното село гъмжеше от трудолюбиви мъже, жени и деца, които с мравешко усърдие работеха и разчистваха, за да възстановят унищоженото.

„Жалко, че нашите хора съвсем не са толкова чевръсти“ — помисли с благоговение Сър Уилям.

Отвъд рова през поправения мост — Моста към рая — кипеше още по-усилен труд. Вече бе издигната временна порта.

Оттук разчиташе обикнатите незабравими китайски йероглифи, написани на нея. Отдолу бе надраскан и английският превод: „Не потискай страстта си, за нея нещо направи.“

Същия следобед при благоприятно море и облачно небе катерът на Струанови зави към кея на Йокогама на връщане от срещата с Йоши в Канагава. Вимпелът на Сър Уилям красеше главната му мачта. Сър Уилям, Съоратар и Тайърър дремеха в кабината — всъщност Тайърър спеше като пребит. Боцманът наду сирената, за да накара катерите, скучени около дока, да дадат път, но в отговор се чуха само яростни крясъци: „Що не си чакаш реда бе“, съпроводени от най-разнородни псуви. Сър Уилям отвори очи и извика на боцмана:

— Свали ни на кея на Брокови. — Боцманът предположи, че това никак няма да се хареса на господин Макструан, но Сър Уилям изрева:
— Прави каквото ти се казва!

Съоратар се протегна и сподави една прозявка.

— Великолепен обяд, прекрасна риба, Уилям — и без да се усети, добави на френски: — бих я предпочел с чесново масло и сос с магданоз. Както и да е, твойт главен готвач е англичанин, какво да го правиш.

— Китаец е — отговори Сър Уилям добродушно. Срещата бе протекла точно както той я бе предвидил. Тя просто не се състоя. Бяха пристигнали навреме, изчакаха половин час, след което повикаха местния управител. Тайърър му обясни, че не разбират къде е.

— Да не би да е болен?

— Ах, толкова съжалявам, не зная, господарят...

— Моят господар казва: „Осведоми се за здравето на господаря Йоши, кажи, че сме тук по негова молба.“ Щом той оздравял, моля, нека посочи друг ден. — Тайърър умишлено бе пропуснал всички истински задевки на европейските посланици.

Управителят пламна, поклони се като на по-висшестоящи, отново се извини и бързо се оттегли, възмутен, че гай-джин все още не са си заминали. Естествено, всички цивилизовани хора оттук до Йедо бяха видели огнените пламъци и бяха предположили, че гай-джин, поне тези, които бяха останали живи, близкат изгарянията си и се товарят на корабите си, за да отплават вкупом.

След като управителят и свитата му си отидоха. Сър Уилям бе предложил да се наобядват спокойно и бе завел Съоратар в богатата изба на Английската легация.

— Заслужава си да го отбележим, Анри. Какво ще си избереш за пие? Голям късмет извадихме миналата нощ, като изключим горкичия Андре.

— Да, жалко. Такава е била волята Божия. — Съоратар се мръщеше, докато разглеждаше етикетите. — Ах, „Монтраше“ от 1851! Две бутилки?

— Най-малко две. И Джордж ще обядва с нас. Предлагам ти да опиташи и „Марго“ — препоръчвам ти от 1848, „Шато Пишон-Лонгвий“... И „Шато д’Икем“ с пудинга.

— Прекрасно! Язък, че няма сирене. Йоши нали няма да изникне изневиделица?

— И да дойде, няма да го приемем.

— В клуба спомена, че ни каниш на вечеря. Искаш да обсъдиш нещо важно с останалите ли?

— Да. — Избата бе прохладна и приятна. Няколко чаши стояха наредени върху един бюфет до рафтовете. Сър Уилям избра бутилка шампанско и се зае да я отваря. — Да се престорим, че пожарът не е катастрофа за нас, и да приемем нападение срещу Санджиро и столицата му Кагошима.

— Сега ли? — Съоратар се смяя. — Не е ли опасно да изпратим флота, след като в момента сме толкова уязвими. — Искаш да ги примамим ли?

— Да, точно това целя. Предлагам да изпратим само британските военни кораби, а вашият флагман, както и руският да останат тук

заедно с въоръжените търговски флотилии. Ще отменим изпращането на армейски поделения за предвидения десант. Ще заминат само матроси. Просто ще ги обстреляваме от морето. — Тапата изскочи с пукот. — Това много ще улесни задачата на Кетърър. На него никак не му харесва да ръководи морски десант.

Двамата мъже се чукнаха. Съоратар обмисляше предложението от всички страни, за да установи къде се крие уловката и къде противникът му е заложил мини, които да подронят френските интереси. Не откри нищо такова. Напротив. Така само се улесняваше неговият дългосрочен план да спечели благоволението на Йоши и да го накара да осъзнае, че варвари са британците, а не французите и че Франция, която той представляваше, е далеч по-търпелива и далновидна.

— Прекрасна реколта, Уили. En principe — да, но ми се ще да се посъветвам с моя адмирал.

— Защо не? Ето какво ще направим...

Обедът мина приятно. Качиха се на катера и ето сега Сър Уилям чевръсто изскочи на палубата, тъй като катерът акостира на кея на Брокови — нещо нечувано до този момент. Видя Горнт и един чиновник, които стояха до някакви сандъци край стъпалата на пристана.

— Надявам се, че нямате нищо против, господин Горнт — рече английският дипломат. — Аз поех командването на катера, той плава под мой флаг, а не под Струановия.

— Удоволствието е мое. Сър Уилям. Как мина?

— Ами той просто не се яви. Предполагам, че не ни е очаквал.

— Опозорил се е оттук до Тимбукту.

— Доста. — „Тъкмо такава беше целта ми“ — помисли си Сър Уилям и посочи сандъците. — Да не би да заминавате?

— Отивам в Хонконг, сър, с тазвечерния пакбот, за да осигуря строителни доставки за нас и за останалите.

— Прекрасно хрумване. Лек път и щастливо завръщане.

Повдигна шапка и се отдалечи заедно със Съоратар. Тайърър залиташе от умора подире им и въобще не забеляза Горнт.

— Качи ги на борда, Периера — заръча Горнт. — Съобщи на капитана, че своевременно ще се явя на кораба. — О, здрави, докторе.

— Хоуг бързаше заедно с няколко кули^[1], приведени под тежестта на един пътнически сандък и няколко чанти.

— Едуард, разбрах, че и ти ще пътуваши с „Красавицата от Атланта“. — Хоуг едва си поемаше дъх и изглеждаше изтощен. Ръцете и дрехите му бяха покрити със засъхнала кръв, а очите му — зачервени. — Как да накарам твоите хора да натоварят тези неща на кораба вместо мен — имам още десетина ръце и крака за оправяне, а също и някои изгаряния... Много ти благодаря. — Лекарят хукна, без да дочака отговор.

— Качи ги, Периера. — Горнт се намръщи. „Защо ли Хоуг толкова се бе разбързал да отплava за Хонконг?“

Всичко вече бе опаковано, бе сторил необходимото, за да е сигурен, че Брокови ще се справят добре в негово отсъствие: бе разпоредил на кои търговци да отпускат кредит и на кои да отказват; утре или вдругиден представителите на Чошу щяха да пристигнат, за да се уговорят за оръжейните пратки — добра сделка, от която щеше да спечели, след като Брокови фалират, и както бе замислил, щеше да се сдобие с тукашните помещения и персонала на Ами, на цени като при разпродажба след пожар. Сам се засмя на шегата си. Освен това въглищната концесия на Йоши би могла да се прехвърли от Струанови при Съоратар чрез търговската компания на покойния Андре Понсен. Бе дал указания на сарафа тайно да направи такова предложение.

Оставяше Периера за свой заместник. Снощи бе чул от Морийн, че новата кантора на Джейми е изгоряла, и бе решил да го назначи при себе си, но за негово огромно учудване днес следобед Джейми му бе благодарили и му бе отказал под предлог, че се надява да се справи със самостоятелната си търговска компания.

„Джейми само ще допълни прекрасната картина — помисли си Едуард. — Нищо че ми отказа — той ще поеме ръководството на компанията тук, когато всичко стане собственост на «Ротуел-Горнт».“ Опипа джоба си.

Печатът на Норбърт си беше на мястото заедно с двете писма със задна дата за Тес. Носеше повече от достатъчно сребърни мексове и злато от касите на Брокови за разходите си. „Добре. Всичко е наред... А сега — Анжелик.“

— Здравей, Едуард — топло му се усмихна Анжелик. За пръв път го приемаше в будоара си. А Со стоеше до кофичка с лед за изстудяване на вино. Горнт забеляза, че вратата към спалнята е затворена, а завесите са спуснати. Петролните лампи светеха и стаята изглеждаше някак женствена и приветлива. Анжелик се държеше съдържано и особено. Той се притесни.

— Искаш ли бяло вино за разнообразие — любезно му предложи французойката, — „La dусет“ или Бърбън?

— Вино, ако обичаш. Госпожо, никога не сте изглеждали по-добре!

— Нито пък ти, приятелю мой. Заповядай, седни тук до огъня. — Бе облечена с нова тъмносиня траурна рокля, чиято кройка подчертаваше фигурата ѝ. Деколтето бе квадратно и скромно. Но за негово и свое удоволствие Анжелик бе метнала многоцветен копринен шал на раменете си. Сякаш пролетен польх в този януарски ден.

— А Со, вино. — След като слугинята им поднесе чашите, французойката ѝ заповяда: — Чакай отвън! Ако трябваш, повикам! — Слугинята излезе и нехайно затръщна вратата подире си.

— Сега ще си залепи ухото на вратата — тихо прошепна Горнт. Анжелик се разсмя:

— За да научи някоя тайна ли? Че какви тайни може да има помежду ни? Щастливо плаване, Едуард. — Тя отпи и остави чашата си. — Събра ли си багажа?

— Да, да. Изглеждаш прекрасно, обичам те и чакам отговор на въпроса си.

Тя разтвори ветрилото и започна да си играе с него, както би го сторила млада благородна дама пред благороден младеж, който е добра партия за женитба. А също и както правят хора със съмнителна репутация — подългаваше го, флиртуваше, обещаваше, но го и отблъскваше, отговаряше или избягваше отговорите.

Ветрилото изпърха.

— Изключително много ти се възхищавам, Едуард.

— Но не повече от мен. И тъй — да или не?

Ветрилото се затвори. Анжелик се усмихна, отвори някаква кутия на бюрото си и му подаде плик. Бе адресиран до госпожа Тес Струан.

— Моля те да го прочетеш. Изпращам го по Хоуг в Хонконг в отговор на нейното.

Почеркът ѝ бе ясен.

„Уважаема госпожо Струан,

Благодаря ви за писмото и за щедростта. Приемам всичките ви условия: тържествено се заклевам и по своя воля приемам да се откажа от всяка ви искове към състоянието на сина ви. Съгласна съм никога да не използвам титлата «Госпожа Струан». Съгласна съм, че съм католичка и не съм се омъжила според изискванията на моята църква. Приемам да не стъпвам, в Хонконг, освен при транзитно прекачване на друг кораб. Никога няма да правя опити да се свържа с вас или с някого от семейството ви. В разстояние на една седмица ще напусна тези помещения и с благодарност приемам предложението ви за попечителство за две хиляди гвинеи годишно, докато съм жива.“

Писмото не бе подписано. По-долу следваше:

„Истинността на подписа е удостоверена от Сър Уилям Ейлсбъри, посланик в Япония.“

А след това бе оставено място за неговия подпись и за датата.
Горнт вдигна поглед.

— Не вярвам на очите си. Така ѝ даваш всички козове.

— Нали ти ме посъветва да приема условията ѝ?

— Да, но да се споразумееш — да взъзбновиш преговорите.

— Ах, да, спомням си. Ако си съгласен, ще помоля Сър Уилям да удостовери подписа още сега, преди да си заминал. Доктор Хоуг ми обеща да го вземе със себе си тази вечер. Той ще отплата с твоя кораб, така че, когато ти пристигнеш там, тя вече ще го е получила.

— Нима не разбиращ, че с това писмо ти се отказваш от всичко... Как бих могъл да преговарям с нея в твоя полза?

— Има и втора страница — Анжелик я извади от кутията.

Ветрилото и се разтвори и тя започна да си вее. Плавно.

Горнт отново се задълбочи. Почеркът тук не бе толкова ясен и на места изглеждаше зацапан. „Да не би да са петна от сълзи?“ — запита се Горнт.

„Уважаема госпожо Струан,

По очевидни причини тази част от писмото е отделена, тъй като трябва да си остане помежду ни и не е работа на Сър Уилям. Още веднъж ви благодаря за вашата щедрост. Не мога да приема любезното предложение за три хиляди, ако «се омъжа повторно» или се «омъжа», както бихте се изразили вие, до края на годината, тъй като не възнамерявам да «се омъжа повторно» или «да се омъжа!» — вие сама си изберете, което е по-правилно.“

Горнт отново вдигна очи, този път стреснат:

— Такъв ли е отговорът ти? Ветрилото запърха.

— Дочети го — настоя Анжелик. Едуард пълзна поглед по страницата:

„В името на Бога продължавам да вярвам, че съм била омъжена, макар по своя воля да се отказвам от всякакви публични и законни претенции, както вече посочих. Не бих взела другого... не искам да ви нараня, нито да ви обида, но да се омъжа отново... не. Възнамерявам колкото се може по-скоро да се установя в Лондон, тъй като се чувствам повече англичанка, отколкото французойка — майчиният ми език е по-скоро английският, отколкото френският, тъй като леля ми бе моята истинска майка.

Никога повече няма да се възползвам от титлата «госпожа», както вече ви обещах, но не съм в състояние да

попреча на хората тук да се обръщат към мен по този начин. Сър Уилям отказва да приеме да се подписвам Анжелик или Анжелик Ришо, и настоява подписьт ми да гласи: «Госпожа Анжелик Струан, по баща Ришо», и горепосоченото да бъде задължително, тъй като според него и според неговото тълкуване на английските закони понастоящем това е законното ми име.“

— Наистина ли го е казал? — остро попита Горнт.

— Не, но господин Скай твърди, че ако го помолим, той ще се съгласи.

— Ах. — Горнт кимна замислено, отпи малко вино и продължи да чете по-бавно и по-внимателно.

„Ако нещо от горепосоченото не ви задоволява, моля, напишете по-нататъшните си изисквания и ги предайте на господин Горнт, който твърди, че отново ще се срецне с вас. След което незабавно ще се завърне тук и аз ще подпиша новите условия. Най-искрено ви го препоръчвам — той бе много добър приятел на вашия син и се държа изключително мило с мен — именно той ме посъветва да приема любезните ви условия, тъй като господин Скай бе против. Искрено ваша...

Анжелик“

Горнт се облегна, въздъхна и я загледа с благоговение.

— Това е прекрасно. Прекрасно! Ти приемаш абсолютно всичко, но продължаваш да държиш дамоклевия меч над главата й.

Ветрилото замря.

— Какво имаш предвид?

— Възнамеряваш да се настаниш в Лондон и следователно да се намираш под закрилата на британските закони — скрита, но очевидна заплаха за нея. Нито веднъж не използваш думата „съпруг“, но и тази заплаха присъства. Избутваш ме направо в средата на сцената като приятел и на двете страни и ме поставяш в идеална позиция за водене

на преговори. И колкото и да е непочтена Тес, какъвто и документ да те принуди да подпишеш, ти ще проливаш сълзи и ще въздишаши: „Действам под принуда“, и ще спечелиш. Изумително!

— Значи да помоля Сър Уилям да завери подписа ми?

— Да — потвърди Горнт, омаян от нея — толкова умна, толкова безстрашна и толкова опасна. Навярно прекалено опасна. — Шах и мат за Тес.

— Какво искаш да кажеш?

— Тес може да бъде спокойна в един-единствен случай: ако се омъжиш отново. А ти точно това отказваш да направиш. — Макар ветрилото да замря, очите й го наблюдаваха иззад него. После Анжелик отново почна да си вее, а той й върна писмото, докато си мислеше: „Дяволски умно за теб, но не и за мен.“ — Скай ти е дал блестящ съвет.

— Никой, освен теб не ми е давал съвети. Ти спомена нещо, което ме доведе до това решение.

Сърцето му се сви.

— Нима никой не е виждал писмото ти?

— Не. И никой няма да го види. То ще си остане наша тайна.

Той чу „наша“ и се запита какво означава това. Почувства се обезверен, но успя да го прикрие; стана и разръчка огъня с ръжена, за да спечели време и да помисли. Във въздуха все още се носеше силна миризма на пушек и изгоряло, но Горнт не забелязваше нищо — единствено нея.

„Как ли й е хрумнало, по дяволите? Блестяща партия — всички фигури са на дъската. Тя ще спечели, ще победи Тес, но аз загубих. И все пак ще ми се наложи да преговарям в нейна полза и съм абсолютно сигурен, че ще увелича сумата; но Анжелик не отстъпи нищо и остави играта незавършена. Загубих. Няма да спечеля голямата награда: Няя.“

— Значи отговорът на моя въпрос е „не“?

Само ветрилото се помръдна.

— Защо? — попита Анжелик безстрастно.

— Защото веднага, щом ми отговориш с „да“, губиш играта, губиш цялата си власт над Тес Струан.

— Да, бих го направила. — Анжелик бавно затвори ветрилото и го пусна в ската си. Нито за миг не бе откъсвала очи от него.

За момент Горнт се почвства като хипнотизиран. Внезапно го осени надежда.

— „*Бих го направила*“ ли каза? Искаш да кажеш, че ти *би го направила*. Но аз не бих го направил, така ли? Не бих изгубил властта си?

Анжелик се усмихна. Това бе отговор.

„Отново Мона Лиза — помисли си Горнт. — Чудно как се променя лицето ѝ. Колко непочтена всъщност е тя и колко бдителен ще трябва да бъда, за да обуздая тази млада кобилка. Все още не разбирам, но нерешителният никога не печели.“.

Едва се удържа да остане на мястото си.

— Обичам те заради всичко, което си, но най-вече заради блестящия ти ум. А сега ми отговори официално — ще се омъжиш ли за мен?

— Да — отвърна Анжелик.

---

[1] Слуги в Индия. — Б.пр. ↑

59.

— Алилуя! — възклика Горнт, зашеметен, но не помръдна от мястото си.

Ветрилото на Анжелик замръзна във въздуха.

— Алилуя ли? И само толкова? — прошепна тя, а сърцето и заби лудо.

— О, не, но първо ми кажи какви са твоите условия.

— Смяташ ли, че ще поставям условия?

— Започвам да схващам какъв е начинът ти на мислене, поне от време на време.

— Кога се качваш на „Красавицата от Атланта“?

— В последния момент. Имаме толкова... толкова неща да си кажем.

— Да. Едуард, децата ни като католици ли ще растат и ще се венчаем ли в католическа църква?

— Това условие ли е?

— Само въпрос.

Горнт се намръщи, опита се да предвиди и огледа нещата от всички страни — това море гъмжеше от подводни скали и изискваше предпазливост.

— Защо не. Както знаеш, аз не съм католик — бавно изрече той, — но щом така искаш, нямам нищо против...

— Осени го внезапно хрумване, което щеше окончателно да разреши проблемите. — Алилуя!

— Какво?

— Просто ми хрумна нещо. Ще поговорим за него след малко. А сега, Анжелик, стига увъртания — сгълча я Горнт. — Какви са условията ти? Какво се върти във вълшебната ти главица?

Тя се изправи. Повдигна се на пръсти и докосна с устните си неговите. Нейните устни бяха нежни, а дъхът ѝ уханен.

— Благодаря ти за предложението и за всичко, което вече стори за мен.

Горнт я прегърна през кръста. И двамата забелязаха, че телата им сякаш са създадени едно за друго, но никой не го призна.

— Условията ти!

— Ти ми ги кажи, Едуард.

Сега, след като му бе отговорила на най-главния въпрос и му бе дала ключа към загадката, Горнт не бързаше.

— Предполагам, че са три — развеселено рече той.

— Ако позная, ще ми кажеш ли останалите?

— Дадено.

Допирът на силно притиснатото му към нея тяло й доставяше удоволствие. Той изпитваше същото и това го разсейваше до немайкъде. „Бъди предпазлив. Това е главният й коз, а играта е в най-опасния си стадий — сега се решава бъдещето ми. Проклятие! Лесно е, прекалено лесно, да задълбоча тази целувка, да я грабна на ръце и да я отнеса на леглото в съседната стая и да загубя, още преди да съм стигнал до вратата.“

За него бе далеч по-вълнуващо да се сдържа, да изчака най-подходящия момент — както с Морган Брок, — да отложи страстта си за по-късно и вместо това да се опита да втълпи в съзнанието й собствените си намерения. „Три условия ли? Досещам се поне за пет“ — мислеше си Горнт с желанието да спечели. Необходимо му бе да спечели, както във всичко останало.

— Редът няма значение, нали? — запита я Едуард. — Първото е успешно да проведа преговорите за по-голяма сума, да речем, поне за четири хиляди годишно. Следващото е да прекарваме известно време в Париж и в Лондон, да речем, един месец на всеки две години. Заедно с пътя дотам това прави едно шестмесечно пътешествие. И трето: парите на Тес, колкото и да са, ще бъдат само твои, аз няма да имам права над тях. — Горнт забеляза, че клепките й трепнаха, и разбра, че е спечелил. — А в допълнение — да те обичам до полуда и завинаги.

— Колко си умен, Едуард. Сигурна съм, че ще сме много щастливи. — Анжелик отново се усмихна някак особено. — Е, пет хиляди е по-добре от четири, а два месеца в Париж или Лондон — по-добре от един.

— Обещавам ти да направя всичко възможно да ги кача до пет — незабавно й отговори той. — И съм съгласен с двата месеца в Париж. Друго?

— Нищо особено. Ще имаме нужда от къща в Париж. Щом веднъж видиш този град, и ти ще го заобичаш. Друго няма, но само ми обещай, че ще ме гледаш като писано яйце.

— Няма защо да ме молиш за това. Но щом искаш, ще ти обещая. — Притисна я още по-силно в прегръдките си. Анжелик се почувства защитена, макар все още да не бе напълно уверена в него. — Желая те, както никога досега не съм желал жена. Това не е хубаво, но на всичкото отгоре си потресаващо умна. Кроежите ти... не, тази дума е неподходяща — полетът на въображението ти... — За момент Горнт я отстрани от себе си и се втренчи проницателно в очите ѝ. — Ти си просто изумителна, откъдето и да го погледнеш.

Анжелик се усмихна, но не отмести ръцете му от себе си.

— Е, и?

— Ще, се венчаем в католическа църква.

— Ах!

— „Ах“, нали! — Той се засмя. — Внезапно ми хрумна, че вече без друго си го решила. Точно това е мечтаното от теб разрешение, умница моя: в момента, в който сключиши католически брак, завинаги преставаш да представляваш заплаха за Тес. За нея такава венчавка напълно обез силва протестантската морска сватба, макар и законна пред английските власти.

Тя се засмя и се сгущи до него.

— Значи смяташ да разкажеш на онази жена как си ме убедил да се омъжа за теб, а ти като протестант си приел да сториш такава жертва и при това положение тя със сигурност ще ти даде всичко, което поискаш, и за двама ни, стига то да е приемливо, нали?

— Да. — Горнт въздъхна. — Ти какво изискване имаш предвид?

— Нищо особено. Но Малкълм веднъж ми обясни значението на Жокейклуб както в Хонконг, така и в Шанхай. Разказа ми, че цялата търговска мощ е съсредоточена в ръцете на техните съвети. Нали онази жена има достатъчно влияние, за да ти осигури поста на управител в единия и място в съвета на другия?

Горнт се разсмя и силно я притисна към себе си.

— Ти си самото съвършенство, госпожо. Тъкмо заради това съм готов дори да стана католик.

— Няма нужда, Едуард.

— Шанхай ще ти хареса. А сега и аз имам условия.

— О?

Горнт с радост забеляза как в погледа ѝ се прокрадна беспокойство, но не разкри удовлетворението си и придаде малко посуро израз на лицето си. „Няма защо да ѝ поставям предварителни условия — помисли си развеселено: — Един съпруг има неотменни права, като например собственост върху всички земни блага на съпругата. Слава Богу, че този свят принадлежи на мъжете.“

— Първото ми условие е да ме обичаш с цялото си сърце и душа.

— О, ще се опитам. Ще положа всички усилия да ти бъда прекрасна съпруга. — Анжелик се притисна още по-плътно към него.

— После?

Горнт долови спотаеното ѝ беспокойство и се засмя.

— Това е, но ще ми обещаеш да се научиш от мен как да играеш бридж и маджонг — и тогава няма да ти се налага да искаш джобни пари нито от мен, нито от когото и да било.

Анжелик за момент се втренчи в очите му, после се надигна на пръсти. Запечатаха споразумението си с целувка.

— А сега да се заемем с неотложните въпроси, че нямаме много време. Първо, колкото се може по-бързо осигури подписа на Сър Уилям. Любов моя, толкова съм щастлив, че прие предложението ми за женитба.

Анжелик се разнежи.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива. Когато се върнеш, тук ли ще останем, или ще заминем за Шанхай?

— В Шанхай, и то колкото се може по-бързо — веднага, щом Брокови фалират. — Горнт я целуна по носа.

— Ах, Брокови. Сигурен ли си, че ще успееш? Цялото ни бъдеще, всичко зависи от това, нали?

— И от Тес също. Но моите доказателства са напълно достатъчни, а нейната злоба окончателно ще затвърди краха им. Тя очевидно го е осъзнала, иначе нямаше да ти направи дори това незначително предложение. Въпреки това нека бъдем предпазливи. Насаме можем да се държим, както искаме, но пред хората ще се представяме само за добри приятели поне още шест месеца — толкова време ще ми е нужно, за да те заведа в Шанхай, и то с неопетнена репутация, да се оправя с „Ротуел-Горн“ и с твоите финанси. Обожавам те.

Тя отново го притисна към себе си вместо отговор.

— Имаш ли навика да сключваш брачни договори?

— Не, но ако ти искаш, ще го направим. — Анжелик се усмихна с все същата потайна и обещаваща усмивка.

— Необходимо ли е? Двамата с теб сме свързани, имаме общо бъдеще, дори и в този момент вече сме едно. Нашият успех зависи от обединените ни усилия, а главната отговорност лежи върху моите плещи. Никога не забравяй, че Тес е ловка, коварна и няма да се остави да я изиграят. С нея шега не бива, когато става дума за сделки. Въпреки това ти обещавам, че ще получиш желаното.

„Да, ще го получа!“ — помисли си Анжелик.

Поразен, Сър Уилям сложи на нощното си шкафче последната страница от писмото на Андре. То бе написано на френски и почеркът бе негов.

— Боже мой — прошепна посланикът и се раздвижи в удобния си протрит стар стол. Във вестибюла бе приятно, пламъците в камината танцуваха весело, завесите бяха спуснати, за да не духа.

Сър Уилям стана и се почувства много стар. Наля си питие и се загледа в купчината документи, сякаш не вярваше на очите си. Отново седна и ги разлисти. Последната страница от писмото на бащата на Анжелик, внимателно слепено наново, ясно намекваше за хитро пресметнат план как да бъде в примчен Малкълм Струан. Останалите документи по дати и с подробности излагаха цялата история, случила се с Анжелик.

Препроводителното му писмо гласеше:

„Сър Уилям,

Когато четете това писмо, аз вече ще съм мъртъв. То ще послужи за доказателство, ако загина от насилиствена смърт. Открито признавам, че използвах сведенията си, за да измъквам пари от Анжелик, да, за да я изнудвам — можете и така да го наречете, но, от друга страна, изнудването е дипломатическо средство, от което сте се възползвали и вие като всички нас. Предоставям ви тази

информация, тъй като е възможно да ме убият, а смъртта ми да изглежда като нещастен случай. Не казвам, че непременно тя ще го извърши, би могъл вместо нея да го стори някой друг, подпомаган от нея. Истината е, че малцина биха извършили престъпление заради Анжелик (Бабкот, Макфей, Горнт); поради изключително ценните сведения и участието си в нейните... «престъпления» е прекалено силна дума... в нейните машинации аз се превръщам в прицел.

Тези документи ви предоставят улики да заловите убиеца и да стоварите вината върху истинския престъпник. Не изпитвам лоши чувства към Анжелик. Възползвах се от нея, тъй като ми се налагаше, но и с пръст не съм я докосвал. Дори смъртта ми да изглежда като нещастен случай, напълно е възможно да не е така. Но ако е, тъй да бъде — изповядах се (но не съм споменал нищо от гореказаното пред отец Лео) и пред вас се впускам в онова голямо приключение — порочен като почти всички, много по-порочен от повечето хора. Бог да ми е на помощ.

А защо изпращам това на вас, а не на Анри? Защо наистина?“

Андре се бе подписал четливо.

— Защо наистина? — измърмори Сър Уилям. — Нима е възможно такова младо девойче през всичкото това време да е крило от нас толкова много неща — да ги е крило дори от Малкълм Струан, за Бога! От Джордж и от Хоут, за Бога! Изключено, напълно изключено — Андре сигурно си е изгубил ума. И въпреки това...

„Ако оставим настррана писмото на баща и, дори и то, извадено от контекста, би могло да преувеличава нещата, останалото си е просто становище на Андре, докато момичето само не си признае. Току-виж, всичко това са измислици на един болен разсъдък. Естествено, че и той я желаеше. Колко пъти сме го забелязвали да се навърта похотливо около нея, а пък да не забравяме при какви странни обстоятелства Вервен го намери в стаята ѝ. И много е странно, дето е употребил «порочен», след като наистина си бе такъв, горкият.“

Побиха го тръпки. Съоратар бе споделил с него тайната на Андре. Сифилисът бе разпространен сред всички обществени слоеве, по градове и села, в Санкт Петербург, в Лондон, Париж, в дворците, както и в гнусните квартали на касабите. „Спотайва се във всеки бардак и у всяка «нощна птица» както в Китай, така и в нашия Свободен свят тук.

Ах, Андре, защо ми изпрати това? Странно е, че умря така ръка за ръка с момичето, което си откупил, за да го съсипеш. Какъв ужас! Освен ако тя сама го е избрала — какво друго ни остава да мислим? Смъртта ти е чисто и просто нещастен случай. Наистина ли? Анри не е убеден.“

— Всичко това е много странно, Уилям — бе му казал Анри тази сутрин. — Телата, или по-точно казано, скелетите им лежаха така, сякаш двамата бяха умрели, преди да започне пожарът. Нямаше никакви признания, че някой от тях се е опитал да избяга. Навсякъде са решили да се самоубият още преди огънят да лумне. Сигурно са използвали отрова, защото само така мога да си обясня какво се е случило. Истината е, че напоследък той бе стигнал почти до границата на умопомрачението и ужасно се нуждаеше от пари, за да плати за нея. Но като пренебрегнем това, представяш ли си: Андре и самоубийство? В състояние ли си да го повярваш?

„Не — обезпокоен разсъждаваше Сър Уилям. — Само той ли е бил отровен или двамата? Сега вече се появи и основание за убийство. Всемогъщи Боже, нима е възможно? Разбира се, но кой ли би го сторил?“

Изтощен и силно разтревожен, посланикът затвори очи; колкото повече се опитваше да си отговори на този въпрос, толкова повече се объркваше.

След няколко минути на вратата се почука. Сър Уилям се сепна. Бабкот провря главата си и запита:

— Зает ли си?

— О, здрави, Джордж, влизай. — Сър Уилям пъхна писмата в папката с мрачното съзнание, че те сякаш изльчват някаква привлекателна сила. — Седни, ще пийнеш ли? Какво има?

— Нищо. — Бабкот изглеждаше по-изморен от всякога. — Няма да те задържам, просто исках да ти съобщя, че ще дремна няколко часа. Засега са открити трима от Пияния град — един бюфетчия

австралиец и двама скитници без документи. В развалините може да има и други тела, но кой знае кога ще приключи разчистването.

— А в селото и в Йошивара?

— Никога няма да научим точния брой. — Бабкот се прозя. — Японците, изглежда, смятат подобни статистически данни за държавна тайна. Какво да ги правиш, нали сме чужденци. Едва ли има много пострадали. Слава Богу, и в нашата Йошивара е така. Разбра ли, че всяка Къща си имала противопожарни изби?

— Дяволски разумно. Не е зле и ние да го въведем.

— Жалко за Андре... — рече Бабкот и Сър Уилям отново го побиха тръпки — страхотен късмет извадихме, дето никой друг от нашите не е загинал. Просто не ми е ясно, как Филип е останал жив? Уилям, той не е на себе си след гибелта на момичето. Защо не го пуснеш в отпуск за една-две седмици — нека иде в Хонконг или Шанхай.

— Работата е най-доброто лекарство, освен това ми е нужен тук.

— Сигурно си прав. — Бабкот отново се прозя. — Боже, колко съм изморен. Знаеш ли, Хоуг тази вечер заминава с пакбота!

— Каза ми или поне ми съобщи, че ти вече нямаш нужда от него. Навсярно Тес му е наредила, щом разбере, че Анжелик не чака дете, незабавно да й докладва.

— Да, донякъде заминава и по лични причини, Уилям — внезапно е закопнял да се върне в Индия. Смята, ще намери щастието си там. Да се надяваме, че е така — великолепен лекар е, само дето много приказва. — Бабкот се навъси и потисна прозявката си. — Съобщи ли ти какво е писала Тес?

— На Анжелик ли? Не. Разправя, че не му била показвала писмото. Каквото и да правим и да струваме, голям зор ще видим, докато разберем. — Сър Уилям наблюдаваше строго лекаря. — Хевънли се отби преди време, но и той не ми каза нищо — само, че искала да удостоверя подписа под писмото й до Тес.

Бабкот се поободри.

— Много бих дал, за да науча какво й пише.

— Аз само ще го подпиша като свидетел. Не е редно да го чета.

Бабкот въздъхна и пак се прозя.

— Толкова ми е мъчно за нея. Бих искал да й помогна с нещо... такова чудесно момиче. Ужасно несправедливо бе всичко това — за

нея и Малкълм. Е, аз да тръгвам. Радвам се, че ще остане още при нас. От нея ще излезе ефектна съпруга. Ще ти се обадя след няколко часа.

— Наспи се добре и благодаря за усилията ти. Между другото — на Сър Уилям не му се искаше лекарят да си отива, но се страхуваше, че ако той остане, ще се изкуши да му разкаже за сведенията на Андре и да поиска мнението му. — Кога ще посетиш Анджо?

— След седмица-две, когато настойката се изчерпи. Без нея никакъв го няма.

— Толкова ли е зле?

— Да. Остават му само няколко месеца. Анализите ми са напълно точни — загазил го е. Най-добре да заложим на Йоши. — Бабкот мъчително се прозя. — Смяташ ли, че Анджо или Йоши, или двамата заедно са дали заповед за палежа?

— Или единият, или другият — или и двамата, — никога няма да научим. — Бабкот тръгна да излиза. — Джордж, от медицинска гледна точка възможно ли е, ако една жена е пила успокоително, някой да я обладае, без тя да усети?

Бабкот премига, извърна се — от изтощението му нямаше и помен.

— Защо, по дяволите, ми задаваш подобни въпроси?

— Просто ми хрумна внезапно, като спомена за опиумната настойка. Преди няколко дни Сергеев ми развиваше едни безумни теории за опиятите — за вредата и ползата от тях. Възможно ли е подобно нещо?

Бабкот размисли и кимна. Този предлог му се стори неубедителен. Познаваше проницателния ум на Уили и се запита на какво ли се дължи въпросът му. Но не настоя.

— Ако дозата е била голяма, а мъжът не се е държал дивашки — да, напълно. — Лекарят изчака, но Сър Уилям само кимна замислено и той махна с ръка и си отиде.

Посланикът отново отвори папката.

Пръстите му се разтрепериха, докато препрочиташе препроводителното писмо. „Всичко е напълно ясно. Цялата верига е започната от опията на Джордж в Канагава. Ако Анжелик се бе събудила, оня несъмнено би я убил. Оцеляла е, но обезчестена. И все пак защо не я е убил японецът? Защо я е оставил жива? Абсолютно

нищо не разбирам. И какво ли се е случило във Френската легация през нощта, когато се е върнал? Да не беше Джордж...

Ами какво да кажем за самия Джордж? Щом е могъл да ѝ даде такъв опиат, за да я приспи и да опази здравия ѝ разсъдък, със сигурност лесно би сторил същото и с Андре, за да отърве жената, в която съвсем очевидно е влюбен, от изнудване. Една свръхдоза от същото успокоително...

Джордж Бабкот? Боже Господи, май започвам да се побърквам. Изключено е той да стори такова нещо! Или не е? Ами Анжелик — изключено да е извършила всичко това! Или не е? Какво, по дяволите, да правя?“

60.

— Извинете, сър — каза Бертрам. — Госпожица Анжелик е тук.

— Покани ги да влязат. После можеш да си вървиш. Вечерята е в девет. Погрижи се „Красавицата“ да не замине без дипломатическата ни поща.

— Слушам, сър. Но тя е сама, господин Скай го няма.

Сър Уилям стана от стария си стол. Чувстваше се зле и изморен. Папката на Андре бе захлупена на бюрото.

Анжелик влезе, привлекателна както винаги, но променена — лицето ѝ изглеждаше безжизнено и неразгадаемо. Бе облечена с палто, носеше шапка и ръкавици. „Черното ѝ отива — помисли си дипломатът, — подчертава прозрачната ѝ кожа. Толкова е млада и хубава, по-млада от Вертинска. Интересно, дали е плакала?“

— Добър вечер, как си Анжелик?

— О, добре, благодаря ви — отвърна му тя с равен глас, от който бе изчезнала предишната ѝ самоувереност.

— Господин Скай каза ли ви, че се налага да удостоверите подписа ми тази вечер?

— Да. — Дипломатът отиде до бюрото си, разсеян от картините, които Андре бе изобразил толкова ярко.

— Аз... моля, седни. — Анжелик се подчини. Той я погледна и забеляза, че някаква сянка прекоси прекрасните ѝ очи. — Какво има? — запита я ласково.

— Нищо. Аз... днес следобед научих за Андре... че е загинал. Щях да дойда по-рано, но... — С видимо усилие Анжелик се отказа от тази тема, извади плика от чантичката си и го сложи на масата. — Как да се подпиша?

Сър Уилям събра връхчетата на пръстите си, разстроен, че отново, и то толкова скоро, призракът на Андре нахълта в стаята не по негово хрумване.

— Да ти кажа, не зная. От Скай разбрах, че наред с останалите условия си приела изискването на госпожа Тес Струан да се откажеш

от титлата „госпожа Струан“.

— Ако искате, прочетете писмoto — унило рече Анжелик.

— Благодаря ти, но няма нужда. — Сър Уилям едва устоя на непреодолимия си порив да прегледа краткия документ. — Не е моя работа какво се договаряш с нея, стига да не ме молиш за съвет.

Анжелик вдървено поклати глава.

— Е, тогава...

— Скай си е изработил някакво законово мнение. Не съм сигурен, че е прав, но нямам никакви доводи срещу него. Ти се отказваш от титлата „госпожа“ завинаги. Но както той самият напълно основателно изтъкна, това ще стане, чак след като си се подписала. Затова най-добре е да пишеш „Анжелик Струан, по баща Анжелик Ришо“, като по този начин ще обхванеш всички възможности.

Посланикът я наблюдаваше как се замисли, а от съзнанието му не излизаше ужасяващата история, която Андре бе разказал от пламтящия си гроб. „Изключено е да е крила толкова неща от нас, ама напълно е изключено.“

— Заповядайте — рече Анжелик. — Вече е готово.

— Дължен съм да те попитам: сигурна ли си, че вземаш правилно решение? Да не те насиљва някой да подпишеш този документ, каквото и да е съдържанието му?

— Правя го по собствена воля. Тя... тя ми предложи споразумение, Сър Уилям. Истината е... истината е, че то е справедливо. Някои от клаузите не са формулирани добре, но могат да се поправят, навярно ще бъдат поправени. Но Малкълм беше неин син и тя с право се чувства объркана. — Анжелик стана, прибра писмoto в плика и в чантичката си. Щеше ѝ се бързо да напусне, но едновременно с това ѝ се искаше да остане. — Благодаря ви.

— Почакай малко. Би ли... Имаш ли нещо против да вечеряме заедно утре... само неколцина приятели? Възнамерявам да поканя Джейми и госпожица Морийн.

— Ами... благодаря ви. Смятам, че... да, но... те са много мили и тя е чудесна. Как мислите, дали ще се оженят?

— Трябва да е малоумен, за да не го направи — веднага ще му я грабнат. — И преди да се усети, запита: — Много тъжно загина Андре, нали? Анри разказа ли ти как са го намерили? — Очите ѝ се наляха със

сълзи и от самообладанието ѝ не остана помен. — Прости ми, не исках да те разстройвам.

— Не ме разстроихте, аз и бездруго... все още не мога... Анри ми разказа преди около час как Андре и тя заедно... такава е била волята Божия. Толкова е тъжно и толкова прекрасно.

Анжелик седна и избърса сълзите си. Спомни си как едва не бе припаднала и след като Анри си отиде, се бе втурнала към църквата. Там коленичи пред статуята на Дева Мария. Бе отправила благодарности, горещи благодарности, задето се бе освободила от тази робия и — с внезапно прочувствено разбиране — задето той също се бе отървал от мъченията си — бе благодарила за Андре, както и за себе си.

Анжелик едва съзираше Сър Уилям през сълзите на скръб и благодарност.

— Анри ми разказа за болестта на Андре. Горкият човек, какъв ужас. Какъв ужас да си толкова влюбен. Знаете ли, той направо си бе загубил ума. Андре се държеше мило с мен, но да си кажа честно — Анжелик изпита остра нужда да изрече истината на глас, — понякога се държеше ужасно. Ала все пак ми бе приятел. Просто бе луд от любов по Хиноде. Виждали ли сте я?

— Не, никога, дори не знаех името ѝ. — Въпреки решението си да се въздържа от намеса Сър Уилям запита: — Защо се държеше ужасно?

Анжелик избърса сълзите си с кърпичка и заговори с тъжен и умиrottворен глас:

— Андре знаеше всичко за баща ми и за чично ми и... и се възползва от сведенията си и от други неща, за да се чувствам негова дължница. Все ме молеше за пари, а аз нямах. Засипваше ме с безумни обещания и, честно казано, със заплахи. — Анжелик изпитателно погледна Сър Уилям. В погледа ѝ вече не се четеше лукавство, бе открит и благодарен на Бога и на Дева Мария, задето бяха облекчили както нея, така и него. С него си бе отишло всичко лошо от миналото. — Такава е била Божията воля — рече тя пламенно. — Радвам се и съжалявам. Защо не можем да забравим злото и да помним само доброто. На този свят има достатъчно зло и може би с нашата прошка ще го изкупим, не мислите ли?

— О, да — отвърна посланикът с несръчно съчувствие, а погледът му се заря към миниатюрата на Вергинска.

Такава рядка проява на чувства от негова страна отключи нещо у Анжелик и преди да се усети, тя вече му споделяше най-съкровените си страхове:

— Вие сте толкова мъдър, а аз имам нужда да кажа на някого, че се чувствам пречистена, както никога преди, но ме тревожи мисълта за Малкълм — нищо не ми остана от него — нито името, нито дагеротипът, така и не го проявиха, нито някакъв портрет и чертите му сякаш се изличават от съзнанието ми. С всеки изминал ден става все по-лошо. Боя се. — От очите ѝ ручаха сълзи, тя плачеше мълчаливо, седнала пред него, а той нямаше сили да се помръдне. — Сякаш никога не е съществувал, както и цялото това пътешествие и времето, прекарано в Йокохама... За мен те са като...

С нищо не го нараних Малкълм, той ме обичаше и искаше да се ожени за мен и аз направих всичко възможно, кълна се. Сега, след като почина, се старая да се държа благоразумно... съвсем сама съм, а него го няма... налага се да мисля за бъдещето и толкова се боя. Когато пристигнах, бях още дете, а сега съм друга. Всичко стана толкова бързо, а най-лошото е, че не си спомням лицето му — то ми се изплъзва и не остава нищо... горкият Малкълм.

61.

В самия край на Ничията земя, иззад прикритието на недостроена селска къща, в здрача се раздвижи някаква сянка. След нея още една. Двамата мъже се спотайваха и изчакваха. Нейде сред временното селище от навеси, заслони и частично построени колиби се носеха унили разговори, разплака се дете, но бързо го усмириха.

Първата сянка се оказа Филип Тайърър. Той се втурна приведен към кладенеца и се хвърли на земята до него. Предпазливо огледа околността: май никой не го видял.

Филип предпазливо се приведе над кладенеца и подсвирна. Само след миг над тухлената зидария се показа главата на Хираага. Той безшумно приклекна до англичанина, а след него и Акимото. И двамата бяха облечени с ватирани връхни дрехи и кимона над свободни панталони. Бяха увили мечовете си в запасните си дрехи.

— Следвайте ме предпазливо! — Тайърър хукна обратно и спря в сянката на недостроената селска къща, където се спотайваше Джейми Макфей. Хираага и Акимото го последваха много по-гъвкаво и по-безшумно.

— Ето, обличайте се бързо — рече Джейми Макфей. Отвори чантата си и им подаде груби моряшки дрехи, вълнени качулки и обувки. Тайърър забеляза, че Хираага мушна малък пистолет в джоба си.

Това им отне не повече от две минути. Джейми ги поведе по някогашната главна селска улица, която скоро щеше да бъде възстановена. Струваше им се, че отвсякъде в тях се впиват нечии очи.

Жилището на шоя бе възстановено донякъде. Магазинът си стоеше непипнат, но стаите зад него временно бяха завършени и годни за обитаване. Джейми се промъкна през купчината греди и шоджи и почука на импровизираната врата.

След секунда се чу драскане на кирит и една свещ огря тъмнината. Шоя бе сам, пребледнял от изтощение и страх, който усилено се опитваше да скрие. Върху ниската масичка бяха наредени

манерки със саке и нещо за хапване. Хирага и Акимото за секунди лакомо изгълтаха храната и пресушиха две от манерките.

— Благодаря ти, шоя — рече Хирага. — Няма да забравя добрината ти.

— Заповядай, Отами-сама. — Шоя му подаде кесия с монети. — Тук има сто златни обана и двайсет мекса.

На масичката лежаха четчица, мастилница и някакъв документ. Хирага подписа разписката.

— Ами братовчед ми?

— Толкова съжалявам, но само това успях да събера за такова кратко време. — Шоя хвърли кос поглед към Джейми, но другите не забелязаха.

— Няма значение. — Хирага не му повярва, но, от друга страна, Акимото нямаше нито кредит, нито някого, който да му изплати дълга. — Благодаря ти. Моля те, срещни се с поръчителя ми и му предай това на четири очи. — Връчи му малък свитък. Това бе старателно зашифровано прощално писмо до родителите му, в което им разказваше за намеренията си и им съобщаваше за участта на Сумомо. За по-сигурно в писмото не се споменаваха истинските им имена. Обърка се към Филип на английски: — Тайра-сама, готов. Ето свършил.

— Готов ли си, Джейми? — запита Тайърър. Чувстваше се особено, повдигаше му се, без да знае дали е от вълнение или страх, от умора или отчаяние. От пожара насам Фуджико непрекъснато изникваше пред очите му с писъци, обхваната от пламъци. — Да побързаме, Отами-сама — обърна се той към Хирага. Двамата се бяха разбрали никога повече да не използват имената Хирага и Накама. — Нахлути шапката по-ниско над лицето си.

Излезе на улицата. Увери се, че няма опасност, и даде сигнал и на останалите.

— Ти води, Джейми — прошепна Филип.

Един гвардейски патрул приближи към тях и те, обзети от ужас, потънаха в сянката. Войниците отминаха. Тайърър си пое дъх.

Джейми отново ги поведе напред, заобикаляйки развалините. Отправи се към пристана в другия край на главната улица. Много хора се разхождаха по тия места. Джейми разпозна някои от тях и забави крачка, за да не привлече вниманието върху себе си. Срещна Дмитрий,

запътен за вкъщи. Американецът му се усмихна кисело. Днес сутринта Дмитрий, ухилен до уши, го бе издирил и му бе съобщил, че е намерил Неми, че тя е добре — имала само няколко натървания.

— Веднага ме запита: „Джами-сама добре?“ Аз потвърдих и тя ти праща целувки. Предадох ѝ, че ще я потърсиш, щом се освободиш.

— Благодаря ти, камък ми падна от сърцето. Боях се, че с нея е свършено.

— Нали си спомняш какво...

— Спомням си, но първо трябва да поговоря с нея. Тя да не е мебел, за Бога!

— Ей, по-полека бе, човек, далеч съм от подобна мисъл. Нямах предвид нищо...

Джейми въздъхна, докато си проправяше път през развалините на някаква спиртоварна за саке. Наближаваха главната улица. „Дмитрий е добро момче — помисли си Макфей, — но Неми ми е скъпа и...“

— О, Боже, погледни! — Той посочи група изтощени самураи огнеборци, наклякали около разпален на пристана огън, на който си варяха чай. Бързо прецени какво да прави. Нямаха изход. — Няма да ни се размине, хайде.

Джейми излезе на пристана и любезно вдигна шапка пред огнеборците и военачалника им. Те, кажи-речи не му обърнаха внимание. Разнебитените подпори на пристана и pontонния мост навлизаха на петдесет метра навътре в морето. Дъхът му секна. Катерът не ги чакаше, нито пък се виждаше да се задава откъм пристана на Струанови на север. Навътре в залива „Красавицата от Атланта“ чакаше със запалени светлини. Около нея се тълпяха гребни лодки.

Днес следобед Джейми бе помолил Макструан да му заеме катера тази вечер за кратко посещение при капитана на „Красавицата“ Джони Таумаст, негов стар приятел. Филип се бе втурнал при Макфей, след като Сър Уилям потвърди предполагаемата смърт на Хирага. Заеквайки от вълнение, Тайърър му бе разказал, че за негово щастие Хирага е жив и здрав и се крие в един кладенец в Пияния град. Японецът му бе спасил живота предишната нощ и Филип изложи на Макфей своя план как на свой ред да му помогне.

— Просто тайно ще го качим на „Красавицата“ и ни лук яли, ни лук миризали.

— Ще помоля Джони Таумаст да ги скрие, но само ако получиш съгласието на Уили. Хирага си остава уби...

— Официално Хирага е мъртъв... Накама, Хирага — все тая. Така заяви Уили, а сержантът потвърди, че бил загинал в пожара. Накама умря веднъж завинаги, а също и Хирага. Струва си да го спасим, Джейми, затова е най-добре да го качим на някой кораб! Просто помагаме на двама студенти самураи да видят света, нашия свят, за около година и нещо и един от тях се казва Отами.

— Ако ни хванат, ще хвърчи перушина, и то нашата.

— От къде на къде ще ни хванат. Отами си е Отами — това е истинското му име. Той ми разправи, че ти и шоя сте скальпили разни търговски сделки. Само ще спечелиш, когато се завърне, всички ще спечелим.

Най-сетне Джейми се бе съгласил. Бе се срещнал с шоя и уредил заема, за който самият той поръчителства. По това време слънцето вече залязваше. Тайърър бе отишъл при кладенеца да подгответи Хирага и Акимото и ето ги сега на пристана.

— Къде е катерът, Джейми? — неспокойно запита Тайърър.

— Ще дойде.

И четиримата се чувстваха изключително застрашени. Стояха в края на пристана близо до разклатените, хълзгави от водорасли стъпала. Безпокоеше ги присъствието на самураите и техния военачалник, който наперено се разхождаше нагоре-надолу.

— Тайра-сама, военачалник помниш? Той от наказателни. Помниш военачалник от порти? — прошепна Хирага.

— Какви порти?

— В Йедо. Ваша голяма къща в Йедо, когато първо срещнал.

— О, Господи! — Спомените връхлетяха Филип — якийт самурай, който настояваше да претърси Легациите, а те стояха вътре, заобиколени и притиснати отвсякъде. Тогава Хирага се бе спасил, защото го бяха изнесли на носилка, бинтован като болен от морбили.

— Сега пък какво има? — запита Джейми. Тайърър му обясни. Иззад рамото на Филип Макфей забеляза, че самураят се е втренчил в тях. Стресна се: — Много е любопитен.

— Сега и аз го разпознах — рече Тайърър. — Най-добре... виж, ето го! — Катерът изскочи с пухтене от тъмнината, светлините на мачтата му мъждукаха неясно. Боцманът им махна и те му отвърнаха. Вълните от бързия му ход се удариха в подпорите и ги изпърскаха.

— Бързо се качвайте — развлнувано нареди Джейми. Филип го бе убедил, че Хирага не е убиец, а борец за свобода, а и той самият вече бе разбрал колко е полезен. Напълно бе се уверил, че един шиши и приятел, който говори английски, ще е изключително ценен за в бъдеще, особено ако точно той го е напътствал и му е помогнал. Макфей бе подготвил преписка със сведения и документи до хора, с които японецът да се срещне в Англия и Шотландия, списък къде да отиде, какво да разгледа. Щеше да му ги обясни, преди корабът да отплава.

„Филип е гений“ — ухили се Джейми. Погледна го и затаи дъх. Японският военачалник крачеше към тях.

Изпята им бе песента.

И Хирага бе разbral същото. Посегна към мечовете си, увити в кимоната.

— Акимото, ще го убием.

— Чакай! Вземи! — Тайърър бързо подаде на Хирага голям плик с препоръчителни писма до баща си и чичо си, до един адвокат и до декана на университета. — Щях да ти обясня всичко на катера, но няма време.

Джейми, разчитам на теб. — За последен път се взря дълбоко в очите на Хирага и му протегна ръка. — Благодаря. Ще ти бъда приятел до края на живота си. Върни се жив и здрав. — Усети яко ръкостискане, видя мимолетната усмивка на японеца, обърка се и плувнал в студена пот, се отправи към врага.

Военачалникът не бе стигнал средата на пристана, а Тайърър вече здраво стоеше върху дъските и се кланяше най-официално. Оня изсумтя, подвоуми се с ръка върху дългия си меч, но отвърна на поклона. Опита се да подмине, ала Тайърър отново се поклони и на своя възможно най-добър японски заяви умишлено бавно и тромаво:

— Ах, господин офицер, искам каква колко мъже самураи добре се справят с огън. Помниш от Йедо, нали? Моля извиниш от име на мой господар, водач на гай-джин в Нипон, приеми големи благодаря, че помогнал спаси всички къщи наши.

— Махни се от пътя ми! — разсърди се военачалникът. Дъхът му вонеше на дайкон — хрян. — Махай се!

Но Тайърър се престори, че не го разбира, и разпери ръце уж несъзнателно, като внимаваше да не го докосне. Джейми и останалите бяха зад гърба му и Филип не можеше да прецени с колко време разполага. А и офицерът изръмжа:

— Бака.

Лицето му се изкриви от гняв и англичанинът се приготви за удара, който щеше да последва. В същата секунда чу как Джейми изкрешя: „Потегляй, за Бога!“, японецът го бълсна грубо настрана и хукна към катера.

Тайърър задъхан се изправи и плувнал в пот от облекчение, видя как корабчето възви с пълна скорост. Тримата пътници в каютата залитнаха. Светлините в каютата изгаснаха още преди самураят да дотича до края на пристана. Крясъците му да се върнат загълхнаха сред шума на мотора.

Филип забърза с всички сили. Вдигна шапка пред самураите около огъня, които го поздравиха нехайно, и потъна в тълпата.

Щом се отдалечи, англичанинът взе да подтичва и си пое дъх едва когато се озова в Легацията.

— Боже мой, Филип — ококори се Берtram. — Какво ти се е случило, горкото ми момче?

— О, я си еби майката — изпсува Филип; още не беше се съвзел след смъртната опасност.

— И защо да го прави? — запита Сър Уилям от прага на кабинета си с изопнато лице и с дрезгав глас.

— О, извинете, сър, просто... една закачка.

В отговор се чу раздразнено сумтене.

— Филип, ти си започнал да се побъркваш! Къде, по дяволите, си ходил? На бюрото ти чака нота от Бакуфу със забележка, че е спешна; трябва да препишеш писмото ми до Сър Пърси, което тази вечер ще изпратиш с „Красавицата от Атланта“, и четири застрахователни иска за подпечатване. Подписах ги и съм сложил резолюция. Като свършиш, ела при мен.

Сър Уилям се върна в кабинета си, затвори вратата и се облегна на нея. Неумолимо прикова поглед в папката на Андре и отново го налегна тъга.

След като Анжелик си отиде, посланикът седя неподвижно повече от час, опитвайки се да вземе решение. Не искаше да сгреши, защото това наистина бе въпрос на живот и на смърт. Потърси отговор в собствения си опит: в детството си в Англия, в назначението си в Париж, в Санкт Петербург, в къщата си там и в градината, където се бяха смели с Вергинска през пролетта, през лятото, през есента, през зимата, в любовта си към нея; после си спомни как се бе върнал в Англия и бе изпълнявал специални задачи по бойните полета на Крим; а също и във водовъртежа на най-затулените кътчета на съзнанието си, които го плашеха.

Радваше се, че гласът на Филип го бе върнал към действителността. Отново обиколи с поглед стаята, папката, огъня в камината и се спря на прекрасното младо лице, което му се усмихваше от миниатюрата.

Стана, взе портретчето и се загледа в него. Всяко движение на четката отдавна се бе запечатало в съзнанието му. „Ако го нямах, щях ли и аз да забравя лицето й както Анжелик своя Малкълм?“

Колкото и да се опитваше да се върне към времето, когато бе живял истински, папката на Андре се изправяше като желязна преграда между него и любимата жена.

— Да му се не види и Андре!

„Както и да е, трябва да вземеш решение. Стига си умувал — заповядва той сам на себе си. — Хващай се за по-важната си работа. Свършвай с тази неприятност, че да се заемеш с настъпните си проблеми. Ти си на Нейно величество посланик. Дръж се като такъв!“

Единствено правилно е да запечаташ папката на Андре, да напишеш секретен доклад, в който да разкажеш какво и кога се е случило и кой какво е казал, да запечаташ и него и да ги изпратиш в Лондон, пък нека там решават. Без друго в мазетата, подземията и архивите им лежат достатъчно тайни. Ако решат да потулят нещата, то си е тяхна работа. Добре, това е единственият верен път.“

Напълно сигурен, че е взел правилното решение, Сър Уилям събра листата и един по един започна да ги хвърля в огъня, като си тананикаше. Наблюдаваше ги как се сгърчват, почерняват и се превръщат в пепел.

След като свърши, Сър Уилям вдигна чаша към портретчето. Чувстваше се прекрасно.

— За теб, любов моя.

62.

Наближаваше полунощ, когато Тайърър най-сетне хукна към пристана на Струанови. Носеше официалната дипломатическа поща на правителството на Нейно величество, а в джоба му лежеше преводът, който бе направил последен, а му се щеше да бе започнал с него. Ускори крачка.

Пристанът беше претъпкан. Филип видя, че Анжелик си бъбри с Горнт. В другия край на тълпата Палидар разговаряше с неколцина офицери, които заминаваха като обикновени пътници. А в средата на пристана забеляза Сър Уилям, потънал в разговор с Морийн Рос. Като я зърна, незабавно си спомни за Хирага и Джейми и как бе обещал на Макфей да изясни въпроса за „студентите“ с началника си. Запромъква се през навалицата.

— Добър вечер, госпожице Морийн, извинете ме. Сър Уилям, сигурно ще искате да погледнете това. — Тайърър му подаде превода си. — Ще се погрижа пощата да се озове на кораба.

Бързо се извърна и се запъти към домакина-касиер, за да не бъде подръка при неизбежното избухване.

Докато касиерът усърдно вписваше пратките в счетоводния си тефтер, Тайърър надникна по посока на Сър Уилям. Той се бе преместил под петролната лампа и с присвирти очи преглеждаше документа. Лицето му се изкриви и устата му взеха да бълват хамалски псувни.

Хората наоколо отстъпиха смаяни не от езика, а просто от изненада. Дипломатът изпъшка и се обрна с гръб към тях. Посланието бе от *роджсу*, подписано от *Нори тайро*. Филип го бе превел почти дословно. Бе съвсем кратко, без обичайните цветисти изрази и адресирано най-безочливо:

„До водача на гай-джин.

Роджу поздравява теб и останалите гай-джин, задето сте отървали кожата и едно-друго след пожара, причинен от бунтари и метежници. Утре управителят на Канагава ще изпрати петстотин кули да ви помогнат при оправдането на Йокохама съгласно недвусмислените поличби от боговете и според волята на Императора, която ви бе предадена многократно. Когато се завърнете, ако се завърнете, уведомете ни много преди пристигането си. Настаняването ви ще бъде уговорено само с избрани гай-джин в Дешима в пристанището на Нагасаки, откъдето, както в миналото, ще се извършва цялата бъдеща търговия на гай-джин. Приемете сърдечното съобщение.“

— Тайърър!

Филип се престори, че не чува, остана с гръб към Сър Уилям, за да получи разписката от касиера.

Празният катер, който се връщаше от „Красавицата“, влизаше в дока. Тайърър забеляза, че Джейми го няма на борда. Боцманът се наведе от кабината си и ревна:

— Който ще се качва, да се качва.

В настъпилата бълсканица Морийн успя да се приближи до него.

— Филип, кога се връща Джейми?

— Навярно с последния курс, ако не и по-рано. — Не знаеше дали Джейми ѝ е разказал за кроежите им. — Има още час и нещо дотогава.

— *Tайърър!*

— Извинявай, трябва да тръгвам. Да, сър — провикна се момъкът, пое дълбоко дъх, мислено се подготви за предстоящото и хукна.

— Филип, след половин час... — Сър Уилям беше станал, кажи-речи, разноглед от гняв — след половин час ще преведеш мята отговор, и то абсолютно дословно, да те вземат дяволите.

— Да, сър, между другото, с...

— Върви да намериш... май го съгледах! — Палидар, вземи си драгуните — от теб искам да връчиш едно „сърдечно съобщение“ на губернатора на Канагава. Веднага.

— Тази вечер ли, сър? — Палидар зяпна посланика, видя изражението му и побърза да добави: — О! Слушам, сър. Простете, сър. Веднага, сър.

— Извинете, Сър Уилям — побърза да допълни Тайърър, преди посланикът да си тръгне. — Не успях да ви съобщя, че помогнах на двама японски студенти да се качат на кораба. Те поискаха да пътуват, да посетят Англия. Миналата нощ ми спасиха живота, така че, надявам се, нямате нищо против.

— Че са ти спасили живота ли? Съмнявам се. — Сър Уилям продължаваше, впил очи в него. — Ако си се превърнал в пътнически агент, докато си на служба при Нейно величество, сигурно ще ми дадеш задоволителен отговор, стига да изискам такъв. Палидар, вземи войниците си и за един час да сте там. Връчи посланието ми възможно най-грубо, за Бога! — Дипломатът си тръгна.

Палидар се изсекна — настинката още не беше му минала.

— Какво, по дяволите, му става? — Тайърър се приведе към него и му съобщи за ултиматума. — Боже мой! Нищо чудно тогава. Ама че наглост! Всъщност това ми харесва. Сега поне ще почнат някакви военни действия, че от цялото това шляене насам-натам на генерала ще му отънее не само вратът, но и кесията. — Палидар се засмя по-скоро от нерви, отколкото на стария виц.

В този момент пристигна запъхтян Хоуг все още с операционния си халат. Носеше шапка, куфари и вързопи.

— Боях се да не закъснея. На какво се смеете?

— Разполагате с достатъчно време — отвърна Тайърър, докато заедно с Палидар се питаше какво ли съдържа писмото на Анжелик, чийто подпись Сър Уилям бе удостоверил, а Хоуг щеше да отнесе в Хонконг в отговор на *онова писмо*, което също си оставаше забулено в тайна. — Надявам се пътуването ви да mine леко. А после — в Индия, нали?

— Да, заминавам още следващия месец. — Грозното лице на лекаря грейна в усмивка. — Вече нямам търпение. Елате ми на гости — ще ви хареса.

— Следващото ми назначение е в Индия в граничните области — в Хиндукуш, Хайберския проход^[1]. Току-що научих — съобщи Палидар. — Макар да говореше нехайно, Сетри не бе във възторг. Прекалено много хора гинеха в оня пъкъл, прекалено много убийства

имаше там. Я се опитай да останеш жив, да оцелееш сред онази безплодна, разлагаша се скалистата пустош, където не вирееши нищо друго, освен смъртта. И все пак тя бе от жизнено значение за Империята, защото оттам минаваше историческият завоевателен път към Британска Индия, по който нахлуваха монголските, персийските и руските орди. Прониза го лошо предчувствие, той не се сдържа и добави: — Там няма морски погребения, докторе.

— Не, няма. Никакви — отвърна Хоуг и тъй като изтълкува думите му погрешно, сърдечно и приятелски сложи ръка на рамото му. — Ти си добро момче, Сетри. Ако ти потрябвам в Индия, лесно ще ме намериш. Там ще ти хареса. Желая ти късмет! — Лекарят се отдалечи.

— За какво става дума? — запита Тайърър. Бе забелязал рязката промяна у Палидар.

— Доктор Хоуг ми каза, че не обича погребенията в морето и се радвал, задето е пропуснал погребението на Малкълм в Хонконг.

Сетри се усмихна накриво. Бе докладвал на Сър Уилям за странното поведение на Хоуг край ковчезите в Канагава, на което сержантът бе станал свидетел. След като получи заповедите на посланика и се закле да пази всичко в тайна, офицерът незабелязано бе разменил двата ковчега. Не откри никаква разлика. Тъй че на „Буйният облак“ за Хонконг замина тялото на Малкълм Струан. Хоуг, Анжелик, Джейми и Скай бяха погребали рибара точно според заповедите на Сър Уилям.

— Жалко, че съсякоха Малкълм — сурово рече той. — Странно нещо е животът, нали? Никога не знаеш какво ще те сполети.

Тайърър кимна. Палидар изглеждаше необикновено потиснат. Преводачът го харесваше и без да си дава сметка какво върши, запита:

— Какво има, приятелю?

— Нищо. Голям късмет извади миналата нощ, нали, след като се измъкна...

По лицето на Филип пробяга сянка и Сетри се прокле за глупостта си.

— Прости ми, Филип. Не исках да те разстройвам, просто не разбирам какво става с мен тази вечер.

— Чу ли за... за...

Тайърър за нищо на света не можеше да произнесе името на Фуджико. Бе като попарен от скръб и затъваше в такива дълбини, в

каквото никога преди не бе попадал.

Преводачът усети, че по бузите му се стичат сълзи, но му бе все едно.

На борда на „Красавицата от Атланта“ капитан Таумаст говореше:

— Добре, Джейми, ще им дам билети, каквото и да реши госпожа Струан, но както знаеш, тя не е от най-щедрите.

— Просто ѝ предай писмото ми, щом пристигнеш в Хонконг.

„Госпожо Струан — бе ѝ писал Джейми. — Зная, че се захващам с рискована работа, но Отами е удивително интелигентен и доколкото установих, има отлични връзки тук. Бъдещето на Япония принадлежи на такива като него. Ако не се съгласите, моля да покриете пътните им разходи от изключително щедрия ви дар в злато, с който ме удостоихте. Албърт Макструан се справя добре, вашата собственост и сградите ви тук не пострадаха от пожара, налице са всички предпоставки за едно добро бъдеще. Аз ще продължа да му помагам, ако ме помоли. И, последно, разрешете да ви предупредя да бъдете предпазлива с новия управител на Брокови Едуард Горнт. Той е добър и храбър човек, но е опасен съперник.“

— Ще струва скъпо, Джейми — заяви Таумаст. Той бе нисък, жилав моряк със сурво обветрено лице, тъмна коса, кафяви очи. — Ще излезе поне сто лири. Струва ли си рискът?

— Корабът е неин, така че билетите ѝ излизат без пари.

— И все пак е скъпо, а тя цепи косъма на две. Както и да е, то си е нейна работа. Ще осребря полицата ти в Лондон, ако Тес не поеме разносите. Твоите японци наясно ли са, че трябва да ми се подчиняват?

— Да. Казах им, че си крал, даймио. Че са длъжни да ти се подчиняват и да останат на борда, докато не ги стовариш в Лондон. Но, Джони, моля те, отнасяй се с тях като с важни клечки. Ще бъдеш възнаграден за това.

Таумаст се разсмя:

— Да, ама на небето. Както и да е, задължен съм ти за това-онова и ще ти помогна.

— Благодаря. — Джейми огледа каютата. — Къде ще ги настаниш?

— При екипажа, къде другаде?

— Нямаш ли никаква каюта, дори и съвсем малка?

— Всичко е препълнено, а и при екипажа ми те по-бързо ще свикнат с начина ни на живот — ще се наложи.

— Намери им никакво помещение поне до Хонконг. Не искам да ги разпознаят.

— Ами тогава ще ги настаня в каютата на третия помощник-капитан — там има две койки. Въоръжени ли са, Джейми? — запита Джони Таумаст.

— Естествено. Нали са самураи.

— Никакви оръжия, никакви самураи, за Бога.

Джейми сви рамене:

— Кажи им го сам, но много те моля, отнасяй се с тях като с важни особи, а не като с туземци. Може да ти изглежда чудно, но те наистина са знатни японци, нали разбираш?

— Миствър — провикна се капитанът. — Доведи ги!

Добре инструктирани от Джейми, Хирага и Акимото влязоха.

— Кой от двама ви говори английски?

— Аз, Анджен-сама. Аз Отами-сама.

— Господин Макфей отговаря за доброто ви поведение през целия път до Лондон, Отами-сама. Съгласни ли сте да ме слушате, да си седите на кораба, ако ви наредя, или да слезете на брега и да се върнете, когато аз ви заповядам, и докато стигнем в Лондон, да ми се подчинявате, сякаш съм ваш началник, ваш даймио?

— Съгласни прави какво Анджен-сама каже — внимателно отговори Хирага.

— Добре, но никакви оръжия на борда. Дайте ми всичките си мечове, пистолети и ножове. Ще ви ги върна. — Таумаст забеляза, че японецът пламна, и взе това под внимание. — Съгласни ли сте?

— Ами ако мъже нападнат нас?

— Ако някой от моите хора ви нападне, бийте се с юмруци, докато пристигна. Ще ги предупредя, че всеки, който започне пръв, ще получи по петдесет камшика. Не посягайте първи, разбирате ли ме?

— Не, толкова съжалявам.

Джейми обясни как виновният моряк и ще бъде завързан на рангоута и ще бъдешибан с камшик за неподчинение. Ужасен от такава жестокост, Хирага преведе на Акимото и запита:

— Но, Анджин-сама, ти не боиш? Щом човек после свободен на кораб, след такъв обида, не боиш човек убие теб?

Джони Таумаст се разсмя.

— Такъв направо го смятай за обесен. Бунтовниците се наказват със смърт. Ще заповядам на екипажа да не се заяждат с вас, а и вие не се заяждайте с тях. Това също е много важно.

— Разбира, Анджин-сама — отвърна Хирага, но всъщност му се изясниха само някои неща. Заболя го главата.

— Ако стане нещо, веднага при мен. Никакви сбивания, ако не ви нападнат. Оръжията ви, моля. — Хирага неохотно му предаде вързопите с мечовете им и пистолета си. — Мистър!

— Слушам, сър.

— Тези двамата ще се настанят в каютата на третия помощник. Аз ще ги заведа.

Джейми стана и подаде ръка на Хирага.

— Щастливо плаване. Можеш да ми пишеш винаги, когато поискаш, а също и на Филип... на Тайра-сама. Както вече ти казах, ще ти уредя сметка в моята банка, в Хонконгската банка на Мел^[2]. Всичко е записано в документите, които ти връчих. Пояснил съм ти и как да получаваш пощата си. Чакай отговор чак след четири месеца. Късмет и щастливо завръщане. — Джейми се ръкува с двамата японци.

— Елате с мен. — Таумаст ги поведе по коридора и отвори някаква врата. — Ще спите тук, далеч от чужди очи. Господин Макфей не иска да ви разпознайт. След Хонконг ще бъде много по-леко. — Капитанът затвори вратата.

Хирага и Акимото мълчаливо се озърнаха. Помещението приличаше повече на ракла, отколкото на стая. Едва се побираха, застанали прави един до друг. Една петролна лампа хвърляше мъждива светлина. Две мръсни койки стояха една над друга с чекмеджета под тях. На заключалките висяха мушами. Вонеше.

— За какво служат тези работи? — запита Акимото вцепенен.

— Ми нещо като дрехи, ама са толкова твърди — как ли се бият, облечени в тях? Чувствам се незащищен без мечовете си.

— Пък аз не само че се чувствам незащищен, ами направо все едно са ме пречукали.

Палубата се разлюля под краката им, дочуха как вън моряците си препредаваха заповеди на висок глас или тананикаха, подготвяйки

кораба за открито море. Моторът шумно тресеше пода и преградните стени и двамата самураи се чувстваха все по-неловко. Връхлетя ги ужас от теснотията, от неприятната миризма на изгорели въглища и газ, на спарен въздух и още по-спарени постелки и завивки. Палубата отново се люшна и Хирага залитна към койките. Седна на долната.

— На това ли ще спим?

— Че къде другаде? — изропта Акимото. Дръпна смачканото одеяло. Всички ъгли на дюшека бяха изпоцапани от цели пълчища дървеници, живи и мъртви; по грубото платно бе засъхнала кръв от хиляди смачкани паразити. Едва се удържа да не повърне. — Дай да слизаме на брега — изхриптя Акимото. — До гуша ми дойде.

— Не — възпря го Хирага, преодолявайки собствения си уплах. — Постигнахме същинско чудо: избягахме от Бакуфу и от Йоши и се озовахме в самото лоно на врага като гости. Ще изучим всичките им тайни и как да се справим с тях.

— На какво ще се научим? Как да пребиваме с камшик хората до смърт и как да живеем в тази помийна яма месеци наред ли? Не видя ли колко грубо си тръгна капитанът, без дори да отговори на поклона ни? Хайде... тръгваме! Ако трябва, ще плувам до брега!

Акимото сграби дръжката на вратата, но Хирага го улови за блузата и го дръпна.

— Не!

Акимото му се озъби и се освободи, бълсна се във вратата, защото нямаше място дори да се сбият, и се развика:

— Ти вече не си наш, ти си покварен от гай-джин! Пусни ме да си вървя, по-добре да умра като цивилизиран човек, а не да живея така!

Хирага внезапно се вцепени от ужас. Времето спря. За пръв път осъзна напълно в какво се впускаха: във външния варварски свят, далеч от всякаква цивилизация, изоставили зад гърба си всичко, което има смисъл — *соно-джой*, Чошу, шиши и семейството си. Нямаше нито съпруга, нито деца... „Ах, моя храбра и прекрасна Сумомо, колко ми липсваш! С теб животът щеше да е по-лек, но вече...“

Цялото му същество го подтикваше да избяга от този ад, който бе въплъщение на всичко презряно.

Бълсна Акимото от пътя си и се хвърли към вратата. Но спря.

— Не — задъхано викна Хирага. — Ще издържа! Ще издържа заради *соно-джой*. Дължни сме, братовчеде, заради *соно-джой* сме

дължни да издържим, но каквото и да стане, ще загинем като самураи. Ще напишем предсмъртните си стихотворения — ето какво ще сторим. Ще ги напишем още сега, сега — всичко останало няма никакво значение...

Боцманът се провикна към пристана:

— Последно повикване за „Красавицата“, всички на борда!

— И тъй, късмет, Едуард, и щастливо завръщане — пожела му Анжелик, все още обзета от меланхолия, но все пак леко му се усмихна и това озари цялото му същество. — Пази се!

След като си тръгна от Сър Уилям, тя се бе наплакала до насита насаме в покоите си. „Толкова сълзи пролях напоследък — помисли си тя, — откъде ли извират?“ Но все пак бе облекчила душата си и вече разсъждаваше трезво. След като се овладя, слезе долу и тайно се срещна с Горнт. Казаха си всичко, каквото имаха да си казват. Силата, самоувереността и любовта, които той излъчваше, сякаш бяха премахнали злото.

„Едуард е подходящ за мен — мислеше си Анжелик, докато го гледаше в очите, — но няма да измести Малкълм от сърцето ми. Това е различно нещо.“

— Добре ли си вече? — запита я Горнт.

— Да, благодаря ти, мили. Побързай.

Горнт целуна предложената му ръка.

— Пази се, госпожо. — Бе заприличал на момче, цялото озарено отвътре.

— И да не забравиш! — Анжелик го бе помолила да предаде на Тес надеждата ѝ, че един ден двете ще се срещнат като приятелки. — Много е важно.

— Да, така е и няма да забравя. Ще се върна при теб, преди да се усетиш. — Заради хората наоколо добави на висок глас: — Ще се погрижа да изпълня поръчките ти, не бой се. — За последен път ѝ стисна ръката и скочи на хълзгавата палуба с леко сърце. Беше се качил последен. Боцманът изsviri със сирената, дръпна дроселите, даде заден и възви по посока на вятъра. Горнт махна с ръка и благоразумно се оттегли в каютата.

— Хубаво момиче — замислено произнесе Хоуг.

— Да, сър. Хубавица на хубавиците.

Двамата гледаха как пристанът се отдалечава.

— Ходил ли си в Индия, Едуард?

— Не, никога. А вие били ли сте в Париж?

— Не, никога. Но Индия е най-красивото кътче на земята. Там един англичанин може да живее прекрасно, а ти всъщност си по-скоро англичанин.

Анжелик и останалите, във всички хора, които навярно никога нямаше да види. Анжелик махна за последен път и се отправи към Морийн Рос, която стоеше до лампата. „Надявам се да станат приятелки — рече си лекарят. Само миг, и те двете и пристанът се сляха с морската тъма. — Анжелик с право се подчини на Тес Струан. Не че имаше друг избор. — Пръстите му разсеяно се увериха, че клетвената и декларация е на сигурно място в джоба му.

«Каква трагедия сполетя Малкълм! Горкото момче, цял живот усърдно работеше, за да постигне нещо, и ето какво стана. Малкълм Струан, тай-панът, *който всъщност никога не стана тай-пан*, цял живот се движеше като заслепен от снежна виелица човек, който сред фъртуната дири бяла палатка, каквато никога не е имало.»

— Каква тъжна участ постигна Малкълм, нали? — Но Горнт бе изчезнал. Лекарят се огледа и го видя отново на палубата с гръб към Йокохама да се взира към «Красавицата». Бе си свалил шапката и вятърът рошеше косата му.

«Какво ли се крие зад неговата усмивка? — запита се Хоуг. — Толкова е неумолима, но въпреки това... Има нещо особено в този младеж. Дали е бъдещ крал или е цареубиец?»

Повечето хора на пристана се бяха разотишли. Анжелик стоеше с Морийн до лампата и гледаше към «Красавицата» и отдалечаващия се катер. Скоро останаха съвсем сами, с изключение на Чен и Варгас, които бъбреха помежду си, докато чакаха да разтоварят катера, ако се наложи, и без някой да ги е молил, да придружат двете жени до вкъщи.

— Морийн... — Анжелик се взря в нея. Сърдечната и усмивка се стопи, като забеляза колко нещастна изглежда новата ѝ приятелка. — Какво има?

— Нищо. Ами... не... наистина, не се беспокой. Просто... не съм виждала Джейми цял ден, беше зает, а пък аз... имах важен... — думите ѝ заседнаха на гърлото.

— Ще го почакам заедно с теб, ако искаш? Слушай, Морийн, я по-добре да дойдеш при мен. Ще гледаме от прозореца на стаята ми. Щом забележим катера, ще имаме достатъчно време да го посрещнем.

— Мисля... ами, по-добре да остана тук.

Анжелик решително я хвани под ръка.

— Какво има?“ Какво се е случило, мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. Не мисля, скъпа Анжелик. Просто... ами просто... — Морийн отново се подвоуми и заговори със запъване: — О, Боже, не ми се щеше да те тревожа, но тя... любовницата на Джейми, дойде да се срещне с мен днес следобед.

— *От Йошивара?*

— Да. Дойде да ми изкаже почитта си, да ми се поклони и да ме посъветва да не се беспокоя — била се грижила за него отлично и искала да ме помоли в бъдеще да ми представя сметките му, но не знаела дали всеки месец или веднъж годишно.

Анжелик зяпна от изненада.

— Ама наистина ли?

— Да. — Морийн изглеждаше бледа като платно под светлината на петролната лампа. — Каза ми също, че ако съм искала да научава нещо за... „Джами“ — тя така го нарича, уф... за навиците му в леглото, за по... позите и така нататък, тя с радост щяла да ми услужи и да ме запознае с всичко най-подробно, защото аз съм била девствена и не съм ги разбирала тези неща, а тя била професионалистка от втора класа. Обеща ми някакви книги с картички, наречени „Креватни книги“. Там щяла да отбележи неговите особености, ама аз да не съм се тревожела, защото Джами бил станал вече доста опитен и неговият... тя го нарече неговият Едноок монах си бил съвсем наред. Ето, вече знаеш всичко!

Анжелик се сащиса.

— *Mon Dieu*, горкичката ми ти — какъв ужас! Но... и тя ли говори на английски?

— Не — говори някаква почти неразбираема смесица от „патагонски“ и пиджин, използва някои от думичките на Джейми, но аз схванах същността на приказките ѝ съвсем точно. Изглежда... изглежда, му е била гадже година и нещо. Дребничка е, хич не е хубава и като не знаех какво да ѝ отговоря, взех, та ѝ рекох, че е много дребна.

Пък оная безсрамна пачавра... безсрамницата, се разкилоти и ми вика:
„Достатъчно голяма — Джами тай-тай на гръб става също, нали?
Много късмет жени.“

— O, *Mon Dieu*.

— Наистина. Какво да правя?

Анжелик усети, че и нейната глава започна да бучи.

— Би могла... не, от това нищо няма да излезе... Навярно бих могла... Не, не мога. Прекалено е...

— Ами ако ти... — Анжелик поклати глава. Безпомощно се взря в Морийн, а в същия момент и тя се втренчи в очите й. Всяка видя собственото си изражение, изписано на лицето на другата: еднакъв потрес, погнуса, отвращение, оскърбление и ярост. За момент застинаха така, после Анжелик прихна, след секунда захихика и Морийн, а след миг и двете вече се заливаха от смях.

Чен и Варгас ги зяпнаха, а гръмките изблици на смях се смесваха с шума на прибоя. Анжелик изтри пъrvите добри, весели сълзи, които проливаше за пръв път от много време насам.

— Неговият Едноок... — Отново избухнаха в неистов смях, заливаха се в кикот, докато не ги заболя стомах и им се наложи да се вкопчат една в друга.

Пристигът отмина също така неочеквано, както ги бе връхлетял, и остави зад себе си някаква тъга.

— Забавно е, Морийн, но всъщност въобще не е забавно...

— Да. Никак — отвърна Морийн печално. — Ще ми се... иска да си ида у дома. Смятах, че ще се справя с Йошивара — Джейми е като всички останали мъже, — но не мога. Вече съм убедена в това. Няма да понеса живот като този тук, където има Йошивара и винаги ще я има. И независимо дали ми харесва, Анжелик, или не след година-две ще се появят хлапетата, децата, и след няколко години той ще ни мисли за стари, който и да е. Ние наистина ще сме стари, косите ни ще побелеят, зъбите ни ще изпадат и който и да е мъж ще си тръгне по пътя. Жivotът на жената не е лесна работа. О, как ми се иска да бях се качила на „Красавицата от Атланта“ на път за въщи, а не да стоя тук сега. Все едно, ще си замина колкото се може по-бързо. Вече съм решила.

— Помисли. Не му казвай още тази вечер.

— По-добре да му го кажа още тази вечер, така... така е най-добре.

Анжелик се подвоуми.

— Ще те почакам, докато посрещнем катера, и после ще си тръгна.

— Благодаря ти. Ще ми е мъчно да се разделя с теб. Досега не бях имала истинска приятелка. — Морийн хвана Анжелик под ръка и се загледа към „Красавицата от Атланта“.

— Айиая — рече с погнуса Чен на фуджоуски диалект, на който и двамата с Варгас говореха свободно. — Тия двете кучки защо не проявят малко разум и не изчакат катера на топло вкъщи, та и ние да не мръзнем покрай тях.

— Джейми няма да се възхити, ако те чуе как я наричаш!

— За щастие той не знае този диалект, дори и кантонски не знае, пък и при всички случаи не бих я нарекъл кучка пред него или пред който и да било чуждоземски дявол. Макар че, както знаеш, ние точно така викаме на техните жени. Не бих си позволил да използвам по-грубички думи, когато са наблизо. Ще река „Утринно цвете“ или ще измисля хиляди други имена, които, както знаеш, си означават „кучка“, ама чуждоземските дяволи си мислят, че става дума за „утринно цвете“. — Чен се изкиска. Дългата му ватирана горна дреха го пазеше от студа. Луната се показва иззад един облак и китаецът се загледа в нея. — Та това „Утринно цвете“ си въобразява, че ще стане Джами тай-тай. — Той отново се изкиска. — Това няма да го бъде.

— Наистина, след това, което се случи днес следобед — мрачно отвърна Варгас. — На ръст тя е тъкмо за него, а пък и му е време да се ожени. Няма да е зле да имаме дечица тук. — Варгас тъжеше за своите собствени шест деца, които бе оставил при двете си съпруги в Макао, докато събере пари и си построи собствена къща тук. — Ами какво ще кажеш за госп'жица тай-тай и тоя шанхайски Горнт? Дали ще ѝ изпроси повече пари?

— Дори и да успее, той ще има полза от тая работа, а не тя. Чудя се, какво ли е имало в ония документи?

— Какви документи?

— Ами ония, дето Лим Втори ги е видял, додето Уильм тай-пан дремел край огъня. Ония бе, от Дългоносия. *Дю не до мо*, че Лим не може да чете по френски. Уильм тай-пан бил направо шашнат, тъй вика Лим.

— Че какво ли може да изпраща Дългоносия на Уильм от гроба?
Чен вдигна рамене.

— Неприятности за госп'жица тай-тай. Навярно е било за Тайната на луната, а?

— Това са само слухове.

Чен не отговори нищо, пазеше тайната, както бе наредил Чжан от Търговската къща след смъртта на Малкълм.

— Каквото и да става, Тес тай-тай ще стрие госп'жица тай-тай и шанхайския чуждоземски дявол на прах.

— О? Какво си чул?

Чен завъртя очи.

— Сега Тес тай-тай вече е тай-пан, така вика Чжан от Търговската къща — писа ни го с последната поща и ни нареди да се пазим. Да си чул някога някоя императрица да е отстъпила властта, след като веднъж се е докопала до нея? Пък и ако трябва да си говорим честно, коя жена въобще би го сторила? Нито една в цялата ни петевковна история. Според Чжан от Търговската къща тя сега е тай-пан, а той ги знае тези работи.

— Смятах, че Албърт от Шанхай ще стане тай-пан.

— Нивгаж. Тя и него ще стрие на прах. Старият Зеленоок дявол натрапи него и брат му на Търговската къща. Според мълвата Тес тай-тай ги мрази, щото били тайни копелета на дъщерята на оня чуждоземски дявол проповедник — една от многобройните любовници на самия Зеленоок дявол.

— Съпругата на Глесинг — управителя на пристанището ли? Мери Синклер ли? Изключено!

— Как ще е изключено — че тя му слагаше рога на Еднокракия Глесинг, когато си поискаше.

— Мамила е съпруга си? И това е измислица. — Варгас пазеше доброто й име, както всички нейни бивши любовници. Сега Мери бе прехвърлила четиридесетте, беше попрецъфтяла, но си оставаше все така ненаситна. „Точно обратното на Тес Струан — помисли си Варгас, — която така се гнуши от чукането, че тласна съпруга си Кълъм към

пиянство и други жени.“ — Тес тай-тай трябваше да се омъжи за *тай-пана*, а не за сина му Кълъм. Ето кой щеше да я отвори за тази работа, защото тя наистина се нуждае от това, и пак щяха да му останат сили за втората съпруга Мей-мей, а също и за третата съпруга Ин Хши.

— Прав си — рече Чен. — И тогава щяхме да сме силни с толкова много синове за наследници, а не да се чудим как да се измъкнем от Едноокия дявол Брок. — Китаецът добави зловещо: — Чжан от Търговската къща е разтревожен.

— Жалко, че първородният син Малкълм умря по този начин.

— Боговете са отсъствали през тоя ден — мъдро отсече Чен. — Слушай, ти нали се кланяш на бога на чуждоземските дяволи — той не ти ли е казал защо боговете прекарват повечето си време навън, вместо да се грижат за нашите работи?

— Боговете са си богове, те разговарят само помежду си... Виж, „Красавицата“ потегля...

— Ето го и катера.

— Къде? Боже мой, ама че зорки очи имаш: аз едва го различавам. — Анжелик сърдечно стисна ръката на Морийн. — Уверена съм, че вие с Джейми... — Французойката забеляза, че приятелката ѝ пребледня. — Не се беспокой, Морийн, всичко ще се оправи.

— Лека нощ, ще се видим утре.

— Не, моля те да останеш, няма да се справя сама, моля те, останни.

Катерът бе вече не петдесетина метра от пристана. Видяха как Джейми се приведе на прозореца и им махна. Морийн не отвърна на поздрава му. Зад тях по главната улица в оцелелите домове и складове ярко светеха петролните лампи. Нейде пееха мъже. От Френската легация се чуваше как Вервен свири на флейта. Морийн не откъсваше очи от приближаващия Макфей. Той отново махна и изскочи на палубата.

— Морийн! — провикна се Джейми, явно много щастлив, че я вижда.

Анжелик забеляза, че очите на приятелката ѝ омекнаха — разбра, че вече не ѝ е нужна. Скришом и незабелязана, се отдалечи, доволна,

че е останала сама.

Нощта бе приятна. В залива корабните камбани биха за кръгъл час. В открыто море отвъд носа нейният пратеник потегляше на борда на „Красавицата от Атланта“ на своето последно пътешествие, от което нямаше връщане и за двама им. Както и за техния враг — Жената от Хонконг.

„Едуард ще я изстиска и ще заживеем щастливо. Ще прекарваме повече от два месеца на всеки две години в Париж, а летата — в Прованс и аз ще сложа началото на нова династия, след като ще имам свои собствени пет хиляди гвинеи. Аз все пак съм ѝ наследница и всяко су, което харча, ще ми напомня за нея.“

Нима Едуард е толкова глупав, та да повярва, че някога ще стана *нейна* приятелка, че въобще бих поискала нещо подобно.

Тази жена е подла. Никога няма да ѝ простя за всичко, което ми стори и ми писа. Извънбрачно дете, а? Никога не ще го забравя. Ще ѝ отмъстя заради Малкълм и заради себе си, за цялото страдание, което ни причини. Ще си отмъстя на тая стара вещица.

Стара вещица ли — това ми харесва — усмихна се Анжелик. — Ето че си имам още една нова тайна. Осьзнах, че е точно такава още когато я видях за пръв път, както и при следващите ни няколко срещи и вечери, когато тя почти не разговаряше с мен. Винаги ме е отхвърляла, колкото и да се стараех. Тя е една стара вещица. Макар да е на трийсет и осем. За мен тя ще си остане «старата вещица Струан».“

Анжелик бе на осемнайсет години и половина.

Тя влезе в преддверието на Струанови под преплетения Червен лъв на Шотландия и Зелен дра кон на Китай, изкачи се по централното стълбище и се прибра в покоите си.

Залости вратата и щастливо се сгущи в топлото си легло.

Седем дни по-късно Йоши по собствена молба се срещна със Сър Уилям и посланиците в Канагава, за да ги успокои, доволен, че Анджо отново се е уловил в собствения си капан — политиката на „дебелата тояга“, която всъщност не беше никаква тояга. Въпреки че той самият също бе изненадан, че гай-джин не бяха отплавали след опустошението. Успокоението, което им падна като мехлем на

душата, се състоеше в предложение за среща с шогуна веднага, щом той се завърне.

И кога щяло да стане това — бе го запитал Сър Уилям, а Йоши му бе отговорил: „Ще го уредя много бързо, дори ако се наложи и през главата на тайро — той е толкова болен, горкият човек, но все още е тайро. Междувременно се доверявам на вашите сведения, според които е възможно нашето бъдещо съглашение да се осъществи в най-скоро време, а също и че ще вземете под внимание моя съвет.“

На Нейно величество „Пърл“ незабавно бе изпратена в Кагошима с официално искане към Санджиро за извинения, обезщетение и предаване или разпознаване на убийците. Санджиро незабавно отхвърли иска като неуместен и безочлив. През следващата седмица бойната ескадра отплава със Сър Уилям и цялата му свита на борда на флагмана — на НВ „Евриал“ с трийсет и пет оръдия, „Пърл“ — с двайсет и едно, „Персей“ — с двайсет и едно, „Бегач“ — с четиринайсет, „Опустошител“, „Кокетка“ и витловия малък военен кораб „Арго“ — с по девет. И не след дълго хвърли котва в пролива на Кагошимския залив, извън обстрела на бреговите батареи, разположени в четиринайсет крепости от двете страни на залива. Времето се развали.

С влошаването на условията Санджиро се разколеба. Двоумението му трая четири дни. Призори на петия дъждът и бурята се усилиха. Три построени от чужденци сацумски паракхода, закотвени край града, бяха пленени с въжета и потопени, благодарение на което бяха проведени измервания на морските дълбочини. По пладне всички брегови батареи откриха огън и адмирал Кетърър даде заповед за нападение. В колона по един с флагмана начело флотът с пълна парга навлезе в неотбелязаните на никоя карта води. Щом се озоваха в обсега на крепостите, корабите започнаха да сипят залп след залп по тях. Ответният огън се оказа много по-силен от очакванията.

Един час след началото на битката флагманският кораб „Евриал“ се отклони от колоната. Неволно го бяха насочили към най-уязвимата територия, която бреговите батареи улучваха с абсолютна точност. Едно гюлле отнесе главата на капитана и на капитана трети ранг, застанали на мостика редом с Кетърър и Сър Уилям. Един десетинчов снаряд избухна на палубата, уби седем

моряци и рани един офицер. „Пърл“ зае неговото място. По залез „Персей“ заседна в плитчина близо до една от крепостите, но „Пърл“ го изтегли без загуби.

Сражението продължи до залез-слънце. Няколко крепости бяха засегнати, много оръдия — извадени от строя, военни складове с муниции бяха вдигнати във въздуха и Кагошима бе обстреляна с ракети. Нито един от корабите не пострада. А единствените жертви засега бяха загиналите на флагмана. През същата нощ Кагошима изгоря като Йокогама. Бурята се усили.

Призори въпреки неблагоприятното време мъртвите бяха погребани в морето и бе издадена заповед за възстановяване на сражението. „Евриал“ застана начело на колоната. Вечерта флотът отново пусна котва извън обсега на обстрела. Всички кораби бяха непокътнати, бойният дух — висок, а в запас имаха предостатъчно амуниции. Кагошима бе опустошена, а повечето батареи — извадени от строя. Призори при бурен вятър и пороен дъжд Кетърър заповядда на флота да се завърне в Йокогама. Заповедите му бяха посрещнати с възмущение от бордовите офицери и с протест от страна на Сър Уилям. Макар да се намираха далеч от обсега им, няколко брегови оръдия продължиха упорито да обстреляват килватера им.

Кетърър обяви станалото за победа, тъй като градът бил опожарен, Санджиро наказан и което било най-важното, флотът останал невредим — лошото време го било принудило да вземе такова неизбежно решение — бе заявил адмиралът.

В Киото Огама от Чошу, щом чу, че Кагошима е разрушена, а Санджиро уж убит, предприе изненадващо нощно нападение под кодовото название „Пурпурно небе“, за да си осигури пълен контрол над Портите, и по този начин бе подмамен в новия капан, заложен му от Йоши. Независимо Йодо от Тоса и всички даймио, заели изчаквателни позиции, обединиха силите си с шогуната срещу Огама — по-добре един слаб шогунат да владее Портите, отколкото един всесилен Огама. Така че ударът бе отблъснат, а Огама — изтласкан от Киото в Шимоносеки и своите Проливи да близе раните си и да се кълне, че ще си отмъсти на всички и най-вече на някогашния си съюзник Йоши, и да се готови за война.

Нищо в Нипон не се промени. Санджиро не бе загинал — това бяха само лъжливи сведени и разпространявани от съгледвачите на Йоши. Но всъщност нямаше значение — Йоши съзнаваше, че е направил великанска крачка в бъдещето: сега вече той притежаваше изключителното, макар и донякъде уязвимо право да владее Портите, Огама бе пропъден, Кагошима срината до основи, шогунът Нобусада се бе завърнал в Йедо без своята принцеса, убеден, че Киото е несигурно място за неговата персона; шиши бяха почти изтребени, Анджо береше душа... и макар и временно, гай-джин бяха усмирени.

Но след около месец-два при Сър Уилям в Йокогама пристигна пратеник на Санджиро от Сацуума, за да проси мир. Санджиро призна неправотата си, изплати обезщетенията, назова поименно убийците, закле се в дружба на гай-джин, хвърли вината за всичко върху западащия шогунат и покани гай-джин във възстановената Кагошима да търгуват, да обсъдят обновяването във всичките му аспекти и наред с останалите въпроси: „Господарят Санджиро би искал да знаете, че Сацуума е отколешна морска сила и има нужда от военноморски флот като вашия. Той е богат и ще плати необходимото злато, сребро или въглища, за да получи английски кораби и английски наставници...“

За негово огорчение Йоши научи за предложението почти веднага от своя съгледвач Инеджин и остана крайно недоволен. Това не съвпадаше с кроежите му, въобще не се предвиждаше и напълно промени разположението на силите.

„Няма значение — мрачно си помисли той по залез-слънце на същия ден. Намираше се в своето орлово гнездо в централната кула на замъка в Йедо. Оттам оглеждаше целия град. Небето бе нашарено от кървавочервени ивици, тук-там светлинки озаряваха настъпващата нощ. — Няма значение, богочетие понякога си устрояват шеги с нас, ако наистина има богове. Независимо дали те съществуват или не, неочекваните промени правят живота такъв, какъвто е. Може да спечеля, а може да загубя. Карма. Няма да забравям завещанието. И ще бъда търпелив. Това стига.

Не, никога не стига!“

Йоши съзнателно отвори потайното кътче в душата си и извика оттам Койко в целия ѝ блесък и прекрасните дни, които бяха преживели заедно — с цялото им веселие и смях. Това го разтуши,

успокои го, а мисълта за нея го върна към Мейкин и към предсмъртното ѝ желание: „Баня и чисти дрехи.“ Усмихна се от щастие, че го е удовлетворил, и то само заради добрите ѝ обноски.

„В този живот — засмя се Йоши, погален от вечерния ветрец, — в този Свят на сълзите, човек има нужда от чувство за хумор, нали?“

---

[1] Хайберски проход — проход в планинската система Хиндукуш на границата между Афганистан и Пакистан. — Б.пр. ↑

[2] Алея в парка „Сейнт Джеймс“ в Лондон. — Б.пр. ↑

Издание:

Джеймс Клавел. Гай-джин

Превод: Емилия Стаматова, Милена Лилова

Редактор: Милена Лилова

Коректор: Т. Вълевска, М. Кондова

ИК „Библиотека 48“, 1994 г.

ISBN 954-8047-28-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.